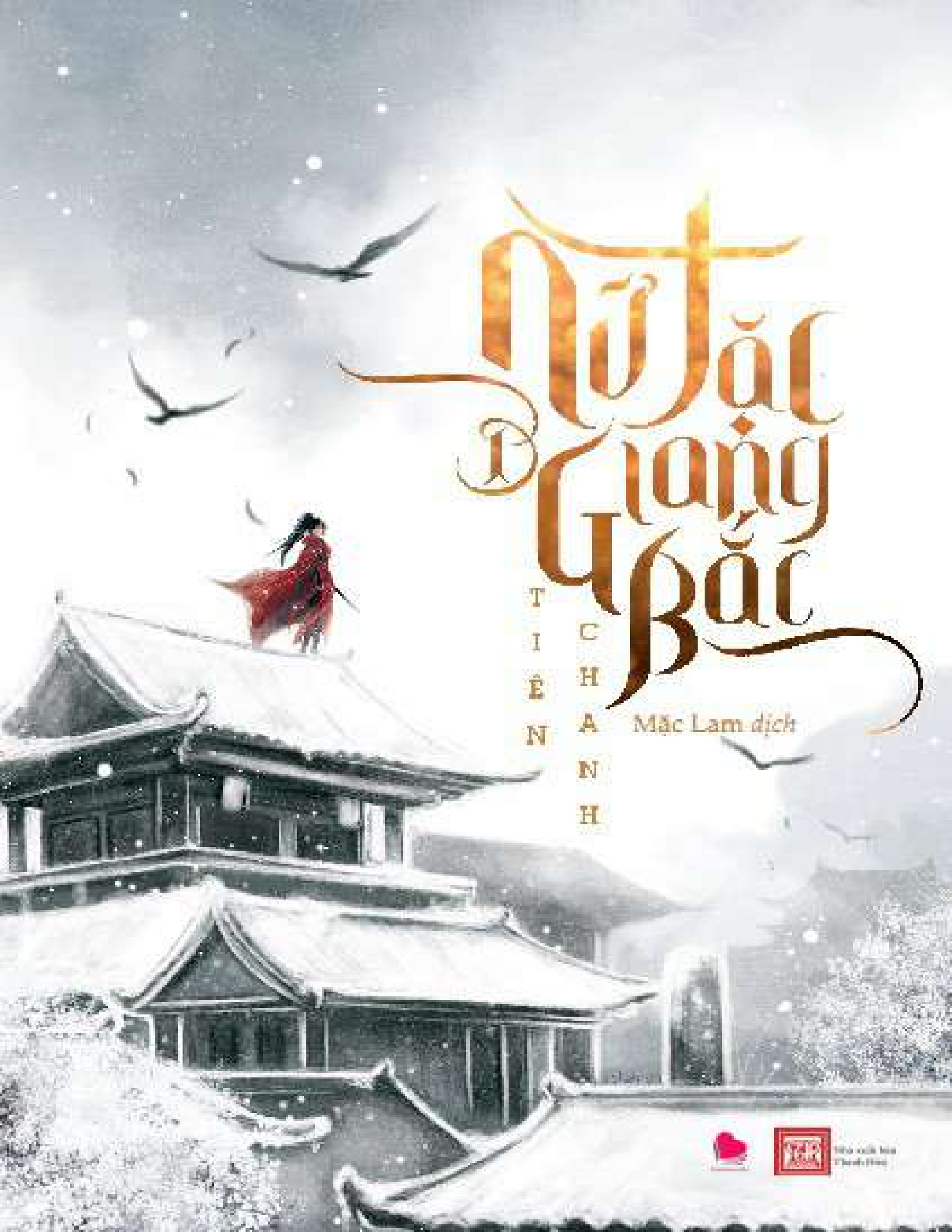
Mặt Trăng Bắc
TIÊN CHANH
Mặc Lam dịch

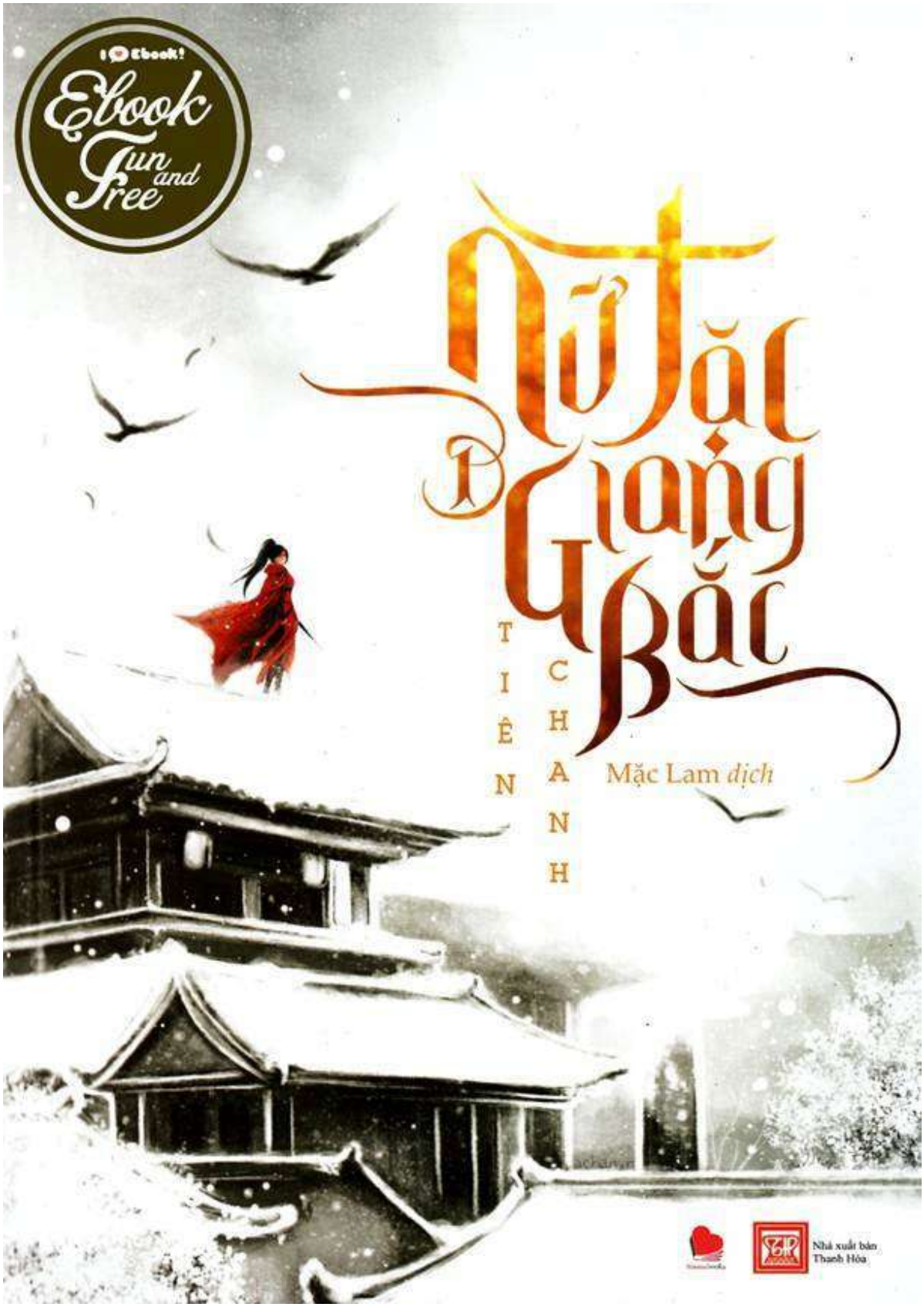

https://thuviensach.vn

I ♥ Ebook!
Ebook Fun and Free

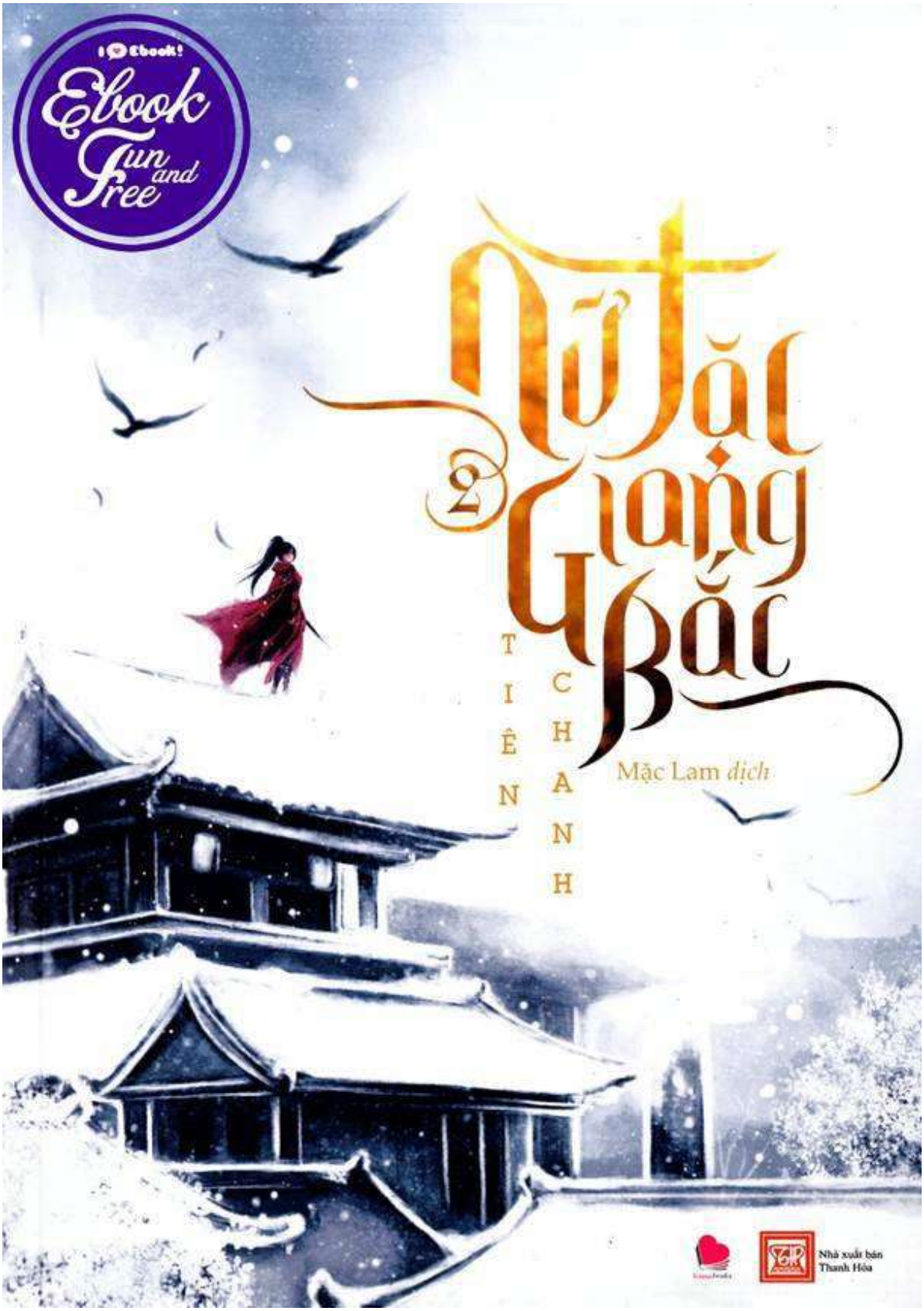

Mặt Trăng Bắc

2

TIÊN CHANH

Mặc Lam *dịch*

Nhà xuất bản Thanh Hóa

https://thuviensach.vn

Nữ tặc Giang Bắc

Tác giả: Tiên Chanh

♥

Dịch giả: Mặc Lam

♥

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

https://www.facebook.com/groups/eff.eff/

♥

Sách: Le Trang

♥

Typer:

Hà Lan Bùi – 1

Phuong-Nga Vu – 2

Quân Thất – 3

Xuân Lan – 4

Hà Hằng – 5

Thủy Tiên – 6

Ngọc Thảo – 7

Diễm Hương – 8

Mei Chau – 9

Nguyễn Thùy Dung – 10

Ray Lin – 11

Dung Dăng – 12

♥

Beta lần 1:

1 – Nguyen Hong Ngoc

2 – Lizzy Kính

3 – Letter Pear

♥

Beta lần 2:

1 – Dung Chiyo

2 – Vu Nguyen

3 – Lý Miên Ny

♥

Làm ebook: Horcrux

https://thuviensach.vn

♥

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết ***Nữ tặc Giang Bắc*** do *Nanubooks* phát hành.

https://thuviensach.vn

CHÚ Ý

Ebook ***Nữ tặc Giang Bắc*** được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Chàng là thế tử đất Vân Tây cao cao tại thượng, nàng là sơn tặc chốn Giang Bắc xinh đẹp thông minh, song sợi dây vận mệnh đã buộc họ lại với nhau.

Chàng đặt tình cảm trong lòng tay vì giang sơn, nàng rải tình cảm khắp thiên hạ vì đại nghĩa.

Trải qua đấu tranh bè phái, trăm đắng nghìn cay, khi tất cả mọi sự đã ngã ngũ, trước mắt là giang sơn, đại nghĩa, tình ái, tình thân, nàng liệu có chăng chịu cầm tay người ấy?

Thần Niên vốn xuất thân từ dòng dõi trâm anh đầy quyền lực, nhưng đã theo nghĩa phụ, một tay bất mãn với đời nên bỏ vào núi làm thổ phỉ, từ khi còn quấn tã.

Năm mười sáu tuổi, cô sơn tặc ngổ ngáo của Thanh Phong trại đã tình cờ gặp gỡ chàng thế tử Vân Tây vương. Để rồi từ đó, một chiếc lưới long trời lở đất được giăng ra, kéo theo đó là hàng loạt những việc ngoài ý muốn: nghĩa phụ đột ngột biến mất, nguy cơ chiến tranh bùng nổ, một thiếu niên thần bí có võ công cao cường, tai hoạ trút xuống Thanh Phong trại...

Trải qua trăm đắng nghìn cay, cuối cùng rồi cô sơn tặc ấy cũng tái khởi nơi tro tàn, uy danh vang thiên hạ. Thế nhưng, nàng có thể cố gắng giữ chữ "nghĩa" ấy đến cùng không. Và rằng, chàng có thật lòng thật dạ không?

Yêu và hận sẽ đi đâu về đâu?

"Chàng sẽ nắm chặt tay ta,

mãi chẳng rời xa,

cùng đi tới nơi

cùng trời cuối đất chứ?"

---

https://thuviensach.vn

Tiên Chanh

Sinh năm 1980, người vùng Hà Bắc, Trung Quốc.

Nữ nhà văn trẻ được cộng đồng văn học mạng mến mộ.

Một số tác phẩm chính:

- Thái tử phi thăng chức ký

- Ai là ai của ai

- Bản sắc thục nữ

https://thuviensach.vn

Mục lục

1 2 3 4 5 6 7

8 9 10 11 12 13

14 15 16 17 18 19

20 21 22 23 24 25

26 27 28 29 30 31

32 33 34 35 36 37

38 39 40

~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~♥~

https://thuviensach.vn

1

Thần Niên bái sư

Đầu năm mới năm Vĩnh Ninh thứ ba, trong Thịnh Đô hết sức náo nhiệt. Ban đầu có kẻ khui ra Dương Thành không bỏ mạng dưới tay sơn tặc, mà là bị Tiết Thịnh Anh giết chết; chẳng bao lâu sau, nhà họ Trương ở Tĩnh Dương tìm thấy Dương Tập, đứa con mồ côi của Dương Thành, liền làm ầm lên đòi triều đình trả lại công bằng.

Huynh đệ họ Tiết đồng loạt kêu oan, nói mình hoàn toàn vì không đành lòng nhìn dân chúng Thanh Châu chịu nạn thổ phỉ nên mới dẫn binh tiến vào Thanh Châu. Hơn nữa, lúc xuất binh đâu chỉ có mình nhà y, Thái Hưng cũng phái quân Đông tiến diệt trừ thổ phỉ, còn từng liên quân với Dương Thành đặng cự lại sơn tặc, giúp đoạt thành Nghi Bình.

Nhà họ Hạ đáp trả: "Đúng là có chuyện như thế! Chúng ta khổ sở vất vả giúp Dương Thành đoạt lại Nghi Bình, ai ngờ hắn vong mạng, chúng ta đành phải thay triều đình trấn thủ Nghi Bình trước".

Vụ án này không những liên can đến mấy đại trấn quân của Giang Bắc mà còn khiến triều đình Thịnh Đô bắt đầu rối loạn. Chư vương họ Tề vốn bất mãn Thừa tướng Tiêu Chuẩn lạm quyền, nhao nhao mượn việc của Giang Bắc hòng chỉ trích Tiêu Chuẩn khi quân phạm thượng, một tay che trời. Tháng Ba, Việt vương đột nhiên dẫn binh xông vào phủ Thừa tướng, tìm thấy các thứ long bào trong thư phòng của Tiêu Chuẩn, trực chỉ tội Thừa tướng mưu phản.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu Tiêu thị nghe tin, lòng nóng như lửa đốt, quỳ gối ngoài điện Hoàng đế khóc lóc kêu oan. Hoàng đế đóng cửa không gặp, quý phi Phong thị đang mang thai có lòng tốt tiến đến khuyên nhủ Hoàng hậu, không ngờ lại bị Tiêu Hoàng hậu trong cơn nóng giận ngút trời đẩy ngã, làm đứa bé trong bụng bị sinh non. Phong quý phi chịu đựng giày vò suốt hai ngày một đêm, hoàng tử gầy yếu mới được sinh ra, song chỉ non nửa ngày đã chết yểu.

Hoàng đế nổi giận, muốn hạ chiếu phế hậu, Phong quý phi còn nằm trên giường đã dốc sức cầu xin cho Hoàng hậu, nói việc Hoàng hậu đẩy nàng chỉ là cử chỉ vô tình, tất cả đều vì chuyện của Tiêu Chuẩn nên mới nhất thời mất đi lí trí. Hoàng đế thấy nàng như vậy mà còn xin tha cho Hoàng hậu, bất giác càng thêm thương xót, ngay cả chúng đại thần trong triều cũng khen Phong quý phi hiền hậu tài đức.

Ai ngờ Phong quý phi muốn bảo vệ Hoàng hậu nhưng phía Việt vương lại không cho, tố cáo Hoàng hậu và Thừa tướng hợp mưu làm loạn, tấu xin Hoàng đế phế hậu. Dưới sự uy hiếp của chư vương họ Tề, Hoàng đế đành phế Tiêu hậu làm thứ dân, bãi quan Thừa tướng Tiêu Chuẩn tống vào ngục, giao cho Đại Lý tự điều tra rõ vụ việc mưu phản này. Chưa được vài ngày, Tiêu Chuẩn đã sợ tội tự sát trong ngục, chuyện Tiêu Chuẩn mưu phản được chứng thực, những kẻ thuộc vây cánh thân tín của Tiêu Chuẩn bị xử trảm cũng hơn ngàn người.

Thịnh Đô đã loạn, chư trấn quân Giang Bắc lại càng không có gì phải kiêng dè. Tháng Tư, Trương thị ở Tĩnh Dương xuất binh Đông tiến, một mạch vượt qua Tân Dã, Vũ An đến Thanh Châu. Tiết Thịnh Anh tập hợp binh lực, giữ vững thành Thanh Châu. Cùng lúc đó, Hạ gia vùng Thái Hưng cũng âm thầm điều binh chuẩn bị động can qua, nhòm ngó Dự Châu.

Thiên hạ sắp đại loạn, nhưng cuộc sống trong núi lại coi như yên bình. Cánh tay Thần Niên đã lành hẳn, nhưng Triêu Dương Tử vẫn chưa tỏ ý đi hay ở. Không nói đến đám Ôn Đại Nha chỉ ước sao vị thần y này có thể ở

https://thuviensach.vn

lại núi nhập bọn với họ, ngay cả Thần Niên cũng thấy trong sơn trại có thêm Tiêu Dương Tử quả thực rất tiện, ít nhất là khi mọi người có hắt hơi sổ mũi thì cũng không cần ra ngoài mời thầy lang, vừa bớt việc lại đỡ tốn tiền.

Thần Niên cùng đám Ôn Đại Nha ra sức nài nỉ giữ Triệu Dương Tử lại mấy lần, nói bao nhiêu lời hay, cuối cùng Triêu Dương Tử cũng miễn cưỡng ở lại.

Phàm đã không đi, ông cũng không thả nữ ma đầu kia ra. Theo lời Triệu Dương Tử, bà ta kết oán chuốc thù quá nhiều, hiện tại võ công lại chẳng vào đâu, một khi ra ngoài nhất định sẽ bị trả thù. Lúc nói lời này, Triêu Dương Tử lại đảo mắt theo thói quen, cực kì ngạo mạn bảo: "Đạo gia ta vất vả lắm mới cứu bà ta khỏi đường tà đạo, sao có thể để bà ta chết trong tay người khác như vậy được, như thế thì lỗ quá! Không được, không được!".

Vì mấy câu này mà Tịnh Vũ Hiên chỉ thẳng vào mũi Triêu Dương Tử mắng ba ngày liền, song cuối cùng vẫn chịu ở lại, có điều lại thề phải dốc sức luyện Ngũ Uẩn thần công, sớm muộn gì cũng có ngày cho Triêu Dương Tử biết mặt. May mà mọi người đã quen với kiểu chung sống của hai người, thế nên cũng chẳng lấy làm lạ lẫm gì khi chứng kiến chuyện quái dị lần này.

Hôm đó sau khi ăn điểm tâm xong, Thần Niên dẫn cả đám Ôn Đại Nha ngồi chầu hẫu phía chân tường, vừa tắm nắng vừa thương lượng xem chuyến làm ăn tiếp theo nên làm ở đâu. Tiền bán ngựa chiến đã tiêu hết từ lâu, Thần Niên mấy lần dẫn họ đi làm ăn dọc đường, tuy không gặt hái được nhiều, nhưng cũng coi như thuận lợi.

Cũng bởi duyên cớ này, Tiêu Hầu Nhi càng ngày càng to gan, một mực làm ầm làm ĩ, đòi chi bằng đi xa hơn đến hẳn sườn Phi Long làm một chuyến làm ăn lớn.

https://thuviensach.vn

“Đến sườn Phi Long? Có phải hơi xa không?” Thần Niên có phần lưỡng lự, sườn Phi Long cách nơi này hơn hai trăm dặm, từ lâu đã không thuộc địa bàn của núi Ngưu Đầu, bất luận là chỉ thám thính tình hình hay đi làm ăn đều vô cùng khó khăn.

Tiêu Hầu Nhi thấy lời nói của nàng có chỗ sơ hở, vội nói: “Không xa không xa, nghe nói đám người ở đỉnh Hổ Khẩu vài ngày trước từng đi qua đó, vừa hay gặp gánh thương lái chạy đến Ký Châu, vơ vét bằng sạch luôn!”.

Đỉnh Hổ Khẩu nằm ở phía Tây Nam núi Ngưu Đầu, do một đám ác tặc chiếm cứ, giết người cướp của không từ một việc xấu xa nào. Thông thường sơn tặc cướp đường, chỉ cần khách vui vẻ để lại tiền mãi lộ, đa số bọn chúng sẽ không làm hại khách. Nhưng đám người đỉnh Hổ Khẩu kia thì khác, chỉ cần lọt vào tay chúng, bất kể có tiền hay không cũng đều khó giữ được mạng.

Trước kia Thanh Phong trại làm lão đại ở núi Thái Hành, ra chỉ thị làm mọi sự phải chừa lại đường lui, không được đuổi tận giết tuyệt những thương gia đi ngang qua. Các sơn trại lớn nhỏ khác đều hiểm uy danh của Trương Khuê Túc, hành vi cũng bớt phóng túng hơn. Nhưng từ khi Thanh Phong trại xuống dốc, những kẻ này chẳng còn gì phải băn khoăn nữa, tha hồ hành sự theo sở thích cá nhân, phong cách hoàn toàn khác biệt.

Nhờ bụng dạ độc ác, đỉnh Hổ Khẩu chẳng mấy chốc đã nổi danh ở phía Bắc dãy Thái Hành.

Thần Niên trầm ngâm không lên tiếng, Tiêu Hầu Nhi vẫn chưa chịu bỏ cuộc, vội nói: “Chúng ta đâu có giống đám người Hổ Khẩu, chúng ta chỉ đi vòi chút tiền tài, không tổn thương mạng người mà”.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe Tịnh Vũ Hiên trong phòng cao giọng mắng: “Các ngươi làm sơn tặc chứ không phải đại hiệp, quan tâm có tổn thương

https://thuviensach.vn

mạng người không làm gì, lấy được tiền mới là việc quan trọng. Nói cả nửa buổi vẫn chưa có kết quả, còn không biết xấu hổ mà dám tự nhận mình là lão gia!".

Tất cả bị mắng đến độ phát ngượng không biết nói gì, Thần Niên cũng ủ rũ cúi đầu. Ôn Đại Nha đưa mắt nhìn nàng, an ủi: "Đại đương gia vốn không phải lão gia mà, bà ấy mắng là mắng chúng tôi, chứ không phải cô đâu".

May mà Tịnh Vũ Hiên chỉ mắng hai câu rồi dừng lại, chẳng bao lâu sau, Triêu Dương Tử đi từ trong nhà ra, vẻ mặt hết sức ngại ngùng, gật gật đầu với mọi người, nói nhỏ: "Ta đã điểm huyệt câm của bà ta rồi, không sao nữa".

Ai nấy đều cả kinh, nhìn Triêu Dương Tử bằng ánh mắt đầy kính phục và đồng cảm. Giờ ông điểm huyệt đạo của Tịnh Vũ Hiên, e là lúc huyệt đạo được giải, Tịnh Vũ Hiên sẽ mắng ông cả ngày. Triêu Dương Tử nhận thấy tâm tư của mọi người, lạnh nhạt nói: "Không sao, ta đã quen rồi".

Thần Niên chỉ cười, quay sang hỏi Thôi Tập vẫn luôn lặng lẽ không nói năng gì: "Cậu thấy thế nào?".

Thôi Tập nghĩ ngợi, đoạn đáp: "Có thể đi được, làm ăn cũng không khó lắm, khó là sau khi làm ăn xong phải giải quyết hậu quả như thế nào, chúng ta ở phía Đông đỉnh Hổ Khẩu, nếu cướp việc làm ăn của bọn chúng, e là bọn chúng không chịu để yên".

Thần Niên cũng nghĩ đến điều này rồi, nhưng nàng cũng chẳng sợ gì đám người đỉnh Hổ Khẩu đó, người trong trại nàng dẫu không nhiều song cũng chẳng phải ít, chưa kể đến Lục Kiêu đang luyện đao phía sau trại, cho dù chỉ xách mình Triêu Dương Tử ra ngoài, đánh nhau với đám người đỉnh Hổ Khẩu cũng chỉ như vui đùa thôi. Có điều, chỉ sợ Triêu Dương Tử sẽ không

https://thuviensach.vn

ngoan ngoãn nghe lời, còn phải dùng cách để dụ ông mắc mưu, để ông cam tâm tình nguyện đi theo bọn họ mới được.

Thần Niên suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu nhìn Triêu Dương Tử, nói: "Đạo trưởng, xin nhờ ngài giải huyệt đạo cho Tịnh tiền bối, ta còn có việc muốn xin bà ấy".

Triêu Dương Tử nghe nàng nói vậy, lập tức liếc mắt nhìn nàng, có phần cảnh giác hỏi ngay: "Ngươi xin bà ta việc gì?".

Thần Niên cười đáp: "Không có việc gì khó".

Nói xong, nàng đứng dậy vào phòng Tịnh Vũ Hiên. Tịnh Vũ Hiên ở bên trong cũng đã nghe thấy tiếng nói chuyện phía bên ngoài, từ lúc Thần Niên vào nhà liền nhìn nàng chằm chằm, trong ánh mắt cũng đượm vẻ khó hiểu.

Thần Niên vội trở ra giục Triêu Dương Tử: "Đạo trưởng, còn không mau giải huyệt cho Tịnh tiền bối".

Tịnh Vũ Hiên lại chuyển sang trợn mắt nhìn Triêu Dương Tử, Triêu Dương Tử chẳng còn cách nào khác, đành phải tiến lên giải huyệt cho Tịnh Vũ Hiên. Tịnh Vũ Hiên trước tiên mắng ông vài câu đặng trút giận rồi mới quay đầu nhìn Thần Niên, hỏi: "Tiểu nha đầu, muốn cầu xin ta chuyện gì?".

Thần Niên nói rõ mục đích của mình, muốn xin Tịnh Vũ Hiên dạy mấy chiêu võ công cho những người trong trại.

"Người trong trại chúng ta ít quá, võ công ai cũng tệ, đi ra ngoài chỉ tổ để người ta tùy ý lăng nhục. Hơn nữa, mọi người trong trại đều đã qua thời điểm tốt nhất để luyện võ, cho dù hiện tại khổ luyện từ đầu thì đến lúc chết cũng chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. May nhờ ông trời thương tình, cho chúng ta một cơ duyên khác, để chúng ta gặp được tiền bối. Tiền bối là bậc kì tài

https://thuviensach.vn

võ học, chỉ mong được ngài chỉ dạy vài chiêu là đã giỏi hơn việc bái sư nơi khác học hành rèn luyện bao năm rồi.”

Tịnh Vũ Hiên nghe xong, chậm rãi gật đầu, nói: “Tiểu nha đầu ăn ngay nói thật thế lại tốt, ta ghét nhất những kẻ vòng vo suy tính với ta”.

Thần Niên cười nói: “Tiền bối đừng quá khen, không phải với ai ta cũng ăn ngay nói thật. Trước kia từng có người nói với ta, dùng tâm nhãn cũng phải xem dùng với ai, trước mặt cường giả tuyệt thế, tất cả tâm nhãn thủ đoạn chẳng khác chi truyện tiếu lâm, càng dùng càng khiến người khác chê cười, chẳng thà nói thật là tốt nhất”.

Những lời nàng tâng bốc rất hay, không những không bộc lộ sự a dua nịnh hót mà còn làm người nghe cảm nhận được sự thành khẩn của nàng. Tịnh Vũ Hiên nghe thế, lòng lại càng thoải mái, không kìm được hỏi: “Ai nói với ngươi những lời này?”.

Thần Niên khẽ nở nụ cười, đáp: “Là phu tử trong trại trước kia ạ”.

Tịnh Vũ Hiên khen: “Đúng thật là kẻ thông minh”.

Thần Niên thầm nghĩ: Tịnh Vũ Hiên nói quả không sai, Phong Quân Dương cũng xem như là kẻ thông minh hiếm có trần đời.

Tịnh Vũ Hiên chấp nhận thỉnh cầu của Thần Niên xong thì bắt đầu dạy võ công cho mọi người trong trại. Tuy rằng hiện giờ bà hoàn toàn không có nội lực, nhưng vẫn còn chiêu thức võ công, huống hồ nếu đã có thể xưng bá võ lâm thì trình độ võ công của bà ắt thuộc hạng thượng thừa. Bà chọn một ngày đẹp, gom tất cả những người phàm là tay chân đầy đủ lại, quan sát tỉ mỉ một phen, quyết định vẫn sẽ dạy theo năng khiếu. Hoặc dạy đao pháp, hoặc truyền vài chiêu kiếm pháp, còn Đại Ngốc thì truyền dạy một bộ chùy pháp.

https://thuviensach.vn

Tạm thời không tìm được chùy sắt trong trại, Tịnh Vũ Hiên bèn sai Đại Ngốc làm một đôi chùy đá thay thế. Thần Niên nhìn Đại Ngốc quăng tảng đá như cái cối vun vút đầy uy lực, chỉ thấy da đầu run hết cả lên, đến đi đường cũng chỉ ước có thể đi vòng tránh gã, sợ tảng đá kia bay ra rơi vào người mình.

Về mặt này, Tịnh Vũ Hiên vẫn bất mãn đủ kiểu, mắng rằng trong trại chẳng có ai có thiên khiếu tập võ cả. Cũng vì duyên cớ lần này nên khi Thần Niên muốn dẫn mọi người lên sườn Phi Long, Tịnh Vũ Hiên cũng đòi đi theo, nói là để xem cái đám phế vật này có thể biến võ công của bà thành dạng gì.

Một khi Tịnh Vũ Hiên đã đi thì Triêu Dương Tử cũng không thể không đi theo. Mà Thôi Tập lại lo giao em gái mình vào tay người khác, đương nhiên muốn dẫn Mậu Nhi đi cùng. Mọi người bàn bạc đến phút cuối, quyết định chỉ để lại một mình lão Vương trong trại trông nhà. Mua sắm nửa năm qua, trong trại đã có thêm vài thứ, Ôn Đại Nha hơi lo lắng, sợ mọi người đi cả rồi, trong trại nhỡ đâu có kẻ trộm, hận không thể mang tất cả những thứ có thể mang đi luôn.

Thần Niên thấy hắn không nói gì, dợm hỏi: “Chúng ta tính đi làm ăn hay là muốn chuyển nhà?”.

Ở cùng nhau nửa năm, Ôn Đại Nha và Thần Niên nói chuyện rất thoải mái, nghe vậy bèn trỏ ngay vào đám già trẻ gái trai trong đội, hỏi lại nàng: “Nom mấy người này của chúng ta đi, cô xem có giống đi làm ăn không?”.

Vừa mới dứt lời, Tiêu Hầu Nhi không biết làm sao lại trêu Mậu Nhi khóc, làm Tịnh Vũ Hiên quát ầm lên, Thôi Tập thì sầm mặt kêu: “Đại Ngốc, đánh nó!”.

Đại Ngốc nghe tiếng làm theo, xách hai cái chùy đá đuổi đánh Tiêu Hầu Nhi, Tiêu Hầu Nhi lanh như con khỉ, bổ sang trái rồi chạy sang phải giữa

https://thuviensach.vn

đám người, đến cái vạt áo của y Đại Ngốc cũng chẳng chạm được vào, trái lại còn đụng ngã những người khác. Nhất thời, trẻ con thì khóc người lớn thì mắng, lập tức rối bung bét cả lên.

Thần Niên thấy ấn đường giật giật, nhảy lên chóp tường mé hông, giơ tay ném một cái, thanh trường đao trong tay ghim ngay vào trước chân Tiêu Hầu Nhi, nàng bực tức quát to: "Mẹ kiếp đừng có làm ầm lên nữa!".

Ai nấy im ngay tắp lự, ngay cả Mậu Nhi cũng bị Thần Niên dọa cho nín bặt. Tịnh Vũ Hiên đưa mắt nhìn nàng, khen: "Chiêu Lưu Tinh Truy Nguyệt này dùng hay lắm, khó nhất là phần khéo léo tinh nhanh tùy cơ ứng biến này đây".

Thần Niên không nói năng gì, Lục Kiêu lại bước lên hai bước, hỏi Tịnh Vũ Hiên: "Tùy cơ ứng biến khá tốt, nhưng lại ném đao đi như ám khí thế, trong tay không còn binh khí nữa, tiếp theo nên làm thế nào?".

Tịnh Vũ Hiên nghiêm mặt đáp: "Ngươi có thể dùng đao, nhưng không thể ỷ đao. Bất luận là binh khí gì, chẳng qua là kéo dài thêm cánh tay ngươi. Binh khí lợi hại nhất của con người chính là cơ thể, chỉ cần có bản lĩnh, vung chưởng chẳng khác gì đao nhanh, chỉ tay nào khác chi kiếm sắc". Bà nói xong, khép bàn tay lại, thoạt nhìn có vẻ thờ ơ mà xuất chưởng vào trước mặt Lục Kiêu. Nội lực của bà đã mất, nhưng lúc chưởng đao đến gần mặt, Lục Kiêu như cảm nhận được sự bén nhọn của đao sắc, theo bản năng ngửa người ra phía sau tránh chưởng đao của bà.

Tịnh Vũ Hiên thu tay lại, cười đắc ý: "Tiểu tử, đừng thấy ngươi thường ngày khổ luyện đao pháp, chỉ dựa vào việc ngươi ôm loan đao không chịu buông tay là đã rơi xuống hàng kém cỏi rồi".

Lục Kiêu nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng nói lời cảm ơn Tịnh Vũ Hiên: "Đa tạ tiền bối đã chỉ vẽ".

https://thuviensach.vn

Xem hai người đứng đó thảo luận võ học, những người còn lại cũng bất giác linh hoạt hẳn lên. Tiêu Hầu Nhi ngó trộm Thần Niên, không ngờ lại bị nàng phát hiện, Thần Niên đang cơn tức không có chỗ trút ra, bèn chỉ bảo mặt y mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn! Ngươi có bản lĩnh như hai người họ thì dù ngươi có nhảy lên đầu lật ngói ta cũng mặc kệ!".

Tiêu Hầu Nhi thấy nàng như vậy, vột rụt đầu rụt cổ không dám nói gì nữa, nhủ thầm: Tính tình đại đương gia thế này thật đúng là phí hoài cả mặt mày xinh đẹp, thế mà ngày xưa y còn tưởng nàng dịu dàng hiền hậu, té ra chỉ vì lúc ấy mọi người còn chưa thân thiết.

Ôn Đại Nha thấy thế bèn tiến lên hòa giải: "Đại đương gia, chúng ta phải đi rồi, nếu còn rề rà nữa thì sẽ muộn giờ mất".

Thần Niên ngồi xuống đầu tường, sầm mặt nhìn mọi người một lúc rồi mới lên tiếng: "Không vội, phải nói hết những gì cần nói trước đã".

Đoàn người nhận ra nàng hiện đang nổi giận nên đều hơi sợ, thành thật đứng im chờ nghe nàng giáo huấn. Tịnh Vũ Hiên không hề để ý đến Thần Niên, vẫn đang chỉ dạy đao pháp cho Lục Kiêu, nhưng không hiểu sao lại nhắc đến Thần Niên, bảo Lục Kiêu: "Tuy ngươi cố gắng, nhưng phải nói thật, về mặt ngộ tính võ học, ngươi không bằng nha đầu kia, chỉ tiếc nha đầu kia chẳng chịu để tâm học cái gì".

Triêu Dương Tử luôn đứng bên cạnh dự thính, nghe đến đây cũng không nhịn được hừ một tiếng, nói hùa: "Nha đầu kia có quá nhiều tâm nhãn, khó tránh lúc làm việc không ổn định".

"Đa tạ đạo trưởng khen ngợi." Thần Niên cười giả lả cắt đứt câu chuyện của mấy người họ, lại chỉ sang một bên, nói: "Có điều xin mời các vị dời bước sang bên kia tán dóc, chỗ này của ta phải dùng để rèn quy củ cho họ".

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử nghe Thần Niên nói thế, lập tức muốn trở mặt, quát: "Tiểu nha đầu, ngươi nói chuyện với tiền bối thế à?".

Thần Niên lại nở nụ cười, nhưng lời nói lại chẳng khách khí, đáp: "Cứ nói vậy đi, mời ngài đứng sang bên cạnh, để tránh lúc ta giáo huấn thủ hạ lại nhầm sang ngài".

Triêu Dương Tử trợn mắt muốn cãi tiếp với Thần Niên, Tịnh Vũ Hiên lại sốt ruột nói: "Hắc lão đạo nói nhảm ít thôi, đi vài bước là được, có mỗi con tiểu nha đầu mà cũng nổi cáu".

Tịnh Vũ Hiên nói xong liền cùng Lục Kiêu bước qua một bên trước. Triêu Dương Tử tức tối trừng mắt lườm Thần Niên một cái rồi mới bước sang.

Tuy Thần Niên vẫn làm mặt lạnh nhưng trong lòng đang cười thầm không thôi. Nàng biết tỏng tính tình cổ quái của Tịnh Vũ Hiên rồi, phàm việc gì cũng muốn cãi lộn với Triêu Dương Tử, nếu muốn bảo bà đi hướng Đông, cho dù nói hết lời cũng đừng hòng dỗ bà ta đi được một bước, chi bằng khích Triêu Dương Tử đi đằng Tây, đến lúc đó Tịnh Vũ Hiên nhất định sẽ đối nghịch với ông.

Ba người đều đã đi cả, những người còn sót lại đều là người của núi Ngưu Đầu. Thần Niên lạnh lùng quan sát bọn họ mấy lần, mãi đến khi thấy tất cả cúi đầu xuống mới thờ ơ hỏi: "Hôm nay chúng ta chưa đi vội, có mấy câu cần nói rõ ràng. Trước kia ta tiếp nhận vị trí đại đương gia này chẳng qua là vì tình thế bắt buộc, lúc ấy mọi người cũng có thể không suy nghĩ kĩ. Hiện tại xem ra, bắt tất cả già trẻ gái trai phải nghe lời một tiểu nha đầu như ta, khó tránh khỏi sẽ có người cảm thấy trong lòng không phục, chuyện này ta có thể hiểu được".

Ôn Đại Nha không ngờ Thần Niên lại nói những lời này, nhất thời nóng nảy kêu lên: "Sao đại đương gia nói thế?".

https://thuviensach.vn

“Ngươi câm miệng!” Thần Niên đột nhiên quát, không nóng không giận nhìn Ôn Đại Nha, chậm rãi hỏi hắn: “Nếu trong lòng ngươi thực sự kính trọng đại đương gia ta, ngươi lại dám ngắt lời ta thế sao?”

Ôn Đại Nha bị nàng quát sợ run lên, ngẩn ra một lát rồi lập tức quỳ xuống trước mặt Thần Niên, cúi đầu nói: “Thuộc hạ không dám”.

Thần Niên không bảo hắn đứng dậy, trái lại nói tiếp với mọi người: “Giờ sẽ nói tiếp những lời ban nãy. Hiện tại, mối nguy của trại ta cũng coi như qua rồi, cho dù không có đại đương gia ta chống đỡ, mọi người vẫn có thể sống được. Nếu đã vậy, chúng ta hãy dốc lòng nói thật, được không?”.

Phía dưới lại chẳng ai đáp lại.

Thần Niên cười nhạt, nói tiếp: “Nếu các ngươi đã không chịu nói, vậy ta nói. Ta muốn hỏi, trong số các ngươi, bao nhiêu người thật lòng thật dạ muốn ta lên làm đại đương gia, bao nhiêu người do bất đắc dĩ nên không thể không cúi đầu trước tiểu nha đầu này? Tất cả mọi người cứ nói đi, yên tâm, Tạ Thần Niên ta tuy không có bản lĩnh gì, nhưng cũng không đến mức nằng nặc đòi ở lại đây, chỉ cần có một người không muốn ta làm đại đương gia, ta sẽ đi ngay lập tức”.

Nàng hỏi như vậy, mọi người nào ai dám đáp, im lặng một chốc, ấy thế mà Đại Ngốc lại lên tiếng trước: “Đệ thật lòng thật dạ phục đại đương gia”.

Gã đã mở miệng, mọi người cũng nhao nhao hưởng ứng, Ôn Đại Nha vẫn một mực quỳ đó, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, chờ mọi người dừng lại cả rồi mới dập đầu nói với Thần Niên: “Đại đương gia, thuộc hạ nhất thời thất lễ, xin đại đương gia hãy trách phạt”.

Thần Niên thấy mọi người như thế, thầm nghĩ làm vậy cũng hòm hòm rồi, trước tiên nhẹ giọng gọi Ôn Đại Nha dậy, sau đó mới nói với tất cả:

https://thuviensach.vn

“Mọi người đừng oán trách hôm nay ta chuyện bé xé ra to, ở núi Ngưu Đầu này, các ngươi kính hay không kính ta, nghe lệnh hay trái lệnh ta đều không sao cả, nhưng nếu muốn đến sườn Phi Long làm ăn, chúng ta phải nói quy củ. Tục ngữ có câu ‘không có quy củ sao nên vuông tròn’, nếu trong trại không có quy củ, đến chỗ nhỏ thì cùng lắm cũng chỉ bị người chế giễu, song nếu đến chỗ lớn thì ắt là điềm báo mất trại”.

Nói đến đây, giọng của Thần Niên nghiêm túc hơn hẳn, nói tiếp: “Tạ Thần Niên ta ở núi Ngưu Đầu này, là làm đại đương gia, chứ chẳng phải làm cái khiên cái mâu trong tay các ngươi! Nếu các ngươi còn muốn ta làm đại đương gia, ta sẽ định ra vài quy tắc. Thứ nhất, kẻ không nghe hiệu lệnh, tùy ý làm bậy, có thể giết; thứ nhì, kẻ phản bội sơn trại, bán đứng huynh đệ, có thể giết; thứ ba, kẻ lâm trận bỏ chạy, tham sống sợ chết, có thể giết; thứ tư, kẻ hiếp đáp bằng hữu, cưỡng bức đàn bà, có thể giết…”.

Đây phần lớn đều là quy củ thưởng phạt trong Thanh Phong trại, Thần Niên dù chưa làm được mấy vụ làm ăn nhưng những quy củ này đều thuộc nằm lòng, ngay tức khắc liệt kê một loạt những “Lệ giết” và “Lệ thưởng” ra, được đông đảo huynh đệ đồng thanh bằng lòng. Đám người Lục Kiêu phía xa không ngờ làm sơn tặc còn cần nhiều quy củ đến thế, nghe mà trợn mắt há mồm, Triêu Dương Tử lại càng không khỏi cảm thán: “Trật tự đến thế này, đây mà là sơn tặc ư, đến danh môn chính phái cũng chẳng hơn được là bao”.

Thần Niên giảng giải quy củ với mọi người xong thì nhảy từ chóp tường xuống, sai Ôn Đại Nha bỏ hết mấy thứ đồ vô dụng đi, chỉ mang theo lương khô đủ dùng. Trong lòng Ôn Đại Nha dù không muốn cũng không dám tỏ thái độ với Thần Niên, vội chỉ huy đám Đại Ngốc đặt những thứ đồ vô dụng đó về lại phòng.

Giờ Thần Niên mới đi tới chỗ mấy người Triêu Dương Tử cười bảo: “Để các ngài chê cười rồi”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử liếc mắt khinh thường không nói năng gì, Tịnh Vũ Hiên lại nhìn Thần Niên thật kĩ càng, nói: "Đối xử với người khác tốt là chưa đủ, còn phải để bọn chúng sợ ngươi nữa, sợ mới có thể kính! Tiểu nha đầu có bản lĩnh lắm, ta không nhìn lầm ngươi".

Thần Niên mỉm cười, nói lời cảm ơn: "Đa tạ tiền bối chỉ dạy".

Vì bị chuyện này trì hoãn nên khi mọi người đến sườn Phi Long đã là chuyện của hai ngày sau, Thần Niên tìm một chỗ bí mật bảo mọi người đợi ở đó, lệnh cho Tiêu Hầu Nhi và một trại viên khác vào sườn Phi Long thăm dò tình hình.

Chưa đầy một canh giờ, Tiêu Hầu Nhi đã khấp khởi trở lại, nói: "Đại đương gia, lần này chúng ta gặp may rồi, người trong sườn núi khá nhiều, chúng tôi chỉ quan sát tình hình một chốc thôi đã thấy có mấy tốp đi qua rồi, trong đó chẳng những có dáng lái buôn mà hình như còn có cả gia quyến đi theo, vì dùng cả xe, nhìn vết bánh xe thì có lẽ là đầy đồ đạc".

Thần Niên nghe vậy không khỏi khẽ nhíu mày, sườn Phi Long tuy là con đường giao thông quan trọng giữa hai châu Thanh Ký, nhưng cũng không thể tấp nập thế được. Nếu đúng như những gì Tiêu Hầu Nhi nói, e là có lý do khác. Nàng hỏi lại Tiêu Hầu Nhi: "Những người kia hướng về phía Thanh Châu, hay là hướng về phía Ký Châu?".

"Ký Châu, hai tốp ấy đều đi về phía Đông cả." Tiêu Hầu Nhi đáp, "Nếu chúng ta đuổi theo về phía Đông, nhất định có thể đuổi kịp một trong hai tốp".

Thần Niên vẫn đang suy nghĩ việc này. Trước đó vài ngày họ có nghe phong thanh rằng phía Tây sắp đánh trận, hiện tại có rất nhiều người chuyển nhà từ Thanh Châu đến Ký Châu, có thể thấy là mạn Thanh Châu sắp sửa dấy nạn binh đao. Nói như vậy, Trương gia ở Tĩnh Dương sắp đánh Tiết Thịnh Anh sao?

https://thuviensach.vn

Nàng bất giác quay đầu nhìn Thôi Tập. Đám Lục Kiều và Triêu Dương Tử không tham dự công việc trong trại, bởi vậy mỗi lần có việc gì, Thần Niên đa số đều thương lượng với Thôi Tập. Mặc dù cậu ta còn trẻ, nhưng lại nhiều mưu kế, nếu nàng có thể nghĩ đến việc Trương gia muốn đánh Thanh Châu thì ắt Thôi Tập cũng có thể nghĩ ra. Cậu là con trai của Dương Thành, vì tránh sự đuổi giết của Tiết Thịnh Anh nên mới đến ẩn náu tại núi Ngưu Đầu, hiện tại nếu Trương gia đến đánh Thanh Châu thì cậu có thể đến tìm Trương gia hòng khôi phục thân phận của mình.

Thôi Tập thấy Thần Niên nhìn mình, trầm mặc một lát rồi mới nói: "Đuổi theo gánh lái buôn này cũng được, chỉ sợ trong sườn núi sẽ có quan binh tuần tra, phải cẩn thận".

Thần Niên nghe vậy không khỏi nhìn Thôi Tập thêm đôi cái, thấy gương mặt cậu ta không lộ vẻ khác thường nào mới gật đầu bảo: "Vậy làm việc cẩn thận nhé".

Nếu nàng đã chủ trì vụ làm ăn lần này, đám Tiêu Hầu Nhi đương nhiên phấn khởi. Mọi người cùng nhau thảo luận một phen, định ra kế hoạch thật tỉ mỉ, Tiêu Hầu Nhi và Thôi Tập sẽ dẫn Mậu Nhi đuổi theo trước, giả bộ như người đi đường trà trộn vào bên trong tốp lái buôn, những người còn lại thì đi đường nhỏ trong núi, lặng lẽ vượt lên trước, chờ ám hiệu của Tiêu Hầu Nhi rồi ra tay.

Trong khi nói chuyện, mặt trời đã lên cao quá đỉnh đầu, mọi người ăn lương khô qua quýt rồi chia nhau đi về hai hướng. Con đường của đám Tiêu Hầu Nhi thì khỏi cần nhắc đến, Thần Niên dẫn những người còn lại băng đèo lội suối, may mà chân tay ai nấy cũng coi như nhanh nhẹn mới có thể đuổi chặn kịp phía trước tốp người trước khi trời tối.

Lần làm ăn này cực kì thuận lợi, tốp người kia có năm sáu lái buôn và gia quyến của một hộ thân sĩ, mặc dù có mời thêm bốn năm hộ vệ nhưng võ

https://thuviensach.vn

công đều chỉ làng nhàng. Đại Ngốc nổi cơn điên, một chùy đá đập nát nửa chiếc xe, đáng sợ đến mức tất cả đều dừng phản kháng. Thần Niên vận nam trang dùng khăn đen che mặt, đứng trên một tảng đá bên đường, tay cầm đao thép cao giọng nói: “Chúng ta cầu tài không cầu mạng, chỉ cần các vị sảng khoái để lại tiền mãi lộ, chúng ta sẽ tha cho”.

Tất cả đều kinh ngạc sợ sệt, không ai dám thò đầu ra. Lát sau, có một lái buôn trung niên tiến lại gần, lấy túi tiền trong người ra ném tới trước chân Thần Niên, cẩn thận cầu xin: “Xin hảo hán bớt lại cho vài đồng vốn lận lưng”.

Ôn Đại Nha toan tiến lên soát người nọ thì bị Thần Niên cản lại, bảo hắn dốc nửa số ngân lượng trong túi ra, phần còn lại trả cho lái buôn, cười nói: “Lão huynh là người thông minh, sau này nhất định sẽ phát tài”.

Tay lái buôn cười ảo não, lắc đầu: “Nhờ cát ngôn của ngài”.

Thần Niên thả tay lái buôn nọ đi trước. Mọi người thấy sơn tặc quả thật chỉ xin chút tiền tài, không tổn thương mạng người nên mới yên tâm, tuy rằng xót ruột vô vàn nhưng cũng chẳng dám lấy mạng mình ra cược, ào ào rút hết tiền trong người ra. Thần Niên đa số chỉ lấy một nửa, nếu thấy ai đó có vẻ bần cùng khốn khổ thì cũng chẳng lấy đến một xu.

Tốp lái buôn không ngờ sơn tặc lại làm vậy, tuy bị cướp tiền bạc nhưng cuối cùng vẫn đội ơn rối rít rồi rời đi. Đợi những người đó đi rồi, Thần Niên vội lớn tiếng căn dặn đám Ôn Đại Nha: “Mau thu dọn rồi đi thôi, đừng để gặp phải quan binh”.

Mọi người vội thu nhặt tiền của tài vật rồi cất vào trong núi lánh xa con đường cái, tìm một chốn bí mật ổn thỏa để qua đêm. Ôn Đại Nha bỏ tiền ra đếm, chừng hơn hai trăm lượng bạc, bất giác sung sướng vô cùng, không nén nổi lòng bèn hỏi Thần Niên: “Đại đương gia, tay lái buôn lúc trước nom

https://thuviensach.vn

thì có vẻ thành thật, thực ra rất láu cá, tôi đoán trên người lão vẫn còn cất giấu ngân phiếu, cớ gì không cho tôi soát người lão?"

Thần Niên cười bảo: "Làm việc đừng có quá đáng. Hơn nữa số bạc lão đưa đã khá lắm rồi, tiền mãi lộ của mình lão thế là đủ, chúng ta không thể quá tham lam được. Như thế này là tốt nhất, chúng ta chiếm được lợi từ lão, mà lão cũng cảm thấy kiếm được món hời từ chúng ta, đôi bên vừa lòng, thế là tốt nhất".

Ai nấy nghe xong đều cười, Tiêu Hầu Nhi lại càng cười to: "Vẫn là đại đương gia giỏi mưu tính, rõ ràng là chúng ta cướp của chúng, thế mà chúng còn vẫn cảm thấy mình kiếm được món hời nữa chứ".

Tịnh Vũ Hiên một mực ngồi nơi cao, nghe vậy hừ mũi khinh thường: "Nhiều người như vậy mà chẳng có chút chí khí tinh lực nào, bị tốp hơn chục người dọa sợ thì không nói làm gì, nhưng rõ ràng bị các ngươi đoạt tiền, thế mà vẫn cảm tạ đội ơn chỉ vì các ngươi không cướp sạch, đây là đạo lí gì? Chẳng lẽ cướp một nửa thì không gọi là cướp à?"

Mọi người đang vui vẻ vì có tiền, giờ nghe Tịnh Vũ Hiên nói vậy thì bất giác cấm khẩu hết, nhất thời chỉ biết nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào. May nhờ Triêu Dương Tử trước kia hành nghề y bên ngoài, đã gặp nhiều tình huống như vậy, không nhịn được nói: "Dân chúng bình thường chẳng phải là như vậy sao, tính khí nhu nhược dễ ức hiếp giống loài dê vậy, chỉ cần không bị ép vào đường cùng thì sẽ không biết phản kháng. Cho dù phản kháng, phàm chỉ cần được chút lợi ích sẽ lập tức thỏa mãn, tất cả sẽ quên rằng lợi ích này vốn nên là của bản thân họ".

Tịnh Vũ Hiên nghe xong lại càng căm giận: "Cũng bởi đám người này đức hạnh quá mà, nên mới để cho kẻ khác lăng nhục thế chứ, nếu tất cả đều cầm dao găm liều mạng thì sao có thể rơi vào tình trạng thế được!".

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha nghe hai người nói chuyện càng lúc càng xa chủ đề, không nhịn được ngắt lời cả hai, nói: “Chúng ta tuy đi làm ăn nhưng cũng chú ý đến hòa nhã sinh tài, có thể không thấy máu thì sẽ không thấy máu, vậy là tốt nhất”. Hắn nói xong thì nhìn về phía Thần Niên, cười hỏi: “Đại đương gia, cô nói có phải không?”.

Thần Niên chỉ cười hờ hững, vẫn không trả lời câu hỏi.

Đêm buông xuống, mình Thần Niên ngồi ngẩn ngơ trên núi đá, Lục Kiêu ngồi xuống cạnh nàng, nghiêng đầu hỏi nhỏ: “Làm sao thế?”.

Thần Niên đáp: “Suy nghĩ về chuyện đã xảy ra ngày hôm qua. Rõ ràng là đồ đạc của ta bị ngươi đoạt đi, thế mà chỉ vì ngươi trả lại cho ta một ít, ta không những sẽ không oán hận ngươi mà còn mang ơn ngươi, thế là cớ làm sao? Tại sao lại như thế?”.

Lục Kiêu suy nghĩ một lát, đoạn bảo: “Bởi vì ngươi không đánh được ta”.

Thần Niên bất giác bật cười: “Đúng vậy, nói trắng ra cũng là vì ta không đánh được ngươi, sợ cường quyền, cho nên không thể không như thế”.

Nàng chợt thấy lòng mình sáng tỏ thông suốt, trước kia nàng một mực muốn giữ vững hai chữ “đạo nghĩa” nhưng luôn thấy lực bất tòng tâm, bởi vậy bản thân cũng bắt đầu dao động việc giữ “đạo nghĩa” này là đúng hay sai. Hiện giờ mới biết, không phải chữ “đạo nghĩa” kia sai, mà là vì nàng chưa đủ lớn mạnh để bảo vệ thứ “đạo nghĩa” này!

Thần Niên đứng lên, quay người lại cúi đầu nhìn Lục Kiêu, cười nói: “Bây giờ ngẫm ra, nói suông hai chữ ‘đạo nghĩa’ thì có khác gì trò cười, trong lòng có đạo nghĩa nhưng còn cần cả bản lĩnh để duy trì đạo nghĩa nữa mới được”.

https://thuviensach.vn

Tuy Lục Kiêu không thể hiểu tại sao ánh mắt nàng lại đột nhiên chói ngời lóa mắt đến thế, nhưng ngắm thần thái sáng láng của nàng như vậy hắn cũng lấy làm vui thay nàng, càng muốn bảo vệ nụ cười rực rỡ trước mắt. Chẳng biết vì đâu, hắn chợt thấy mặt nóng bừng tím dập dồn, lại không dám nhìn nàng, quay đầu đi đặng che giấu tâm tư, nhìn những rặng núi cao thấp điệp trùng trong bóng đêm.

Thần Niên thấy hắn như vậy, lại ngồi xuống cạnh hắn, hỏi: "Huynh thấy ta nói đúng không?".

Ai ngờ Lục Kiêu lại chỉ im lặng không nói một lời, đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn nàng một cái.

Thần Niên bất giác nhíu mày, nói tiếp: "Lục Kiêu, nói đi".

Lục Kiêu giờ mới nghiêng đầu liếc nàng, chợt hỏi: "Tạ Thần Niên, cô còn thích Phong Quân Dương không?".

Thần Niên không ngờ hắn lại đột ngột hỏi đến chuyện này, khẽ ngẩn ra.

Lục Kiêu không thấy nàng trả lời, dường như có phần mất kiên nhẫn, nói tiếp: "Tạ Thần Niên, trả lời đi".

Thần Niên ngẫm nghĩ rồi đáp: "Ta không biết". Nàng đáp xong rồi lại thấy rầu lòng, không nhịn được trừng mắt nhìn Lục Kiêu, "Đang yên đang lành thì hỏi đến hắn làm gì? Bao nhiêu ngày nay, ta vừa mới có thể không nghĩ đến hắn nữa thì huynh lại nhắc đến làm phiền ta".

Nghe nàng nói thế, Lục Kiêu nhếch mép cười với nàng, nói: "Sau này, khi nào cô cảm thấy mình không còn thích hắn nữa thì nhớ nói với ta một tiếng".

https://thuviensach.vn

Thần Niên cảm thấy Lục Kiêu thật kì lại, ngạc nhiên nói: “Nói cho huynh làm gì?”.

Lục Kiêu không đáp, chỉ cười lắc đầu. Thần Niên chỉ cho rằng hắn cố tình úp mở nên cũng không truy hỏi nữa. Hai người sóng vai trong bóng đêm một lát, Lục Kiêu chợt huých huých vai vào người Thần Niên, nhẹ giọng bảo: “Đằng sau có người tới tìm cô”.

Thần Niên ngoái đầu lại thì thấy Thôi Tập đang thong thả đi về đằng này bên đứng dậy đón tiếp, hỏi: “Có chuyện gì thế?”.

Thôi Tập đáp: “Hôm nay tôi nghe được tin từ đám lái buôn đó, Trương gia đã tìm thấy Dương Tập rồi”. Thấy Thần Niên sửng sốt, khuôn mặt thiếu niên bất giác lộ vẻ tự giễu, “Trương gia chỉ cần có một Dương Tập trong tay thôi, không cần biết Dương Tập kia là thật hay giả, có lẽ giả lại càng hợp ý họ hơn, ít nhất sẽ biết nghe lời”.

Cho dù có chút quan hệ huyết thống thì sao chứ? Trương gia xuất binh đánh Thanh Châu không phải vì họ Trương giữa đường thấy lẽ bất bình chẳng tha, chẳng qua cũng chỉ muốn tranh giành Thanh Châu mà thôi.

Thần Niên suy nghĩ một phen đã vỡ lẽ, nhìn Thôi Tập, hỏi: “Cậu tính thế nào?”.

Thôi Tập lặng đi một lát, đáp: “Trước kia đích thực có ý nghĩ muốn cậy nhờ Trương gia, cũng tiện báo thù cho người thân. Giờ xem ra, tìm đến đó cho dù không bị coi là giả mạo mà bị giết chết thì cũng trở thành con rối trong tay họ. Huống hồ còn cả Mậu Nhi, rơi vào tay họ không biết sẽ bị dùng vào mục đích gì nữa”.

Thần Niên không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đó chờ sự lựa chọn của Thôi Tập.

https://thuviensach.vn

Chẳng biết bao lâu sau, Thôi Tập mới giương mắt nhìn Thần Niên, mặt mày kiên nghị nó: "Đại đương gia, tôi muốn ở lại trong trại. Nếu ba trăm năm trước có một Thanh Phong trại thì hiện tại cũng có thể có một Ngưu Đầu trại. Đường công đã có thể dẫn binh ra Thái Hành thì Dương Tập tôi cũng có thể".

Thần Niên nghe vậy ngó cậu một hồi lâu, cuối cùng cười mà rằng: "Có hai chỗ cần sửa, thứ nhất, cậu là Thôi Tập, không phải Dương Tập. Thứ hai, tên Ngưu Đầu trại phải đổi gấp, sau này hô lên mất mặt lắm".

Thôi Tập ngẩn ra rồi cũng cười đáp: "Thôi Tập đi tìm người thương lượng, đổi cho trại của chúng ta một cái tên uy võ hùng tráng".

Tuổi cậu còn nhỏ, làm việc khó tránh có phần xúc động, lập tức muốn đi đánh thức người trong trại dậy đổi tên cho trại. Ngoại trừ hai người tuần tra cảnh giới, người trong trại đều đã ngủ cả, bị Thôi Tập gọi dậy còn tưởng là có địch đột kích, không ngờ lại là để đổi tên cho trại. Đại Ngốc mơ màng mở mắt gãi đầu, hỏi đầy khó hiểu: "Đang yên đang lành, đổi tên trại cái gì? Chúng ta ở trên núi Ngưu Đầu thì gọi là Ngưu Đầu trại, chẳng lẽ lại đổi thành Mã Đầu trại?".

Ôn Đại Nha nghe vậy lập tức vả cho gã một cái, mắng khẽ: "Câm miệng!". Hắn mắng xong rồi mới thấy không ổn, vội nhìn Thần Niên.

Nào ngờ Thần Niên cũng chẳng buồn để ý, chỉ nói: "Là vì muốn dẫn mọi người ra khỏi núi Ngưu Đầu nên mới nảy ý đổi tên, sau này trên giang hồ cũng tiện vang danh".

Mọi người nghe vật tức khắc tỉnh táo tinh thần, sôi nổi bàn tán, người thì nói nếu Ngưu Đầu không đủ oai phong thì sửa thành Mãnh Hổ, kẻ thì bảo người của đám đỉnh Hổ Khẩu đã chiếm chữ "Hổ" rồi, chi bằng chúng ta áp chế chúng, gọi là "Phục hổ". Lại có người nói Phục Hổ sao oai bằng Hàng Long, chẳng thà gọi là "Hàng Long trại". Tất cả mọi người đều xuất thân

https://thuviensach.vn

sơn dã, nghe nói thế bèn nhất tề reo hò khen ngợi, đều nói: "Tên này hay lắm!".

Thần Niên cũng chẳng học rộng tài cao gì, đọc tên này hai lần, bất giác cười nói: "Tên nghe cũng vang dội đấy chứ!".

Thôi Tập lại nói: "Không thể dùng bừa chữ "long" được, theo tôi thấy chi bằng sửa thành chữ 'long' trong 'hưng long(*)', vừa lấy được âm của chữ 'long' trong 'phục long', mà lại có ý hưng thịnh".

(*) *Long trong Phục long là chữ 龙 mang nghĩa rồng, phạm húy nên không thể dùng bừa bãi. Còn "long" trong Hưng long là chữ 隆 mang nghĩa to lớn, bề thế.*

Thần Niên vỗ tay khen ngợi: "Được, Phục Long trại nghe hay lắm".

Đám Ôn Đại Nha không biết chữ nghĩa gì, cũng chẳng hiểu hai chữ có gì khác nhau, thấy Thần Niên nói thế thì cũng nói hùa theo. Mọi người đang nói đến là hăng hái, chợt nghe Triêu Dương Tử phía bên kia gọi: "Đại Ngốc, ngươi lại đây".

Đại Ngốc nghe gọi, "hở" một tiếng rồi chạy đến, hỏi: "Đạo trưởng, ngài tìm tôi?".

Triêu Dương Tử khoanh chân ngồi trên một tảng đá cao, hỏi Đại Ngốc: "Đại Ngốc, ta hỏi ngươi, các người là người của sơn trại nào?".

"Ngưu…" Đại Ngốc vừa toan đáp Ngưu Đầu trại, mở miệng thì đột nhiên nhớ ra trại mới đổi lại tên, vội vã sửa lời, "Phục Long trại!". Gọi tên này quả tình rất oai phong, ngay cả Đại Ngốc cũng bất giác ưỡn cao lồng ngực, rồi lặp lại một lần nữa: "Phục Long trại, chúng tôi là người của Phục Long trại!".

https://thuviensach.vn

“Hay cho một cái tên uy phong lẫm liệt!” Triêu Dương Tử khen, lập tức hỏi lại: “Vậy ta lại hỏi ngươi, Phục Long trại của ngươi nằm ở đâu?”.

“Núi Ngưu Đầu, đạo trưởng ngài cũng biết mà.” Đại Ngốc đáp.

Triêu Dương Tử cười khẩy một tiếng: “Núi Ngưu Đầu? Đã ở núi Ngưu Đầu, cớ sao lại gọi là Phục Long trại? Có cách kiến giải nào không? Đã từng làm chuyện lớn gì để các trại khác kính phục chưa, hay trong trại có nhân vật lớn siêu phàm nào không?”.

Đại Ngốc không trả lời được mấy câu này, đành quay đầu lại ngó Thần Niên. Thần Niên cũng đã bình tĩnh lại, nàng lặng im chốc lát, cũng hiểu ra mình đã nhất thời đắc ý vênh váo, liền đứng dậy đi qua đó, vái Triêu Dương Tử một cái thật thấp, nói: “Thần Niên đa tạ đạo trưởng dạy bảo”.

Triêu Dương Tử khẽ cười chế nhạo, nói: “Còn chưa học đi mà đã muốn chạy trước, không sợ ngã à!”.

Vẻ mặt Thần Niên lại không mang nét buồn bực nào, ngược lại còn cúi người thi lễ với Triêu Dương Tử nói: “Đạo trưởng dạy phải, Thần Niên đã ngông cuồng rồi”.

Thấy nàng kính cẩn như thế, Triêu Dương Tử mới thoáng hài lòng, chỉ vào Thôi Tập, Ôn Đại Nha và những người trong trại phía sau Thần Niên, nói với nàng: “Tạ Thần Niên, không phải ta nói ngươi, ngươi xem đám thủ hạ của ngươi đi, là văn hay là võ? Hôm nay vừa mới cướp bóc được chút của cải của dân chúng tay không tấc sắt đã ngạo mạn, lập tức đòi sửa tên trại. Lại còn Phục Long, chỉ dựa vào mấy người các ngươi? Đúng thật là xấu mặt!”.

Ai nấy trong trại bị Triêu Dương Tử nói đến đỏ mặt tía tai, lúng ta lúng túng, không nói nên lời. Mọi người hống hách như thế chẳng qua là ỷ có Lục Kiêu và Triêu Dương Tử trong trại, nhưng họ đều chưa được tính là

https://thuviensach.vn

người của trại, nếu không có họ, chẳng phải nói ai cho xa xôi, đến cả là người của đỉnh Hổ Khẩu thì cũng không ai trong trại dám động vào.

Thấy Triêu Dương Tử có vẻ muốn dạy dỗ tiếp, Thần Niên lập tức nói: "Đạo trưởng, xin đừng nói thêm nữa, chúng ta lập tức sửa lại, gọi Ngưu Đầu trại như trước kia".

Đám Ôn Đại Nha cũng vội nói: "Đúng, vẫn gọi là Ngưu Đầu trại, Ngưu Đầu trại!".

Triêu Dương Tử lại lạnh lùng hừ một tiếng mới chịu bỏ qua.

Thần Niên vừa ngượng vừa thẹn, nghĩ bản thân nếu muốn thành kẻ mạnh để bảo vệ đạo nghĩa của mình thì không thể một mực ỷ lại vào người khác, cho dù có Lục Kiêu bên cạnh cũng không thể đổ mọi việc lên đầu hắn, mình phải tự động tay mới tốt. Tính tình nàng xưa nay phóng khoáng, nếu đã nghĩ thông suốt rồi, không những không bực bội gì Triêu Dương Tử, trái lại còn cảm thấy ông lão này dễ gần gũi hơn bình thường, liền cười ngọt với ông, nói: "Đa tạ đạo trưởng".

Dung mạo nàng vốn thanh tú xinh xắn, nụ cười này lại xuất phát từ nội tâm, không hề có chút tình giả ý lừa nào, ngay cả Triêu Dương Tử cũng bị nụ cười này làm sững sờ, vẻ mặt tuy trầm ổn, nhưng thần sắc không còn cay nghiệt nguội lạnh như ban nãy nữa.

Lần này Tịnh Vũ Hiên lại hiếm khi không lên tiếng chọc Triêu Dương Tử, bà quan sát Thần Niên một chút, càng nhìn càng thấy quý mến nha đầu này, chợt hỏi: "Tiểu nha đầu, ngươi làm đệ tử của ta được không?".

Thần Niên nghe vậy thất kinh, nhưng lại mừng rỡ ngay. Tịnh Vũ Hiên tuy có danh ma đầu trên giang hồ, nhưng chung sống những ngày qua, Thần Niên phát hiện bà cùng lắm chỉ tâm tính nóng nảy, tính nết vô thường thôi,

https://thuviensach.vn

thực ra không được coi là kẻ gian manh ác độc, nếu có thể được bà truyền thụ võ công, thật sự là một việc tốt.

Nàng vội muốn đến lạy Tịnh Vũ Hiên để bái sư, Tịnh Vũ Hiên đã đưa tay cản nàng lại, nói: "Ta là người ghét nhất quy củ, nếu ngươi muốn làm đệ tử của ta, không cần lễ bái sư này nọ, gọi ta một tiếng sư phụ là được rồi. Nếu ngày nào đó ta thấy ngứa mắt ngươi rồi, lúc nào cũng có thể đuổi ngươi ra khỏi sư môn".

Thần Niên tuy rất bất ngờ, nhưng lại nghĩ tính cách của Tịnh Vũ Hiên vốn như vậy, bèn nhoẻn cười, dõng dạc đáp: "Vâng, sư phụ".

Tịnh Vũ Hiên không nén nổi nụ cười, nói: "Ta rất thích sức sống hoạt bát của ngươi".

Hai người thành thầy trò, mọi người tới tấp đến chúc mừng. Tiêu Hầu Nhi nhìn Tịnh Vũ Hiên vui mừng, cũng vui vẻ cười hỏi: "Tiền bối, ngài còn nhận đệ tử không? Con cảm thấy độ lanh lợi của con so với đại đương gia cũng chẳng kém là bao".

Y vốn chỉ hỏi cho vui, không ngờ Tịnh Vũ Hiên nghĩ một lát xong lại đáp: "Vậy nhận thêm một đứa nữa vậy".

Tiêu Hầu Nhi ban đầu nghe loáng thoáng vẫn chỉ cười toe cười toét, mãi đến khi Ôn Đại Nha ở bên cạnh đẩy mạnh một cái, y mới phản ứng lại, kích động đến mức lập tức lắp ba lắp bắp, hỏi Tịnh Vũ Hiên: "Ngài ngài ngài nói thế, là thật ạ?".

Tịnh Vũ Hiên không vui nói: "Rốt cuộc ngươi có muốn bái sư không?".

"Bái, bái!". Tiêu Hầu Nhi vội đáp, quỳ phịch xuống đất, dập đầu với Tịnh Vũ Hiên một lạy, kêu lên: "Sư phụ trên cao, xin nhận của đồ nhi một lạy".

https://thuviensach.vn

Đám người Đại Ngốc thấy Tiêu Hầu Nhi đã được bái sư phụ thì cũng muốn bái sư, nhưng Tịnh Vũ Hiên không chịu thu nhận, cau mày nói: "Không nhận nữa, không nhận nữa, có hai đồ đệ thế này là đủ rồi, nhiều hơn cũng chẳng có tác dụng gì".

Cứ như vậy, mọi người vừa ao ước vừa đố kị với Tiêu Hầu Nhi, Tiêu Hầu Nhi lại vẫn chẳng hề phát giác, phấn khởi chạy khắp mọi nơi, nhất thời lại nhảy đến trước mặt Thần Niên, vui vẻ bảo: "Đại đương gia, sư phụ cũng thu nhận đệ làm đồ đệ rồi, sau này tỷ chính là sư tỷ của đệ, đệ phải gọi tỷ là sư tỷ hay đại đương gia, hay phải gọi là sư tỷ đại đương gia?".

Thần Niên cười mà không đáp, đám người Ôn Đại Nha lại thấy xốn mắt, nhất loạt gào lên với Tiêu Hầu Nhi, mấy người nhấc y lên, cười đùa: "Thôi thì ném con khỉ quắt này đi, vậy thì Tịnh tiền bối có thể nhận chúng ta làm đồ đệ rồi".

Tiêu Hầu Nhi vội kêu lên: "Các ngươi dám, sư phụ và sư tỷ sẽ không tha cho các ngươi".

Y vừa nói thế, mấy người nhấc y lại càng không thuận theo, quay đầu về phía Thần Niên hỏi: "Đại đương gia, làm sao đây?".

Thần Niên cười một tiếng, đáp: "Thôi cứ ném đi!".

Tất cả cười ầm lên, thực sự nhấc Tiêu Hầu Nhi đi về phía triền núi, làm bộ muốn ném y xuống. Tiêu Hầu Nhi cũng biết mọi người đang đùa với mình, hết sức phối hợp hét to chói tai, gào lên với Tịnh Vũ Hiên: "Sư phụ, sư phụ, sư tỷ bảo người ta quẳng con đi, người cứu con với".

Y ra sức đùa giỡn, quả nhiên trêu Tịnh Vũ Hiên nở nụ cười, đến cả Triêu Dương Tử cũng không nhịn được cười mà bảo: "Không sao đâu, cứ để

https://thuviensach.vn

chúng ném đi, chỉ cần ngươi còn một hơi thở, đạo gia ta vẫn có thể cứu sống ngươi".

Mọi người lại cùng cười vang, ầm ĩ mãi mới chia nhau đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thần Niên dậy rất sớm, bàn bạc với đám Thôi Tập: "Xem ra Thanh Châu sắp đánh nhau rồi, nhất định sẽ đến Ký Châu đòi quân lương lương thảo, đến lúc đó trong sườn núi ắt sẽ có rất nhiều quan binh, làm ăn ở đây không ổn nữa".

Tiêu Hầu Nhi tuy bé loắt choắt nhưng lại to gan, vừa nghe nói trong sườn núi ắt có quân lương lương thảo, hai mắt bất giác sáng quắc, nói: "Nếu có thể cướp tiền bạc của quan binh thì tốt rồi, nhất định sẽ nhiều lắm!".

Thần Niên nghe thế liếc nhìn y một cái, giọng điệu lạnh lùng: "Một miếng không nuốt được hết đâu, mấy người chúng ta ấy à, giờ mà đi gây sự với quan binh thì chỉ có thể nhận lại một chữ "chết" thôi".

Tiêu Hầu Nhi đã nhận Thần Niên làm sư tỷ đêm qua, càng cảm thấy chịu sự giáo huấn của nàng là lẽ thường, lập tức chỉ cười hì hì, nói: "Nếu không cướp được của quan binh, vậy trước tiên cướp lái buôn phú hộ, cũng coi như là cướp của người giàu chia cho người nghèo".

Thôi Tập gật đầu nói: "Nhân lúc quan binh chưa đến, hai ngày nay chúng ta làm ăn ở sườn núi nhiều hơn một chút, sau đó trở về núi Ngưu Đầu, ém quân nghe ngóng động tĩnh bên ngoài rồi tính tiếp. Hơn nữa", nói đến đây cậu dừng lại, nhìn Thần Niên, nói: "Đám người đỉnh Hổ Khẩu kia lòng tham vô đáy, rất có thể sẽ tranh chấp với quan binh, đến lúc đó chúng ta có thể làm ngư ông đắc lợi".

Thần Niên vừa nghe vậy đã hiểu ý cậu, nếu muốn làm sơn trại lớn mạnh hơn, chỉ dựa vào mấy vụ làm ăn bình thường là không thể, không thiếu

https://thuviensach.vn

được việc ăn chặn nhau, một là mau có tiền, hai là có tác dụng tạo được uy hiếp với các băng đảng khác.

Đỉnh Hổ Khẩu nằm ở ngay phía Tây Nam núi Ngưu Đầu chẳng bao xa, trại có thế tựa núi, dùng đá xanh đắp thành, hết sức chắc chắn. Trong trại có hơn ba trăm khẩu, đại đương gia họ Lưu, người ta gọi là "Lưu Diêm Vương", một kẻ lòng dạ độc ác, dưới trướng còn có hai tên ác tặc mang danh "Hắc Bạch Vô Thường".

Tuy rằng đều là ăn chặn nhau, nhưng phải xem là thứ gì mới ăn chặn được và phải ăn chặn như thế nào, mấy chuyện này cũng cần nghiên cứu kỹ. Thần Niên nhìn hơn chục huynh đệ dưới trướng mình, nói: "Giờ mà muốn nuốt đỉnh Hổ Khẩu, khó đấy. Cho dù chúng ta có thể giết được 'Lưu Diêm Vương' và 'Hắc Bạch Vô Thường' thủ hạ của gã, nhưng chừng ba trăm khẩu kia, chỉ dựa vào mấy người chúng ta thì không thể trấn áp được".

Ôn Đại Nha vội lên tiếng: "Làm ăn cũng cần phải hòa nhã sinh tài, bất kể cơm gì thì cũng phải ăn từng miếng một".

Thôi Tập không để ý đến hắn, chỉ nhìn Thần Niên nói: "Chờ đến lúc có cơ hội, chưa chắc đã không thể. Chỉ cần phía Tây có đánh nhau thì chẳng thiếu dân lưu lạc tràn vào trong núi, đến lúc đó chú ý một chút, xem ai to gan thì thu nhận một phần cũng được".

Thần Niên nghe xong lại chậm rãi lắc đầu, nói: "Cậu suy nghĩ đơn giản quá rồi, đây không phải là triều đình trưng binh, cho dù là dân lưu lạc, chỉ cần không bị ép đến mức không còn đường lui thì chẳng ai muốn vào rừng làm cướp đâu. Mà mấy tên côn đồ vô lại, cậu tùy tiện thu nhận, đến lúc đó chẳng những không sử dụng được, e là còn phá hỏng cả việc của cậu nữa".

Mặt Thôi Tập lộ vẻ thất vọng, Thần Niên đưa mắt nhìn cậu, trầm giọng nói: "Ôn đại ca có câu nói rất đúng, bất kể cơm gì thì cũng phải ăn từng miếng một. Tuy chúng ta hiện không muốn nuốt trọn đỉnh Hổ Khẩu, nhưng

https://thuviensach.vn

cũng không cần sợ gã. Gã hoành hành ở Bắc Thái(*) lâu, tất đã đắc tội không ít kẻ trong nghề, chẳng qua là không có ai dám đứng ra nên họ mới không thể không nhẫn nhịn, một khi đã vậy, chúng ta sẽ làm người tiên phong. Chỉ cần có thể xây dựng danh hào, tự nhiên sẽ có người đến nương nhờ chúng ta, đến khi trại lớn mạnh rồi bày mưu ngốn sạch Lưu Diêm Vương cũng chưa muộn".

(*) *Cách gọi tắt phía Bắc dãy Thái Hành.*

Đám Ôn Đại Nha nghe xong gật đầu, nói: "Đại đương gia nói chí phải".

Thôi Tập lại hỏi: "Thế đám quan binh thì sao?".

Thần Niên do dự đáp: "Tạm tránh trước đã, cậu cũng đã nói đấy, đám người đỉnh Hổ Khẩu lòng tham vô đáy, nhất định sẽ tranh đấu với quan binh. Chúng ta lánh đi trước, trai cò mổ nhau ngư ông đắc lợi mà".

Tất cả bàn xong kế sách liền tìm một chỗ dễ thủ khó công tạm làm cứ điểm, liên tục làm ăn vài lần ở sườn Phi Long, thu hút được sự chú ý của Lưu Diêm Vương đỉnh Hổ Khẩu rất nhanh.

Sườn Phi Long dài trăm dặm, tất nhiên là nơi làm ăn tốt, trước kia là địa bàn của Thanh Phong trại, sau này Thanh Phong trại thất bại bởi trấn quân hai châu Thanh, Ký, đây là cơ hội để Lưu Diêm Vương dùng cây roi thép chín khúc trong tay mình xuất đầu lộ diện, liên tiếp đánh bại vài sơn trại, xưng bá trên đường giao thông huyết mạch sườn Phi Long. Gã vốn nghĩ rằng, chỉ cần Thanh Phong trại không đi về hướng Bắc thì sườn Phi Long này chính là thiên hạ của gã, nào ngờ lại đột nhiên nhảy ra một Ngưu Đầu trại bé tẹo, không quá chục tên lại dám đoạt miếng ăn trong miệng gã.

Chưa đầy hai ngày, thuộc hạ đã dò la được tin, nói thủ lĩnh của Ngưu Đầu trại gọi Tạ tứ gia, là một thanh niên chưa tròn hai mươi tuổi, luôn bịt

https://thuviensach.vn

khăn đen che mặt, có chút võ công, nhưng giọng lại khá nữ tính. Lưu Diêm Vương vừa nghe đã vui mừng, nói: “Ha! Ra lại là một đứa con gái!”.

Những kẻ phía dưới đều cười ồ lên, có tay trêu ghẹo: “Con gái như vậy mới thú chứ, không biết mặt mũi cô ả thế nào, nếu xinh xắn, chi bằng cướp về làm áp trại phu nhân cho đại đương gia, coi như là vận may của ả”.

Tay ấy vừa nói vậy, Lưu Diêm Vương lại động lòng thật. Trại gã không thiếu đàn bà, lúc cướp bóc cũng đoạt được ối cô trẻ trong xinh đẹp, nhưng các cô này hoặc tự tìm đường chết để đe dọa, hoặc suốt ngày khóc lóc ỉ ôi làm gã bực vô cùng. Nếu có thể thu phục một đứa con gái xinh xắn mà đáo để, kết thành phu thê kể lại hóa ra hay.

Ánh mắt Lưu Diêm Vương lộ vẻ dâm tà, sai thuộc hạ: “Giám sát chặt một chút, chúng ta đi gặp vị Tạ tứ nương này”.

Thuộc hạ nghe gã gọi nhầm tên, không khỏi sửa lại: “Là Tạ tứ gia ạ”.

“Cút!” Lưu Diêm Vương nhấc chân đạp tên thuộc hạ một cái, cười mắng: “Nàng ta mà cũng dám xưng “gia” trước mặt cánh đàn ông chúng ta sao?”

Một đại hán áo đen đứng bên cạnh cũng cười bảo: “Nàng đến chỗ đại đương gia của chúng ta thì phải gọi là Tạ tứ nương rồi!”.

Ai nấy lại bất giác cười phá lên, chẳng ai coi vị Tạ tứ gia đột nhiên xuất hiện kia ra gì. Có điều, chúng không biết lai lịch của Tạ tứ gia không có nghĩa là người khác cũng không biết.

https://thuviensach.vn

2

Lấy yếu nạt địch

Trương gia đóng quân ở Vũ An, mắt hau háu muốn tấn công Thanh Châu, huynh đệ họ Tiết tuy luôn bất hòa song cũng rõ đạo lý môi hở răng lạnh, thế nên khi Tiết Thịnh Anh đòi Ký Châu hỗ trợ quân lương lương thảo, Tiết Thịnh Hiển cũng hào phóng cung ứng khá nhiều.

Nhưng phải ai đi Ký Châu vận chuyển quân lương nhất thời cũng là mối lo của Tiết Thịnh Anh. Hắn không muốn dùng đám người Trịnh Luân mà Phong Quân Dương để lại, mà đám thuộc cấp theo hắn từ Ký Châu tới lại chẳng tiện dùng, suy cho cùng lúc ấy cũng đã chẳng màng thể diện với Tiết Thịnh Hiển rồi, giờ đi lại e bị người ta làm khó.

Tiết Thịnh Anh suy đi tính lại, đột nhiên nhớ ra một kẻ, ấy là Khâu Tam phụ trách trị an trong thành Thanh Châu. Trước kia, nhờ vào sự thông thuộc trong thành Thanh Châu, Khâu Tam đã giúp Tiết Thịnh Anh rất nhiều lúc hắn vào thành, bởi vậy rất được Tiết Thịnh Anh tín nhiệm. Hơn nữa trước đây y xuất thân từ Thanh Phong trại, hiểu rất rõ về sườn Phi Long, đúng là sự lựa chọn tuyệt hảo cho việc chuyển lương thảo.

Tiết Thịnh Anh bèn giao việc này cho Khâu Tam, vì đã có lời dặn dò của Phong Quân Dương trước đó, Khâu Tam vỗ ngực đồng ý ngay, trở về liền tìm hai trợ tá đặng bàn bạc việc này. Một trợ tá bảo: “Sườn Phi Long không giống với những con đường khác, chí ít khỏi lo đến việc các trấn quân nơi khác đến cướp bóc, chỉ cần đề phòng mấy sơn trại trong núi Thái Hành là được. Ngày xưa quân lương vận chuyển giữa hai châu đã bị Thanh Phong trại cướp được rất nhiều lần”.

https://thuviensach.vn

Khâu Tam cười nói: “Số sơn tặc sót lại của Thanh Phong trại cũng chẳng là bao, nghe nói mấy đà chủ và thủ lĩnh còn gây gổ với đại đương gia Giang Ứng Thần, phân làm ba cụm. Giờ nội bộ đấu đá không ngớt, ốc còn chẳng mang nổi mình ốc nữa là. Hơn nữa chúng cũng bị Tiết tướng quân đánh cho sợ mất mật, không dám đến gây sự với chúng ta nữa đâu”.

Tuy nói là vậy, song Khâu Tam không hề lơ là, vẫn phái người đến sườn Phi Long dò la tin tức, không ngờ trừ tên sơn tặc Lưu Diêm Vương vẫn chiếm đóng sườn Phi Long ra, dạo gần đây còn thêm cả một Tạ tứ gia nữa. Khâu Tam ngây người, hỏi han cặn kẽ về dáng vẻ tuổi tác, phong cách hành sự của Tạ tứ gia nọ, nghe rằng luôn có một nam tử cao lớn ôm loan đao theo bên cạnh mới dám khẳng định Tạ tứ gần nọ chính là Tạ Thần Niên, nhất thời thấy đầu đau như búa bổ.

Không thể bàn bạc với trợ tá những việc như vậy được, y đành về cằn nhằn với Tiểu Bảo: “Chẳng phải cô ấy ở núi Ngưu Đầu sao? Đang yên đang lành chạy đến sườn Phi Long làm gì? Rõ ràng là một cô nương lại còn xưng Tạ tứ gia. Ý? Không phải! Lúc trước ở Thanh Phong trại cô ấy cũng được gọi là tiểu tứ gia, sao lại đã thăng vai vế rồi?”.

Tiểu Bảo mở to đôi mắt đầy khó hiểu, ngó Khâu Tam hỏi: “Tam ca, trọng điểm huynh muốn nói là gì? Là Tạ cô nương không nên đến sườn Phi Long hay là không nên xưng Tạ tứ gia?”.

Khâu Tam lượn đến trước mặt Tiểu Bảo, đột nhiên cúi người ghé vào án thư hỏi cậu: “Tiểu Bảo, đệ nói xem, nếu đệ thích một cô nương, thích đến nỗi chết đi sống lại, giả dụ đệ biết cô ấy vẫn còn ở trong núi đánh dân cướp đường, bên cạnh còn có một gã đàn ông khác kè kè đi theo, ngày nào cũng dính lấy nhau thì đệ sẽ như thế nào?”.

Tiểu Bảo đáp: “Tam ca, năm nay đệ mười một tuổi, chưa từng thích cô nương nào”.

https://thuviensach.vn

Khâu Tam ảo não thở dài một hơi, tiếp tục đi trong cái vòng luẩn quẩn của mình.

Tiểu Bảo thấy y bối rối đến vậy, cầm lòng không đặng hỏi: "Hay là tam ca thích vị Tạ cô nương ấy?".

Khâu Tam nghe vậy sợ tới độ nhảy dựng lên, suýt lao sang bịt miệng Tiểu Bảo lại, vội hạ giọng nói: "Nhất định không được nói lung tung mấy câu này, nếu truyền ta ngoài, Tam ca của đệ có lẽ sẽ bị vị gia kia băm nhỏ làm nhân bánh bao, đến lúc đó đệ cứ ôm cái rá thịt làm nhân bánh mà khóc nhé!".

Dẫu sao Tiểu Bảo cũng còn nhỏ, sợ đến mức lập tức lấy tay bịt chặt miệng lại.

Trong lòng Khâu Tam chất chứa nhiều điều không kể được với ai, chỉ có thể nói với Tiểu Bảo: "Đệ không biết đâu, tuy rằng vị gia kia chưa nhắc đến Tạ cô nương bao giờ, nhưng Bình gia lại bảo ta phải chú ý đến tình hình của Tạ cô nương từng giờ từng khắc. Bình gia là ai? Đó là con giun trong bụng thế tử gia đấy!". Khâu Tam nói xong, khuôn mặt bất giác càng lúc càng khổ sở, "Cũng tại ta! Ta thấy Tạ cô nương ngoan ngoãn ở núi Ngưu Đầu nửa năm trời không có động tĩnh gì nên cũng yên tâm phần nào, ai ngờ cô ấy lại chạy đến sườn Phi Long cơ chứ! Ôi trời! Giờ phải làm thế nào mới được đây?".

Y đang rầu trăm mối, Tiểu Bảo bèn nghĩ kế cho y: "Tạ cô nương đến sườn Phi Long đánh cướp cũng chỉ vì tiền tài, chi bằng tặng cô ấy nhiều tiền của một chút, bảo cô ấy mau về núi Ngưu Đầu chẳng phải là xong rồi sao?".

Khâu Tam suy nghĩ, thấy bây giờ mà đến xin ý kiến của Thuận Bình thì không kịp nữa, mà cách này cũng không khả thi. Y cân nhắc hồi lâu, cuối

https://thuviensach.vn

cùng nghĩ ra được một diệu kế, thầm nghĩ chi bằng điều một ít tâm phúc trong quân doanh đến đây, thay quân phục giả dạng kẻ áp tiêu, áp hai xe quân lương đến Kỳ Châu, mà y thì dẫn theo một đội quan binh ở phía sau bảo vệ từ xa. Nếu tay cướp đường là Thần Niên thì y sẽ không xuất hiện, chỉ bảo những người ở phía sau dọa một chút để Thần Niên vừa được tiền lại biết sự lợi hại của quan binh, dọa nàng quay về núi Ngưu Đầu. Còn nếu kẻ cướp đường là Lưu Diêm Vương thì nhân cơ hội này tiêu diệt cả đám sơn tặc ấy luôn, cũng coi như là quét sạch con đường chủ chốt vận chuyển quân lương.

Y nghĩ ổn thỏa rồi bèn đi tìm Tiết Thịnh Anh, xin dẫn binh đi diệt trừ đám sơn tặc ở sườn Phi Long, ai dè Tiết Thịnh Anh lại cười bảo y: “Hóa ra ngươi và Trịnh Luân lại có cùng suy nghĩ về việc này, mấy ngày này không ngừng có tin báo nạn sơn tặc hoành hành trong sườn Phi Long, hắn sợ sau này đường vận lương không ổn, vừa mới xin lệnh từ chỗ ta xong, đã dẫn binh đi rồi”.

Khâu Tam nghe xong bỗng thấy trước mắt hóa thành một màu đen, thiếu chút nữa cũng cắm đầu xuống đất luôn.

Tiết Thịnh Anh thấy sắc mặt y không ổn, không khỏi hỏi: “Sao thế?”.

Khâu Tam giấu giếm, đáp: “Không sao cả, là thuộc hạ ưa náo nhiệt, vốn định mượn uy vũ của ngài lên núi đặng mở mày mở mặt một phen, ai ngờ lại bị Trịnh tướng quân đoạt trước”.

Tiết Thịnh Anh bật cười: “Gì mà náo nhiệt với không náo nhiệt, chẳng qua chỉ là đám sơn tặc chẳng đâu ra đâu thôi, mang binh đi tiêu diệt là được”.

“Chưa chắc đã là như vậy!” Khâu Tam nghiêm mặt nói, “Trước kia ngài ở Ký Châu, có lẽ không hiểu rõ về đám sơn trại của núi Thái Hành. Sơn tặc đã hoành hành ngang ngược ở núi Thái Hành mấy trăm năm nay rồi, quan

https://thuviensach.vn

lại thành Thanh Châu trước kia cũng bó tay hết cách với đám người này, để mặc bọn chúng chiếm cứ con đường huyết mạch sườn Phi Long. Cũng chính nhờ tướng quân ngài, có thể giết bọn chúng không còn một manh giáp ngay trong núi, hiện giờ trong núi Thái Hành chỉ cần nhắc đến Tiết tướng quân thôi là đã dọa các sơn trại sợ vỡ mật!".

Y nịnh hót một phen như thế, tất nhiên làm Tiết Thịnh Anh thích việc lớn hám công to vui như mở cờ trong bụng, Khâu Tam tạm ngừng, đoạn tỏ vẻ không cam lòng nói: "Không được, thuộc hạ phải đuổi theo Trịnh tướng quân, bảo hắn đứng sang một bên chờ trước đã, nhượng lại sự nổi trội này cho thuộc hạ".

"Đi đi, đi đi". Tiết Thịnh Anh cười xua tay, nói xong lại ném cho y một lệnh bài, cười nói: "Cho ngươi mang theo một doanh binh, tha hồ thể hiện cho nở mày nở mặt. Có điều, đi nhanh về nhanh, không được chậm trễ việc quân cơ".

Khâu Tam vội tạ ơn hắn, lĩnh quân lệnh rồi ra khỏi phủ thủ thành. Y không dám trễ nãi một phút một giây nào, dẫn binh trong đại doanh tiến thẳng đến sườn Phi Long, đuổi đến quan ải hỏi thử mới biết, Trịnh Luân xe nhẹ quân đơn, chỉ dẫn theo hơn chục thân binh, đã đi được hơn nửa ngày rồi. Khâu Tam nghe vậy cuống quýt giậm chân, kêu khổ: "Thôi rồi, không đuổi kịp rồi".

Thuộc hạ không hiểu vì sao Khâu Tam lại sốt ruột như thế, ngạc nhiên nói: "Trịnh tướng quân không mang theo bao nhiêu người, cho dù gặp sơn tặc thì cùng lắm cũng chỉ bắt giết vài tên trùm sỏ thôi, chúng ta theo sau, chẳng phải càng dễ diệt trừ đám sơn tặc còn lại hơn sao?".

Khâu Tam sợ là sợ hắn giết mấy tên trùm sỏ kia kìa, hoặc nói y sợ hắn giáp mặt Thần Niên sẽ sinh xung đột. Khâu Tam và Trịnh Luân cũng coi như là cộng sự một thời gian, biết tay này tính khí ngay thẳng, làm việc

https://thuviensach.vn

cứng nhắc. Trịnh Luân mà thấy Thần Niên, dù chưa chắc sẽ làm hại tính mạng nàng, nhưng chỉ sợ sẽ bắt nàng về cho thế tử gia.

Mà thế tử gia đã biết Thần Niên ở đâu lâu rồi, nếu muốn bắt thì cũng không cần chờ đến bây giờ! Thế tử đã không bắt thì ắt có lẽ riêng của mình, nếu Trịnh Luân cứ lỗ mãng đưa người tới thì không biết sẽ có bao nhiêu người liên lụy theo! Khâu Tam chẳng hơi sức đâu mà nghĩ nhiều, vội dẫn người đuổi thẳng về hướng sườn Phi Long.

Mà giờ khắc này, người của Trịnh Luân đã vào sâu trong sườn Phi Long. Mười mấy thân binh bên cạnh hắn hoặc giả làm gia đinh hoặc giả làm áp tiêu, tạo thành đoàn bảo vệ xe ngựa mà Trịnh Luân ngồi cùng với hai cỗ xe ngựa chất đầy rương gỗ phía sau, tất bật đi về phía Ký Châu, giống như những phú hộ đến Ký Châu để tránh loạn lạc.

Tiếng vó ngựa truyền đi rất xa giữa sơn cốc, Lục Kiêu thính lực phi phàm, đã nghe thấy từ lâu, chỉ thuận miệng nói một câu mà Tiêu Hầu Nhi lại nhanh như con khỉ leo lên chỗ cao nhất nhìn ngó, trở về vội báo với Thần Niên: “Đại đương gia, làm ăn lớn đến rồi đây! Có ngựa có xe, nhìn rất béo bở!”.

Mọi người vừa nghe liền nhất thời tỉnh táo tinh thần, vội vàng hỏi: “Có áp tiêu đi theo không? Bõ giắt răng không?”.

Tiêu Hầu Nhi cười hì hì: “Tính cả phụ xe thì hơn chục người, không giống đám cứng đầu cứng cổ, nhưng lại có xe ngựa, phóng chừng là phú hộ đi về hướng Ký Châu”.

Thần Niên nghe xong lại khẽ nhíu mày, thời điểm này mà cũng có phú hộ dám một mình đi vào sườn Phi Long sao? Lẽ nào nội tình có gì đáng nghỉ? Nàng nghĩ ngợi, trầm giọng nói: “Đừng ra tay, để bọn họ đi qua”.

https://thuviensach.vn

Lời vừa thốt ra, tất đều ngây hết cả người, Ôn Đại Nha nhìn Thần Niên, thấy sắc mặt nàng nghiêm túc, lập tức hùa theo: "Cũng được, tình hình hiện giờ phức tạp, cẩn thận cũng không hại gì".

Tiêu Hầu Nhi không kiềm chế được, khuyên giải: "Chẳng qua chỉ hơn chục người, cho dù có bản lĩnh đi chăng nữa cũng làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta? Đại đương gia, nghe nói phía Thanh Châu đã sắp động binh rồi, chỉ vài bữa nữa là trong sườn núi sẽ có quan binh, đến lúc đó chúng ta tuyệt đối không thể chọi nổi quan binh, giờ mà không nắm chắc cơ hội thì có khi vài ngày nữa cũng không có làm ăn mà làm".

Thần Niên không hề nhúc nhích, cả đám Tiêu Hầu Nhi lại bất giác nhìn về phía Thôi Tập, trông mong cậu có thể khuyên nhủ Thần Niên.

Thôi Tập trầm ngâm một lát, đoạn nói: "Bọn Lưu Diêm Vương đã ngấm ngầm nhắm vào chúng ta mấy ngày rồi, đánh nhau với chúng cũng là chuyện sớm muộn, nếu đã vậy, chi bằng chọn luôn hôm nay. Nếu những người dưới đó thật sự là phú hộ, chúng ta hãy xem như làm ăn thông thường. Còn nếu không phải, vậy thì hãy đổ hết tai họa lên người Lưu Diêm Vương đi, cũng gây phiền toái cho Lưu Diêm Vương luôn, tránh bọn chúng nhàn rỗi mưu hại chúng ta".

Đang nói chuyện, tiếng vó ngựa trên đường núi lại gần hơn, trong lòng Thần Niên vẫn tồn tại một thứ cảm giác kì lạ nào đó, luôn không cầm lòng nổi nhớ đến mùa xuân năm ngoái, cũng vì một phút tham lam nhất thời nên nàng mới ra tay với đoàn người của Phong Quân Dương, mang đến cho mình vô vàn phiền toái: "Thả bọn họ qua!" Thần Niên kiên định nói, nói xong cũng không để ý đến tất cả nữa, đứng dậy vòng ra sau núi tìm Triêu Dương Tử và Tịnh Vũ Hiên.

Nàng đi rồi, Lục Kiêu cũng ôm đao đi theo sau nàng. Tiêu Hầu Nhi và Thôi Tập nhìn nhau, trong mắt cả hai đều lộ vẻ không cam lòng. Thôi Tập

https://thuviensach.vn

đưa mắt nhìn Tiêu Hầu Nhi, Tiêu Hầu Nhi cố tình thả bước chân, tụt lại phía sau, thuận tay kéo theo Đại Ngốc bên cạnh.

Đại Ngốc không hiểu, đang muốn hỏi chuyện gì, Tiêu Hầu Nhi liền nhảy đựng lên bịt mồm gã lại, nháy mắt ra hiệu đừng nói gì cả. Thấy Đại Ngốc kinh ngạc ngậm miệng lại, Tiêu Hầu Nhi không khỏi cười đắc ý, vừa muốn kéo Đại Ngốc lén lút đi xuống chân núi, chợt nghe phía sau đầu có gió sắc vụt tới, y vội nghiêng đầu né theo bản năng, một chiếc phi tiêu lướt qua bên đầu y, đập vào núi đá kêu "keng" một tiếng đầy dứt khoát.

Ngoại trừ Lục Kiêu vẫn mang vẻ mặt lãnh đạm, mọi người trong Ngưu Đầu trại nhất thời sợ đến câm nín, Tiêu Hầu Nhi càng sợ cứng đờ cả người, sững sờ một lúc mới quay đầu lại nhìn Thần Niên, khiếp đảm kêu lên: "Sư tỷ".

Thần Niên lạnh lùng nhìn y, nói: "Ngươi muốn đi tìm chết thì đi một mình, đừng lôi Đại Ngốc theo". Nàng ngồi xuống một khối đá, thản nhiên nói: "Chẳng phải ngươi nghĩ cứ đi gây sự trước, sau đó khiến ta không thể không xuống núi sao? Ngươi đi đi, ta ngồi đây, người cứ xem ta có xuống cứu ngươi không".

Tiêu Hầu Nhi và Thôi Tập đích thực có bàn tính như vậy, giờ bị Thần Niên nói toạc ra, cả hai đều ngượng ngập không nói nên lời. Ôn Đại Nha toan bước lên hòa giải, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị Thần Niên lườm một cái, đành phải lùi về sau, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thần Niên hỏi Tiêu Hầu Nhi: "Ta hỏi ngươi, điều thứ nhất của trại quy là gì, ngươi có nhớ không?".

Kẻ không nghe hiệu lệnh, tùy ý làm bậy, có thể giết.

Tiêu Hầu Nhi bất giác run cầm cập, giờ mới thật sự sợ hãi, chợt nghe Thần Niên lại chậm rãi hỏi tiếp: "Tiêu Hầu Nhi, có phải ngươi cảm thấy

https://thuviensach.vn

thuộc hạ của ta chỉ có mười mấy người của ngươi, nên ta không nỡ giết một ai cả? Hay ngươi nghĩ ngươi là sư đệ của ta, nên ta không thể giết ngươi?".

Giọng nàng tuy hòa hoãn nhưng trong đó lại thoáng lộ vẻ uy nghiêm và ớn lạnh. Tiêu Hầu Nhi sợ đến nỗi vội quỳ xuống trước Thần Niên, xin lỗi: "Đại đương gia, đệ sai rồi, người hãy tha cho đệ lần này".

Thần Niên nghe vậy mỉm cười, nói: "Tha cho ngươi lần này? Vậy lần sau thì sao? Các ngươi dám bằng mặt không bằng lòng với ta hết lần này đến lần khác, chẳng phải là vì thấy ta mềm lòng nương tay sao?".

Mọi người sợ đến nín lặng câm lời, giữa lúc yên ắng, chợt nghe trên núi truyền đến một tiếng cười quái dị, khi tiếng cười đã dứt, chợt nghe một giọng nói the thé vang lên: "Ôi, khá khen cho một cô em lợi hại, đại ca, chẳng lẽ đấy là Tạ tứ nương sao?".

Lại một kẻ khác cười bảo: "Chứ còn gì nữa, kẻ đứng như con chim cút phía bên kia chẳng phải là Ôn Đại Nha sao!".

Ôn Đại Nha hơi căng thẳng huých huých vào người Thần Niên, thấp giọng nói: "Lưu Diêm Vương! Là Lưu Diêm Vương và Hắc Bạch Vô Thường dưới tay gã!".

Thần Niên nghe vậy bất giác nhíu mày, đưa mắt nhìn Lục Kiêu, hỏi: "Chúng đến từ bao giờ?". Với thính lực của Lục Kiêu, không thể nào không phát hiện được bọn chúng.

Quả nhiên nghe Lục Kiêu thờ ơ đáp: "Đến được một lúc rồi, ta thấy cô đang dạy dỗ người ta nên không ngắt lời cô".

Thần Niên nhất thời không còn gì để nói, im lặng nhìn Lục Kiêu, lại không thể nói được gì.

https://thuviensach.vn

Lúc này, đám Lưu Diêm Vương dẫn theo hai mươi mấy tên thuộc hạ đã đến gần, thấy Thần Niên một mực ngồi trên núi đá không chịu quay lại, Hắc Vô Thường lại cất giọng the thé cố ý khích nàng: "Tạ tứ nương một mực không dám quay người lại, chẳng lẽ dung mạo xấu xí quá không dám để người ta thấy?".

Bạch Vô Thường ở bên kia cũng bật cười, hùa theo bảo: "Dáng vẻ xấu xí cũng không sao cả, đúng lúc về dưới trướng chúng ta, đợi sau này tìm thêm một kẻ xấu xí khác nữa, vừa vặn xứng đôi đầu trâu mặt ngựa".

Đám người của đỉnh Hổ Khẩu nghe thế cùng cười hô hố, người bên Ngưu Đầu trại thì bị kịch động đến biến sắc. Đại Ngốc giơ đôi chùy đá toan tiến lên, ngay cả Tiêu Hầu Nhi cũng nhảy từ dưới đất lên, muốn lao sang liều mạng với bọn chúng.

Thần Niên quát khẽ giữ cả hai lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái rồi mới không chút hoang mang đứng lên trên tảng đá, chậm rãi quay đầu lại nhìn đám người Lưu Diêm Vương. Vì không làm buôn bán, nàng cũng không dùng khăn đen che mặt, tuy là mặt mộc, nhưng dung nhan cũng vô cùng xinh đẹp, ánh mắt khi chuyển động dường như có thể câu hồn đoạt phách.

Đừng nói đám sơn tặc tầm thường, đến cả Lưu Diêm Vương lẫn Hắc Bạch Vô Thường cũng nhìn đến ngây người, đớ lưỡi không nói nên lời.

Ánh mắt Thần Niên lướt qua cả đám, cuối cùng dừng lại nơi gã đàn ông sắc mặt xanh xám mặc đồ trắng, đoán hắn là Bạch Vô Thường, liền mỉm cười với hắn: "Nếu ngươi muốn tìm một kẻ phối với mặt ngựa của ta thì e là hơi khó".

Bạch Vô Thường há hốc mồm, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nhất thời không thể phát ra tiếng.

https://thuviensach.vn

Lưu Diêm Vương lại hoàn hồn trước, chân đạp lên tảng đá bên cạnh, bày ra một tư thế tự cho là phóng khoáng, hơi ngả người về phía trước, nhìn Thần Niên, cười bảo: "Không thể tưởng tượng được lại là một tiểu nương tử xinh đẹp thế này, Tạ cô nương, nếu có dáng dấp thế này thì tội gì phải khổ, chi bằng làm áp trại phu nhân của ta đi. Ta nhất định sẽ thương hương tiếc ngọc, cung phụng nàng như Bồ tát, chịu không?"

Thần Niên thong thả lắc đầu: "Không được".

"Tại sao?" Lưu Diêm Vương nhíu mày, cười nói.

Thần Niên còn chưa đáp, Lục Kiêu đã bất ngờ lên tiếng: "Bởi ngươi không sống được qua hôm nay đâu".

Lưu Diêm Vương biến sắc, nhìn Lục Kiêu, cười nhạt hai tiếng, nói: "Khẩu khí của các hạ thật lớn, nói mà không sợ đau đầu lưỡi".

"Có đau đầu lưỡi hay không, thử là biết liền". Lục Kiêu ôm loan đao muốn tiến lên lại bị Thần Niên đưa tay ngăn cản.

"Ta lên. Chỉ gã, không đáng cho ngươi ra tay". Thần Niên nhẹ giọng nói, nàng đang tính lập uy với đám Tiêu Hầu Nhi, không ngờ lại có người đến tận cửa để nàng dùng, thật là đúng lúc để nàng có thể diễn một màn giết gà dọa khỉ.

Lưu Diêm Vương vừa thấy Thần Niên dám không coi gã ra gì, lửa giận bốc lên, bàn tay với vào thắt lưng, lỏng ra rồi siết lại, cây roi thép chín khúc cột trên lưng đã nằm trong tay, cười dâm đãng bảo Thần Niên: "Nếu người đẹp đã muốn thử roi của ta thì phóng ngựa tới đây đi".

Thần Niên sắc mặt bình tĩnh tiến lên, tay cầm đao thép đặt ngang trước người, giọng nói lạnh lùng: "Được".

https://thuviensach.vn

Vừa nói chuyện vừa động thân mình, đánh về phía Lưu Diêm Vương.

Lưu Diêm Vương thầm cười nhạt, cây roi thép chín khúc trong tay gã giỏi nhất chế ngự những thứ binh khí như đao kiếm, làm đối phương căn bản không thể đến gần. Gã nhìn một cô nương xinh xắn như Thần Niên, ban đầu vốn có đôi chút cảm giác coi thường, thấy nàng liều lĩnh tấn công liền truyền nội lực vào thân roi, xuất một chiêu "Bạch xà thổ tâm", đầu roi đâm thẳng về phía Thần Niên.

Thần Niên nhìn có vẻ liều lĩnh nhưng trong lòng hiểu rất rõ. Trước kia Tịnh Vũ Hiên đã từng dặn nàng, muốn giao đấu với cao thủ dùng roi bậc này, hoặc sử dụng binh khí như trường côn này nọ để cuốn chặt lấy roi của gã, buộc hắn không thể không buông roi trong tay, hoặc ngươi so tốc độ với gã, đấu giáp lá cà với gã để roi của gã không có đất dụng võ.

Nàng nhanh chóng nghiêng người né chiêu này của Lưu Diêm Vương, sau đó liền lao về phía trước do thám, khi cách khá gần, không đợi gã vung roi, trường đao trong tay nàng đã chém vào trước người gã.

Lưu Diêm Vương không ngờ thân thủ Thần Niên lại linh hoạt như vậy, tốc độ cũng rất nhanh, sau khi tránh được một kích của gã còn có thể đánh trả một chiêu. Hai tay gã cầm roi đánh rơi lưỡi đao của Thần Niên, định bụng quấn quanh trường đao của nàng. Thần Niên sao cho phép gã cuốn lấy trường đao của mình, lưỡi đao chỉ vừa chạm đến roi thép đã thu về cực nhanh, cổ tay xoay một cái đổi sang hướng khác, đâm xiên vào mạng sườn Lưu Diêm Vương.

Tịnh Vũ Hiên mới truyền dạy cho nàng bộ đao pháp này, đặc biệt dùng khi giao đấu cận thân, chiêu thức nhanh lẹ biến ảo, đao nào đao nấy không rời những chỗ hiểm của đối phương, chỉ trong chốc lát đã làm cho Lưu Diêm Vương có phần chật vật. Có điều, Lưu Diêm Vương đã có thể xưng bá mạn Bắc Thái, tay nghề quả cũng có chút bản lĩnh, hơn mười chiêu đã nhận ra điểm tinh diệu trong bộ đao pháp của Thần Niên, lập tức không để

https://thuviensach.vn

ý gì nữa, nhếch nhác lăn dưới đất một vòng, tránh lưỡi đao của nàng, roi dài trong tay múa tròn xung quanh, lập tức bảo vệ mình kín không kẽ hở.

Lưu Diêm Vương chỉ thủ không công như thế, trong thời gian ngắn, Thần Niên không tìm được sơ hở của gã, lại không có được sức lực dũng mãnh như Lục Kiều, cũng đành hết cách.

Bọn họ liên tục giao đấu giữa lưng chừng núi, đám người Trịnh Luân trên đường núi cũng đã đến gần. Thân binh ngoài xe nghe có tiếng đánh nhau trên sườn núi, không khỏi ngước mắt lên nhìn, nhưng vì cách khá xa lại vướng cây cối núi non che phủ nên không nắm được rõ tình hình, bèn bẩm báo Trịnh Luân: "Tướng quân, hình như có người đánh nhau trên sườn núi".

Trịnh Luân nội công thâm hậu, tuy thân ở trong xe song cũng nghe thấy những tiếng động đó từ lâu, giờ nghe thuộc hạ bẩm báo, liền lên tiếng hạ lệnh: "Đi xem là ai".

Thân binh nọ xuống ngựa, dẫn hai thủ hạ giỏi giang đi xem xét, một lát sau trở về, miêu tả lại tình hình giữa hai người của trại Ngưu Đầu và đỉnh Hổ Khẩu cho Trịnh Luân nghe.

Trịnh Luân nghe xong cũng trầm mặc, hắn khác Khâu Tam, trước kia không hề biết Thần Niên ở trong núi Thái Hành, cũng chỉ đoán vị "Tạ tứ gia" đột nhiên xuất hiện nọ có thể có liên quan đến Thần Niên, không ngờ lại là nàng thật. Nhất thời, tâm tình Trịnh Luân hết sức phức tạp, không thể nói ra được là cảm giác gì.

Lần cuối cùng hắn nghe được tin tức của Thần Niên là nghe nói nàng theo Lục Kiêu đi về phương Bắc. Hắn còn tưởng nàng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời thế tử gia, biến mất khỏi cuộc đời hắn, không ngờ nàng lại xuất hiện ngay trước mắt.

https://thuviensach.vn

Không hiểu tại sao, trong đầu Trịnh Luân hiện lên tình cảnh lần cuối cùng hắn nhìn thấy Thần Niên, nàng áo sống xộc xệch co mình trên giường Hạ Trạch, thân thể khẽ run lên, hai mắt rưng rưng nhìn hắn, ánh mắt toát lên vẻ bi phẫn và tuyệt vọng. Hắn nhìn nước mắt chậm rãi lặng lẽ chảy xuống dọc khuôn mặt nàng, cũng như đêm hôm đó, bàn tay hắn giữ chặt cổ nàng, cùng nàng nấp sau thân liễu nghe lời ong tiếng ve của hai cô thị nữ bên ngoài, mà không biết nàng đã rơi nước mắt từ bao giờ.

Trịnh Luân bất giác cúi đầu nhìn bàn tay mình, đã lâu như vậy rồi mà lòng bàn tay vẫn còn cảm nhận được hơi nóng của giọt nước mắt kia, nóng đến bỏng tay. Hắn im lặng ngồi một hồi mới hỏi lại thân binh kia: “Có ai phát hiện ra các ngươi không?”

Thân binh đáp: “Không ạ, hai người nọ đánh nhau rất dữ dội, người đôi bên cũng không ai để ý đến những chỗ khác”.

Lời thân binh này nói quả không sai, nơi mấy sườn núi, Thần Niên và Lưu Diêm Vương đã đấu được mấy trăm chiêu. Lưu Diêm Vương biết đao pháp của Thần Niên tàn nhẫn, cái roi thép hoặc quay từ trên xuống dưới, hoặc quét ngang hoặc vút chếch, không cho nàng có cơ hội đến gần. Thần Niên không thể giao đấu cận thân với gã, cũng đành né trái tránh phải, dựa vào thân pháp để lánh chiếc roi như rắn độc kia.

Xem chưa được bao lâu, lòng bàn tay của Ôn Đại Nha đã ướt đẫm mồ hôi, đến gần Lục Kiêu nói nhỏ: “Lưu Diêm Vương nổi danh đã khá lâu rồi, dù sao đại đương gia vẫn còn trẻ, đừng để chịu thiệt thòi thêm nữa”.

Lục Kiêu lại không trả lời, Ôn Đại Nha bất giác ngẩng đầu nhìn hắn thì thấy hắn đang hết sức chăm chú quan sát trận giao đấu, hoàn toàn mắt điếc tai ngơ trước lời mình nói. Ôn Đại Nha bất giác kéo ống tay áo Lục Kiêu, gọi khẽ: “Lục Kiêu?”.

https://thuviensach.vn

Giờ Lục Kiêu mới lãnh đạm đưa mắt nhìn một cái, song vẫn chẳng nói chẳng rằng, rồi khóa chặt ánh mắt mình nơi Thần Niên. Hắn đứng đó yên tĩnh như vậy, Ôn Đại Nha chợt có thứ ảo giác rằng Lục Kiêu tựa loài mãnh thú đang đi săn, nhìn thì có vẻ thờ ơ nằm trong bụi cỏ, nhưng chẳng biết khắc nào sẽ nhanh chóng lao vút ra, giết chết con mồi dưới vuốt mình.

Ôn Đại Nha thầm an lòng, nhích sang bên cạnh một bước, chú tâm theo dõi trận giao đấu.

Cây roi thép của Lưu Diêm Vương làm Thần Niên không thể tiến lại gần, mà Thần Niên phải dựa cả vào thân pháp khéo léo mới có thể ra khỏi tầm roi, mất rất nhiều sức. Một lát sau, nàng bắt đầu thở dốc, sắc mặt cũng đỏ bừng, thân thể càng lúc càng chậm chạp, hoàn toàn khác với phong thái nhẹ nhàng trước đó.

Thấy nàng như vậy, mọi người trong Ngưu Đầu trại cũng thầm kinh hãi, đám đình Hổ Khẩu lại không nhịn được vẻ hớn hở ra mặt, Hắc Vô Thường nọ lại càng cất giọng eo éo cười nói: “ Đại ca, huynh phải dùng roi cẩn thận nhé, nhất định đừng làm khuôn mặt của mỹ nhân bị thương!”.

Bụng dạ Lưu Diêm Vương có phần hả hê, chiếc roi thép giăng vụt đan cài, thay đổi liên tục, vài lần suýt trúng người Thần Niên.

Nhìn nụ cười đắc ý trên mặt Lưu Diêm Vương, Thần Niên thầm cười nhạt, dưới chân cố tình khựng lại, vờ như vấp phải đá mà loạng choạng một bước, lộ ra sơ hở cho gã thấy.

Lưu Diêm Vương cực vui mừng, chiếc roi thép trong tay lập tức vung mạnh, đánh vào cổ tay Thần Niên.

Thần Niên vội vung đao đỡ lại, nào ngờ bị gã đánh trúng lưỡi đao, gan bàn tay nhất thời run lên, trường đao trong tay rơi xuống đất “keng” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Lưu Diêm Vương cười sằng sặc, kêu: “Mỹ nhân, nàng hãy qua đây đi!”. Roi thép trong tay gã lại quét ngang hướng hông Thần Niên, muốn quấn lấy eo nàng, kéo nàng vào lòng gã. Hông Thần Niên chợt sít lại, rồi đột nhiên bị một sức mạnh to lớn kéo đến chỗ Lưu Diêm Vương.

Đám Ôn Đại Nha thấy thế hét lên đầy kinh hãi, thân hình Lục Kiêu loáng một cái đã lao vụt tới đến phía Lưu Diêm Vương.

Nói thì chậm chứ xảy ra thì nhanh, Thần Niên bị roi thép cuốn lấy bất chợt dồn sức cong người về phía sau, dễ dàng lấy lại được thanh trường đao rơi xuống đất ban nãy, nhờ sức kéo của chiếc roi, cả người cả đao đâm thẳng vào trước người Lưu Diêm Vương.

Giờ Lưu Diêm Vương hối hận cũng đã muộn, muốn triệt lực cũng không kịp nữa, chỉ đành trơ mắt nhìn Thần Niên hai tay cầm đao đâm về phía mình. Hắn nghiêng đầu né tránh theo bản năng nhưng vẫn cảm thấy phần cổ se lạnh, ngay sau đó, đỉnh đầu của gã bị Thần Niên chém xuống một đao.

Đồng thời, tiếng xé gió từ phía sau cũng đã tới, một thanh đao thép chẳng biết tự nơi nào bay đến, cắm thẳng vào lưng gã.

Loan đao của Lục Kiêu cũng đến, chém đứt roi của Lưu Diêm Vương, một tay kéo lấy Thần Niên đang ở trước mặt Lưu Diêm Vương, bảo vệ nàng lui về phía sau hai bước.

Biến cố này xảy ra quá nhanh, mọi người nhất thời nhìn mà ngây người. Thần Niên bị máu của Lưu Diêm Vương bắn đầy mặt, đầy người, chỉ dùng cổ tay áo lau qua quýt máu tươi trên mặt rồi nhổ toẹt vài lần xuống đất, giờ mới cười bảo: “Lưu Diêm Vương ơi là Lưu Diêm Vương, lần nay ngươi có thể đi gặp Diêm Vương thật rồi”.

https://thuviensach.vn

Hắc Bạch Vô Thường giờ mới hoàn hồn, nhìn thi thể đã xẻ làm hai mảnh trên mặt đất của Lưu Diêm Vương, rồi giương mắt nhìn Thần Niên, căm hận mắng: “Giỏi cho con tiểu tiện nhân dối trá ngoan độc”.

Thần Niên nghe thế bèn ló ra từ sau lưng Lục Kiêu, cười khì với chúng rồi hỏi hai kẻ đó: “Hai người các ngươi, ai đi theo Lưu Diêm Vương trước?”.

Hai kẻ đó tức tối vô cùng, trên tay đều cầm chắc binh khí, nhưng không dám tiến lên, vả lại còn luôn liếc xuống phía chân núi, giống như ở đó có một người mà chúng rất kiêng sợ.

Thần Niên lấy làm lạ, bất giác nhìn theo ánh mắt của chúng, chỉ thấy cách đó không xa có một nam tử đang đứng thờ ơ, nhìn kĩ mới nhận ra người đó là Trịnh Luân từng làm thủ lĩnh thân vệ vủa Phong Quân Dương.

Trước đó nàng dồn toàn lực chú ý vào trận đánh với Lưu Diêm Vương, cuối cùng lúc đao kia chém xuống thì lại vô thức nhắm mắt, sau khi chém chết gã thì lập tức Lục Kiêu che phía sau, thế nên không hề biết Lưu Diêm Vương bị đâm một đao sau lưng, đương nhiên cũng không biết Trịnh Luân tới lúc nào.

Thần Niên nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Lục Kiêu hỏi: “Người đó đến từ bao giờ?”.

Lục Kiêu lại không để ý đến câu hỏi của nàng, chỉ đưa tay lau vết máu trên mặt nàng, tỉnh rụi hỏi: “Sao ban nãy cô lại mạo hiểm như thế?”

“Trong lòng ta có tính toán cả rồi, không sao đâu.” Thần Niên không mấy quan tâm cười đáp, tự lấy tay lau mặt, rồi chỉ tay vào má Lục Kiêu nói: “Chỗ đó của huynh cũng có máu kìa, tự mình lau đi” .

https://thuviensach.vn

Hai người cứ thế nói chuyện, nhưng lại làm lòng Trịnh Luân hơi khó chịu, nghĩ Thần Niên dù gì cũng đã từng ở bên thế tử gia, sao vừa quay lưng đi đã có thể thân mật với nam tử khác như vậy. Hắn đứng đó nhìn Thần Niên và Lục Kiêu, chỉ cảm thấy cảnh đó thật nhức mắt, liền dời mắt sang đám Hắc Bạch Vô Thường kia.

Hắc Bạch Vô Thường cũng coi như là kẻ từng trải sự đời, bị Trịnh Luân nhìn mà lạnh cứng sống lưng, xích lại gần nhau theo bản năng, làm ra thế phòng ngự, đưa mắt nhìn Trịnh Luân rồi nhìn trộm hai người Thần Niên và Lục Kiêu, thầm suy đoán là nhóm này rốt cuộc có quan hệ gì.

Hắc Vô Thường lưỡng lự một chút, miệng hùm gan sứa cao giọng quát hỏi: “Các hạ là ai? Hãy xưng danh đi!”.

Trịnh Luân thờ ơ đáp: “Trịnh Luân” .

Hai tên Hắc Bạch Vô Thường đưa mắt nhìn nhau, tự nhủ trong chốn giang hồ chưa từng nghe nhắc đến cái tên này, có thể thấy cũng chẳng phải nhân vật giỏi giang gì. Vừa nghĩ vậy, chúng liền yên lòng, cân nhắc tình thế, tự nghĩ giờ cũng chẳng vớ được gì, toan muốn bỏ chạy.

Trịnh Luân sao có thể để chúng chạy thoát, thân hình vụt một cái đã chặn đường lui của chúng, nhìn hai tên đó, lạnh lùng hỏi: “Hắc Bạch Vô Thường?”

Hắc Bạch Vô Thường lại cất giọng chói tai: “Tiểu tử! Đừng xen vào việc của người khác!” .

Trịnh Luân cười nhạt, nói: “Ta lại đến để xen vào việc của người khác đây!” .

Trịnh Luân vừa dứt lời, Hắc Bạch Vô Thường liền biết việc hôm nay sẽ không dễ gì thoát được, chúng trao đổi ánh mắt, đồng thời xông lên tấn

https://thuviensach.vn

công Trịnh Luân từ hai cánh tả hữu, miệng còn hét to gọi đám sơn tặc của đỉnh Hổ Khẩu: “Các huynh đệ hãy xông lên! Liều mình giết chết tiểu tử này báo thù cho đại đương gia!” .

Thật ra Lưu Diêm Vương vốn chết dưới đao của Thần Niên, hai tên này hét như vậy đơn giản chỉ nhằm kích đám sơn tặc trong trại cùng liều chết xông lên, cũng dễ tạo cơ hội cho chúng chạy trốn. Mặc dù Trinh Luân tay không tấc sắt song cũng không kiêng đôi ba kẻ thổ phỉ này, cười khẩy một tiếng, chân nhấc cây gậy đại tang(*) vừa vung tới của Bạch Vô Thường lên, thuận thế đánh một quyền về phía Hắc Vô Thường, làm hắn liên tiếp lùi về sau mấy bước mới trụ vững được.

(*) *Gậy dùng trong lúc động quan, người con để tang chống gậy, trên đó có quấn một tờ giấy trắng.*

Hơn chục thân binh phía sau Trịnh Luân giờ cũng đã đuổi tới, thấy tướng quân nhà mình bị kẻ khác vây đánh, nhao nhao vung đao xông tới. Hai tốp người đánh nhau ì xèo, khiến Ngưu Đầu trại ngơ ra. Đám Ôn Đại Nha đang chần chừ liệu có nên đến giúp người của Trịnh Luân hay không đã nghe Thần Niên quát khẽ: “Nhìn gì mà nhìn! Còn không đi mau?” .

Ôn Đại Nha sửng sốt, hỏi: “Chúng ta không giúp họ sao?” .

Thần Niên cười nhạt: “Huynh là người cùng một nhà với quan binh từ khi nào? Trịnh Luân kia là tướng lĩnh của Thanh Châu, người hắn dẫn đến còn cần huynh giúp à?” .

Mọi người nghe thế đều hết sức sững sờ, Thôi Tập không kiềm chế được, hỏi: “Trịnh Luân chẳng phải là thống lĩnh thị vệ bên cạnh thế tử Vân Tây vương ư? Sao lại thành tướng lĩnh Thanh Châu?” .

Thần Niên nghe hỏi vậy mới lấy làm lạ, nhớ ngày đó lúc Dương Thành bị giết, Trịnh Luân vẫn là thống lĩnh thị vệ cạnh Phong Quân Dương, Thôi

https://thuviensach.vn

Tập là con của Dương Thành, song không ở thành Thanh Châu, rất có thể chỉ nghe nói việc thế tử Vân Tây vương đến Thanh Châu chứ không biết chi tiết trong việc này, lại càng không biết Phong Quân Dương sắm vai gì trong chuyện Dương Thành chết.

Nàng suy nghĩ một hồi, đoạn đáp: "Nghe nói là Thanh Châu muốn đặt mối quan hệ thông gia với Vân Tây, Trịnh Luân liền được Phong Quân Dương để lại Thanh Châu, tiện cho tiểu quận chúa Vân Tây sau này sử dụng" .

Thần Niên không muốn nói nhiều đến chuyện này, chỉ dẫn mọi người lách qua đám người của đỉnh Hổ Khẩu và Trịnh Luân đi nhanh về phía sau núi. Trịnh Luân đang giao đấu cùng với Hắc Bạch Vô Thường phía bên kia vừa thấy nàng muốn chạy, chiêu thức trên tay lập tức tàn nhẫn hơn vài phần, một chưởng đã đánh bay tên Bạch Vô Thường, kế đó nhảy vài bước đã đứng trước mặt Thần Niên.

Lục Kiêu im lặng bước lên phía trước một bước, che Thần Niên phía sau lưng mình, dùng ánh mắt không tốt lành gì quan sát Trịnh Luân.

Trịnh Luân bất giác nhíu mày, giờ mới hỏi Thần Niên: "Tạ cô nương, cô đi đâu thế?".

Thần Niên cũng nở nụ cười, hết sức tự nhiên đáp lời: "Đi về thôi".

Trịnh Luân trầm giọng hỏi: "Về đâu cơ?".

Nụ cười trên mặt Thần Niên vẫn rất tươi tắn, miệng đáp: "Ta đi đâu liên quan gì đến ngươi?".

Rõ ràng là nàng cười rất rạng rỡ, song lời nói lại chẳng hề khách khí chút nào. Trịnh Luân bị nàng chẹn họng đến sững sờ. Đám Tiêu Hầu Nhi không nhịn được bật cười. Mặt Trịnh Luân sắt lại, bất giác mím môi.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu luôn trầm mặc đột ngột lên tiếng: “Tránh ra”.

Trịnh Luân chỉ lạnh nhạt nhìn Lục Kiêu, nhưng chẳng hề nhúc nhích gì, nghĩ ngợi một chút rồi nói với Thần Niên: “Tạ cô nương, cô không thể nán lại ngọn núi này thêm nữa!”.

Trong lòng Thần Niên đã cực kì cáu giận, nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm rực rỡ, hỏi Trịnh Luân: “Tại sao? Tám trăm dặm núi Thái Hành này đều là nhà của ngươi chắc?”.

Trịnh Luân nhìn nàng, nói: “Cô không thể ở trong núi làm thổ phỉ tác loạn nữa”.

Thần Niên cười bảo: “Trịnh tướng quân, cái mũ ‘tác loạn’ này rộng quá, đầu người khác quả thật không to đến mức đội được đâu!”.

“Cô ở trong núi cướp bóc những lái buôn qua đường.” Trịnh Luân lại nói.

Thần Niên quặc lại: “Ngươi nhìn thấy à? Ta cướp của ai à? Hay là đánh ai? Vừa rồi ta còn vì dân trừ hại, giết chết Lưu Diêm Vương, chính mắt ngươi nhìn thấy”. Nàng nói xong, chỉ vào thi thể Lưu Diêm Vương trên mặt đất, lại hỏi: “Sao, ngay cả người như hắn ta mà cũng không nên giết?”.

Trịnh Luân vốn không giỏi ăn nói, chưa được đôi câu đã bị Thần Niên lừa vào trong rãnh, đáp: “Đáng chết”.

“Đáng chết là được rồi!” Thần Niên cười nói, “Ta vừa không giết nhầm người lại dẫn huynh đệ thủ hạ đến núi Thái Hành hành hiệp trượng nghĩa, sao hả? Việc này cũng chướng mắt Thanh Châu ngươi ư?”.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân biết Thần Niên miệng lưỡi sắc sảo, bản thân tuyệt đối không phải đối thủ của nàng, dứt khoát im miệng không đáp lại lời nàng nữa.

Thần Niên lại nói: “Trịnh tướng quân, mời tránh ra cho”.

Trịnh Luân vẫn đứng đó không chịu nhường đường, đám Tiêu Hầu Nhi thấy mà bốc hỏa, không nhịn được kêu lên: “Đại đương gia, còn gì để nói với đám người này nữa chứ, khỏi phí lời với hắn, chúng ta cứ động thủ luôn đi!”.

Thần Niên biết võ công của Trịnh Luân rất cao cường, so với Lục Kiêu thậm chí còn nhỉnh hơn vài phần, trong số những người theo nàng, thật sự chẳng có ai có thể đấu lại với Trịnh Luân đến cùng. Nàng nén cơn giận trong lòng, lặp lại: “Trịnh tướng quân, phiền ngươi tránh đường, đừng để đến vài phần nể nang nhau cũng không còn”.

Trịnh Luân lại nghĩ không thể cứ để bọn Thần Niên và Lục Kiêu đi như thế, nàng xuất đầu lộ diện trong núi thế này, cho dù hắn không nói thì phía thế tử gia sớm muộn gì cũng biết. Hắn vốn muốn khuyên Thần Niên rời khỏi đây tìm một chốn bí mật khác sống yên ổn qua ngày, nhưng không biết tại sao, lời vừa vuột ra khỏi miệng lại thay đổi thành: “Tạ cô nương, cô là người của thế tử gia, không thể làm chuyện khiến người mất thể diện được”.

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Thần Niên vụt thay đổi, Lục Kiêu bên cạnh lại chẳng nói chẳng rằng vung đao xông lên.

Động tác của Lục Kiêu rất nhanh, Trịnh Luân nhất thời không phòng bị, thiếu chút nữa bị chém trúng bả vai, vội nghiêng người né, đoạn dùng cầm nã thủ bắt lấy cánh tay Lục Kiêu, gấp gáp quát: “Lục Kiêu! Ngươi làm gì thế?”.

“Giết ngươi!” Lục Kiêu lạnh giọng đáp.

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

3

Tưởng đúng mà hóa sai

Thân thủ của Lục Kiêu và Trịnh Luân đều cực nhanh, trong chớp mắt đã qua lại hơn chục chiêu, thân binh của Trịnh Luân đã giết được bảy tám phần quân của đỉnh Hồ Khẩu, quay đầu lại thấy Trịnh Luân và Lục Kiêu giao đấu với nhau, vội vàng phi một thanh đao về phía Trịnh Luân, hét to: "Tướng quân, đón đao!".

Trịnh Luân ra một chiêu giả, thừa cơ đón được thanh trường đao, "keng" một tiếng đã chế ngự được loan đao Lục Kiêu vung ra. Dạo này Lục Kiêu tập trung nghiên cứu đao pháp, võ công đã tiến bộ rất nhiều. Mà Trịnh Luân từ thuở nhỏ đã được danh sư dạy dỗ, giờ lại có trường đao trong tay, cũng đảo ngược tình hình chỉ thủ không công lúc nãy, đao nào đao nấy trực chỉ những chỗ hiểm quanh người Lục Kiêu.

Đao pháp của Lục Kiêu uy mãnh cương liệt, mà Trịnh Luân lại chiêu thức ảo diệu, mỗi một chiêu đều có những chỗ mà người thường không ngờ tới. Cả hai đều thuộc dạng ưa tấn công nhanh, ai nấy xem mà hoa cả mắt, ngay cả chiêu thức của hai người đều không tài nào phân biệt nổi.

Thần Niên nhìn Lục Kiêu và Trịnh Luân một chốc, nghiêng đầu nhỏ giọng bảo Ôn Đại Nha: "Dẫn mọi người đi nhanh lên, đi tìm sư phụ ta. Các người về trại trước, không cần chờ ta và Lục Kiêu, trên đường nhớ cẩn thận đám người đỉnh Hồ Khẩu.

Ôn Đại Nha kinh nhạc, Thôi Tập đã tiến lên kéo hắn một cái, thấp giọng nói: "Chúng ta đi mau!".

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha thấy cậu nói vậy, trong lòng tuy ngờ vực song cũng nén xuống, cùng Thôi Tập dẫn mọi người trong trại vòng ra sau núi.

Thân binh của Trịnh Luân bên kia thấy họ muốn bỏ đi, toan tiến lên ngăn cản, không ngờ Thần Niên lại lách mình cầm đao chặn trước mặt đám thân binh, nhìn thẳng vào người dẫn đầu, thấy hơi quen mắt bèn hỏi: "Trước kia ngươi cũng đi theo Phong Quân Dương?".

Người nọ xưa kia quả tình là một thân vệ bên cạnh Phong Quân Dương thật, sau này mới ở lại Thanh Châu làm trợ thủ cho Trịnh Luân. Tất nhiên cậu ta biết được chút ít quan hệ giữa Phong Quân Dương và Thần Niên, liền hạ trường đao trong tay xuống, cất lời cung kính: "Tạ cô nương".

Thần Niên lại nắm chặt đao thép dính máu trong tay, cười nhạt hỏi lại: "Sao đây, ngươi cũng muốn bắt ta về?".

Người nọ không dám trả lời, chỉ cụp mắt xuống không nhìn Thần Niên.

Thần Niên đảo mắt, khẩu khí cũng dịu đi, thương lượng với cậu ta: "Ta sẽ ở đây, các ngươi thả thuộc hạ của ta đi, đừng buộc ta phải ra tay với các ngươi".

Người nọ phân vân một lát rồi đáp: "Thuộc hạ không dám tự quyết định xằng, phải chờ chỉ thị của Trịnh tướng quân đã".

Thần Niên liếc cậu ta, nói: "Được, ngươi đi đi".

Nàng nói xong thì đưa mắt nhìn Thôi Tập. Thôi Tập hiểu ý, lập tức dẫn người xông thẳng về phía sau núi. Người nọ muốn dẫn quân đi cản lại, trường đao trong tay Thần Niên đã chặn trước mặt, khiến cậu ta lùi về phía sau một bước. Thần Niên cầm đao bảo vệ cho mấy người Thôi Tập rút lui, lạnh lùng quát: "Ngươi dám!".

https://thuviensach.vn

Người nọ quả thật không dám làm gì Thần Niên cả, nghe vậy đành phải cười gượng một tiếng, đáp: “Thuộc hạ không dám”.

Thần Niên đứng đối diện với cậu ta một lúc, mãi đến khi người của Ngưu Đầu trại đã đi xa, giờ mới nhìn sang Lục Kiêu và Trịnh Luân. Hai người họ đã đấu qua đấu lại vài trăm chiêu, võ công Trịnh Luân tuy cao hơn Lục Kiêu, song lại không bì được về độ liều mạng, thành thử tuy đã thấy Lục Kiêu bị thương nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi vẫn không đoạt được mạng hắn.

Thần Niên nghĩ ngợi, cũng không để ý đến đám thân binh coi chừng mình nữa, chỉ nhấc đao đi về phía Lục Kiêu và Trịnh Luân. Đứng ở bên cạnh một hồi, thừa dịp hai người không để ý liền mạnh mẽ vung đao xông vào giữa.

Trịnh Luân vừa dùng một chiêu “Bát vân kiến nhật” gạt loan đao của Lục Kiêu ra, đổi trường đao từ tay phải sang tay trái, đang định đâm vào dưới mạng sườn của Lục Kiêu thì đã thấy Thần Niên liều lĩnh vung đao xông vào, vội vàng xoay cổ tay đón đao, gấp rút nói: “Tạ cô nương!”.

Thần Niên đao sau nhanh hơn đao trước, cũng không mong đao có bao nhiêu lực, chỉ dùng chữ “nhanh” hòng chặn Trịnh Luân, để hắn không có cơ hội tấn công Lục Kiêu tiếp. Một lát sau, nàng đã ép Trịnh Luân lùi lại vài chục bước, giờ mới hoãn thế đao lại, lạnh lùng hỏi hắn: “Trịnh Luân, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Lúc đó ngươi đã thả ta đi, cớ gì bây giờ phải làm thế này?”.

Trịnh Luân không ngờ nàng sẽ hỏi thế trước đám đông, nhất thời có phần kinh ngạc. Thần Niên lại cáu bẳn vì trước đó hắn bảo nàng là “người của thế tử gia”, giờ cố tình trả đũa, thấy hắn phản ứng như thế, lại cố tình nói tiếp: “Hôm ấy ở quý phủ của Hạ Trạch mà ngươi còn có thể thả ta đi, giờ tội gì lại muốn ra sức cưỡng ép?”.

https://thuviensach.vn

Tuy Trịnh Luân hơi kém võ mồm, song cũng chẳng ngốc, nếu không sao có thể trở thành thủ lĩnh đám thân vệ của Phong Quân Dương, lại càng không thành tướng ở đất Thanh Châu. Hắn nghe Thần Niên liên tiếp nhắc đến chuyện ngày hôm đó, đã hiểu ra nàng cố tình làm vậy. Nếu đổi là kẻ khác, có lẽ đã thề thốt phủ nhận, nhưng Trịnh Luân tính tình ngay thẳng, ngày ấy tự ý thả Thần Niên đi là hắn đã cảm thấy bản thân mình phản bội Phong Quân Dương, giờ Thần Niên nhắc lại chuyện đó, đúng là hắn chẳng nói nổi nửa câu biện hộ, chỉ dừng tay lại, đứng đó lặng lẽ nhìn Thần Niên.

Giờ Thần Niên mới như bất chợt phát hiện ra bên cạnh còn có cả thân binh, quay đầu nhìn bọn hắn, lộ ra vẻ mặt ảo não, nói với Trịnh Luân: "Thật có lỗi quá, là ta nhất thời lỡ lời nói sai. Trịnh tướng quân, bọn họ đều là tâm phúc của ngươi phải không? Liệu có chăng sẽ tiết lộ chuyện ngươi tự ý thả ta ra ngoài không?".

Trịnh Luân sao có thể không nhận ra Thần Niên đang cố ý diễn kịch, hắn mím môi, nhìn Thần Niên một lát rồi mới nén cơn giận nói: "Tạ cô nương, cô khỏi cần lấy chuyện này ra để uy hiếp ta".

Thần Niên làm mặt vô tội: "Ta biết ơn ngươi còn không kịp, sao lại mang điểm yếu ra uy hiếp ngươi được?". Nàng nói xong lại quay đầu bảo Lục Kiêu rằng: "Lục Kiêu, Trịnh tướng quân không thể ra tay, chúng ta thay hắn giết hết những người này để diệt khẩu đi, cũng đỡ cho Phong Quân Dương biết Trịnh tướng quân từng thả ta ra, giận lây sang hắn".

Trịnh Luân thấy nàng cố tình như thế, bất giác tức đến xanh cả mặt. Lục Kiêu cũng phối hợp, thật sự xách đao hướng về phía mấy thân binh nọ.

Thân binh ban nãy vừa cùng Thần Niên nói chuyện từng là thân vệ bên cạnh Phong Quân Dương, tất nhiên biết được ngày đó Phong Quân Dương đã điên cuồng tìm kiếm Thần Niên ra sao, nhưng không ngờ kẻ thả Thần Niên đi lại là Trịnh Luân. Cậu ta thấy sự việc đột nhiên bị bóc mẽ, cũng

https://thuviensach.vn

không nắm bắt được tâm tư của Trịnh Luân là gì, nhất thời cũng bối rối theo, vội cùng mọi người nâng đao phòng bị, miệng gọi Trịnh Luân: "Trịnh tướng quân!".

Trịnh Luân nộ hỏa công tâm, nhất thời bùng phát, nhún mạnh người đánh về phía Thần Niên. Thần Niên thầm hoảng hốt, dưới chân khẽ cử động một cái, thụt lùi về phía sau cực nhanh. Thân thủ của nàng tuy nhanh, nhưng tốc độ của Trịnh Luân còn nhanh hơn, chỉ chớp mắt đã áp sát trước người nàng. Thần Niên ngửa người tránh né theo bản năng, chợt thấy sau lưng cứng cứng, người đã đụng phải một tảng đá lớn, không còn đường lui nữa. Trong nháy mắt tiếp theo, Trịnh Luân đã dấn thân tới trước mặt nàng, nâng tay khóa chặt cổ họng nàng, ép nàng vào tảng đá.

Lục Kiêu bên kia thấy tình thế thay đổi một cách đột ngột, vội vàng lao vút về phía bên này, người còn chưa tới đao phong đã tới. Trịnh Luân cũng không quay đầu lại, trở tay dùng một đao chặn loan đao của Trịnh Luân, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi còn cử động, ta sẽ bóp chết cô ta".

Đao tiếp theo của Lục Kiêu liền dừng khựng giữa không trung, muốn chém xuống lại sợ Trịnh Luân thật sự ra tay giết Thần Niên, nhưng cứ vậy rút về thì lại không cam lòng.

"Lục Kiêu lui ra!" Thần Niên chợt nói. Cổ họng của nàng vẫn nằm trong tay Trịnh Luân, nhưng khuôn mặt lại trấn định, ngay cả trong mắt cũng hết sức bình tĩnh.

Lục Kiêu chỉ lưỡng lự một lát ngắn ngủi rồi thu loan đao lại, lui về phía sau vài bước.

Ngón tay của Trịnh Luân khóa chặt cổ họng của Thần Niên, mày khẽ nhíu lại, sắc mặt khó coi quan sát Thần Niên, trong lòng nhất thời phức tạp vô cùng, vài phần phẫn nộ, đôi phần chán ghét, cũng có cả chút coi thường và khinh khi, nhưng nhiều hơn cả là thứ cảm xúc không sao diễn tả được,

https://thuviensach.vn

như thế hoang mang, như thế cáu giận, thậm chí còn có cả nhịp tim dồn dập không sao kìm nén.

Thần Niên hếch mặt lên mặc hắn quan sát, một lát sau mới cong môi cười, nhẹ giọng nói: "Trịnh Luân, có phải ngươi cảm thấy ta là người lấy oán trả ơn? Ngày đó ngươi có lòng tốt thả ta ra, ta không những không mang ơn mà còn bóc trần việc này làm ngươi mất đi sự tín nhiệm của Phong Quân Dương".

Tuy Trịnh Luân chỉ mím môi không nói gì, nhưng trong lúc đó, vẻ mặt lại để lộ tâm tư của hắn, đúng thật là hắn nghĩ như vậy.

Khóe miệng Thần Niên lãnh đạm buông lời mỉa mai: "Nhưng ta dựa vào đâu mà phải mang ơn các ngươi? Mỗi việc các ngươi làm, có việc nào là thật lòng nghĩ cho ta không? Ngươi, Hạ Thập Nhị, còn cả Thuận Bình, mấy kẻ các ngươi, có ai từng thật sự coi trọng ta? Trong mắt các ngươi, ta là con hồ ly dụ dỗ như lời hai ả thị nữ kia, ta không biết tự trọng, chưa cưới hỏi đã tằng tịu với Phong Quân Dương. Mặc dù miệng các ngươi gọi Tạ cô nương, song trong lòng đều coi thường ta, cho dù là chút tôn trọng bề ngoài cũng chẳng phải dành cho ta, mà giữ thể diện cho Phong Quân Dương thôi".

Những lời này nàng dồn nén trong lòng đã lâu, lại không biết phải nói với ai, liền trút từng câu từng câu cho hắn nghe.

"Rốt cuộc ta đã phạm sai làm gì? Rõ ràng là ta bị Phong Quân Dương lừa, nhưng các ngươi lại chỉ vạch lỗi sai của ta. Chỉ vì xuất thân của ta, nên đã thành kiến ta bất kể làm việc gì cũng sai. Nếu ta còn tiếp tục ở bên cạnh hắn, là ta không biết liêm sỉ, đũa mốc chòi mâm son. Còn nếu ta khăng khăng rời xa hắn, là ta không biết điều, ác nghiệt vô tình. Các ngươi bất bình thay Phong Quân Dương, uất ức thay Vân Sinh, nhưng có ai trong các ngươi nói một câu công bằng cho ta không?".

https://thuviensach.vn

Tầm mắt Trịnh Luân bỗng hơi dao động, bất chợt nhớ lại ngày ấy nàng bị hắn điểm huyệt đạo, ngay trước mặt hắn, nàng lớn tiếng gào lên: "Các ngươi chẳng qua đều ức hiếp ta không cha không mẹ".

Thần Niên có thể nén nước mắt chứ không ngăn nổi vành mắt đỏ ngầu, hỏi tiếp: "Trịnh Luân, ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ta đã làm việc gì sai trái để các ngươi nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ vì ta bị lừa thất thân cho hắn, bởi thế ta nên chết đi sao?".

Tay Trịnh Luân dù chưa dính nước mắt của nàng, nhưng vẫn như nóng rực, bỗng chốc rút tay về, một hồi lâu sau mới lúng ta lúng túng nói: "Ta không có ý đó".

Hắn chỉ muốn nàng không xuất đầu lộ diện thế này, bằng không sẽ bị thế tử gia bắt về, song nghĩ nàng là người của thế tử gia, lại thích thế tử gia nhường ấy, cho dù thế tử gia không thể lấy nàng, nàng cũng nên giữ gìn vì thế tử gia, không nên thay lòng, lại càng không nên gần gũi với gã đàn ông khác… Lòng Trịnh Luân rối bời, hắn vốn đã không giỏi ăn nói, giờ lại càng không biết phải biểu đạt thế nào.

"Vậy ngươi có ý gì?" Thần Niên áp sát từng bước, truy hỏi, "Ta và Phong Quân Dương đã ân đoạn nghĩa tuyệt từ lâu, không còn dính dáng, nếu hắn có thể quang minh chính đại lấy người khác, cớ gì ta lại chẳng thể đường đường chính chính sống cuộc sống của ta?"

Trịnh Luân bị nàng ép hỏi đến cứng họng, hồi lâu mới đáp: "Tạ cô nương, ta hi vọng cô yên ổn. Cô làm thế này, thế tử gia chắc chắn sẽ thăm dò được tung tích của cô, đến lúc đó người…".

"Hắn đã biết ta ở đây lâu rồi!" Thần Niên ngắt lời Trịnh Luân.

Trịnh Luân sửng sốt, thốt hỏi theo bản năng: "Thế tử gia biết lâu rồi?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên gật đầu, bổ sung thêm: "Năm ngoái hắn đã biết ta ở núi Thái Hành rồi, hắn cũng không bắt ta về, không tin ngươi có thể hỏi Thuận Bình, lúc ấy y vẫn còn ở cạnh Phong Quân Dương. Trịnh thống lĩnh, là ngươi đang xen vào chuyện của người khác".

Nói đến đây, trong mắt nàng lóe lên vẻ nghi ngờ, lại nhìn về phía hai thân binh đằng xa kia, nói: "Ta cảm thấy ngươi rất kỳ lạ. Hôm nay nếu đổi lại là Hạ Thập Nhị lo chuyện bao đồng này thì ta còn hiểu được. Nhưng ngươi thì sao? Tại sao ngươi lại đến lo chuyện rỗi hơi thế này?".

Nàng vừa hỏi ra miệng, mấy chỗ đáng ngờ trong đầu chợt gắn kết với nhau, ý nghĩ đã trôi qua ở chỗ Hạ Trạch ngày ấy bỗng hiện lên trong đầu. Vẻ mặt nàng cổ quái nhìn Trịnh Luân một phen, cầm lòng không đặng nhỏ giọng hỏi: "Ngươi vì…".

Trịnh Luân vốn đang bị nàng ngó đến chột dạ, nghe thấy câu này thì trong lòng chợt căng thẳng, vội nén giọng quát: "Nói bậy!".

Thần Niên chỉ tưởng mình đã đoán đúng, không nhịn được cười, nói khẽ: "Ta có nói bậy hay không thì trong lòng ngươi rõ nhất, khó trách ngay từ lúc bắt đầu ngươi đã thấy ta không thuận mắt, trước đây ta vẫn thấy khó hiểu, giờ mới biết hóa ra là vì nguyên cớ đó. Chỉ mong sao ngươi che giấu tâm tư mình cho kĩ, nhất định đừng để thế tử gia của ngươi phát hiện ra đấy".

Trịnh Luân bị nàng nói thế hơi phát cáu, nhưng nhất thời lại không biết phải làm thế nào với nàng.

Thần Niên lại nghĩ Vân Sinh là cô gái xinh đẹp hoạt bát nhường ấy, Trịnh Luân đem lòng yêu mến cũng chẳng có gì là lạ, nhưng e thân phận khác biệt, sợ là cả đời này hắn cũng không dám nói với Vân Sinh tình cảm ái mộ trong lòng. Vừa nghĩ thế, Thần Niên chợt thấy Trịnh Luân cũng là

https://thuviensach.vn

một kẻ đáng thương, sự ghét bỏ trong lòng với hắn cũng giảm đi nhiều, dịu giọng hỏi hắn: "Trịnh thống lĩnh, hiện giờ ngươi muốn giết ta à?".

Trịnh Luân cau mày, trả lời: "Chỉ cần cô không ôm lòng hại ta, ta giết cô làm gì".

Thần Niên cười bảo: "Ngươi đã không muốn giết ta, lại không muốn đưa ta đến bên cạnh Phong Quân Dương làm Vân Sinh tiểu thư của ngươi ấm ức, vậy ngươi định làm gì ta?".

Trịnh Luân thấy mắt nàng còn hoe đỏ, khuôn mặt lại đã mang nét cười nhẹ nhõm, càng cảm thấy nàng đúng là hỉ nộ vô thường, nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Chỉ cần cô không cướp giật người qua đường, không làm Tạ tứ gia gì đó nữa, tìm một chốn khác yên ả sống cuộc sống của cô, ta sẽ để cô đi".

Thần Niên thầm nghĩ: sườn Phi Long này chẳng mấy sẽ đầy quan binh, cho dù Trịnh Luân không đến thì nàng cũng muốn dẫn mọi người về Ngưu Đầu trại ở ẩn; yêu cầu "Không cướp giật người đi đường" thì đương nhiên có thể hứa với hắn; còn về phần có làm Tạ tứ gia hay không… Dù không làm Tạ tứ gia nữa, sau này vẫn có thể làm Tạ ngũ gia cơ mà. Nàng vẫn luôn biết cách biến đổi linh hoạt, mỉm cười, nói với hắn: "Được, ta rời khỏi đây là được".

Trịnh Luân không ngờ nàng lại đồng ý nhẹ nhàng đến thế, lại ngó sang Lục Kiêu bên cạnh, định bụng bảo nàng phải hứa giữ gìn nữ tắc, không được thân mật quá mức với Lục Kiêu, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã có cảm giác mình không có tư cách nói những câu đó, liền mím môi, yên lặng nhìn Thần Niên rồi mới lui về phía sau hai bước, tránh đường cho nàng đi.

Thần Niên nhoẻn cười với hắn, gọi Lục Kiêu đi với nàng. Ai ngờ Lục Kiêu lại đứng im không nhúc nhích, nói với Trịnh Luân: "Chúng ta đánh một trận đi".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân vốn thấy Lục Kiêu cực kì ngứa mắt, nghe thế giọng lạnh hẳn đi: “Ngươi cho là ta sợ ngươi?”.

“Có sợ hay không cứ dùng đao mà trả lời!” Lục Kiêu đáp.

Hai người bọn họ nói một câu đã thấy không hợp, ấy vậy mà lại đánh nhau thật. Thần Niên đứng bên cạnh, dù giận Lục Kiêu nhưng lại sợ Trịnh Luân làm hắn bị thương, buộc lòng phải ra tay giúp đỡ đánh Trịnh Luân, miệng lại mắng Lục Kiêu: “Lục Kiêu, huynh dừng tay lại!”.

Lục Kiêu không chịu nghe nàng, ngược lại còn nói: “Tạ Thần Niên, cô tránh ra”.

Nghe đoạn đối thoại của hai người, Trịnh Luân càng thêm tức giận, trường đao trong tay xoay một cái, ra liên tiếp mấy sát chiêu tấn công Lục Kiêu. Lục Kiêu không lùi bước mà tiến tới, vung loan đao lên đối chọi, nhưng nội lực của hắn không bằng Trịnh Luân, lúc so đao có lẽ bị thiệt thòi hơn nhiều, chỉ vài chiêu đã bị Trịnh Luân dùng nội lực đánh đến khí huyết cuồn cuộn trong lồng ngực. Song tính tình Lục Kiêu ngoan cố, thấy vậy chẳng những không né tránh mà còn đón đầu, hoàn toàn không màng tính mạng, cũng muốn Trịnh Luân phải bị thương bởi đao mình.

Thần Niên thấy rõ rành rành, chỉ sợ Lục Kiêu mất mạng, sốt ruột sốt gan, hoàn toàn không để ý đến an nguy của bản thân, vung đao nhào về phía Trịnh Luân. Nàng dùng cách thức giao đấu cận thân mà Tịnh Vũ Hiên đã dạy, đao theo cử động của người, nhanh chóng đa dạng, tuy có uy lực song cũng hàm chứa hung hiểm. Trịnh Luân không muốn tổn thương nàng, vội thu đao về, không ngờ Thần Niên hạ thủ chẳng chút lưu tình, thừa sơ hở chém một đao vào cánh tay hắn.

May mà Trịnh Luân lách mình cực nhanh mới thoát mối nạn cụt tay, nhưng lưỡi đao kia cũng rất sâu, máu tươi lập tức trào ra, chỉ trong chớp mắt đã ướt đẫm tay áo.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cũng không ngờ, hết nhìn trường đao trong tay mình lại nhìn vết thương trên cánh tay Trịnh Luân, nhất thời không biết phải làm sao.

Trịnh Luân giương mắt nhìn nàng, rũ cánh tay xuống lùi lại vài bước, khẽ nhếch môi, dùng tay điểm vài huyệt đạo quanh vết thương để cầm máu.

Đúng lúc này, chợt nghe dưới chân núi có người hét to: "Đừng động thủ, xuống đao xin hãy giữ mạng!".

Tất cả đều quay đầu lại nhìn, thấy dưới chân núi lại thêm một đội nhân mã nữa chạy tới, đều ăn vận theo kiểu quân Thanh Châu, người dẫn đầu vừa chạy như điên về phía họ, vừa không ngừng cất tiếng gọi to, đích thị là Khâu Tam mà Thần Niên đã lâu không gặp.

Thì ra Khâu Tam dẫn người đi thật nhanh suốt dọc đường, đến tận bây giờ mới đuổi kịp. Từ đằng xa, y đã thấy rất nhiều thi thể của sơn tặc nằm dưới đất phía bên này, lại thấy Thần Niên và Trịnh Luân đang đánh nhau, còn tưởng bọn họ đang một mất một còn, nhất thời sợ đến hồn vía lên mây, chỉ sợ Trịnh Luân nhất thời lỡ tay làm Thần Niên bị thương. Khi y thở hồng hộc chạy tới gần, nhìn Thần Niên từ đầu đến chân một lần, thấy nàng bình yên vô sự mới vỗ vỗ ngực, nghĩ lại vẫn còn kinh nói: "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi".

Thần Niên thờ ơ nhìn y, nhưng chưa kịp hỏi, Khâu Tam đã liên tục khoát tay bảo: "Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm". Nói xong, vội kéo Trịnh Luân sang một bên, hạ giọng nói: "Trịnh tướng quân, thế tử gia đã biết Tạ cô nương ở ngọn núi này lâu rồi, chính người cố ý để cô ấy ở đây, hôm nay tướng quân đã gây ra đại họa rồi! Ngài đã lật tẩy chuyện mà mọi người đều muốn che đậy rồi!".

Trịnh Luân trầm mặc một lát, đoạn đáp: "Ta còn tưởng thế tử gia không biết cô ấy ở đây".

https://thuviensach.vn

Khâu Tam nhìn Trịnh Luân, có chút thông cảm với hắn, nói tiếp: “Bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi, có cái may là Tạ cô nương không bị thương. Nhưng cô ấy là kiểu người rất giỏi tự bênh vực mình, ngài giết nhiều thuộc hạ của cô ấy như vậy, e là không hay rồi”.

Trịnh Luân cau mày nói: “Ta không giết thuộc hạ của cô ấy”.

Mặt Khâu Tam lộ rõ vẻ không tin, khẽ hất cằm về phía mấy thi thể trên mặt đất, nói: “Những người đó không phải do ngài giết?”.

Trịnh Luân thấy y hiểu nhầm, liền nói: “Đó là người của đỉnh Hổ Khẩu, không phải thuộc hạ của Thần Niên”.

Khâu Tam nghe nói thế, tảng đá đè nặng trong lòng giờ mới rơi xuống, vui mừng nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”. Giờ y mới chú ý thấy Trịnh Luân bị thương, bất giác hoảng sợ, kinh ngạc hỏi: “Tay ngài làm sao thế này?”.

Trịnh Luân cộc cằn nhếch miệng, đáp: “Chẳng sao”.

Khâu Tam cắn răng mấy cái, giờ mới cứng ngắc ngoái đầu lại nhìn Thần Niên, còn chưa mở miệng đã cười khì, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng khi tình cờ gặp lại người xưa, nói: “Ối chao, khéo quá! Lại được gặp Tạ cô nương ở chốn này, gần đây cô có khỏe chăng?”.

Thần Niên không lên tiếng, chỉ đứng đó nhìn y.

Khâu Tam cũng cảm thấy vô duyên, ủ ê gãi gãi đầu, suy nghĩ một phen rồi mới thử hỏi Thần Niên: “Cô nương định đi đâu thế? Có cần tôi phái binh tiễn cô nương không?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghe ra ý của y muốn thả mình đi, liền đáp: “Không cần, cảm tạ”. Nàng nói xong bèn đi ngay, đi được hai bước thì dừng lại, chần chừ một lát mới trở lại chỗ Trịnh Luân, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, không phải ta cố tình làm ngươi bị thương. Ngày ấy ngươi thả ta đi, thực lòng ta cảm kích muôn phần”.

Trịnh Luân cụp mắt xuống, lãnh đạm nói: “Tạ cô nương khách khí rồi”.

Thần Niên gượng gạo mỉm cười, xoay người bỏ đi, nhưng lại chẳng liếc Lục Kiêu lấy một cái. Lục Kiêu nhận ra nàng tức lắm rồi, không dám rầy rà thêm nữa, vội đuổi theo. Hai người một trước một sau đi một mạch hơn mười dặm về hướng Bắc, Thần Niên vẫn không có ý dừng lại, Lục Kiêu đành theo sát kéo lấy tay nàng, nói nhỏ: “Tạ Thần Niên, ta sai rồi”.

Thần Niên lại vẫn giận lắm, dùng sức hất tay hắn ra, mải miết đi tiếp. Lục Kiêu thấy thế, vội vã lách mình chắn trước mặt nàng, nói giọng hối lỗi: “Tạ Thần Niên, ta sai rồi!”.

Thần Niên giận dữ ngẩng đầu, mắt đỏ hoe nói: “Lục Kiêu Lục đại gia, ngài không sai! Ngài dũng mãnh vô địch, thấy chết không sờn, ngài thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành, ngài sai ở đâu chứ?”.

Lục Kiêu ấp a ấp úng không nói nên lời, nghẹn lời một lúc mới nói: “Ta tức hắn nói mấy câu đó, lại càng tức hắn đối xử với cô như thế, ta không thích cô nói những lời đó với hắn…”.

“Ta cũng không thích! Ta cũng không thích!” Thần Niên khàn giọng nói, cố nén nước mắt, nhưng lại làm cho hốc mũi cay sè, “Huynh tưởng ta thích nói với người khác những câu đó? Huynh tưởng ta sẵn sàng để lộ việc này cho người khác xem? Huynh tưởng ta sẵn lòng nhận sự thương cảm của người khác? Ta không muốn, ta tuyệt đối không muốn! Ta thà rằng bị người ta đâm cho vài đao cũng không muốn người khác thương hại ta!”.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu nghe mà đau lòng, lại không biết khuyên giải nàng thế nào, sau một hồi ngơ ra đó đã dứt khoát tiến lên, duỗi tay ôm Thần Niên vào lòng, dùng sức áp đầu nàng vào lồng ngực mình.

Thần Niên lại nói vài câu nữa, cuối cùng không nhịn được nghẹn ngào bật khóc. Từ nhỏ nàng đã ưa mạnh háo thắng, lại hay sĩ diện, nói với Trịnh Luân những câu đó là trong lòng đã hết sức đau buồn, nào ngờ Lục Kiêu lại lỗ mãng thiếu suy nghĩ đến vậy, chỉ vì tranh khí phách trong chốc lát mà bất chấp tính mạng đọ sức với Trịnh Luân.

Lục Kiêu nhất mực im lặng, chỉ ra sức ôm chặt Thần Niên.

Thần Niên khóc lóc một hồi, những tủi thân trong lòng được trút hết ra ngoài liền thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng đến khi đầu óc bình tĩnh lại bèn thấy xấu hổ ngay tức khắc. Lục Kiêu vẫn ôm nàng rất chặt, nàng kín đáo toan giãy ra, nhưng lại không thoát ra được. Nàng nghĩ ngợi rồi nói thẳng: "Lục Kiêu, huynh buông ra đi, ta không sao rồi".

Lục Kiêu nghe vậy sững người, giờ mới nới lỏng vòng ôm, lui liền về phía sau hai bước mới dừng lại, khuôn mặt cũng lộ vẻ lúng túng, không biết phải nói gì với Thần Niên.

Thần Niên thầm nghĩ, giờ mà càng ngại ngùng thì càng khó xử, chi bằng cứ thoải mái thì hơn, nàng bèn nói: "Cảm ơn ngươi đã an ủi ta, ta không sao rồi, giờ chúng ta phải mau đi tìm bọn Thôi Tập, tránh để mọi người lo lắng".

Lục Kiêu cũng vội vàng gật đầu theo, đáp: "Được".

Hai người đều có ý né tránh việc vừa rồi, không ai đề cập đến nữa, chỉ gấp rút đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Thần Niên đi thêm một đoạn nữa thì thấy Triêu Dương Tử và Tịnh Vũ Hiên dẫn theo người trong trại chạy tới trước mặt. Tiêu Hầu Nhi vừa thấy hai người Thần Niên thì khuôn mặt lập tức vui mừng hẳn lên, gọi rống lên từ đằng xa: "Sư tỷ! Sư tỷ!".

Triêu Dương Tử đi đến trước, việc đầu tiên ông làm khi đến nơi là quan sát Thần Niên và Lục Kiêu từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: "Có bị thương không?".

Thần Niên cười đáp: "Không sao".

Triêu Dương Tử giờ mới yên lòng, nhưng lại nói thêm: "Hiếm thấy, hiếm thấy, trước kia ta nghe sư đệ nhắc tới Trịnh Luân, nói người này tuy tuổi tác còn trẻ, song lại là nhân tài luyện võ, ngay cả sư đệ ta cũng không thể nắm chắc phần thắng cậu ta. Hai người các ngươi lại có thể lành lặn trở ra từ trong tay cậu ta, cũng xem như là số đỏ".

Tịnh Vũ Hiên nghe thế lại hờn mát bảo: "Nếu không phải hắc lão đạo ngươi phá thần công của ta, chỉ một tên Trịnh Luân thì thấm vào đâu!". Bà nói xong lại quay đầu về phía Thần Niên, quát: "Nha đầu, ngươi có muốn theo ta tập Ngũ Uẩn thần công không?".

Triêu Dương Tử nghe xong câu này mà quýnh cả lên, Thần Niên sợ hai người lại đấu võ mồm, đến trước mặt Triêu Dương Tử, nói: "Bọn họ ở cách đây không xa, rồi đám người của đỉnh Hổ Khẩu cũng ở gần đây nữa, chúng ta về núi Ngưu Đầu trước rồi hẵng nói tiếp".

Tiêu Hầu Nhi nghe thế, lấy làm lạ hỏi: "Chúng ta về núi Ngưu Đầu á? Không làm ăn ở sườn Phi Long nữa sao?".

Thần Niên nói: "Không làm nữa, sườn Phi Long sắp có quân binh rồi, chúng ta không dây vào được đâu".

https://thuviensach.vn

Mọi người mặc dù không cam lòng, song mấy bữa nay cũng đã làm nhiều vụ làm ăn, đoạt được rất nhiều rồi, giờ thấy Thần Niên muốn quay về núi Ngưu Đầu, tuyệt nhiên không một ai ra mặt phản đối.

Việc bọn họ về núi Ngưu Đầu không đề cập tới, lại nói đến phía Trịnh Luân và Khâu Tam, Trịnh Luân mặc cho thân binh băng bó sơ sài cánh tay bị thương của mình, thấy viên phụ tá muốn nói lại thôi, Trịnh Luân nghĩ ngợi rồi lên tiếng: "Khỏi cần che giấu chuyện hôm nay cho ta, ta sẽ đến thỉnh tội với thế tử gia".

Hắn đã nói vậy, phụ tá giờ mới yên lòng, nói tiếp: "Thống lĩnh yên tâm, nếu thế tử gia hỏi, thuộc hạ cũng sẽ biện bạch vài câu cho thống lĩnh".

Trịnh Luân lắc đầu, nói: "Không cần đâu, có sao thì cứ nói vậy là được".

Phụ tá đồng ý, Khâu Tam đứng cạnh lại tưởng bọn họ nói đến chuyện đụng độ Thần Niên hôm nay, không nhịn được nói xen vào: "Trịnh tướng quân, có mấy câu này không biết tôi có nên nói hay không".

Trịnh Luân cũng không lên tiếng, chỉ đưa mắt nhìn y.

Khâu Tam chờ hồi lâu mà không nghe thấy câu trả lời của hắn, đành phải tự quyết định nói: "Tôi cảm thấy là, việc này đương nhiên không thể giấu thế tử gia được, nhưng nói như thế nào lại là ở chúng ta. Chỉ cần nói ngài tình cờ gặp Tạ cô nương ở sườn Phi Long, vốn định khuyên cô ấy trở về nhưng lại bất cẩn xảy ra tranh chấp với cô ấy, cuối cùng vì không dám làm cô ấy bị thương nên đành thả đi. Ngài nói xem như vậy được không? Nói như thế vừa coi như chúng ta không bịa đặt, lại không đến mức chọc giận thế tử gia. Ngài nói có phải không?".

Trịnh Luân nói: "Tùy ngươi".

https://thuviensach.vn

Khâu Tam lại nói: “Nếu vậy, tôi cảm thấy ngài cũng không cần phải đặc biệt viết thư thỉnh tội với thế tử gia vì việc này”.

Trịnh Luân nhìn y rồi mới lên tiếng: “Ta thỉnh tội không phải vì việc hôm nay”.

Khâu Tam không nghe được đoạn đối thoại giữa Thần Niên và Trịnh Luân trước đó, không khỏi tỏ vẻ khó hiểu: “Vậy là vì…”.

Trịnh Luân nở nụ cười gượng gạo, đáp: “Là chuyện ở Thanh Châu trước kia, ngày Tạ cô nương bỏ trốn khỏi thế tử gia, lúc soát thành ta vốn đã phát hiện ra Tạ cô nương, nhưng lại không bẩm báo với thế tử gia”.

Khâu Tam nghe mà trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau vẫn chưa khép miệng lại được. Lúc ấy tuy y đã ở trong quân của Tiết Thịnh Anh nhưng vẫn biết Phong Quân Dương vì tìm kiếm Thần Niên mà thiếu chút nữa lật ngược cả thành Thanh Châu, tuyệt đối không tưởng tượng nổi Trịnh Luân lại thả nước giữa dòng, để Thần Niên chạy trốn.

Sau một lúc lâu, Khâu Tam mới tràn đầy khâm phục mà thở dài: “Trịnh tướng quân, lá gan ngài cũng to thật”, thoáng khựng lại rồi cảm thán nói tiếp: “Ngài có nghĩa khí hơn tôi nhiều, Khâu Tam hổ thẹn”.

Trịnh Luân cũng không rõ tại sao lúc ấy mình lại thả Thần Niên, là bất bình thay cho Vân Sinh tiểu thư hay là bị nước mắt Thần Niên làm cho cảm động? Song hắn đã làm thế rồi, sẽ không nghĩ rằng có thể vĩnh viễn giấu thế tử gia, hiện giờ bị bóc trần, ngược lại lòng dạ bỗng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Vừa nghĩ như thế, hắn dứt khoát viết từ đầu chí cuối sự việc vào trong thư, sai khoái mã đưa đến cho Phong Quân Dương.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương ở Vân Tây, lúc nhận được thư thì đã là mười ngày sau, trước đó, chàng cũng đã nhận được tin mật, biết được việc này. Nhưng sau khi nhìn thấy thư do tự tay Trịnh Luân viết, chàng chỉ nhắm mắt trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng hỏi Thuận Bình: "Hắn làm như vậy là vì Vân Sinh, hay là vì Thần Niên?".

Trên trán Thuận Bình hơi rịn mồ hôi, nghĩ đi nghĩ lại mới ra quyết định, đáp: "Tiểu nhân thấy thì huynh ấy làm thế hẳn là vì Vân Sinh tiểu thư". Y ngừng lại một lát, nói tiếp: "Lúc ở Thanh Châu huynh ấy đã từng nói đôi câu bất bình thay Vân Sinh tiểu thư".

Thuận Bình kinh hồn khiếp vía hồi bẩm hết câu này, môi mấp máy vài lần rồi cuối cùng cũng khép chặt. Y biết mình đã cố gắng hết sức rồi, nói thêm nữa chỉ e là chữa lợn lành thành lợn què. Thuận Bình không nhịn được thầm mắng Trịnh Luân, một củ khoai lang nóng bỏng tay như thế, người khác trốn còn không kịp, tên ngốc kia lại còn tự mình lấy tay hạ nhiệt, đúng là không thiết sống nữa mà.

Phong Quân Dương vẫn luôn không có động tĩnh gì, một lúc lâu sau mới khe khẽ bật cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Vì Vân Sinh?".

Lần đầu tiên còn nói là vì Vân Sinh thả Thần Niên được, chứ lần thứ hai thì sao đây? Cũng là vì Vân Sinh nên mới vào trong núi tìm kiếm Thần Niên? Nếu thật là chỉ muốn dọa để Thần Niên bỏ đi, hà tất trước đó phải ẩn thân bên trong xe?

Khóe môi Phong Quân Dương thốt ra lời mai mỉa nhàn nhạt, lẩm bẩm khen: "Giỏi cho một Trịnh Luân cúc cung vì chủ!".

Thấy chàng phản ứng như vậy, Thuận Bình đến nhìn cũng không dám liếc mắt nhìn lấy một cái, lại càng cúi đầu thấp hơn, ai ngờ Phong Quân Dương lại chỉ lạnh nhạt nói: "Viết thư cho hắn, bảo hắn tự đi lĩnh hai mươi

https://thuviensach.vn

quân côn. Chuyện như thế này chỉ có một lần, nếu còn có lần sau thì tình cảm chủ tớ mười mấy năm của chúng ta cũng hết".

Thuận Bình lanh tay lẹ chân đi thẳng ra cửa, mãi đến khi đi ra ngoài thật xa rồi mới thở một hơi thật dài. Y vừa đi chẳng bao lâu thì có một gã trai áo xám được dẫn vào trong viện của Phong Quân Dương, đợi ngoài thư phòng rất lâu rồi mới cúi đầu vào cửa, tỉ mỉ báo cáo tin tức do thám được từ vương đình Mạc Bắc cho Phong Quân Dương nghe.

"… Đứa con côi của vương nữ ở vương đình Tiên thị do Thiền vu Thác Bạt Nghiêu đích thân đón về từ một bộ lạc nhỏ ở Tây Hồ. Nghe nói là năm đó sau khi Thác Bạt Hề chết, vương nữ bất mãn việc huynh trưởng trắng trợn đề bạt họ nhà vợ, trong cơn tức giận chỉ dẫn theo mấy hộ vệ đi về phía Tây. Không ngờ lại gặp sa tặc(*) giữa nơi đại mạc, tất cả hộ vệ tùy thân đều chết sạch, vương nữ một thân một mình trốn vào sâu trong đại mạc, được một thủ lĩnh của bộ lạc nhỏ ở Tây Hồ cứu được rồi đưa về bộ lạc. Sau khi vương nữ dưỡng thương khỏe lại, phái người quay về vương đình Tiên thị dò la thì mới hay huynh trưởng Thác Bạt Quân đã ốm chết, chức Thiền vu lọt vào tay đường huynh. Vương nữ bèn ở lại bộ lạc nhỏ kia, gả cho thủ lĩnh nọ. Sau khi hai người thành thân cũng ân ái một thời gian, nhưng sau đó thủ lĩnh nọ lại lấy một người vợ khác, vương nữ sầu muộn không vui, vài năm sau liền qua đời, chỉ để lại một cô con gái, đó chính là cô gái Thác Bạt Nghiêu đón về."

(*) *Chỉ đạo tặc chuyên cướp bóc giữa sa mạc.*

Gã trai nói một mạch rất nhiều, khó tránh khỏi miệng lưỡi khô rang. Phong Quân Dương chỉ chén trà trên bàn bên cạnh gã, thản nhiên nói: "Nghỉ một chút rồi nói tiếp".

Gã trai vội tạ ơn, nâng chén trà lên làm liền đôi ngụm trà ấm, cẩn thận đặt chén xuống rồi nói tiếp: "Thác Bạt Nghiêu rất coi trọng nàng, trông nom

https://thuviensach.vn

cũng rất chặt chẽ, tiểu nhân cố gắng bao phen song vẫn chưa gặp được một lần".

Ngón tay Phong Quân Dương gõ nhè nhẹ lên tay ghế tựa, im lặng một hồi rồi bất chợt hỏi: "Linh cốt kia là thứ gì?".

Gã trai đáp: "Nó là thánh vật của bộ tộc Thác Bạt của Tiên thị, là trời cao ban cho tộc Thác Bạt, là tín vật nắm giữ vương quyền của Tiên thị. Nhưng cụ thể là thứ gì thì chỉ có tộc trưởng của tám thị tộc lớn ở Tiên thị mới biết, người bình thường đều chưa từng thấy bao giờ, chỉ biết có hai miếng, một miếng trên người Thác Bạt Nghiêu, miếng còn lại trên người đứa con mồ côi của vương nữ".

Phong Quân Dương nghe vậy liền cười mà nói: "Nếu đã ở trên người kẻ sống, sao lại chưa có ai từng nhìn thấy?".

Gã trai cũng cười hì hì hai tiếng theo chàng, rút ra một mảnh da dê mềm từ trong túi quần, khom lưng dâng bằng hai tay lên trước bàn của Phong Quân Dương, nói: "Thiếu chủ quả nhiên anh minh! Đứa con côi của vương nữ bị Thác Bạt Nghiêu trông rất kĩ, không thể tìm được cách đến gần, nhưng một cô thị nữ bên cạnh Thác Bạt Nghiêu lại bị tiểu nhân mua chuộc, vẽ hình dáng thứ đó ra, nói nó là miếng ngọc cổ, chẳng hiểu tại sao lại gọi là linh cốt".

Phong Quân Dương mở mảnh da dê ra xem kĩ, nói: "Xem hình dạng, hình như là răng nanh của mãnh thú".

Người nọ đáp: "Tiểu nhân cũng nghĩ vậy, Tiên thị vốn là bộ tộc man di, thần thú mà Thác Bạt thị tôn thờ là Lang thần, có lẽ là chạm khắc ngọc cổ thành hình dáng răng sói".

Phong Quân Dương nhẹ nhàng gật đầu, nhìn mảnh da dê kia rồi thuận tay ném lên bàn.

https://thuviensach.vn

Gã trai lưỡng lự một chút, đoạn nói: "Mặc dù không thể nhìn thấy đứa con mồ côi của vương nữ, nhưng theo tiểu nhân thấy, hẳn không phải là Vân Sinh tiểu thư".

Phong Quân Dương ngước mắt nhìn gã, cười hỏi: "Tại sao lại thấy thế? Chỉ dựa vào thân thế giống nhau từ đoạn kịch kia sao? Nội dung có thể có vài phần sự thật, có điều lúc ấy vương nữ không đi về Tây, mà là xuôi xuống Nam".

Ngày ấy sau khi rời khỏi núi Thái Hành, Phong Quân Dương đi thẳng theo đường bộ đến Thái Hưng, một là để che giấu hành tung lúc trước, định sẵn sẽ đến Thái Hưng thăm người cô, hai cũng là vì việc Vân Sinh mất tích.

Sau khi đến Thái Hưng, Hạ Trăn không hề giấu Phong Quân Dương việc Vân Sinh mất tích, cũng nhờ hỗ trợ điều tra ngầm trong biên giới Vân Tây, bởi có manh mối cho rằng ngày Vân Sinh mất tích, có một nhân vật khả nghi ra khỏi cửa thành phía Nam, đi về hướng bến đò ven sông. Nếu như vượt sông, vậy thì chỉ có hai nơi để đi, một là Giang Nam, một là Vân Tây.

Hạ Trăn thoạt nhìn có vẻ không có gì giấu chàng, nếu không phải Hạ Trạch trước đó đã từng tìm ông ta, e là Phong Quân Dương trong chốc lát cũng không thể nhìn ra sơ hở. Biểu hiện của Hạ Trăn thật sự quá tốt, giống bậc phụ thân vì ái nữ mất tích mà lo lắng đêm ngày, vì hiềm thanh danh của gia tộc nên không thể không che đậy việc này, chỉ có thể phái người âm thầm tìm kiếm hỏi thăm, dù lòng nóng như lửa đốt nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như chẳng có chuyện gì.

Nhưng cô của chàng lại hiểu rõ lòng phu quân đã chung sống với mình từng ấy năm qua, ở chỗ không người đã nắm chặt tay cháu mình, run giọng nói: "Đừng tin Hạ Trăn, ông ta đang diễn kịch, luôn luôn diễn kịch. Nhất định ông ta biết tung tích của Vân Sinh, nhất định là vì con gái của ả tiện nhân, nên ông ta giấu giếm chuyện gì đó. Vân Sinh không có ở nhà, nhất

https://thuviensach.vn

định là có liên quan đến con ngốc kia! Vân Sinh sẽ không đến Vân Tây của chúng ta, con bé bị mang đi phương Bắc rồi, thị nữ của con ngốc kia nói từng nhìn thấy người của phía Mạc Bắc, mà ả tiện nhân đó lại là kẻ sa cơ xuất thân từ Mạc Bắc".

Mặc dù đã rất lâu rồi, nhưng Phong Quân Dương dường như vẫn còn cảm nhận được sự lạnh lẽo và run rẩy nơi đầu ngón tay cô mình khi ấy, chàng chậm rãi siết tay lại, đưa mắt nhìn gã trai áo xám, nói: "Vân Sinh vừa mới mất tích, Mạc Bắc liền truyền đến tin tức Thác Bạt Nghiêu tìm được đứa con mồ côi của vương nữ, có phải trùng hợp quá mức rồi không?".

Gã trai nọ là tâm phúc của Phong Quân Dương, rất được chàng tín nhiệm, mới được phái đến Tiên thị ở Mạc Bắc tra xét việc này, giờ nghe Phong Quân Dương nói thế bèn trình bày quan điểm của mình: "Từ Thái Hưng đến vương đình Mạc Bắc, tiểu nhân đi một mạch thật nhanh cũng mất hơn một tháng. Nếu người bọn Tiên thị mang đi là Vân Sinh tiểu thư, bọn chúng còn phải che giấu hành tung, chắc chắn không thể nhanh hơn tiểu nhân được. Nhưng Vân Sinh tiểu thư mất tích ở Thái Hưng từ mùng Chín tháng Mười một, đứa con của vương nữ cũng đến vương đình tầm giữa tháng Mười một, thời gian trong đó không khớp".

Phong Quân Dương trầm mặc không nói năng gì, lát sau mới lên tiếng: "Có lẽ là Thác Bạt Nghiêu cố tình làm vậy".

Nếu chàng là Thác Bạt Nghiêu, để không tiết lộ thân phận thật sự của con gái vương nữ, đương nhiên sẽ làm một vài hiện tượng giả để đánh lạc hướng quần chúng, khiến người khác không thể suy đoán theo lẽ thường được nữa.

Gã trai kia nghe chàng nói vậy, dù không ủng hộ, song vẫn nói hùa theo: "Cũng có khả năng".

https://thuviensach.vn

Kỳ thực, tuy Phong Quân Dương nói thế nhưng chính chàng cũng biết đây chẳng qua là một khả năng cực kỳ nhỏ, thiên hạ rộng lớn, dù có việc trùng hợp, song dẫu sao ít lại càng ít. Hiện giờ chỉ có thể xác định việc Vân Sinh mất tích có liên quan tới chuyện thê tử đầu tiên chưa vào gia phả của Hạ Trăn, nhưng Hạ Trăn lại cố tình giấu giếm, những manh mối có thể điều tra thật sự quá ít. Lúc chàng rời khỏi Thái Hưng từng để người lại điều tra việc năm đó, tuy nhiên đã gần nửa năm rồi mà chẳng tra ra được gì.

Chuyện đã qua lâu rồi, hậu viện của phủ thủ thành sau một trận hỏa hoạn đã khiến mọi dấu vết bị cháy sạch bách, chỉ chừa lại một cô ngốc được Hạ Trăn nuôi trong tiểu viện vắng lặng, người thường đều không nhìn thấy.

Phong Quân Dương đưa tay day huyệt thái dương, dừng lại một khắc rồi hỏi tiếp: “Phía Tiên thị còn có tin gì khác không?”.

Gã trai đáp: “Trước đây Thác Bạt Nghiêu đã diệt trừ thế lực của hai thị tộc chống đối gã ta, sau có được đứa con côi của vương nữ và linh cốt kia nên được tám thị tộc lớn chấp thuận. Trước khi tiểu nhân đến, nghe nói Thác Bạt Nghiêu tính dời đô đến đô thành Thượng Kinh của Mạc Bắc ngày trước, đang thương thảo việc này cùng tộc trưởng các thị tộc”.

Phong Quân Dương nghe thấy thế liền nhíu mày, một lúc sau mới thở dài nói: “Giỏi cho tên Thác Bạt Nghiêu, lại có dã tâm và quyết đoán nhường ấy”.

Thêm một lúc nữa, Phong Quân Dương mới đưa mảnh da dê trên bàn cho gã trai nọ, nói: “Ngươi đi đường vất vả, xuống nghỉ ngơi trước đi, hai ngày nữa vẫn cần ngươi tự mình đi Thái Hưng một chuyến, giao mảnh da dê này cho cô của ta, xin bà nghĩ cách tra xem liệu có ai đã từng nhìn thấy vật ấy chưa”.

Gã trai đứng dậy đón mảnh da dê, cẩn thận lui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương chỉ thấy mỏi mệt, tựa cả người vào ghế, cầm cái phi tiêu trên bàn lặng lẽ ngắm nghía.

Đầu ngón tay chàng vuốt ve cái phi tiêu, bên môi lại khẽ nở nụ cười gượng, ngửa mặt trên ghế ngơ ngẩn xuất thần một lát rồi mới xốc lại tinh thần xử lý công vụ trên bàn. Vừa mới xem được vài tờ công văn thì Thuận Bình vội vàng đi từ ngoài vào, thấp giọng nói với chàng: "Thịnh Đô cử mật sứ đến, Vương gia mời người qua đó".

Cuối cùng cũng tới! Chân mày Phong Quân Dương hơi động, đưa mắt về phía Thuận Bình, hỏi: "Biết là chuyện gì không?".

Giọng Thuận Bình khó nén phấn khởi, trả lời ngắn gọn: "Việt vương phụng chiếu giết Lĩnh Nam vương, hoàng đế lại nói Việt vương giả mạo chỉ vua lạm sát, xử tử Việt vương làm cho chư vương họ Tề phẫn nộ, muốn làm 'diệt loạn thần'. Đại quận chúa thuyết phục Hoàng đế, mời vương gia mang binh vào triều bình định".

https://thuviensach.vn

4

Ngươi mưu ta tính

Năm Vĩnh Ninh thứ ba, đã định là một năm chẳng được an bình.

Nguyên là vụ án Việt vương tố cáo thừa tướng Tiêu Chuẩn mưu phản dính líu rất rộng, Tiêu Chuẩn sợ tội tự sát trong ngục, Tiêu hậu cũng bị biếm rồi bệnh chết trong lãnh cung. Vụ án này kết thúc, ai ngờ Việt vương lại không được hoàng đế trọng dụng, ngược lại Lĩnh Nam vương mới là người được tuyên triệu vào triều phụ chính. Chẳng bao lâu sau khi vào triều, Lĩnh Nam vương liền dâng tấu xin hoàng đế lệnh phân phiên(*) cho chư vương họ Tề, Việt vương vốn mang oán hận trong lòng, sự việc này càng khiến ông ta oán hận, vài lần phao tin muốn cho Lĩnh Nam vương biết mặt.

(*) *Vua phong bầy tôi, con cháu ra trấn các nơi để làm che chắn bảo vệ cho nhà vua.*

Tháng Sáu, lại có kẻ bí mật tố cáo Lĩnh Nam vương mưu phản, Việt vương lĩnh khẩu dụ của hoàng đế, suốt đêm phái binh bao vây phủ Lĩnh Nam vương, giết bằng sạch cả nhà Lĩnh Nam vương. Hoàng đế được tin nổi trận lôi đình, nói Việt vương giả truyền chỉ vua lạm sát, đồng mưu làm loạn, tội không thể tha, thừa dịp Việt vương vào cung tấu sự rồi bắt lại, xử tử.

Nội vài ngày ngắn ngủi, hoàng tộc họ Tề liên tiếp có hai vị vương gia quyền cao chức trọng bỏ mạng, chư vương liền nói Hoàng đế rắp tâm tru sát chư vương, bọn họ không tiện nói thẳng ra định làm gì Hoàng đế, bèn sử dụng chiêu bài luôn luôn đúng đắn là "diệt loạn thần", mấy cánh phiên vương liên hợp khởi binh, đại quân tiến thẳng tới Thịnh Đô.

https://thuviensach.vn

Lâm vào đường cùng, Hoàng đế buộc phải phái tâm phúc mang theo mật chiếu đến Vân Tây, lệnh cho Vân Tây vương Phong Nặc dẫn binh vào triều dẹp loạn.

Tháng Tám, thế tử Vân Tây vương Phong Quân Dương dẫn hai mươi vạn đại quân Đông tiến, suốt dọc đường thế như chẻ tre, liên tiếp phá vỡ mấy đại quân của phiên vương, vào thẳng Thịnh Đô, bình định triều cục. Nhưng chẳng mấy chốc đã có cựu thần can gián Hoàng đế: Đại quân của Vân Tây vương nán tại Thịnh Đô chính là lòng lang dạ thú, báo điềm mất nước. Khi ai nấy ở đây đều nghĩ việc Hoàng đế mượn đại quân Vân Tây để bình định chính là "Chặn sói cửa trước, rước hổ cửa sau" thì thế tử Vân Tây vương lại mời một phiên vương họ Tề đức cao vọng trọng vào triều phụ chính, bản thân thì dẫn đại quân trở về Vân Tây, suốt đường chẳng mảy may tơ hào.

Hành động lần này nằm ngoài dự liệu của người đời, nếu nói trước kia việc Phong Quân Dương mang quân bình định vẫn còn nửa khen nửa chê, đến khi đại quân Vân Tây trở về Tây, người trong thiên hạ chỉ còn nước ngợi khen nức nở mà thôi. Đến cả Giang Bắc đã đại loạn từ lâu, nhắc đến Thế tử Vân Tây, dân chúng cũng đều khen không ngơi miệng, nói đây mới thật là bậc đại nhân đại nghĩa, những tướng soái dẫn đầu đại quân Vân Tây lại càng trung thành hơn.

Tiêu Hầu Nhi chịu sự sai khiến của Thần Niên đi Ký Châu mua lương thực, trở về bèn thuật lại cho mọi người nghe tin tức mới mẻ mình nghe được, kể đến đây cũng không nhịn được mà dựng ngón tay cái, khen: "Thế tử Vân Tây vương đúng là anh hùng đích thực, hán tử thứ thiệt! Nghe nói hắn lúc dẫn binh đồn trú ở Thịnh Đô, có một ông già thô lỗ còn mắng thẳng vào mặt hắn ở giữa phố, nói hắn lòng lang dạ thú. Các người đoán xem hắn nói sao?".

Y đang nói đến là hớn hở tươi vui thì Ôn Đại Nha bên cạnh đột nhiên mắng: "Ăn cơm cũng không bịt được miệng của ngươi! Nói mấy lời vô bổ

https://thuviensach.vn

ít thôi, ăn cơm mau lên, ăn xong rồi đi làm việc của ngươi!”.

Người khác đang say mê nghe chuyện, vội hỏi dồn: “Nói thế nào?”.

Còn có kẻ suy đoán: “Lão già kia bị róc thịt là chắc cú, đó là quốc cữu đương triều, lại nắm trong tay quân binh hùng hậu, dám mắng hắn? Đúng là chán sống rồi!”.

Tiêu Hầu Nhi dương dương tự đắc, vừa định nói tiếp thì thấy trại chủ Thần Niên vẫn một mực lẳng lặng ăn cơm, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên lấy một lần. Y không nhịn được hỏi nàng: “Đại đương gia! Người đoán thế nào?”.

Thần Niên ngẩng đầu liếc y một cái: “Cái gì?”.

Tiêu Hầu Nhi không ngờ mình kể chuyện hay tuyệt như thế mà nàng lại không lọt tai lấy một chữ, không khỏi có phần bất mãn, nói: “Có một lão thần gàn dở tức giận mắng thế tử Vân Tây vương ngay giữa đường giữa chợ, người đoán xem thế tử sẽ thế nào?”.

“À.” Thần Niên đáp lại một tiếng, nghĩ chốc lát rồi thờ ơ nói: “Chẳng thế nào hết, tám chín phần là cố gắng nhẫn nhục(*), dùng lễ đối đãi”.

(*) *Nguyên gốc là “Thóa diện tự kiền”, tức nước bọt trên mặt tự khô. Bắt nguồn từ tích: Khi em trai được bổ làm quan ở Đại Châu, Lâu Sư Đức nhắc em mình phải biết nhẫn nhịn. Nhưng cậu em trai lại trả lời rằng: “Nếu có ai nhổ nước bọt vào mặt em thì em sẽ lấy tay lau khô”. Nghe xong Lâu Sư Đức bèn nói: “Không được, làm như vậy là tăng thêm lòng căm thù. Chi bằng em hãy để cho nước bọt tự khô”.*

Tiêu Hầu Nhi lập tức kích động vỗ bàn cái rầm, kêu lên: “Đại đương gia đoán chuẩn quá rồi! Thế tử Vân Tây vương đúng là đã làm thế, mọi người đều bảo hắn thật độ lượng”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên khẽ nở nụ cười, nói: “Hắn chính là như vậy đó, không bao giờ để lộ bất cứ điều gì trên mặt, cho dù ban đêm sắp đến giết ngươi thì ban ngày cũng vẫn có thể tươi cười cùng ngươi xưng huynh gọi đệ”.

Tiêu Hầu Nhi hết sức ngạc nhiên, mở miệng toan hỏi lại thì Ôn Đại Nha đã bất thình lình nhấc chân, một cước đạp bay cái ghế dưới mông y. Tiêu Hầu Nhi ngã phệt mông xuống đất, hổn hển kêu: “Ôn Đại Nha, ngươi làm gì đấy?”.

Ôn Đại Nha vội vàng vừa nháy mắt vừa bĩu môi với y, Tiêu Hầu Nhi giật mình, chợt nhớ lại lúc ở sườn Phi Long, chàng trai tên Trịnh Luân đã từng đề cập đến việc Thần Niên là người của thế tử gia, thế tử gia đó lẽ nào chính là thế tử Vân Tây vương! Y nhất thời đã quên béng chuyện này rồi. Lòng dạ Tiêu Hầu Nhi hoảng hốt, lập tức im bặt, chỉ thận trọng liếc trộm sắc mặt của Thần Niên.

Thần Niên lại chỉ phớt lờ cười, nói: “Không sao đâu, cũng không phải chuyện không thể nói, trước kia quả thật ta từng có vài ngày qua lại với thế tử Vân Tây vương”.

Thực ra ngày ấy đám Ôn Đại Nha đều nghe thấy mấy câu nói không đầu không cuối của Trịnh Luân, ngoại trừ Thôi Tập từng bí mật hỏi Thần Niên hai câu, những người khác chưa từng hỏi rốt cuộc giữa Thần Niên và thế tử gia kia đã xảy ra chuyện gì. Ngày trôi qua đã lâu, đám Tiêu Hầu Nhi gần như đã quên việc này, nên nói năng mới hoàn toàn không kiêng nể gì như thế.

Người trong trại phần lớn đều thô lỗ qua loa, nghe Thần Niên nói thế, Đại Ngốc lại không chút nghĩ ngợi hỏi: “Đại đương gia, sao người lại quen thế tử gia kia?”.

Ôn Đại Nha không ngờ ở đây còn có kẻ ngu siêu hạng này, tức suýt hộc máu, chỉ ước có thể giơ chân đạp bay Đại Ngốc lần nữa. Chỉ tiếc là cách

https://thuviensach.vn

quá xa, mà Đại Ngốc cũng nặng, hắn thầm nhấc chân lên đoán, không những không mảy may làm Đại Ngốc dao động, mà còn ảnh hưởng đến gân cốt đùi mình.

Thần Niên cuối cùng cũng buông bát, ngẩng mặt nhìn về phía mọi người, nghiêm túc hỏi: “Các ngươi nói xem ta có đẹp không?”.

Tất cả bị nàng hỏi mà sững người một lúc rồi mới nhao nhao gật đầu. Vì mọi người ở cùng nàng lâu rồi nên nhìn mãi cũng thành quen mắt, còn những người vừa mới gặp nàng, thường thường lần đầu đều nhìn hoa cả mắt.

Thần Niên lại hỏi: “Có thể coi là mỹ nhân không?”.

Chúng sơn tặc lại sôi nổi đáp lời: “Đại đương gia là đại mỹ nhân!”.

Thần Niên đứng dậy, giẫm một chân lên ghế, vô cùng hào sảng nói: “Chúng ta đều là huynh đệ sống chết có nhau, ta không giấu các ngươi nữa, thế tử gia trước kia cũng thấy ta xinh đẹp, muốn nạp ta làm thiếp. Nhưng bản trại chủ là ai? Vừa có mỹ mạo lại có võ công, dù gì cũng có thể coi là tài mạo song toàn, dẫu gả cho hắn cũng phải làm chính thất! Tiểu tử hắn còn muốn nạp bản trại chủ làm tiểu thiếp không biết xếp thứ bao nhiêu, ngươi nói ta có thể theo hắn không?”.

Chúng sơn tặc sục sôi phẫn nộ, tới tấp kêu lên: “Không thể! Không thể!”.

Thần Niên mỉm cười, sảng khoái nói: “Ta cũng biết là không thể! Cho nên hai ta nói chuyện thất bại, một đập vỡ đôi rồi”.

Đã trải qua rất nhiều chuyện, mọi người trong trại đều tôn sùng Thần Niên từ lâu rồi, lập tức có người thay nàng nói tiếng bất bình: “Thế tử gia kia là thứ chó má gì mà dám kêu đại đương gia của chúng ta làm thiếp! Ta phỉ nhổ vào!”.

https://thuviensach.vn

Cũng có người la lên: “Đợi đến khi có cơ hội bắt hắn, bắt hắn làm áp trại phu nhân cho đại đương gia của chúng ta!”.

Mọi người nghe thế cười ồ lên, Ôn Đại Nha đưa mắt nhìn Thần Niên, thấy nàng vẫn chưa nổi giận, cố tình đùa cợt nói: “Đừng nói nữa, lát nữa mà để Lục gia biết, thế nào cũng chém chết ngươi!”.

Lời còn chưa dứt, Lục Kiêu cũng vừa lúc vào cửa, mọi người trông thấy hắn bất giác đều bật cười đầy thiện chí. Hắn bị cười mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, giương mắt nhìn về phía Thần Niên, thấy mắt nàng cũng đong đầy ý cười, không cầm lòng nổi cũng toét miệng cười theo. Nụ cười của hắn lại càng khiến ai nấy cười lăn cười bò.

Thần Niên cũng hết cách, đành phải sắt mặt lại, đập bàn kêu to: “Đủ rồi! Đủ rồi! Ăn no rồi thì đi ra sau núi đào đá đi! Nếu chưa dựng nhà xong, có người mới đến cậy nhờ, thì đành phải ngủ ở bên ngoài rồi!”.

Bởi nổi cơn loạn lạc, rất nhiều dân chúng Thanh Châu trốn vào trong núi, trong đó có kha khá người trên trấn phía Nam cũng nghe nói đến tiếng tăm của Ngưu Đầu trại, biết đại đương gia của trại này nhân nghĩa, xưa nay chưa từng làm việc ỷ đông hiếp yếu, bèn kéo đến nương nhờ.

Rồi thì vì Ngưu Đầu trại không giống những sơn trại khác chỉ cần những thiếu niên khỏe mạnh, bất kể là trẻ hay già, là nam hay nữ, chỉ cần không phải hạng hung hãn tàn bạo thì cũng sẽ cho hai bữa cơm ăn. Cứ như vậy, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, trong trại vốn chỉ có hơn hai mươi người, giờ nhân số đã vọt lên đến vài trăm khẩu.

Trại vốn không lớn, sao có thể làm nơi cư ngụ cho nhiều người như thế. Thần Niên bất đắc dĩ đành chia thuộc hạ đi đào đá đốn củi, nói dù thế nào cũng phải dựng được vài căn nhà trước khi trời lạnh, để mọi người có chỗ dung thân.

https://thuviensach.vn

Hai ngày nữa trôi qua, Thôi Tập đi nghe ngóng tin tức bên ngoài núi đã trở về, lúc thấy Thần Niên, vẻ mặt có phần nặng nề, nói với nàng: "Một tháng nay tôi đã chạy đến rất nhiều nơi, hầu như chỗ nào cũng đang đánh giặc. Cả Giang Bắc đều rối ren, không riêng gì phía Thanh Châu này, Ung Châu và Túc Châu phía bên kia cũng đánh nhau rồi. Nghe nói quân họ Hạ ở Thái Hưng thừa dịp Trương gia tấn công Thanh Châu, mang binh lên mạn Bắc, hai nhà đang tranh đoạt Dự Châu. Trấn quân của mấy nhà nhỏ còn lại cũng đều muốn nhân lúc hai họ lớn tranh chấp đoạt lại địa bàn, đánh cho náo nhiệt".

Thần Niên nói: "Xem ra thì dân chúng bỏ chạy lên núi sẽ ngày càng tăng, đến cả chỗ chúng ta thế này mà còn nhiều người đến thế, có thể thấy bên ngoài rối loạn đến mức nào".

Thôi Tập lại nói: "Trên đường về, tôi cũng nhìn thấy rất nhiều nạn dân tản về phía Đông. Trước mắt thấy Ký Châu là yên ổn nhất, chẳng trách ai nấy đều chạy trối chết về phía đó. Nhưng cửa ải sườn Phi Long đã bị Tiết Thịnh Anh phong kín rồi, nạn dân không đi được theo đường sườn núi, buộc phải băng đèo lội suối theo đường khác. Hơn nữa, Tiết Thịnh Hiển ở Ký Châu cũng sẽ không cho phép nạn dân tràn vào đâu, cho dù có trốn đến Ký Châu thì không biết sẽ rơi vào kết cục gì".

Thần Niên sau một hồi lâu trầm mặc, thở dài: "Chẳng trách trong sách có câu 'Thà làm chó thời bình còn hơn làm người thời loạn'!".

Lần xuất hành này, Thôi Tập mắt thấy tai nghe nhiều điều, cũng đôi phần cảm khái, im lặng một lát, nhìn mọi người đang bận rộn dựng nhà đằng xa, hỏi Thần Niên: "Đại đương gia muốn mở rộng trại à?".

https://thuviensach.vn

Ai ngờ Thần Niên lại chậm rãi lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Dựng nhà chẳng qua là vì che tai bịt mắt kẻ khác, cũng là để những người mới đến kiếm chút việc làm, để nhìn cho rõ ràng xem ai thành thật, ai láu cá”.

Thôi Tập nghe xong, hơi khó hiểu nhìn Thần Niên: “Đại đương gia đang tính…”.

“Ta định thôn tính đỉnh Hổ Khẩu.” Thần Niên trầm giọng đáp.

Đám người Lưu Diêm Vương và Hắc Bạch Vô Thường đã chết ở sườn Phi Long, thi thể bị Trịnh Luân mang về treo trên cửa khẩu sườn Phi Long thị chúng, hòng cảnh cáo răn đe. Nhiều sơn tặc đỉnh Hổ Khẩu tưởng rằng những kẻ ấy bị quân Thanh Châu giết chết, cũng từng muốn tìm Trịnh Luân báo thù, nhưng đi liền vài tốp cũng đều bị Trịnh Luân giết sạch, cuối cùng đành phải bỏ ý định.

“Sau khi Lưu Diêm Vương và Hắc Bạch Vô Thường chết, thực lực của đỉnh Hổ Khẩu đã tụt xa so với ngày xưa, tiếp đó lại liên tục bị các sơn trại khác trả thù, tuy gắng gượng duy trì song cũng đến lúc thế suy sức cạn rồi. Có điều trại ấy được xây dựng vững chãi, lại kinh qua sự điều hành vất vả bao năm của Lưu Diêm Vương, trong trại còn tồn nhiều lương thực. Nếu chúng ta có thể đoạt được trại ấy, đừng nói chỉ những người này, cho dù có thêm vài trăm người nữa cũng có thể nuôi được.”

Thôi Tập nghe mà mắt sáng quắc, cũng hết sức động lòng, hỏi: “Trong trại ấy còn tồn nhiều lương thực thật sao?”. Loạn lạc trước mắt, thứ hiếm nhất chính là lương thực, chỉ cần có lương thực là có thể để mọi người ăn no, làm gì cũng dễ.

Thần Niên cười mà không đáp, quay đầu lại ngó Lục Kiêu đang đứng một bên: “Cậu hỏi hắn, hắn tự mình đi do thám đấy”.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu nói: “Sơn trại của đỉnh Hổ Khẩu xây trên đỉnh núi, núi ấy tuy không cao nhất nhưng địa thế lại hơi dốc, hai mặt Tây, Bắc đều là vách núi dựng đứng thẳng từ trên xuống dưới. Trại chia làm hai lớp trong ngoài, tường xếp lũy chồng, lớp ngoài chỉ có hai cửa Đông, Tây; lớp trong lại xây cửa thành ở bốn phương tám hướng Đông Tây Nam Bắc, khá là giống các thành trì, không tưởng tượng nổi là Lưu Diêm Vương lại có bản lĩnh như vậy, kiến thiết trại thành thế kia”.

Thần Niên cười xen vào: “Đây không phải bản lĩnh của Lưu Diêm Vương đâu, ta đã tìm người hỏi rồi, trại của đỉnh Hổ Khẩu đã xây lâu lắm rồi, không phải do Lưu Diêm Vương xây nên, nghe nói là lúc chiến loạn trước kia có một người tài ba xây dựng, không chỉ tránh được giặc cướp mà còn có thể chống cự quân binh”.

Thôi Tập vội vàng hỏi: “Thế đã xem xét trong trại chưa? Lưu Diêm Vương thực sự có nhiều lương thực?”.

Lục Kiêu đáp: “Ta đi dò xét rồi, trong trại có hầm, lương thực trong hầm khá nhiều, có mới có cũ, hình như Lưu Diêm Vương đã tích góp bấy lâu”.

Thôi Tập nghe thế mừng rơn, ngoái đầu hỏi Thần Niên: “Đại đương gia, cô có kế sách gì chưa?”.

Thần Niên nói: “Ta đã nghĩ kĩ càng rồi, phía đỉnh Hổ Khẩu dù không còn Lưu Diêm Vương, nhưng dù sao cũng là trại lớn, bên trong ắt hẳn không thể thiếu vài tay cao thủ, lại có lợi thế về mặt địa hình, tấn công ồ ạt rất khó giành được. Vài kẻ xưa kia có ý muốn cưỡng đoạt sơn trại của đỉnh Hổ Khẩu chính là ví dụ”.

Thôi Tập cũng trầm ngâm nói: “Tiến công chi bằng dùng trí”.

Thần Niên mỉm cười: “Ta cũng có ý này, hai mặt Tây, Bắc của trại kia đều là vách núi dựng đứng, vì dốc đứng khó bám víu, gần như không có

https://thuviensach.vn

phòng bị, có thể xuất phát từ đó".

Thôi Tập nghĩ ngợi, nhưng rồi chần chừ nói: "Có thể trèo lên từ chỗ đó sao?".

Lục Kiêu thản nhiên đáp: "Lần này ta đi do thám cũng là đi từ đó mà lên".

"Sau khi Lục Kiêu đi lên sẽ thả dây thừng xuống cho mọi người, những người còn lại cẩn thận leo lên là được." Thần Niên nói, "Nhưng ngoài trại dễ tiến, trong trại còn vướng tường cao, không dễ công phá, chúng ta phải thương lượng kĩ càng một chút".

Thần Niên và Thôi Tập bèn bàn bạc làm thế nào để công phá bên trong trại, Thôi Tập tuy còn trẻ song cũng là kẻ xuất thân từ thế gia quân sự, cũng từng đọc rất nhiều binh pháp, biết chút ít phương pháp công thành. Nhưng sơn trại này dù sao cũng không giống thành trì, cậu liên tục nói những chiến pháp học được trong sách, bàn luận từng cái từng cái một nhưng đều không dùng được.

Lục Kiêu luôn nghe theo sự an bài của Thần Niên, cũng không dây vào công việc của trại, lần này nghe nhiều rồi thì lại không nhịn được lên tiếng: "Đám người đỉnh Hổ Khẩu kia chẳng qua chỉ là đám sơn tặc, làm sao biết được phương pháp thủ thành này nọ, các người hiểu lệch đi rồi. Theo ta thấy, chọn mấy người khinh công tốt đi vào trước, giết người xong mở thẳng cửa thành ra là xong".

Thần Niên và Thôi Tập lúc này mới bất chợt vỡ lẽ, Thần Niên bật cười nói: "Chắc là chúng ta hiểu lệch thật rồi, thật sự coi đỉnh Hổ Khẩu làm thành trì để phá".

Hiện giờ xem ra, với họ mà nói, phá trại cũng không phải việc khó khăn. Thôi Tập lại cân nhắc thêm chốc lát, nói: "Còn có một chuyện, đó là sau khi

https://thuviensach.vn

công phá trại rồi thì làm thế nào để chiếm lĩnh được trại, chúng ta ít người, đối phương đông người, tuy nói là đám sơn tặc hung hãn song cũng không thể giết sạch bọn chúng được, chứ đừng nói là trong đó cũng chẳng phải toàn những kẻ vô cùng hung ác, tội không đáng chết".

Thần Niên cười nói: "Ta đã nghĩ ra một cách, cậu nghe thử xem có được không".

Nàng bèn nói cách mà mình đã nghĩ cho Thôi Tập nghe, Thôi Tập nghe xong, cân nhắc kỹ lưỡng rồi nói: "Tôi thấy khả thi!".

Hai người hiện là nhân vật đứng đầu Ngưu Đầu trại, nếu đã quyết định việc này rồi thì đều tự bắt tay vào an bài. Thần Niên tìm Ôn Đại Nha và vài thủ hạ đắc lực đến, kiên trì dặn dò kĩ một lần, rồi tỉ mỉ giảng giải cho bọn họ chỗ then chốt bên trong, nói: "Hiện giờ Giang Bắc đã đại loạn, nếu chúng ta chỉ cố thủ ở đây, sớm muộn gì cũng lâm vào đường chết. Chi bằng hạ quyết tâm, tiến thêm một bước nữa".

Mấy người còn lại đều phấn khích, chỉ riêng Ôn Đại Nha cẩn thận dặt dè, phân vân nói: "Đại đương gia, liệu có mạo hiểm quá không?".

Thần Niên cười nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm mà! Chúng ta tuy không cần phú quý, nhưng mong đường sống cũng là lẽ thông thường".

Tiêu Hầu Nhi càng kêu to hơn: "Đại đương gia nói chỉ có chuẩn! Nếu giống Ôn đại ca nhát gan lúc trước, e là giờ chúng ta đã chết đói hết rồi".

Thấy tất cả mọi người đồng tình, Ôn Đại Nha cũng không phản đối nữa, chỉ nói: "Việc này nếu muốn làm thì phải tính toán cho kĩ".

Thần Niên biết tính khí của Ôn Đại Nha, liền nói: "Yên tâm, ta đã có tính toán, nhưng việc trong trại chúng ta mấy ngày nay vẫn cần huynh giúp,

https://thuviensach.vn

dựng nhà cũng được, giáo huấn những người mới đến cũng được, đều không thể lơ là, để tránh người khác nhận ra sơ hở".

Ôn Đại Nha cũng thích làm mấy việc này, vội vã đồng ý. Ngưu Đầu trại đã có Ôn Đại Nha trông nom, Thần Niên liền toàn tâm toàn ý vạch mưu vụ đỉnh Hổ Khẩu kia.

Vì ngoài núi loạn lạc, nạn dân tràn vào núi càng lúc càng đông. Không biết ở nơi nào bất ngờ tỏa ra tin tức, nói đỉnh Hổ Khẩu có người chia lương thực, tin tức truyền miệng làm rất nhiều người dân không còn đường nào để đi lao đến. Không quá vài ngày, dưới chân đỉnh Hổ Khẩu đã có đến vài trăm nạn dân lưu lạc. Người của đỉnh Hổ Khẩu mặc dù đã vài lần xuống núi xua đuổi, nhưng vẫn luôn có người mượn danh nhị đương gia của đỉnh Hổ Khẩu lén chia lương thực cho dân ở đây, bởi vậy mà nạn dân chẳng những không giảm bớt mà còn ngày càng nhiều lên.

Đại đương gia của đỉnh Hổ Khẩu lòng như lửa đốt, nhị đương gia lại càng oan ức vạn phần, mà Ôn Đại Nha ở Ngưu Đầu trại cũng nhìn kho thóc ngày một vơi đi mà đau lòng khôn xiết, vài lần còn lén hỏi Thần Niên: "Đại đương gia, còn muốn chuyển lương đến đó sao? Cho nữa thì đến mùa đông chúng ta không còn gì mà ăn mất".

Thần Niên mỉm cười, đáp: "Yên tâm, chờ vài ngày nữa, ta sẽ trả cho huynh nguyên một hầm ngầm lương thực".

Nàng vất vả tính kế với đám đỉnh Hổ Khẩu tạm thời không bàn đến nữa, lại nói đến bên ngoài, tình hình cũng biến đổi bao điều trong chớp mắt. So sánh với Giang Bắc loạn lạc không ngớt, Giang Nam mặc dù cũng náo nhiệt một trận, nhưng từ khi đại quân Vân Tây rút về đã khôi phục lại sự yên bình của ngày xưa.

Phong Quân Dương đi không bao lâu, hoàng đế sắc phong Phong quý phi Phong thị lên làm hậu, cử hành một đại lễ sắc phong hết sức long trọng.

https://thuviensach.vn

Đại lễ qua đi, hai người đế hậu được cung nữ hầu hạ thay lễ phục, Phong thị mới được phong hậu tự mình đưa chén trà đến tận tay Hoàng đế, hờn dỗi: "Hoàng thượng cũng thật là, trong lòng có thần thiếp là được rồi, cần gì làm những chuyện ồn ào rình rang như thế, triều thần không biết lại nói gì thần thiếp thì sao".

Hoàng đế mỉm cười nhận lấy chén trà đặt sang một bên, vươn tay kéo Phong hậu ngồi cạnh mình, cười nói: "Ai thích nói gì thì cứ nói, quan tâm làm gì! Bọn chúng còn nói nàng là yêu tinh hại nước, sẽ làm trẫm mất giang sơn. Kết quả thì sao? Nếu không nhờ Phong gia của nàng trung thành, giang sơn này của trẫm đã bị các huynh đệ thúc bá như hổ như sói cướp đoạt lâu rồi".

Phong hậu dịu dàng dựa vào lòng Hoàng đế, mềm mỏng nói: "Hoàng thượng là chân long thiên tử, tự có trời cao bảo vệ. Những phiên vương kia chẳng qua là binh tép tướng tôm, cho dù nhất thời bật nhảy thật mạnh song cũng chỉ là tiểu nhân nhãi nhép, sao có thể sánh với hoàng thượng được".

Những câu này làm Hoàng đế hết sức mãn nguyện, nhưng nghĩ tới đám phiên vương tuy bị Phong Quân Dương đánh bại song vẫn có thực lực, không khỏi nhức đầu, nói: "Tỷ đệ các nàng cũng cẩn thận quá rồi, nên bảo Quân Dương ở lại trong triều giúp trẫm, đệ ấy đi như vậy, thật ra lại khiến đám thất phu kia không kiêng dè gì".

Phong hậu nghe vậy, lệnh cho cung nữ trong điện lui ra, đứng dậy quỳ xuống cúi lạy Hoàng đế, nghiêm mặt can gián: "Hoàng thượng, thiên hạ là thiên hạ của Tề thị, dù là người phụ chính thì cũng phải vời vương gia họ Tề đức cao vọng trọng vào triều, sao có thể gọi người đằng ngoại phụ chính? Không nói đến việc sẽ làm phiên vương hoàng thất bất mãn, ngay cả trong triều cũng sẽ có nhiều ý kiến. Hơn nữa, Quân Dương dẫu hết lòng trung thành với hoàng thượng, nhưng nếu ở Thịnh Đô lâu, chưa biết chừng thuộc hạ của đệ ấy sẽ nảy sinh thứ tâm tư không nên có. Đến lúc đó trong

https://thuviensach.vn

có họ ngoại lạm quyền, ngoài có phiên vương làm loạn, hoàng thượng sẽ xử trí thế nào?".

Thực ra đã từng có cựu thần trung thành nói với Hoàng đế lời này từ lâu, bản thân Hoàng đế cũng tường tận tỉ mỉ suy nghĩ không biết bao nhiêu lần. Nhưng ngài chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày nghe thấy những câu nói này từ miệng người con gái trước mắt mình, nhất thời bất giác sững sờ, im lặng nhìn Phong hậu, không nói nên lời.

Phong hậu mím cánh môi hồng, nói tiếp: "Theo ngu kiến của thần thiếp, nếu hoàng thượng muốn chọn đại thần phụ chính, chi bằng lựa lấy một vị vương gia họ Tề vừa cúc cung tận tụy lại vừa đức cao vọng trọng. Nếu làm thế, vừa biểu lộ lòng dạ của hoàng thượng, lại có thể che được miệng người trong thiên hạ, để người ta biết hoàng thượng vốn không phải không thể khoan dung cho huynh đệ thúc bá nhà mình, Việt vương và Lĩnh Nam vương đã bỏ mạng, đều là gieo gió gặt bão".

Hoàng đế trầm mặc rất lâu, chìa hai tay nâng Phong hậu dậy, xúc động nói: "Nữ tử hậu cung tuy nhiều, nhưng chỉ có một mình nàng là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho trẫm".

Phong hậu lộ vẻ thẹn thùng, cụp mắt xuống đáp: "Thần thiếp cũng có lòng riêng, chỉ mong được hoàng thượng coi trọng, bầu bạn dài lâu, yêu chiều không ngớt".

Nàng thẳng thắn bộc trực nhường ấy càng khiến Hoàng đế cảm động, vươn tay ôm nàng vào lòng, thì thầm: "Nàng một lòng chân thành với trẫm, trẫm nhất định không phụ nàng".

Trước mắt Phong hậu chợt hiện lên bóng dáng một người con gái tươi cười xán lạn đầy tự đắc, hoàng hậu Tiêu thị từng kiêu ngạo nói với nàng rằng "Bản cung và hoàng thượng thiếu niên kết tóc, ân ái suốt mười năm", rồi cuối cùng, nàng ta lẻ loi trơ trọi chết trong lãnh cung.

https://thuviensach.vn

Ôi! Lời âu yếm của Hoàng đế, nói ra thì động lòng người biết mấy, song không đáng tin nhất! Phong hậu hiền thục nép vào lòng Hoàng đế, trên khóe môi thoáng hiện nét cười nhạt nhòa giễu cợt.

Nơi ngàn dặm xa xôi, Phong Quân Dương dẫn theo mấy chục hộ vệ vừa về tới Vân Tây, nói với Vân Tây vương đang nằm trên giường bệnh: "Phụ vương đoán không lầm, vận số của Tề thị chưa hết, chư phiên vương tuy đại bại song thực lực vẫn còn, nếu nhi thần cố chấp ở lại Thịnh Đô sẽ chỉ khiến bọn chúng liên hợp phản đòn. Chi bằng cứ tạm thời lui dần từng bước, xem chư vương Tề thị nội đấu trước đã, đến khi bọn chúng đã hoàn toàn mất lòng người, Vân Tây ta sẽ lại thừa cơ tiến vào. Trước đây là nhi thần nôn nóng".

Vân Tây vương cũng biết người đã sắp dầu cạn đèn khô, chỉ dựa vào nhân sâm trăm năm để gắng gượng mới có thể chờ đến khi Phong Quân Dương về. Ông chậm chạp đưa đôi mắt mờ đục nhìn binh phù nọ một cái, lào khào cất tiếng nói: "Con có thể ẩn nhẫn kiềm chế như thế đã là tốt rồi, cha đây dẫu giờ có chết cũng có thể nhắm mắt".

Phong Quân Dương nghe thế quỳ bên giường khóc nức nở: "Phụ vương đừng nói thế, người còn phải nhìn nhi thần thay người gây dựng thiên hạ này, ủng hộ người đăng cơ làm hoàng đế nữa".

"Con có thể chiếm thiên hạ này thì cũng vậy thôi." Ông khó nhọc nuốt khan, "Lấy việc thành thân với Thái Hưng để bình ổn Giang Bắc, trước định Giang Nam rồi mới mưu đồ lên Bắc. Đề phòng Hạ Trăn, người này tâm cơ thâm trầm, không thể khinh nhờn".

Phong Quân Dương đáp lại trong tiếng khóc: "Vâng".

Vân Tây vương ngừng lại một lúc rồi mới cố hết sức nói: "Sau khi ta chết, đối xử tử tế với mấy huynh đệ khác, cũng đừng giết tam đệ của con.

https://thuviensach.vn

Đừng trách phụ vương bất công, chỉ là phụ vương hiểu con mình quá rõ thôi. Việc con bị tập kích ở Giang Bắc, nó không có bản lĩnh tính toán tinh vi như thế, bên trong còn nhiều điều kì lạ, không biết ai đã mượn tay nó làm việc này".

Phong Quân Dương khóc không thành tiếng, đáp: "Nhi thần biết, sẽ không chấp nhặt với nó".

Vân Tây vương ngừng lại một chút, đoạn nói: "Đừng quá tin đại tỷ con, con gái đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi, không thể hoàn toàn tin được".

Thấy Phong Quân Dương thoáng tỏ vẻ chần chừ, trên mặt Vân Tây vương liền lộ ra nụ cười chế nhạo: "Con thực sự nghĩ việc đại tỷ con vứt bỏ đứa bé đó là vì Phong gia chúng ta sao?".

Phong Quân Dương cúi đầu, im lặng không đáp.

Vân Tây vương nói: "Con là đứa con ta vừa ý nhất, sao có thể không nhìn thấu được, chẳng qua là con không muốn tin thôi. Đứa bé ấy thai tượng không ổn, đều phải nhờ vào thuốc để nuôi, đại tỷ con lén tìm một thần y bên ngoài vào cung, nghe thần y kia nói đứa bé vốn thể chất ốm yếu, cho dù miễn cưỡng sinh ra cũng không sống được quá trăm ngày, nên con bé mới nhẫn tâm làm vậy".

Phong Quân Dương không thể tưởng được bên trong lại rối rắm như thế, chàng cũng an bài tai mắt trong cung Thịnh Đô, nhưng chưa từng được nghe chuyện thần y này, thậm chí đến việc thai tượng của Phong quý phi không ổn cũng chưa từng nhận được tin tức, hiển nhiên có thể thấy Phong quý phi đã giấu giếm chuyện lần này kín kẽ đến chừng nào.

Không đợi chàng hỏi, Vân Tây vương đã hỏi: "Có phải con muốn hỏi vì sao ta lại biết đúng không?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương im lặng một chút rồi đáp: “Vâng”.

Vân Tây vương có phần cố sức nhếch khóe miệng, trào phúng nói: “Vì thần y kia do chính ta phái đi”.

Phong Quân Dương nghe mà lạnh cứng sống lưng, chỉ cảm thấy không rét mà run.

Ánh mắt trống rỗng của Vân Tây vương nhìn lên đỉnh màn, thật lâu sau mới giống như đang nói một mình rằng: “Lòng phải ác, mới có thể làm việc lớn”.

Phong Quân Dương muốn đáp một tiếng “vâng” nhưng cổ họng như thể bị một đôi tay vô hình nào đó bóp chặt, không tài nào phát ra được âm thanh.

Hơi thở của Vân Tây vương đột ngột dồn dập hẳn, hồng hộc như kéo bễ trong chốc lát, miễn cưỡng nói: “Việc hậu sự ta đã sắp xếp ổn thỏa cả, con không cần lo lắng. Xuống đi, gọi mẫu thân con vào đây”.

Phong Quân Dương cung kính rời khỏi điện, đổi lại thành Vân Tây vương phi đi vào. Mấy người thiếp bị giữ trong sân vốn cũng muốn đi vào, nhưng lại bị vương phi lạnh lùng lừ mắt, sợ đến mức dừng khựng bước chân, sợ hãi đứng ở hành lang thấp giọng nức nở không thôi.

Trong sân, mấy cậu con trai khác của Vân Tây vương kính cẩn đứng đó, bất kể bụng dạ suy nghĩ ra sao, trên mặt đều tỏ thần sắc đau thương, Phong Quân Dương chỉ thờ ơ nhìn bọn họ một cái rồi thu tầm mắt về, thất thần nhìn phiến đá xanh dưới chân.

Không biết bao lâu sau, trong điện vẳng ra tiếng khóc nức nở của Vân Tây vương phi. Phong Quân Dương bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng, hình như xót thương, nhưng hình như cũng có chút nhẹ nhõm mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Chàng chậm rãi nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới mở mắt, từ giờ trở đi, chàng chính là Vân Tây vương rồi.

Giang Bắc, thời tiết càng lúc càng lạnh thì ngày cũng càng lúc càng ngắn. Đám Thần Niên đứng dưới vách đá phía Bắc đỉnh Hổ Khẩu chờ chưa đầy vài canh giờ thì cảnh chiều hôm đã nhuộm vàng bốn phía. Lục Kiêu vắt một cuộn dây nhỏ trên vai, quay đầu nhìn Thần Niên, hỏi thêm một lần nữa: "Cô thật sự muốn đi lên cùng ta?".

Thần Niên xỏ đôi găng tay tơ vàng lấy từ chỗ Triêu Dương Tử, cười một cái với Lục Kiêu, nói: "Nếu sư phụ ta mà nghe thấy câu này của ngươi, thế nào ngươi cũng bị bà mắng. Đừng có lắm lời nữa, có khi tốc độ của ta còn nhanh hơn ngươi".

Lục Kiêu lại nhìn nàng, giờ mới nói: "Cô lên trước đi, ta ở phía sau".

Thần Niên không khách khí với hắn, chân mượn lực trên mỏm đá nhún một cái, thân thể đã nhẹ nhàng nhảy lên trên hơn một trượng, đưa tay bám lấy một tảng đá nhô ra. Thân hình nàng hơi dừng lại, đầu ngón chân lại khẽ điểm một chút trên vách đá, còn chưa thấy dùng sức thế nào, người đã nhảy lên trên thêm một trượng nữa, vịn vào một chỗ khác.

Người ở đáy dốc nom thế chỉ cảm thấy thân mình nàng nhẹ nhàng vô cùng, chỉ trong chớp mắt đã leo đến chỗ cao vài chục trượng. Tiêu Hầu Nhi kích động đến vò đầu bứt tóc, kêu lên: "Trích Tinh Thủ! Là Trích Tinh Thủ sư phụ đã dạy, không ngờ sư tỷ lại dùng nó ở đây!".

Trích Tinh Thủ vốn là một bộ chưởng pháp, Thần Niên lại học và hành như một môn khinh công, đến Tịnh Vũ Hiên nhìn thấy cũng phải khen nàng một câu đầu óc linh hoạt. Lục Kiêu ngẩng đầu mỉm cười nhìn Thần Niên, đến lúc nhìn nàng leo được quá nửa mới lấy tay bám vào núi đá, không nhanh không chậm leo lên trên, ánh mắt thường quét về phía Thần Niên, như thể lo nàng sẽ trượt tay rơi xuống dưới.

https://thuviensach.vn

Vách núi kia tuy dựng đứng nhưng may mà không cao lắm, chưa quá thời gian một nén nhang, Thần Niên đã nhẹ nhàng nhảy lên đỉnh núi. Một lát sau, Lục Kiêu mới đủng đỉnh leo đến nơi, Thần Niên không khỏi có phần đắc ý, cười hỏi hắn: "Sao? Khinh công của ta có tốt bằng huynh không?".

Lục Kiêu nghĩ ngợi, đoạn đáp: "Nếu vách đá này cao hơn vài chục trượng nữa, cô sẽ bại dưới tay ta".

Chiêu thức của Thần Niên tuy tuyệt diệu, song cần có nội lực thâm hậu để cầm cự, nếu vách núi dựng đứng này mà cao hơn trăm trượng, nàng quả thực không thể dùng cách này để đi lên. Thần Niên cười bảo: "Huynh nói đúng lắm, nếu vách núi cao hơn, nội lực của ta không đủ, sẽ phải tìm một nơi ở giữa để thở lấy hơi mới xong".

Lục Kiêu chỉ cười không nói không rằng, tháo cuộn thừng trên vai ra, thong thả thả xuống đáy dốc. Giờ này trời đã tối, chỉ có thể nhìn thấy dưới đáy dốc đốt vài ngọn đuốc, đến khi ngọn lửa kia lúc lắc trái phải, Lục Kiêu lại kéo thừng, buộc chặt sợi dây rắn chắc vào một gốc đại thụ.

Thần Niên đã châm sáng một chiếc đèn lồng con, thấy Lục Kiêu buộc dây thừng xong thì lắc chiếc đèn vài cái với phía đáy dốc, làm một ám hiệu.

Một lúc sau, Tiêu Hầu Nhi bám theo sợi thừng leo lên đầu tiên, mọi người cũng từng người từng người trèo lên. Người đến đích cuối cùng là Đại Ngốc, thân hình y cao lớn nặng nề nhất, bên hông còn cột thêm hai chiếc chùy đá, mệt đến nỗi thở hồng hộc, ngồi bệt xuống đất, gào to: "Mệt chết mất thôi, lần sau đánh chết đệ cũng không chơi trò này đâu".

Thần Niên kiểm kê lại nhân số một lượt, không thiếu ai cả mới thấy yên lòng, nói với mọi người: "Làm việc như thế nào đã bảo các người rồi, nhớ đừng có hoảng sợ, chỉ cần làm việc theo kế hoạch sẽ ổn thôi".

https://thuviensach.vn

Mọi người nhao nhao gật đầu, giờ Thần Niên và Lục Kiêu mới đưa mắt nhìn nhau, cùng đi về phía sơn trại.

https://thuviensach.vn

5

Trại cũ chủ mới

Bởi thời tiết giá lạnh, những kẻ tuần tra ngoài trại của đỉnh Hổ Khẩu rất ít, Thần Niên và Lục Kiêu đi rất nhanh, vô cùng thoải mái đến cạnh bức tường ngoài của sơn trại. Tường bao cao hơn ba trượng, tất cả đều dùng đá đắp thành, trên có lỗ châu mai, giống như tường thành thứ thiệt.

Thần Niên ngẩng đầu nhìn vách tường trơn bóng, nhỏ giọng hỏi Lục Kiêu: "Lần trước huynh đi lên thế nào? Leo lên à?".

Lục Kiêu gật đầu, Thần Niên cũng bất giác bật cười, cố tình trêu hắn: "Giờ không cần huynh từ từ leo lên nữa, huynh đưa ta lên trước đi, rồi ta lại kéo huynh".

Lục Kiêu yên lặng nhìn nàng, nói: "Được".

Nói xong, hắn mạnh mẽ vươn tay nắm vào thắt lưng Thần Niên nhấc nàng lên, ra sức ném nàng lên tường. Thần Niên cố đè chặt tiếng hô nhỏ sắp bật khỏi miệng, vòng eo xoay một cái trong không khí, thân mình gập lại, người đã không một tiếng động hạ cánh trên bức tường rồi.

Nàng vốn định bảo Lục Kiêu dựng một cái thang người, tiện bề mượn lực nhảy lên tường bao, ai ngờ hắn lại ném mình lên như thế, Thần Niên có phần tức giận, thò người ra hạ giọng nói với hắn: "Ta không kéo huynh, tự huynh thong thả mà leo lên đi".

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu nén nụ cười trên môi, đứng dưới tường một lát, quả nhiên một sợi thừng mảnh thả xuống đỉnh đầu. Thần Niên ghé qua lỗ châu mai dòm hắn, làm mặt lạnh kêu lên: "Còn không lên mau đi à!".

Lục Kiêu giật sợi thừng, mượn lực nhảy lên tường thành. Thần Niên lườm hắn một cái, quấn thừng lại đeo lên lưng, thì thào nói với hắn: "Đám người đỉnh Hổ Khẩu ấy phòng bị kém quá, một lúc lâu rồi mà vẫn chưa thấy ai tuần tra đến đây, sau này chúng ta chiếm được trại rồi, phải sắp xếp thủ hạ tuần tra thật tốt mới được".

Nàng vừa dứt lời, Lục Kiêu lại bất ngờ kéo nàng nhảy vào trong tường, thân mình hai người vừa giấu kín vào bóng tường xong thì hai trại viên đốt đèn tuần tra cũng vừa đi đến đỉnh đầu, chợt nghe một người trong đó nói: "Phải nói nhị đương gia oan thật, rõ ràng chưa từng đi ra ngoài trại, thế mà đám dưới chân núi lại nói đến là rành rọt rõ ràng, như thể nhị đương gia thực sự phân phát lương thực cho chúng vậy, nhắc đến nhị đương gia đều mang ơn, chỉ thiếu nước cúng bái như Bồ Tát. Hiện giờ người ngoài đều nói đại đương gia hung hiểm độc ác, nhị đương gia nhân từ lương thiện, chẳng trách đại đương gia lại nổi nóng như thế".

Tên còn lại thở dài: "Đại đương gia vốn sợ mình không thể quy phục lòng người, giờ nhìn nhị đương gia danh tiếng lớn hơn, đương nhiên là phải nổi nóng rồi".

Hai tên vừa nói vừa đi, một lúc sau đã đi khá xa rồi.

Lục Kiêu quay đầu ngó Thần Niên, nhỏ giọng bảo: "Kế sách của cô có tác dụng rồi".

Thần Niên cũng cười khì: "Có tác dụng thật hay không, phải xem tình hình một lát nữa đã".

https://thuviensach.vn

Hai người mượn bóng đêm để ẩn thân, kín đáo đi vào sâu trong sơn trại. Vì trước đó Lục Kiêu đã đến một chuyến, hết sức quen thuộc địa hình, chỉ chốc lát sau đã tìm được chỗ ở của đại đương gia. Hai người chia nhau xử lí êm ru mấy thủ vệ ở ngoài rồi mới vào phòng.

Đại đương gia của đỉnh Hổ Khẩu vốn là một thủ lĩnh trong sơn trại, võ công kém cỏi hơn nhiều so với Lưu Diêm Vương và Hắc Bạch Vô Thường, đến khi Lục Kiêu đi đến trước giường, người này mới giật mình bừng tỉnh khỏi cơn mơ, đao bên gối còn chưa kịp cầm đến tay thì đã bị loan đao của Lục Kiêu chém gọn.

Thần Niên cau mày nói: "Sao ngươi lại một đao chặt đứt đầu y như thế? Lát nữa kịch lại không diễn được", nói xong rồi lại không khỏi oán hận võ công của tên đại đương gia này quá kém cỏi, "Bản lĩnh của đại đương gia này kém quá, khó trách hắn lại lo không thể khiến người khác quy phục".

Khuôn mặt Lục Kiêu tỉnh rụi: "Không phải võ công y kém, là đao pháp ta giỏi".

Từ sau lần bị Trịnh Luân đả thương ở sườn Phi Long, Lục Kiêu liền khổ luyện đao pháp, đúng thật là mạnh hơn trước kia nhiều. Thần Niên tất nhiên cũng hiểu việc này, hơn nữa đừng nói là Lục Kiêu, ngay cả chính nàng cũng bắt đầu khổ luyện võ công, nghĩ đến một ngày không phải làm người yếu thế nữa.

Thần Niên lặng đi, đột nhiên cất giọng căm hận: "Sớm muộn gì cũng có ngày ta đánh cho Trịnh Luân phải quỳ xuống xin tha!".

Lục Kiêu bị những lời nói không đầu không cuối của nàng làm kinh ngạc, một lúc sau mới nhẹ giọng đáp: "Được!".

Thần Niên nổi cơn hung ác xong, tự mình cũng không nhịn được bật cười, nói: "Việc này để sau này hẵng nói, giờ phải làm việc trước mắt cái

https://thuviensach.vn

đã. Huynh đem theo cái xác này đi, chúng ta đi tìm nhị đương gia".

Lục Kiêu lấy chăn bọc qua quýt xác của đại đương gia lại mang theo, cùng Thần Niên ra khỏi căn phòng đó. Thần Niên cũng giấu xong xác mấy tiểu lâu la ở bên ngoài, rồi mới đi tìm chỗ ở của nhị đương gia. Lần này Thần Niên ra tay, cũng chỉ trong mấy chiêu đã giết chết nhị đương gia, rồi bảo Lục Kiêu ném thi thể của đại đương gia vào trong phòng y, nói: "Cứ như vậy đi, dù sao cũng chỉ là diễn, làm thật đến đâu cũng không lừa được người thông minh, dù giả thế nào cũng sẽ có kẻ ngốc mắc lừa".

Cả hai xoay người trở lại cửa Bắc trong trại, nhanh chóng giết sạch đám trại viên canh gác, để cho đám Tiêu Hầu Nhi đã núp bên ngoài từ lâu đi vào.

"Ngươi chọn lấy một căn phòng trống ở phía Nam rồi phóng hỏa, chỉ cần gây huyên náo là được, cẩn thận đừng lan sang nơi khác." Thần Niên nói với Tiêu Hầu Nhi xong, lại quay sang bảo Đại Ngốc: "Ngươi dẫn người xông thẳng ra từ cửa Nam, mở cửa trại tiếp ứng cho Thôi Tập tiến vào, dọc đường chỉ cần hét to đại đương gia giết chết nhị đương gia!".

Việc này Thần Niên đã bàn giao từ trước, Tiêu Hầu Nhi và Đại Ngốc vội dẫn người chia nhau đi. Thần Niên quay lại, cười bảo Lục Kiêu: "Đi, chúng ta đi xem náo nhiệt, xem xem mấy vị thủ lĩnh của đỉnh Hổ Khẩu ai khôn ai dại, sau đó giữ kẻ khôn nhất và dại nhất lại là được".

Hai người lại lén ẩn náu sâu trong sơn trại, vừa mới núp xong thì thấy phía Nam bất thình lình lập lòe ánh lửa, sau đó còn có tiếng kêu láng máng truyền đến. Một lát sau, mấy thủ lĩnh trong trại đều bị kinh động, trong lúc hoảng loạn, có người đến chỗ đám cháy xem xét, đa số những kẻ khác đều đi thẳng đến tìm đại đương gia.

Ai ngờ phòng đại đương gia lại trống không, trên giường chỉ chừa lại một vệt máu. Mấy thủ lĩnh kia vừa kinh vừa sợ, vội lao đến tìm kiếm xung quanh, đang ngạc nhiên chưa hoàn hồn thì đã có người ngã ngửa ra, run rẩy

https://thuviensach.vn

kêu lên: “Đại đương gia và nhị đương gia kia kìa, hai người đều chết rồi, chết hết rồi!”.

Mọi người nghe mà sắc mặt vụt thay đổi, giờ mới phát giác nhị đương gia quả nhiên không ở trong này, vì lúc trước quá mức bối rối nên không ai phát hiện ra. Mấy thủ lĩnh đưa mắt nhìn lẫn nhau, vội đến chỗ nhị đương gia, vừa vào cửa đã thấy thi thể của hai vị đương gia gục cùng một chỗ, một bị chặt đứt đầu, một bị đao xuyên qua ngực, thoạt nhìn thì hình như hai người chẳng hiểu vì sao lại nảy sinh tranh chấp, rồi liều mạng cùng đến chỗ chết.

Một trong số thủ lĩnh thất thanh kêu lên: “Trời ơi! Tại sao hai người họ lại thành như thế? Sao đại đương gia lại phải giết nhị đương gia?”.

Song lại có kẻ hiểu ra, không nhịn được quát: “Nói bậy, sao đại đương gia có thể giết nhị đương gia, đây rõ ràng là có kẻ cố tình bố trí hãm hại!”.

Tiếng hò hét từ phía Nam truyền đến càng lúc càng to, các nơi đều đã rối loạn. Thần Niên và Lục Kiêu dứt khoát nhảy từ trên nóc nhà xuống, thừa dịp hỗn loạn hòa vào đám đông xem trò vui. Thần Niên nghe người kia nói xong, dùng ngón tay khẽ khều Lục Kiêu, nhỏ giọng bảo: “Người này vẫn còn thông minh đấy”.

Lục Kiêu bị nàng chọc đến ngứa người, không nhịn được muốn cười, vội né sang bên cạnh, nhưng nghĩ sao lại dừng lại, ngược lại còn dán sát vào người Thần Niên.

Thần Niên không hề phát hiện, chỉ chăm chú quan sát phản ứng của mấy tay thủ lĩnh đỉnh Hổ Khẩu.

Lại có tay lâu la cuống cuồng đến báo, nói phía Nam có người liều chết chạy ra khỏi trại, hô to rằng đại đương gia đã giết nhị đương gia. Đám dân

https://thuviensach.vn

lưu lạc tụ tập dưới chân núi cũng bị đánh động, đang đi về phía sơn trại, kêu rằng muốn báo thù cho nhị đương gia.

Ai ai nghe vậy đều thêm bối rối, người đàn ông trung niên vừa lên tiếng quát mắng ban nãy lại dẫn đầu kêu: "Bình tĩnh! Đích thị là có tên trộm nào đó lẩn vào cố tình làm loạn, chúng ta nhất định không thể trúng gian kế của bọn chúng được!". Gã quát mọi người, trầm giọng giao nhiệm vụ cho tất cả, trật tự rõ ràng, vội mà không loạn, cũng coi như là người có chút bản lĩnh.

Lục Kiêu khẽ hỏi Thần Niên: "Đây chính là người thông minh nhất?".

Thần Niên nghe vậy lại khẽ lắc đầu, đáp: "Người thông minh thật sự trong dạ sẽ thừa hiểu có kẻ đang núp ở phía sau, sẽ không xuất đầu lộ diện vào thời điểm này để người khác chú ý đâu".

Hai người lại nghe ngóng thêm chốc lát, nhất nhất theo dõi mọi biểu hiện của đám thủ lĩnh. Chỉ lát sau, người trong trại tập hợp trong sân đa số bị sai ra ngoài, Thần Niên và Lục Kiêu cũng làm bộ như người trong trại, đi theo đoàn người chạy về hướng cửa Nam.

Cửa thành phía Nam đã bị đám Đại Ngốc công phá từ trong từ lâu, những người khác lao ra phá cửa ngoài của trại, Đại Ngốc lại một thân một mình vung đôi chùy đá lên, đứng đây ngăn cản đám trại viên của đỉnh Hổ Khẩu đang cố đóng cửa lại. Thần Niên và Lục Kiêu lẫn trong đoàn người đuổi đến nơi, thừa dịp bọn chúng còn chưa sẵn sàng liền chém giết từ phía sau, cao giọng sai Đại Ngốc: "Ngươi ra ngoài tiếp ứng Thôi Tập, ở đây đã có chúng ta".

Đại Ngốc không nói hai lời, xách chùy đá chạy ra bên ngoài trại, chẳng mấy chốc đã dẫn nhóm Thôi Tập tiến vào, một đám dân lưu lạc đi theo phía sau, nhìn sơ sơ cũng tầm vài trăm người. Những người này trừ một phần nhỏ có binh khí trong tay ra thì đại đa số chỉ cầm gậy gỗ, dao làm bếp này

https://thuviensach.vn

nọ, mồm quát to muốn báo thù cho nhị đương gia, tinh thần quần chúng vô cùng căm phẫn.

Thần Niên giơ cao cánh tay kêu gọi, hô to: "Đại đương gia hiềm nhị đương gia phân phát lương thực cho mọi người, đã giết nhị đương gia rồi, chúng ta cùng xông vào báo thù cho nhị đương gia đi!".

Người của đỉnh Hổ Khẩu vài phen xuống núi đuổi dân lưu lạc, đã bị bọn họ oán hận từ lâu, hiện vừa nghe thấy nhị đương gia tốt bụng nọ đã bị kẻ ác giết chết, trong lòng ai nấy đều hết sức phẫn nộ, đủ loại vũ khí giơ lên, để tốp Thần Niên Thôi Tập dẫn đường lao vào trong trại.

Người của trại Ngưu Đầu xông vào trước hết, vừa xung phong vừa căng họng hét to: "Chúng ta đến là để báo thù cho nhị đương gia, chỉ giết kẻ làm hại nhị đương gia, những ai không liên can hãy đóng chặt cửa sổ, đừng có ra ngoài!".

Rất nhiều trại viên của đỉnh Hổ Khẩu vốn hồ đồ, nghe nói thế, nhất thời liền chần chừ, có người còn tin lời Thần Niên thật nên ngừng tay, cũng có kẻ tư duy nhanh nhạy, thấy phía Thần Niên người đông thế mạnh, cứ rút về phòng trước đã.

Cục diện hỗn loạn này kéo dài đến tận buổi trưa hôm sau, người của Thần Niên mới coi như làm chủ được toàn sơn trại đỉnh Hổ Khẩu. Mấy thủ lĩnh ngày trước bị giết đến bảy tám phần, chỉ chừa lại hai người nghe lời, tạm thời bị Thần Niên đẩy lên ra mặt đặng giải quyết công vụ khắc phục hậu quả.

Tuy rằng sơn trại đã đổi trại chủ, nhưng một là hóa ra trại viên phần đông không biết nội tình cụ thể, thực sự cho rằng đại đương gia và nhị đương gia chết vì tranh quyền đoạt thế, lại thấy trại chủ vẫn là người cũ của đỉnh Hổ Khẩu, không có nhiều mâu thuẫn. Hai là trong sơn trại hiện tại có hơn phân

https://thuviensach.vn

nửa là dân lưu lạc từ nơi khác đến, có thể có nhà để ở có cơm để ăn đã thỏa mãn lắm rồi, ai mà buồn quan tâm trại chủ là ai kia chứ!

Nhưng trong sơn trại bỗng nhiên có thêm nhiều dân lưu lạc, không tránh khỏi sẽ nảy sinh đôi điều tranh chấp với trại viên cũ của đỉnh Hổ Khẩu, song nhờ Thần Niên tăng cường kiểm soát, thế cục cũng dần dần yên ổn. Mọi người của Ngưu Đầu trại giờ mới thở phào nhẹ nhõm, Ôn Đại Nha từ Ngưu Đầu trại đến, nhìn sơn trại to nhường này, nghĩ lại mà hoảng sợ khôn nguôi, nói: "Đại đương gia mạo hiểm quá mức rồi, chỉ dùng ba mươi mấy người mà cứ thế xông vào đỉnh Hổ Khẩu".

Tiêu Hầu Nhi lại cười bảo: "Không mạo hiểm sao có thể đoạt được sơn trại lớn thế này? Nếu đại đương gia cũng chỉ mong yên ổn như huynh thì lúc này chúng ta vẫn còn đang ở Ngưu Đầu trại nói mát nhau ấy chứ". Y nói xong lại nhìn Thần Niên, nói tiếp: "Có điều đệ thấy là đại đương gia vẫn mềm lòng quá, đáng ra nên giết quách hết đám đỉnh Hổ Khẩu này đi, đổi thành người của chúng ta quản lý công việc!".

Thần Niên nghe thế nhíu mày, hỏi lại y: "Người của chúng ta? Chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người?".

Núi Ngưu Đầu lúc đầu cùng lắm được hơn chục người, cho dù sau này thu nạp thêm nhiều người nữa song số người có thể dùng cũng chỉ vài chục, nếu chỉ dùng những người này, cho dù không mệt mà chết thì cũng bận mà chết.

Tiêu Hầu Nhi gãi ót cười, nói: "Đệ chỉ cảm thấy trước mắt chúng ta đã chiếm được đỉnh Hổ Khẩu mà vẫn phải dùng cờ hiệu ban đầu của đám người kia làm việc nên trong lòng không được thoải mái lắm".

Thần Niên cười cười, không nói gì cả, Thôi Tập lại lên tiếng: "Phàm việc gì cũng phải thong thả mà làm, huynh không cần nóng ruột, chỉ vài ngày nữa thôi, Chu Chấn sẽ tự động tặng vị trí trại chủ lại cho chúng ta".

https://thuviensach.vn

Chu Chấn chính là người được Thần Niên giữ lại tạm thời chủ trì công vụ trong trại của đỉnh Hổ Khẩu, tính tình mặc dù hơi trầm lặng, song làm việc lại rất ổn thỏa, Thần Niên từng để ý ông ta vài ngày, âm thầm điều tra chút tin tức ở nơi khác, biết được khi đám Lưu Diêm Vương còn sống thì Chu Chấn hết sức bé mọn, tuy không được Lưu Diêm Vương yêu thích nhưng cũng chưa từng chịu hình phạt gì.

"Đây mới là một người thông minh thật sự." Thần Niên âm thầm cảm thán cùng Thôi Tập, "Trong một hang ổ lang sói như đỉnh Hổ Khẩu này, trên tay không thấm bao nhiêu máu tanh nhưng lại có được một chân thủ lĩnh, hẳn là có chỗ hơn người".

Thôi Tập cũng đồng ý với lời của Thần Niên, suy tư một lát rồi nói: "Người này hiện tuy không giết được, nhưng lại không biết có để chúng ta dùng hay không".

Thần Niên nói: "Dùng thì vẫn dùng được, có điều phải nhanh chóng huấn luyện người của chính chúng ta. Cậu để ý thêm xem trong số dân lưu lạc ấy có ai đắc lực không, võ công, tính tình tốt một chút, tâm địa ngay thẳng. Đầu óc linh hoạt, có bụng dạ cũng không phải điều xấu, nhưng phải dùng vào chính đạo mới được. Chúng ta chiếm đỉnh Hổ Khẩu không phải vì lí do gì khác mà chỉ muốn cứu giúp thêm nhiều bách tính khốn khổ thôi, nhất định không được để người nào đó cố tình lợi dụng".

Thôi Tập gật đầu đồng ý, hai người lại bàn bạc thêm chút nữa, Triêu Dương Tử phủi tuyết trên người xuống từ ngoài đi vào, vừa vào cửa đã nói: "Dược liệu trong trại đã dùng gần hết rồi. Giờ trời ngày càng lạnh, lại có thêm nhiều người cảm lạnh, ai khỏe mạnh thì còn dễ, uống canh gừng nóng là cầm cự qua được. Nhưng người già yếu tàn tật thì nào có dễ thế, nếu như không có thuốc, ta cũng không còn chiêu nào khác".

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghe xong cũng bất giác nhức đầu, cân nhắc một lát rồi nói: “Nếu không thì ta bảo Tiêu Hầu Nhi đi Ký Châu một chuyến, xem có thể mua được nhiều dược liệu hơn không”.

Triêu Dương Tử nghe thế quen nếp liếc mắt khinh thường: “Hiện tại xung quanh Giang Bắc đều đang chiến trận, dược liệu còn quý hơn lương thực, sợ là đã bị quan gia quản lý từ lâu rồi, còn có thể để các ngươi mua sao?”.

Thần Niên rầu rĩ đáp: “Vậy phải làm thế nào đây? Giờ ngài bảo ta lập tức đi lấy thảo dược cho ngài thì ta cũng chịu thôi”.

Triêu Dương Tử vuốt vuốt chòm râu lơ thơ đến đáng thương trên cằm, nói: “Không được thì đi Giang Nam mua”.

“Giang Nam?” Thôi Tập không khỏi cau mày, nói: “Giang Nam? Giang Nam cũng vừa xảy ra chiến loạn, cho dù là mạnh hơn Giang Bắc chúng ta, sợ là mạnh cũng chỉ có hạn”.

Con ngươi Triêu Dương Tử xoay vòng, liếc Thần Niên một cái trước đã rồi mới chậm rãi nói: “Trước mắt thực ra còn một nơi có thể mua được thảo dược với số lượng lớn”.

“Nơi nào?” Thôi Tập hỏi.

Thần Niên suy nghĩ một chút đã đoán ra nơi Triêu Dương Tử chỉ chính là Vân Tây, thiên hạ loạn lạc không thôi, chỉ riêng Vân Tây vẫn luôn yên ổn, tốt hơn Giang Nam và Giang Bắc nhiều, gần như cũng được coi là chốn bồng lai tiên cảnh rồi. Nhưng Vân Tây là địa bàn của Phong Quân Dương, nếu đi vào đó thì sao có thể giấu hắn được?

Thần Niên nghĩ ngợi, hỏi Triêu Dương Tử: “Dược liệu này không thể không mua?”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử nghiêm túc đáp: “Giữa cơn đại loạn tất có dịch bệnh, hiện tại tình hình Giang Bắc thế này, giờ trời giá rét chưa thấy được gì, nhưng dân lưu lạc đang đông, lại vì đói khát mệt mỏi nên thể chất yếu, một khi bùng phát bệnh dịch thì không biết sẽ chết bao nhiêu người”.

Thần Niên dẫu chưa từng trải qua ôn dịch nhưng cũng đã nghe người ta nói về loại tình trạng bi thảm này rồi, không khỏi lạnh toát cả người, lặng lẽ suy xét một lát rồi nói với Triêu Dương Tử: “Vậy đi Vân Tây vậy”.

Triêu Dương Tử nói: “Sư môn của ta ở Vân Tây, nếu muốn mua dược liệu thật ra cũng không có gì khó khăn, nhưng việc phải vận chuyển ra ngoài Vân Tây thế nào thì lại cần bàn bạc kĩ càng một phen, nếu Phong Quân Dương biết được, e cũng không chịu để số lượng dược liệu lớn ra khỏi Vân Tây”.

Thần Niên trầm ngâm nói: “Không chỉ là vận chuyển ra ngoài Vân Tây khó khăn, nếu muốn chở về núi cũng không dễ, nơi nơi loạn lạc, chỉ một suy xét không chu toàn thì không biết sẽ bị trấn quân nhà nào đoạt mất”.

Mấy người đang bàn bạc chuyện này, Tiêu Hầu Nhi lại mang theo một cơn gió lạnh từ bên ngoài tiến vào, bẩm báo Thần Niên: “Đại đương gia, có một cô nương trẻ tuổi tới tìm người, nói mình họ Lỗ, đến từ Thanh Phong trại”.

“Họ Lỗ? Lẽ nào là Linh Tước?” Thần Niên vừa mừng vừa sợ, vội đứng dậy đi ra ngoài đón, quả nhiên đón được Lỗ Linh Tước và mấy trại viên vốn của Thanh Phong trại ở cửa trong.

Linh Tước vận thanh sam, áo bào bằng da, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, hai gò má bị gió lạnh hun đỏ, trong mắt tràn ngập vẻ vui sướng, nói: “Thần Niên, tôi và cha tôi đến cậy nhờ cô, cô có thu nhận không nào?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghe vậy đương nhiên vui mừng, nhìn quanh một vòng không thấy bóng dáng của Lỗ Vinh Phong phụ thân Linh Tước đâu, ngạc nhiên hỏi: “Lỗ đại thúc đâu? Sao không thấy thúc ấy?”.

Linh Tước cười đáp: “Cha tôi nói không thể tay không đến gia nhập với cô, cha dẫn theo mấy huynh đệ đi làm việc gì đó rồi, vài ngày nữa sẽ đến thôi”.

Cô chỉ đáp qua quýt, Thần Niên lại chỉ cười, dẫn cô vào trong trại, bảo người gọi Lục Kiêu đến đây gặp mặt. Lục Kiêu vừa vào cửa, trông thấy Linh Tước, nhìn cô từ trên xuống dưới, cười hỏi: “Ha! Sao cô đến đây?”.

Linh Tước có phần mất tự nhiên đứng lên, cũng hung dữ trừng mắt nhìn Lục Kiêu, nói: “Tôi tới tìm Thần Niên chứ không tới tìm huynh!”.

Lục Kiêu không nói gì, chỉ nhếch mép cười cười.

Đám Ôn Đại Nha nghe nói có khách đến cũng lũ lượt đến xem. Thần Niên giới thiệu bọn họ cho Linh Tước biết, ai nấy thấy Linh Tước là cô nương xinh đẹp trẻ trung đều hơi ngượng ngùng, chỉ có Tiêu Hầu Nhi mặt dày nhất đến trước mặt Linh Tước, cười hì hì bảo: “Lỗ tỷ tỷ, ta là sư đệ của đại đương gia, tỷ đừng coi ta là người ngoài, có việc gì cứ việc mở miệng sai bảo là được, Tiêu Hầu Nhi ta tuyệt không nói hai lời!”.

Linh Tước vốn tính tình sảng khoái, cười gật đầu đồng ý.

Thần Niên lại nói: “Tính nết của sư phụ ta có phần cổ quái, gần đây lại đang bế quan, chờ đôi ngày nữa ta sẽ dẫn cô đi gặp bà”.

Mọi người tụ tập vui vẻ ồn ào một hồi, Thần Niên liền bảo Ôn Đại Nha ra ngoài sắp xếp chỗ ở cho mấy người Linh Tước. Thôi Tập nhận ra nàng có gì đó muốn nói với Linh Tước, bèn tìm cớ dẫn tất cả mọi người đi ra.

https://thuviensach.vn

Trong phòng chỉ còn lại Thần Niên và Linh Tước ôn chuyện với nhau, Linh Tước kể lại đại khái những chuyện xảy ra trong Thanh Phong trại sau khi Thần Niên ra đi. Đến khi nói đến đoạn Thiện Lập Khôn chạy trốn, dựng bè phái đóng chiếm một vùng ở nơi khác thì Thần Niên bất giác thở dài: "Tính tình Giang đại thúc mềm yếu quá, làm việc lại hay lo trước lo sau, không đủ quả cảm, nếu giết Thiện Lập Khôn kia từ sớm thì sao có chuyện sau này".

Linh Tước gật đầu nói: "Mọi người cũng nhìn thấu cả, cảm thấy Giang đại đương gia khó mà dựng lại thanh danh cho Thanh Phong trại, người cũ bỏ đi nhiều lắm, có người thì lánh tới nơi khác, có người thì dựng địa bàn riêng, còn có người xuống phía Nam sung quân. Sơn trại vốn to là thế giờ cũng sắp trống không rồi. Cha tôi vốn luôn luyến tiếc không muốn đi, sau thấy Giang đại thúc quá mức phòng bị mình, ông không muốn phá hỏng tình nghĩa huynh đệ bao năm qua nên mới hạ quyết tâm rời bỏ Thanh Phong trại. Vừa lúc nghe nói cô đang ở Bắc Thái nên chúng tôi tìm tới".

Nghe đến đây, Thần Niên nói: "Ban nãy bên ngoài nhiều người lắm miệng, ta cũng không tiện hỏi, rốt cuộc Lỗ đại thúc đi đâu thế?".

Linh Tước tươi cười đáp: "Thần Niên cô đừng giận tôi, việc này cha tôi đã dặn rồi, phải làm cho xong mới thôi, bảo tôi không được nói trước cho cô biết. Cô chớ sốt ruột, dù sao chỉ vài ngày nữa sẽ có tin thôi, cô kiên nhẫn chờ trước đã".

Nghe cô nói thế, Thần Niên không hỏi nữa, bố trí ổn thỏa cho Linh Tước ở lại trong trại. Bốn năm hôm sau, Lỗ Vinh Phong liền dẫn theo hơn chục người tháo vát, mệt mỏi vì bụi đường đuổi đến nơi. Thần Niên tự mình ra ngoài trại đón bọn họ vào, thấy mỗi người họ đều mặc béo ú kềnh càng, trong lòng bất giác hơi kinh ngạc, đây toàn những người tập võ, theo lý thuyết thì không sợ lạnh đến mức này, sao ăn mặc còn dày dặn hơn người thường thế?

https://thuviensach.vn

Chờ sau khi hàn huyên chào hỏi xong, trong phòng không còn người ngoài nữa, Lỗ Vinh Phong và những người đi cùng ông liền cởi áo khoác trên người ra, quay người lại, lộ ra những túi nhỏ được may dày trong lần áo. Linh Tước mỉm cười đi lên trước, lấy từng khối vàng trong túi ra đặt lên trên bàn, cười nói: "Những túi đó đều do tôi may, lén lút may mất mấy ngày đấy".

Những khối vàng kia kích cỡ như nhau, xếp thành một ngọn núi nhỏ ở trên bàn, chừng hơn hai vạn lượng, Thần Niên thấy mà nghẹn họng nhìn trân trân, hỏi: "Ở đâu ra mà có nhiều vàng thế này?". Nàng đưa tay cầm một khối vàng lên nhìn, thấy mặt trái có khắc dấu hiệu, nhìn kĩ, là một chữ Hạ, bất giác ngạc nhiên: "Của Hạ gia?".

Lỗ Vinh Phong gật đầu, đáp: "Đúng là của Hạ gia, đây là sào huyệt Hạ Trạch mang từ Nghi Bình đến Thái Hưng, bị chúng ta cướp lấy".

Trong lòng Thần Niên cả kinh, Hạ Trạch kia không phải phường lương thiện gì, cướp vàng của gã như vậy, e là không ổn rồi.

Linh Tước nhìn sắc mặt của Thần Niên, đoán nàng có thể là sợ Hạ Trạch trả thù, bèn nói: "Thần Niên, cô đừng lo, vàng này cha tôi cướp trên Uyển Giang, mọi người đã cải trang rồi, sẽ không bị người khác nhận ra đâu, lại càng không hoài nghi đến cô".

Lỗ Vinh Phong cũng nói: "Sau khi Hạ Trạch chiếm Nghi Bình, nhờ đường sông tiện vận chuyển, đã chuyển rất nhiều thứ đến Thái Hưng rồi, chúng tôi đã ngắm chuẩn lâu rồi mới dám ra tay cướp vàng của gã. Sau khi vàng đã tới tay, chúng tôi quanh quẩn ở Giang Nam trước rồi mới trở ngược lại mạn Bắc, dọc đường đi cẩn thận hành tung, chưa từng bị ai phát hiện".

Thần Niên và Hạ Trạch cũng coi như từng có qua lại, biết tên kia tâm tư thâm trầm, gian trá giảo hoạt, nếu muốn chiếm món hời từ gã cũng chẳng

https://thuviensach.vn

phải chuyện dễ dàng. Nhưng chuyện đã làm rồi, hai cha con họ Lỗ lại đều vì có ý tốt, nàng không thể nói thêm điều gì khác, đành cười bảo: "Không sao đâu, cho dù bị gã biết được là chúng ta làm thì cũng không sợ. Hiện giờ gã đang cùng Tiết Thịnh Anh đánh Trương gia, không thể phân thân ra được để đối phó chúng ta đâu".

Nàng nhìn chỗ vàng kia một lát, lại bất giác cười nói: "Chúng ta đang lo không có tiền đi Vân Tây mua dược liệu, không ngờ lại được mọi người tặng cho nhiều vàng thế này, có thể coi đây là ý trời rồi".

Linh Tước nghe mà sửng sốt, ngạc nhiên lên tiếng: "Đi Vân Tây mua dược liệu? Phải dùng đến nhiều vàng thế này ư?".

Thần Niên mỉm cười gật đầu, đi tới cửa sai bảo trại viên bên ngoài mời Triêu Dương Tử đến, xoay người lại nói với cha con họ Lỗ: "Triêu Dương Tử đạo trưởng muốn đi, trước mắt Giang Bắc loạn lạc không thôi, sợ là sang năm trời ấm lên sẽ sinh dịch bệnh, nói là phải phòng bị trước, để tránh khi đó thiếu thầy thiếu thuốc, không cứu được tính mạng của mọi người".

"Nhưng mà trong trại cũng không thể dùng hết nhiều dược liệu thế được." Linh Tước nói, giờ đỉnh Hổ Khẩu cùng lắm chỉ có hơn hai ngàn người, còn không bằng nửa nhân số của Thanh Phong trại khi thịnh vượng, không cần dùng đến nhiều thuốc men đến thế.

"Không chỉ là dùng cho trong trại, mà còn muốn cứu chữa dân chúng nơi khác nữa." Triêu Dương Tử người còn chưa đến mà tiếng đã từ ngoài cửa truyền vào. Ông vén mành bước vào, nhìn đám người Lỗ Vinh Phong, rồi lại liếc chỗ vàng trên bàn, vẻ mặt lạnh nhạt, hờ hững nói: "Bệnh dịch đến, dân chúng gặp tai họa sẽ nhiều hơn ngàn vạn lần, chút vàng kia thì thấm vào đâu".

Linh Tước đến trước mấy hôm, đã nhận ra Triêu Dương Tử, đám Lỗ Vinh Phong lại là lần đầu tiên gặp vị thần y này, vội bày ra vẻ mặt cung

https://thuviensach.vn

kính tiến lại gần chào hỏi. Triêu Dương Tử đĩnh đạc đi đến ngồi xuống ghế, đảo mắt khinh thường nói: “Ta đã nghe nói đến tên hiệu của Thanh Phong trại các người từ lâu, nếu các người tự xưng là nghĩa tặc, vậy phải có chút dáng dấp của nghĩa tặc. Hành hiệp trượng nghĩa, cướp của nhà giàu chia cho người nghèo được coi là nghĩa, còn thương xót thiên hạ, lòng chứa muôn dân, ấy là nghĩa trong nghĩa, ấy là đại nghĩa”.

Người khác còn không hiểu tính tình Triêu Dương Tử, Thần Niên lại sợ kiểu giảng đạo suông của ông, vội đứng dậy ngắt lời, nói: “Đạo trưởng dạy chí phải, chúng ta đều đi từ nghĩa nhỏ đến làm nghĩa lớn mà! Chỗ vàng đó không đủ thì trong trại vẫn còn một ít, đều lấy ra hết để đạo trưởng mua dược liệu”. Nàng nói xong, vội xoay người lại nhìn mấy người Lỗ Vinh Phong, bảo Linh Tước: “Lỗ đại thúc đi đường vất vả, cô đưa mọi người đi nghỉ sớm một chút, phòng ốc đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, mọi việc để sau này hẵng nói”.

Chờ khi Linh Tước dẫn mấy người Lỗ Vinh Phong ra ngoài, Thần Niên lại bày ra vẻ mặt tươi cười với Triêu Dương Tử, hỏi: “Đạo trưởng, khi nào ngài khởi hành đi Vân Tây? Ta sẽ sắp xếp thủ hạ đi với ngài”.

“Hai ngày nữa đi, càng nhanh càng tốt.” Triêu Dương Tử đáp.

Thần Niên gục gặc đầu, nghĩ ngợi đoạn hỏi: “Sư phụ ta có đi với ngài không?”.

Triêu Dương Tử liếc mắt nhìn nàng, đáp: “Bà ta không đi, nói phải ở lại trong trại dạy võ công cho cô”.

Thần Niên lại gật gật đầu, đang toan nói tiếp thì Triêu Dương Tử đột nhiên duỗi tay bắt cổ tay nàng nhanh như chớp. Thần Niên lật cổ tay chặn lại không chút nghĩ ngợi, hai người chỉ so chiêu bằng tay, trong chớp mắt đã phá bỏ mấy chiêu liền. Triêu Dương Tử tấn công, Thần Niên lại thủ, đợi

https://thuviensach.vn

đến khi đánh được hơn hai chục chiêu, Thần Niên lộ ra sơ hở, lúc này mới bị Triêu Dương Tử khống chế mạch môn.

Thần Niên có phần không phục nói: "Đạo trưởng lại ỷ lớn hiếp nhỏ, có bản lĩnh thì đi tìm sư phụ ta mà trêu".

Triêu Dương Tử cũng hừ một tiếng, tập trung bắt mạch của Thần Niên, hồi lâu sau ngạc nhiên nói: "Ta thấy mắt cô càng lúc càng sáng, còn tưởng cô theo sư phụ mình tập luyện cái môn thần công vớ vẩn đó, hóa ra không phải à?".

Thần Niên trong thì chột dạ, ngoài mặt lại cười ngọt như mía lùi, nói: "Đạo trưởng, lẽ nào ngài chưa từng nghe thơ ca mà người xưa miêu tả mỹ nhân ư? Có câu 'Minh mâu thiện lãi(*)', tướng mạo ta đẹp thế này, đôi mắt đương nhiên cũng đẹp".

(*) *Tức "Mắt trong khẽ liếc", trích trong bài* ***Lạc Thần phú*** *của Tào Thực.*

Triêu Dương Tử nghe thế liền hất luôn cổ tay nàng ra: "Mặt mũi đâu rồi, con gái lớn thế này mà không biết xấu hổ, cô đã nghe ai tự thổi phồng mình thế chưa?".

Thần Niên cười hì hì đáp: "Ta cũng chỉ ăn ngay nói thật thôi mà".

Khóe miệng Triêu Dương Tử cũng không kìm được mà nhếch lên, nhìn nàng rồi lại làm mặt nghiêm chỉnh: "Thần Niên, ta cho cô biết, Ngũ Uẩn thần công của sư phụ cô không phải thứ gì tốt đẹp, cô đừng luyện nó. Uy lực của thần công tuy lớn, song cũng rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Ngay cả sư phụ cô là thiên tài luyện võ như thế, khổ luyện mười mấy năm ròng cũng không thể đột phá tầng thứ năm. Nếu không phải ta ở cạnh bà ta, cưỡng ép châm cứu làm tiêu tan toàn bộ nội lực thì e là hiện giờ bà ta đã khí huyết ngược dòng, đứt hết kinh mạch mà chết rồi".

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghe mà lòng dạ ớn lạnh, cầm lòng không đặng hỏi: “Chẳng lẽ không còn cách nào khác để đột phá? Nếu thần công kia ra đời thì ắt có người đã từng luyện thành, nào có chuyện ai cũng tẩu hỏa nhập ma được?”.

Triêu Dương Tử đáp: “Ngoại trừ người sáng lập môn thần công này ra, ta chỉ nghe có một người khác luyện thành, đó lại là một lão hòa thượng, có để lại mấy chữ”.

“Mấy chữ gì cơ?” Thần Niên không khỏi hỏi tiếp.

Triêu Dương Tử nghe ra giọng điệu của nàng hơi gấp gáp, liếc nhìn nàng một cái, khẽ cau mày.

Thần Niên vội cười giải thích: “Ta chỉ tò mò mà thôi, đạo trưởng đừng hiểu lầm”.

Giờ Triêu Dương Tử mới lên tiếng: “Ngũ Uẩn thần công vốn bắt nguồn từ ngũ uẩn giai không, vốn là kinh văn nhà Phật, lão hòa thượng để lại tám chữ chân ngôn là: tâm an, tâm tịnh, tâm ngộ, tâm sáng, nói chỉ có làm như vậy thì mới luyện thành thần công này”.

Thần Niên nghe lõm bõm cái hiểu cái không, muốn hỏi kĩ song lại sợ Triêu Dương Tử sinh nghi, liền nói: “Lão hòa thượng nói chuyện đúng là ưa đánh đố, nói cái gì cũng không chịu nói rõ ra”. Nàng nói xong liền chuyển đề tài, hỏi Triêu Dương Tử, “Đạo trưởng, ngài đã nghĩ ra bảo ai đi Vân Tây với mình chưa?”.

Triêu Dương Tử lắc đầu: “Cần kẻ đầu óc thông minh, làm việc lại phải chắc chắn”.

Thần Niên cười nói: “Ta nói mấy người này cho ngài, ngài xem được chưa nhé”.

https://thuviensach.vn

“Ai?” Triêu Dương Tử hỏi.

Thần Niên đáp: “Chính là mấy người Lỗ đại thúc và Linh Tước, được không?”.

Triêu Dương Tử quan sát hai bữa nay, cảm thấy Linh Tước là một cô nương tính nết dứt khoát lanh lợi, nhưng không biết hành vi tính tình của Lỗ Vinh Phong kia ra sao. Triêu Dương Tử vê râu không nói chuyện, Thần Niên nhận ra ông đang chần chừ, thuận tay cầm vàng khối trên bàn lên ngắm nghía, khuyên: “Linh Tước tất nhiên là không cần phải nói nữa, can đảm thận trọng, dũng cảm kiên cường, nhớ ngày đó quan binh Ký Châu cướp hơn mười cô nương trẻ tuổi của Thanh Phong trại, chính cô ấy đã dẫn đoàn người bỏ chạy suốt đêm từ Nhất Tuyến Thiên về sơn trại, dọc đường đi vất vả muôn vàn mà không hề vứt bỏ một ai ở lại. Mà Lỗ đại thúc lại là lão nhân của Thanh Phong trại, làm việc luôn chu đáo vững vàng, hơn nữa kinh nghiệm giang hồ cũng đủ. Chỉ bằng việc thúc ấy có thể đoạt được vạn lượng hoàng kim của Hạ Trạch mà thần không biết quỷ không hay thế này, ngài cũng có thể nhận ra Lỗ đại thúc không phải hạng vô dụng”.

Triêu Dương Tử lên tiếng đáp: “Bọn họ cũng được, nhưng ta còn phải hỏi xem cha con họ có muốn theo ta đi Vân Tây không đã. Bọn họ vừa mới tới mà cô đã phái họ đi xa như vậy rồi, đừng để họ sinh lòng oán hận”.

“Việc này ngài có thể yên tâm, Lỗ đại thúc không phải là người như thế.” Thần Niên mỉm cười, ném khối vàng trong tay lên bàn, phát ra một tiếng “keng” vang giòn, cân nhắc một phen, nói tiếp: “Ta gọi thêm cả Tiêu Hầu Nhi đi với mọi người, tên này lém lỉnh láu cá, ứng biến cũng lẹ nữa”.

Hai người nói thêm vài câu nữa, thống nhất xong những người đi theo Triêu Dương Tử đến Vân Tây thu mua dược liệu. Triêu Dương Tử tự mình chuẩn bị việc xuất phát, Thần Niên thì kêu Ôn Đại Nha và mấy tâm phúc tiến vào, cẩn thận giấu số vàng này vào mật thất rồi mới đi tìm Tịnh Vũ Hiên.

https://thuviensach.vn

Tịnh Vũ Hiên nghe Thần Niên nói ra tám chữ chân ngôn kia, bất giác nhăn mặt lại, mắng: "Con lừa già ngu ngốc đáng ghét thật, lời thì không chịu nói cho rõ ràng còn cố làm ra vẻ huyền bí! Cứ chờ đấy, đến khi lão nương luyện thành thần công, nhất định phải viết rõ ràng toàn bộ cách thức chủ chốt trong đó ra, ném tám chữ chân ngôn chó má này vào mặt lão hòa thượng kia!".

Tuy mắng thì giải hận được thật đấy, song bụng dạ vẫn phiền não không thôi, lặp đi lặp lại tám chữ "tâm an, tâm tĩnh, tâm ngộ, tâm sáng" kia, gần như muốn phát điên kêu lên: "Lời lão hòa thượng nói rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ phải cắt tóc đi làm ni cô".

Thần Niên thấy bà như vậy, trong đầu không nhịn được nghĩ đến cảnh Tịnh Vũ Hiên người vận áo đen tay thì gõ mõ, còn đứng cạnh Triêu Dương Tử thân mặc đạo bào nữa chứ, chính nàng cũng bị cảnh tượng đó làm cho nổi hết da gà, vội nói: "Sư phụ tội gì phải xuất gia, chờ sau này gặp cao tăng đắc đạo, thỉnh giáo một phen là được".

Tịnh Vũ Hiên nhíu mày không nói, một lát sau lại hỏi: "Hắc lão đạo đã nghi ngờ con theo ta luyện Ngũ Uẩn thần công rồi sao?".

Thần Niên gật đầu: "Đạo trưởng bất ngờ đến bắt mạch con, làm con sợ gần chết, may mà sư phụ đã dạy con cách phòng bị trước, bằng không chắc chắn đã lộ rồi".

"Lão có cách tra thì ta cũng có cách giấu." Khuôn mặt Tịnh Vũ Hiên lộ vẻ đắc ý, ngừng lại một chút rồi nói thêm, "Có điều lão nói cũng đúng đấy, môn thần công kia mà luyện đến cuối cùng, nếu không có cách nào đột phá tầng thứ năm thì quả thực sẽ khí huyết nghịch chuyển, đứt hết kinh mạch. Mười một năm trước ta có được công pháp này, khổ luyện mấy năm nay, sau đó khí huyết đã không chịu sự khống chế của ta nữa rồi, mỗi khi đến

https://thuviensach.vn

giờ Tí lại càng đau đớn, chỉ có nước tạm thời làm tiêu tan nội lực thì mới vượt qua được. Nếu con sợ chết, giờ dừng lại còn kịp".

Thần Niên trầm mặc một lúc rồi chậm rãi lắc đầu nói: "Thiên tài tập võ như sư phụ mà còn mất mười một năm mới luyện được đến tầng cuối cùng, nếu là con thì không biết còn hao phí bao nhiêu năm nữa. Thời gian lâu như vậy, chung quy có thể sẽ tìm được cách dàn xếp, cho dù không thể thì chờ đến phút cuối lại loại bỏ nội lực cũng không muộn".

Tịnh Vũ Hiên cũng nói: "Chờ đến khi con nếm được uy lực của thần công thì sợ là lúc đó lại luyến tiếc bỏ đi một thân công lực. Hơn nữa, nếu không có hắc lão đạo ở bên tương trợ, cho dù tự mình phế bỏ nội lực, chỉ e vẫn sẽ tẩu hỏa nhập ma. Đường luyện công chứa lắm mạo hiểm, con phải nghĩ cho kĩ mới được".

Thần Niên đáp: "Sư phụ không cần nói nữa, con đã nghĩ kĩ từ lâu rồi. So với việc vì võ công yếu kém mà bị kẻ khác chế ngự, chẳng thà liều mạng làm một kẻ tự tại tùy thích".

Nếu nàng đã nói vậy, Tịnh Vũ Hiên cũng không khuyên nàng nữa, chỉ tỉ mỉ giảng giải tâm pháp tu luyện Ngũ Uẩn thần công cho nàng. Thần Niên ở lại chỗ Tịnh Vũ Hiên tới khi trời tối mịt mới trở về, Lục Kiêu chờ nàng trong phòng đã lâu, hỏi nàng: "Cô có phải theo đạo trưởng đi Vân Tây không?".

Thần Niên đáp: "Không đi, trong trại có rất nhiều việc, ta làm sao mà bỏ đi được. Hơn nữa ta cũng chẳng hiểu gì về dược liệu, có đi cũng chỉ thêm phiền".

Lục Kiêu nghe thế gật đầu, vẻ mặt tuy bình thản nhưng trong mắt đã ánh lên niềm vui, gật đầu nói hùa theo: "Đúng thế".

https://thuviensach.vn

Thần Niên không khỏi liếc nhìn hắn một cái, nhíu mày hỏi: “Đúng thế cái gì? Là việc ta không rời khỏi trại hay là đi Vân Tây sẽ chỉ thêm phiền?”.

Lục Kiêu vội nhếch môi cười, đáp: “Đương nhiên là sơn trại không thiếu cô được”.

Thần Niên ít nhiều đoán được tâm tư của Lục Kiêu, bất giác cũng cười theo, nghĩ một chút rồi dứt khoát nhỏ giọng nói: “Lục Kiêu huynh yên tâm, trong đầu ta có tính toán. Hơn nữa những lời ta nói khi đó cũng không phải nói suông, ta sẽ không vướng bận mãi chuyện quá khứ”. Nàng vốn định nói nếu hắn có lòng thì hãy chờ nàng ở phía trước, nhưng câu này thật sự khó mà thốt ra, dừng lại một chút, liền đổi sang câu khác: “Ta sẽ nhìn về phía trước, sống cuộc sống của mình”.

Ngày đó ở Thanh Châu, nàng từng nói với hắn, nàng và Phong Quân Dương ân đoạn nghĩa tuyệt, từ nay trở đi chàng cưới danh môn khuê tú của chàng, nàng cũng gả cho người đàn ông của mình, hai người không còn quan hệ. Lục Kiêu tất nhiên cũng nhớ rõ lời Thần Niên, chẳng biết vì sao, hắn lại thấy mặt đỏ bừng tim đập dồn, cười ha ha hai tiếng ngớ ngẩn với Thần Niên, luôn miệng nói: “Được, được”.

Hắn cười như vậy lại khiến Thần Niên không biết phải nói gì cho phải, trong phòng nhất thời lặng phắc như tờ, không khí có phần xấu hổ.

Thần Niên ra vẻ không có gì rót hai chén trà, thuận tay đưa cho Lục Kiêu, mình cũng cầm một chén thong thả hớp một ngụm, nói với Lục Kiêu: “Ta nghĩ đợi đến đầu xuân sang năm, dựng thêm ít phòng ốc bên trại ngoài, bố trí cho những người dân lưu lạc mà chúng ta thu nhận ở đó. Trại trong cần phải thanh lọc, không được để những người hỗn tạp tùy ý đi vào, tránh sau này có kẻ trà trộn tiến vào nhân cơ hội làm loạn”.

Lòng dạ Lục Kiêu nào có còn ở đây, nghe tiếng chỉ đáp lại: “Được”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên lại tiếp: “Lương thực trong trại mặc dù còn ít, nhưng đến sang năm sẽ tổ chức cho những người dân lưu lạc đến nhờ cậy khai hoang làm ruộng, một là bất kể nhiều ít thì vẫn có thể thu hoạch được lương thực, hai là cũng kiếm việc cho những người đó làm, để tránh sinh sự. Cho dù là phụ nữ cũng phải nghĩ cách để bảo họ kéo sa canh cửi mới được”.

Lục Kiêu vẫn tiếp tục gật đầu, nói: “Được”.

“Gần đây đã không còn vụ làm ăn nào để chúng ta làm, tình hình trước mắt đừng nói là không có lái buôn, cho dù là có thì cũng không đành lòng cướp bạc của họ. Chúng ta lại không dám chọc Ký Châu và Thanh Châu, chỉ có cách đoạt bạc từ chỗ khác về dùng. Ta và Thôi Tập đã bàn bạc một phen, nếu có cơ hội thì chi bằng đi xa hơn hẳn, bất kể là nơi nào, dễ cướp nhất là tiền tài của Trương gia, tiện cho chúng biết là do ta làm.”

Lục Kiêu lại gật đầu, nói: “Được”.

Thần Niên nhận ra đầu óc hắn giờ đã hoàn toàn treo ngược cành cây, không biết phải nói gì, ngừng lại một chút rồi nói: “Lục Kiêu, huynh đi đi”.

Lục Kiêu lại đáp “được” xong rồi mới tiêu hóa được ý của Thần Niên, biết đây chỉ là câu nói bực của nàng liền cười bảo: “Những lời cô nói ta đều đã ghi tạc trong lòng rồi, đến lúc đó bất kể cô muốn đi đâu, ta giúp cô đi đến đó là được”. Hắn nói xong cũng không giải thích nhiều, uống một ngụm hết sạch chỗ nước trà lạnh lẽo, nhét chén vào tay Thần Niên rồi xoay người ra khỏi cửa.

Bên ngoài đã tối đen, Lục Kiêu đi ra ngoài chưa được bao xa thì nhìn thấy Linh Tước phía đối diện đi đến, vừa ngẩng đầu trông thấy hắn thì lập tức quay ngoắt người lại trở về. Lục Kiêu thấy Linh Tước như vậy, bất giác lấy làm kì lạ, đuổi nhanh vài bước tới nơi, chặn trước mặt Linh Tước, ngạc nhiên hỏi: “Cô thấy ta mà trốn cái gì?”.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Linh Tước đỏ ửng, không biết là vội vã hay nóng giận, vặc lại: “Sao tôi phải trốn huynh?”.

Lục Kiêu kinh ngạc nói: “Vậy sao trông thấy ta cô lại xoay người bỏ đi?”.

“Tôi, tôi quên đồ trong phòng nên phải về lấy.” Linh Tước đáp.

“À, ta lại cứ tưởng là mình đắc tội cô.” Lục Kiêu vừa mới có được lời mà mình muốn từ nơi Thần Niên, giờ phút này trong lòng ngập tràn vui mừng, thầm nghĩ tìm ai đó chuyện trò đôi câu. Tuy Linh Tước tính tình nóng nảy nhưng lúc trước Thần Niên lâm trọng bệnh, hai người bọn họ từng trông Thần Niên bảy tám ngày đêm, thật ra còn thân thiết hơn những người khác. Hắn bèn nói: “Cô quên gì thế? Ta về lấy cùng cô”.

Linh Tước mặc dù hơi do dự song cũng không từ chối, chậm rãi cùng Lục Kiêu đi về phòng mình ở. Linh Tước nhìn trộm Lục Kiêu, nhận ra vẻ vui sướng trên mặt hắn, không nhịn được bèn hỏi: “Thần Niên giờ thế nào rồi?”.

Lục Kiêu nhếch khóe miệng, nói: “Tốt lắm”.

Linh Tước nghe nói thế, rõ ràng cảm thấy mình mừng cho Lục Kiêu và Thần Niên, nhưng cũng chẳng hiểu vì đâu, trong lòng hình như cũng có gì đó trống trải, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Vậy thì tốt rồi, Thần Niên là người tốt, sau này huynh đừng bắt nạt cô ấy”.

Lục Kiêu lại không hiểu, ngạc nhiên hỏi: “Đang yên lành sao ta phải bắt nạt cô ấy?”.

Linh Tước phát bực trừng mắt nhìn hắn, tức tối nói: “Dù sao huynh cũng phải nhớ sau này hết lòng chăm nom cô ấy là được rồi, nếu huynh dám ăn hiếp cô ấy, tôi sẽ không tha cho huynh đầu tiên!”.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu vì lòng phấn khởi nên thấy cái gì cũng thuận mắt, tính tình cũng tốt đến bất ngờ, nghe vậy chỉ cười cười đáp: “Được”.

Đang nói chuyện thì đã đến chỗ của Linh Tước, Linh Tước bảo Lục Kiêu chờ ở ngoài, tự mình vào trong phòng dạo một phòng, tìm hồi lâu nhưng không biết phải lấy gì. Lục Kiêu ở bên ngoài chờ sốt ruột quá, lên tiếng thúc giục cô, trong hoảng loạn, Linh Tước liền lấy một lệnh bài bằng vàng từ trong tay nải rồi trở ra cửa.

Lục Kiêu hỏi: “Cô lấy cái gì mà mất cả nửa ngày trời thế?”.

Linh Tước vội đưa lệnh bài trong tay ra cho hắn xem, đáp: “Thứ này do cha tôi lấy trên người mấy kẻ đó khi cướp vàng của Hạ Trạch, tôi định đưa cho Thần Niên xem là thứ gì, có dùng được không?”.

Lục Kiêu lật lật lệnh bài kia dưới ánh trăng, cười nói: “Đây là lệnh bài của Hạ gia, mấy người lấy cái này làm gì? Ngộ nhỡ thứ này bị người ta phát hiện ra thì sẽ chuốc lấy rắc rối đấy”.

“Lấy vàng đúc lệnh bài để dùng? Sao bọn chúng lại rộng rãi đến vậy? Hay là nói lệnh bài này có hiệu lệnh rất lớn?” Linh Tước cũng bất ngờ nói, đột nhiên trong óc lóe lên điều gì, lại hỏi: “Chúng ta không thể lén dùng lệnh bài này của Hạ gia được sao? Hiện giờ vận tải đường thủy trên sông Uyển nằm trong tay Hạ gia, nếu chúng ta có thể giả mạo người của bọn chúng, lúc mua dược liệu ở Vân Tây trở về, chẳng phải là có thể trực tiếp đi đằng Uyển Giang sao?”.

Lục Kiêu thoáng cười, chỉ một con số nho nhỏ trên lệnh bài cho Linh Tước xem, giải thích: “Cô nhìn đây này, trên lệnh bài có dãy số, là đại diện cho thân phận của người giữ lệnh bài, hiện tại tay đó đã chết, Hạ gia đương nhiên biết rồi. Nếu cô cầm đi dùng lung tung, không những không thể đánh

https://thuviensach.vn

lừa bọn chúng, ngược lại còn để chúng biết được số vàng kia bị cô cướp mất".

Linh Tước nửa tin nửa ngờ, cầm lệnh bài đến chỗ Thần Niên. Thần Niên nhìn kĩ lệnh bài, đưa cho Thôi Tập ở bên cạnh, hỏi: "Cậu thấy thế nào?".

Thôi Tập đáp: "Tôi đoán Hạ gia dùng vàng để làm lệnh bài là cố tình đấy, cô xem Lỗ cô nương không nỡ quẳng nó đi, còn nếu thật sự mang bên mình hoặc chi tiêu thì khác nào bảo đối phương truy theo manh mối đó".

Linh Tước và Lỗ Vinh Phong nghe thế, nghĩ lại mà sợ hãi khôn nguôi, không khỏi líu lưỡi nói: "Người của Hạ gia đúng là giảo hoạt".

Thôi Tập cười không nói gì, phía Thần Niên cũng chỉ cân nhắc chốc lát, lại nói: "Nếu không thể dùng lệnh bài này, chúng ta làm giả lệnh bài này thì sao? Nếu thật sự có thể đánh lừa đám Hạ gia, đạo trưởng thật sự có thể lên thẳng thuyền ở ngay Phụ Bình, đi một mạch đến Nghi Bình mới xuống, chẳng phải là rẻ hơn rất nhiều ư?".

Thôi Tập nghiêm túc suy nghĩ: "Nhưng sợ là lệnh bài kia không chỉ có con số khác nhau mà còn có những điểm khác nhau rất nhỏ nữa".

Thần Niên vẫn không cam lòng, nói: "Nếu như có thể có hai tấm để xem thì tốt rồi".

Tuy là nói vậy, nhất thời nàng vẫn không nghĩ ra cách gì, chỉ có thể tạm thời đặt việc này xuống, chuyển sang hỏi cha con họ Lỗ có muốn theo Triêu Dương Tử đi Vân Tây không. Lỗ Vinh Phong tất nhiên là không sợ vất vả, ngay cả Linh Tước cũng không muốn ở lại trại, cùng phụ thân đồng ý chuyện này, nguyện theo Triêu Dương Tử đi Vân Tây mua dược liệu.

Trong lòng Thần Niên vô cùng cảm kích, trịnh trọng cảm ơn hai cha con, bảo hai người hãy nghỉ ngơi cho khỏe trong mấy ngày này, chờ khi mọi sự

https://thuviensach.vn

đã chuẩn bị ổn thỏa sẽ theo Triêu Dương Tử đến Vân Tây.

Bởi trên chỗ vàng kia có kí hiệu nhà họ Hạ, Thần Niên liền muốn tìm thợ kim hoàn đến để nấu chảy ra rồi đúc lại, không ngờ Thôi Tập lại nói: "Hạ Trạch bị mất vàng nhất định sẽ tìm kiếm chung quanh, cô tìm thợ kim hoàn giữa số dân lưu lạc đầy trong trại thế này, nói không chừng sẽ bị lộ tin tức, tôi thấy không cần phải như vậy. Chi bằng để mấy người đạo trưởng mang thẳng đến Vân Tây, đến đó rồi tính tiếp".

Thần Niên nghĩ cậu nói có lý, liền giao số vàng đó cho đám Lỗ Vinh Phong, bảo lại để vào túi ngầm trong vạt áo khoác, nói: "Lỗ đại thúc, dọc đường đi cần mọi người cẩn thận một chút". Nàng lại sợ Triêu Dương Tử vận trang phục đạo sĩ quá mức gây chú ý, không kìm được thương lượng với ông: "Đạo trưởng, ngài có thể đổi y phục, che giấu thân phận được không?".

Triêu Dương Tử nghe thế không thiếu được màn nhăn mũi trợn mắt, song đến ngày xuất phát, không ngờ ông lại đổi sang cách ăn vận tục gia thật, dẫn theo Tiêu Hầu Nhi và cha con Lỗ Vinh Phong cùng mười mấy thuộc hạ của Thanh Phong trại đến cùng cha con họ Lỗ, đi về đằng Đông dãy Thái Hành, vòng qua Ký Châu hướng tới Giang Nam, sau đó đi đường bộ đến thẳng Vân Tây.

https://thuviensach.vn

6

Gặp nơi rừng hạnh

Không nói đến phía Triêu Dương Tử mang theo cả vạn lượng hoàng kim cẩn thận đi vòng đến Giang Nam nữa, hãy nói về Hạ Trạch nghe được tin bị mất hoàng kim, tất nhiên là vô cùng kinh sợ. Gã cũng không ở Nghi Bình mà lãnh binh Tây tiến đến Vũ An chặn đường lui của Trương Hoài Mân, vừa mới vây hãm thành Vũ An chợt nghe tin có kẻ cướp hoàng kim trên đường vận chuyển đến Thái Hưng ở trên sông, không khỏi cả giận nói: "Lại có kẻ dám cướp thuyền Hạ gia ta ở trên sông, đám chó má gan to thật!".

Binh sĩ tới báo tin lại bẩm: "Xem tình hình thì có vẻ là do bọn cướp trên sông làm, nhưng Trần Tiêu tướng quân dẫn người đến lùng mấy hang ổ thổ phỉ đều không tìm được chỗ vàng kia. Sau đó lại nhận được tin, nói là có người thấy những người đó hạ thuyền ở bờ Nam, đi về hướng Giang Nam".

"Đi về hướng Giang Nam?" Hạ Trạch nghe vậy lại cười nhạt, nói: "Nhìn thế nào cũng thấy chúng đang cố tình tạo hiện trường giả để đánh lừa người khác thôi, nếu thật sự là giặc cướp Giang Nam thì sẽ không dám lẫm liệt đi về hướng Nam như vậy. Ngươi về nói cho Trần Tiêu biết, tốp người này có thể lần ra được lộ trình của con thuyền rõ như vậy, tất nhiên là đã chú ý đến Nghi Bình lâu rồi, bảo hắn không cần phải điều tra xa hơn nữa, ắt hẳn cách Nghi Bình không xa!".

Binh sĩ vội vàng dạ ran.

Hạ Trạch lại nói: "Bảo Trần Tiêu đừng quên tìm kiếm lệnh bài bị mất, nếu bọn chúng đã lấy lệnh bài thì tất sẽ tiếc rẻ không vứt lệnh bài bằng vàng

https://thuviensach.vn

đó đi".

Binh sĩ kia được lệnh lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau, mành được xốc lên, một tướng lĩnh cao lớn xồng xộc đi vào, nói: "Thập Nhị gia, lão cẩu Trương Hoài Mân đã phái Viên Văn đến cứu Vũ An rồi!".

Hạ Trạch nghe vậy tinh thần phấn khởi hẳn, cười nói: "Chính là chờ hắn, chỉ sợ hắn không đến thôi".

Gã vội sai người triệu mấy viên đại tướng trong quân đến, cất giọng bàn bạc: "Binh lực trong tay Trương Hoài Mân có hạn, lại bị Trịnh Luân bên cạnh cản trở, nhân mã có thể viện trợ chắc chắn không nhiều. Chúng ta vây hãm Vũ An thật chặt trước đã, trong thành ngoài thành tin tức không thông, quân đội trong thành không dám ra ngoài chiến đánh, sau đó lại phải chờ quân cứu viện của Trương Hoài Mân".

Trong bụng Hạ Trạch đã sớm có mưu đồ, tỉ mỉ sắp xếp chúng tướng, ai nấy sau khi nghe xong đều cùng hô lên 'hay', khen ngợi diệu kế của Hạ Trạch.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, có thám báo đến báo rằng đại tướng Viên Văn dưới trướng Trương Hoài Mân dẫn theo ba vạn đại quân đã đến cách bên ngoài năm mươi dặm. Hạ Trạch ra lệnh cho phó tướng thủ hạ dẫn theo hơn hai vạn đại quân chặn đứng Viên Văn ở sườn núi ở phía Đông thành Vũ An. Quân đội hai bên đánh từ giữa trưa đến tận khi trời tối, mới tự mình thu binh.

Sáng sớm hôm sau, đôi bên lại khai chiến, cứ đánh nhau như vậy năm sáu ngày, đến lúc người kiệt quệ ngựa hết hơi, Hạ Trạch lại thừa dịp đêm khuya đổi quân trong tay mình với hai vạn nhân mã vây thành, rồi mới giao chiến với Viên Văn tiếp. Viên Văn không ngờ chỉ trong vòng một đêm, quân họ Hạ vốn mệt mỏi hệt như quân ta lại đột nhiên khỏe như vâm. Đại quân Viên Văn vốn từ xa đến đã mệt sẵn, lại đánh với quân Hạ Trạch mấy

https://thuviensach.vn

ngày liền, giờ nhìn thấy đại quân Hạ Trạch như được thần trợ giúp, về mặt tâm tưởng đã hỏng bét rồi, sao còn ngăn cản được nữa? Chẳng bao lâu sau, đại quân liền bắt đầu tan tác, Viên Văn không còn cách nào khác, đành phải dẫn quân trốn về phía Đông.

Hạ Trạch cũng không vội đuổi theo, chỉ phái mấy ngàn nhân mã xua đuổi phía sau, những người còn lại vẫn quay về vây khốn Vũ An. Chỉ vài ngày sau đã truyền đến tin tức, tàn quân Viên Văn trên đường gặp quân phục kích của Trịnh Luân ở Thanh Châu, toàn quân bị diệt. Hạ Trạch cười một cái, đủng đà đủng đỉnh đoạt được Vũ An, cũng không đánh Trương Hoài Mân ngay, chỉ đóng quân ở Vũ An, uy hiếp sau lưng Trương Hoài Mân.

Trương Hoài Mân tấn công Thanh Châu đã lâu mà không được, vốn đã hơi cuống, cũng không nghĩ đường rút lại bị Hạ Trạch cắt đứt, còn tổn thất một viên đại tướng và mấy vạn đại quân, nhất thời tức giận đến lật bàn, mắng: "Hạ Trăn không sinh được một thằng con giỏi nhưng lại có một đứa cháu tài!".

Bà cả họ Phong của Hạ Trăn chỉ có một đứa con gái, không thể sinh con trai, Hạ Trăn chỉ có một đứa con trai là do người thiếp sinh ra, hiện tại cùng lắm cũng chỉ bảy tám tuổi. Nhìn Hạ Trăn không thể không trọng dụng thằng cháu Hạ Trạch, mấy gia tộc lớn như Trương thị không ít lần coi ông ta như trò đùa, không ngờ Hạ Trăn lại thật sự nuôi dưỡng Hạ Trạch thành một con mãnh hổ, hơn nữa còn dám thả con mãnh hổ này ra khỏi lồng giam.

Phía Trương Hoài Mân buồn bực trăm bề thì phía Tĩnh Dương lại truyền tin dữ đến, Hạ Trăn tự mình dẫn quân hòng đoạt Dự Châu. Dự Châu chính là vị trí hiểm yếu của Giang Bắc, luôn nằm trong tay họ Trương ở Tĩnh Dương, không ngờ mới nửa năm không đến đã bị Hạ Trăn giành mất.

Nếu nói là Hạ Trạch đoạt được Vũ An thì Trương Hoài Mân còn có thể nổi giận, giờ phút này biết được Hạ Trăn thâu tóm nốt Dự Châu, đến sức

https://thuviensach.vn

lực để mà tức cũng không còn. Cơ thể lão run lên đôi cái, vội vươn tay vịn vào bàn mới có thể gắng gượng đứng vững. Mưu sĩ trong trướng bước lên phía trước đỡ lão, khuyên nhủ: "Tướng quân, Tĩnh Dương còn đó, sau này đoạt lại Dự Châu là được".

Trương Hoài Mân nghe vậy lại cười khổ, nói: "Ngươi cũng tới dỗ dành ta, đoạt lại Dự Châu, nói dễ hơn làm! Là ta không nên không nghe lời khuyên, khư khư cố chấp, nằng nặc muốn đích thân lãnh binh đến đoạt Thanh Châu. Ta tự cao binh hùng tướng mạnh, đoạt lấy Thanh Châu dễ như trở bàn tay, chứ nào ngờ đâu Hạ gia lại có thể không kể hiềm khích trước với Tiết gia, hợp tác như thế".

Mưu sĩ lặng đi, rồi nói: "Không thể thiếu sự hòa giải ở giữa của Vân Tây".

Trương Hoài Mân thở dài: "Chỉ nhìn mỗi việc Phong Quân Dương định phiên vương làm loạn đã thấy tâm cơ mưu trí của hắn so với Hạ Trạch chỉ có hơn mà không có kém, là ta thấy hắn ít tuổi nên coi thường". Lão chậm chạp ngồi xuống ghế, nhắm mắt một lúc lâu rồi mới nói nhỏ với mưu sĩ, "Đích thân ngươi đến vương đình Mạc Bắc một chuyến, gặp Thác Bạt Nghiêu".

Mưu sĩ nọ nghe mà trong dạ cả kinh, thất thanh hỏi: "Tướng quân, người muốn dẫn Tiên Thị vào quan ải?".

Trương Hoài Mân chậm rãi gật đầu, nói: "Chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể làm vậy thôi".

Mưu sĩ nọ mặt mày biến sắc, nói: "Dù sao Tiên Thị cũng là ngoại tộc, mượn binh bọn chúng chỉ e sẽ gặp lại sự chỉ trích của kẻ khác. Hơn nữa Thác Bạt Nghiêu dời đô lên Thượng Kinh Bắc Mạc, rõ ràng là rình mò quan nội, không có ý tốt. Vạn nhất bọn chúng đến mà không đi thì phải làm thế nào? Tướng quân, người phải nghĩ kĩ rồi hẵng làm ạ!".

https://thuviensach.vn

Trương Hoài Mân suy nghĩ hồi lâu, song lại bảo: "Tiên Thị khác những bộ tộc khác của Bắc Mạc, bọn chúng ít người, vốn không thể chiếm cứ vùng Giang Bắc lớn thế này, hơn nữa đa số bộ tộc của chúng vẫn có tập quán du canh du cư, chúng ta mượn binh của chúng, đến lúc đó cho chúng thêm nhiều vàng bạc châu báu, bọn chúng sẽ không không đi đâu".

"Tướng quân!" Mưu sĩ muốn khuyên tiếp.

Trương Hoài Mân lại giơ tay ngắt lời mưu sĩ nọ, nói: "Chuyện đã tới nước này rồi, chúng ta đã không còn sự lựa chọn nào khác, dẫn Tiên Thị tộc tiến vào đấu một trận với Hạ gia, chúng ta có lẽ còn có thể được tạm nghỉ, bằng không, cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà họ Trương sẽ sụp trong tay ta mất".

Mưu sĩ nọ thấy hắn đã quyết định chủ kiến, cơ bản nghe không lọt tai lời khuyên can nữa, đành phải bỏ cuộc.

Trương Hoài Mân một mặt tiếp tục vây hãm Thanh Châu, mặt khác âm thầm sai người chạy tới Thượng Kinh Bắc Mạc, mượn binh Thiền vu Tiên Thị là Thác Bạt Nghiêu. Đã sắp đến cuối năm, thời tiết trở nên lạnh hơn, bất kể là Tiết Thịnh Anh ở Thanh Châu hay Hạ Trạch đang tạm trú ở Vũ An đều vì thế mà ở rịt trong thành, trái lại không thấy chật vật cho lắm. Chỉ có Trương Hoài Mân bao vây Thanh Châu, vì đóng đại quân ở vùng thôn dã, mỗi ngày đều phải chịu gió tuyết rét hàn tập kích, binh lính chết cóng hoặc những kẻ bị thương do sương giá rất nhiều, tình hình còn không bằng đỉnh Hổ Khẩu.

Trong núi tuy rằng càng lạnh giá hơn, song có nhà tránh rét, củi gỗ lại chuẩn bị đầyđủ, dân lưu lạc trong trại chết rất ít. Tuyết dày phủ núi, mọi người trong trại không có việc gì bèn như loài mèo sống qua mùa đông. Ôn Đại Nha không biết bói đâu ra được khoai lang, hạt dẻ, ngồi bên bếp lò nướng thơm nức cả nhà. Thần Niên tuy thân đã là trại chủ, song dẫu sao

https://thuviensach.vn

tuổi trẻ hoạt bát, không chịu nổi cơn thèm ăn, trừ lúc luyện công đều thường xuyên đến đây kiếm bữaăn ngon.

Ôn Đại Nha liền nói: “Đại đương gia, tôi thấy dân lưu lạc đến cậy nhờ càng lúc càng đông, chúng ta không thể cứ miệng ăn núi lở thế này được”.

Thần Niên vừa mới bới mấy hạt dẻ từ trong tro bếp ra, cầm lên mà nóng đến mức phải thổi phù phù vào tay, tay trái tay phải hất qua hất lại vài lần nhưng lại không nỡ vứt đi, cuối cùng ném luôn cho Lục Kiêu ở bên cạnh, giương mắt mong chờ nhìn hắn bóc vỏ hạt dẻ, miệng hỏi Ôn Đại Nha: “Vậy huynh muốn thế nào?”.

Ôn Đại Nha nói: “Trước kia chẳng phải đạiđương gia nói có thể đến chỗ xa xa làm ăn sao? Hay là chúng ta đi xa một chút?”.

Lục Kiêu yên lặng bóc hết vỏ hạt dẻ rồi bỏ lại vào tay Thần Niên, trên mặt Thần Niên giờ mới không nén nổi ý cười, nói với Ôn Đại Nha: “Phía Đông phía Tây tạm thời không đi được, huynh nói xem nên đi phía Nam hay phía Bắc?”.

Phía Nam chính là băng qua Nghi Bình đi Giang Nam, phía Bắc thì có Tuyên Châu, Ôn Đại Nha so sánh hai nơi này một phen, thử nói: “Hay là chúng ta đi Tuyên Châu?”.

Thần Niên ăn hạt dẻ, thờ ơ gật đầu: “Được”.

Ôn Đại Nha không ngờ mọi việc lại được quyết định dễ dàng như vậy, lại thấy Thần Niên tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Lục Kiêu đang bóc hạt dẻ cho nàng, bất giác im lặng, lòng muốn nói Thần Niên vài câu nhưng lại không dám, quay đầu lại thấy Đại Ngốc đang cầm củ khoai lang nướng ăn đến là ngon lành, không nhịn được hỏi: “Đại Ngốc, hạt dẻ ăn ngon thế cơ à?”.

https://thuviensach.vn

Đại Ngốc ngẩng đầu nhìn Ôn Đại Nha, lại cúi đầu nhìn khoai lang trong tay mình, cuối cùng giơ củ khoai lên trước mặt Ôn Đại Nha, khờ khạo nói: "Ôn đại ca, đây là khoai lang, không phải hạt dẻ".

Ôn Đại Nha bị câu này của gã làm nghẹn họng thiếu điều ngã ngửa, trừng mắt toan mắng, nhưng mắt lại liếc thấy hai người Thần Niên và Lục Kiêu đều đang nhìn mình, vội cố nhịn xuống, vô lực khoát tay vớiĐại Ngốc: "Khỏi cần biết là cái gì, thôi ăn đi, ăn đi".

Đại Ngốc cười ha ha hai tiếng, gặm hết củ khoai trong tay rồi lại khều hạt dẻ trong bếp ra tiếp. Gã da thô thịt dày không sợ nóng, chẳng mấy đã bóc được mười mấy hạt, đưa cho Thần Niên, nói: "Đại đương gia, nè!".

Ôn Đại Nha thấy gã chẳng có mắt nhìn gì cả, chỉ hận không thể đá cho gã một cái, vội bảo: "Tay ngươi bẩn như thế, còn không biết ngượng mà đưa cho đại đương gia, tự ngươi ăn hết đi!".

Không ngờ Thần Niên lại mỉm cười nhận lấy hơn nửa chỗ hạt dẻ trong tay gã, tiện tay bỏ một hạt vào miệng, còn chia cho Lục Kiêu mấy hạt nữa, tươi cười nói cảm ơn Đại Ngốc: "Cảm ơn nhé!".

Đại Ngốc thấy hai người Thần Niên Lục Kiêu không ghét bỏ mình lại càng cao hứng, đắc ý nghiêng qua Ôn Đại Nha liếc mắt một cái, nói: "Huynh xem! Đại đương gia đâu có chê đệ".

Ôn Đại Nha oán hận trợn mắt nhìn gã, song cảm thấy vẫn chưa hết giận, thừa dịp bất ngờ, đột nhiên thò tay cướp lấy toàn bộ chỗ hạt dẻ trong tay gã, bỏ tõm vào miệng. Đại Ngốc không kịp phản ứng, muốn chém giết cũng đã muộn. Nhưng kẻ ngốc cũng có lúc cơ trí đột xuất, gã lao sang dùng hai tay vờ bóp chặt cổ Ôn Đại Nha, uy hiếp: "Nhè ra, không được nuốt mất!".

Ôn Đại Nha vội lấy tay gạt tay Đại Ngốc, miệng ư ứ không nói nên lời, nhưng lại nhất quyết không chịu nhè hạt dẻ ra. Thần Niên và Lục Kiêu thấy

https://thuviensach.vn

hai người vì mấy hạt dẻ màồnào như trẻ con, không khỏi bật cười. Trong phòng đang ồn ã thì ngoài cửa có người đến báo, nói là Chu Chấn tới gặp.

Chu Chấn vốn là thủ lĩnh của đỉnh Hổ Khẩu, đám Thần Niên ngày đó chiếm được sơn trại thì chọn được người này khiêm tốn và thức thời, nên mới giữ gã lại để giúp đỡ quản lý công việc trong trại, chủ yếu là để làm yên lòng người, tránh làm cho trại viên gốc của đỉnh Hổ Khẩu nảy sinh quá nhiều mâu thuẫn. Đợi sau khi tình hình ổnđịnh, rất nhiều công việc trong trại bắt đầu chậm rãi chuyển giao cho Ôn Đại Nha, Thần Niên thấy người này quả thực có thể trọng dụng, liền không bài bác gã nữa, đối xử với gã như mọi người trong Ngưu Đầu trại.

Có điều tác phong hành sự của Chu Chấn vẫn trước sau như một, vẫn khiêm nhường trầm tĩnh, chuyện Thần Niên giao phó gã sẽ làm tốt, nhưng nếu không có việc thì sẽ không chủ động đến trước mặt Thần Niên. Hôm nay gã lại chủ động tới tìm Thần Niên, làm ai nấy đều có phần bất ngờ.

Ôn Đại Nha nhìn Thần Niên, hỏi: “Có cần dọn dẹp mấy thứ này không?”.

“Không cần.” Thần Niên cười, cũng không đứng dậy nghênh đón, vẫn cứ ngồi cạnh lò sưởi, sai trại viên đứng ở ngoài cửa kia, “Mau mời Chu thủ lĩnh vào”.

Dứt lời chỉ một chốc, mành đã bị kéo ra từ phía ngoài, Chu Chấn dẫn theo một chàng trai áo xám chừng hai mươi tuổi bước vào trong, hơi ngước mắt thấy Thần Niên đang ngồi bên đống lửa bóc hạt dẻ ăn, khuôn mặt bất giác thoáng ngẩn ra.

Thần Niên ngẩng đầu nhìn gã, cười bảo: “Bên này ấm áp, qua đây ngồi đi”.

https://thuviensach.vn

Chu Chấn chần chừ một chút rồi mới đi về phía lò sưởi. Ôn Đại Nha cười đưa cho gã chiếc ghế đẩu con, lại nhấc chân đạp đạp Đại Ngốc, thấp giọng mắng: “Đứng dậy, biến ra chỗ khác, trông ngươi chả khác gì con gấu”.

Đại Ngốc miễn cưỡng đứng dậy, còn chưa đứng lên đã bị Chu Chấn ấn xuống, nói: “Không cần, không cần, chen nhau cho ấm”.

Đại Ngốc bèn nguệch miệng cười với gã, ngồi dịch sang bên cạnh, để chừa một chỗ trống. Chu Chấn dẫn chàng trai áo xám nọ ngồi xuống bên lò sưởi, thấy Thần Niên vẫn đang hết sức chăm chú bóc hạt dẻ, nhất thời không biết mở miệng ra sao, nghĩ ngợi một phen rồi nói: “Vị Phàn huynh đệ này có việc muốn tìm đạiđương gia nói chuyện, tôi dẫn cậu ta đếnđây”.

Thần Niên ngước mắt nhìn người áo xám, lên tiếng: “Ta nhận ra ngươi”.

Nam tửáo xám lòng thầm kinh ngạc, điềm nhiên chắp tay chào Thần Niên, đúng mực đáp: “Đại đương gia”.

“Phàn Cảnh Vân, đúng không?” Thần Niên cười hỏi: “Ta đã từng gặp ngươi ở chỗ đạo trưởng, ngươi biết y thuật?”.

“Đúng là tiểu nhân.” Phàn Cảnh Vân đáp lời, rồi lại giải thích thêm: “Không coi là biết y thuật, chỉ là ngày trước từng buôn dược liệu vài lần nên ít nhiều biết chút dược tính”.

Thần Niên bất giác nhướng mày, nếu Phàn Cảnh Vân từng buôn dược liệu, tại sao Triêu Dương Tử lại không đưa y đến Vân Tây. Nàngđưa mắt nhìn Phàn Cảnh Vân, hỏi y: “Ngươi có biết đạo trưởng đi đâu không?”.

Để đảm bảo an toàn, việc Triêu Dương Tử đi Vân Tây chỉ có vài vị thủ lĩnh trong trại biết, ngay cả Chu Chấn cũng không biết Triêu Dương Tử rốt cuộc đã đi đâu. Thần Niên hỏi Phàn Cảnh Vân điều này, cùng lắm chỉ muốn

https://thuviensach.vn

thử y, nào ngờ y lại đáp: “Biết được chút ít, đạo trưởng vốn định gọi tiểu nhân đi cùng, song trước khi đi mẫu thân tiểu nhân lại chẳng may bị bệnh, tiểu nhân không dám rời đi, đành phải phụ sự coi trọng của đạo trưởng”.

Thần Niên thấy người này nói chuyện hết sức chu đáo, khe khẽ gật đầu, giờ mới lại hỏi y: “Ngươi tìm ta có việc gì?”.

Phàn Cảnh Vân nói rõ mục đích đến đây, hóa ra là đề nghị Thần Niên phân chia lại chỗ ở cho những người dân lưu lạc đã thu nhận trong trại, “Gộp đồng hương lại cùng nhau, giữa họ lại chọn ra người có thể phục chúng, thứ nhất là có thể tiện chăm nom lẫn nhau, thứ nhì là tập tục gần gũi, cũng có thể bớt sự đấuđá”.

Thần Niên và Thôi Tập thật ra cũng đã từng nghĩ đến điều này rồi, song lại sợ đám dân đồng hương ở cùng nhau dễ kết bè kết phái, lại càng không dễ quản lý nên mới bỏ ý định. Giờ nghe Phàn Cảnh Vân nhắc đến, nàng trầm ngâm chốc lát, nói: “Việc này có lợi có hại, phải bàn bạc kĩ hơn mới được”.

Phàn Cảnh Vân lại tiếp tục nói: “Bởi tiểu nhân biết chút y thuật đơn giản nên thường bị gọi đi băng bó vết thương cho mọi người. Tiểu nhân kinh qua vài lần như thế, phát hiện đoàn người tranh đấu chẳng qua là vì tranh chấp lợi ích thôi”.

Nói đếnđây, y không khỏi lộ nụ cười khổ sở, “Trước kia lúc tứ bề chạy nạn, có người cho đồ ăn là bọn họ đã thấy vô cùng cảm kích rồi. Nhưng hiện giờ có ăn có uống có nhà để ở, đã có những kẻ không hài lòng, muốn được ở nhà càng rộng, ăn đồ thêm ngon”.

Thần Niên cụp mắt xuống, lạnh nhạt nói: “Lòng tham vô đáy”.

Phàn Cảnh Vân nói tiếp: “Cho nên tiểu nhân nghĩ, liệu có thể kiếm việc cho bọn họ làm không, bận rộn rồi thì có lẽ sẽ không có thời gian rảnh rỗi

https://thuviensach.vn

mà tranh giành nữa”.

Ý tưởng nàyđúng là không bàn mà trùng với ý Thần Niên, Thần Niên liền nói: “Chờ đến đầu xuân thời tiết ấm hơn, sẽ tổ chức cho mọi người khai hoang làm ruộng trong núi, còn xây thêm cả phòng ốc mới”.

“Vậy là tốt rồi.” Phàn Cảnh Vân cười nói.

Việc đã bàn xong, Phàn Cảnh Vân liền cùng Chu Chấn cáo từ lui ra ngoài.

Ôn Đại Nha nhìn Phàn Cảnh Vân vô cùng thuận mắt, không nhịn được nói với Thần Niên: “Đại đương gia, tôi thấy họ Phàn nàyđúng là người có tâm tính, chi bằng điều y đến dưới trướng tôi, làm trợ thủ cho tôi được không?”.

Thần Niên nói: “Lát nữa huynh điều tra kĩ càng lai lịch của y cho ta, chỉ cần không có vấn đề gì, nói với Chu Chấn một tiếng cần dùng đến y là được”.

Ôn Đại Nha hiện giờ phụ trách mọi tạp vụ ăn uống cho cả sơn trại, hơi thấy quá sức, luôn muốn tìm một trợ thủ đắc lực đến hỗ trợ. Đã nhìn trúng Phàn Cảnh Vân rồi, lại được Thần Niên đồng ý, lập tức phái người đi điều tra lai lịch của y.

Không quá hai ngày, tình trạng của Phàn Cảnh Vân đều đã được điều tra tỉ mỉ, chứng thật đúng như y nói, người Vũ An, trong nhà chỉ có một mẹ già, đã từng buôn bán dạo vài năm nhưng không kiếm được tiền tài gì, cũng không lấy được vợ. Sau này Vũ An loạn lạc, y dẫn theo mẹ già và mấy đồng hương khác chạy nạn đến đây.

Giờ Ôn Đại Nha mới yên lòng, điều y đến bên cạnh để dùng.

https://thuviensach.vn

Về việc ổn định dân lưu lạc ra sao, Thần Niên và Thôi Tập cẩn thận thương lượng vài lần, rồi gọi Phàn Cảnh Vân đến để hỏi kĩ ý kiến của y. Trước khi đến mùa xuân ấm áp, rốt cuộc cũng làm theo đề nghị của Phàn Cảnh Vân, phân chia lại khu vực trại ngoài, tách biệt bố trí lại dân lưu lạc đến từ những châu quận khác nhau. Rồi lại chọn vài tráng đinh trong số đó, bận thì làm ruộng, nhàn thì học chút côn pháp võ công.

Chuyện thượng vàng hạ cám trong sơn trại ngày nào cũng rối như canh hẹ, đợi đến khi sắp xếp xong xuôi việc khai hoang làm ruộng thì cũngđã là mùa xuân tháng Ba. Thần Niên vừa mới được thở phào nhẹ nhõm thì Ôn Đại Nha lại nghĩ đến việc đi Tuyên Châu làm ăn, vội thúc giục Thần Niên xuất môn.

Thần Niên thấy bất lực, hỏi hắn: "Ôn Đại Nha, dù huynh có sai trâu khiến bò thì cũng phải cho nó thời gian mà thở, đúng không nào?".

Ôn Đại Nha cười hì hì nói: "Không phải, tôi thấy đại đương gia vất vả, là muốn bảo cô ra ngoài giải sầu thôi mà! Làmăn là việc thuận đường, có cũng như không, có cũng như không!".

Thần Niên cũng không bực hắn, đành gật đầu nói: "Được".

Nhưng đi Tuyên Châu khác đi sườn Phi Long, đó là một tòa thành lớn, sầm uất không kém thành Ký Châu, cũng không thể cầm đao xách kiếm chém giết rành rành. Thần Niên tìm Thôi Tập bàn bạc, Thôi Tập nói: "Chúng ta hiện giờ thanh danh vừa mới khởi, tất cả đều nhờ vào một chữ 'nghĩa', so với việc rải rác cướp bóc mấy nhà phú hộ, chi bằng dứt khoát làm một chuyến thật lớn, nghĩ cách cướp bạc quan của Tuyên Châu".

Thần Niên chỉ biết mình to gan, không ngờ Thôi Tập còn to gan lớn mật hơn, nàng im lặng nhìn cậu rồi nói: "Tranh đấu với quan phủ, chúng ta không chiếm được hời đâu".

https://thuviensach.vn

Thôi Tập lại nói: “Hiện tại thói đời nhiễu nhương thế này rồi, cho dù là bị kẻ khác biết chúng ta làm thì người Tuyên Châu cũng không thể đuổi đến tận núi chúng ta, Thanh Châu và Ký Châu cũng sẽ không ra mặt vì họ. Hơn nữa có nhiều ngân lượng thì mới dễ mua lương thực”.

Thần Niên trầm mặc không nói, Thôi Tập lại khuyên nhủ: “Trước mắt lương thực của chúng ta còn đủ, nhưng xem tình thế hiện tại, Giang Bắc hai năm tới không thể sống yên, sau này những người đến ở nhờ sẽ càng lúc càng đông, cũng phải nuôi được những người này mới được”.

Thần Niên bị cậu làm dao động, cắn răng nói: “Được, cứ làm theo ý cậu. Có điều, nếu đối phương không tra ra là ai làm thì mới là tốt nhất!”.

Hai người bàn bạc tỉ mỉ, lại tìm người hiểu rõ Tuyên Châu đến hỏi han kĩ về tình hình nơi đó, sau cùng cũng định ra được kế hoạch bước đầu. Thần Niên để Thôi Tập và Ôn Đại Nha lại trông coi sơn trại, mình tự dẫn theo Đại Ngốc, Phàn Cảnh Vân... một tốp người giả làm lái buôn Ký Châu, đi đến Tuyên Châu.

Đừng thấy Ôn Đại Nha lúc trước kia chỉ muốn mau chóng đuổi Thần Niên ra ngoài, đến lúc nàng đi thật thì lại không nén nổi lo lắng, dặn dò: “Đại đương gia, lần nàyđi làm ăn, phải xem xét kĩ tình hình trước rồi nói sau, đừng có nóng ruột ra tay, an toàn là nhất”.

Thần Niên cười đáp: “Yên tâm, có Lục Kiêu ở đây rồi, không sao đâu”. Nàng ngừng lại một chút, gọi Ôn Đại Nha sang một bên, nhỏ giọng bảo: “Giả dụ gặp kẻ khó chơi đến gây sự, nếu huynh không đàn áp được thì phải xin sư phụ ta ra mặt”.

Tịnh Vũ Hiên một mực lén luyện Ngũ Uẩn thần công, Triêu Dương Tử đi rồi lại càng không hề kiêng kỵ, giờ tuy công lực mới khôi phục năm sáu phần nhưng nếu đối phó với cao thủ võ lâm thông thường thì cũng dư sức.

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha không biết việc Tịnh Vũ Hiên âm thầm luyện công, song Thần Niên đã dặn như vậy thì hắn liền gật đầu đồng ý thôi.

Thần Niên lại nói: "Đạo trưởng đi lâu như vậy rồi, không biết tình hình thế nào, nếu chỗ ông có tin tức gì quan trọng, huynh phải tức tốc phái người truyền tin cho ta".

Ôn Đại Nha đáp: "Tôi biết rồi, đại đương gia yên tâm".

Giờ Thần Niên mới dẫn đám Lục Kiêu xuống núi, dọc theo sơn đạo quanh co chớm xanh hai bên, đi về hướng Bắc. Đường núi khó đi, bọn họ đi đường lại túc tắc, đến khi tới Tuyên Châu thì gió xuân đã thổi qua núi Yến Thứ, làm nở bung hoa hạnh ngoài thành Tuyên Châu.

Liễu mảnh yến đùa, hoa hạnh như tuyết. Mọi người thấy cảnh đẹp như vậy, nhất thời đều nhìn đến ngây người. Thần Niên dẫn đầu xuống ngựa, dắt ngựa dọc theo triền núi chậm rãi đi xuống phía dưới, đi thẳng một mạch, tựa như đưa thân vào trong cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp. Nàng cầm lòng không đặng quay đầu nhìn Lục Kiêu, mỉm cười hỏi: "Huynh nói nơi này liệu có hoa yêu(*) không?".

(*) *Tức yêu tinh do hoa tu luyện mà thành.*

Lục Kiêu nhìn sâu vào mắt nàng, nghiêm túc gật đầu, nói: "Có".

Thần Niên không biết bản thân mình mặt mày như vẽ, thanh lệ thoát tục, giờ phút này chính là hoa yêu mê người nhất trong cơn mưa hoa, nghe Lục Kiêu khẳng định như vậy, nàng không khỏi cong khóe miệng, lộ ra vẻ ranh mãnh, hài hước nói: "Vậy huynh phải cẩn thận kẻo bị hoa yêu hút hồn nhé".

Lục Kiêu đỏ bừng cả mặt, dời tầm mắt ra khỏi người nàng, chỉ đáp: "Được".

https://thuviensach.vn

Phàn Cảnh Vân tụt lại phía sau đuổi theo đến nơi, cười nói xen vào: "Sườn phía Nam vốn được gọi tên là sườn Hạnh Hoa, hằng năm mỗi khi hoa hạnh nở, thường có người Tuyên Châu đến dạo chơi. Có điều phía chúng ta đi không phải chỗ phong cảnh đẹp nhất, đẹp nhất là ở phía Đông kìa. Bên ấy có một hồ nước, bên hồ liễu rủ phất phơ, trên sườn núi hoa hạnh như tuyết, trên giáp non xanh dưới soi nước biếc, cảnh sắc rất phồn thịnh, cũng nhiều du khách nhất".

Thần Niên quay đầu lại liếc y một cái, hỏi: "Nói như vậy, Phàn đại ca đã từng đi qua đó rồi sao?".

Phàn Cảnh Vân đáp: "Vài năm trước từng mộ danh mà đến thăm một chuyến, còn bất cẩn va phải một vị tiểu thư xinh đẹp đến ngắm cảnh nữa".

Một câu nói của y nhất thời thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người về phía này, có người hiếu kỳ quá không nhịn được cao giọng hỏi y: "Kết quả thế nào?".

Phàn Cảnh Vân cười cười, tự nhiên nói: "Thiếu chút nữa bị hộ vệ của nàng đánh chết, nhưng may nhờ câu nói của tiểu thư nọ nên mới giữ được mạng".

Thần Niên nghe thế cũng thấy tò mò, hỏi: "Câu tiểu thư nọ nói là gì?".

"Nàng nói", Phàn Cảnh Vân cố tình dừng một lúc, làm tất cả mọi người nín thở chờ y nói nốt nửa câu còn lại, mới thu nhỏ giọng của mình, học theo tiếng con gái nói, "Trời ơi, chớ có đánh chết y, làm bẩn chỗ của ta!".

Mọi người nghe mà ngẩn người, giờ mới cất tiếng cười ầm ĩ.

Đại Ngốc không biết thế có gì buồn cười, to tiếng hỏi Thần Niên: "Thiếu đông gia, khi nào chúng ta mới có thể vào thành? Đệ đói lắm rồi".

https://thuviensach.vn

Thần Niên xoay người lên ngựa, giục cương cười nói: “Bây giờ vào thành”.

Mọi người theo nàng đi xuống dưới, đoàn người xuống núi tìm được con đường cái quan, lập tức tới ngoại thành Tuyên Châu. Vì trước kia Phàn Cảnh Vân đã từng đi buôn, biết được điểm mấu chốt trong đó, ngoại trừ nộp bạc thuế của quan phủ còn nhét thêm ngân lượng cho thị vệ gác thành rồi mới dẫn tất cả thuận lợi vào thành, tìm một khách điếm cỡ vừa ở tạm.

Đợi đến đêm khuya, Thần Niên vừa mới nằm ngủ đã nghe có người bên ngoài khẽ gõ cửa sổ phòng nàng. Nàng nhỏm dậy, nhìn cái bóng phía ngoài cửa sổ, nhỏ giọng hỏi: “Lục Kiêu?”.

Liền nghe Lục Kiêu bên ngoài nhẹ giọng đáp: “Là ta”.

Thần Niên khoác áo xuống giường, đi đến mở cánh cửa sổ ra, nhìn thấy Lục Kiêu bên song cửa, hỏi hắn: “Có chuyện gì?”.

Lục Kiêu nhấc vò rượu trong tay lên cho nàng xem, hỏi: “Tạ Thần Niên, hai chúng ta lén ra ngoài thành ngắm hoa uống rượu, được không?”.

Thần Niên không ngờ đêm hôm khuya khoắt hắn tới tìm nàng là vì việc này, không khỏi bật cười, nói: “Vậy phải leo tường thành để ra ngoài, mà tường thành của thành Tuyên Châu cao lắm”.

Lục Kiêu gật đầu: “Ờ, bọn họ đều không leo qua được nên chỉ có hai người chúng ta đi thôi”.

Thần Niên liếc nhìn vò rượu kia, cười tủm tỉm hỏi: “Chính là rượu Hạnh Hoa? Nếu là rượu Hạnh Hoa, ta sẽ đi với huynh”.

Lục Kiêu nhếch mép cười với nàng, xoay xoay vò rượu, cho nàng xem mảnh giấy đỏ dán trên vò, nói: “Nghe nói là rượu Hạnh Hoa thượng hạng”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên giờ mới gật đầu, nói: “Huynh ở ngoài chờ ta một lát, ta sẽ ra ngay”.

Lục Kiêu khẽ gật đầu, mỉm cười với nàng, chân điểm lên lan can lầu hai rồi vươn người nhảy lên nóc nhà. Thần Niên cẩn thận khép cửa sổ lại, trở lại bên giường vận quần áo, khóa trái cửa từ bên trong, bản thân thì ra bằng cửa sổ, nhẹ nhàng nhún mình bay lên nóc nhà.

Lục Kiêu đang ngồi trên nóc nhà chờ nàng, thấy nàng đã đến, đứng dậy nhìn vào mắt nàng, chỉ cười ngớ ngẩn rồi xoay người phi thân ra ngoài. Thần Niên bước lên phía trước vài bước đuổi đến bên cạnh hắn, kéo tay hắn từ nóc nhà nhảy xuống một con phố, nhỏ giọng nói: “Huynh muốn gọi người ta đến bắt huynh như mấy kẻ leo tường khoét vách à?”.

Lục Kiêu thoáng chần chừ, trở tay nắm chặt tay nàng, miệng đáp: “Được”.

Thần Niên không hiểu tại sao hắn lại đáp một tiếng “được” này, thấy hơi kinh ngạc bèn nghiêng đầu nhìn hắn một cái. Lục Kiêu chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang đập thình thịch vô cùng dữ dội, vội lấp liếm bằng cách kéo nàng xuống, nói: “Đi mau lên!”.

Hai người họ đi qua hẻm nhỏ trong im lặng, một mạch đi thẳng đến phía Nam thành, bay qua tường thành cao mấy trượng, thi triển khinh công chạy vội hơn mười dặm đường mới tới khoảnh rừng hạnh mà ban ngày đi qua.

Giờ phút này, ánh trăng treo trên nền trời, đêm yên gió mát, từng trận mưa hoa trút xuống, hương thơm mát thấm cả vào người. Hai người nhờ ánh trăng tìm được một gốc cây hạnh đơm bông trĩu trịt, ngồi xuống dưới tàng cây. Lục Kiêu lấy tay mở vò rượu, lại rút hai cái bát ra, rót đầy cả hai, đưa một bát cho Thần Niên, hỏi: “Nếm thử, thế nào?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cười nhận bát rượu, nhấp nhẹ một ngụm, khen: “Rượu ngon”.

Lục Kiêu uống một hơi cạn sạch bát của mình, hơi hơi ngấm vị một chút, cũng nói: “Vẫn hơi nhạt đấy”.

Thần Niên nở nụ cười, dùng hai tay bưng bát rượu của mình, chỉ nói: “Tửu lượng ta không tốt, một bát này là đủ rồi, huynh cứ uống thoải mái, ta thong thả ngồi cùng huynh”.

Lục Kiêu biết Thần Niên không uống được rượu nên không mời nàng, dứt khoát vứt luôn cái bát, ôm vò rượu mặc sức say sưa, thỉnh thoảng dừng lại nhìn Thần Niên một cái, dù không nói gì nhưng nét cười in mắt, tình ý dạt dào.

Tình cảnh này giống như đã từng quen thuộc, làm Thần Niên bất giác có phần thảng thốt, đột nhiên nhớ lại đêm hôm đó, cũng ánh trăng thế này, mặc dù không có hoa hạnh như tuyết, nhưng lại có hoa cỏ đệm êm, người con trai kia ngồi trên cỏ đưa mắt nhìn nàng, mỉm cười hỏi: “Thần Niên, nàng có dám lại đây hôn ta không?”.

Rõ ràng là nàng cảm thấy mình đã rũ bỏ được hết chuyện cũ, nhưng trong chớp mắt ấy, ngực vẫn nhâm nhẩm đau. Nàng không dám nghĩ tiếp, vội uống một ngụm hết chỗ rượu còn trong bát, đứng dậy đi về phía khác.

Lục Kiêu lấy làm lạ, hỏi nàng: “Thần Niên, cô đi đâu thế?”.

Thần Niên khựng lại, quay đầu nhìn hắn, cười đáp: “Phàn đại ca nói cảnh sắc phía Đông rất đẹp, ta muốn đi xem”.

Lục Kiêu không nghi ngờ gì, bỏ vò rượu lại, đứng dậy nói: “Được, ta đi với cô”.

https://thuviensach.vn

Hai người đi dọc theo con dốc thoải về phía Đông, lại đi thêm năm sáu dặm nữa, quả nhiên thấy chân núi hồ nước rộng, bên hồ liễu rủ phất phơ, tiếp đó là một rừng hoa hạnh trên sườn núi, đúng như cảnh đẹp mà Phàn Cảnh Vân đã nói. Thần Niên bất giác quay đầu lại cười nói với Lục Kiêu: "Không biết Phàn đại ca đã va phải cô tiểu thư con quan ở chỗ nào nhỉ".

Lục Kiêu lắc đầu nói: "Không biết".

Hai người họ lại đi lên phía trước không xa lắm, Thần Niên nghe trong rừng hạnh phía xa xa hình như có tiếng người vọng đến, bất giác kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ không chỉ có chúng ta nhân buổi đêm ngắm hoa?".

Nàng nhất thời nổi lòng hiếu kì, nhẹ bước chân tìm kiếm theo tiếng nói đó, đi chưa quá vài chục trượng, chợt nghe có người phía trước thấp giọng quát: "Ai ở phía đó?".

Giọng nói kia vừa lạnh vừa cứng, giọng điệu cũng hơi kì quái. Thần Niên nghe thấy lạ, lại cảm thấy chất giọng này hình như quen quen, nghĩ rồi quay đầu lại hỏi Lục Kiêu: "Là người Tiên Thị các huynh?".

Lục Kiêu cũng có chút mù mờ không hiểu, ngẫm nghĩ một chút rồi dùng giọng Tiên Thị hỏi to: "Ngươi là ai?".

Trong rừng hạnh im lặng hẳn, một lúc sau có một đại hán áo đen bước từ chỗ tối sau gốc cây ra, đến gần nhìn hai người, vừa mừng vừa sợ kêu lên: "Bộ Lục Cô Kiêu?".

Lục Kiêu sững sờ một chút, trên mặt cũng toát ra vẻ kinh ngạc vui mừng, tiến lên vài bước ôm chầm lấy đại hán áo đen một cái, đấm đấm vào ngực nhau, cười nói: "Bội Lợi Hầu, sao huynh lại ở đây?".

Hai người họ đều nói tiếng Tiên Thị, Thần Niên nghe mà không hiểu ra sao, có điều nhìn dáng vẻ thân thiết giữa Lục Kiêu và nam nhân kia liền

https://thuviensach.vn

đoán quan hệ của hai người rất tốt, bởi vậy cũng không sốt ruột, chỉ đứng bên cạnh mỉm cười nhìn hai người họ. Nhưng không biết đại hán kia nói gì với Lục Kiêu mà sắc mặt Lục Kiêu trở nên nặng nề, quay đầu lại nhìn nàng một cái rồi lại liến thoắng nói chuyện với đại hán kia, cuối cùng xoay người đi về phía Thần Niên, nhẹ nhàng nói: "Ta có bằng hữu ở phía trước, phải đến nói mấy câu, cô ở đây chờ ta được không?".

Thần Niên thấy trong lời nói cử chỉ của hắn có điều quái lạ, trong lòng mặc dù thấy bối rối, nhưng vẫn gật đầu nói: "Được".

Lục Kiêu miễn cưỡng nở nụ cười với nàng, đang muốn theo đại hán áo đen kia đi vào trong rừng hạnh, không ngờ trong rừng lại có vài người đi ra. Dẫn đầu là một người vận áo bào đen, dáng người cũng rất cao lớn oai hùng. Đợi khi đến gần, Thần Niên nhờ ánh trăng nhìn kĩ, mặc dù không nhìn rõ ngũ quan của gã, nhưng chỉ qua chút hình dáng mơ hồ cũng cho người ta cảm giác người nọ quả thật cực kì tuấn tú.

Người nọ chậm rãi tiến lại, nhìn Thần Niên một cái rồi mới nhìn về phía Lục Kiêu, nói: "Lục Kiêu".

Gã lại nói tiếng Hán.

Thần Niên không ngờ gã biết nói tiếng Hán, sững sờ một phen. Lục Kiêu lại càng rõ ràng trù trừ một chút rồi mới tiến lên hành lễ với nam tử áo đen nọ, dùng tiếng Tiên Thị nói: "Vương của đệ".

Nam tử kia đúng là Thiền vu Tiên Thị Thác Bạt Nghiêu, nghe Lục Kiêu nói tiếng Tiên Thị với mình, mày kiếm của Thác Bạt Nghiêu khẽ nhếch lên, đổi về tiếng Tiên Thị, hỏi Lục Kiêu: "Đệ sợ nàng biết thân phận của ta?".

Lục Kiêu nghĩ ngợi, đoạn đáp: "Vương, đến giờ nàng còn chưa biết được thân phận của mình".

https://thuviensach.vn

Thác Bạt Nghiêu khẽ gật đầu, phất tay đuổi mấy hộ vệ tùy tùng bên người, đến khi xung quanh không còn ai nữa mới hỏi Lục Kiêu: “Chính là nàng?”.

Lúc ấy Mục Triển Việt đã hứa với Lục Kiêu sẽ không giấu giếm Thác Bạt Nghiêu về tình hình đứa con mồ côi của vương nữ, giờ nghe Thác Bạt Nghiêu hỏi như vậy, Lục Kiêu biết Mục Triển Việt không hề lừa hắn, “Vâng, nàng mới là đứa con mồ côi đích thực của Nhã Thiện vương nữ”. Hắn liền nhất nhất nói rõ nguyên nhân hắn ở bên cạnh Thần Niên và thân thế của Thần Niên cho Thác Bạt Nghiêu rõ, còn giải thích thêm: “Bởi vì còn cần đến Khâu Mục Lăng Việt lấy linh cốt, lại thấy ông ta nói có vài phần đạo lý nên mới nghe theo sắp xếp của ông ta. Khâu Mục Lăng Việt lúc ấy cũng hứa với đệ rồi, sẽ bẩm báo tình hình lên Vương”.

Sắc mặt Thác Bạt Nghiêu dịu đi phần nào, nói: “Đúng là hắn không hề giấu ta”.

Thần Niên nghe hai người nói chuyện bằng tiếng Tiên Thị một hồi lâu, lại thấy thần sắc Lục Kiêu nghiêm túc, đoán là đang bàn luận một việc quan trọng, chứ không phải là ôn chuyện bình thường giữa bạn hữu. Hơn nữa, Lục Kiêu cũng không muốn nàng biết việc này, thậm chí có thể nói, hắn cố tình muốn giấu nàng. Bởi vì nam tử áo đen kia biết nói tiếng Hán mà Lục Kiêu lại cố ý dùng tiếng Tiên Thị nói chuyện với gã.

Thần Niên không nói, vẻ mặt ung dung đứng đó, nghe hai người họ nói một hồi rồi dừng lại, nam tử áo đen nọ lại giương mắt nhìn về phía nàng, nhìn chằm chằm nàng vài lần, lại hỏi Lục Kiêu gì đó. Vẻ mặt Lục Kiêu có hơi bối rối, quay đầu lại liếc nhìn nàng cực nhanh, sau đó quỳ gối trước mặt nam tử nọ, cúi đầu lên tiếng.

Thác Bạt Nghiêu cúi đầu nhìn Lục Kiêu một lát, hỏi: “A Các Nhân, đệ còn nhớ vì sao phụ vương ta lại ban thưởng danh ‘Kiêu’ cho đệ không?”.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu nhếch môi: "Người muốn đệ làm dũng sĩ thiện chiến dũng mãnh nhất Tiên Thị".

"May mà đệ còn nhớ!" Thác Bạt Nghiêu mặt mày lạnh tanh, rõ ràng là ngũ quan vô cùng đẹp nhưng lại lộ ra uy nghiêm không thể nói rõ, gã lạnh giọng nói: "Đứng dậy, Bộ Lục Cô Kiêu, đệ là tộc trưởng tương lai của bộ tộc Bộ Lục Cô, là huynh đệ ta tín nhiệm nhất, đệ không nên vì một đứa con gái mà khuỵu gối của mình, hạ thấp cái đầu cao quý của đệ".

Lục Kiêu ngẩng đầu nhìn thẳng Thác Bạt Nghiêu, trong mắt lóe lên hào quang nhiệt thành, nói rành rọt từng câu từng chữ: "Vương, xin người tác thành cho đệ. Bên cạnh người đã có một người con mồ côi của vương nữ rồi, người từng nói, huyết thống không đại diện cho điều gì, một khi đã như vậy, xin người ban nàng cho đệ".

Thác Bạt Nghiêu cau mày, nhìn Lục Kiêu một lúc rồi mới lên tiếng: "A Các Nhân, đến đệ mà cũng ấu trĩ như thế, thật sự đã làm ta thất vọng rồi. Thân phận của nàng quyết định nàng chỉ có hai con đường để đi, hoặc trở thành con cái thật sự của vương nữ, làm vương phi của ta. Hoặc là, im lặng mà chết. Huyết mạch của vương nữ không thể se duyên với người tộc Bộ Lục Cô đệ được, ta tuyệt đối không cho phép phía sau lưng mình giấu một thanh loan đao sắc bén".

Thân thể Lục Kiêu bất giác khẽ chấn động, đồng tử mau chóng co lại, cứng đờ nhìn chằm chằm Thác Bạt Nghiêu.

Thấy hắn như vậy, Thác Bạt Nghiêu lại chợt bật cười, hỏi: "A Các Nhân, đệ chọn yêu nàng, hay là chọn trung thành với ta?".

Trong lòng Lục Kiêu cuộn lên bao giày vò đau đớn, khớp hàm siết lại rất nhanh, một lúc lâu sau mới chậm rãi thả lỏng, cụp mắt xuống, thần phục nói với Thác Bạt Nghiêu: "Bộ Lục Cô Kiêu vĩnh viễn trung thành với người, Vương của đệ".

https://thuviensach.vn

Thác Bạt Nghiêu thu lại nụ cười trên môi, quay đầu lại nhìn Thần Niên im lặng không nói năng gì bên cạnh, vươn tay ra vỗ bả vai Lục Kiêu, nhẹ giọng nói: "Nếu nàng không chảy dòng máu của vương nữ, ta chắc chắn sẽ ban nàng cho đệ lấy làm vợ. Mỹ nhân có đẹp hơn nữa, cũng không thể so sánh với tình cảm huynh đệ chúng ta. Nếu đệ thật sự quá yêu nàng, vậy thì cứ ở bên cạnh nàng trước đi, chờ sau này không yêu nữa, đệ có thể lựa chọn đuổi nàng về vương đình, hoặc là giết nàng".

Lục Kiêu sửng sốt ngẩng đầu lên nhìn Thác Bạt Nghiêu, có phần hoảng loạn nói: "Xin đừng giết nàng, giờ đệ chính là người bảo vệ bên cạnh nàng, chưa từng nói là đệ thích nàng. Hơn nữa nàng là người Khâu Mục Lăng Việt coi trọng, giết nàng rồi, trái lại sẽ dồn ép Khâu Mục Lăng Việt".

Thần Niên đứng ở một bên, mặc dù không hiểu hai người họ đang nói gì, nhưng thấy họ nhìn về phía mình mấy lần, hiển nhiên là nhắc đến nàng. Thứ cảm giác này khiến nàng rất khó chịu, nếu không phải vì ngại Lục Kiêu, cho dù nàng không đánh thì cũng xoay người bỏ đi rồi.

Nàng gắng gượng nhẫn nại thêm chút nữa, giờ mới thấy Lục Kiêu đứng dậy, hành lễ cáo lui với người nọ, đi từng bước một giật lùi về bên cạnh Thần Niên. Nam tử áo đen kia lại nhìn Thần Niên, hướng về phía nàng khẽ vuốt cằm một cái, rồi cũng xoay người đi vào trong rừng hoa hạnh. Đi chưa được hai bước chợt nghe trong rừng hạnh có tiếng tranh chấp truyền đến, một phe hình như là hộ vệ của nam tử áo đen nọ, phe còn lại hình như là một cô gái còn trẻ.

Thần Niên đang thấy lạ thì chợt nghe cô gái ở trong rừng hét to: "Thác Bạt Nghiêu! Thác Bạt Nghiêu! Ngươi đụng phải cành cây nên lăn ra ngất rồi hả?".

Thần Niên nghe mà ngớ ra, chỉ cảm thấy giọng nói kia thật là quen tai, theo bản năng muốn đuổi theo vào trong rừng hạnh xem sao, không ngờ

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu lại duỗi tay giữ nàng lại, khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chúng ta mau về thôi”.

Nói xong cũng không để ý đến ý nguyện của Thần Niên, lôi mạnh nàng quay về con đường lúc đến. Thần Niên không nhịn được quay đầu nhìn vạt rừng hạnh, nói: “Sao ta nghe thấy giọng nói kia hình như là của Vân Sinh?”.

Lục Kiêu lại chỉ kéo nàng chạy về phía trước, có phần nóng nảy đáp: “Không phải, cô nghe lầm rồi”.

Hắn kéo nàng chạy một mạch hơn mười dặm, sắp đến ngoài thành Tuyên Châu mới dừng lại. Thần Niên gỡ tay hắn ra, có phần hờn giận hỏi: “Những người đó là ai? Các người đang nói đến ta?”.

Lục Kiêu nhìn lại nàng, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Thần Niên thận trọng nhìn hắn, hỏi ra nghi vấn trong lòng mình: “Huynh cố tình nói tiếng Tiên Thị với gã, huynh giấu ta điều gì?”.

Lục Kiêu không đáp, chỉ cúi đầu nhìn nàng. Dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng lại càng xinh đẹp động lòng, trong đôi mắt hình như có ánh sáng lấp lánh. Hắn đột nhiên không hề báo trước mà vươn tay ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn lên môi nàng. Thân thể Thần Niên cứng đờ, ngửa người về phía sau tránh né theo bản năng, đưa tay chắn trước môi mình, nhỏ giọng quát: “Lục Kiêu!”.

Lục Kiêu vẫn không dừng lại, môi chạm vào tay nàng, dừng lại chốc lát mới rời ra, thấp giọng nói: “Tạ Thần Niên, ta thích nàng”.

Thần Niên không ngờ hắn lại bất ngờ thổ lộ tấm lòng, cho dù trước kia đã biết hắn có tình ý với mình, nhưng giờ phút này mặt đối mặt nói ra như thế, nàng nhất thời không biết phải trả lời ra sao, không khỏi lúng túng đỏ bừng mặt.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu cúi đầu nhìn nàng, trong mắt có sự do dự và đấu tranh, cuối cùng lại chỉ nói: “Tạ Thần Niên, có một số việc bây giờ ta không thể nói với nàng, nhưng cũng không muốn nói dối lừa gạt nàng, nàng đừng hỏi nữa”.

Hắn đã nói thẳng thắn như vậy, dù trong lòng Thần Niên không thích thì cũng không tiện ép hỏi hắn nữa, chỉ gật gật đầu, quay người im lặng đi về phía trước. Lục Kiêu đứng nguyên tại chỗ một lát rồi mới đuổi theo, nhưng không đến gần nàng, chỉ đi theo sau cách nàng vài bước.

Hai người một trước một sau bay qua tường thành trở lại khách điếm, Thần Niên nhẹ nhàng đẩy cửa sổ phòng mình ra, đang muốn nhảy vào thì lại nghe tiếng Lục Kiêu phía sau nhỏ nhẹ gọi nàng, hỏi nhỏ: “Nàng giận à?”.

Thần Niên xoay người lại, nhìn hắn một chốc, cười đáp: “Trong lòng ít nhiều có phần không thoải mái, có điều cũng không có gì, ta biết huynh có điều khó xử, sẽ không thật sự giận huynh đâu. Đừng nghĩ nhiều nữa, mau về ngủ đi”.

Nàng nói xong lại tươi cười với hắn, sau đó nhảy vào phòng, quay người đóng cửa sổ. Lục Kiêu đứng ngoài cửa sổ phòng nàng ngơ ngẩn hồi lâu rồi mới quay gót bỏ đi. Thần Niên lẳng lặng ngồi bên giường, nhìn bóng Lục Kiêu biến mất trên cửa sổ, yên lặng một lúc nữa, không nghe thấy chút động tĩnh nào nữa mới lén đứng dậy đổi sang y phục dạ hành, nhảy ra bằng đường cửa sổ, nhanh chóng đi theo đường cũ ra phía ngoài thành.

https://thuviensach.vn

7

Đối chọi không khoan nhượng

Bên ngoài thành, ánh trăng như nước, song Thần Niên lúc này hoàn toàn không có tâm tình ngắm cảnh nữa, vận chân khí chạy một mạch đến sườn núi kia, cẩn thận tìm kiếm bên trong. Rừng hạnh bên này rậm rạp hơn nhiều chỗ nàng và Lục Kiêu đi lúc trước, gió đêm vi vút, đóa hoa như tuyết lả tả tuôn rơi, càng lộ rõ mùi thơm yên ả trong rừng.

Thần Niên biết bên cạnh nam tử áo đen nọ có cao thủ, bởi vậy hết sức cẩn trọng, đi trong rừng hạnh một lát nhưng không thấy tung tích của những người đó, khi đến gần hồ mới loáng thoáng nghe có tiếng người truyền đến. Tinh thần nàng phấn chấn hẳn, lặng lẽ lẻn đến bên hồ, cuối cùng cũng nhìn thấy bên hàng liễu rủ ven hồ đang đốt một đống lửa. Nàng sợ kinh động đến những người đó, không dám tiến lên quá nhiều, chỉ thấy vây quanh đống lửa là mấy người Tiên Thị lúc trước, nhưng không thấy nam tử áo đen nọ, cũng không thấy bóng dáng cô gái nào cả.

Thần Niên đang lấy làm lạ, chợt nghe phía sau có gió lạnh ùa tới, nàng vội nhấc đao chống đỡ, gắng gượng chọi lại thanh loan đao vung lên kia. Nam tử áo đen thấy một đòn công kích của mình không trúng, đao tiếp theo lại lập tức chém xuống. Thần Niên đỡ được vài chiêu, phát hiện đao pháp của người này có vài phần tương tự đao pháp của Lục Kiêu, trong lòng cả kinh, tức khắc thay đổi kế sách, không kiên quyết chống đỡ đao phong của gã nữa, chỉ so tốc độ mà thôi.

Mọi người bên đống lửa bị trận đánh nhau của họ làm kinh động, nhất tề vây quanh. Thần Niên âm thầm đánh giá võ công giữa hai người, chỉ cần

https://thuviensach.vn

những người kia không ra tay, cho dù nàng không chế ngự nổi nam tử áo đen này thì ít nhất thoát khỏi tay gã cũng không phải việc khó khăn, liền cố tình kích gã: "Có bản lĩnh thì một mình đánh với ta, ỷ nhiều thắng ít thì có bản lĩnh gì chứ!".

Thác Bạt Nghiêu hơi nhướng mày, vừa rồi một mình gã ngồi trên ngọn cây, thấy rất rõ ràng quá trình ẩn giấu thân mình lẻn tới của Thần Niên ra sao, chỉ nghĩ là có người đến ám sát gã, không ngờ lại là Thần Niên đã đi rồi lại quay lại. Gã có phần bất ngờ, lại nghe nàng cố tình lên giọng khích bác, liền lạnh lùng quát đám tùy tùng, không cho bọn chúng nhúng tay vào.

Thần Niên mặc dù không biết gã nói gì, nhưng thấy những người kia đều dừng chân không hề tiến lên liền đoán hắn bảo những người đó không được lại gần. Trong lòng nàng mừng thầm, bộ pháp dưới chân khẽ thay đổi, nhìn có vẻ bị Thác Bạt Nghiêu làm cho lui về phía sau liên tục, nhưng lại nhằm dẫn hắn rời xa đám tùy tùng hộ vệ kia một chút.

Hơn nửa năm qua Thần Niên luôn âm thầm luyện tập Ngũ Uẩn thần công, đến bây giờ cùng lắm mới chỉ luyện đến tầng thứ hai, nhưng võ công hiện giờ so với lúc trước đã là không thể so sánh nổi, ngay cả chống lại cao thủ như Lục Kiêu, cho dù nàng không thể đánh thắng, nhưng cũng có thể đấu một trận với hắn. Mà nam tử trước mắt này, đao pháp mặc dù cũng hung mãnh độc tàn nhưng vẫn kém Lục Kiêu một chút. Huống hồ trong lúc rỗi rãi khi ở đỉnh Hổ Khẩu, Thần Niên từng so chiêu với Lục Kiêu rất nhiều lần, rất tinh tường loại đao pháp này, nàng càng thêm chắc chắn mình có thể thắng được người nọ, chiêu thức trên tay mặc dù dần lộ sự hỗn loạn, nhưng trong lòng lại không hề loạn chút nào.

Thác Bạt Nghiêu không biết đây là kế, tính tình gã cao ngạo, tự cho mình tài cao, cảm thấy Thần Niên chỉ là một cô nương trẻ mà đã có võ công thế này là hiếm có rồi, song không ngờ nàng lại đang cố tình yếu thế dụ địch. Đừng nói là gã, ngay cả đám tùy tùng hộ vệ cũng thấy Thần Niên là con gái, đã đôi phần coi thường từ trước, lại được Thác Bạt Nghiêu căn dặn

https://thuviensach.vn

không được tiến lên hỗ trợ, liền chỉ thực sự đứng đó xem hai người họ giao đấu.

Chân Thần Niên lảo đảo một cái, thân hình lại lui về phía sau mấy bước. Khóe miệng Thác Bạt Nghiêu khẽ cong lên, cuối cùng cũng vung đao dấn thân tiến lên. Khóe mắt Thần Niên tinh tường quét một vòng nơi các hộ vệ kia, tính toán khoảng cách một chút, đao trong tay bỗng chuyển hướng, uy lực tăng vọt, đao quang bỗng vây lấy toàn thân Thác Bạt Nghiêu, chiêu nào chiêu nấy trực nhằm vào yếu điểm.

Thác Bạt Nghiêu nhất thời trở tay không kịp, bị trường đao của Thần Niên làm cho chật vật, những hộ vệ kia thấy có biến, vội vàng nhún người đến cứu, nhưng còn chưa kịp đến trước mặt, một chiêu của Thần Niên đã đánh rơi loan đao trong tay Thác Bạt Nghiêu, đao tiếp theo đã ép gã vào thân cây.

“Dừng lại!” Thần Niên lạnh lùng quát to, “Còn tiến thêm một bước nữa ta sẽ một đao giết chết gã!”.

Những hộ vệ kia mặc dù không hiểu lời nàng nói nhưng cũng thấy rõ tình thế, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thần Niên lại nhìn về phía Thác Bạt Nghiêu, nói với gã: “Thác Bạt Nghiêu? Tên là Thác Bạt Nghiêu đúng không? Bảo thủ hạ của ngươi lui về phía sau đến chỗ đống lửa bên kia đi”.

Thác Bạt Nghiêu không nói không rằng, chỉ giương mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Thần Niên mỉm cười, nói: “Ngươi vờ vịt không hiểu lời ta ít thôi, ta biết ngươi biết tiếng Hán”.

Giờ Thác Bạt Nghiêu mới dùng tiếng Tiên Thị nói với những hộ vệ kia: “Rút lui cả về chỗ đống lửa đi”.

https://thuviensach.vn

Tiên Thị trọng nhất là lòng trung thành và sự phục tùng, giờ phút này tuy Thác Bạt Nghiêu ở dưới đao của Thần Niên, nhưng hộ vệ kia cũng không dám không nghe lời gã, đều cung kính lui về phía sau. Thác Bạt Nghiêu cúi nhìn Thần Niên, thờ ơ hỏi: "Cô muốn thế nào? Có phải cô muốn hỏi ta là ai không?".

Thần Niên lắc đầu nói: "Ngươi đã tên là Thác Bạt Nghiêu thì sớm muộn gì ta cũng có thể điều tra được thân phận của ngươi. Ta hỏi ngươi, Lục Kiêu là ai?".

Thác Bạt Nghiêu không ngờ nàng đi rồi quay lại chỉ để hỏi việc này, thờ ơ liếc nhìn nàng một cái, ngược lại cất giọng mỉa mai: "Cô và Lục Kiêu có thể ngắm hoa giữa đêm khuya mà lại không biết hắn là ai?".

Thần Niên nghe gã nói thế, liền biết không hỏi được gì ở gã, liền nói tiếp: "Nếu ngươi không chịu nói, ta cũng không ép, ngươi gọi cô nương vừa nói chuyện với ngươi ra đây cho ta xem mặt, ta liền thả ngươi ra".

Thác Bạt Nghiêu bất giác nhíu mày, nói: "Đó là thị thiếp của ta, cô gặp nàng làm gì?".

Thần Niên thầm mắng láo toét, nghĩ bụng nếu chỉ là thị thiếp của ngươi, sao dám hô tên của ngươi mà nói chuyện! Nàng đảo mắt một vòng, đáp: "Ta muốn xem cô ta có dáng vẻ gì, Lục Kiêu nói cô ta là mỹ nhân. Hừ! Ta lại muốn so sánh xem là ta đẹp hơn hay cô ta đẹp hơn".

Trong lời nói lẫn vẻ hờn ghen, giống như trẻ con giận lẫy làm Thác Bạt Nghiêu có chút kinh ngạc, nhất thời không biết nàng thật lòng như thế hay đang diễn kịch. Gã nhìn vào đôi mắt nàng, khăn đen mặc dù che đi quá nửa khuôn mặt, nhưng đôi mắt để lộ bên ngoài lại sao sáng lấp lánh chói mắt, rạng rỡ phát quang.

https://thuviensach.vn

Thác Bạt Nghiêu nghiêm túc đáp: “Cô đẹp hơn”.

Lời này vừa nói ra, mặc dù gã không biết khuôn mặt nàng ra sao, nhưng nhìn thấy đôi mắt nàng khẽ cong lên, có lẽ là đang cười. Thác Bạt Nghiêu ngơ ngẩn, bất chợt nhớ ra trong người nàng cũng chảy dòng máu giống như hắn, không hiểu vì sao, trong lòng lại sinh ra vài phần cảm giác thân thiết.

Nhưng hai mắt Thần Niên đã trừng trừng lên rất nhanh, đao trên tay cũng thêm vài phần sức lực, kêu lên: “Ai biết ngươi có lừa gạt ta hay không, ngươi gọi cô ta ra đây, ta phải nhìn tận mắt mới tin. Mau lên, mau lên, kẻo chốc nữa Lục Kiêu đuổi tới nơi mất”.

Nàng kiêu căng vô lễ như vậy, khuôn mặt Thác Bạt Nghiêu mặc dù lạnh lùng song lại lộ chút bất đắc dĩ, nói: “Được, ta gọi nàng ra là được chứ gì. Nhưng cô phải buông ra trước, bằng không lát nữa Lục Kiêu đến thấy cô dùng đao bức ép ta, hắn sẽ tức giận”.

Thần Niên phân vân một chút rồi lắc đầu nói: “Ngươi gọi người đến trước, ta sẽ thả ngươi”.

Thác Bạt Nghiêu liền cao giọng dùng tiếng Tiên Thị sai bảo hộ vệ vài câu, đợi khi hai người kia vâng mệnh rời đi, gã mới nói với Thần Niên: “Vừa rồi ta đã sai người đưa nàng về đây, nếu cô muốn thấy nàng thì phải kiên nhẫn chờ một lát mới được”.

Trong lòng Thần Niên thầm than không ổn, nếu cô gái kia không ở gần đây, ai mà biết tùy tùng của tên này sẽ đưa ai đến để gặp nàng, cho dù là tùy tiện đưa một người đến rồi bảo đó là người ban nãy thì nàng cũng không thể phân biệt. Thần Niên giương mắt nhìn Thác Bạt Nghiêu, thấy trong mắt gã có ý đùa cợt, như thể gã đã nhìn thấu tâm tư của nàng, mọi thứ lúc trước chỉ là cố ý phối hợp diễn kịch với nàng thôi.

https://thuviensach.vn

Nàng bất giác có phần bực dọc xấu hổ, thấp giọng quát: “Thác Bạt Nghiêu, ngươi cho rằng ta thật sự không dám giết ngươi?”.

“Cô không dám, cô giết ta, Lục Kiêu chắc chắn sẽ trở mặt thành thù với cô.” Thác Bạt Nghiêu cười nhạt, lại chế giễu, “Ta còn tưởng cô có chỗ nào hơn người, không ngờ cũng chỉ hữu dũng vô mưu, ỷ có vài phần tư sắc, thể hiện chút ít thông minh, giả bộ những nhẽo khờ khạo. Chỉ bằng ngần đó, cô cho là có thể lừa được ta? Cô thật sự không xứng làm…”, gã nói được một nửa rồi dừng lại, cười mỉa một cái mới nói tiếp, “Làm người Lục Kiêu thích”.

Thần Niên giận dữ, hai mắt như sao sáng ngời, từ khi nàng luyện Ngũ Uẩn thần công đến nay, cảm xúc vốn đã hỉ nộ vô chừng, chính nàng cũng nhận ra, thường ngày luôn cố gắng khắc chế, vẫn chưa từng biểu lộ trước mặt người khác. Nhưng hiện giờ nghe Thác Bạt Nghiêu trào phúng như thế, nàng chỉ cảm thấy ngọn lửa trong lòng cháy hừng hực, không tài nào nén xuống được.

Nàng cười nhạt, nói: “Thác Bạt Nghiêu, ngươi đã nhìn ra ta xúc động rất mạnh, thì đừng dùng lời nói để khích ta”.

Thác Bạt Nghiêu không nói gì, chỉ nhướng mày nhìn lại nàng, quả thật không hề chịu lép vế.

Thần Niên nói: “Đúng, ta không thể giết ngươi, nhưng cũng chỉ có giới hạn không giết ngươi mà thôi. Ta muốn xem xem, Lục Kiêu có vì ta chém ngươi hai đao mà chém lại ta hai đao báo thù cho ngươi không!”.

Đao nhọn của nàng đặt trước người Thác Bạt Nghiêu, lại cười mỉm chi bảo: “Trước kia từng có người dạy ta một câu, ‘Người đã ở dưới hiên, phải học cách cúi đầu’. Hôm nay ta sẽ dạy lại câu này cho ngươi, có điều kẻ man di như ngươi, chắc hẳn không thể biết được sự tinh túy trong ngôn ngữ người Hán chúng ta, còn cần ta nói rõ cho ngươi ý nghĩa của câu này nữa”.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Thác Bạt Nghiêu thoáng thay đổi, đao của Thần Niên đã hạ xuống, như tia chớp vạch liền mấy nhát lên người gã, mỗi lưỡi đao đều dài tầm nửa thước, vừa mới cắt qua da thịt nửa phân, không nông không sâu, chỉnh tề ngay ngắn, so với nói là tổn thương gã, chẳng thà nói là cố tình làm nhục gã.

Những hộ vệ kia không ngờ Thần Niên lại bất ngờ ra tay, sợ Thác Bạt Nghiêu sẽ mất mạng, đều hô lên một tiếng xông lại đây.

Thần Niên lui về phía sau, mấy chiếc phi tiêu kẹp giữa ngón tay cùng lúc phóng ra, đánh vào vài tên hộ vệ đang đuổi theo đầu tiên. Ai nấy bị phi tiêu cản trở, thân hình hơi khựng lại, Thần Niên liền thừa dịp dôi ra chút thời gian, thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà Tịnh Vũ Hiên đã dạy, cơ thể tựa như bay, chớp mắt cách xa mấy trượng.

Nhìn những hộ vệ kia không đuổi kịp mình, Thần Niên thầm đắc ý, không kìm được huýt sáo một tiếng, xoay người đi nhanh ra ngoài vạt rừng. Nhưng đúng lúc này, trong rừng bỗng truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, nhưng không phải tiếng người mà là tiếng tên nhọn xé gió. Âm thanh kia đến cực nhanh, tựa như chỉ trong chớp mắt đã đến sau lưng Thần Niên, Thần Niên không chút nghĩ ngợi lách mình tránh sang bên cạnh, mũi tên kia bay sượt qua, nếu hướng vào trong nửa phân nữa là sẽ xuyên thủng cánh tay nàng.

Thần Niên lòng thầm hốt hoảng, thân mình chưa ổn định, mũi tên thứ hai, thứ ba lại nối gót tới, lần này nàng tránh càng thêm chật vật, ngay cả khăn đen che mặt cũng làm rơi. Trong cơn hoảng loạn, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên một cây hạnh phía xa chẳng biết từ khi nào đã có thêm một người đang không ngừng giương cung phóng tên về phía nàng, không hề có ý dừng tay.

https://thuviensach.vn

Nếu là trước kia ở trong rừng thì nàng còn tìm được cây cối hòng tránh né, song giờ nàng đã chạy ra khỏi rừng hạnh, bốn phía không có vật gì, làm sao để tránh được mũi tên mang khí thế sấm sét này? Thần Niên né liên tiếp bảy tám mũi tên, không kịp lấy hơi thì đã có ba mũi tên khác bắn về phía nàng, quả thực đã bít kín đường lui của nàng rồi.

Nàng không thể chết được! Nàng tuyệt đối không cho phép mình chết ở đây!

Đồng tử Thần Niên co lại trong thoáng chốc, chân khí trong cơ thể xoay vần nhanh nhất, trường đao trong tay ra sức đánh rơi một mũi tên, đồng thời thân thể đột nhiên từ trên đất bay lên, dùng chân đạp trúng một mũi tên khác, rồi mau chóng xoay mình, dùng tay trực tiếp bắt lấy mũi tên thứ ba. Mũi tên cầm vào tay chỉ cảm thấy bàn tay bị ma sát nóng rực, nhưng nàng không có nửa khắc chần chừ, ném thẳng mũi tên về phía kẻ trên ngọn cây.

Nhưng kẻ đó cách quá xa, lực cánh tay của nàng không thể lớn bằng cung được, mũi tên kia chỉ bay được nửa đường rồi hết lực, từ trên không rơi xuống. Nhưng dù là thế, ai nấy vẫn ngây người. Người Tiên Thị chuộng nhất sức mạnh, thấy nàng có thể né được ba mũi tên đoạt mạng một cách tuyệt đẹp như thế, trong đám hộ vệ của Thác Bạt Nghiêu có người thất thanh khen ngợi, ngay cả kẻ cầm cung trên ngọn cây cũng không khỏi dừng lại, đứng đó lẳng lặng quan sát Thần Niên.

Sát tâm của Thần Niên đã nổi lên, lại thấy bị kẻ khác phóng ám tiễn sau lưng, không bằng trở lại trong rừng giết gã Thác Bạt Nghiêu. Nàng vừa nghĩ thế, giương mắt lướt nhanh qua người trên ngọn cây, cắn răng một cái, lại lao nhanh vào trong rừng. Hành động của nàng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, chúng hộ vệ trố mắt một lúc mới chia làm hai tốp, một tốp lùi lại bảo vệ bên cạnh Thác Bạt Nghiêu, tốp còn lại tay cầm loan đao đánh giết Thần Niên.

https://thuviensach.vn

Hai bên muốn giết lẫn nhau, trong rừng bỗng xuất hiện một người áo đen khác, liên tục ném về hướng hộ vệ Tiên Thị hơn chục viên phích lịch đạn, tiếng nổ mạnh xung quanh dồn dập hẳn, trong rừng tức khắc bị sương khói bao phủ sặc sụa. Người nọ lao đến bên cạnh Thần Niên, kéo lấy tay nàng, gấp gáp nói: "Đi mau lên!".

Thần Niên chẳng hơi đâu nghĩ nhiều, theo y chạy ra ngoài, vừa ra khỏi rừng hạnh thì mũi tên bén nhọn phía sau lại theo tới. Thần Niên tức tối vô cùng, quay lại muốn chém đứt mũi tên này nhưng lại bị người bên cạnh kéo lại, khuyên nhủ: "Đi nhanh lên, sương khói có độc, hắn không bắn được mấy mũi nữa đâu".

Quả nhiên, kẻ đó chỉ bắn hai mũi tên rồi ngừng lại, giờ Thần Niên mới bỏ cuộc, xoay người vội đuổi theo người áo đen chạy về hướng thành Tuyên Châu. Nhưng vừa rồi nàng tránh tên, nội lực tiêu hao khá nhiều, tốc độ người phía trước lại rất nhanh, nàng đuổi được một hồi thì tụt lại càng xa, tới khi đến ngoài thành Tuyên Châu thì đã hoàn toàn không thấy bóng dáng người nọ đâu.

Giờ trời đã tang tảng sáng, mặc dù Thần Niên tràn đầy nghi hoặc những cũng không dám rề rà, vội vã vượt qua tường thành về khách điếm. Vừa mới leo lên lầu hai đã thấy Lục Kiêu từ phòng nàng lao ra, thoạt tiên là vẻ vui mừng, nhưng sau đó căng thẳng nhìn nàng từ trên xuống dưới một phen, cuống quýt hỏi: "Nàng đi đâu thế?".

Búi tóc Thần Niên hơi rối, y phục dạ hành màu đen trên người có vài vết rách, nhiều chỗ thoáng thấy máu rỉ ra, hiển nhiên là vừa mới giao đấu với người khác. Lục Kiêu cúi đầu nhìn kĩ một vết thương trên người nàng, nhìn ra đó là trúng tên, không khỏi hoảng hốt nói: "Nàng quay lại khu rừng kia ư?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên lướt qua hắn đi thẳng vào trong phòng mình, đáp: "Đi rồi, chẳng những đi không, mà còn đánh một trận với Thác Bạt Nghiêu".

Lục Kiêu khẽ nhíu mày, nhỏ giọng hỏi nàng: "Có bị thương không?".

Vẻ mặt Thần Niên nhẹ nhõm, lắc đầu nói: "Không sao hết, chỉ xước xát da một tẹo, có điều, Thác Bạt Nghiêu cũng không vớ bở được". Nàng nói đến đây, khóe miệng không kìm được cong lên, "Ta vạch lên người gã hai chữ".

Lục Kiêu thất kinh, hỏi: "Nàng vạch chữ lên người Thác Bạt Nghiêu? Dùng đao?".

"Ừ!!" Thần Niên gật đầu, mắt sáng rực, mỉm cười nói: "Ta vốn định vạch lên người gã hai chữ 'Vô sỉ', nhưng nửa chừng lại nhịn được, đổi thành chữ 'Tam thổ(*)'".

(*) *Ba chữ Thổ* (土) *tạo thành chữ Nghiêu* (垚) *trong tên Thác Bạt Nghiêu.*

Lục Kiêu ngạc nhiên nhìn Thần Niên, một hồi thật lâu vẫn không nói nên lời.

Thần Niên nhìn hắn, dần tắt ngấm nụ cười, hỏi hắn: "Liệu huynh có báo thù cho gã không?".

Sau một lúc trầm mặc, Lục Kiêu lại không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thần Niên, chỉ thì thào: "Nàng không nên đi, rất nguy hiểm".

Thần Niên nghe vậy liền cười mà rằng: "Cũng không nguy hiểm cho lắm, đám người này không coi là lợi hại, đao pháp của Thác Bạt Nghiêu và của huynh có phần tương tự, chiêu đầu tiên của gã còn chưa dùng xong ta đã biết chiêu tiếp theo của gã là gì rồi, trên cơ gã rất nhiều. Nhưng sau đó lại xuất hiện một tay tiễn thủ, hại ta thiếu chút nữa không tránh nổi". Nàng

https://thuviensach.vn

miêu tả dáng vẻ của tiễn thủ kia lại một lượt, hỏi Lục Kiêu: "Huynh có biết kẻ đó không? Tiễn pháp rất siêu đẳng".

Lục Kiêu im im, nhưng rồi lại đáp qua loa: "Biết".

Thấy hắn không chịu nói tên của tiễn thủ kia, lòng dạ Thần Niên thoáng trầm xuống, tuy hơi thất vọng song ngoài mặt vẫn cười nói với hắn: "Trời sắp sáng rồi, ta thay y phục trước đã, có việc gì để nói sau".

Lục Kiêu không đoán được tâm tư của nàng, đứng ở đó nhìn nàng một lát, khẽ khàng hỏi: "Nàng oán ta không chịu nói thật với nàng, đúng không?".

Thần Niên lắc đầu đáp: "Ta không oán, ta biết huynh có nỗi khổ".

Lục Kiêu muốn giải thích với nàng vài câu, song lại không biết nên nói thế nào, đứng trong phòng một lúc, cuối cùng vẫn lặng lẽ ra khỏi phòng.

Đợi khi cửa phòng đóng lại, Thần Niên mới xoay người lại nhìn, không diễn tả nổi trong lòng rốt cuộc là cảm giác gì. Không thể nói là oán, nhưng tuyệt không thoải mái. Đó là sự phiền chán, rõ ràng bọn họ đều biết chuyện này như thế nào, chỉ riêng có nàng một mình đứng trong sương mù. Bọn họ ở bên nàng, bảo vệ nàng, làm nàng cảm kích, rồi lại tận mắt thấy nàng chẳng khác chi kẻ mù, sờ soạng xung quanh, vấp váp khắp nơi. Mà nàng, lại chẳng thể oán ai, cũng không biết phải oán thế nào. Nếu có oán, cũng chỉ có thể oán mình không đủ thông minh.

Thần Niên lặng lẽ thay y phục dạ hành, lúc rửa mặt, nhìn thấy bóng mình đang sửng sốt soi nơi chậu nước, thất thần phút chốc, sau đó gằn từng tiếng nói với chính mình trong chậu: "Ngươi chính là Tạ Thần Niên, là Tạ Thần Niên của núi Thái Hành, vậy là đủ rồi!".

https://thuviensach.vn

Nàng đủng đà đủng đỉnh sửa soạn cho mình xong xuôi mới mở cửa xuống dưới lầu, thấy hai người Lục Kiêu và Phàn Cảnh Vân đang ngồi bên bàn đợi, liền cười nói: “Hai người không cần đợi ta, ăn trước là được rồi”.

Phàn Cảnh Vân đứng dậy cười với nàng, đợi Thần Niên ngồi xuống cạnh bàn mới cao giọng gọi tiểu nhị mang điểm tâm lên. Cơm canh của cửa tiệm đã chuẩn bị xong từ lâu, tiểu nhị vâng lên một tiếng, chẳng mấy đã mang một ít màn thầu, cháo trắng lên. Ba người lẳng lặng ăn được một nửa, những người khác của đỉnh Hổ Khẩu mới nhao nhao xuống lầu, bắt chuyện với Thần Niên, ngồi vây quanh thành mấy bàn ăn sáng.

Thần Niên nhìn lướt qua, không thấy Đại Ngốc, liền hỏi Phàn Cảnh Vân cùng phòng với Đại Ngốc: “Đại Ngốc đâu?”.

Phàn Cảnh Vân cười đáp: “Đại Ngốc ngủ say lắm, ngáy khò khò suốt đêm qua, vừa rồi lúc tôi xuống lầu có đánh thức cậu ta nhưng xem ra tôi đi thì lại ngủ tiếp rồi, để tôi gọi cậu ta dậy”.

Y nói xong toan đứng dậy gọi Đại Ngốc, Đại Ngốc đã mắt mũi lim dim đi từ cầu thang xuống, vừa đi vừa làu bàu: “Cái giường này ngủ chẳng thoải mái gì hết, váng vất hết cả đầu”. Lời vừa mới dứt, phía dưới có người cười tiếp lời: “May mà ngươi ngủ không thoải mái, ngươi mà ngủ thoải mái thì chắc đến trưa mới dậy”.

Mọi người cười ồ cả lên, Đại Ngốc cũng ngượng ngùng gãi gãi đầu, nhìn về phía Thần Niên. Thần Niên có vẻ tùy ý liếc Phàn Cảnh Vân một cái, cười cười khoát tay với Đại Ngốc ý bảo không sao hết, nói: “Ăn cơm mau lên, đừng có lèo nhèo nữa!”.

Ăn điểm tâm xong, Thần Niên căn dặn mọi người cứ chờ trong khách điếm trước, mình thì dẫn Phàn Cảnh Vân và Đại Ngốc ra ngoài. Lục Kiêu thường ngày vẫn theo bên cạnh nàng, không ngờ sau khi ra khỏi cửa, Thần Niên lại bất chợt nói với hắn: “Ta dạo bừa trên đường, ban ngày ban mặt,

https://thuviensach.vn

không có gì nguy hiểm. Nếu huynh có việc thì cứ đi đi, không cần phải chờ đến đêm mới ra ngoài".

Lục Kiêu cứng người, hắn thật sự tính toán đêm nay đi tìm Thác Bạt Nghiêu, ngờ đâu lại bị Thần Niên nói toạc ra như thế, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Thần Niên cười, lại nói: "Lời ta nói không phải do giận dỗi, huynh đừng nghĩ nhiều".

Lục Kiêu lại nhìn nàng, gật đầu đáp: "Được".

Hắn nói xong liền đi về hướng ngược lại, Thần Niên đứng đó nhìn theo bóng hắn biến mất nơi góc phố rồi mới quay lại, thấy Phàn Cảnh Vân tỏ vẻ khó hiểu, bèn nói: "Huynh ấy có việc phải làm, chúng ta đi dạo, làm việc của chúng ta".

Phàn Cảnh Vân rất giỏi quan sát, nghe vậy chỉ cười gật đầu, không hỏi thêm nửa câu, dẫn Thần Niên đến khu chợ sầm uất nhất của Tuyên Châu. Thần Niên có ý muốn thăm dò xem Thác Bạt Nghiêu là ai, cố tình tìm tiệm do người Tiên Thị mở để dạo qua, liên tiếp chuyển sang những tiệm khác, mua bao nhiêu đồ đạc linh tinh, nói chuyện phiếm với rất nhiều chủ tiệm.

Phàn Cảnh Vân nhận ra Thần Niên muốn tìm hiểu chuyện có liên quan đến Tiên Thị, tìm chỗ vắng vẻ nói với nàng: "Trước kia tôi từng cùng thương đội đi ngang qua vương đình Mạc Bắc, biết được ít nhiều chuyện của Tiên Thị, nếu đại đương gia có gì muốn hỏi, cứ hỏi tôi là được. Những cửa tiệm kia nhìn có vẻ bình thường, nhưng chẳng biết tiệm nào lại là cơ sở ngầm của người Tiên Thị, đừng để bị bọn chúng theo dõi".

Thần Niên nghe thế liền im lặng, rồi nói: "Là ta sơ suất".

https://thuviensach.vn

Phàn Cảnh Vân cũng cười một cái: “Cũng có thể là tôi lo nghĩ quá nhiều”.

Thần Niên nghiêm mặt nói: “Cẩn thận không phải việc xấu”. Nàng nghĩ ngợi, đoạn nói với Phàn Cảnh Vân, “Huynh nói cho ta nghe tình hình của vương đình Tiên Thị đi”.

Phàn Cảnh Vân cân nhắc một chút rồi nói qua qua tình hình của mấy thị tộc lớn cũng như vương tộc Tiên Thị cho Thần Niên nghe, chần chừ một chút lại nói: “Hai đời Thiền vu trước kia, một vài quý tộc của Tiên Thị còn có Hán hóa, giống như họ Lục của Lục thiếu hiệp là do Bộ Lục Cô Hán hóa mà thành, họ Hán của vương tộc Thác Bạt là Nguyên, ví dụ như Thiền vu hiện tại Thác Bạt Nghiêu, tên Hán của gã chính là Nguyên Nghiêu”.

Thần Niên thầm rùng mình, trầm mặc một chút rồi nói với Đại Ngốc bên cạnh: “Đại Ngốc, đệ sang bên kia mua mấy cái bánh bao về đây, ta hơi đói bụng”. Đại Ngốc không có hứng thú gì với chủ đề của hai người, không nghi ngờ gì, vâng lời đi mua bánh bao ngay. Giờ Thần Niên mới đưa mắt về phía Phàn Cảnh Vân, im lặng quan sát y một chút, hỏi: “Rốt cuộc huynh là ai?”.

Y thật sự biết quá nhiều, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống một lái buôn bình thường.

Phàn Cảnh Vân thản nhiên nhìn Thần Niên, đáp: “Tiểu nhân là người Vân Tây”.

“Người Vân Tây?” Thần Niên sáng tỏ, gật gật đầu, lại hỏi: “Người cứu ta đêm qua là huynh?”.

“Vâng.” Phàn Cảnh Vân đáp, “Đêm qua thấy mình ngài ra ngoài, tiểu nhân lo lắng nên lén đi theo”.

https://thuviensach.vn

Y hỏi gì đáp nấy như vậy làm Thần Niên có đôi chút bất ngờ, không khỏi thoáng mỉm cười, nói: “Huynh lại thành thật đến thế, ta còn tưởng huynh nhất định phải giấu giếm ta”.

Không ngờ Phàn Cảnh Vân nghe xong lại đáp: “Trước khi tiểu nhân đến, vương gia từng có lời dặn, chỉ cần là ngài hỏi, bất kể việc gì cũng phải nói thật, tuyệt không cho phép lừa ngài”. Nói đến đây, Phàn Cảnh Vân dừng lại, rồi mới nói nhỏ: “Người nói người đã từng hứa sẽ không gạt ngài, nhưng người lại nuốt lời, người rất hối hận”.

Vương gia? Hẳn là Phong Quân Dương Vân Tây vương rồi. Thần Niên cụp mắt đứng đó, thật lâu không lên tiếng.

Phàn Cảnh Vân đang muốn lên tiếng thì Đại Ngốc đã mang bánh bao trở về. Miệng y cắn một cái, trong tay cầm hai cái khác, nhét túi giấy vào lòng Thần Niên, lúng ba lúng búng nói: “Đây, đã đủ chưa?”.

Thần Niên nở nụ cười thật lòng với y, thấy trong miệng y đầy bánh, không thể không bảo: “Đệ ăn chậm thôi, chúng ta đi tìm một quán trà mua trà uống”.

Đại Ngốc cười ha ha hai tiếng, gặm bánh bao đi lên phía trước. Thần Niên chậm rãi theo sau, giống như cảm thán mà khẽ nói: “Có đôi khi không cầm được suy nghĩ, trên đời này chỉ làm kẻ ngốc là vui vẻ nhất, sẽ không bị người khác đề phòng, mà cũng không cần đề phòng người khác, không cần lo đi lừa người khác, lại càng không cần lo lắng sẽ bị người khác lừa”.

Phàn Cảnh Vân không biết nàng đang độc thoại hay đang nói cho mình nghe, đang phân vân xem nên trả lời thế nào, lại nghe Thần Niên đột nhiên bật cười một tiếng nho nhỏ, lại hỏi y tiếp: “Phong Quân Dương bảo huynh đến sơn trại của ta làm gì? Giám sát ta? Hay bảo vệ ta?”.

Phàn Cảnh Vân đáp: “Đều không phải”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên thấy hơi bất ngờ, nghiêng đầu kinh ngạc nhìn y: “Đều không phải?”.

Phàn Cảnh Vân gật đầu, trầm ngâm một chút, nhỏ giọng đáp: “Thật ra tiểu nhân phụng mệnh điều tra chuyện mất tích của tiểu thư nhà họ Hạ”.

Thần Niên sững sờ rồi mới hỏi: “Vân Sinh?”.

“Đúng là Vân Sinh tiểu thư.” Phàn Cảnh Vân cảnh giác nhìn quanh một cái, mặc dù đông người qua lại, nhưng xung quanh bọn họ cũng không có ai khả nghi, giờ mới nói tiếp: “Cô ấy đã mất tích từ mùa đông năm kia, Hạ gia phong tỏa tin tức, chỉ nói là cô ấy sức khỏe không tốt nên ra ngoài dưỡng bệnh”.

Thần Niên khẽ nhíu mày, nói: “Đêm hôm qua, ta nghe thấy tiếng một cô nương ở chỗ Thác Bạt Nghiêu cực kì giống giọng của Vân Sinh, nhưng lúc đến đó tìm lại không thấy”.

Phàn Cảnh Vân nói: “Rất có thể đó chính là Vân Sinh tiểu thư”.

Y lập tức kể lại việc Vân Sinh mất tích ở Thái Hưng thế nào, mình phụng mệnh Phong Quân Dương đi vương đình Mạc Bắc điều tra tin tức ra sao, nghĩ cách chiếm được bản vẽ linh cốt kia, sau đó đến Thái Hưng tìm Phong phu nhân điều tra nghe ngóng, biết được từng có một lão nô bộc nhìn thấy linh cốt trên người cô ngốc. Phàn Cảnh Vân nói: “Từ những gì hiện nay đã biết, đích thực người của Thác Bạt Nghiêu cảm thấy cô ngốc kia không thể làm vương phi, chuyện huyết thống lại càng không thể dàn xếp, mới quyết định dùng Vân Sinh tiểu thư thay cho cô ngốc kia, bắt cô ấy đến vương đình”.

Trong lòng Thần Niên khiếp sợ vô cùng, nhưng không phải vì việc Vân Sinh bị xem như đứa con côi của Vương nữ mà bị ép đi. Nàng còn nhớ rõ,

https://thuviensach.vn

lúc ấy khi ở Thanh Phong trại, Lục Kiêu đã từng hỏi nàng về linh cốt. Giọng nói nàng bất giác trở nên run rẩy, hỏi Phàn Cảnh Vân: "Huynh nói linh cốt kia là một chiếc răng sói?".

Không ngờ Phàn Cảnh Vân lại đáp: "Dáng vẻ giống như răng sói, nhưng hẳn là miếng ngọc cổ".

Mặc dù giờ phút này ngoài mặt Thần Niên vẫn ra sức duy trì vẻ trấn tĩnh, song trong lòng, trong tâm trí đã loạn thành một đống, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, chỉ có môi dưới vì liên tục dùng răng cắn vào mà giờ lại ửng hồng, đối lập hẳn với môi trên bợt bạt vô sắc.

Phàn Cảnh Vân thấy dáng vẻ nàng như vậy, bất giác lo lắng, hỏi nhỏ: "Ngài không sao chứ?".

Thần Niên chậm rãi lắc đầu, nhắm mắt lại đứng nguyên tại chỗ một lúc mới có thể bước chậm về phía trước, lại hỏi Phàn Cảnh Vân: "Sao huynh lại điều tra đến sơn trại của ta?".

Phàn Cảnh Vân không trả lời ngay mà khéo léo khuyên nhủ: "Chuyện này nói ra thì dài lắm, chi bằng tìm một nơi nào đó, tiểu nhân từ từ nói cho ngài nghe".

Vừa mới dứt lời, đúng lúc Đại Ngốc phía trước cũng tìm được một quán trà, trỏ vào chỗ đó gọi Thần Niên: "Đằng kia có quán trà".

Thần Niên cùng hai người họ bước vào quán trà, vì chỗ này đã không còn là phố xá náo nhiệt nữa, khách trong quán trà cũng không đông. Ba người họ lên thẳng lầu hai, tìm vị trí vắng người gần cửa sổ ngồi xuống. Đợi tiểu nhị mang trà lên, Thần Niên uống vài ngụm, âm thầm ổn định lại cảm xúc, lại nhìn Đại Ngốc cũng đã rót được vài chén trà, mới sai y mang những đồ đã mua về khách điếm trước.

https://thuviensach.vn

Với những lời căn dặn của Thần Niên, Đại Ngốc luôn bảo sao nghe vậy, dạ ran rồi ôm số đồ đạc kia rầm rầm đi xuống lầu. Phàn Cảnh Vân thấy y đi rồi, đột nhiên thở dài khe khẽ: "Lòng dạ ngài tốt thật đấy".

Thần Niên cười chế giễu một cái, nói: "Còn phải xem là ai, có người đáng để ta đối xử tốt, có người lại không đáng".

Phàn Cảnh Vân nghe ra sự đáo để trong lời nói của nàng, không dám nói tiếp, cúi đầu vờ như không nghe thấy.

Thần Niên nói: "Nói đi, chủ nhân của huynh đã điều tra được gì rồi? Sao lại phải đến sơn trại của ta?".

Phàn Cảnh Vân cân nhắc một chút rồi mới đáp: "Vương gia từng phái người đi điều tra nghĩa phụ của ngài và Lục thiếu hiệp, biết rằng Mục và Lục là hai họ Hán của hai bộ tộc Khâu Mục Lăng và Bộ Lục Cô, đây là hai gia tộc lớn của Tiên Thị, tham dự vào vụ giao tranh quyền thế của trận vương đình ngày trước. Mà trước khi Vân Sinh tiểu thư mất tích, nghĩa phụ của ngài từng đến Thịnh Đô tìm vương gia, biết ngài đã không còn bên cạnh vương gia nữa nên ông lại đến Thanh Phong trại, về sau này, tuy vương gia không theo dấu hành tung của ông được nữa, nhưng nếu xem xét thời gian Vân Sinh tiểu thư mất tích, cũng chính là sau khi ông ấy rời khỏi Thanh Phong trại. Vương gia hoài nghi, Vân Sinh tiểu thư đã bị người Tiên Thị bắt đi, rất có thể liên quan đến nghĩa phụ ngài".

Thần Niên nghe đến đó, trong lòng đã hiểu đại khái, ngoài mặt lại cười nhạt bảo: "Chỉ dựa vào việc nghĩa phụ ta và Lục Kiêu đến từ Tiên Thị, đã có thể kết luận việc mất tích của Vân Sinh có liên quan đến họ? Chủ nhân của huynh suy nghĩ hay thật!".

"Vương gia cũng chỉ là suy đoán nên mới sai tiểu nhân đến điều tra việc này." Phàn Cảnh Vân nhìn nàng, lại nhẹ giọng nói: "Năm đó lúc vương nữ gặp chuyện, Hạ tướng quân đang ở Thịnh Đô, sau khi về Thái Hưng từng

https://thuviensach.vn

phái người truy xét một nam tử có dẫn trẻ con theo. Vương gia nói, ngài từng kể với người về cha mẹ mình, người thấy có phần tương tự với tình huống của vương nữ và Hạ Trăn tướng quân. Nếu Vân Sinh tiểu thư thật sự bị nghĩa phụ của ngài bắt đi, vậy thì rất có thể ngài mới chính là…".

Y còn chưa nói dứt câu, đã dừng lại tại đó.

Trong lòng Thần Niên run lên, không kìm được nhắm mắt lại. Nghĩa phụ cũng không chịu nói với nàng về việc của cha mẹ ruột, chỉ có một lần say rượu mới nói đôi ba câu, mà lúc Phong Quân Dương bị thương nặng, nàng an ủi chàng, quả thực đã thuật lại đôi ba câu này cho chàng nghe. Không ngờ chỉ bằng vài câu đó, Phong Quân Dương lại đoán được xa đến vậy.

Nàng cúi đầu im lặng một lúc thật lâu mới hỏi tiếp: "Thái Hưng cũng nghi ngờ ta như thế này sao?".

Phàn Cảnh Vân đáp: "Chắc không đâu. Có điều sau khi Vân Sinh tiểu thư mất tích, Hạ tướng quân hình như đã hoài nghi tính xác thực của cô ngốc kia, âm thầm phái trinh thám đến vương đình Tiên Thị, nhưng không biết đã điều tra được gì rồi".

Thần Niên suy xét một chút, chợt nói: "Các người đã biết Vân Sinh ở đâu, đi hỏi cô ấy một câu, chẳng phải sẽ biết rốt cuộc ai đã bắt cô ấy đi ư!".

Mặt Phàn Cảnh Vân lộ vẻ ngại ngùng, đáp: "Thác Bạt Nghiêu trông coi Vân Sinh tiểu thư rất chặt, tiểu nhân từng ở vương đình Mạc Bắc một tháng, đừng nói là thấy mặt cô ấy, ngay cả một câu cũng không thể truyền vào".

Thần Niên bất giác nhíu mày: "Phía cô ấy không liên hệ được, thế còn chỗ nghĩa phụ ta thì sao? Chẳng lẽ đến cả tung tích của ông mà cũng không điều tra được?".

https://thuviensach.vn

Phàn Cảnh Vân gật đầu nói: “Đúng thế, ngay cả vương gia cũng không nghĩ ra là ở đâu, bên cạnh Thác Bạt Nghiêu có vài cận thần thuộc tộc Khâu Mục Lăng, nhưng đều là lão thần nhiều năm rồi. Từ sau khi đứa con mồ côi của vương nữ xuất hiện ở vương đình, đã không tìm được một chút tin tức nào của nghĩa phụ ngài. Đây cũng là nguyên nhân vương gia bảo tiểu nhân đến đỉnh Hổ Khẩu, muốn xem xem có thể biết được chút tin tức nào từ chỗ ngài không”.

Thần Niên nghe mà sửng sốt, lắc đầu đáp: “Hiện giờ ta cũng không biết”.

Hai người bọn họ đã không còn gì để nói, chỉ có thể im lặng nhìn nhau. Phàn Cảnh Vân nghĩ thân phận của mình đã bại lộ, Thần Niên tất nhiên sẽ không chịu cho hắn ở lại sơn trại nữa, liền thấp giọng nói: “Chờ sau khi đưa ngài trở về sơn trại, tiểu nhân sẽ đi”.

Không ngờ Thần Niên lại đưa mắt nhìn y, ngược lại hỏi: “Huynh đi rồi, nhưng có thể đảm bảo chủ nhân của huynh sẽ không phái người khác đến không?”.

Câu hỏi này làm Phàn Cảnh Vân không thể trả lời, đành phải cười khổ nói: “Việc này, tiểu nhân không thể cam đoan thay vương gia được”.

Thần Niên mỉa mai cong môi: “Vậy huynh có đi hay không thì có gì khác biệt? Đi rồi, chẳng qua là chuyển từ sáng vào tối thôi. Nếu là như vậy, chi bằng huynh cứ tiếp tục ở lại còn hơn, tốt xấu gì dùng đến cũng tiện”. Nàng như khiêu khích nhìn về phía Phàn Cảnh Vân, nói: “Huynh nói cho vương gia của huynh biết, Tạ Thần Niên ta vĩnh viễn là Tạ Thần Niên của núi Thái Hành, không liên quan gì đến Tiên Thị, Thái Hưng. Ta không làm chuyện khuất tất, cũng không có gì để giấu giếm, nếu hắn muốn biết gì, cứ hỏi thẳng ta là được, không cần phải vòng vo thế này”.

Phàn Cảnh Vân không dám nói tiếp, chỉ bày ra khuôn mặt tươi cười.

https://thuviensach.vn

Thần Niên thả bạc vụn lên bàn, đứng dậy rời khỏi quán trà. Phàn Cảnh Vân không đoán được tâm tư của nàng, cũng không dám hỏi, đành phải ở phía sau lặng lẽ theo sát, nhìn nàng đi loanh quanh hết phủ thủ thành Tuyên Châu, rồi mới quay về khách điếm.

Bọn họ vào cửa không lâu, Lục Kiêu cũng từ bên ngoài hấp tấp trở về, trên người đã thay một bộ y phục màu đen mới, vạt áo và cổ tay áo đều thêu vân chìm bằng tơ vàng, vừa lộ vẻ oai hùng lại thêm nét hoa lệ. Đại Ngốc liền hét toáng: "Tiểu tử huynh không nghĩa khí gì cả, đi ra ngoài lén mua quần áo mới về mặc, còn quên cả huynh đệ chúng ta".

Lục Kiêu không để ý đến y, chỉ nhìn vẻ mặt của Thần Niên. Thần Niên chỉ liếc mắt bừa, khen: "Thật ra rất đẹp, nếu cạo râu đi là giống thiếu gia con quan rồi".

Mọi người nghe thế cùng cười ầm lên, còn có người đến cười trêu Lục Kiêu. Trên mặt Lục Kiêu mặc dù cũng cười cười, nhưng nụ cười kia lại có phần miễn cưỡng. Thần Niên kết thúc tràng cười của mọi người, nói với Lục Kiêu: "Huynh và Phàn đại ca đến phòng ta, ta có việc muốn thương lượng với hai người".

Cả Lục Kiêu và Phàn Cảnh Vân đều có tâm tư riêng, sau khi vào phòng, không ngờ Thần Niên lại bàn với bọn họ việc làm thế nào để thuổng được bạc quan Tuyên Châu, nói: "Làm việc sợ nhất đêm dài lắm mộng, chúng ta đã đến đây rồi thì phải mau chóng tiến hành mới được. Theo ta thấy cứ chiếu theo sự an bài của chúng ta lúc trước, chia làm ba tổ hành động. Ban ngày Phàn đại ca sẽ bố trí nhân lực ra bên ngoài phủ thủ thành nằm vùng, ban đêm ta sẽ dò đường truy dấu làm ăn, mấy hôm nay Lục Kiêu hãy dẫn Đại Ngốc đi mua sắm hàng hóa, che mắt mọi người".

Phàn Cảnh Vân lên tiếng đồng ý trước, chỉ còn chờ Lục Kiêu nói chuyện. Quả nhiên, liền thấy Lục Kiêu nhíu mày, nói: "Ban đêm ta đi với nàng".

https://thuviensach.vn

Thần Niên nhìn hắn, liền nói: “Được”.

Đôi lông mày Lục Kiêu giờ mới giãn ra, vai thẳng tắp ngồi đó, im lặng không nói. Thần Niên lại đơn giản bàn giao thêm vài câu rồi bảo Phàn Cảnh Vân trở về phòng, giữ Lục Kiêu lại, cẩn thận quan sát hắn một lúc, bất chợt hỏi han: “Huynh bị thương?”.

Lục Kiêu giương mắt nhìn nàng, chậm lại một chút mới phủ định: “Không đâu”.

“Huynh đừng gạt ta, ta ngửi thấy mùi kim sang dược rồi”, Thần Niên nói, “Huynh cởi y phục ra cho ta xem”.

Sắc mặt Lục Kiêu chợt đỏ bừng, từ bên bàn đứng phắt dậy, nói: “Đừng làm càn, nàng nghỉ sớm đi, ta về phòng trước”. Hắn nói xong liền xoay người đi ra ngoài, ngờ đâu Thần Niên lại đánh lén từ phía sau, thò tay kéo cổ áo hắn. Lục Kiêu cả kinh, theo bản năng xoay người lại, duỗi tay ra chắn Thần Niên, không ngờ chiêu này của Thần Niên chỉ là hư chiêu, cổ tay vụt một cái lướt qua người hắn, hướng thẳng về vạt áo hắn.

Hai người ngươi tới ta lui, trong chớp mắt đã đánh mấy chiêu, nhưng luận về mánh lới, Lục Kiêu không phải đối thủ của Thần Niên, hắn lại không thể dùng lực mạnh với nàng, bất giác bị bức ép có phần chật vật, không nhịn được nhỏ tiếng quát: “Tạ Thần Niên, nàng đừng nghịch!”.

Lời còn chưa dứt, Thần Niên đã dùng hai tay mở vạt áo hắn, kéo sang hai bên, lộ ra vải bông màu trắng băng kín bên trong. Cả hai đều sững người, mùi kim sang dược trộn lẫn mùi máu tỏa đến trước mặt, Thần Niên ngơ ngác nhìn một lúc rồi mới ngước mắt nhìn Lục Kiêu, lạnh lùng hỏi: “Sao lại bị thương?”.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu ra vẻ không thèm để ý, vỗ nhẹ tay Thần Niên, nói: “Không sao đâu, vài vết thương ngoài da, ta gặp bạn cũ, luận bàn chút võ công, không cẩn thận bị thương”.

Thần Niên lại cười khẩy, nói: “Không nói? Được, ta tự mình cởi ra xem!”.

Nói xong nàng liền đưa tay lần mối buộc của băng vải, dọa Lục Kiêu sợ hãi vội ấn chặt tay nàng, nói: “Đừng, ta nói”.

Thần Niên giờ mới dừng tay, ngẩng đầu nhìn hắn.

Lục Kiêu nhếch môi nhìn nàng, thì thào: “Tự mình vạch”.

Thần Niên nhìn hắn chăm chú, lại hỏi: “Bao nhiêu đao?”. Giọng nàng nguội lạnh mà gay gắt, không nghe thấy câu trả lời của Lục Kiêu, lại lớn tiếng hỏi lại, “Bao nhiêu đao? Nói, huynh tự vạch lên người bao nhiêu đao?”.

“Sáu đao.” Lục Kiêu đáp.

Mắt Thần Niên lập tức đỏ hoe, Lục Kiêu chỉ cảm thấy trái tim giống như thắt lại đầy đau đớn, liền nhếch miệng cười, nhẹ nhàng nói: “Thân phận của người không tầm thường, nàng lại hạ nhục người như vậy, cuối cùng ta đành phải xuống nước với người”.

Thần Niên không nói, chỉ ra sức mím môi.

Lục Kiêu rút vạt áo trong tay nàng ra mặc lại chỉnh tề, muốn trêu nàng cho vui, cố ý vui đùa bảo: “Cũng may mà nàng chỉ viết có hai chữ, nếu viết nhiều thêm vài chữ nữa, việc này chắc hết cách mất”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên rũ mắt xuống, bất ngờ không đầu không cuối nói: “Lục Kiêu, ta là Tạ Thần Niên, ta chỉ là thủ lĩnh sơn tặc của núi Thái Hành – Tạ Thần Niên”.

Lục Kiêu im lặng nhìn nàng, đáp: “Tạ Thần Niên, ta biết”.

Thần Niên nghe vậy hơi hếch cằm lên, đôi mắt dù còn hoe hoe nhưng cũng mặt mày giãn ra cười nói với hắn: “Vậy là tốt rồi”.

Thấy nàng như thế, trong lòng Lục Kiêu mới sáng sủa lên, khựng lại rồi hỏi: “Nàng định ban đêm đi do thám phủ thủ thành lúc nào? Ta đi cùng nàng”.

Trên người hắn mang thương tích, Thần Niên đương nhiên không chịu để hắn tiếp tục mạo hiểm theo mình, bèn nói: “Việc này không vội, phải chờ tin tức của Phàn đại ca trước đã, thể nào cũng phải mất dăm ba hôm, huynh cứ yên tâm dưỡng thương trước”.

Nào ngờ không quá hai ngày, Phàn Cảnh Vân đã tìm hiểu được rất nhiều tin tức trở về, không những lần ra rõ ràng tình hình tuần phòng của thủ vệ phủ thủ thành mà còn tra được cả số lượng đại khái của chỗ bạc quan kia nữa.

“Trong quá khứ, bất kể Tuyên Châu che đậy ra sao, bề ngoài vẫn phải nghe theo ý chỉ triều đình, hằng năm cũng sẽ nộp bạc thuế cho Thịnh Đô. Nhưng từ khi Giang Bắc đánh giặc, Tuyên Châu liền lấy cớ đường sá bất ổn, ngừng đóng bạc thuế.” Phàn Cảnh Vân nói tỉ mỉ, lại móc ra bản đồ phủ thủ thành không biết bói đâu ra cho Thần Niên xem, chỉ vào một nơi ở giữa nói: “Nghe nói có số lượng bạc không nhỏ đặt ở đây, nhưng trông coi cũng hết sức chặt chẽ”.

Thần Niên nhìn Phàn Cảnh Vân cười, nói: “Phàn đại ca thật bản lĩnh, ở trong sơn trại của chúng ta quả thật cũng coi như là nhân tài mà không có

https://thuviensach.vn

đất dụng võ rồi".

Phàn Cảnh Vân không biết nàng đang khen thật hay khen vờ, đành phải đúng mực đáp: "Đại đương gia quá khen".

Thần Niên cúi đầu nhìn bản vẽ, im lặng suy xét một lát, do dự nói: "Còn phải do thám kĩ càng một phen, ta thấy việc này không đơn giản vậy đâu".

https://thuviensach.vn

8

Thật khó hững hờ

Buổi đêm cùng ngày hôm đó, nàng và Lục Kiêu thay y phục dạ hành đi vào trong phủ thủ thành Tuyên Châu một chuyến, sau khi trở về liền nói với Phàn Cảnh Vân: "Trong kho cũng không có bao nhiêu tiền bạc, xem chừng chỉ là thuật che mắt".

Phàn Cảnh Vân ngạc nhiên nói: "Sao lại biết là thuật che mắt?".

Thần Niên lại cười đáp: "Ta xuất thân sơn tặc chính cống, làm việc cũng là làm ăn, chỉ cần đứng ngoài cửa nghe thử cũng biết bên trong có bạc hay không".

Phàn Cảnh Vân lộ vẻ kinh ngạc, nửa tin nửa ngờ, Lục Kiêu thấy vẻ mặt y như thế, không nhịn được nói: "Huynh đừng nghe cô ấy nói mò, cô ấy đang trêu huynh đấy".

Thần Niên mỉm cười, giờ mới giải thích với Phàn Cảnh Vân: "Chúng ta đặc biệt đến đó chờ quan quản kho đi kiểm tra kho, nhìn thần sắc trên mặt người đó liền đoán được bên trong không có mấy bạc. Nét mặt y tuy cũng nghiêm túc, nhưng bước đi lại nhanh lẹ, không có sức nén không lừa được kẻ khác".

Phàn Cảnh Vân nghĩ ngợi, đoạn bàn bạc với Thần Niên: "Tôi đi điều tra lại, lần này sẽ không chỉ theo dõi phủ thủ thành không nữa".

Thần Niên gật đầu, lại nói: "Theo dõi người, chúng ta tìm tòi cội rễ".

https://thuviensach.vn

Phàn Cảnh Vân được nàng căn dặn, cáo từ lui ra ngoài, người vừa đến cửa thang gác, Thần Niên lại từ trong phòng đuổi tới, cười nói: “Phàn đại ca, ta muốn ra ngoài mua vài thứ, huynh có thể đi cùng ta không?”.

Phàn Cảnh Vân lấy làm khó hiểu, không khỏi đưa mắt nhìn ra phía sau nàng.

Thần Niên theo tầm mắt của y quay đầu lại ngó xem thì thấy Lục Kiêu từ phía sau đi ra theo, liền xoay người giải thích với hắn: “Trong khách điếm cần có người ở lại, huynh ở đây chờ ta, ta bảo Phàn đại ca đi mua vài thứ với ta, khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, dù sao cũng phải mua chút gì về cho sư phụ ta”.

Lần này cùng đi có hơn chục người, ngoại trừ những người được phái ra ngoài làm việc, trong khách điếm còn bảy tám người, tất nhiên là cần để lại một người có thể cai quản. Lục Kiêu gật đầu, đáp: “Được”.

Thần Niên theo Phàn Cảnh Vân ra khỏi cửa, đợi đến chỗ không người, mới hỏi Phàn Cảnh Vân: “Huynh có thể tra ra Thác Bạt Nghiêu đang ở đâu không?”.

Phàn Cảnh Vân đã đoán Thần Niên có việc muốn tránh Lục Kiêu từ trước, chỉ không ngờ lại là việc này, thoáng cân nhắc, đáp: “Giờ người Tiên Thị trong thành Tuyên Châu tuy khá nhiều, nhưng nếu muốn điều tra những người đó thực tế lại không khó. Những người đó ban đêm thường ra ngoài thành ngắm hoa, chắc hẳn ngoài thành có chỗ trú chân”.

Thần Niên nói: “Tốt lắm, vậy làm phiền huynh điều tra xem”.

Phàn Cảnh Vân nhìn Thần Niên, lưỡng lự một chút nhưng vẫn nói: “Đại đương gia, có câu này tôi muốn khuyên ngài, nếu chúng ta vẫn muốn ở

https://thuviensach.vn

Tuyên Châu làm vụ làm ăn lần này, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Chi bằng nhịn cơn tức nhất thời, chờ sau này tính sổ là được".

Thần Niên nghe thế lại nở nụ cười, nói: "Phàn đại ca, huynh nghĩ nhầm rồi, tâm nhãn của ta sao nhỏ như thế được. Ta điều tra hành tung của bọn chúng đều có dụng ý của ta cả, chứ không phải để kèn cựa hơn thua với gã".

Phàn Cảnh Vân nghe nàng nói vậy bèn không hỏi nữa, đáp: "Được, tôi đi điều tra".

Thần Niên lại nói: "Việc này phải cẩn thận, không được dùng người trong trại chúng ta. Mặc khác, huynh tiếp tục âm thầm tìm vài người Tiên Thị đến, phỏng theo trang phục của bọn Thác Bạt Nghiêu, tìm một căn nhà gần phủ thủ thành rồi thuê để ở, bảo họ ngày nào cũng đóng cửa ở trong nhà đừng ra ngoài, chỉ hai buổi sớm tối phái hai người đi ra dạo một vòng là được".

Phàn Cảnh Vân gật đầu đồng ý với nàng.

Thần Niên chia tay y ở đầu phố, cười nói: "Huynh đi làm việc của huynh đi, cứ tha hồ đi dạo, trước khi trời tối thì về".

Nàng nói cười vui vẻ, lúc nói chuyện đã khôi phục lại hòa khí thường ngày, toàn bộ vẻ lạnh lùng cay nghiệt trên phố ngày đó đã biến mất. Phàn Cảnh Vân thầm nghĩ tính tình cô gái này thật cổ quái, làm người ta không tài nào đoán đọc được, không biết trước kia vương gia tại sao lại ở bên nàng. Lại không khỏi thầm thấy hiếu kì, người như vương gia mà cũng chịu được tính tình của nàng?

Phàn Cảnh Vân không hổ là thủ lĩnh mật thám ở quan ngoại Phong Quân Dương phái đi, không quá ba ngày, y đã tìm được chỗ để bạc quan thực sự, còn tra ra cả hành tung của Thác Bạt Nghiêu, bí mật nói cho Thần Niên biết: "Bọn chúng đến sớm hơn chúng ta vài ngày, trước đó ngủ trong thành

https://thuviensach.vn

hai đêm, sau đó một mực ở ngoài thành, hôm nay lúc tôi đến đó, thấy có xe ngựa đang thu dọn hành lý, hẳn là muốn đi".

"Có biết là đi đâu không?" Thần Niên lại hỏi.

Phàn Cảnh Vân đáp: "Có lẽ là trở về, nghe nói giờ Tiên Thị đang dời đô, gã hẳn nên quay về Thượng Kinh mới phải".

Thần Niên lại lắc đầu nói: "Chưa chắc, huynh bảo người theo dõi sát sao, nhất định phải xem chúng chạy đi đâu. Còn nữa, mấy người Tiên Thị huynh thuê cũng không còn tác dụng nữa, lén giải tán họ đi, bỏ không căn nhà kia".

Nàng lại nhỏ giọng dặn dò Phàn Cảnh Vân phải làm việc ra sao, Phàn Cảnh Vân nghe mà sắc mặt biến đổi, cả kinh nói: "Cô định đổ việc này lên người Thác Bạt Nghiêu ư?".

Thần Niên mỉm cười: "Nhìn hành động của bọn chúng, đến Tuyên Châu tất nhiên là gạt người, cứ để Tuyên Châu đi điều tra bọn chúng trước đã rồi nói sau! Đợi đến khi hai bên đấu nhau thì người của chúng ta đã về sơn trại từ lâu rồi".

Trong mắt Phàn Cảnh Vân tỏa ra hào quang, nói: "Đúng là như thế!". Y phân vân một chút, lại nói: "Nhưng việc này sợ còn phải gạt Lục thiếu hiệp".

Thần Niên cười nói: "Yên tâm, ta biết".

Sáng sớm ngày hôm sau liền có người đến truyền tin cho Phàn Cảnh Vân, nói mấy người Tiên Thị đó lại đi về phía Tây Nam. Phàn Cảnh Vân có phần buồn bực, bàn bạc với Thần Niên, nói: "Sao lại đi hướng Tây Nam? Muốn đi Thanh Châu sao?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên trầm tư không nói, quan nội không thể so với quan ngoại, một tốp người Tiên Thị ở Tuyên Châu sẽ không làm người khác chú ý, chứ nếu vượt qua núi Yến Thứ, chắc chắn sẽ bị người có lòng chú ý, nếu Thác Bạt Nghiêu dám đi, bên kia nhất định đã có kẻ tiếp ứng rồi. Mà Thanh Châu hiện tại đang nằm trong tay Tiết Thịnh Anh, xem như địa bàn của Phong Quân Dương, Thác Bạt Nghiêu đến đó làm gì?

Nàng bất giác nhìn Phàn Cảnh Vân một cái, Phàn Cảnh Vân đoán được suy nghĩ của nàng, lập tức đáp: "Phía vương gia chắc hẳn còn chưa biết, những tin tức ở quan ngoại đều do tôi báo về".

Thần Niên nhất thời cũng không rõ, bất giác hơi rầu rĩ, nhưng nghĩ lại, bất kể Thác Bạt Nghiêu làm gì đi nữa, dù sao cũng chẳng liên quan đến cái sơn trại be bé của nàng, tội gì hao phí tâm tư. Nàng liền nói: "Mặc gã đến đó làm gì, chỉ cần giám sát chặt chẽ con đường gã đi, đến lúc đó dẫn người Tuyên Châu đến là được".

Mấy ngày nay bọn họ mua được rất nhiều hàng hóa phương Bắc, đều là những thứ cồng kềnh mà lại rẻ tiền. Thần Niên liền bảo mọi người chất hàng hóa lên, ngông nga ngông nghênh ra khỏi thành, đi về hướng Ký Châu. Cùng đêm hôm đó, nàng dẫn theo Lục Kiêu và mấy người có năng lực trong trại lén vòng lại Tuyên Châu, tìm được chỗ giấu bạc quan, dùng thuốc đánh ngã thủ vệ, cướp bằng sạch vàng bạc trong hầm ngầm không sót thứ gì.

Thần Niên tự mang không ít hoàng kim, Đại Ngốc thân thể cường tráng, lưng mang nhiều nhất, nhưng leo tường thì thể trọng của y lại kém nhất, Thần Niên với Lục Kiêu phải hợp lực mới dùng dây thừng kéo được cả người y vác ra ngoài. Thần Niên mệt mỏi thở hồng hộc, oán giận nói: "Cứ tưởng đệ khỏe cõng được nhiều, không ngờ đệ lại nặng thế, xem như là làm ăn lỗ vốn rồi".

https://thuviensach.vn

Đại Ngốc cười hì hì ngốc nghếch, túm lấy cái bọc trên lưng Thần Niên, ngu ngơ nói: “Đại đương gia, đệ vác thay người”.

Phàn Cảnh Vân đã dẫn người tiếp ứng bên ngoài thành, Thần Niên đưa một túi bạc quan cho y, nói: “Chúng ta chia nhau làm việc, sau khi huynh xong việc thì tự quay về trại”.

Trước đó bọn họ đã có sắp xếp, Phàn Cảnh Vân cũng không lắm lời, liền dẫn theo bảy tám người phóng ngựa đi theo một đường khác. Đại Ngốc lấy làm kì quái, không nhịn được hỏi Thần Niên: “Đại đương gia, mấy người bên cạnh Phàn huynh đệ cũng là huynh đệ trong trại chúng ta à? Sao trước giờ chưa từng thấy?”.

Thần Niên lại cười mắng: “Nói nhảm ít thôi, chạy nhanh lên, mọi người còn đang chờ chúng ta ở phía trước”.

Mấy người họ vẫn chưa cưỡi ngựa, Thần Niên dẫn đầu lao về phía trước, ai nấy cũng vội vàng đuổi ở phía sau, cứ đi như thế vài chục dặm, đến lúc hừng đông mới đuổi kịp đoàn đội xuất phát đầu tiên, giấu vàng bạc vào trong hàng trên xe, giả dạng làm những người lái buôn bình thường, đi về phía Ký Châu.

Trong ranh giới Ký Châu coi như bình an, song mọi người đều lo lắng đề phòng suốt dọc đường, mãi đến khi đi vào trong núi Thái Hành rồi mới thở phào nhẹ nhõm, tìm một nơi dốc đứng, đẩy hết cả xe chở hàng xuống vách núi, chỉ mang theo vàng bạc cưỡi ngựa chạy đi. Lục Kiêu chỉ biết Phàn Cảnh Vân dẫn người đi dẫn dụ truy binh, thấy đoạn đường mình đi thuận lợi, bất giác có phần lo lắng cho chỗ Phàn Cảnh Vân, thừa lúc nghỉ ngơi bèn tự mình nói với Thần Niên: “Không biết bên Phàn Cảnh Vân thế nào rồi, huynh ấy không có võ công, lỡ xảy ra bất trắc nữa, đáng lẽ để ta đi thì tốt rồi”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên lặng đi một lát rồi mới khẽ nói: “Khỏi cần huynh lo cho y, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, không về được mới là tốt nhất”.

Lục Kiêu không hiểu vì sao Thần Niên lại đột ngột nói ra lời lẽ vô tình đó, bất giác hơi cau mày, lại nghe Thần Niên giải thích: “Y không phải dân lưu lạc chạy nạn gì cả, y là người của Phong Quân Dương, có bản lĩnh lắm, đến sơn trại là vì điều tra thân thế của ta”.

Lời vừa mới dứt, thân mình Lục Kiêu lập tức cứng đờ.

Thần Niên bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: “Ta mới là đứa con mồ côi thực sự của vương nữ, đúng không?”.

Lục Kiêu lại im thít nửa ngày không nói nên lời.

Nếu không phủ định thì tức là khẳng định rồi. Thần Niên cười nhạt, rời mắt khỏi Lục Kiêu, hơi cúi đầu, một lát sau, nhỏ giọng bảo: “Ta vốn định một mực giấu huynh, làm bộ không biết gì cả. Nhưng ta hận nhất là bị người khác dối gạt, sao có thể giấu huynh được. Sao lại phải giấu giấu giếm giếm, quá mệt mỏi”.

Lục Kiêu nhìn nàng, nói nhỏ: “Ta không cố ý giấu nàng”.

“Bất kể ra sao, huynh đều đối xử với ta rất tốt, là thật lòng đối tốt với ta, ta vẫn phân biệt được phải trái.” Thần Niên ngước mắt nhìn hắn, mới lại hỏi: “Lục Kiêu, ta bất chấp vì sao huynh đến bên ta, giờ ta muốn hỏi huynh, sau này huynh có thể chỉ coi ta là Tạ Thần Niên không?”.

Lục Kiêu hiểu ý nàng, muốn nói với nàng trong lòng hắn nàng vẫn luôn là Tạ Thần Niên, song việc của Thiền vu chưa giải quyết được, còn việc vẫn chưa hoàn thành, hắn không thể đảm bảo với nàng được.

https://thuviensach.vn

Thần Niên thấy hắn rất lâu không đáp, trong lòng liền có đáp án, đôi mắt sáng ngời ảm đạm đi vài phần, khóe miệng vẫn ra sức cong lên, nói nhỏ: "Xin lỗi, là ta tùy hứng quá mức, xem như ta chưa bao giờ nói những lời hôm nay đi".

Nàng nói xong liền đứng dậy bảo mọi người gấp rút lên đường, giọng nói lanh lảnh truyền đi rất xa trong núi: "Mau lên nào, cố thêm chút nữa, có lẽ trước khi trời tối là có thể về đến sơn trại, là nam tử thì đứng lên hết cho ta! Chúng ta làm một vụ làm ăn lớn thế này trở về, ai nấy đều là anh hùng hảo hán, đừng làm như thể gấu chó nữa!".

Mọi người tuy hết sức mệt mỏi, nhưng bị lời nói của nàng kích động, đua nhau đứng dậy, dắt ngựa tiếp tục lên đường, quả nhiên trước khi trời tối đã về đến đỉnh Hổ Khẩu. Thôi Tập và Ôn Đại Nha xuống núi đón đoàn người Thần Niên lên núi, nói: "Đạo trưởng cũng đã về rồi".

Thần Niên nghe vậy, lòng lấy làm vui vẻ, liên tục hỏi han: "Bọn họ cũng về rồi ư? Về từ khi nào? Đi đường có thuận lợi không?".

"Vừa mới về hôm qua, mua được nhiều dược liệu về lắm. Lúc ở Vân Tây cực kì thuận lợi, chỉ có vài ngày trước phía Thịnh Đô xảy ra chuyện, làm cho cả Giang Nam đều vô cùng hỗn loạn, đạo trưởng cũng bị ảnh hưởng một chút, có điều may là hoảng sợ mà không nguy hiểm, dọc đường bình an trở về rồi." Thôi Tập đáp.

Thần Niên nghe nói Giang Nam lại loạn, bất giác nhíu mày thật chặt, nói: "Thiên hạ không còn nơi thái bình nữa rồi!". Nàng dừng lại, hỏi Thôi Tập: "Phàn Cảnh Vân đã về chưa?".

Thôi Tập lắc đầu đáp: "Vẫn chưa, nhưng huynh ấy cho người đưa tin về. Sao huynh ấy không đi cùng cô?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên đáp: “Vì một vài nguyên nhân, đã tách nhau ở Tuyên Châu, chờ sau này sẽ nói tỉ mỉ cho cậu nghe”.

Thôi Tập đồng ý, nhìn Thần Niên, lại nhìn sang Lục Kiêu bên cạnh nàng, trù trừ một chút mới nói nhỏ: “Đạo trưởng còn dẫn theo một người về, nói là muốn gặp cô”.

“Gặp ta?” Thần Niên lấy làm kinh ngạc, hỏi Thôi Tập, “Ai thế?”.

Không ngờ Thôi Tập lại không đáp, chỉ bảo: “Cô gặp sẽ biết ngay”.

Thấy cậu thần thần bí bí như thế, Thần Niên lại càng bối rối. Đến khi vào trong trại, cha con họ Lỗ cũng giấu tin tức, Thần Niên chỉ đơn giản bắt chuyện với hai người, cười nói: “Ta đến gặp sư phụ ta đã, lát nữa sẽ nói chuyện với hai người sau”.

Nói xong, lại dặn Ôn Đại Nha luôn theo sau nàng rằng: “Ôn đại ca đi chuẩn bị rượu nồng đồ ngon nhanh lên, tối nay chúng ta uống một bữa thỏa thuê, không say không nghỉ”.

Suốt dọc đường Ôn Đại Nha không nói tiếng nào, thần sắc lúc này lại càng thêm kì lạ, ấp úng một chút, đáp: “Được”.

Thần Niên không để tâm vì sao, chỉ bước nhanh đến chỗ Tịnh Vũ Hiên, vừa mới vào sân đã nghe giọng Tiêu Hầu Nhi từ trong nhà truyền ra: “Sư phụ, người không biết rồi, tình hình lúc đó nguy hiểm đến mức nào, đồ đệ sợ choáng váng luôn, trong đầu thầm nghĩ đến mấy món khinh công người đã truyền cho, con liền lập tức dùng nó để tháo chạy, nào là chạy thẳng, rồi cả chạy vòng quanh nữa chứ…”.

Nghe tiếng gào to tướng của Tiêu Hầu Nhi, Thần Niên bất giác bật cười, đứng ở ngoài chốc lát rồi mới xốc mành vào phòng, cười nói: “Sư phụ, con đã về”.

https://thuviensach.vn

Nàng nở nụ cười ấm áp, nhưng khi nhìn thấy chàng trai ngồi đối diện với Tịnh Vũ Hiên thì tắt ngấm ý cười, ngay cả mành cửa đang cầm trên tay cũng nhất thời quên buông.

Phong Quân Dương ung dung đứng dậy, mỉm cười nói: "Tạ đại đương gia".

Thần Niên chưa đáp lời chàng, mà nhìn Tịnh Vũ Hiên đang nhìn về hướng khác, ngạc nhiên nói: "Sư phụ, đây là ai?".

Tịnh Vũ Hiên nheo mắt lại, hỏi lại nàng: "Quái lạ, chẳng phải hắn đến tìm con à? Con không quen hắn? Ờ, nếu con đã không quen thì cứ giết quách đi, đỡ lắm chuyện".

Tiêu Hầu Nhi vừa nghe thế, sợ tới mức nhảy từ mép giường xuống, vội nói: "Sư phụ! Không thể giết được!". Gã nói xong lại vội vàng nhìn Thần Niên, "Sư tỷ, đây là Vân Tây vương đó!".

Thần Niên bỏ mành đi vào trong, ngồi xuống mép giường sát Tịnh Vũ Hiên, cười liếc Phong Quân Dương một cái, nói: "À, là thế tử Vân Tây vương trước kia, ban nãy ngài gọi ta một tiếng Tạ đại đương gia, ta nhất thời chưa nhận ra. Ngồi, ngồi đi, mời ngài ngồi. Phong vương gia, sao ngài lại đến sơn trại của ta? Có chuyện gì sao?".

Phong Quân Dương làm như không hề để ý, hờ hững cười, lại ngồi xuống ghế, nói: "Đúng là có vài chuyện".

Thần Niên bất giác nhíu mày, cười như có như không hỏi: "Chuyện gì? Không phải là muốn bảo người của sơn trại ta giúp ngài làm việc gì đó không thể để lộ chứ? Nơi này của ta không phải Thanh Phong trại, lẽ nào ngài đến nhầm chỗ?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương mỉm cười lắc đầu: “Không phải, là việc riêng liên quan đến đại đương gia”.

Thần Niên cúi đầu chỉnh lại vạt áo mình, thờ ơ hỏi: “Việc riêng gì?”.

Phong Quân Dương lại không trả lời, mãi đến khi Thần Niên đưa mắt nhìn chàng, chàng mới cười khẽ, nói: “Không tiện nói trước mắt Tịnh tiền bối”.

Thần Niên tức đến bật cười, hỏi chàng: “Ngài rắp tâm đến chia rẽ quan hệ thầy trò chúng ta sao?”.

“Không dám.” Phong Quân Dương đúng mực đáp.

Thần Niên nhìn chàng cười khẩy không nói năng gì, trên mặt Phong Quân Dương có nét cười nhàn nhạt, nhưng cũng đang nhìn nàng không hề chớp mắt. Tiêu Hầu Nhi thấy hai người họ sóng đôi như vậy, lòng thầm sốt ruột, lại không dám nói chuyện. Ngược lại Tịnh Vũ Hiên lại mất kiên nhẫn trước, kêu lên: “Cút hết cho ta, có việc thì ra ngoài nói, đừng có làm chướng mắt ta”.

Tiêu Hầu Nhi như được đại xá, vội lùi ra cửa vén mành lên, nói: “Sư tỷ và vương gia có việc thì ra ngoài nói đi, đừng làm phiền sư phụ”.

Thần Niên rũ mí mắt xuống, đượm vài phần tủi thân, nhẹ nhàng bảo Tịnh Vũ Hiên: “Con không có gì giấu giếm sư phụ đâu”.

Tịnh Vũ Hiên không nhịn được, khoát tay nói: “Ta biết, ta chỉ ngại phiền, cũng thấy tiểu tử này không vừa mắt, hắn đã ngồi ở chỗ ta cả nửa ngày rồi, con mau đưa hắn ra ngoài đi, tránh ta nổi cáu lên, trong một phút không kiềm chế được lại giết hắn, gây rắc rối cho sơn trại của con”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên gật đầu, nhảy từ mép giường xuống, đưa tay khẽ mời Phong Quân Dương, nói: “Vương gia, xin mời”.

Phong Quân Dương cười, đứng dậy đi ra ngoài, khi đi tới cửa lại đi sang bên cạnh một bước, nói với Thần Niên: “Thôi thì mời Tạ đại đương gia đi trước”.

Thần Niên chẳng thèm giả vờ khiêm nhường với chàng, đi luôn trước ra khỏi phòng. Trong khoảnh khắc cả hai lướt qua người nhau, Phong Quân Dương theo bản năng chợt nín thở, tựa như chỉ có làm vậy mới có thể khống chế được con tim đập lạc nhịp. Chàng hơi dừng lại rồi mới theo sau nàng ra ngoài, lần đầu tiên có thể không cần che giấu cảm xúc trong mắt, không hề kiêng dè nhìn theo bóng lưng nàng.

Hình như nàng cao lên một chút, trước kia chỉ đứng đến vai chàng, mà giờ đây, đỉnh đầu nàng đã có thể chạm đến cằm chàng rồi. Vẫn hao gầy, gầy như ngày trước vậy, thắt lưng vẫn thắt bằng dải vải bố, vẫn nhỏ như thế, như thể chỉ một bàn tay của chàng cũng có thể bẻ gãy, nhưng chàng biết, thật ra vòng eo đó dẻo dai mạnh mẽ, khi ở trong vòng tay chàng giống hệt loài rắn linh hoạt.

Nàng từng dẫn chàng thúc ngựa phi nhanh, nàng từng mặt mũi đỏ bừng nhỏ nhẹ thì thầm với chàng, nàng từng cắn răng thà chết cũng không kêu đau một tiếng, chỉ muốn dùng mạng nàng đổi mạng cho chàng… Sau cùng, nàng nghẹn ngào khóc trên vai chàng, nói: “Các ngươi chẳng qua đều ức hiếp ta không cha không mẹ”.

Nàng đã từng, từng nằm trong lòng chàng.

Phong Quân Dương chỉ cảm thấy mắt mình khô khốc khó chịu, muốn chớp mắt một cái nhưng lại luyến tiếc muôn phần, cố gắng mở to hai mắt, tham lam dõi theo bóng lưng nàng. Từ cửa phòng đến cửa viện, chẳng qua

https://thuviensach.vn

chỉ khoảng cách vài chục bước ngắn ngủi, dưới chân chàng, lại hận sao không thể là một đời một kiếp.

Lúc Thần Niên đi đến cửa viện, cõi lòng đã ra chủ ý, dừng chân quay lại nhìn Phong Quân Dương. Phong Quân Dương hạ mí mắt cực nhanh, rồi mới dám nâng mắt nhìn nàng, chỉ thấy nàng đang cười tủm tỉm nhìn mình, nói: "Vương gia, ngài cũng biết ta vừa mới từ bên ngoài về, còn chưa gặp mặt rất nhiều huynh đệ trong trại, ta phải xử lý xong công việc của sơn trại rồi mới có thời gian rảnh nghe ngài nói đến việc riêng".

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, nói: "Cứ tùy theo thời gian của đại đương gia".

Thần Niên lại mỉm cười, quay đầu dặn Tiêu Hầu Nhi: "Đệ dẫn vương gia về nghỉ ngơi trước, chốc nữa có thời gian ta sẽ đến tìm ngài sau".

Nói xong nàng cũng chẳng đợi phản ứng của Tiêu Hầu Nhi, đã tự mình quay người đi đến phòng nghị sự của sơn trại.

Thấy nàng đã đi xa, Tiêu Hầu Nhi mới định thần lại, cẩn thận liếc nhìn Phong Quân Dương một cái, thử hỏi: "Vương gia, ngài xem…".

Phong Quân Dương cười nhạt, nói nhỏ: "Cứ làm theo nàng bảo là được".

Lại nói đến Thần Niên, đến khi đi khuất tầm mắt Phong Quân Dương, nàng mới chợt cảm thấy đầu vai run lên, ngơ ngẩn dựa vào bức tường thấp đứng một lát mới thu lại được cảm xúc, tiếp tục bước đi. Người trong phòng nghị sự đã tập trung đông đủ, không những Thôi Tập và đám Ôn Đại Nha đều ở đó, mà cả Lục Kiêu cũng ngồi bên cạnh, thì thầm nói chuyện với Linh Tước.

Thần Niên bước vào phòng, hỏi Ôn Đại Nha: "Đã kiểm đồ đạc xong chưa?".

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha vội đứng dậy đáp: “Nhìn qua qua rồi, trước hết cứ đưa vào kho cái đã, để mai trời sáng rồi kiểm kê kĩ lưỡng sau”.

Thần Niên gật gật đầu, tùy ý nhìn lướt qua, không thấy bóng Triêu Dương Tử, không khỏi ngạc nhiên nói: “Đạo trưởng đâu? Sao vẫn không thấy ông?”.

Thôi Tập nghe vậy đáp: “Từ khi về, đạo trưởng một mực ngồi trong viện trống phía Đông mân mê chỗ dược liệu, để tôi bảo người đi mời ông”.

Thần Niên còn chưa nói gì, Ôn Đại Nha đã nhảy dựng lên, nói: “Để tôi đi cho, sắp họp đến nơi rồi, sao có thể thiếu đạo trưởng được”.

Thần Niên cười bảo: “Thôi để ta đi, đạo trưởng là người khó tính lại ưa lễ tiết”.

Nàng nói xong liền xoay người đi ra ngoài, người vừa mới ra khỏi phòng chưa được vài bước, Lục Kiêu đã đuổi theo đằng sau, nói: “Ta đi với nàng”.

Thần Niên không nói không rằng, nhẹ nhàng gật đầu. Giờ trời đã nhá nhem tối, có trại viên đốt đèn lồng lên, muốn đến soi đường cho hai người, Thần Niên lại phất tay, ý bảo không cần, chỉ cùng Lục Kiêu thủng thẳng đi ra ngoài nhờ ánh trăng sáng. Đợi khi tiếng người ồn ào đã cách xa, Thần Niên mới nhỏ giọng nói với Lục Kiêu: “Phong Quân Dương đến đây”.

Lục Kiêu nghe mà ngẩn hết cả người rồi mới kịp phản ứng, lại nghe Thần Niên nói: “Ta đoán có lẽ cũng đến vì thân thế của ta”. Thần Niên cong khóe miệng, như thể tự giễu, hoặc như thể bất đắc dĩ, nói nhỏ: “Ta còn nhớ lúc ở Thanh Phong trại, phu tử giảng bài cho mấy người chăm đọc sách, từng nói một từ là ‘đầu cơ kiếm lợi’. Lúc đó ta không hay đọc sách, không hiểu ý của cụm từ đó. Giờ nghĩ lại, lúc ấy đúng là nên hỏi phu tử cho rõ ràng”.

https://thuviensach.vn

Nàng nói đến đây, lại nghĩ Lục Kiêu là người Tiên Thị, chưa chắc đã hiểu ý của từ này, không khỏi bật cười bảo: "Đang yên đang lành nói với huynh chuyện này làm gì chứ!". Nàng ngừng lại, rồi nói tiếp: "Ta chỉ muốn nói với huynh rằng, nếu Phong Quân Dương dám đến đây, tất nhiên là có chiêu sau nữa. Có điều trong trại hắn cũng không dám làm gì ta đâu, huynh đừng để ý đến hắn, cứ coi như không nhìn thấy là được".

Lục Kiêu trầm mặc một lát, chỉ gật đầu nói: "Được".

Thấy hắn không nói gì nữa, lòng Thần Niên hơi nguội lạnh, nhưng lại không nhịn được cong khóe môi. Nàng đứng tại chỗ một lát, bỗng lẳng lặng xé một đường dài ở vạt áo, buộc hai mắt lại, mỉm cười hỏi Lục Kiêu: "Huynh nói xem mình ta có thể tìm ra đạo trưởng ở đâu không?".

Lục Kiêu không hiểu vì sao nàng lại có hành động kì lạ như thế, không dằn nổi lòng hỏi: "Tạ Thần Niên?".

"Ừ!" Thần Niên nhẹ nhàng lên tiếng, còn nói: "Lục Kiêu, từ giờ trở đi huynh đứng bên cạnh, đừng che đường của ta, ta muốn thử một lần, xem rốt cuộc có thể tìm thấy hay không. Yên tâm, trong lòng ta có tính toán".

Lục Kiêu luôn nghe theo lời nàng, nghe vậy thật sự lui về phía sau mấy bước, im lặng nhìn nàng dưới trăng.

Thần Niên trước tiên nghiêng tai nghe ngóng, nghe trong gió đêm vẳng đến tiếng nói cười loáng thoáng, hơi chần chừ một chút, liền đi về hướng ngược lại với nó. Dưới chân lảo đảo mấy lần nhưng không hề vấp ngã, đầu ngón tay cũng từng chạm vào tường song chưa đụng vào mặt, cứ như thế dò dẫm đi về phía trước, không biết đi bao lâu, rốt cuộc mũi cũng ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cười đẩy cánh cửa phòng ra, tay vịn lên khung cửa vừa định lần mò đi vào trong thì lại nghe Triêu Dương Tử lãnh đạm hỏi: “Sao hả, mù rồi à?”.

Thần Niên giật mảnh vải trước mắt xuống, bị ngọn đèn trong phòng đâm vào mắt nên hơi nheo nheo, lại cười bảo: “Lúc trước còn sợ đạo trưởng bị người ta giả mạo, giờ vừa nghe liền biết ngay đúng là ngài rồi”.

Phòng này vốn để không, giờ đã chất đầy các loại dược liệu, Triêu Dương Tử vẫn đen, cục, gầy, mặc đạo bào bẩn bê bẩn bết, lẩn trong phòng dược liệu sắp biến mất luôn. Ông nhìn Thần Niên, hơi áy náy nói: “Ta cũng không muốn đưa người kia đến, nhưng lúc ở Giang Nam lại nợ hắn một ân tình, không tiện cự tuyệt”.

Không ngờ Thần Niên lại chỉ cười, quay người bảo Lục Kiêu: “Huynh về trước đi, lát nữa ta đi cùng đạo trưởng”.

Lục Kiêu nhìn Thần Niên, không thấy sắc mặt nàng có gì kì lạ liền xoay người trở về. Thần Niên bước vào trong, tùy tiện tìm một bao dược liệu ngồi xuống, nói với Triêu Dương Tử: “Chân mọc trên người hắn, hắn đã có lòng thì dù ngài không dẫn theo hắn cũng sẽ tìm đến”.

Triêu Dương Tử không ngờ nàng lại thấu tình đạt lý đến thế, không khỏi thấy bất ngờ, ông buông dược liệu trong tay ra, đi đến ngồi xuống cạnh Thần Niên, giải thích: “Gã tiểu tử Hạ Trạch hình như tra được gì đó, chúng ta sợ gã trả thù, không dám đi theo đường sông Uyển, đành phải đi vòng Giang Nam, thật không ngờ đến Giang Nam thì mấy vương gia đã đánh nhau rồi. Dọc đường chúng ta rất cẩn thận, lúc đến Đài Châu thì lại bị quân Cảnh vương giữ lại, nhờ Phong Quân Dương ra mặt mới được thả ra. Sau đó lại phái người hộ tống chúng ta qua sông, vào núi Thái Hành. Vốn chỉ coi như ta nợ hắn một ân tình, không ngờ lúc sắp đến sơn trại, hắn lại đột nhiên đuổi theo, nói có việc muốn gặp cô”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên trầm mặc hồi lâu, nói: “Phàn Cảnh Vân là người của hắn, lúc ở Tuyên Châu xảy ra vài chuyện, có lẽ là hắn đã có được tin tức gì đó nên mới đuổi đến đây”.

Triêu Dương Tử nghe vậy sửng sốt, lập tức giận dữ hỏi: “Phàn Cảnh Vân là người của Phong Quân Dương?”.

Thần Niên cười bảo ông: “Lúc trước ta từng thấy y ở cạnh đạo trưởng vài lần, giờ nghĩ lại, ngài muốn đi Vân Tây mua sắm dược liệu, chẳng lẽ là do y xúi giục?”.

Triêu Dương Tử không đáp, sắc mặt thay đổi hết đỏ lại đen, hiển nhiên là tức giận vô cùng.

Nom tình hình của công, Thần Niên biết mình đã đoán đúng vài phần, bèn không nói thêm nữa, chỉ khuyên: “Dù sao dược liệu cũng nên đi mua, đạo trưởng đừng so đo chuyện này nữa. Ta chỉ muốn nói cho đạo trưởng hay, Phong Quân Dương phàm đối xử tốt với ai khác đều có mục đích, cho nên đạo trưởng không cần phải nhớ ân tình của hắn, ai biết được Cảnh vương ra tay có phải sự sắp đặt của hắn không”.

Triêu Dương Tử càng nghĩ càng cảm thấy mình bị Phong Quân Dương lừa gạt, đương nhiên là cực kì phẫn nộ, tức giận hầm hừ vài tiếng, đột nhiên oán hận nói: “Trước đó ta còn hối hận không nên bảo hắn làm hòa thượng ba năm, giờ ta lại hối hận sao lúc đó không nói với hắn là ba mươi năm”.

Thấy Thần Niên ngẩn ra, Triêu Dương Tử đắc ý mỉm cười, giải thích: “Khi đó nói cái gì mà ba năm không thể gần nữ sắc, đơn thuần là ta cố tình dọa hắn thôi, không ngờ tiểu tử này lại tiếc mạng như thế, thật sự sợ đến mức không dám gần nữ sắc, lúc ở Đài Châu còn từng bảo ta bắt mạch cho hắn, lén hỏi về chuyện này”. Ông kể đến đây, trên mặt lại lộ vẻ hối hận: “Ai chà, thật không nên nhất thời mềm lòng, nói với hắn không có gì đáng ngại”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên thấy ông chán nản như vậy, không khỏi dở khóc dở cười, nhớ lại việc khi ấy liền cười mà rằng: “Lúc đó ngài còn lừa ta ngày ngày đi phơi nắng, hại mặt ta đen như cái đít nồi, khó trách ta gọi người tẩn cho ngài một trận”.

Triêu Dương Tử sững người, nhảy bật từ đất lên, chỉ vào mũi Thần Niên hét to: “Quả nhiên là cô đánh!”.

Thần Niên cười nhìn ông, nghiêng đầu đáp: “Đúng là ta đánh đó”.

Triêu Dương Tử oán hờn lườm nàng một lúc, nhưng bản thân lại không nhịn được cười, ngồi xuống cạnh nàng, cười bảo: “Tiểu nha đầu nhà cô, tính tình sòng phẳng vậy đấy, có điều cũng hợp với tính nết đạo gia ta”.

Hai người cười nói một lát, nụ cười trên mặt Thần Niên tắt dần, cúi đầu im lặng chốc lát rồi bỗng không đầu không cuối nói: “Đạo trưởng, ta đang luyện Ngũ Uẩn thần công”.

Triêu Dương Tử lặng người đi rồi mới phản ứng lại, lập tức vươn tay đến bắt mạch nàng. Thần Niên cũng không trốn tránh, cũng không vận công điều tức để che giấu, mặc cho ông bắt mạch, chỉ khẽ khàng nói: “Ta bắt đầu không khống chế nổi tính tình của mình, đôi khi tức lên sẽ không nhịn được muốn giết người trút giận, giết hết những kẻ không vừa mắt, phàm là có lỗi với ta một chút thôi ta cũng muốn giết. Đạo trưởng, cuối cùng ta cũng hiểu vì sao sư phụ trước đây lại bị người ta gọi là ma đầu”.

Sắc mặt Triêu Dương Tử âm trầm khó coi, dùng sức ném cổ tay Thần Niên ra, đứng dậy, buồn bực nói: “Trước kia ta đã nói gì? Sao nha đầu cô lại không nghe khuyên bảo như thế?”.

Thần Niên cúi đầu không nói, chậm chạp ôm lấy hai đầu gối của mình.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử sốt ruột đi đi lại lại hai lần, đứng trước mặt nàng cúi đầu trầm giọng nói: “Tán công! Ngày mai ta sẽ loại bỏ thứ thần công khốn kiếp ấy, tránh sau này cô người không ra người quỷ không ra quỷ!”.

Thần Niên ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Triêu Dương Tử, lát sau không nén nổi nước mắt, nở nụ cười bi thảm với ông, lắc đầu nói: “Không thể, đạo trưởng, cho dù nhập ma cũng còn hơn là sinh tử tùy người, hơi tàn ngắc ngoải”.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Triêu Dương Tử cau mày thật chặt, Lục Kiêu đã ở bên nàng hai năm, ông thấy hai người dần dần thân thiết, cũng nhận ra Lục Kiêu thật lòng thật dạ với Thần Niên, không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến nàng tuyệt vọng nhường này, chẳng lẽ là vì Phong Quân Dương đến đây.

Thần Niên không đáp, cúi đầu lặng lẽ một chốc rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn ông: “Đạo trưởng, tính tình ngài tuy cổ quái, tâm địa lại hẹp hòi nhưng ta biết ngài là một người tốt, là người trong lòng có ý hướng thiện thật sự, quang minh lỗi lạc”.

Triêu Dương Tử nghe những lời này mà không hiểu ra sao cả, tức giận nói: “Cô đang khen ta hay đang chê ta hả?”.

Thần Niên đáp: “Khen ngài”.

Triêu Dương Tử tức giận hừ một tiếng: “Vậy xóa nửa câu đầu đi!”.

Thần Niên gật đầu, lặp lại nửa câu sau một lần nữa.

Triêu Dương Tử thấy khá vừa lòng, lấy tay vuốt râu, hỏi nàng: “Nha đầu cô vỗ mông ngựa đạo gia ta làm gì? Cho dù cô có nói hết lời hay thì cũng phải loại bỏ môn thần công chó chết kia cho ta!”.

https://thuviensach.vn

“Ta không tán công.” Giọng Thần Niên tuy nhẹ, bên trong lại có sự kiên định không thể dao động, “Ta chỉ muốn nói với đạo trưởng, để ngộ nhỡ có một ngày ta thật sự tẩu hỏa nhập ma, làm chuyện mất hết nhân tính nào đó, đạo trưởng hãy lén hạ độc ta, lừa cho ta ăn, thay trời hành đạo”.

Triêu Dương Tử sững sờ nhìn nàng, một lúc sau mới giật mình cả giận nói: “Cô đang nói linh tinh cái gì thế!”.

Thần Niên cười ảm đạm, nói: “Là lời thật lòng, đầu óc ta cũng đâu có hồ đồ”.

Cũng vì đầu óc không hồ đồ nên mới có thể nhìn thấu mọi việc, mới có thể lạnh lùng.

Nghĩa phụ không quan tâm nàng, người ông bận tâm chỉ có mình mẫu thân nàng, ông có thể nuôi nàng lớn khôn, chẳng qua là vì không muốn nuốt lời với mẫu thân nàng, nàng hiểu, và cũng rất mang ơn.

Lục Kiêu để ý nàng, nhưng hắn lại thân bất do kỉ, hắn có cha mẹ thân tộc đều ở Mạc Bắc, sao có thể không màng tất cả vì nàng? Nàng có thể hiểu được, cũng không oán trách.

Còn Phong Quân Dương thì sao? Chàng bận lòng nàng ư? Trước đây hẳn là có, nhưng chàng cũng có công việc của chàng, có trách nhiệm của chàng, nên chàng chỉ nói với nàng rằng: “Thần Niên, ta có lỗi với nàng”. Nhưng cho dù đã biết là có lỗi với nàng, lại vẫn muốn tiếp tục có lỗi với nàng nữa.

Đúng thế, họ đều có bất lực của mình, chỉ riêng nàng chơ vơ đơn độc, không chút vướng bận.

“Bất kể ra sao, đạo trưởng hãy nhớ kĩ lời ta nói hôm nay là được, đến lúc đó ngài chớ mềm lòng.” Thần Niên nói, nàng vội lau qua nước mắt trên mặt, đứng dậy đi ra ngoài, ra khỏi cửa phòng rồi lại vòng trở lại, cười bảo

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử: “Ngài coi trí nhớ ta đi, ta đến để mời đạo trưởng qua dùng bữa, mọi người vẫn đang chờ, thế mà ta lại quên khuấy mất”.

Triêu Dương Tử không nói không rằng, mặt mày u ám ra khỏi cửa, cùng Thần Niên đi tới phòng nghị sự, đi được nửa đường thì nhíu mày, giọng điệu lạnh lùng: “Cô xem cô cả người toàn đất cát, còn không về rửa mặt chải đầu đi rồi hẵng qua đó”.

Thần Niên biết ông đang tìm cho mình một cái cớ, tiện bề bảo nàng về rửa nước mắt trên mặt. Nàng mỉm cười, bảo Triêu Dương Tử đến phòng nghị sự trước, mình thì đi nhanh về phòng, rửa mặt chải đầu qua quýt, lại thay một bộ y phục sạch sẽ rồi mới đi.

Trong sảnh lớn phòng nghị sự đã bày sẵn bảy tám mâm tiệc, Thần Niên đi đến một bàn ở chính giữa ngồi xuống, cười nói vài câu mào đầu, không tiện nói việc cướp bạc quan ở Tuyên Châu, chỉ nói là đón gió tẩy trần cho mấy người Triêu Dương Tử từ xa về, không say không nghỉ.

Mọi người nhao nhao hưởng ứng, nhất tề nhấc bát rượu lên, một hơi cạn sạch.

Thần Niên không uống được rượu, chỉ uống mấy bát rượu phía trước rồi cầm bát mỉm cười nghe mọi người tán dóc, bất luận ai tới mời rượu đều chỉ nhấp một ngụm nhỏ cho xong chuyện. Ai ai cũng biết tửu lượng nàng không tốt, không làm khó nàng, đều tự đi tìm huynh đệ hợp tính đặng uống rượu, chỉ chốc lát sau, trong sảnh đã ồn ào huyên náo như một cái chợ.

Ôn Đại Nha ngó thấy Thần Niên tươi cười, trong lòng cuối cùng cũng thoải mái hơn, đứng dậy kính Thần Niên một lần, sau khi uống cạn thì nói: “Đại đương gia cái gì cũng giỏi, chỉ là tửu lượng không tốt, cho dù không nói là nữ tử thì người ta cũng biết là nữ tử!”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cũng không bị hắn khích, chỉ mỉm cười nhìn hắn, không ngờ Linh Tước ở bên cạnh lại nghe thấy, ngay lập tức đứng dậy gọi rượu nói với Ôn Đại Nha: "Ôn đại ca xem thường đàn bà con gái ít thôi, muội uống với huynh, để xem ai gục trước nào!".

Mọi người trong phòng đều xem kịch không sợ đài cao, vừa nhác thấy đã cùng trầm trồ khen ngợi, làm Ôn Đại Nha nhất thời đâm lao phải theo lao, dứt khoát bưng bát rượu lên nói: "Uống thì uống!".

Hai người họ thật sự liều rượu với nhau, cảnh tượng liền sôi nổi hẳn, Tiêu Hầu Nhi lén lút từ ngoài tiến vào, đến bên tai Thần Niên nói: "Sư tỷ, Vân Tây vương mời tỷ sang".

Nụ cười trên mặt Thần Niên tắt ngấm, quay mặt liếc nhìn Tiêu Hầu Nhi rồi mới gật đầu đáp: "Ta biết rồi".

Tiêu Hầu Nhi lại cũng không đi, như thể đang chờ Thần Niên đi ngay bây giờ. Thấy gã như vậy, Thần Niên đột nhiên nhớ đến Khâu Tam, đoán Tiêu Hầu Nhi thực sự đã bị Phong Quân Dương lung lạc rồi, bất giác bật cười. Nàng rời bàn đứng dậy, lại thấy Lục Kiêu nhìn mình liền lắc lắc đầu, ý bảo mình không sao cả.

Trở ra cửa, nào ngờ Phong Quân Dương đã chờ sẵn trong bóng tối, Thần Niên nhìn chàng một cái, lại ngó về phía sau chàng, thấy không có ai theo sau, ngạc nhiên nói: "Vương gia chỉ có một mình?".

Đôi má nàng đỏ hây hây, trong mắt như có màn sương phủ, cánh môi khép mở, hình như có hương rượu thoang thoảng tràn ra. Phong Quân Dương nhận ra nàng đã uống rượu, trong lòng vô cùng cáu giận, lại thấy y phục trên người nàng phong phanh, chỉ hận không thể tìm một tấm áo đến bọc kín nàng lại.

https://thuviensach.vn

Chàng chỉ nhìn nàng không nói, Thần Niên bất giác khẽ nhíu mày, hỏi chàng: “Vương gia tìm ta có chuyện gì?”.

Phong Quân Dương gắng nén cơn giận trong lòng, mỉm cười nói: “Có một số chuyện muốn nói với nàng”.

“Việc riêng mà trước đó ngài đã nói sao?” Thần Niên hiểu chuyện gật đầu, cười bảo: “Vốn định để ngày mai đi tìm vương gia, không ngờ ngài lại nóng vội thế này, nếu đã vậy, mời ngài cứ nói”.

Không ngờ Phong Quân Dương lại lắc đầu nói: “Nơi này nói chuyện không tiện”.

Thần Niên ước chừng võ công của chàng hơn mình không nhiều, bởi vậy cũng không sợ, bèn nói: “Trùng hợp quá, ta muốn đi dạo sơn trang một vòng, nếu vương gia không bận, chi bằng đi với ta, trên đường cũng có thể trò chuyện”.

Nàng nói xong, liền thong thả đi ra ngoài, Phong Quân Dương nhìn nàng từ phía sau rồi mới cùng đi theo. Trong sơn trại đỉnh Hổ Khẩu chia làm hai trại trong ngoài, ra khỏi trại trong, Thần Niên lại chậm rãi đi dọc theo bức tường bao, gặp trại viên đang tuần tra còn cất tiếng chào hỏi.

Phong Quân Dương cũng một mực nín lặng, chỉ lặng lẽ đi theo sau nàng. Hai người một trước một sau đi thật xa rồi, Thần Niên mới chợt hỏi Phong Quân Dương: “Vương gia cảm thấy sơn trại của ta có xem là tốt không”.

Nghe nàng câu nào câu nấy đều gọi mình là vương gia, trán Phong Quân Dương hằn gân xanh, cố gắng nhẫn nhịn, cộc cằn đáp: “Rất tốt”.

Thần Niên dừng bước, ngoảnh lại nhìn hắn, cười hỏi: “Vương gia, ngài không vui?”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nhìn nàng chăm chú, đáp từng từ từng từ: “Đâu có, thấy nàng sống vui vẻ như vậy, đương nhiên ta rất vui”.

Thần Niên nhìn chàng một lúc, cũng bật cười. Hai người lúc này đã đi dọc theo bức tường đến đỉnh núi, tiếp đó liền đi đến chỗ vách đá, Thần Niên tìm một tảng đá ngồi xuống, nhìn Phong Quân Dương, nói: “Phong Quân Dương, hai chúng ta đã lâu không bình tĩnh hòa nhã nói chuyện rồi. Nếu chàng đã đến đây, chúng ta ngồi xuống ôn chuyện, được không?”.

Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên chàng sau khi gặp mặt, cũng là lần đầu tiên nói năng nhẹ nhàng với chàng, sắc mặt Phong Quân Dương cuối cùng cũng dịu đi phần nào, đến ngồi xuống cạnh nàng.

Không ngờ Thần Niên lại khẽ khàng nói: “Chàng nói ta sống vui vẻ, vậy ta nên sống thế nào đây? Khóc lóc suốt ngày, lấy nước mắt rửa mặt? Hay là gầy gò vì chàng, không màng ăn uống? Chàng cảm thấy ta nên giữ hình ảnh chàng trong lòng, mãi mãi không quên, ôm lấy mối tình của chàng mà cô độc sống suốt đời, phải vậy không? Để mỗi khi chàng rảnh rỗi, lúc nhớ đến ta sẽ thất thần một chốc, sững sờ một chốc, hay là thở dài một tiếng chúng ta hữu duyên vô phận?”.

Từng câu từng chữ như lưỡi dao sắc, cứa vào trái tim Phong Quân Dương.

“Cả đời này của ta nên làm thế vì chàng, đúng không?” Thần Niên chậm rãi nói ra những điều nàng nghĩ, “Phong Quân Dương, ta từng thật lòng thật dạ yêu chàng, toàn tâm toàn ý vì một mình chàng. Nếu chàng còn nhớ tình cảm của những ngày tháng đó, xin chàng buông tha cho ta đi, bất luận chàng đến làm gì, là muốn bảo ta nhận tổ quy tông cũng được, hay là muốn đầu cơ kiếm lợi cũng được, đều xin chàng buông tha cho ta. Chàng là anh hùng hào kiệt, tranh đoạt thiên hạ hẳn phải có cách khác, ta làm sơn tặc của ta, sống cuộc đời của ta”.

https://thuviensach.vn

Tay Phong Quân Dương siết chặt thành nắm đấm bên người, thoáng run rẩy, giọng nói cứng đờ hỏi nàng: "Tạ Thần Niên, nàng đối xử với ta như vậy sao?".

Thần Niên đứng dậy, cụp mắt xuống nhìn chàng, hờ hững đáp: "Phải".

Phong Quân Dương ngước mắt nhìn nàng, trong đôi đồng tử đen láy sâu không thấy đáy, chỉ hỏi nàng: "Nàng cảm thấy ta đến tìm nàng, là muốn bảo nàng nhận tổ quy tông? Là vì muốn đầu cơ kiếm lợi từ nàng?".

Lần này, Thần Niên không đáp, đứng đó nhìn chàng một khắc, nói nhỏ: "Phong Quân Dương, ta mệt lắm, ta đã sống rất khổ sở, nếu chàng thực sự yêu ta như chàng nói, xin chàng buông tha cho ta".

Phong Quân Dương mím môi, im lặng nhìn nàng, trầm mặc không lên tiếng.

Thần Niên thình lình mỉm cười, nói: "Ta quên, chàng chưa bao giờ chịu để ý xem ta nghĩ gì, chàng chỉ nhớ đến sự bất đắc dĩ của chàng thôi. Thôi vậy, nếu không thể đồng ý, vậy cứ xem như chưa từng nói gì cả. Chàng ra chiêu, ta tiếp chiêu, chàng có thể tha hồ tính kế, ta dùng mạng này tiếp hầu".

Nàng nói xong, không để ý đến Phong Quân Dương nữa, xoay người chậm rãi đi theo bức tường bao trở về. Khi đi được chưa bao xa, Phong Quân Dương đuổi theo đằng sau, gọi nàng: "Thần Niên!".

Thần Niên tiếp tục phớt lờ, mãi đến khi nghe phía sau có luồng gió ập tới mới không thể không quay lại, dùng tay gạt cánh tay Phong Quân Dương dùng để thăm dò ra, thuận thế điểm huyệt đạo dưới xương sườn chàng, cổ tay Phong Quân Dương cong lên, dùng chưởng ngăn lại… Trong im lặng, hai người cứ đọ tay với nhau, không ai nhường ai, trong thời gian ngắn đúng là khó phân thắng bại.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương không ngờ võ công của Thần Niên đã tiến bộ đến mức này rồi, sự bất ngờ này lại càng khơi dậy lòng hiếu chiến nơi chàng, trên tay cũng không để lực thừa, liên tục nhằm bả vai nàng mà đánh, cuối cùng bằng sức mạnh đã ấn nàng vào tường. Nhưng chàng còn chưa kịp vui mừng, tay nàng đã ló ra như tia chớp, cầm vào cổ chàng.

Giờ Thần Niên mới mở miệng, lạnh lùng nhả ra hai tiếng: "Buông tay".

Phong Quân Dương sững người một chút, cũng nở nụ cười, nói: "Cho dù nàng có bóp nát xương cổ ta, ta cũng sẽ không buông tay".

Mặt mày Thần Niên lạnh như băng, tay dùng thêm sức, lạnh lùng hỏi chàng: "Chàng tưởng ta không dám?".

Chàng thấy mắt nàng lóe lên sát ý, thoáng ngẩn ra, hình như có đôi chút không tin nổi, hỏi nàng: "Thần Niên, nàng thật sự muốn giết ta?".

https://thuviensach.vn

9

Tình nơi sâu thẳm

Thần Niên không trả lời, nhưng tay lại thêm vài phần sức, nói: "Buông ra".

Hơi thở Phong Quân Dương đã hơi nghẹt lại, nhìn nàng trong phút chốc, nhưng sau cùng lại mỉm cười, chịu đựng cơn đau nơi cổ họng, khó khăn nói: "Ta không buông, ta luyến tiếc". Chàng nói xong, phớt lờ chỗ hiểm yết hầu đang nằm trong tay nàng cúi đầu chậm rãi ghé lại gần nàng, môi hôn nhẹ lên trán nàng, "Thần Niên, ta luyến tiếc, ta ngày nhớ đêm mong nàng lâu như vậy, làm sao có thể buông tay được".

Thần Niên nhắm mắt, kìm chặt cổ họng chàng đẩy chàng ra, run giọng nói: "Phong Quân Dương, ta đã không còn là Tạ Thần Niên của ngày xưa nữa, ta đã luyện tà công, hỉ nộ không thể khống chế. Bây giờ ta thật sự muốn giết chàng, khi ta còn có thể chế ngự mình, chàng buông ra".

Cơ thể Phong Quân Dương cứng đờ, cúi đầu nhìn nàng: "Nàng luyện tà công gì?"

Thần Niên trợn mắt nhìn chàng, đôi mắt sáng ngời, chói lọi tựa sao đêm, càng khiến Phong Quân Dương giật mình, nàng lạnh lùng cười, đáp: "Ngũ Uẩn thần công, chàng biết nữ ma đầu Tịch Vũ Hiên trước kia không? Bà chính là dáng vẻ sau này của ta, hỉ nộ vô thường, giết người như ngóe. Phong Quân Dương chàng còn dám ở bên ta không? Có lẽ một ngày nào đó khi thức giấc, thấy chàng chướng mắt, ta sẽ giết chàng".

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ nàng như thế, Phong Quân Dương sau một hồi kinh ngạc lại càng thêm đau đớn, chàng im lặng ngắm nhìn nàng, mạnh mẽ cúi đầu, dùng môi mình chặn môi nàng. Thân thể Thần Niên lập tức cứng ngắc, đến khi phản ứng lại, trong lòng nhất thời giận dữ, lực đạo nơi đầu ngón tay tức thì tăng thêm, thầm muốn giết người trước mắt ngay bây giờ.

Phong Quân Dương bực bội hừ một tiếng, động tác thoáng ngừng lại, sau đó tiếp tục không quan tâm gì nữa mà hôn môi nàng.

Song một tiếng hừ đó lại giống như đánh vào tim Thần Niên, làm đầu ngón tay nàng khẽ run lên, không còn sức siết vào nữa. Như cảm nhận được sự mềm yếu của nàng, chàng thả lỏng bờ vai nàng, một tay luồn về phía sau nâng đầu nàng lên, tay kia thì áp vào khuôn mặt nàng nhẹ nhàng ve vuốt, ngón cái ấn nhẹ vào cằm nàng, dùng lưỡi mình thăm dò hàm răng kia, dây dưa cùng nàng, tiếp xúc khiêu khích, triền miên hút lấy.

Thần Niên vô lực buông thõng tay, quay mặt ra chỗ khác, né tránh sự chiếm đoạt của chàng, cười tự giễu, nói: “Phong Quân Dương, chàng lại cược thắng rồi, hiện giờ ta quả thật không xuống tay giết chàng được”.

Hai tay Phong Quân Dương nâng khuôn mặt nàng, trán kề sát trán nàng, thì thầm gọi tên nàng, “Thần Niên”. Cổ họng chàng bị nàng làm tổn thương, chữ được chữ mất gần như không phát ra tiếng, “Phải, ta dùng mạng mình để cược trong lòng nàng có ta, ta lại thắng rồi, ta rất vui”.

Thần Niên cười lạnh không nói, nhẹ giọng hỏi chàng: “Sau đó thì sao?”.

Dường như muốn sưởi ấm cho nàng, Phong Quân Dương liên tiếp khe khẽ hôn nàng, từ vầng trán đến chóp mũi, rồi đến đôi môi đỏ hồng, trằn trọc một phen, rồi lại xuống phần cổ cao gầy trắng nõn, cắn nhẹ lên xương đòn nàng. Chàng nhớ nàng, rất nhớ rất nhớ, hai người đã chia lìa bao nhiêu lâu, ngày trông đêm ngóng, khốn khổ giày vò, mà giờ khắc này, nàng đã ở trong lòng chàng rồi.

https://thuviensach.vn

Chàng đưa tay lót sau lưng nàng, ngăn cách nàng và bức tường đá, lại hôn lên môi nàng, lẩm bẩm thì thào: “Thần Niên, ta nhớ nàng, ta nhớ nàng đến phát điên”.

Thần Niên không phản kháng, song cũng không hề đáp lại, chỉ lạnh nhạt nhìn chàng, mặc cho chàng muốn làm gì thì làm, nghe chàng thì thào như thế, lại khúc khích cười giễu cợt, nói nhỏ: “Phong Quân Dương, chàng nhớ ta, là nhớ những thứ này sao? Ba năm không thể gần nữ sắc, giờ đã có thể không cần kiêng dè rồi sao?”.

Thân mình Phong Quân Dương cứng lại, rồi lại cúi đầu hôn nàng, cố chấp nói: “Thần Niên, ta có thể sưởi ấm cho nàng, bất kể trái tim nàng lạnh lùng, cứng rắn đến mức nào, ta đều có thể làm nàng ấm áp”.

Thần Niên cất giọng mỉa mai, cười hỏi: “Ở chỗ này ư? Chàng phải sưởi ấm cho ta ở đây ư? Còn thời gian một nén nhang nữa, người trong trại sẽ đi tuần đến đây, chàng sẽ giết người diệt khẩu hay bảo bọn họ đứng bên cạnh mà nhìn? À, ta quên mất, con cháu thế gia các người luôn có vài sở thích đặc biệt, ví dụ như Hạ Thập Nhị, rõ ràng biết ta nấp dưới giường, thế mà hắn vẫn kéo thị nữ lên giường điên loan đảo phượng. Có người nghe thấy ngó thấy, có phải các người sẽ hứng thú hơn không?”.

Phong Quân Dương cả người cứng đơ như một tảng đá, lúc môi hạ xuống đã điểm chút run rẩy. Chàng bớt phần đè ép nàng, nhưng lại vùi đầu vào cổ nàng, khàn giọng nói: “Thần Niên, ta yêu nàng”.

Thần Niên cảm thấy trên vai âm ấm, theo bản năng ngoảnh sang nhìn, Phong Quân Dương lại dùng sức ấn chặt nàng, không cho nàng ngoảnh đầu, chàng tiếng được tiếng mất, dường như chỉ nhờ luồng khí để truyền ra chút âm thanh: “Ta biết ta ích kỉ, ta lòng đầy mưu toan, ta cũng muốn buông tay, nhưng ta không buông được, ta đã để trái tim lại chỗ nàng rồi, nàng bảo ta phải buông tay thế nào đây?.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nhắm mắt, một lúc lâu sau mới có thể lấy lại giọng điệu bình thường, hỏi: “Vậy chàng muốn ta làm thế nào?”.

“Chờ ta, chờ ta một năm.” Phong Quân Dương đáp: “Thần Niên, ta đã biết chuyện giữa nàng và Lục Kiêu, hai người thân mật như thế, ta ghen tị muốn phát điên, hận không thể băm thây hắn thành trăm mảnh. Ta càng bồn chồn lo sợ, nếu còn chờ nữa, nàng sẽ thay lòng”.

“Ta đã thay lòng rồi.” Thần Niên lạnh lùng nói, nàng giãy ra khỏi tay chàng, lui sang bên cạnh hai bước, giương mắt nhìn chàng: “Phong Quân Dương, ta không giấu chàng, ta thay lòng rồi. Lục Kiêu ở bên ta hai năm, lúc ta đau lòng huynh ấy ở bên chăm sóc ta, lúc ta vui vẻ cũng vẫn là huynh ấy bên cạnh bầu bạn với ta, ta đã thay lòng rồi”.

Đáy lòng Phong Quân Dương run lên, không biết là vì đau đớn hay phẫn nộ, chàng nhìn nàng: “Lục Kiêu là thiếu chủ của tộc Bộ Lục Cô, cùng lớn lên với Thác Bạt Nghiêu, Thác Bạt Nghiêu sẽ không cho phép hai người bên nhau, hắn cũng không thể phản bội cả gia tộc vì nàng”.

“Ta biết”, Thần Niên đáp, “Nhưng thế thì sao? Bất kể ta có ở bên huynh ấy hay không thì lòng ta cũng từng thay đổi vì huynh ấy. Phong Quân Dương, ta chỉ muốn nói cho chàng biết, ta sẽ không ở bên Lục Kiêu, nhưng ta cũng sẽ không quay đầu lại, ta sẽ đi về phía trước, bất luận có ai sánh bước hay không, ta cũng sẽ luôn đi thẳng về phía trước”.

Phong Quân Dương vươn tay miết vành tai nàng, ánh mắt u tối mịt mù, nhỏ nhẹ hỏi nàng: “Thần Niên, trái tim sao lại thay đổi nhanh như thế?”.

Thần Niên hơi hơi nghiêng đầu, im lặng nhìn chàng một lát, đoạn đáp: “Phong Quân Dương, chàng đã từng nói, chỉ cần có người không chê ta đã từng theo chàng, thì chàng sẽ để ta đi với người đó, sinh mấy đứa con cho người đó, vui vẻ sống trọn một đời”.

https://thuviensach.vn

“Đó là sau khi ta chết!” Phong Quân Dương buồn bã cười, ôm nàng vào lòng, “Nhưng bây giờ ta còn sống, nàng vứt bỏ ta một chỗ, lại đi cùng kẻ khác sinh con dưỡng cái. Thần Niên, nàng đâm một đao này xuống, có phải rất khoái chí không?”.

Dưới bàn tay Thần Niên là nhịp tim chàng, từng nhịp rồi từng nhịp, nàng nén nước mắt, ngước mắt nhìn chàng, chậm rãi nói, “Nếu chàng đã không thể chịu được ta sinh con dưỡng cái với người khác, cớ gì bản thân chàng lại sinh con dưỡng cái với người khác? Con người ta không đáng tiền, nên trái tim cũng không đáng tiền, không sánh được với chàng, đúng không?”.

Phong Quân Dương không trả lời được, họng như lại bị nàng bóp nghẹt, không phát ra âm thanh nào.

“A Sách, ta đã từng trao trái tim cho chàng, là chàng từng đao từng đao làm nó biến mất rồi. Ta khổ sở như thế, khó khăn lắm mới có một trái tim khác, nhưng mà, nó đã không còn là của chàng nữa.”

Xa xa có tiếng bước chân truyền đến, Thần Niên rút tay trong tay chàng lại, lãnh đạm xoay người, lại vịn lấy bức tường đi về phía trước. Trên mặt nàng mặc dù trấn tĩnh, nhưng trong lòng đã hoàn toàn hỗn loạn, chuyện xưa cũ như từng cơn thác lũ, đồ như muốn vây phủ lấy nàng. Có lẽ vì đã rối bời, lúc Phong Quân Dương lại đánh tới phía sau nàng không kịp phản ứng, bị chàng điểm huyệt.

Thần Niên kinh sợ, không kịp ú ớ gì, người đã bị chàng áp trên tường, lấy môi phong kín. Nàng vừa hận sao mình lại dẫn chàng đến cái nơi thế này, vừa hận chàng, hận không thể ăn gan uống máu. Chàng đặt tay nàng lên cổ mình, một tay ôm hờ nàng vào lòng, tay kia lại đặt trên mặt nàng, nghiêng đầu hôn nàng, giống như sự dịu dàng triền miên của đôi tình lữ.

Tiếng bước chân kia dừng lại xa xa, một lúc sau đã không còn động tĩnh.

https://thuviensach.vn

Thần Niên không thể quay đầu nhìn nhưng nàng lại loáng thoáng đoán được là ai đến, ai sẽ một mình đến đây vào thời khắc này, ai sẽ cố ý phát ra tiếng bước chân nặng đến thế. Lại đoán trước loại hành động này của Phong Quân Dương, Thần Niên chỉ cảm thấy vô cùng tức giận, dùng sức cắn môi chàng.

Song chàng lại không tránh né, đầu lưỡi mang theo vị máu đẩy vào khoang miệng nàng, quấn quýt dây dưa, chỉ đến khi nàng hung dữ cắn vào lưỡi chàng mới có thể rút ra trốn thoát. Chàng nhẹ nhàng ấn mở cằm nàng, để hai hàm răng nàng không thể khép kín, lại nhẹ nhàng chạm vào hết thảy những nơi có thể chạm đến, sau đó lưu luyến lui ra, giữ lưỡi nàng xuống để nàng không thể phát ra tiếng, mập mờ thì thầm: "Thần Niên, thở đi, Thần Niên thở đi nào".

Nói xong lại cúi đầu, khẽ hôn lên gương mặt nàng, mang theo chút niềm thỏa mãn và vui mừng, thở dài: "Nha đầu ngốc, ta nhớ nàng".

Cuối cùng, tiếng bước chân xa xa lại vang lên lần thứ hai, lần này, lại cũng dần dần đi mất.

Thần Niên cảm thấy toàn bộ máu đã dồn hết lên não, tai ong ong hết lên, như là bị rót đầy nước, không nghe rõ động tĩnh bên ngoài, chỉ chừa lại tiếng tim đập rõ rệt của chính mình.

Phong Quân Dương cũng nghe thấy tiếng bước chân đi xa, không nhịn được chậm rãi nhắm mắt lại, dừng lại rất lâu, mới lại cúi đầu hôn Thần Niên, than khẽ đầy day dứt: "Xin lỗi, Thần Niên, xin lỗi".

Vẫn là câu xin lỗi, rõ ràng là biết có lỗi với nàng, nhưng lại vẫn tiếp tục có lỗi. Thần Niên chỉ cảm thấy trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, đau thấu tận lục phủ ngũ tạng, khiến nàng bất ngờ ho ra máu, nơi cổ họng lập tức có một mùi tanh ngái trào lên.

https://thuviensach.vn

Môi Phong Quân Dương bị nàng cắn từ trước, mới nếm vị tanh còn tưởng là của mình, mãi đến khi Thần Niên lả đi trong lòng chàng, chàng mới giật mình thấy điều khác lạ, kinh hoàng đỡ lấy nàng, gấp gáp gọi: "Thần Niên! Thần Niên!".

Nước mắt Thần Niên trào ra, rồi chẳng hiểu vì sao lại nở nụ cười, khóe miệng cố sức cong lên một nửa rồi không còn sức lực nữa, ngất lịm trong lòng Phong Quân Dương.

Lúc tỉnh lại, nàng đã nằm trong phòng mình. Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nàng nghĩ chỉ có mình mình, đến khi quay sang thì lại thấy Phong Quân Dương lặng lẽ ngồi bên đầu giường, sau đó nhắm mắt cười khổ, nói khẽ: "Bọn họ đều là người chết sao?".

Phong Quân Dương trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: "Ta làm bọn họ tin rằng hai ta nối lại tình xưa, tất nhiên là chẳng ai xuất hiện làm kẻ xấu phá hoại nhân duyên của người khác. Ngay cả Triêu Dương Tử cũng để ta chăm sóc nàng, còn kín đáo bóng gió việc phòng the của chúng ta không thể quá dữ dội".

Thần Niên mỉm cười nói: "Đê tiện vô sỉ".

"Ta vẫn luôn đê tiện vô sỉ, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào." Phong Quân Dương thản nhiên nói, "Nàng hỏi ta vì sao đến tìm nàng được, ta nói cho nàng biết đầu đuôi ngọn ngành". Chàng cúi người lại gần, nằm xuống cạnh Thần Niên, ôm nàng vào lòng, chậm rãi nói: "Ta vốn ở Giang Nam, nhận được thư Phàn Cảnh Vân gửi đến, biết Thác Bạt Nghiêu đã đi Tuyên Châu. Gã đi Tuyên Châu, rất có thể là đi thăm dò đường cổ của núi Yến Thứ. Hiện giờ hai phe cũ mới của Tiên Thị đấu tranh gay gắt, Thác Bạt Nghiêu coi trọng phe mới, nhưng lại không thể tách rời phe cũ, nếu muốn dẹp loạn tranh đấu nội bộ, phương pháp tốt nhất chính là xuất binh xuôi Nam, đổi dời mâu thuẫn".

https://thuviensach.vn

Giống như những ngày xưa ấy, chàng ôm nàng vào lòng, tỉ mỉ nói cho nàng nghe sự đấu đá giữa các trấn quân, giọng nói trầm thấp, không nhanh không chậm: "Trước kia, có Trương gia giữ Tĩnh Dương, bộ nước một đường, mà núi Yến Thứ và sông Tử Nha thì có hai châu Thanh Ký ngăn cản, đại quân quan ngoại rất khó tiến vào quan nội. Nhưng bây giờ, Trương gia đã bị Hạ gia đánh cho sống dở chết dở, thực lực Thanh Châu cũng bị giảm đi, các trấn quân ở Giang Bắc không còn một nhà nào có thể cản trở đại quân Tiên Thị xuôi Nam nữa rồi. Ta đến Giang Bắc là muốn nói để ba nhà Trương, Hạ, Tiết tạm thời đình chiến, liên thủ chống lại Tiên Thị".

Thần Niên im lặng nghe một lát, lạnh lùng hỏi: "Chàng sẽ không làm thế, chàng chỉ mong Giang Bắc càng loạn hơn, đoạt lại Giang Bắc từ tay Tiên Thị, nếu so với đoạt trong tay trấn quân Giang Bắc của nhà họ Hạ thì dễ hơn nhiều".

Phong Quân Dương cúi đầu nhìn nàng, ngắm một lát rồi nở nụ cười, thở dài: "Quả là Thần Niên của ta, liếc mắt một cái là có thể xem thấu đáy lòng ta. Bất kể trong lòng ta nghĩ thế nào, ta cũng đều phải đến Giang Bắc, đây là tư thái cho người trong thiên hạ xem, cũng là vì đánh lừa Thịnh Đô, chúng ta không ở Vân Tây, bọn họ lại càng tưởng đại quân Vân Tây ta vẫn án binh bất động".

"Vân Tây vương, chàng đến nhầm chỗ, Thanh Châu ở phía Tây." Dáng vẻ Thần Niên hờ hững, giọng điệu hơi lạnh lùng, "Bất kể chàng coi trọng hay không coi trọng bọn họ, nếu đã đến Giang Bắc thì hãy làm cho đủ tư thái, chạy thẳng đến Thanh Châu, trước trận tiền ba quân khuyên ba nhà Trương, Hạ, Tiết đình binh, chứ không phải đến đỉnh Hổ Khẩu của ta".

Phong Quân Dương chống nửa người dậy chăm chú nhìn vào mắt Thần Niên, nói: "Thần Niên, ta không lừa nàng, ta đến sơn trại chính là vì nàng. Thân phận của nàng không cho phép nàng ở lại trong núi tiêu dao tự tại được bao lâu, một khi Thác Bạt Nghiêu xuôi Nam, gã hoặc sẽ để nàng bên

https://thuviensach.vn

cạnh gã hoặc sẽ trừ bỏ nàng, Lục Kiêu không bảo vệ được nàng, cho dù hắn có muốn bảo vệ cũng không được".

"Cho nên là?" Thần Niên nhẹ giọng hỏi chàng.

"Gả cho ta, Thần Niên. Cùng lắm một năm nữa thôi, ta sẽ có thể nắm trong tay Giang Nam. Nàng đã là con gái của Hạ Trăn, cũng coi như trưởng nữ của Hạ gia. Chờ ta mãn hạn để tang, ta sẽ ướm hỏi trưởng nữ Hạ gia, mà Vân Sinh đã ở trong tay Thác Bạt Nghiêu, Hạ Trăn chỉ có thể gả nàng cho ta, ta có thể danh chính ngôn thuận lấy nàng." Phong Quân Dương đáp.

"Chàng bảo ta dùng thân phận của Vân Sinh, gả cho chàng, đúng không?" Thần Niên lại nhẹ nhàng hỏi.

Phong Quân Dương không hiểu vì sao Thần Niên phải vướng mắc điều này: "Chỉ cần chúng ta có thể ở bên nhau, cần gì tính toán nàng dùng thân phận gì để gả cho ta".

Thần Niên cười nhạt, lẩm bẩm: "Phong Quân Dương, chàng nói yêu ta song lại không biết ta cần gì".

Nàng nói năng nhỏ nhẹ, nhưng lại không có chút tình cảm nào. Nàng như vậy làm dấy lên trong chàng nỗi hoang mang kì lạ, cơ thể nàng nằm ngay trong lòng chàng, nhưng trái tim lại giống như đang dần dần rời xa, khiến chàng không thể nắm bắt được. Như muốn chống lại cảm giác này, hoặc là muốn chứng minh đây chỉ là ảo giác của mình, Phong Quân Dương đưa tay ra ngoài, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nàng, đôi môi mềm mại của nàng, cổ của nàng. Ngón tay chàng lướt trên da thịt trắng trẻo mịn màng của nàng, tách cổ áo của nàng, mở đường cho đôi môi mình…

Thân thể nàng không thể cử động, là vì trước đó đã bị chàng điểm huyệt. Thần Niên nằm ngay đơ ra đó, nhìn xà ngang trên nóc nhà ngơ ngác xuất thần, đột nhiên nhớ lại quá trưa mùa xuân năm ấy, ngoài phòng có hoa hải

https://thuviensach.vn

đường đua nở, cơn gió dưới hành lang mang theo mùi hương thoang thoảng len qua cửa sổ, rồi khe cửa, nàng mê man cuồng loạn cùng chàng.

“A Sách.” Nàng đột nhiên mở miệng, gọi tên chàng.

Môi Phong Quân Dương đã hôn đến ngực nàng, nghe giọng nàng thoáng cứng đờ, rồi lại nghe nàng nhẹ nhàng nói:

“Ta chưa từng hối hận ở bên chàng, cho dù trước đây ta hận chàng lừa gạt ta, nhưng ta vẫn không hề hối hận vì ở cạnh chàng. Dùng những điều ta trao chàng đổi lại nhưng điều chàng từng trao ta, ta không hối hận”.

Phong Quân Dương chợt thấy trái tim như có vết nứt, máu đào tí tách rơi xuống, làm người ta bối rối luống cuống, nhưng lại không biết nên lấy gì bịt lại. Chàng không để ý đến lời nàng nói, lại phủ người xuống, dùng bờ môi run rẩy đặt lên ngực nàng, đưa lưỡi nhẹ nhàng cuốn lấy, thử châm lên ngọn lửa tình trong lòng nàng.

Nhưng cơ thể nàng không hề có ý mềm ra, “Chàng nói phía sau lưng chàng còn có người thân gia tộc, có tỷ muội đã hi sinh cho chàng. Ta biết chàng khó xử, nhưng ta thật sự không chịu nổi việc chàng lấy người khác, không thể thấy chàng và cô ta sinh con dưỡng cái. Ta đã nghĩ ta sẽ từ bỏ, ta không cần chàng, cũng không muốn chàng khó xử, một mình ta đi rất xa rất xa, cùng chàng quên nhau giữa chốn giang hồ”.

Ánh mắt Phong Quân Dương buồn rười rượi, môi không đi xuống nữa, khàn giọng nói: “Thần Niên, khi đó ta đã sai, ta muốn nàng, chỉ muốn một mình nàng thôi”.

Thần Niên nhắm mắt làm ngơ câu chàng nói, chỉ nhẹ giọng nói lời của mình: “A Sách, mỗi khi ta cảm thấy sắp không sống nổi, ta sẽ nhớ lại đêm đó trên xà nhà nơi đồng cỏ, nhớ chàng ngồi trên cỏ nhìn ta, chàng tuấn tú

https://thuviensach.vn

nhường ấy, ánh mắt như sao trời, cong khóe môi, xấu xa hỏi ta: Thần Niên, nàng dám hôn ta không?".

Phong Quân Dương áp trán lên lồng ngực nàng, kề bên nhịp tim nàng, rơi nước mắt, than khẽ: "Thần Niên, Thần Niên …".

Dường như nhớ lại sự ngọt ngào khi đó, Thần Niên không kìm nổi cong cong khóe miệng: "Ta dám, nếu ta thích, sao ta lại không dám? Ta chỉ nghĩ đến tình hình khi đó, ta sẽ có dũng khí tiếp tục tiến lên. Ta nói với bản thân: Ngươi dám, Tạ Thần Niên, ngươi dám làm việc ngươi thích".

Phong Quân Dương lòng đau như cắt, nhấc người lên nhìn nàng, lại lấy trán kề trán nàng, giọng khản đặc: "Thần Niên, nàng đừng nói nữa. Sau này ta sẽ đền bù cho nàng, được không? Ta trao tất cả của ta cho nàng, tính mạng, tôn nghiêm… Nàng muốn gì đều có thể tùy ý lấy đi".

"Nhưng ta không muốn, ta thực sự không muốn nữa."

"Nàng muốn, Thần Niên, ta biết nàng vẫn muốn ta." Trong lòng chàng có nỗi sợ hãi chưa bao giờ có, cúi người phủ lên người nàng, tỉ mẩn hôn lên da thịt nàng, hèn mọn mà thành kính. Cuối cùng chàng cũng cảm nhận được da thịt nàng vì sự đụng chạm của chàng mà run rẩy, trong lòng không khỏi vui mừng khôn xiết, thì thào khe khẽ: "Thần Niên, nàng xem, nàng muốn ta, nàng vẫn còn muốn ta".

"A Sách", giọng nói nàng đượm vẻ lạnh lùng, đầy bất ngờ, giống như không có chút hơi ấm nào, "Chàng sẽ cưỡng ép ta, phải không?".

Phong Quân Dương nhấc người dậy, từ trên cao nhìn nàng, trong mắt chàng chưa hề nhuộm chút lửa dục nào, chỉ tuyền nỗi hoang vắng và đau thương. Không biết bao lâu sau, chàng chậm rãi nhắm mắt lại, suy sụp vô lực trở xuống từ trên người nàng, chua chát nói: "Ta không dám, ta yêu nàng, cho nên ta không dám, ta yêu nàng, cho nên ta luyến tiếc".

https://thuviensach.vn

Chàng mỉm cười vô thanh, đứng dậy cẩn thận nhẹ nhàng mặc áo lại cho nàng, cúi đầu im lặng ngắm nàng một lúc lâu, bất chợt cúi người nặng nề hôn lên môi nàng, hôn đắm đuối, tựa như người ngâm dưới nước, cố gắng giành chút hơi thở cứu mạng từ trong miệng nàng, vừa dài lâu vừa đau đớn nhường này. Cuối cùng, chàng rốt cuộc dứt môi ra, cũng giống như lần gặp gỡ ban đầu trong khe núi, mỉm cười nói với nàng: "Ta buông tay, Thần Niên, ta buông tay".

Chàng giải huyệt cho nàng, đứng dậy xuống giường, khi đi đến cạnh cửa thì dừng lại, tay vịn cửa đứng đó một lát, sau cùng chịu đựng, không quay đầu lại.

Bên ngoài đã sắp rạng sáng, bóng đêm lại càng dày đặc, như hóa lớp mực đen không lối thoát, ngay cả ánh trăng ánh sao cũng đều bị che lấp. Đèn lồng treo ngoài cửa viện đong đưa theo gió nhè nhẹ, tòa thành hai vòng sáng nho nhỏ, hắt lên góc tường, chậm rãi đu đưa trái phải theo nhịp.

Phong Quân Dương đi qua cửa viện thì mới phát giác nơi đó có người, quay đầu lại nhìn thoáng qua thì thấy Lục Kiêu đang đứng dựa vào tường. Chàng không khỏi mỉm cười, hỏi: "Đứng giữa trời đầy gió sương(*)?".

(*) *Nguyên văn là Phong lộ lập trung tiêu, trích từ câu "Vì thủy phong lộ lập trung tiêu?" (Vì ai đứng giữa đầy trời gió sương) trong bài* ***Khởi hoài*** *của Hoàng Trọng Tắc.*

Lục Kiêu tuy không hiểu rõ lắm ý của câu này, nhưng cũng nghe ra sự trào phúng, chỉ lạnh lùng đáp: "Ta bằng lòng" .

"Bằng lòng?" Phong Quân Dương giễu cợt, hỏi nhỏ: "Trừ điều này ra, ngươi có thể cho nàng thứ gì?".

"Cho nàng những thứ hiện tại ta có thể." Trong mắt Lục Kiêu có sự khinh rẻ rõ rệt.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nhìn hắn một lát, lại nở nụ cười, nói: “Lục Kiêu, bất kể ngươi có thể cho nàng thứ gì, ngươi đã đến muộn rồi. Trước kia nàng là của ta, bây giờ là của ta, sau này cũng sẽ là của ta”.

Lục Kiêu nhìn chàng, nghiêm túc đáp: “Phong Quân Dương, ngươi lầm rồi. Bất luận là thời điểm nào, nàng cũng không phải bất kì một ai khác, nàng chỉ là nàng thôi, nàng là Tạ Thần Niên”.

Phong Quân Dương sắt mặt lại, trong lòng có phần tức giận, nhưng trên môi lại hé ra nụ cười nhạt, nói: “Thế ư? Vậy hi vọng ngươi luôn luôn cho là thế”.

Chàng nói xong bèn xoay người bỏ đi, trong khi đi, đầu ngón tay bắn chiếc còi trúc lên không trung, phát ra một tiếng kêu chói tai và ngắn ngủi. Chẳng mấy chốc đã có vài ám vệ xuất hiện, ở phía sau lưng chàng chờ sai bảo.

Chân Phong Quân Dương không hề dừng bước, chỉ trầm giọng nói: “Tập hợp tất cả mọi người, theo ta xuống núi”.

Không biết bọn họ dùng cách truyền tin gì, đợi khi Phong Quân Dương đến cửa trại trong thì chúng ám vệ đã tập hợp đầy đủ. Có người dẫn ngựa lại gần, Phong Quân Dương xoay người lên ngựa, tùy ý quét mắt một lượt, lại nói: “Tìm Tiêu Hầu Nhi đến đây”.

Một lát sau, Tiêu Hầu Nhi theo người chạy, thấy tình hình thế này, bất giác sửng sốt, tiến đến trước ngựa Phong Quân Dương, ngửa đầu hỏi: “Vương gia, thế này là sao?”.

Phong Quân Dương cười nhạt, nói: “E là ngươi không thể ở trong trại nữa, có nguyện đi theo bản vương không? Vào trong quân, hoặc là ở bên cạnh bản vương”.

https://thuviensach.vn

Tiêu Hầu Nhi nghe thế liền mặt mày hớn hở, gã luôn mong ngóng một ngày nào đó có thể thăng quan tiến chức như diều gặp gió, hiện có một cơ hội tốt nhường này, sao có thể không duỗi tay với lấy? Gã vội vội vàng vàng đáp: "Sẵn lòng, tiểu nhân sẵn lòng".

Gã đã đáp vậy, liền có người dắt ngựa đến cho, Tiêu Hầu Nhi phóng lên lưng ngựa, nhác thấy cửa sơn trại vẫn còn đóng chặt, gã có lòng muốn lập công trước mặt Phong Quân Dương, bèn cười nói: "Xin Vương gia chờ một chút, tiểu nhân đi mở cửa trại".

Gã quay ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa phi về hướng của trại, một người một ngựa vừa đến bên cạnh thì cửa trại đã từ từ mở ra, Ôn Đại Nha xuất hiện trên bức tường vây, đứng trên cao lạnh lùng nhìn gã. Tiêu Hầu Nhi bị hắn thấy thì chột dạ, bèn ngẩng đầu lên cười cười nói với Ôn Đại Nha : "Ôn đại ca".

Ôn Đại Nha hòa nhã nói: "Không dám, Tiêu gia đừng để chậm trễ, mau theo vị vương gia kia theo đuổi tiền đồ đi".

Trước mặt bao nhiêu người, Tiêu Hầu Nhi cũng không tiện nói gì khác, chỉ cười xấu hổ, nói: "Ôn đại ca hiểu lầm rồi, vương gia không phải người ngoài, người và sư tỷ của ta vốn là một", nói xong, liền thúc ngựa lui trở lại phía sau Phong Quân Dương, Phong Quân Dương thờ ơ mỉm cười, lúc đi qua cửa trại lại ngồi trên ngựa cung tay làm hiệu chào Ôn Đại Nha, rồi mới dẫn người giục ngựa bỏ đi.

Người của chàng vừa mới đi chưa được bao lâu, đám Thôi Tập cũng đã hay tin đuổi đến cửa trại, từ xa xa ngó qua một cái, không khỏi lạnh lùng hỏi: "Tiêu Hầu Nhi mà lại theo Phong Quân Dương ư?".

Vì sự phản bội của Tiêu Hầu Nhi, cảm xúc của Ôn Đại Nha rất suy sụp, hắn thở dài, đột nhiên phát hiện không thấy bóng dáng Thần Niên đâu, vội kéo Thôi Tập sang một bên, hỏi nhỏ: "Phía đại đương gia thế nào rồi? Đêm

https://thuviensach.vn

qua vẫn còn gắn bó keo sơn với vương gia, sao nay nhìn lại giống như là bất chợt cãi nhau trở mặt?”.

Đêm qua Thôi Tập cũng thấy Thần Niên được Phong Quân Dương bế về, nghe thế bất giác đỏ bừng mặt, lắc đầu nói: “Không biết. Có điều, đạo trưởng đã sang chỗ đại đương gia rồi”.

Triêu Dương Tử quả thực đã đến chỗ Thần Niên, đứng ngoài gõ cửa nửa buổi không thấy đáp, đẩy cửa đi vào mới phát hiện trên giường đã không có người từ lâu. Đến khi trở ra cửa viện, không ngờ lại gặp Linh Tước, Linh Tước lưỡng lự một chút, nói: “Cháu thấy đại đương gia đi về phía Tây, Lục Kiêu cũng đi theo sau cô ấy rồi”.

Sơn trại đỉnh Hổ Khẩu Tây cao Đông thấp, ra khỏi trại trong về phía Tây không xa là vách núi dựng đứng. Triêu Dương Tử khẽ nhíu mày, thì thầm tự nhủ: “Đang yên đang lành, sao lại trở mặt? Thật sự là không thể hiểu nổi đám trai gái các người, cả ngày vặn xoắn cái gì không biết!”. Mặc dù ông than phiền như vậy, nhưng vẫn đuổi theo về phía Tây, nửa đường gặp Lục Kiêu ở phía trước đang quay về một mình, liền hỏi ngay: “Tiểu nha đầu Thần Niên kia đâu?”.

Lục Kiêu đáp: “Nàng ở vách đá, nói muốn ngồi đó một lát, bảo ta về trước”.

Triêu Dương Tử nghe mà đờ người, lập tức căng thẳng, tức giận đến mức giậm chân mắng: “Tiểu tử ngốc nhà ngươi! Thời điểm này sao có thể để nó một mình một chỗ, nó bảo ngươi về ngươi cũng về, thế nó bảo ngươi xuống đáy vực nhặt xác cho nó thì ngươi có đi không?”.

Mặt mày Lục Kiêu tỉnh rụi, đáp: “Tạ Thần Niên sẽ không nhảy vực”.

Triêu Dương Tử giận đến nghẹn họng, tức giận vung tay áo với Lục Kiêu một cái, vội chạy về phía Tây. Đợi khi đuổi đến chỗ vách đá, quả nhiên thấy

https://thuviensach.vn

Thần Niên một thân một mình ngồi đó, im lặng nhìn về đằng chân trời, không biết đang suy nghĩ gì. Ông sợ nàng luẩn quẩn trong lòng nên mới thành ra thế này, không dám kích động nàng, liền ra vẻ vô sự ngồi xuống bên cạnh, liếc xéo nàng một cái, hỏi: "Tiểu nha đầu, cô đang nhìn gì đấy?".

Thần Niên quay đầu nhìn ông, bỗng mỉm cười, nói: "Đạo trưởng, ngồi ở đây đương nhiên là để ngắm cảnh, chẳng có lẽ là để ngắm người?".

Thấy nàng cười, lòng dạ Triêu Dương Tử cũng nhẹ nhõm phần nào, vuốt chòm râu lơ thơ dưới cằm, hỏi Thần Niên: "Làm sao thế này? Đêm qua chẳng phải đã hòa hảo với tiểu tử đó rồi sao? Sao nói trở mặt là trở mặt ngay thế?".

Thần Niên nghe thế hừ lạnh một tiếng, nói: "Đừng nói đến chuyện này nữa, uổng cho ngài tự xưng là thần y mà không nhận ra ta bị hắn điểm huyệt, còn nói mấy lời hèn mạt kia nữa chứ, quả thật nên vặt trụi mấy cái râu của ngài luôn".

Triêu Dương Tử kinh ngạc, sau một lúc trố mắt lại tức giận đến mức nhảy dựng lên, khuôn mặt đen thui tức đỏ cả lên, mắng: "Tiểu tử đó diễn rất giỏi, ta thấy dáng vẻ các ngươi như thế, chỉ nhìn qua qua thôi chứ ai mà đến nhìn kĩ được! Ta còn bực bội, nói nha đầu cô sao lại không biết tự trọng như thế..."

Ông nói được một nửa mới giật mình phát hiện ra mình lỡ lời, Thần Niên lại chỉ cười hờ hững.

Triêu Dương Tử im lặng hồi lâu, thở dài một hơi, khuyên nhủ nàng: "Tuy rằng tiểu tử đó hơi hư hỏng, thủ đoạn cũng hèn hạ, có điều, có lẽ hắn thật lòng với cô".

Thần Niên quay đầu nhìn Triêu Dương Tử, một lúc sau cũng lại mỉm cười nói: "Đạo trưởng, tuy rằng tính tình ngài cổ quái, nhưng chính là một

https://thuviensach.vn

lão ngoan đồng, là người tốt thật sự".

Triêu Dương Tử trừng mắt nhìn nàng: "Tiểu nha đầu, sao lại nói chuyện với đạo gia ta như thế! Ngươi chớ xem thường đạo gia ta, đạo gia ta ăn muối còn nhiều hơn cô ăn cơm. Mặc dù ta ngứa mắt hành vi của tên Phong Quân Dương đó, nhưng hắn có đối xử thật lòng với cô không ta cũng có thể phân biệt được".

Thần Niên chỉ cười, quay đầu đi chẳng ừ hử gì.

Triêu Dương Tử lại không biết phải khuyên gì, hai người ngồi im lặng một lát, chợt nghe Thần Niên nhỏ giọng nói: "Đạo trưởng, ngực ta rất đau. Ta vốn cho rằng bất kể chàng tính kế người khác ra sao thì vẫn sẽ đối tốt với ta, ta cho rằng chàng khác những kẻ khác, giờ mới biết, hóa ra ta luôn luôn nhầm lẫn".

Triêu Dương Tử nghe mà hồ đồ, không biết vì sao Thần Niên lại nói ra câu cảm khái này.

Thần Niên im lặng rất lâu, quay sang nhìn Triêu Dương Tử, nghiêm túc hỏi: "Đạo trưởng, ta theo ngài xuất gia được không?".

Triêu Dương Tử lại hiểu câu này, thở hồng hộc nói: "Càn quấy, tiểu nha đầu đừng có dỗi dằn nữa, kể cả không cùng tiểu tử Phong Quân Dương kia thì vẫn còn Lục Kiêu nữa mà, lùi thêm một bước nữa, cho dù Lục Kiêu cô cũng không thích thì sau này vẫn còn có thể gặp được một người khác. Lần này tìm một người hiền lành trung thực, lấy chồng sinh con hẳn hoi, đừng dây dưa không rõ với đám con cháu thế gia nữa, ta đã nói trước là những kẻ đó không một ai tốt rồi".

Thần Niên nghe vậy chỉ mỉm cười, chậm rãi lắc đầu: "Đạo trưởng, con người ngài rất tốt, nên ngài không hiểu, từ nay về sau, thiên hạ này không còn một ai có thể lấy ta nữa".

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử há mồm toan phản bác, Thần Niên đã đứng dậy từ chỗ vách đá, cười bảo: "Không nói mấy lời vô dụng đó nữa. Lão đạo, ngài đói chưa? Đi thôi, nên về ăn cơm rồi".

Nàng nói xong bèn xoay người đi về trại, Triêu Dương Tử đứng sau nhìn nàng một lát, vẫn không đoán ra tâm tư của nàng, đành lắc đầu thở dài: "Đứa nào đứa nấy tuổi tác chẳng được là bao, lấy đâu ra lắm tâm tư thế".

Thần Niên lại giống như không nghe thấy lời ông, chỉ ngoảnh đầu lại nhìn ông, nói: "Đạo trưởng, ngài không biết chúng ta trộm được bao nhiêu bạc từ Tuyên Châu đâu, ta sợ một mình Ôn Đại Nha không đếm được hết. Có số bạc này, những người ở trại ngoài có thể ăn thêm chút cơm, không cần húp cháo loãng cả ngày nữa. Nhưng gạo ở Ký Châu đắt, nếu có thể đi Giang Nam mua gạo thì tốt, đáng tiếc Nghi Bình nằm trong tay Hạ Trạch, không tiện đi qua đó".

Miệng nàng nói không ngừng, Triêu Dương Tử chắp tay sau lưng đi theo sau, bất tri bất giác đã bị nàng chuyển dời ý nghĩ, nói về việc trong trại.

Dưới núi, Thuận Bình dẫn theo ám vệ Vân Tây tiếp đón Phong Quân Dương, trộm liếc nhìn sắc mặt của chàng trước cái đã rồi mới tiến lên bẩm báo tin tức ở Thịnh Đô và các nơi Giang Bắc. Phong Quân Dương nghe xong gật đầu nhẹ, thản nhiên căn dặn: "Đi Thanh Châu trước".

Ai nấy thúc ngựa chạy đến sườn Phi Long, lúc buổi đêm đóng quân trong núi, Thuận Bình thấy Phong Quân Dương một mình đứng nơi yên tĩnh ngẩn ngơ nhìn về phương Bắc, chần chừ một chút, cuối cùng vẫn tay chân nhẹ nhàng đi đến, nhỏ giọng khuyên: "Chủ tử, đi nghỉ một chút đi".

Phong Quân Dương hồi lâu vẫn không có động tĩnh, ngay khi Thuận Bình ngẫm nghĩ xem nên nói gì tiếp thì lại nghe thấy Phong Quân Dương

https://thuviensach.vn

hỏi nhỏ: “Thuận Bình, ngươi nói trái tim đã nguội lạnh rồi thì sau này có thể ấm trở lại không?”.

Thuận Bình nghe câu hỏi này xong lập tức cảm thấy ê buốt cả răng, thầm nghĩ nếu người đã biết sẽ khiến lòng người ta lạnh lẽo, thế sao còn làm? Nhưng y thật sự không dám nói câu này ra, đành phải trái lương tâm nói: “Có thể! Trái tim con người đều là thịt, chỉ cần sau này ôm vào trong lòng sưởi ấm, sao có thể không nóng lên chứ!”.

Phong Quân Dương cười khe khẽ, vẫn không lên tiếng.

Ám vệ trong doanh trại chia nhau luân phiên canh gác, ngoài những kẻ phải trực ra, số còn lại đều đang nghỉ ngơi.

Tiêu Hầu Nhi mới đến, chưa xác định thân phận, bởi thế chưa được an bài làm việc. Nhưng gã lại không ngủ, âm thầm để ý hành động của Phong Quân Dương, nhìn chàng đứng đằng xa ngẩn người, đoán có thể là nhớ Thần Niên. Sau lại thấy Thuận Bình qua đó, phân vân một chút rồi cũng đứng dậy đi đến.

Thuận Bình nghe tiếng bèn quay người lại xem, thấy người đến là Tiêu Hầu Nhi, liền tiến lên phía trước vài bước đón, nói nhỏ: “Tiêu gia”.

Hai người bọn họ đã biết nhau ở Vân Tây, khi đó vì Thần Niên, Phong Quân Dương đối xử với Tiêu Hầu Nhi xem như nồng hậu, Thuận Bình lấy “Tiêu gia” làm hiệu. Nhưng tình huống hiện giờ đã khác trước, Tiêu Hầu Nhi nào dám nhận tiếp một tiếng “gia”, vì thế vội cười xấu hổ, nói khẽ: “Huynh đệ của tôi, đừng gọi như thế nữa”.

Thuận Bình chỉ cười cười, chứ không đáp lại.

Tiêu Hầu Nhi cũng không quan tâm nữa, chỉ liếc về phía Phong Quân Dương, hỏi nhỏ Thuận Bình: “Vương gia đang...”.

https://thuviensach.vn

Thuận Bình hơi cụp mắt xuống, cười mà không nói.

Tiêu Hầu Nhi nhìn y, rồi vòng qua y, thật cẩn thận đi đến chỗ Phong Quân Dương, gọi một tiếng "vương gia" thử trước đã, thấy Phong Quân Dương quay lại nhìn mình mới cười nói: "Vương gia đang nhớ sư tỷ của tiểu nhân sao?".

Phong Quân Dương nhìn gã, tuy không trả lời, song bên môi lại lộ nụ cười mỉm.

Tiêu Hầu Nhi tiến thêm hai bước nữa, đứng bên cạnh Phong Quân Dương, cười nói: "Vương gia, sư tỷ của tiểu nhân miệng cứng lòng mềm, sau này người chịu khó dỗ dành tỷ ấy, nhất định là có thể dỗ tỷ ấy hồi tâm chuyển ý".

Phong Quân Dương cười cười, chỉ hỏi gã: "Sau này ngươi có tính toán gì không?".

Tiêu Hầu Nhi vừa nghe thế, vội đáp: "Tiểu nhân đã theo vương gia, tất nhiên là nghe theo sự an bài của vương gia".

Phong Quân Dương nghĩ ngợi, nói: "Vậy tòng quân đi, trong quân của bản vương đúng lúc cần người, nam tử hán đại trượng phu, lẽ ra phải hơn hẳn mọi người, đại náo cả cõi đất trời".

Tiêu Hầu Nhi nghe mà mừng hớn hở, nói: "Vâng, mặc cho vương gia sai phái".

Phong Quân Dương lại hỏi: "Đại danh của ngươi là Tiêu Hầu Nhi?".

"Vâng", Tiêu Hầu Nhi đáp, cười lấy lòng. "Tiểu nhân xuất thân tầm thường, cha mẹ đặt cái tên như thế cho dễ nuôi".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương lại nói: “Nếu đã tòng quân thì không tiện dùng cái tên này, vẫn nên có một cái tên vang dội”.

Tiêu Hầu Nhi đầu óc lanh lẹ, nghe vậy vội quỳ xuống trước mặt Phong Quân Dương, cầu xin: “Xin vương gia thưởng tên”.

Phong Quân Dương suy nghĩ một chút, nói: “Tên do cha mẹ ngươi đặt, cũng không tiện đổi tùy tiện, chi bằng bản vương thêm vào một chữ nữa cho người, được không?”

Tiêu Hầu Nhi vội hỏi: “Chữ gì ạ?”.

“Đắc.” Phong Quân Dương cười, giải thích: “Tiêu Đắc Hầu, được chứ? Thêm một chữ ‘đắc’, sau này sẽ dễ bái tướng phong hầu(*)”.

(*) *Chữ Hầu trong tên Tiêu Hầu Nhi ban đầu là chữ 猴,tức con khỉ. Còn chữ Hầu sau khi cải danh là chữ 侯, tức tước vị thứ hai trong năm tước nhà vua đặt ra để ban cho bề tôi.*

Tiêu Hầu Nhi khen hay không ngơi miệng, hớn hở vô cùng. Thuận Bình lại nín cười vô cùng vất vả, nhưng không tiện cho người ta nhìn thấy, liền vội cúi đầu.

Phong Quân Dương chợt nhớ ra một chuyện, hỏi Tiêu Hầu Nhi: “Ngươi cứ theo bản vương thế này, không từ biệt sư phụ, sư tỷ mình mà không ngại à?”.

Tiêu Hầu Nhi không để tâm, chỉ cười đáp: “Vương gia không biết, sư phụ tiểu nhân tính tình kì quái, không thích lễ nghi thế tục. Còn về phần sư tỷ, vương gia cũng không phải người ngoài”.

Phong Quân Dương nghe thế liền cười, nhẹ giọng nói: “Tốt lắm”.

https://thuviensach.vn

Không ngờ lần này Tiêu Hầu Nhi lại nghĩ sai về Tịnh Vũ Hiên. Tịnh Vũ Hiên tính tình vốn nóng nảy, lại vì luyện lại Ngũ Uẩn thần công, tính khí càng thêm vô thường, nghe nói Tiêu Hầu Nhi đi theo Phong Quân Dương, cau mày lại, lập tức muốn đuổi theo giết chết Tiêu Hầu Nhi, dọa Triêu Dương Tử vội vã chặn cửa lại, quát: "Bà lại đi gây tai vạ?".

Tịnh Vũ Hiên khó hiểu, ngạc nhiên nói: "Ta đi thanh lý môn hộ, thế gọi là gây tai vạ?".

Trong lòng Triêu Dương Tử cũng thừa hiểu không thể giảng đạo lý với bà được, chỉ sầm mặt hỏi: "Đừng nói chuyện đó vội! Ta hỏi bà, sao bà có thể để Thần Niên luyện cái môn thần công vứt đi kia!".

"Ngũ Uẩn thần công." Tịnh Vũ Hiên nhíu mày, sửa lại.

Triêu Dương Tử giậm chân, giận dữ nói: "Lão tử thèm vào quan tâm nó là Ngũ Uẩn hay Lục Uẩn, làm người luyện trở nên hỉ nộ vô thường thì đều là thần công vứt đi hết. Có phải bà cũng luyện không?".

Ông nói xong liền đưa tay bắt mạch Tịnh Vũ Hiên, mà hiện giờ công phu của Tịnh Vũ Hiên đã khôi phục bảy tám phần, Triêu Dương Tử sao có thể là đối thủ. Ông chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái, đến bóng Tịnh Vũ Hiên cũng không nhìn rõ, người bà đã vụt ra đến ngoài cửa.

"Cầu Thiếu Dương, ngươi lo chuyện bao đồng ít thôi, chọc giận ta, cả ngươi ta cũng giết." Khi đang nói chuyện, giọng Tịnh Vũ Hiên đã đi xa, ắt đã chạy xuống núi rồi.

Đợi khi Thần Niên nghe được tin, bất giác cũng sắt mặt lại, hỏi: "Đang yên đang lành, ai nói việc này cho sư phụ nghe?".

Ôn Đại Nha xắn tay áo không nói một lời, nhưng mắt lại liếc Triêu Dương Tử.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử tỏ vẻ xấu hổ, lại không nén được cơn bực bội ngại ngùng, tức tối nói: “Rõ ràng là sư phụ cô luyện thứ thần công khốn kiếp kia mới có thể hỉ nộ vô thường như thế, liên quan gì đến người khác”. Ông phát giận xong, lại bất giác lo lắng, hỏi Thần Niên, “Sư phụ cô sẽ không thực sự đuổi theo đám Phong Quân Dương chứ?”.

Thần Niên đành chịu, lắc đầu nói: “Không biết”.

Triêu Dương Tử cũng lộ thần sắc lo lắng, nói: “Giết Tiêu Hầu Nhi thực ra cũng không sao, nhưng không được giết Phong Quân Dương, nếu không sẽ là đại họa”.

Thần Niên nghe thế sửng sốt, nghĩ ngợi một chút, đoạn nói: “Bên cạnh Phong Quân Dương có vô số ám vệ, lại có cường giả như lão Kiều bảo vệ, không dễ dàng bị giết như vậy đâu. Lo là lo cho sư phụ, công lực chưa khôi phục, đừng xảy ra, đừng xảy ra điều gì bất trắc nữa”.

Mọi người đều thấy lo lắng đôi phần, tuy Tịnh Vũ Hiên có danh hiệu ma đầu, song khi vừa vào sơn trại đã bị Triêu Dương Tử dùng ngân châm gỡ bỏ nội lực, hoàn toàn không hề nguy hại. Bà lại từng dạy đám Ôn Đại Nha võ công, xem như có ơn với mọi người, ngay cả bình thường, ai học võ gặp chỗ nào khó khăn đi thỉnh giáo, bà cũng sẵn lòng chỉ dạy tuy không thể thiếu vài câu chửi mắng.

Ôn Đại Nha và Thôi Tập nhìn lẫn nhau, rồi nhất tề nhìn Thần Niên. Ôn Đại Nha càng há to miệng, gọi một tiếng “Đại đương gia”, nhưng lại ngại ngần nói ra câu tiếp theo.

Thần Niên giống như nhìn thấu tâm tư của mọi người, khẽ rũ mí mắt xuống, im lặng một chốc rồi thờ ơ nói: “Ta đuổi theo gọi sư phụ về”.

https://thuviensach.vn

10

Một đường ra khác

Thần Niên đuổi theo Tịnh Vũ Hiên, không tránh khỏi lại phải tiếp xúc với Phong Quân Dương. Triêu Dương Tử thấy nàng như vậy, bất giác có phần đau lòng, vội nói: "Không sao, không sao, các người không hiểu sự lợi hại của Tịnh Vũ Hiên rồi. Nếu nói bản lĩnh giết người của bà ta là hạng nhất thì bản lĩnh chạy trốn còn hơn cả hạng nhất. Nhớ năm xưa khi bà ta còn chưa luyện cái môn thần công khốn kiếp kia, khinh công đã đứng đầu võ lâm rồi. Yên tâm, bà ta không sao đâu".

Ông nói xong lại nhìn Thần Niên, nói: "Cô cũng không cần đuổi theo sư phụ mình, hơn nữa có đuổi cũng không kịp. Chờ khi cô đến nơi, người nên đánh cũng đã đánh, người nên giết cũng đã giết, ngay cả người nên chạy cũng đã chạy rồi".

Giờ mọi người mới yên lòng, Thần Niên nghĩ ngợi, cũng cảm thấy không đuổi kịp Tịnh Vũ Hiên. Đại Ngốc lại tò mò, không nhịn được hỏi Triêu Dương Tử: "Đạo trưởng, ngài đã quen biết Tịnh tiền bối từ lâu rồi ạ?"

Tâm tư của Triêu Dương Tử đang đặt nơi Tịnh Vũ Hiên, nhất thời không nghĩ ngợi nhiều, trả lời câu hỏi của y: "Biết từ lâu rồi. Lúc ta biết bà ta, bà ta vẫn còn là tiểu cô nương, còn trẻ hơn đại đương gia của các người. Khi ấy bà ta bị người ta đánh trọng thương, nếu không nhờ ta tốt bụng cứu giúp thì đã mất mạng rồi. Nhưng bà ta rất vô lương tâm, sau khi vết thương tốt lên còn đánh cho ta một trận trước...".

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử nói được một nửa, lúc này mới đột nhiên có phản ứng, giương mắt thấy mọi người đều nghe đến là say mê, nhất thời thẹn quá hóa giận, khua phất trần trong tay xua mọi người ra ngoài, mắng: "Cút, cút, cút, ăn no rửng mỡ không có việc gì làm à? Phải làm gì thì đi làm đi!".

Mọi người bị ông đuổi chạy tán loạn bốn phương, nhưng lại bật cười hô hố.

Thần Niên nhịn cười trách mắng mọi người vài câu rồi mới bảo họ đi làm việc, mình thì dẫn Ôn Đại Nha và Thôi Tập vào mật thất ngầm kiểm kê số vàng bạc lấy được ở Tuyên Châu. Bởi vì số lượng quá lớn, Ôn Đại Nha thấy mà ánh mắt sáng lấp lánh, trong mật thất rõ ràng chỉ có ba người họ, nhưng hắn vẫn hạ thấp giọng, nói với Thần Niên: "Đại đương gia, nhiều vàng bạc để đây thế này tôi lo lắm, ban đêm chắc tôi phải chuyển đến đây ngủ mới được".

Thần Niên bất giác bật cười, nói: "Mấy thứ này dù có nhiều hơn nữa cũng không thể thay đồ ăn thức uống được, ta thấy vẫn cứ nên nhanh chóng đổi thành lương thực mới ổn".

Thôi Tập gật đầu tỏ vẻ đồng tình: "Trong thời loạn, chỉ có lương thực là quan trọng nhất, có lương thực mới có thể cứu mạng người. Giờ nhân dịp Giang Nam còn chưa đại loạn, hẳn là nên mua chút lương thực dự trữ. Mặt khác, còn phải nghĩ cách mua thêm binh khí về nữa".

Thần Niên đã từng nghĩ muốn đến Giang Nam mua lương thực, nhưng đi Giang Nam không những phải đi qua phía Nam Thái Hành mà còn phải qua Nghi Bình, há lại dễ dàng tới đó như thế! Ngay cả Triêu Dương Tử đi mua dược liệu vẫn ít nhiều cần Phong Quân Dương phái người hộ tống, mới có thể bình an trở về sơn trại.

Nàng trầm ngâm nói: "Phía Nam Thái Hành có bạn cũ của ta, nghĩ cách cũng không khó đi qua lắm. Nhưng phía Nghi Bình, Hạ Trạch vì đánh nhau

https://thuviensach.vn

với Trương gia nên giờ mới không rảnh tính món nợ một vạn lượng vàng với chúng ta. Nếu muốn đi qua địa bàn của gã, còn phải cố gắng nghĩ cách mới được".

Ba người trong mật thất đi ra, Thần Niên tự về phòng luyện công, Ôn Đại Nha và Thôi Tập cùng đến phòng nghị sự xử lý công việc trong trại. Trên đường, Ôn Đại Nha nhìn trái phải không có ai, không nhịn được nhỏ giọng hỏi Thôi Tập: "Đệ nói hai hôm nay không thấy bóng dáng Lục thiếu hiệp đâu, có phải cảm thấy mất mặt nên không tiện ra ngoài gặp người khác không?".

Bọn họ đều nhận ra Lục Kiêu có tình ý với Thần Niên, không ngờ giữa đường lại lòi ra một Vân Tây vương vung đao cướp tình, dù là ai cũng đều không chịu nổi việc này. Thôi Tập trầm mặc không nói, Ôn Đại Nha lại nói liên mồm: "Ta nói chứ cái này đúng là tạo hóa trêu ngươi, đệ nói Lục thiếu hiệp và đại đương gia của chúng ta đúng là một đôi thật xứng đúng không, sao tự nhiên lại xuất hiện tên Vân Tây vương này cơ chứ?".

Thôi Tập ngại hắn om sòm, thờ ơ liếc mắt một cái, hỏi: "Ôn đại tẩu, việc riêng của đại đương gia thì liên quan gì đến tẩu?".

"Đại đương gia cũng là nhất thời hồ đồ nên mới đi theo tên vương gia kia. Có cái, vương gia đúng là tuấn tú thật, vừa đứng cạnh đại đương gia một cái thôi là giống như một đôi thần tiên ấy." Ôn Đại Nha nói xong, lại tấm tắc thêm vài tiếng, rồi mới đột ngột nhận ra vừa nãy xưng hô của Thôi Tập không đúng, hỏi: "Ấy? Vừa rồi đệ gọi ta là gì?".

Thôi Tập lại chẳng đáp lời hắn mà bước nhanh về phía phòng nghị sự. Gần đây, vì thanh thế đỉnh Hổ Khẩu lớn dần, có rất nhiều nhân sĩ giang hồ đến cậy nhờ, Thôi Tập lo sẽ có gian tế trà trộn vào, bởi vậy hết sức cẩn thận dè dặt.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cũng biết việc này quan trọng, trừ lúc luyện công đều cùng Thôi Tập bàn bạc xem nên an bài cho những người mới đến cậy nhờ ra sao, hao tổn rất nhiều tinh thần và sức lực. Nửa tháng bề bộn cứ vậy trôi qua, Tịnh Vũ Hiên lại đột nhiên trở về, trong tay còn xách một cái túi siêu to, trong túi căng phồng, vẫn đang động đậy. Ôn Đại Nha tò mò, tiến lên mở túi ra xem, không ngờ bên trong lại là một lão hòa thượng sống sờ sờ!

Tịnh Vũ Hiên chỉ vào lão hòa thượng nọ, nói với Thần Niên đang trợn mắt há mồm: "Đây là lão hòa thượng nổi tiếng nhất Thịnh Đô, ta bắt lão đến đây, bắt lão giảng giải tỉ mỉ cho chúng ta cái gì mà tâm thanh tâm sáng!".

Thần Niên kinh ngạc nửa buổi sáng không nói nên lời, cuối cùng Ôn Đại Nha lại hoàn hồn trước, lau mồ hôi lạnh hỏi Tịnh Vũ Hiên: "Sao lão nhân gia lại đi Thịnh Đô?".

Tịnh Vũ Hiên cười hì hì, nói: "Tiểu tử họ Phong đó nói cũng có chút đạo lý, đã là võ công do nhà Phật tạo ra, sao có thể là ma công, chắc hẳn là phương pháp luyện công của chúng ta không đúng, phải tìm lão hòa thượng như thế này để hỏi mới được. Hắn bảo người giúp ta tìm đấy, nói đây là một vị cao tăng đắc đạo".

Thần Niên tiến lên, đỡ lão hòa thượng đứng dậy, hỏi: "Cao tăng?".

Lão hòa thượng lại niệm một câu A di đà phật trước " Không cao, không cao, chỉ là lão hòa thượng".

Lão trả lời rất lý thú, đám Ôn Đại Nha bất giác đều nở nụ cười, Thần Niên cẩn thận nhìn lão vài lần, thấy mặt mũi lão hiền lành, tròn trịa hòa khí, liền hỏi tiếp: "Pháp danh của lão hòa thượng là gì?".

"Tuệ Minh, lão hòa thượng pháp danh Tuệ Minh." Lão hòa thượng đáp.

https://thuviensach.vn

Thần Niên dù chưa từng nghe danh hào của vị đại sư này nhưng lại gật đầu ra chừng hiểu rõ, khách sáo nói: “Tuệ Minh đại sư từ xa tới vất vả, có cần đi nghỉ ngơi trước không?”.

Không ngờ Tuệ Minh lại nghiêm trang đáp: “Dọc đường chưa hề tự mình đi, thật ra cũng không vất vả, chỉ hơi đói bụng”.

Thần Niên lia mắt nhìn cái túi vải bố trên mặt đất, nghĩ Tịnh Vũ Hiên lại xách lão hòa thượng đi suốt dọc đương, vô cùng buồn cười, cười bảo: “Đại sư ngồi chờ một chút, ta kêu người chuẩn bị cơm chay cho đại sư”.

Tịnh Vũ Hiên lại không tốt tính như thế, chỉ hỏi Tuệ Minh: “Lão hòa thượng, ta lại hỏi ngươi, rốt cuộc cái gì là tâm an, tâm tịnh, tâm ngộ, tâm sáng?”.

Tuệ Minh đáp: “Đây là tâm thiền”. Thấy Tịnh Vũ Hiên lộ vẻ mặt mất kiên nhẫn, không đợi bà hỏi, vội vàng giải thích: “Thiền giả, tâm của Phật. Thiền chính là điều cần thiết của Phật, cũng chính là cái tâm thanh tịnh mà người người vốn có”.

Tịnh Vũ Hiên lại hỏi: “Tâm này từ đâu mà có?”.

“Không thể đến từ bên ngoài, phải dựa vào tự thân kiểm chứng lãnh hội, chấm dứt vọng tưởng, chuyển hóa phiền não, bước tiếp theo sẽ đạt được tâm an, tâm tịnh, tâm ngộ, tâm sáng, ngộ ra Phật tính vốn có.”

Tịnh Vũ Hiên nghe cái hiểu cái không, kinh ngạc nói: “Tâm ta cũng rất thanh tịnh, sao lại tẩu hỏa nhập ma?”.

Tuệ Minh niệm một câu Phật pháp, nói: “Tẩu hỏa chỉ là Đạo gia nói vậy thôi, trong giáo lí nhà Phật vốn không tu theo cách thức này, nên sẽ không xảy ra sự cố tẩu hỏa này”.

https://thuviensach.vn

Lời này làm cả Tịnh Vũ Hiên lẫn Thần Niên nghe mà sửng sốt, Thần Niên càng hỏi: "Không có tẩu hỏa, sao lại nhập ma?".

"Ma do tâm sinh. Có mưu cầu, mới nhập huyễn cảnh, tâm sinh cảm ứng, để thành ma. Trên đời vốn vô sự, đều tự mình chuốc lấy." Tuệ Minh khẽ khàng thở dài, nhìn Thần Niên, lại hỏi: "Nữ thí chủ, cơm chay đã xong chưa? Nếu còn chậm thêm chút nữa, lão hòa thượng không cần tu hành liền có thể đi Tây Thiên rồi".

Thần Niên không khỏi bật cười, vội gọi người đỡ Tuệ Minh đi xuống dùng cơm, lại khuyên Tịnh Vũ Hiên: "Sư phụ, dù sao người cũng đã tìm lão hòa thượng đến đây rồi, lão không chạy được đâu, cần gì vội vàng một chốc lát".

Giờ Tịnh Vũ Hiên mới bỏ cuộc, dặn Thần Niên trông chừng lão hòa thượng kia, mình thì về phòng nghỉ ngơi.

Thần Niên suy xét một lát, không nhịn được chậm rãi lắc đầu, quay ra cửa, hỏi Lục Kiêu bên cạnh: "Huynh nói xem Phong Quân Dương đang có tính toán gì?".

Lục Kiêu trầm mặc một lát, đoạn đáp: "Việc này, hẳn là hắn không mưu tính gì".

Thần Niên cười nhạt, nói: "Khó nói".

Thần Niên đi tuần mỗi chỗ cần tuần sát trong trại một lượt, rồi lại xuống dưới chân núi xem dân chúng làm ruộng. Đường núi không quá gồ ghề, hai người họ thủng thẳng tản bước, Thần Niên bỗng dưng hỏi Lục Kiêu: "Sao huynh không hỏi ta chuyện ngày hôm ấy?".

Lục Kiêu đáp: "Ta tin nàng, không cần hỏi".

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghiêng đầu ngó hắn, rồi lại bất chợt nở nụ cười, chắp tay sau lưng, loẹt quẹt bước đi, nói: “Lục Kiêu, ta thật sự rất thích huynh, là kiểu thích không nói nên lời ấy. Ta không biết huynh có hiểu được không, nhưng rõ ràng mới quen biết huynh chưa được bao lâu, lại cảm thấy chúng ta phải lớn lên bên nhau từ nhỏ mới đúng, chúng ta đều từng thấy dáng vẻ không có tiền đồ nhất của đối phương, ở gần nhau không có gì phải băn khoăn cả. Ta dám bảo huynh anh dũng xông pha phía trước vì ta, và cũng dám yên tâm giao phía sau lưng mình cho huynh”.

Lục Kiêu nghe thế mỉm cười nói: “Nàng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ không có tiền đồ nhất của ta”.

Thần Niên gật đầu đáp: “Đúng thế, chỉ gọi huynh đến xem dáng vẻ không có tiền đồ của ta thôi”.

Lục Kiêu nghe thế bèn dừng bước, nhìn nàng một chút, chân thành nói: “Tạ Thần Niên, nàng đã làm rất tốt. Nàng nhìn bách tính dưới chân núi đi, là nàng cho bọn họ một nơi sinh sống, một cơ hội để sau này sống càng tốt hơn, bọn họ đều rất biết ơn nàng”.

Thần Niên cười cười, nhảy lên một khối đá ven đường nhìn ra xa đằng chân núi, sau một lúc lâu, nhẹ nhàng nói: “Là ta nên biết ơn họ mới đúng. Tình cảnh ấy gợi cho ta cảm giác như mình vẫn còn sống ở Thanh Phong trại. Nhìn những nhà đó ở trại ngoài, ta sẽ cảm thấy như mấy người thím Nghiêm đều còn sống, chẳng qua không biết ở nhà nào thôi. Mà những đứa trẻ đang cười đùa đuổi bắt kia chính là Tiểu Thất, Tiểu Liễu của ngày xưa, cả ta nữa...”.

Nàng nhắm mắt, ngửa đầu lên bầu trời, nghe tiếng cười vọng vang trong gió, mắt dần trở nên ướt nhòe: “Huynh nghe, tất cả đều còn sống”.

Chẳng biết vì sao trong lòng Lục Kiêu đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, dường như Thần Niên ngay sau đó sẽ thả người nhảy xuống núi, trong lòng

https://thuviensach.vn

hắn kinh hoảng, vội nhảy lên khối đá, mau mắn đứng bên cạnh Thần Niên, kêu: “Tạ Thần Niên!”.

Thần Niên mở mắt ra, ngoái đầu nhìn hắn, đôi mắt được nước gột rửa trong vắt, nàng cười nói: “Ta không sao, chỉ là đột nhiên thấy nhớ mọi người”.

Trên không bỗng nhiên truyền đến tiếng ưng kêu, hai người họ nhìn theo tiếng kêu, chỉ thấy trên bầu trời có hai con chim ưng bay lượn xung quanh, giống như đang truy đuổi, lại giống như đang chơi đùa. Thần Niên hơi nheo mắt lại, nhìn một lát, chợt nói: “Lục Kiêu, huynh nên rời khỏi đây”.

Nàng ngoái lại nhìn Lục Kiêu: “Huynh là hùng ưng sải cánh trên thảo nguyên, không nên bị giam hãm ở đây”.

Lục Kiêu nhếch mép cười, nói: “Tạ Thần Niên, nhiệm vụ hiện tại của ta chính là bảo vệ nàng”.

“Ta hiện giờ đã không cần sự bảo vệ của huynh nữa.” Thần Niên nhìn hắn chăm chú, nghiêm túc nói: “Huynh cũng nên biết ta theo sư phụ luyện Ngũ Uẩn thần công, hiện tại mặc dù không dám nói là tuyệt đỉnh, nhưng cũng đã đủ để tự bảo vệ mình”.

Lục Kiêu lặng thinh nhìn nàng, trầm mặc không nói.

Thần Niên mỉm cười, ngẩng đầu tiếp tục nhìn theo cánh ưng trên nền trời: “Đi đi, Lục Kiêu, đến với bầu trời của huynh đi. Ta cũng sẽ dang cánh, dùng toàn lực của ta bay lên cao. Nếu có một ngày, chúng ta còn có thể gặp gỡ giữa vòm không, chúng ta sẽ giống như đôi ưng này, bầu bạn chao lượn”.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng chậm rãi gật đầu, đáp: “Được, Tạ Thần Niên”.

Ba ngày sau, Lục Kiêu một mình rời khỏi đỉnh Hổ Khẩu. Lúc hắn đi, Thần Niên đang bàn bạc với Thôi Tập, Chu Chấn xem nên huấn luyện trai tráng được lựa ra từ số dân lưu lạc ở trại ngoài ra sao, không đi đưa tiễn. Nhưng lại có Linh Tước yên lặng đi theo sau ngựa của Lục Kiêu, đưa ra ngoài thật xa. Lục Kiêu dừng bước ngoái đầu lại mấy lần, mặt mày hớn hở nói với cô: “Cô về đi, không cần tiễn ta, cũng có phải ta không biết đường đâu”.

Mắt Linh Tước đỏ hoe, lại nói thêm lần nữa: “Huynh đi thế này, trong lòng đại đương gia nhất định rất khó chịu”.

Lục Kiêu nhìn cô, nói: “Là nàng bảo ta đi”.

“Lời đại đương gia nói nhất định không phải lời thật lòng!” Linh Tước kêu lên, lườm Lục Kiêu, “Ta nói huynh ngốc, thế mà hóa ra huynh ngốc thật! Con gái thích nhất là nói ngược lại lòng mình, ngoài miệng cô ấy bảo huynh đi, trong lòng nhất định là không muốn huynh đi”.

Thấy cô như vậy, Lục Kiêu lại không nhịn được nhếch mép cười, bảo: “Cô có phải con gái không?”.

Linh Tước bị hắn hỏi mà sững người, bực dọc nói: “Nói nhảm! Ta đương nhiên là con gái nên mới hiểu suy nghĩ của đại đương gia hơn huynh!”.

Lục Kiêu liền cười nói: “Nếu cô cũng là con gái, vậy cô cũng thích nghĩ một đằng nói một nẻo. Ngoài miệng cô bảo ta ngốc, trong lòng lại cảm thấy ta rất thông minh, đúng chứ?”.

Linh Tước bị hắn hỏi mà á khẩu không trả lời được, nhất thời không biết là bực hay giận, chỉ há hốc miệng không nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu bật cười, nghiêm túc nói với cô: “Linh Tước, cô không hiểu, bây giờ ta nên đi rồi. Những điều hiện tại ta có thể cho Tạ Thần Niên thì nàng đã không cần, mà thứ nàng cần thì hiện tại ta lại không thể cho nàng. Cho nên ta phải đi, đi giành lấy thứ nàng cần để mang về cho nàng”.

Linh Tước láng máng cảm thấy hắn nói cũng có lý, nhưng lại không rõ cái lý đó nằm ở đâu. Khi nàng còn ngây người, Lục Kiêu đã xoay người lên ngựa, ngoảnh đầu lại cười với cô, nói một tiếng “Bảo trọng” rồi phóng ngựa vút về phương xa.

Thần Niên đợi ở trại ngoài đến khi trời xẩm tối mới trở về, đi vào cửa trại trong, vừa đi vừa nói với người bên cạnh: “Lục Kiêu, chúng ta đi ăn cơm trước rồi đến thăm sư phụ ta”.

Người bên cạnh khựng lại một chút rồi mới đáp: “Được”.

Thần Niên nghe giọng nói đượm vẻ kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Thôi Tập một cái, cười bảo: “Ta nhất thời quen miệng, còn tưởng là Lục Kiêu ở bên cạnh”.

Thôi Tập lại chỉ cười mỉm, chuyển đề tài sang việc khác: “Mậu Nhi dạo gần đây nói được nhiều lắm rồi, hết sức dễ thương, nhưng bón cơm lại rất khó, không như lúc trước đút gì ăn nấy”.

Thần Niên bất giác nhớ lại mùa đông năm kia khi mới gặp mấy người Thôi Tập, lúc đó Mâu Nhi cùng lắm mới mười mấy tháng tuổi, nhưng lại ngoan ngoãn vô cùng, dù là cháo gạo cũng ăn rất ngon miệng. Nàng không khỏi mỉm cười, nói: “Đi, chúng ta đến ăn cơm với Mậu Nhi, ta bón cho con bé, trước kia ta cũng giúp người ta dỗ trẻ con rồi, biết đâu lại trêu cho nó thích thì sao”.

https://thuviensach.vn

Thôi Tập cũng cười, đẫn Thần Niên về nơi mình ở, cùng ăn cơm với Mậu Nhi. Mậu Nhi đã hơn hai tuổi, tuy nói được nhiều nhưng phát âm lại không rõ, phải nhờ Thôi Tập ở bên cạnh nói lại, Thần Niên mới hiểu hết ý của con bé.

Ba người cùng ngồi bên bàn ồn ã ăn xong bữa tối, Thần Niên mới từ biệt để đến chỗ Tịnh Vũ Hiên. Người còn chưa vào cửa đã nghe Tịnh Vũ Hiên ở trong phòng nóng nảy kêu lên: "Tâm bình dị, tâm bình dị, ta cũng biết tâm bình dị, nhưng tâm bình dị phải làm như thế nào mới có được?"

Thần Niên thoáng dừng chân, vén mành bước vào, chào một tiếng sư phụ trước rồi mới chào lão hòa thượng Tuệ Minh, nói: "Đại sư lại đang nói Phật pháp với sư phụ ta?".

Nét mặt Tuệ Minh vẫn rất ôn tồn, không vội không hoảng đáp: "Tịnh thí chủ cần tìm cái tâm bình dị".

Thần Niên không kìm được, hỏi: "Làm thế nào để học được cái tâm bình dị?".

Tuệ Minh nói: "Tâm bình dị tức là đạo, bất cứ cách gì có thể nhập đạo thì dùng cách đó để học. Khi Sơ tổ Đạt ma truyền pháp cho Nhị tổ Tuệ Khả đã nói: "Ngoài dứt trần duyên, trong không gấp gáp, tâm như tường vách, có thể nhập đạo".

Tịnh Vũ Hiên vừa nghe liền nhíu mày, lập tức chỉ vào Tuệ Minh nói với Thần Niên: "Nghe đi, lại nữa lại nữa, lão nương vừa nghe lão nói đến cái này liền nhức não. Thôi dẹp, dẹp đi, hôm nay ta không học nữa, ngươi đi mau lên".

Thần Niên mỉm cười, mời Tuệ Minh ra cửa, cười nói: "Đại sư, ta tiễn ngài về".

https://thuviensach.vn

Tuệ Minh niệm A di đà Phật, khách khí cáo từ Tịnh Vũ Hiên rồi mới theo Thần Niên ra của. Hai người im lặng đi được một đoạn, Thần Niên bỗng hỏi Tuệ Minh: "Đại sư, Phật pháp nói ngũ uẩn giai không, ngũ uẩn thật sự là trống không sao?".

Tuệ Minh hỏi nàng: "Có biết thế nào là ngũ uẩn không?"

Thần Niên vì luyện thần công kia nên cố tình đi tìm một ít kinh Phật về đọc, nghe vậy gật đầu.

Tuệ Minh lại hỏi nàng: "Có biết tám cái khổ của đời người không?".

"Sinh, lão, bệnh, tử, yêu ly biệt, mong không được..." Thần Niên chỉ biết vài cái, lại chẳng thể đáp đầy đủ.

Tuệ Minh bèn chậm rãi nói: "Sinh là khổ, già là khổ, bệnh là khổ, chết là khổ, yêu mà phải biệt ly là khổ, mong muốn mà không được là khổ, không thích mà gặp phải là khổ, ngũ âm bùng phát là khổ. Ngũ âm tức là ngũ uẩn, ngũ uẩn tích tụ thành thân thể, hừng hực như lửa, bảy cái khổ trước đều sinh ra do cái này".

"Bảy cái khổ trước đều sinh ra do cái này?" Thần Niên nhỏ giọng lặp lại.

Tuệ Minh nhìn nàng, trong mắt đượm vẻ thương xót, nói nhẹ: "Đích xác của ngũ uẩn là vô thường, khổ, không và vô ngã. Người vô ngã, pháp vô ngã".

Thần Niên lặng đi một lát, nói: "Đại sư, những điều này quá khó rồi".

Tuệ Minh cũng cười theo, nói: "Hết thảy đều là duyên, không do chúng ta khống chế chi phối, nên cứ tùy tâm là được".

https://thuviensach.vn

Thần Niên không khỏi hỏi: “Nếu nói như vậy, Ngũ Uẩn thần công được coi là gì?”.

“Tu hành”, Tuệ Minh thong thả nói, “Mọi thứ đều là tu hành. Trọn một kiếp người không dễ dàng, càng nên vứt bỏ lại phiền não, tiến về phía trước”.

Thần Niên dừng bước, cân nhắc rất lâu, lại bất chợt nở nụ cười, nói: “Đại sư, trước kia ta vẫn cảm thấy ngài đến vì sự sai khiến của Vân Tây Vương, giờ nhìn lại, không phải”.

Tuệ Minh cười nói: “Không vì cô, cũng không vì hắn, lão hòa thượng đến vì chính mình”.

Thần Niên chỉnh trang y phục, chắp tay bái lạy lão hòa thượng, trịnh trọng nói: “Đa tạ đại sư chỉ vẽ bến mê”.

Tháng Năm năm Vĩnh Ninh thứ tư, Vân Tây vương Phong Quân Dương đích thân đến Giang Bắc, tiến hành đàm phán hòa giải ba nhà Trương, Hạ, Tiết, với ý đồ bình ổn cuộc hỗn chiến ở Giang Bắc.

Cùng lúc đó, chư vương họ Tề vì tranh giành quyền lực trong triều, lại bắt đầu huynh đệ tương tàn, vả lại so với lần trước chỉ có hơn chứ không có kém. Hoài Vương Tề Giáo dẫn binh đánh thẳng vào Thịnh Đô, giết chết Kinh vương Tề Thâm vốn đang phụ chính, thao túng triều chính. Mấy vương gia họ Tề khác thấy thế cũng không cam chịu yếu thế, lại khởi binh tấn công Thịnh Đô. Hoài vương khó địch lại đông người, mượn danh ngự giá thân chinh, uy hiếp hoàng đế hoàng hậu rời khỏi Thịnh Đô về phía Đông, mưu đồ trở về thái ấp. Đi được nửa đường gặp đại quân của Hải vương ngăn lại, trong trận hỗn chiến, hoàng đế dính tên bắn bị thương, hoàn toàn dựa vào sự bảo vệ chặt chẽ của những người bên cạnh mới trốn được đến thành nhỏ Lưu Lương ở sườn Bắc.

https://thuviensach.vn

Phong hậu vốn đã mang thai, trải qua biến cố này liền sinh non ở thành Lưu Lương, đặt tên là "Hạnh", lập làm thái tử. Bảy ngày sau, hoàng đế trúng tên không khỏi qua đời, hoàng thái tử Tề Hạnh vội vã đăng cơ trong thành Lưu Lương, cải nguyên hiệu Tân Võ, tôn Phong thị làm thái hậu.

Thành Lưu Lương cố thủ chặt chẽ, dùng ba nghìn yếu binh trong tay cự lại đại quân của Hải vương ở ngoại thành hai mươi ba ngày, cuối cùng chờ được đại quân Vân Tây tới cứu.

Bên trong phủ trong tòa thành nho nhỏ, Phong thái hậu bế tân đế ngồi trên giường, nhìn thấy Phong Quân Dương vận quân trang đi vào cùng Hứa Cẩn, đôi mắt đỏ hoe, hờ hững hỏi: "A Sách, có thể cho mẹ con chúng ta một con đường sống không?".

Phong Quân Dương nghe vậy bất giác xúc động, im lặng một lát, đáp: "Đại tỷ, nếu tỷ muốn làm thái hậu, A Sách sẽ toàn lực phò tá Hạnh Nhi. Nếu tỷ không muốn làm thái hậu thì hãy làm trưởng công chúa, sau này lại chọn một người đàn ông tốt để gả. Còn Hạnh Nhi, A Sách sẽ bảo vệ nó cả đời bình an".

Phong thái hậu cuối cùng không cầm nổi nước mắt, khôn mặt cũng lộ nụ cười vui mừng, nói: "Có mấy câu này của A Sách, đại tỷ không còn hối hận việc gả chồng nơi xa Thịnh Đô ngày đó".

Phong Quân Dương dặn dò Hứa Cẩn lui xuống xử lí việc trong quân, mình thì tiến lên vài bước ngồi xuống cạnh giường, cúi đầu nhìn đứa bé quấn trong tã, khóe miệng cong lên thành nụ cười ôn hòa: "Đại tỷ, tướng mạo thằng bé thật giống người của Phong gia".

"Thật ra có vài phần giống đệ khi còn nhỏ đấy. Ta còn nhớ dáng vẻ đệ khi vừa mới chào đời, mặt mũi cũng như thế này, chỉ là khỏe mạnh hơn Hạnh Nhi nhiều." Phong thái hậu mỉm cười, lấy tay nhẹ nhàng ra dấu một cái, lại nói: "Lớn chừng này nè, mẫu thân sinh đệ vất vả lắm, rất nhiều ngày

https://thuviensach.vn

sau vẫn không xuống được giường. Khi đó ta cùng lắm mới năm sáu tuổi, trong lòng vừa vui vừa sợ, không dám đi quấy rầy mẫu thân nên cả ngày ở lì bên đệ".

Phong Quân Dương mỉm cười lắng nghe, một lát sau, đột nhiên nhẹ nhàng nói: "Đại tỷ, mẫu thân và tiểu muội đều rất nhớ tỷ, chờ chiến sự kết thúc, tỷ về thăm hai người đi".

Lệ trong mắt Phong thái hậu tức khắc lại dâng đầy, Phong Quân Dương không khỏi có phần luống cuống, vội lấy khăn ra đưa cho nàng: "Đại tỷ, tỷ đừng khóc nữa, người ta nói phụ nữ khi ở cữ mà rơi nước mắt thì không tốt".

Phong thái hậu lấy khăn chấm nước mắt, một lúc sau mới bình tĩnh lại, trách móc đệ đệ: "Còn không phải tại đệ làm đại tỷ khóc".

Phong Quân Dương chỉ mỉm cười, lại ló đầu ngó đứa bé con, nhìn một lát, đột nhiên hỏi: "Nó và đệ ngày xưa giống nhau lắm sao?".

"Ừ." Phong hậu gật đầu, khuôn dung dịu dàng, "Giống đến sáu bảy phần, người ta bảo cháu ngoại giống cậu, đúng là thế thật".

Đầu óc Phong Quân Dương lại chợt nghĩ đến Hạ Trạch, bất giác khẽ cau mày, nói: "Vậy chứ chẳng phải sau này con đệ sẽ giống tên Hạ Thập Nhị kia?".

Phong thái hậu không khỏi bật cười, nói: "Vậy cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo gã là anh trai của Vân Sinh chứ. Có điều cũng may chỉ là đường huynh(*), có lẽ sẽ lệch đi vài phần, không giống vậy đâu".

(*) *Anh họ bên nội*

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nghe vậy sững sờ, lập tức mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Tính tình nàng như vậy, bướng bỉnh hung hăng, va vào tường cũng không chịu quay đầu lại, phải va thủng tường kia mới thôi. Con của nàng chỉ có thể giống nàng, sẽ không giống người khác chút nào".

Phong thái hậu chỉ cho là chàng đang nói đến Vân Sinh, sẵng giọng: "Nói năng huyên thuyên, Vân Sinh hiền thục, sao có thể giống như đệ nói? Cẩn thận câu này để cô nghe thấy, cô sẽ không tha cho đâu".

Phong Quân Dương chỉ cười nhàn nhạt, không hề phản bác.

Hai chị em nói chuyện ngẫu thêm vài câu nữa, Phong thái hậu bèn kêu nhũ mẫu bế đứa bé xuống bón sữa, nghiêm túc hỏi Phong Quân Dương: "A Sách, giờ đệ tính thế nào?".

Phong Quân Dương đáp: "Mấy vương gia vẫn đang đấu đá ở Thịnh Đô, đánh đến khi một sống một chết, đệ đã chặt đứt tất cả đường lui của họ rồi, chỉ còn chờ họ sa vào lưới thôi. Tỷ và Hạnh Nhi cứ ở đây trước, chờ đệ đoạt được Thịnh Đô, lại đến đón hai người về triều".

Phong thái hậu chậm rãi gật đầu, lại hỏi: "Còn Giang Bắc? Tình hình sao rồi?.

"Lúc đệ đến vẫn đang giằng co rất găng, Hạ Trăn khó khăn lắm mới hạ được Dự Châu, sao có thể trả cho Trương gia được. Thanh Châu tấn công mãi không xong, Vũ An lại đang nằm trong tay Hạ Thập Nhị, Trương Hoài Mân không dám ở ngoài lâu, có ý muốn về Tĩnh Dương, nhưng rồi lại có vẻ như không cam lòng." Phong Quân Dương đáp, dừng lại một lát rồi nói tiếp, "Tiên Thị dời đô Thượng Kinh, lại liên tục tăng binh về phía Nam, ý đồ xuôi Nam đã rõ rành rành. Ba nhà kia đều có tâm tư mà chẳng biết đại nạn sắp giáng xuống".

https://thuviensach.vn

Phong thái hậu cân nhắc một lát, lại nói: “A Sách, cho dù đệ bình định Giang Nam rồi cũng không thể xưng vương trước, phải dùng danh nghĩa họ Tề để đoạt Giang Bắc đã, mới có thể tiến hành việc nhường ngôi”.

Phong Quân Dương ngước mắt nhìn đại tỷ, vẫn không đáp lời.

Phong thái hậu nhìn chàng chăm chăm, nói từng câu từng chữ: “Không xưng vương, thì sẽ không trở thành mục tiêu công kích, đoạt Giang Bắc càng dễ hơn”.

Phong Quân Dương nghĩ ngợi, nhẹ nhàng mỉm cười, đáp: “Đệ nghe đại tỷ”.

Tin tức hai chị em họ hợp mưu cướp lấy Giang Nam lọt tới tai Hạ Trạch ở Vũ An đã là khi đầu thu. Hạ Trạch nghe nói Vân Tây vương đoạt lại Thịnh Đô đón Phong thái hậu và tân đế về triều, phong quan làm đại tướng quân thì không khỏi bật cười, nói với tay phụ tá: “Ta còn tưởng Phong Quân Dương sẽ đoạt vị đăng cơ, không ngờ chỉ làm đại tướng quân. Hai chị em họ Phong này thú vị thật, không biết là ai đang tính kế ai đây”.

Tay phụ tá này rất được Hạ Trạch tín nhiệm, nói năng cũng thoải mái, suy nghĩ một lát, lại nói: “Vân Tây vương này tâm cơ thâm trầm, giỏi về mưu tính, không phải là vật trong ao”

Hạ Trạch vụt tắt nụ cười, im lặng hồi lâu, đột nhiên hỏi tay phụ tá: “Ngươi nói trước đó hắn đến đỉnh Hổ Khẩu thật sự chỉ vì muốn gặp mặt Tạ Thần Niên, an ủi nỗi khổ tương tư?”. Tay phụ tá còn chưa trả lời, gã đã chậm rãi lắc đầu, “Không đâu, Phong Quân Dương không phải người như thế. Vì Tạ Thần Niên, hắn ta phát điên hai lần, chuyện có lần một lần hai, chứ không thể có lần ba được”.

Phụ tá do dự nói: “Đỉnh Hổ Khẩu đổi tên Tụ Nghĩa trại, trước mắt số lượng dân lưu lạc họ thu nhận đã hơn một vạn, thanh thế ngày càng mở

https://thuviensach.vn

rộng, không chỉ được các thế lực khắp Bắc Thái Hành quy thuận mà đến cả Nam Thái Hành cũng có nhiều kẻ đến cậy nhờ, chờ thêm một thời gian nữa, sợ là sẽ làm nên trò trống gì đó. Theo tiểu nhân thấy, nếu đã không thể dung nạp cho mình dùng, chi bằng thừa dịp nó chưa sinh trưởng, loại bỏ trước. Bằng không một khi nó mở rộng thế lực đến Nam Thái Hành, thì sẽ uy hiếp cả Nghi Bình".

"Tụ Nghĩa, Tụ Nghĩa", Hạ Trạch khẽ bật cười, nói, "Một đám sơn tặc nạn dân tụ lại với nhau mà cũng dám xưng là Tụ Nghĩa, đúng là trò cười! Có điều, bản thân ta quả thật đã coi thường Tạ Thần Niên, không thể ngờ cô ta lại có bản lĩnh đến vậy, chỉ trong một thời gian ngắn mà uy danh đã sắp vượt qua Thanh Phong trại ngày xưa".

Phụ tá nói: "Cũng là vừa may, trước kia nạn dân hai châu Thanh, Tương bùng phát dịch bệnh, đỉnh Hổ Khẩu ra mặt bố thí thuốc men, cứu sống vô số người, được lòng rất nhiều người".

"Tiền mua thuốc của cô ta là đoạt trong tay ta, ta còn chưa tìm cô ta tính sổ mà cô ta dám dùng để mua chuộc lòng người." Hạ Trạch lạnh lùng cười, lại nói, "Cũng không biết Tạ Thần Niên có tính toán gì không, chẳng lẽ chỉ một con đàn bà bé mọn, dựa vào một cái sơn trại mà cũng muốn tranh giành thiên hạ ư?".

Vấn đề này, tay phụ tá cũng không trả lời được, phân vân một lát mới lên tiếng: "Nếu đã mua chuộc dân lưu lạc, hẳn là cũng có chút dã tâm".

Lời này quả tình vu oan cho Thần Niên, nàng thấy số nạn dân đến nhờ mỗi ngày, chỉ cảm thấy nhức đầu chứ chẳng hề có chút vui mừng nào. Có điều, nàng lo một, trong trại còn có người lo hơn nàng mười, chính là Ôn Đại Nha trông coi lương thảo vật tư. Trong mắt hắn, những nạn dân kia chẳng khác nào những cái miệng đang há ngoác ra gào khóc đòi ăn.

https://thuviensach.vn

Một ngày hôm nay lại có thêm hơn trăm người mộ danh mà đến nhờ vả, Ôn Đại Nha sắp xếp ổn thỏa cho họ, kiếm chút cháo ăn trước rồi một mình ra sau trại tìm Thần Niên. Thần Niên đang ngồi thiền trên vách núi, Ôn Đại Nha yên lặng ở phía xa chờ đến khi trời đổ bóng chiều mới tiến đến ngồi xổm bên cạnh Thần Niên, cúi đầu một lúc lâu, nói: "Đại đương gia, không thể tiếp nhận những người này nữa, nếu còn nhận, chúng ta không thể nuôi nổi".

Thần Niên quay sang nhìn hắn, cười khổ hỏi: "Không nhận thì biết làm sao giờ? Ký Châu không nhận, chúng ta cũng không nhận, trấn quân các nhà lại chỉ chịu nhận những trai tráng lao động có thể sử dụng, ai mà cần đàn bà phụ nữ người già trẻ con chỉ biết ăn uống đây? Không ai cần cả, mở mắt nhìn họ chết sao ?".

Ôn Đại Nha là một người mềm lòng, nếu không lúc ở Ngưu Đầu trại trước kia cũng không đón nhận giúp đỡ huynh muội Thôi Tập, tất nhiên hắn cũng không thể trơ mắt nhìn những người dân lưu lạc kia chết đói dưới chân núi, lo đến mức cào đầu, nói: "Nhưng lương thực không đủ nữa, lương thực Giang Nam đi mua mãi không về, chỗ chúng ta vốn cũng nổi tiếng là nghèo, làm sao nuôi nổi ngần đó người ăn không ngồi rồi".

Thần Niên mím môi không nói gì, nhìn xuống chân núi thất thần thật lâu, rồi chợt lên tiếng: "Lương thực không đủ thì đi tính, đi giành, đi đoạt, dù sao cũng phải nghĩ cách để mọi người sống được".

Nàng đứng dậy rời khỏi vách núi, trở về trại tìm Thôi Tập, đi thẳng vào vấn đề: "Binh lính cậu huấn luyện ở trại ngoài đã sử dụng được chưa?".

Trong tay Thôi Tập đã có hơn hai nghìn binh trại ngoài, đều là những thanh niên trai tráng lựa từ trong số nạn dân ra, dựa theo định chế trong quân mà chia ra làm bốn doanh, ngày mùa thì làm ruộng, nông nhàn thì huấn luyện, hiện giờ đã có lớp có lang rồi. Thôi Tập không biết vì sao Thần

https://thuviensach.vn

Niên lại bất ngờ hỏi việc này, cân nhắc một phen, đáp: “Miễn cưỡng có thể dùng một chút”.

Thần Niên bèn nói: “Vậy là vừa tốt, cho ta mượn dùng một chút”.

Thôi Tập đưa mắt nhìn nàng, hỏi: “Cô muốn làm gì?”.

Thần Niên lại không đáp, xoay người tim bản đồ mấy châu Giang Bắc của Thôi Tập trên tủ, mở ra trên bàn rồi nhìn kỹ. Tim Thôi Tập đập có phần nhanh hơn, cúi người xuống, dùng ngón tay vạch từ đỉnh Hổ Khẩu đến Ký Châu, trầm giọng nói: “Nếu cô muốn tìm một nơi để khởi sự, Ký Châu là tốt nhất”.

Thần Niên nhìn một lát, lại lắc đầu khe khẽ, điểm điểm tay vào Nghi Bình ở phía Nam núi Thái Hành, nói: “Nơi này mới tốt nhất”.

Thôi Tập không hiểu: “Nghi Bình? Nghi Bình của Hạ gia?”.

Thần Niên trầm ngâm không nói, chỉ nhìn tấm bản đồ mà thất thần. Thôi Tập nghĩ nàng đang cân nhắc sự việc, không dám quấy rầy. Chừng qua thời gian uống cạn một tuần trà, Thần Niên mới ngẩng đầu lên nhìn cậu, hỏi: “Cậu vừa mới nói gì?”.

Thôi Tập nói: “Vì sao không đoạt Ký Châu, ngược lại lại muốn đoạt Nghi Bình cô lập với bên ngoài?”.

Thần Niên cười, hỏi lại câu: “Hiện giờ cậu giành được Ký Châu sao?”.

Ký Châu thành cao hào sâu, dễ thủ khó công, nhớ ngày đó mấy vạn đại quân của Tiết Thịnh Anh cũng không đoạt được tòa thành này trong tay huynh đệ nhà mình, chỉ bằng đám trại binh Thôi Tập thu gom lại trong số dân lưu lạc, trừ khi Tiết Thịnh Hiển bị hỏng não, chịu mở to cổng thành đón bọn họ vào, bằng không, công thành chính là lấy trứng chọi đá.

https://thuviensach.vn

Thôi Tập tất nhiên cũng hiểu được điều đó, trầm mặc hồi lâu, nói: "Hiện giờ thời cơ chưa tới, chờ thêm đã, chờ đến khi nhân mã của chúng ta nhiều hơn, chờ dân lưu lạc dồn về Ký Châu nhiều hơn nữa, đến lúc đó có tâm tính kế, chưa chắc đã không thể nên việc".

Thần Niên lắc đầu: "Như vậy thương vong cũng chủ yếu là người dân lưu lạc, không làm suy chuyển được cái gốc của Tiết Thịnh Hiển".

"Nhưng Nghi Bình cũng khó đoạt vậy thôi, hơn nữa, đoạt nhằm dụng ý gì?" Thôi Tập hỏi.

"Có lợi, còn là lợi lớn." Thần Niên lấy tay chỉ vào bản đồ. "Cậu xem, đoạt được Nghi Bình chẳng khác nào đã thông con đường đi Giang Nam của chúng ta. Loạn lạc đều ở phía Tây dãy Thái Hành, dân chúng chủ yếu trốn về phía Đông, nếu Ký Châu không chịu thu nhận, đến lúc đó chúng ta sẽ dẫn nạn dân hướng sang Giang Nam".

Thôi Tập nghe vậy khẽ cau mày, nhưng rồi giãn ra rất nhanh, nói: "Giang Nam cũng đang loạn lạc. Phong Quân Dương tuy đã giành lại Thịnh Đô, nhưng thế lực tàn dư của các phiên vương vẫn còn đó, vẫn không yên ổn".

Bản đồ kia chỉ vẽ mấy châu Thanh, Ký, Tương, Lỗ chứ chưa vẽ đến Giang Nam, tầm mắt Thần Niên lại từ núi Thái Hành đi xuống, nhìn thấy chỗ đất trống phía bờ Nam sông Uyển, im lặng một lát, nói: "Phong Quân Dương có thể định Giang Nam rất nhanh, người đó có dã tâm chứ tuyệt không thiển cận như Tiết Thịnh Hiển, vì mưu đồ bình ổn nhất thời mà cự tuyệt dân lưu lạc ở bên ngoài. Cho dù chỉ để lấy lòng người trong thiên hạ, Phong Quân Dương cũng sẽ thu nhận nạn dân, bố trí thích đáng. Mà Giang Nam vốn là nơi trù phú, mặc dù từng trải qua loạn lạc song không tổn thương gốc rễ, không khó nuôi sống số dân lưu lạc này".

Thôi Tập có phần bất ngờ, nhìn lại Thần Niên, muốn nói lại thôi.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nói: “Có chuyện gì cứ nói thẳng, với giao tình của chúng ta, không nên có gì đó không nói nên lời”.

Hai người họ quen biết đã gần hai năm, mặc dù không coi là tri kỷ nhưng cũng là bạn sinh tử. Thôi Tập nghĩ ngợi, đoạn hỏi: “Cô thật sự muốn theo Phong Quân Dương?”.

Thần Niên bất giác nhướng mày: “Sao lại nói thế?”.

Thôi Tập đáp: “Tuy dân lưu lạc tạm thời là gánh nặng, nhưng nếu sử dụng một cách thích đáng sẽ là một thanh kiếm sắc để tranh thiên hạ. Tiết Thịnh Hiển là đồ ngu nên mới từ chối dân chúng ở ngoài cửa, mà cô lại đưa họ đến Giang Nam, chẳng phải là đang khuếch trương thanh thế Phong Quân Dương, giúp hắn đoạt lấy thiên hạ ư?”.

Thần Niên nghe thế mỉm cười, đáp: “Ta không quan tâm ai đoạt thiên hạ, ta chỉ muốn tất cả dân chúng có thể sống sót, có thể có một nơi để trải qua những năm tháng thái bình. Nếu Phong Quân Dương có thể, cho dù giúp hắn cũng không sao cả”.

Thôi Tập quả thật không sao hiểu nổi suy nghĩ của Thần Niên, chỉ im lặng nhìn nàng, trong mắt ngập tràn ý khó hiểu.

Thần Niên nhận ra sự ngờ vực của cậu, giải thích: “Bọn họ tranh thiên hạ của bọn họ, ta sống cuộc đời của ta, không mong kết quả, dốc sức mà thôi”.

Thôi Tập chần chờ một chút, đoạn nói: “Nhưng người trong thiên hạ sẽ hiểu nhầm. Nếu sau này cô có thể gả cho hắn thì đây đương nhiên là một giai thoại, nhưng nếu không thể, lại bị người khác chê cười là se duyên cho người khác”.

https://thuviensach.vn

“Chê cười thì cứ chê cười đi”. Thần thái Thần Niên thoải mái, hoàn toàn không để ý, nói: “Tim ta trong ngực ta, chỉ mình ta hiểu rõ nhất. Người khác muốn nói gì thì tùy, ta tự đi con đường của ta. Sau khi chết, cùng lắm ta cũng chỉ là một nắm xương khô, còn quan tâm để lại thanh danh cho hậu thế làm gì”.

Thôi Tập không khuyên giải được Thần Niên liền bỏ cuộc, lãnh đạm cười nói: “Nếu cô đã không để ý, tôi cũng chẳng còn gì để nói. Nhưng hiện tại muốn đoạt Nghi Bình cũng khó khăn lắm. Mặc dù Hạ Trạch dẫn quân ra bên ngoài đối đầu với Trương Hoài Mân, song trong thành Nghi Bình đã có đại tướng Trần Tiêu trấn thủ, lấy mấy ngàn người này của chúng ta thì không tấn công nổi”.

Thần Niên lại cười nói: “Bài binh bố trận, ta không bằng cậu, nhưng luận về tính kế, cậu lại không bằng ta. Hiện tại chúng ta không tấn công nổi Nghi Bình đơn giản chỉ là không đủ binh lực, mà sở dĩ binh lực không đủ chẳng qua là vì thiếu vật tư lương thảo mà nuôi quân cần đến, vậy chúng ta hãy bàn kế kĩ càng, xem xem có thể từ đâu mà quên đi mấy thứ này”.

“Từ đâu?” Thôi Tập không khỏi hỏi lại.

“Từ đây, Tiết Thịnh Hiển của Ký Châu!” Thần Niên dùng ngón tay điểm lên vòng tròn đại diện cho Ký Châu trên bản đồ, ngước mắt nhìn Thôi Tập, hỏi: “Cậu nói hắn là loại người gì?”.

Thôi Tập đáp: “Trầm ổn có thừa, tiến thủ không đủ. Tôi thấy y cũng không có dã tâm tranh thiên ha, cùng lắm chỉ muốn bảo vệ Ký Châu sống yên ổn qua ngày”.

Thần Niên lại hỏi: “Một khi đã vậy, cậu đã từng ước đoán tâm tư của y chưa?”.

“Tâm tư gì cơ?” Thôi Tập kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Thần Niên không đáp, nhưng lại hỏi: “Ta hỏi cậu trước, hiện giờ mấy kẻ Trương Hoài Mân, Hạ Trạch và Tiết Thịnh Anh đang làm gì? Đánh thành cục diện gì rồi?”.

Thôi Tập luôn rất chú ý đến việc này, nghe vậy đưa tay khoanh vòng hai châu Thanh Tương trên bản đồ lại, đáp: “Hạ Trạch chiếm cứ Vũ An, khiến Trương Hoài Mân từng bước lui về Tây Bắc, bây giờ hình như đã đến Tân Dã. Trịnh Luân dẫn theo mấy vạn quân Thanh Châu du kích bên ngoài, cũng dữ tợn cắn cho Trương Hoài Mân vài phát. Từ khi Trương gia phát binh đến nay, Trương Hoài Mân đã chuyển hoàn toàn từ thế công sang thế thủ. Chỉ cần Hạ Trạch và Trịnh Luân tiếp cận sát hơn nữa, sợ là phải trở về sào huyệt Tĩnh Dương, Túc Thủy rồi”.

Con mắt Thần Niên sáng quắc, bên trong như có ý cười giảo hoạt: “Ồ? Nói như vậy Hạ Trạch và Trịnh Luân hẳn là chiếm được rất nhiều địa bàn từ tay Trương gia rồi”.

“Phải.” Thôi Tập gật đầu, “Hạ Trạch và Trịnh Luân tuy không phải là người một nhà, nhưng cả hai lại phối hợp ăn ý, giao chiến với Trương Hoài Mân đều thắng nhiều bại ít, hiện Tương Châu đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Hạ Trạch, Trịnh Luân cũng đã chiếm được rất nhiều nơi ở Ung Châu cho Tiết Thịnh Anh”.

Thần Niên mỉm cười, lại hỏi: “Thực lực của Hạ Trạch và Tiết Thịnh Anh tăng mạnh, cậu bảo Tiết Thịnh Hiển sau lưng hai người, có phấn khởi vì hai nhà đó không?”.

Trương Hoài Mân dẫn quân tiến công là do Hạ Trạch và Tiết Thịnh Anh ở Thanh Châu chặn trước mặt, mặc dù chưa trải qua nỗi khổ loạn lạc, nhưng cũng không được nếm chút lợi ích nào. Thôi Tập suy xét một chút, nói: “E là không thể”.

https://thuviensach.vn

“Chính xác, Tiết Thịnh Hiển không những sẽ không phấn khởi vì họ mà còn âm thầm buồn đau nữa kìa. Ngộ nhỡ hai kẻ đồng minh này sau khi chia cắt địa bàn của Trương gia lại cảm thấy chưa đã nghiền, tiếp tục trở lại đoạt Ký Châu, vậy thì phải làm thế nào mới được?” Thần Niên nhấc bút, nối liền Thanh Châu, Ký Châu và Nghi Bình lại, cười nói: “Cậu xem, ba nơi này vốn hình thành thế kiềng ba chân, hiện tại hai chân kia đều đã lớn mạnh rồi, cái chân còn lại làm sao có thể an ổn được”.

Thôi Tập nghe thế trong lòng chấn động: “Cô muốn liên yếu kháng mạnh? Liên hợp với Ký Châu lấy Nghi Bình?”.

Thần Niên cười nói: “Phải, mà cũng không phải”.

Nàng nói lập lờ nước đôi như vậy, tuy Thôi Tập thông minh song vẫn còn chút mơ hồ, còn đang nghi hoặc thì đã nghe Thần Niên giải thích: “Chỉ dựa vào chút nhân mã hiện giờ của chúng ta, Tiết Thịnh Hiển còn chẳng thèm nhìn chúng ta chứ đừng nói là muốn liên hợp với chúng ta, chuốc lấy cái danh thất tín lật lọng, nên y sẽ không làm đâu. Nhưng nếu chúng ta có thể đoạt được Nghi Bình, Hạ Trạch muốn tiến về phía Đông, chỉ có thể hoặc đoạt lại Nghi Bình trong tay chúng ta một lần nữa, hoặc thông qua sườn Phi Long. Mà đi qua sườn Phi Long, cũng sẽ không qua được Thanh Châu, phía Tiết Thịnh Anh cho dù là vì chính mình cũng sẽ không cho gã tấn công sau lưng mình đâu”.

Nói đến đây, Thôi Tập đã hiểu ý Thần Niên, không khỏi nói tiếp: “Bởi vậy, nếu chúng ta có thể chiếm được Nghi Bình, cũng coi như thay Tiết Thịnh Hiển trừ một mối họa trong lòng”.

“Đúng thế, cho nên, Tiết Thịnh Hiển dù không tiện liên hợp với chúng ta một cách rõ ràng, song cũng có thể âm thầm nuôi quân chúng ta, chỉ mong sao chúng ta phát triển về hướng Nam, thu Nam Thái Hành, cũng tiện đi tìm phiền phức ở Nghi Bình.”

https://thuviensach.vn

Thôi Tập gật đầu, lại nghĩ ngợi rồi nói: “Chi bằng bảo người đi Ký Châu một chuyến”.

Thần Niên giương mắt nhìn cậu, trầm giọng nói: “Ta đi”.

Thôi Tập sững sờ, vô thức phản đối: “Không được”.

Thần Niên lại nở nụ cười, hỏi: “Vậy ai đi? Cậu đi hay Ôn Đại Nha đi? Hay là Chu Chấn? Cậu có thể tin hắn sao?”.

Nhân lực có thể dùng trong trại vốn không đủ, có thể tin thì năng lực có hạn, có năng lực thì lại không thể hoàn toàn tin tưởng. Thôi Tập bất giác cũng có phần buồn bã, trầm mặc thật lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu, nói: “Bất kể ai đi, cũng không thể là cô đi”.

“Ta đi là thích hợp nhất. Ta là nữ tử, bọn chúng không tiện theo dõi, ngược lại càng dễ hành sự.” Thần Niên cuộn bản đồ trên bàn, đặt lại trên giá sách. Nàng tiến đến vỗ vai Thôi Tập, cười nói: “Không sao đâu, trong lòng ta có tính toán. Cậu giúp ta an bài, chọn hai người ổn thỏa, mấu chốt là không được để lộ tin tức”.

Thôi Tập gật đầu đồng ý, tiễn Thần Niên ra cửa.

https://thuviensach.vn

11

Tựa như cõi mộng

Trời vào cuối thu, ban đêm trên núi đã se se lạnh, Thần Niên chậm rãi đi trên đường, bất tri bất giác lại đến chỗ ở của Triêu Dương Tử. Cửa phòng Triêu Dương Tử mở rộng, ông đang sửa sang bệnh án dưới ánh đèn, nghe tiếng bước chân ngoài cửa liền giương mắt liếc nhìn một cái, thấy là Thần Niên lại cúi đầu, miệng hỏi: "Sao hôm nay lại rảnh rang đến đây thế này?".

Thần Niên cười xòa, rảo bước vào cửa, hỏi: "Đạo trưởng có gì ăn không? Ta vẫn chưa ăn tối, sắp chết đói rồi".

Triêu Dương Tử cũng chẳng ngẩng đầu lên, chỉ dùng chóp bút chỉ sang cái bàn bên kia. Thần Niên đi đến, nhón lấy một miếng bánh hoa quế trong đĩa trên bàn, đút vào miệng, tay kia lại cầm thêm một miếng nữa rồi mới tiến lại gần án thư của Triêu Dương Tử, hỏi: "Đạo trưởng viết gì thế?".

Nàng quét mắt, nhận ra đó là bệnh án, bèn hỏi tiếp: "Người mắc bệnh trong sơn trại nhiều không?".

"Kha khá". Triêu Dương Tử đáp, tức thì mất kiên nhẫn nói: "Cách án thư của ta xa xa một chút, đừng để vụn bánh rơi trên bàn".

Thần Niên cười hì hì, nhét nốt miếng điểm tâm đang cầm trong tay vào miệng, lại phủi tay bốp bốp, chưa thỏa ước mong thở dài: "Tuy rằng đạo trưởng xấu tính, nhưng nhân duyên cũng không đến nỗi nào, hiện giờ trong trại chỉ có mỗi chỗ này của ngài là có thể ăn được điểm tâm thôi".

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử nghe thế cong mí mắt lên liếc nàng, nói: "Ta thấy dạo này tính tình cô tốt lên nhiều rồi đấy, vẫn luôn đi theo lão hòa thượng kia tĩnh tọa tham thiền chứ?". Ông nói xong liền gác bút lông lên giá bút, lại bảo Thần Niên, "Mang cái ghế kia qua đây".

Thần Niên vội mang một cái ghế tròn đến đặt cạnh án thư, không cần Triêu Dương Tử dặn tiếp đã ngồi xuống đưa cổ tay đến trước mặt Triêu Dương Tử. Triêu Dương Tử đặt ngón tay lên, tập trung chẩn bệnh một chốc, trên mặt lộ vẻ hài lòng, nói: "Không tồi, lão hòa thượng kia quả thật cũng có chút bản lĩnh. Nhưng chẳng biết vì sao sư phụ cô lại không hiệu quả lắm, ta thấy cả ngày bà ta ăn chay niệm Phật, hận không thể cắt tóc xuất gia luôn cho rồi, nhưng dòng khí bên trong cơ thể vẫn hoành hành khó khống chế".

Thần Niên thu tay về, nói "Ta cũng từng khuyên sư phụ, bảo bà đừng quá cố chấp việc luyện thành thần công. Có việc khúc mắc chỉ có thể tự tháo gỡ, người khác nhìn vào dù sốt ruột cũng vô ích".

Triêu Dương Tử chậm rãi gật đầu, thở dài: "Tính nết của bà ta cứng đầu hiếu chiến, vài chục năm rồi vẫn vậy, nhất thời nửa khắc không sửa đổi được. Thôi kệ, tùy bà ta vậy".

Thần Niên im lặng một chốc, chợt nói: "Đạo trưởng, ta muốn đi Ký Châu".

Triêu Dương Tử có phần kinh ngạc, hỏi: "Đi đến đó làm gì?".

"Tính toán! Tính toán một con đường sống cho nạn dân trong núi." Thần Niên cúi đầu, nghịch ngón tay mình, chậm rãi nói: "Đạo trưởng, trong lòng ta kì thực cũng có phần không muốn, nhưng ta là đại đương gia của trại này, mọi người đều nhìn vào ta, chỉ vào ta, bất kể ta có muốn hay không, cũng đều phải làm ra vẻ đã có định liệu, bước nhanh về phía trước".

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử nhìn nàng một lát, trầm giọng nói: “Vậy cứ đi lên phía trước đi, nếu cần ta giúp gì thì cứ nói”.

“Thật chứ?” Thần Niên ngẩng mặt nhìn Triêu Dương Tử, cười bảo: “Vậy đạo trưởng có thể cho ta xin vài tấm mặt nạ da người để dịch dung không?”.

Triêu Dương Tử thấy nàng cợt nhả như thế, giận tới mức muốn vớ sách thuốc trên bàn đập nàng, bực dọc nói: “Không có! Nói đi, cô thích mặt ai rồi, đạo gia ta sẽ đi lột da hắn cho cô ngay bây giờ”.

Thần Niên nghe mà bất giác rùng mình, cong khóe miệng gượng cười: “Thôi bỏ đi vậy”.

Triêu Dương Tử lườm nàng, song vẫn dạy nàng mấy cách có thể che dấu tướng mạo, lại lấy ra hai bình sứ nhỏ đưa cho nàng, nói: “Bình buộc dây đỏ là thuốc mê, không màu không vị, đừng nói là uống, chỉ cần nhỏ vài giọt vào nến thôi là đã khiến chúng ngủ thẳng cẳng rồi, cho dù là võ công lợi hại thì nội mười hai canh giờ cũng không tài nào nhúc nhích được. Bình còn lại là thuốc giải”.

Thần Niên biết đây là thứ tốt, vội giấu vào trong áo, lại trơ mặt ra hỏi: “Còn cái gì khác không? Cho ta hết đi! Ta đang liều mạng vì mọi người đó, đạo trưởng đừng bủn xỉn như thế”.

Triêu Dương Tử không nhịn được lườm nàng, nói: “Có! Còn thuốc độc một phát chết tươi, có muốn không?”.

Thần Niên nghĩ ngợi, nói: “Cái đó thì thôi vậy”. Tuy là nói thế, nàng vẫn vơ vét hàng đống thuốc viên từ chỗ Triêu Dương Tử rồi mới ra khỏi cửa, đi được hai bước liền quay người lại, níu lấy khung cửa nói với Triêu Dương Tử: “Đạo trưởng, ta đến chỗ ngài thật sự không phải vì muốn toan tính đồ của ngài đâu”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử thở hổn hển, hỏi: “May mà cô không toan tính, nếu cô mà toan tính thì đạo gia ta còn có thể giữ được đồ gì sao?”.

Thần Niên cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Đạo trưởng, ngài đừng nóng giận, ta ở chỗ ngài một chốc mà đã cảm thấy ấm lòng hơn nhiều, chờ đến khi có thời gian lại đấu tâm đấu mắt với ngài, trong lòng sẽ không còn lạnh lẽo nữa”.

Nàng chẳng qua chỉ là một cô nương mười tám mười chín tuổi, ấy thế mà lại gánh vác kế sinh nhai của trên vạn người trong sơn trại, Triêu Dương Tử mềm lòng, khoác tay nói: “Bỏ đi, bỏ đi, ai lại đi tức giận với một tiểu nha đầu như cô”, nói xong lại như nhớ ra điều gì đó, đứng dậy đi đến bên bàn bưng đĩa bánh hoa quế ra, nhét vào tay Thần Niên, nói: “Mau về đi, đừng nghĩ nhiều như thế. Lúc cần đảm đương thì đảm đương, lúc nên buông ra thì phải buông ra, nếu thật sự cảm thấy mệt mỏi thì quẳng gánh không làm nữa, đạo gia dẫn cô đi ngao du thiên hạ”.

“Ôi!” Thần Niên sung sướng dạ ran, không hề khách khí nhận lấy cái đĩa, xoay người chạy biến. Chờ khi bóng nàng khuất hẳn ngoài cửa viện, Triêu Dương Tử mới tỉnh táo tinh thần, nhìn lại bàn tay trống không của mình, chớp chớp mắt, tự nói với mình: “Hình như lại mắc mưu con nha đầu kia rồi…”.

Ngày Hai mươi mốt tháng Chín, Thần Niên dẫn cha con Lỗ Vinh Phong âm thầm rời khỏi đỉnh Hổ Khẩu, ba người lánh qua sườn Phi Long, trực tiếp đi ngang qua núi Thái Hành, hướng về Ký Châu. Ai ngờ vào thành Ký Châu rồi mới biết Tiết Thịnh Hiển không có ở trong thành. Thần Niên bất đắc dĩ đành hỏi Lỗ Vinh Phong: “Tin tức có chuẩn xác không ?”.

Lỗ Vinh Phong đáp: “Không thể sai được, huynh đệ kia có mối chi giao sinh tử với ta, ở phủ thủ thành Ký Châu đã hơn hai mươi năm, xem như người già rồi, Theo lời ông ta, năm ngày trước Tiết Thịnh Hiển đã rời khỏi Ký Châu, đi tới Thanh Châu rồi”.

https://thuviensach.vn

“Thanh Châu?” Thần Niên bất đồ cau mày, “Sao Tiết Thịnh Hiển lại đi Thanh Châu?”.

Thanh Châu nằm trong tay Tiết Thịnh Anh, hai huynh đệ này luôn luôn bất hòa, sao Tiết Thịnh Hiển lại chạy tới Thanh Châu ? Chẳng lẽ không sợ bị Tiết Thịnh Anh giữ lại sao ?

Lỗ Vinh Phong lắc đầu: “Ông ta cũng không biết việc này, hình như Tiết Thịnh Hiển âm thầm đi, không hề để lộ”.

Thần Niên nghĩ mãi mà vẫn không rõ vì sao Tiết Thịnh Hiển phải đi đến Thanh Châu, song sự việc trọng đại, ban đêm nàng vẫn đến phủ thủ thành một chuyến, không tìm thấy Tiết Thịnh Hiển, lại lục lọi báo cáo thư từ trong thư phòng một lượt rồi mới tin Tiết Thịnh Hiển thật sự không ở Ký Châu.

“Đại đương gia, chúng ta làm thế nào bây giờ ? Ở Ký Châu chờ Tiết Thịnh Hiển hay là đến Thanh Châu tìm hắn?” Linh Tước hỏi Thần Niên.

Thần Niên lặng lẽ suy xét một lát, đoạn nói: “Đêm qua ta có lục được một ít thư từ, Thanh Châu lại thúc giục Ký Châu đòi lương thảo, Ký Châu đã đang chuẩn bị vận chuyển rồi, nếu số lương thảo này thực sự lọt vào tay Thanh Châu thì đoạt lại sẽ gặp khó khăn. Ta đoán Tiết Thịnh Hiển sẽ không một chốc về ngay đâu, chúng ta tốn thời gian ở đây chờ y thì đi Thanh Châu tìm y còn hơn”.

Lỗ Vinh Phong nghe xong có phần chần chừ, nói: “Đi Thanh Châu? Liệu có mạo hiểm quá không?”.

Linh Tước cướp lời: “Cha, có gì mà mạo hiểm? Hơn nữa, chưa biết chừng chúng ta còn chưa đến Thanh Châu, nửa đường gặp Tiết Thịnh Hiển trở về, chung quy vẫn tốt hơn là ngơ ngẩn chờ ở đây”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghĩ ngợi, nói: “Hiện giờ Trịnh Luân dẫn binh bên ngoài, Thanh Châu chỉ có một mình Tiết Thịnh Anh hữu dũng vô mưu, không đáng lo ngại, đi cũng không sao”.

Ba người họ bàn bạc quyết định được chủ ý, liền lập tức ra khỏi Ký Châu hướng về Thanh Châu, lại sợ để vuột mất Tiết Thịnh Hiển, còn đặc biệt thay đổi quần áo tóc tai, đi qua sườn Phi Long chạy tới Thanh Châu.

Bởi vì Trương Hoài Mân lui về Tân Dã, cách xa Thanh Châu nên thành Thanh Châu không còn canh phòng nghiêm ngặt như trước nữa. Trước mắt tuy không cho nạn dân vào thành song lái buôn dân thường lui tới chỉ cần giao đủ bạc là có thể đi vào. Thần Niên và cha con Lỗ Vinh Phong trà trộn vào thành, tìm một khách điếm không có gì đặc biệt để ở trước rồi mới thương lượng xem nên đi tìm Tiết Thịnh Hiển thế nào.

Lỗ Vinh Phong nói: “Không biết Tiết Thịnh Hiển đến Thanh Châu có giấu Tiết Thịnh Anh không, nếu như không giấu thì lại rất dễ tìm, nhưng nếu đến Tiết Thịnh Anh mà cũng bị giấu thì việc này khó đây”.

Thần Niên chợt nhớ tới một người, nói với Lỗ Vinh Phong: “Việc này dễ bàn thôi. Chỉ là ta không tiện ra mặt, phiền Lỗ đại thúc đi thay ta một chuyến. Thúc tới phủ thủ thành tìm một người tên là Khâu Tam, nói ta tới rồi, bảo y tới gặp ta một chuyến”.

“Khâu Tam ? Tên người đó là Khâu Tam?” Lỗ Vinh Phong không khỏi hỏi lại.

Không ngờ đó lại là câu hỏi khó cho Thần Niên, tuy nàng và Khâu Tam quen biết đã lâu, nhưng nào giờ đều dùng Khâu Tam để xưng hô, chứ thật sự không biết tên của y là gì. “Ta nghĩ giờ chắc không gọi là Khâu Tam nữa rồi, có điều ta cũng không biết tên y.” Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Thúc đến phủ thủ thành, nói là thân thích của Tiểu Bảo, có việc gấp cần tìm Khâu đại nhân”

https://thuviensach.vn

Thần Niên lại miêu tả diện mạo của Khâu Tam cho Lỗ Vinh Phong, vừa mới nói được vài câu, Linh Tước lại lên tiếng: "Tôi đã gặp y, có phải là lúc ở Thanh Phong trại, người này chừng ba mươi tuổi, dáng vẻ lấm la lấm lét hay không?".

Thần Niên bật cười, nghĩ đến dáng vẻ của Khâu Tam, nói y lấm la lấm lét kể ra cũng không oan, liền cười bảo: "Chính là y đó, y từng ở Thanh Phong trại một thời gian".

"Vậy tôi đi tìm y". Linh Tước nói.

Thần Niên gật đầu: "Cũng được, cô và Lỗ đại thúc cùng đi, hai người tùy cơ ứng biến, an toàn làm trọng".

Lỗ Vinh Phong và Linh Tước cùng đồng ý, ra khỏi khách điếm thì tới phủ thủ thành tìm Khâu Tam. Cũng thật là khéo, hai người họ vừa mới đến bên ngoài phủ thủ thành, còn chưa nhờ người đi chuyển lời thì đúng lúc gặp được mấy người mang dáng dấp tướng lĩnh cưỡi ngựa từ bên ngoài về. Linh Tước nhanh mắt, liếc một cái đã thấy trong số đó có một người mày nhỏ mắt híp, mặt mũi láu cá, đúng là Khâu Tam từng gặp vài lần ở Thanh Phong trại, vội lớn tiếng kêu lên: "Khâu đại nhân!".

Khâu Tam vừa mới xuống ngựa, nghe có người gọi mình, theo bản năng nhìn về phía tiếng gọi, thấy là một cô nương trẻ tuổi gọi mình, bất giác có phần kinh ngạc, lại nhìn Linh Tước thêm chút nữa, đột nhiên nhận ra cô, nhất thời liền ngẩn ra.

Trịnh Luân bên cạnh nhận thấy sự khác lạ của Khâu Tam, thờ ơ nhìn y một cái rồi quay đầu trông về phía Linh Tước.

Linh Tước thấy Khâu Tam không đáp, vội vàng nói: "Khâu đại nhân, tôi là cô của Tiểu Bảo đây mà, ngài không nhớ ư?".

https://thuviensach.vn

Khâu Tam âm thầm xí một tiếng khinh thường, thầm nghĩ ông mày là huynh đệ của Tiểu Bảo, cô lại là cô của Tiểu Bảo, chẳng phải còn hơn vai trên lứa ông mày à? Y đang oán thầm, song liếc Trịnh Luân thì lập tức phản ứng lại, trên mặt lộ vẻ mất kiên nhẫn ngay tắp lự, thở dài nói với hắn: "Ngài xem đấy, lại có họ hàng tìm đến đây! Ngài vào trước đi, chờ tôi đuổi bọn họ đi đã rồi vào sau".

Trịnh Luân không nói không rằng, chỉ khẽ gục gặc đầu, dẫn mấy người khác đi vào trong phủ. Khâu Tam thấy họ đã vào phủ rồi mới đi nhanh tới chỗ Linh Tước và Lỗ Vinh Phong, nhòm trái nhòm phải thấy không ai chú ý đến mới hạ giọng hỏi: "Sao hai vị lại đến đây?".

Linh Tước đáp khẽ: "Là đến cùng Thần Niên".

Vừa nghe thấy cái tên này, Khâu Tam thiếu chút nữa nhảy dựng cả lên, thất thanh cả kinh nói: "Cô ấy hiện đang ở Thanh Châu?". Thấy Linh Tước gật đầu, y không ngừng thầm kêu khổ trong lòng, tay chân vặn xoắn đi tại chỗ hai vòng, lại tự thấy mình thất thố, vội cảnh giác nhìn bốn phía rồi mới nói với Linh Tước, "Chỗ này không tiện nói chuyện, mọi người đang ở đâu? Chờ tôi tìm được cơ hội sẽ lén qua đó".

Linh Tước liền nói chỗ ở cho Khâu Tam biết. Khâu Tam bạnh quai hàm, gật đầu tỏ ý đã rõ, lại nhìn sang Lỗ Vinh Phong luôn nghiêm túc không nói gì bên cạnh, nhếch mép cười gượng một cái, xem như đánh tiếng chào hỏi, quay đầu nói nhỏ dặn Linh Tước: "Tình hình Thanh Châu hiện giờ phức tạp, mọi người phải cẩn thận một chút, nhất là Tạ cô nương cố gắng đừng ra ngoài".

Linh Tước gật đầu nhận lời.

Trước khi đi, Khâu Tam lại xoay người lại nói: "Tiểu Bảo họ Trần, năm nay mười ba tuổi, trong nhà chỉ có một mẹ già mắt mù lòa, các ngươi là bà

https://thuviensach.vn

con nơi xa của nó, từ nông thôn đến. Nhỡ có người hỏi, đừng có để lộ đấy".

Linh Tước không khỏi trợn tròn mắt: "Tiểu Bảo lớn thế rồi sao?".

Khâu Tam cũng nghĩ đến một tiếng "cô", khóe miệng không khỏi hết xị lại nhếch, bất đắc dĩ nói: "Không sao đâu, cô là cây củ cải tuy nhỏ nhưng vai vế lại to!".

Y nói xong cũng chẳng buồn nói tiếp với cha con hai người nữa, lấy một thỏi bạc trong ngực ra đưa cho Linh Tước, quay gót bước nhanh vào phủ thủ thành. Linh Tước và cha không dám ở ngoài phủ thủ thành lâu, lượn lờ nửa vòng thành, chắc chắn không có ai theo dõi rồi mới trở về khách điếm.

Thần Niên nghe kể Linh Tước tự xưng là cô của Tiểu Bảo, bất giác cũng nhoẻn cười, nói: "Tiểu Bảo hình như gọi y là Tam ca, cô xưng là cô của Tiểu Bảo, lại hóa ra vai vế hơn y rồi".

Linh Tước líu lưỡi, nói: "Khó trách lúc ấy y lại làm ra cái mặt đó, tôi cũng không cố tình mà, sau này sẽ giải thích với y, mong y đừng nặng lễ tiết".

Tính tình Lỗ Vinh Phong lặng lẽ, chỉ mặc cho con gái nói, đến khi Linh Tước thuật lại xong xuôi sự việc mới nói với Thần Niên: "Đại đương gia, tôi thấy kẻ đi người đến trong phủ thủ thành, có rất nhiều tướng lĩnh ra vào, hình như có chuyện gì đó".

"Có rất nhiều tướng lĩnh?" Theo lẽ thường, Trịnh Luân lãnh binh bên ngoài, tất nhiên là có nhiều tướng lĩnh trong quân đi theo, trong phủ thủ thành không nên náo nhiệt như thế. Lại theo lời Khâu Tam nói tình hình Thanh Châu phức tạp, Thần Niên khẽ chau mày, do dự nói, "Xem kiểu này, Tiết Thịnh Hiển tới Thanh Châu, Tiết Thịnh Anh hẳn đã biết, không biết hai huynh đệ lại tụ lại có thể tính toán được những gì".

https://thuviensach.vn

Thần Niên nhất thời không nghĩ ra, cha con Lỗ Vinh Phong lại càng không giải thích được, chỉ còn cách chờ Khâu Tam đến tìm. Đợi khi trời sắp tối liền có một bà già đến khách điếm tìm cô của Tiểu Bảo. Linh Tước vốn vẫn luôn chờ trong đại sảnh cùng cha, nghe thấy thế vội đứng dậy đi tới, nói: "Là tôi đây".

Bà già nhìn cô chăm chú, thân thiết đến mức có phần khoa trương, kêu lên: "Bà cô ơi, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi! Lão thái thái nghe Tam gia nói ngài đã tới, liền bảo nô tì đến đón ngài. Xe ngựa đã chờ sẵn ở ngoài, một lát nữa là đến giờ giới nghiêm ban đêm rồi, ngài báo nha đầu bên cạnh mau chóng thu dọn chút hành lí rồi chúng ta hồi phủ".

Nói xong liền đưa một cái túi cho Linh Tước, lại mỉm cười nói: "Bà cô đừng trách nô tì đường đột, mong ngài thay y phục. Lão thái thái hiện có tuổi rồi, thích nhất là người bên cạnh ăn vận xinh tươi sáng sủa".

Linh Tước nghe mà thấy mơ hồ, đánh mắt ra hiệu cho phụ thân, bảo ông chờ ở đại sảnh, mình thì ôm bọc đồ kia quay về hậu viện tìm Thần Niên.

Thần Niên nghe cô nói xong, mở cái bọc kia ra nhìn thử, bên trong không có gì khác ngoài một bộ y phục nữ tử bằng chất liệu tinh xảo, bên dưới còn có một bộ đồ thị nữ. Nàng ngẫm nghĩ một phen bèn hiểu ra sự sắp xếp của Khâu Tam, nói với Linh Tước: "Mau thay đồ đi, cô giả làm tiểu thư, ta giả làm thị nữ".

Tính cách Linh Tước phóng khoáng, không nói hai lời liền thay y phục. Bà già kia vội nghênh đón, dẫn hai người ra khỏi khách điếm, lại liếc mắt nhìn Lỗ Vinh Phong theo phía sau, cười hỏi Linh Tước: "Bà cô, vị này là Trần bá phỏng?".

Linh Tước cũng thông minh, nghe thế gật đầu nói: "Đúng thế".

https://thuviensach.vn

Bà già liền hành lễ với Lỗ Vinh Phong, nói: “Lão thái thái còn hỏi ông đâu, nói là ông chăm nom cho bà cô suốt dọc đường”.

Lỗ Vinh Phong cũng không biết mấy người này đang diễn gì, bèn chỉ gật đầu, coi như là đã trả lời.

Cỗ xe ngựa dừng ngoài cửa, bà già mời hai người Thần Niên lên xe, lại bảo Lỗ Vinh Phong lên phía trước xe ngồi cùng phu xe. Thần Niên và Linh Tước đưa mắt nhìn nhau, lên cỗ xe kia, sau khi tiến vào mới biết trong xe còn giấu một thị nữ khác, y phục bận trên người giống Thần Niên như đúc.

Bà già đi vào từ phía sau, vừa mới đóng cửa xe đã nhỏ giọng nói với Thần Niên: “Cô nương mau núp vào đó đi”.

Thị nữ nọ đã tay chân nhanh nhẹn xốc phủ tấm nỉ lót sàn xe lên, mở tấm chắn ra, để lộ một hốc ngầm vừa đủ cho một người ẩn thân. Thần Niên cũng không hỏi nhiều, liền nằm xuống đó. Bà già và thị nữ nọ hợp lực khôi phục nguyên dạng cơ quan kia, vội vàng tỉ mỉ dặn dò Linh Tước về thân thế của “bà cô” này.

Khi nói chuyện, xe ngựa rẽ vào góc phố, bên cạnh một khách điếm có quan binh đang kiểm tra lữ khách ở trọ. Linh Tước nhìn thoáng qua khe hở trong xe, mặt lộ vẻ kinh hãi, hỏi nhỏ bà già: “Chuyện gì thế này?”.

Bà già đáp: “Nô tì cũng không rõ lắm, Tam gia căn dặn chúng tôi mau đón mọi người về phủ”.

Còn chưa dứt lời, xe ngựa đã dừng lại, bên ngoài có người quát hỏi trong xe là ai, phu xe ngồi mũi xe to tiếng mắng: “Mắt chó các ngươi mù cả rồi! Xe của nhà Khâu đại nhân mà các ngươi cũng dám chặn?”.

Thần Niên thính lực rất tốt, mặc dù người đã ẩn trong xe nhưng lại nghe rõ mồn một những âm thanh bên ngoài. Sau khi phu xe mắng xong, bên

https://thuviensach.vn

ngoài hình như yên tĩnh hẳn, sau đó xa xa liền vang lên một tiếng cười nhạo khe khẽ, lòng Thần Niên thầm run lên, chợt nghe tiếng Hạ Trạch đủng đỉnh truyền tới: "Khâu Bá Sơn, khẩu khí của gia bộc nhà ngươi khá lớn đấy nhỉ".

Khâu Tam ở ngay cạnh Hạ Trạch, nghe vậy xấu hổ cười cười, hai chân thúc vào bụng ngựa, đi lên phía trước mấy bước, sầm mặt mắng phu xe kia: "Cái thứ khốn kiếp! Ta thấy mắt ngươi mù thì có!".

Phu xe kia giờ mới nhìn thấy Khâu Tam, sợ tới mức nhất thời lăn từ trên xe xuống đất, sợ hãi nói: "Đại nhân".

Khâu Tam tức giận trừng mắt lườm hắn, lại ngó phía sau xe ngựa, lạnh giọng hỏi: "Ai ở bên trong?".

Bà già đưa mắt nhìn Linh Tước, mở cửa xe đi ra ngoài, đi đến trước ngựa Khâu Tam vái chào, cúi đầu nói: "Đại nhân, lão thái thái nghe nói bà cô từ quê lên đây, căn dặn chúng nô tì mau chóng đón về phủ, nói không cho ở bên ngoài, làm trò cười cho người ta".

Khâu Tam làm ra mặt vỡ lẽ, lập tức lại đượm vẻ buồn bực, nói: "Lão thái thái đúng là, ta đã nói với bà là khi nào rảnh rỗi sẽ đi đón rồi, sao còn nóng vội như thế!".

Y lại xoay người cười với Hạ Trạch, có phần bất đắc dĩ nói: "Trong xe là một người họ hàng xa của tôi, từ nơi khác tới, lão thái thái lại bảo đón về nhà. Bên ngoài đang đánh giặc, cô bảy cô tám gì đó đều đến cậy nhờ cả, trong nhà sắp đầy phè cả người rồi".

Khâu Tam xuất thân bần hàn, hoàn toàn nhờ vào sự trọng dụng của Tiết Thịnh Anh mới có thể leo lên được vị trí ngày hôm nay, đây là việc rất nhiều người trong thành Thanh Châu đều biết. Hạ Trạch nghe thế chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, giục ngựa tiến lên, cười như có như không nói: "Khâu Bá Sơn, có thể mời người bà con của ngươi ra gặp mặt không?".

https://thuviensach.vn

Khâu Tam sắt mặt lại nhưng cũng không từ chối, xuống ngựa đi đến cạnh xe, hít một hơi thật sâu, cách một lớp cửa xe nói: "Tiểu cô cô, mời cô ra ngoài một lát ạ".

Linh Tước để thị nữ kia dìu, chậm rãi từ trong xe bước xuống, cúi đầu đứng sát cạnh cỗ xe. Thân binh của Hạ Trạch tiến lên nhìn trong xe một lượt, lại cúi người xuống gầm xe, sau đó khẽ lắc đầu với Hạ Trạch. Hạ Trạch mỉm cười, trên lưng ngựa nhìn hai người Linh Tước và thị nữ từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói: "Xin hãy ngẩng đầu lên".

Linh Tước từ từ ngẩng đầu lên, theo lời dặn trước đó của bà già, cụp mi mắt không nhìn Hạ Trạch. Hạ Trạch nhìn kĩ hai người, quay đầu lại cười bảo Khâu Tam: "Tiểu cô cô của ngươi đúng là nhỏ thật".

Khâu Tam đã có phần bực dọc, trên mặt vẫn trưng ra nụ cười, nói: "Thế này đã thấm vào đâu, chúng tôi là nhà nghèo, họ hàng ít ỏi, vai vế có kém cũng không kém là bao. Nghe nói có những đại tộc trăm năm, họ hàng đông đúc, có thằng bé vừa sinh ra đã là ông nội kẻ khác, cho dù có là đương gia chủ quản thì vẫn phải gọi thằng bé đó là ông nội thôi".

Y nói cho hết mới giật mình lỡ lời, vội vờ vịt tát cho mình một cái, cười xòa với Hạ Trạch: "Nói nhiều quen miệng nên không ngừng được, ngài nhất định đừng tính toán với tôi".

Hạ Trạch thờ ơ cười, thúc ngựa nhường đường.

Bà già vội đỡ Linh Tước lên xe, đi thẳng một mạch vào đến trong phủ Khâu Tam mới thả Thần Niên trong hốc ngầm ra, dẫn bọn họ vào nội viện. Chờ trong phòng là một thiếu niên mười ba mười tư tuổi, cậu không nhịn được nhìn Thần Niên vài cái rồi mới cúi người thi lễ với nàng, nói: "Tiểu nhân là Trần Tiểu Bảo, tam ca nói mong Tạ cô nương cứ an tâm chờ huynh ấy trong phòng, bao giờ về huynh ấy sẽ nói cặn kẽ chuyện hôm nay với cô".

https://thuviensach.vn

Thần Niên gật đầu, cũng nói với Tiểu Bảo: “Xin nhờ em nghĩ cách đưa hai người bạn đồng hành với ta ra khỏi thành”.

Linh Tước và Lỗ Vinh Phong nghe thế đều sửng sốt, Linh Tước lại càng không kiềm chế được, hỏi: “Đại đương gia, sao lại thế?”.

Thần Niên cũng không e dè Tiểu Bảo, nói thẳng: “Xem tình hình ban nãy, Hạ Trạch rõ ràng là đang điều tra chúng ta, có thể thấy việc đến Thanh Châu e là đã bị lộ rồi. Hai người ở lại đây hết sức nguy hiểm, chi bằng về trại trước”.

“Vậy còn cô?”.

Linh Tước lại hỏi.

Thần Niên nghĩ ngợi, nói: “Hạ Trạch xuất hiện ở Thanh Châu, việc này vô cùng kì lạ, ta phải ở lại đây xem xét tình hình”.

Linh Tước làm sao mà yên tâm để Thần Niên trong hiểm cảnh một mình, nghe thế chỉ nói: “Chúng tôi cũng không đi, đi thì cùng đi, mà ở thì cùng ở”.

“Mình ta ở lại đây hành động càng dễ hơn, mọi người không cần lo lắng cho ta.” Thần Niên khuyên nhủ, trán nàng hơi nhăn lại, ngừng một chút, nói tiếp: “Sau khi về trại, chỉ nói là ta đã cùng hai người ra khỏi Thanh Châu rồi, trên đường gặp Lục Kiêu nên theo huynh ấy đi Tuyên Châu”.

Hai cha con Linh Tước nghi hoặc không sao hiểu nổi, đều nhìn Thần Niên.

Việc ba người họ đi Ký Châu, trong trại chỉ có ba người Ôn Đại Nha, Triêu Dương Tử và Thôi Tập biết, nhưng tin tức lại bị lộ nhanh đến thế,

https://thuviensach.vn

Thần Niên chậm rãi nhắm mắt lại, nén đau thương trong lòng, trầm giọng nói: “Sau khi về trại âm thầm đi tìm Ôn Đại Nha và đạo trưởng, bảo hai người họ đề phòng Thôi Tập”.

Linh Tước và Lỗ Vinh Phong cực kì kinh ngạc, Linh Tước còn đang muốn hỏi tiếp, Lỗ Vinh Phong đã kéo cô lại, nói: “Nghe đại đương gia dặn dò là được”.

Thần Niên bảo Tiểu Bảo đưa Linh Tước và Lỗ Vinh Phong đi nghỉ ngơi, mình thì ngồi yên lặng trên ghế, thả lỏng mi mắt, chờ Khâu Tam về. Mãi đến nửa đêm mới chờ được Khâu Tam bước vào cửa, nói: “Làm tôi sợ muốn chết, chẳng biết vì sao Tiết Thịnh Anh đột nhiên muốn điều tra khách điếm các nơi, rõ ràng là muốn tìm cô, sợ quá nên tôi đành phải sai người đón cô vào phủ trước”.

“Lại gây ra phiền toái cho ngươi rồi.” Thần Niên cười cười, bình thản nói: “Kì thực ta nghĩ lại cũng thấy sợ, sợ mình đánh giá cao giao tình giữa hai ta, lại để ngươi bán ta cho Tiết Thịnh Anh”.

Khâu Tam sầm mặt lại, lời lẽ đanh thép nói: “Cô xem cô đang nói gì kìa, tôi mà là loại người vong ân phụ nghĩa như thế à?”. Lời còn chưa dứt, y đã nở nụ cười, mắt híp lại mảnh như sợi chỉ, nói: “Hơn nữa, dù tôi có tà tâm thì cũng không có gan làm thế, nếu để vương gia biết thì lại không lột da của tôi ra chắc!”.

Thần Niên nghe y nhắc đến Phong Quân Dương, thờ ơ mỉm cười, cũng không mở lời giải thích quan hệ giữa hai người, chỉ hỏi: “Hạ Trạch chẳng phải nên ở Vũ An sao? Sao lại ở Thanh Châu?”.

“Không chỉ mình gã, Trịnh tướng quân cũng đã trở lại.” Khâu Tam ngồi xuống ghế cạnh Thần Niên, vươn người sang, nói nhỏ: “Làm cho người ta thấy thật là lạ, Tiết Thịnh Hiển cũng tới rồi. Trước mắt mấy người đó đều

https://thuviensach.vn

ghé vào phủ thủ thành, còn cụ thể là vì chuyện gì thì tôi vẫn chưa điều tra được".

"Đều ở trong phủ thủ thành?" Thần Niên suy tính, một lát sau giương mắt nhìn Khâu Tam, nói: "Ta phải đến phủ thủ thành một chuyến".

"Không được!" Khâu Tam lập tức kêu lên, "Như thế quá nguy hiểm! Cô có việc gì thì cứ sai tôi đi làm là được, nhất định không được tự mình mạo hiểm".

Nhưng giờ Thần Niên không dám tin bất cứ kẻ nào nữa, nghe vậy cũng chỉ cười, nói: "Ngươi không thể giúp ta làm việc này, chỉ có thể tự ta đi. Hơn nữa, ta nói với ngươi điều này, cũng không phải là bàn bạc với ngươi. Nếu ngươi có thể giúp thì đương nhiên là tốt nhất, nếu không thể, tự ta cũng có thể nghĩ cách đi vào".

Khâu Tam bỗng nhiên thấy đầu to như cái đấu, sau một lúc lâu suy nghĩ mới trưng vẻ mặt đau đớn sầu khổ nói với Thần Niên: "Tạ cô nương, nếu tôi không biết việc này, cô đi thì cũng cứ đi. Nhưng hiện giờ tôi đã biết, ngộ nhỡ cô có mệnh hệ nào, vương gia thật sự sẽ ăn sống tôi mất".

Thần Niên đoán được suy nghĩ của y, nghiêm mặt nói: "Nhưng việc này ngươi đâu có biết".

Khâu Tam nhìn nàng một lát, rốt cuộc cũng hạ được quyết tâm, vỗ mạnh cái đét lên đùi mình, nói: "Có câu này của cô, tôi cóc thèm đếm xỉa gì nữa! Khi nào cô muốn vào phủ thủ thành? Để tôi thu xếp!".

"Chờ khi hai thủ hạ của ta đi đã, càng nhanh càng tốt." Thần Niên đáp.

Khâu Tam gật đầu, ngày hôm sau liền sắp xếp cho hai cha con Linh Tước và Lỗ Vinh Phong ra khỏi thành.

https://thuviensach.vn

Lại hai ngày nữa trôi qua, Khâu Tam bèn nói với Thần Niên: “Tối nay Tiết Thịnh Anh thiết yến khoản đãi những người kia, người trong phủ thủ thành qua lại sẽ tạp nham hơn chút, nếu cô muốn vào, thừa dịp này là tốt nhất”. Y nhìn Thần Niên đôi cái, mới nói thêm: “Theo lệ, cô đóng giả thị nữ là tiện nhất, nhưng tướng mạo cô làm người khác chú ý quá thể, thật sự là khó xử lí”.

Vóc người nàng yểu điệu quyến rũ, dung mạo lại xinh đẹp quá mức, làm người ta liếc thấy một cái lại không cầm được lòng muốn nhìn thêm hai cái, chứ không phải tướng mạo bình thường, lẩn vào đám đông là coi như biến mất không thấy tăm hơi gì nữa.

Thần Niên cười nói: “Không cần đóng giả gì cả, ban đêm ta lén mò vào là được”.

Khâu Tam còn nhớ cách đây rất lâu rồi, y từng được mở mang tầm mắt bản lĩnh trèo tường nhập viện của nàng, không khỏi bật cười, nói: “Phủ thủ thành khác với ngoại trạch của Dương Quý, hiện canh gác bên trong bên ngoài phủ đều hết sức chặt chẽ, nếu nói một con muỗi cũng không thể bay vào thì quả tình cũng hơi lố, nhưng thật sự không dễ đi vào đâu”.

“Việc này thì ngươi không cần lo.” Thần Niên đã có phần nắm chắc khinh công của mình, lại hỏi, “Mấy ngày nay, có ai theo dõi chỗ này của ngươi không?”.

Khâu Tam lắc đầu, trên mặt lộ vẻ đắc ý: “Bọn họ chỉ biết Trịnh tướng quân là người của vương gia, lại không biết tôi mới là tâm phúc mà vương gia để lại Thanh Châu. Hiện sự chú ý của bọn Hạ Trạch đều nằm trên người Trịnh tướng quân, ngược lại chẳng ai chú ý đến chỗ tôi cả”.

“Vẫn phải cẩn thận một chút.” Thần Niên trầm ngâm một lát, lại nói, “Vậy đi, ngươi đi tìm một thị nữ vóc dáng tương tự ta, lén đưa nàng vào

https://thuviensach.vn

phủ thủ thành, nhưng đừng giao cho nàng làm việc gì quan trọng, cứ đi một vòng rồi nhanh chóng lỉnh ra".

Khâu Tam không hiểu, hỏi Thần Niên: "Vậy cô thì sao?".

Thần Niên lại không chịu trả lời, chỉ đáp: "Ngươi khỏi cần xía vào, ta tự có tính toán".

Khâu Tam đồng ý rồi trở về thương lượng với Tiểu Bảo việc này, ngạc nhiên nói: "Vị bà cô này tính làm cái gì thế?".

Tiểu Bảo dạo gần đây đang học binh pháp, cân nhắc một lát, bất chợt lóe lên điều gì đó trong đầu, rút một quyển sách trên giá xuống, mở ra chỉ vào một trang cho Khâu Tam xem, hưng phấn nói: "Tam ca, đệ đoán Tạ cô nương muốn dùng kế này".

Khâu Tam chăm chú nhìn xem, hơn nửa số chữ đều không biết, rất tức giận lườm Tiểu Bảo. Tiểu Bảo vội đọc cho y nghe: "Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương(*)". Ngó thấy Khâu Tam vẫn không hiểu, liền cười nói, "Tam ca, cái này một câu nửa câu không nói rõ được, dù sao huynh cứ làm theo lời dặn của Tạ cô nương trước đi".

(*) *Thời Hán - Sở tranh hùng, Lưu Bang bị Hạng Vũ ép đóng quân trong vùng Ba Thục hẻo lánh khó ra được Trung Nguyên. Để che mắt, ngay khi vào đất Thục, Lưu Bang đã cho sửa sạn đạo để ai ai cũng thấy, mọi người đều nghĩ rằng việc sửa đường còn kéo dài nên không để ý tới nữa. Trong khi đó Lưu Bang lại âm thầm cho quân vượt ải Trần Thương, mở đường ra Trung Nguyên cho quân Hán. Đây là kế thứ tám trong Ba mươi sáu kế.*

Cũng may Khâu Tam không phải là người chăm chỉ, nghe Tiểu Bảo nói vậy bèn gật đầu, đi ra ngoài sắp xếp việc này.

Trong phủ thủ thành, Trịnh Luân đang ở viện riêng thì có thân binh tâm phúc đến bẩm báo tình hình trong thành cho hắn: "Hạ Trạch tự mình dẫn

https://thuviensach.vn

người lục soát một lượt tất cả các khách điếm, đến sáng nay mới thôi không làm nữa".

Bởi sắp đi dự tiệc, Trịnh Luân thay áo giáp chiến bào ra, vận áo bào tay bó, vừa sửa sang cổ tay áo vừa hỏi thân binh nọ: "Có biết đang tìm ai không?".

"Hình như hai cô gái trẻ." Thân binh nhỏ giọng đáp, "Ngoài viện chúng ta cũng có tai mắt theo dõi".

Trịnh Luân nghe vậy chợt dừng động tác một chút, Tiết Thịnh Anh đột nhiên gọi hắn từ trong quân về, Hạ Trạch lại không dưng tra khám hai cô gái trẻ, trong việc này lộ ra lắm điều kì lạ, hắn bất giác khẽ cau mày, suy nghĩ một lát, nói: "Ngươi âm thầm đi mua hai cô gái trẻ bên ngoài rồi âm thầm mang về, xem xem bên ngoài có phản ứng gì. Nếu có người hỏi, nói là thị nữ mới mua cho ta".

Nếu nước đã đục đến mức là cho người ta khó nhìn rõ, vấy hắn lại càng phải khuấy cho nước đục thêm.

Thân binh đồng ý, lui ra ngoài cửa. Trịnh Luân nán lại trong phòng một lúc lâu rồi mới khoác áo choàng ra ngoài, đi đến chỗ Tiết Thịnh Anh dự tiệc.

Trong phủ thủ thành đã rất lâu rồi không náo nhiệt như hôm nay, khắp nơi đèn lồng treo cao, trong đại sảnh lại càng thắp đèn đuốc sáng trưng. Tiết Thịnh Anh ngồi ở vị trí chủ tọa, hai bên lần lượt là Tiết Thịnh Hiển và Hạ Trạch, thấp chút nữa là Trịnh Luân và Khâu Tam cùng một vài tướng lĩnh khác trong quân.

Trịnh Luân thầm dè chừng, ngôn hành hết sức cẩn trọng, nghe nói tiệc rượu này của Tiết Thịnh Anh được bố trí đặng ăn mừng việc đánh lui Trương Hoài Mân, lại không nhịn được mà âm thầm cười nhạt, nghĩ bụng

https://thuviensach.vn

nhân mã của Trương Hoài Mân vẫn còn ở Tân Dã, tuy đã lộ sự bại thế, nhưng uy lực sót lại vẫn còn, tiệc mừng công này cũng quá sớm đi.

Đã là tiệc rượu thì không thể thiếu các ca kỹ tiếp khách, trong đại sảnh nhất thời vô cùng ồn ã. Đợi khi rượu uống còn chưa mềm môi, một thân binh đã tiến vào thì thầm bên tai Tiết Thịnh Anh bẩm báo điều gì đó. Trịnh Luân cách quá xa, trong đại sảnh lại rất ồn ào nên không thể nghe được nội dung, thấy Tiết Thịnh Anh nghe xong liền ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, đưa mắt nhìn Hạ Trạch, đứng dậy đi ra phía sau.

Một lát sau, Hạ Trạch cũng mặt mày tỉnh rụi mà theo ra ngoài. Trịnh Luân tuy lấy làm lạ nhưng cũng không đứng dậy đi theo, chỉ ngồi tại chỗ yên lặng uống rượu. Chừng qua thời gian một nén hương, Tiết Thịnh Anh và Hạ Trạch mới cười nói trở lại chỗ ngồi, lại nói đến việc làm thế nào để phân chia địa bàn.

Hạ Trạch cười nói: “Ta không cần Ung Châu, nhưng huynh phải để lại Tương Châu cho ta”.

Tiết Thịnh Anh sảng khoái tươi cười, chỉ vào Trịnh Luân và Hạ Trạch bảo: “Việc này huynh phải hỏi Trịnh tướng quân của chúng ta có đồng ý hay không”.

Hạ Trạch liền nâng chén rượu lên nhìn Trịnh Luân cười hỏi: “Sao hả? Trịnh tướng quân?”.

Trịnh Luân cười hờ hững: “Ta là quân nhân, chỉ lo việc đánh giặc, tất thảy những thứ khác đều không để tâm. Hạ tướng quân đã mắc lỡm chủ công nhà ta rồi, rõ ràng là ngài ấy không muốn, lại không tiện làm mất thể diện của huynh nên mới đổ lên người ta thôi”.

Ai nấy nghe thế đều cười to, ngay cả Tiết Thịnh Anh cũng trỏ trỏ vào Trịnh Luân, bất đắc dĩ nói: “Trịnh Luân lại bóc mẽ ta rồi”.

https://thuviensach.vn

Buổi tiệc rượu này kéo dài đến tận nửa đêm mà vẫn còn náo nhiệt, Trịnh Luân bị đám Hạ Trạch chuốc rất nhiều rượu, say đến mức gục ngay tại chỗ, thân binh bên người muốn dìu hắn về viện riêng, lại bị Tiết Thịnh Anh cản lại, nói: "Không cần về, cứ tìm bừa một gian phòng nào đó cho hắn nằm nghỉ là được".

Nói xong liền có mấy tôi tớ tiến đến, không khỏi phân bua mà đoạt lấy Trịnh Luân từ trong tay thân binh, mang đến một khu sân nhà nhỏ bên cạnh. Đầu Trịnh Luân tuy có váng vất song vẫn loáng thoáng cảm thấy chuyện này kì quái, cũng không giãy dụa, chỉ vờ như đã say đến bất tỉnh nhân sự, mặc cho đám người đưa mình vào một căn phòng. Tôi tớ cởi giày, lột áo ngoài của hắn ra, thả hắn xuống giường, buông rèm màn xuống rồi đóng của đi ra ngoài.

Trịnh Luân nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nghe tiếng bước chân ngoài phòng đi xa rồi mới lặng lẽ không tiếng động ngồi dậy, đang muốn xuống giường xem xét tình hình thì từ phía sau chợt có một đôi tay quấn lấy hắn. Trong lòng hắn hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi đánh vào khuỷu tay phía sau, thuận đà quay người lại, dùng tay chặn vào cổ kẻ đó, ấn chặt trên giường.

Người kia bất ngờ bị đánh đau, khẽ kêu lên một tiếng đầy kinh hãi. Trịnh Luân nghe tiếng mới giật mình nhận ra kẻ mình áp dưới thân là một cô gái, nơi tiếp xúc mềm mại mịn màng. Hắn bất giác khẽ nhấc người lên, nương theo ánh sáng tù mù nhìn người bên dưới, chờ đến khi nhìn thấy khuôn mặt người kia, cơ thể không khỏi run lên, cuống quýt buông lỏng cánh tay đang đè chặt.

Thân thể nàng yếu mềm vô lực, hơi thở đã có phần dồn dập, hiển nhiên là bị người ta chuốc xuân dược, người vừa được tự do, hai tay lập tức vắt lên cổ Trịnh Luân, môi cũng theo lên luôn. Trịnh Luân chỉ cảm thấy đầu óc như nổ mạnh đến ầm một tiếng, thân thể vốn khô nóng cũng cứng cả lại.

https://thuviensach.vn

Thật giống như cảnh tượng trong mơ vậy, hình như cách đây rất lâu hắn cũng từng có một giấc mơ như thế. Người con gái không nên xuất hiện trong cơn mộng của hắn lại xuất hiện, ở bên dưới hắn, quấn quýt với hắn. Hắn bối rối, luống cuống, áy náy, tự trách, nhưng lại có sự hưng phấn và cuồng nhiệt kì lạ.

Hai tay Trịnh Luân thoáng run rẩy, đỡ lấy eo của cô gái đang uốn éo dưới thân, nhắm mắt lại, hung hăng cắn vào đầu lưỡi mình, muốn mượn sự đau đớn để thoát cảnh trong mơ.

Đúng lúc này, rèm màn buông thõng đột nhiên bị ai đó bên ngoài xốc lên, trong bóng đêm, có người tiến đến túm lấy yếu huyệt trước ngực Trịnh Luân, lôi hắn ra khỏi giường, thuận tay ném luôn kẻ trong tay mình lên giường, sau đó liền dẫn theo Trịnh Luân bay vút ra ngoài, tay bám lên mái hiên một cái, như ma quỷ không một tiếng động mà nhảy lên nóc nhà bên cạnh.

Sau lưng Trịnh Luân chạm vào mái ngói lạnh lẽo rồi thần chí mới thanh tĩnh ra chút ít, nhìn kĩ người kia nhưng rồi lại thoáng giật mình.

Thần Niên sợ bị kẻ khác phát hiện ra, cả người nằm rạp trên mái nhà, nghiêng đầu liếc Trịnh Luân một cái, thấy hắn không có vẻ gì là say, không nhịn được thấp giọng cười trêu chọc: “Thật là có lỗi quá đi, quấy rầy chuyện tốt của ngươi. Ta ngó thấy ngươi say rượu bất tỉnh, sợ có bẫy gì nên mới lôi ngươi từ chỗ êm ấm mỡ màng ra. Nếu biết trước ngươi không say, ta chẳng thèm đi lo việc bao đồng làm gì”.

Trịnh Luân thu hồi tầm mắt, yên lặng nhìn lên bầu trời đêm, một lúc lâu sau mới nén sự nóng ran trong lòng xuống, khàn giọng nói: “Đa tạ”.

Thần Niên cười một cái, nói: “Ngươi không cần cảm ơn ta, trước kia ngươi đã thả ta một lần, giờ ta trả ân tình này lại cho ngươi, chúng ta không

https://thuviensach.vn

ai còn nợ ai".

Nàng bộc trực thành khẩn như vậy lại làm Trịnh Luân hơi bất ngờ, bất giác quay đầu nhìn nàng. Nàng đang quay đầu sang quan sát tình hình bên kia nóc nhà, chỉ lộ ra một bên mặt nghiêng cho hắn thấy, ngược lại khiến hắn có thể nhìn ngắm không kiêng nể gì.

Giờ nhìn cẩn thận mới thấy nàng và cô gái trên giường cũng không coi là quá giống nhau, đôi chân mày của nàng đen hơn dài hơn, đôi mắt sáng hơn, mũi cũng hình như cao hơn, đến đôi môi kia cũng bóng mượt mềm mại hơn, khuôn cằm xinh xẻo đẹp đẽ, đường cong nhất mực kéo dài xuống dưới, lướt qua phần cổ thon dài trắng ngần, với thẳng tới bầu ngực căng mẩy... Trịnh Luân chợt thấy trong lòng xao động, lửa dục vừa mới đè nén được lập tức lại bùng lên, thiêu đốt làm phần bụng dưới trướng đau, không khỏi cúi đầu bực bội hừ một tiếng.

Thần Niên nghe tiếng động, khó hiểu nhìn về phía hắn, đã thấy hắn cuộn tròn người lại ở đằng kia, hình như là dáng vẻ rất khổ sở. Nàng lo lắng nhìn trong viện phía dưới một cái, thấy ngoại trừ mấy người trông coi đằng cửa viện xa xa thì không có ai khác tiến vào, bèn đi qua hỏi Trịnh Luân: "Ngươi làm sao thế?".

Trịnh Luân đã hiểu ra trong rượu hắn uống thực sự có xuân dược, nhưng nội lực của hắn thâm hậu nên phát tác hơi muộn. Hiện ôn hương noãn ngọc đang ở phía sau, chỉ cần hắn quay người lại là có thể ôm vào lòng, giống như trong mơ, tha hồ buông thả... Hắn nặng nề cắn môi, không dám quay đầu lại, chỉ run giọng nói: "Đưa dao cho ta".

Thần Niên thấy hắn kì lại như thế, bất giác nhíu mày, nàng vận y phục dạ hành màu đen, vì để thuận lợi nên không mang theo đao kiếm, chỉ rút một con dao găm trong giày ra đưa cho hắn.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân vòng tay ra sau lưng cầm lấy dao, không hề ngập ngừng mà đâm thẳng vào bắp đùi mình. Thần Niên cực kì hoảng sợ, chỉ sợ là Trịnh Luân thần chí bất minh nên phát điên, vội vươn tay toan điểm huyệt hắn. Trịnh Luân nghiêng người giơ tay lên chặn tay nàng, nhỏ giọng quát: "Cô tránh xa ta một chút!".

Thần Niên sững người, Trịnh Luân nhân cơ hội lùi ra bên cạnh ba bốn thước, cơn đau nhức trên đùi tạm thời ngăn chặn được lửa dục trong lòng hắn, hắn nhìn Thần Niên rồi rất nhanh quay đi, cụp mắt xuống nói: "Ta không sao, cô không cần quan tâm".

Vừa mới nói xong, trong viện hình như có người đến, Thần Niên liền không dám lên tiếng nữa, chỉ hơi ló đầu ra dò xét tình hình trong ngoài viện, chỉ thấy một người rón ra rón rén đi đến hành lang, nghe ngóng động tĩnh trong phòng rồi xoay người đi ra ngoài luôn. Trong viện còn có một người đang chờ, lên tiếng hỏi: "Thế nào rồi?".

Người lúc trước cúi đầu cười hì hì hai tiếng, nói: "Hai người đó đều uống thuốc, còn có thể thế nào nữa? Trong phòng vẫn đang dữ dội lắm luôn! Đi nhanh lên, tướng quân vẫn chờ bẩm báo kìa".

Hai người nói xong liền bỏ đi, Thần Niên ngẩn ra một chút, giờ mới hiểu được ý đừng lại gần, không nhịn được quay đầu nhìn Trịnh Luân phía bên kia. Ánh mắt không rõ cảm xúc của nàng làm Trịnh Luân lúng túng khó xử, lại thấy xấu hổ căm phẫn, vốn không có cách nào khác, đành phải hơi nhắm mắt, giả vờ không biết.

Thần Niên phân vân một lát, mở miệng: "Ngươi...".

"Ta không sao!" Trịnh Luân cuống cuồng đón lời, lời vừa ra khỏi miệng mới nhận thấy giọng nói đã khản đặc trầm thấp, hàm chứa sự run rẩy. Chính hắn cũng sợ hết hồn, tay nắm chặt chuôi dao, cắm vào sâu thêm ba phần,

https://thuviensach.vn

muốn mượn cảm giác đau đớn để chống đỡ dục vọng vô tận lại dâng lên trong lòng một lần nữa.

Thần Niên thấy rõ động tác của hắn, thoáng lặng lẽ rồi nói nhỏ: "Ngươi đi trước đi".

Trịnh Luân không nhịn được quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh trăng, gương mặt nàng hình như đỏ hồng, giọng nói bé gần như không thể nghe thấy, hắn phải cố cự lại cơn khô nóng, tập trung lắng nghe mới nghe rõ lời nàng, "... Bên kia có bể nước, ngươi có thể ngâm mình một lúc".

Thần Niên nói xong, chính mình cũng cảm thấy xấu hổ, liền lẻn sang một bên, cách Trịnh Luân xa hơn.

Trịnh Luân thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại có chút trống rỗng và mất mát khó hiểu. Có điều ý niệm này vừa lóe lên đã trôi qua, hắn là kì tài luyện võ, ý chí hết sức kiên cường, giờ phút này mặc dù phải chịu sự giày vò của thuốc song vẫn nhắm mắt điều hòa hơi thở, cố gắng áp chế ngọn lửa trong lòng xuống.

Một lát sau, lửa dục rốt cuộc cũng đã thoáng lụi đi, để di chuyển sự chú ý, hắn liền thấp giọng hỏi Thần Niên: "Ban nãy cô tống ai vào phòng đó thế?".

Thần Niên lặng đi, quay đầu nhìn hắn, đáp: "Hạ Trạch".

Trịnh Luân ngẩn ra, nhưng lại không nhịn được bật cười, nhất thời quên cả tâm ma, chỉ hỏi: "Sao lại muốn bắt gã?".

Thần Niên đáp: "Trước đó ta thấy gã và Tiết Thịnh Anh ở cùng một chỗ thì thầm với nhau, nói cái gì mà cho cô ả uống thuốc rồi, sau đó lại thấy ngươi bị người mang đến chỗ này, liền đoán có thể chúng muốn hãm hại

https://thuviensach.vn

ngươi, ta liền dứt khoát cho Hạ Trạch một viên thuốc, xách gã quẳng qua đó".

Trịnh Luân im lặng một lát rồi nhỏ giọng nói: "Cảm ơn".

Lúc trước hắn đã từng nói cảm ơn Thần Niên, giờ lại trịnh trọng nói lời cảm ơn nàng lần nữa, Thần Niên bất giác nở nụ cười, đang muốn nói chuyện thì lại đột nhiên cúi thấp người xuống, nói nhỏ: "Người đến rồi!".

Một đợt tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, có chừng hơn chục người từ đằng xa xồng xộc đi đến, cầm đầu đúng là Tiết Thịnh Anh. Tiết Thịnh Anh kị võ công của Trịnh Luân, không dám tiến đến quá gần, chỉ đứng trong sân cười to nói: "Trịnh tướng quân, hưởng thụ mỹ nhân xong rồi, nên đi ra thôi".

Trong phòng lại không có động tĩnh gì, Thần Niên không nhịn được che miệng cười, quay đầu sang xích lại gần Trịnh Luân, nói khẽ: "Không ra được, Hạ Trạch trúng thuốc mê của ta, trong mười hai canh giờ sẽ không thể nhúc nhích được, cho dù là mỹ nhân tự mình ra trước thì gã cũng không ra được".

Vẻ mặt Trịnh Luân cổ quái nhìn Thần Niên, lại nói: "Ta đi trước đây, cô cẩn thận một chút".

Thần Niên gật đầu, chỉ chú ý đến tình hình trong viện.

Trịnh Luân hơi dừng lại, lại nhỏ giọng căn dặn: "Bất kể tiếp theo có xảy ra tình huống gì, bất kể Tiết Thịnh Anh nói gì, cô cũng không được đi xuống, một lát nữa ta sẽ trở lại".

Hắn nói xong liền đưa dao găm trong tay cho Thần Niên, lén nhảy sang một nóc nhà khác, thân mình chẳng mấy đã biến mất trong bóng đêm.

https://thuviensach.vn

12

Nhục nhã vô cùng

Tiết Thịnh Anh giữa viện không nghe trong phòng trả lời liền đưa mắt nhìn tâm phúc bên cạnh. Tâm phúc kia cẩn thận tiến đến ngoài cửa sổ, nghiêng đầu nghe ngóng kĩ càng rồi lại chọc hai ngón tay nhòm trộm vào trong một phen, quay lại nén cười bẩm với Tiết Thịnh Anh: "Ở trong, đều ở trong cả. Trịnh tướng quân thật nóng nảy, còn làm ngựa cho mỹ nhân cưỡi!".

Tiết Thịnh Anh nghe thấy thế cười ha hả, cố tình nói rống lên: "Trịnh tướng quân, cho dù Tạ cô nương là tuyệt thế mỹ nhân, huynh cũng nên kiềm chế một chút, đừng để tổn hại sức khỏe!".

Thần Niên vốn đang xem kịch đến là buồn cười, nghe thấy từ "Tạ cô nương" lại sững người, tức thì hiểu ra âm mưu của Hạ Trạch và Tiết Thịnh Anh. Hai người bọn chúng muốn dùng một "Tạ Thần Niên" giả để ly gián Trịnh Luân và Phong Quân Dương.

Nền móng của Tiết Thịnh Anh ở Thanh Châu dần ổn định, uy hiếp của Trương Hoài Mân cũng không còn nữa, hắn đã bắt đầu không muốn làm con rối của Phong Quân Dương nữa rồi. Trịnh Luân là đại tướng đắc lực nhất dưới tay hắn, cũng là người của Phong Quân Dương, hắn làm sao có thể cam tâm. Thế nên, bước đầu tiên Tiết Thịnh Anh phải làm chính là khiến Trịnh Luân và Phong Quân Dương lục đục.

Khó trách Hạ Trạch lại gióng trống khua chiêng tìm nàng trong thành Thanh Châu, hóa ra là có tính toán như vậy. Có thể bắt được nàng tất nhiên

https://thuviensach.vn

là tốt nhất, nhưng không thể bắt được cũng không sao, chỉ cần tìm một người gần giống nàng là ổn, Trịnh Luân đang say rượu lại cộng thêm thuốc, dưới hai tầng tác dụng như vậy, chưa chắc có thể phân biệt được rõ ràng.

Chờ sau khi sự việc xong xuôi, diệt trừ cô gái kia, chỉ cần thoái thác Tạ Thần Niên đã chạy mất, đến lúc đó nàng có trăm miệng cũng không thể biện bạch. Mà Trịnh Luân cũng chắc chắn một khi việc này xảy ra, Phong Quân Dương tất không thể dung thứ hắn, không còn đường nào để đi, hắn chỉ còn cách nhờ vả Tiết Thịnh Anh.

Ý niệm lóe lên trong đầu rất nhanh, nghĩ chắc cũng chỉ hơn một cái chớp mắt, chợt nghe Tiết Thịnh Anh giữa sân lại to tiếng cười cợt: "Trịnh tướng quân, Tạ cô nương chính là người Vân Tây vương nhớ mãi không quên, tất nhiên phải có chỗ hơn người, ta trăm đắng nghìn cay tìm cho huynh, để huynh nếm thử hương vị đó, huynh đừng quên việc tốt của ta đấy".

Lời lẽ của hắn càng lúc càng khó chịu, không biết là nói cho "Trịnh Luân" ở trong phòng nghe hay nói cho tai mắt của Phong Quân Dương trong phủ nghe. Thần Niên nghe mà lửa giận phừng phừng, hận không thể đi xuống một đao róc thịt tên Tiết Thịnh Anh vong ơn bội nghĩa này. Nàng rướn người lên, rồi lại gắng gượng nhẫn nhịn, chỉ kiên nhẫn chờ xem sau khi Tiết Thịnh Anh phát hiện người trong phòng biến thành Hạ Trạch sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Trong phòng vẫn một mực không có động tĩnh gì, Tiết Thịnh Anh chờ mãi cũng thấy hơi mất kiên nhẫn, lại chợt nghe phía xa có người hoảng sợ hô lên: "Thích khách, bắt lấy thích khách!".

Ai nấy trong viện đều cả kinh, sau khi kịp phản ứng liền vội vàng bảo vệ Tiết Thịnh Anh vào giữa. Tiết Thịnh Anh trấn tĩnh tinh thần, vừa mới sai tùy tùng vào trong phòng đưa "Trịnh Luân" ra, ngoài cửa viện đã có rất nhiều người xông vào. Đi đầu là Khâu Tam, phía còn sau có rất nhiều tướng

https://thuviensach.vn

lĩnh Thanh Châu đều mạng vẻ mặt căng thẳng, cuống quýt hỏi Tiết Thịnh Anh: “Tướng quân vẫn bình yên chứ?”.

Tiết Thịnh Anh còn chưa trả lời, Khâu Tam đã thân thiết kêu lên: “Sao tướng quân lại đến đây? Trong phủ có thích khách, chúng tôi không tìm thấy ngài đều rất sợ hãi!”.

Tiết Thịnh Anh giờ đã bình tĩnh lại, thấy bao nhiêu người đều ở đây, thầm nghĩ chi bằng làm lớn chuyện, cũng khiến cho Trịnh Luân không còn đường lui, nghe vậy liền cười nói: “Không sao đâu, trong phủ bắt được một nữ thích khách nhốt ở đây, ai ngờ Trịnh tướng quân uống rượu vào lại háo sắc tới nỗi gan lớn tày trời, dắt nữ thích khách đi làm chuyện tốt rồi!”.

Mọi người nghe mà sượng trân cả mặt, Tiết Thịnh Anh lại không nhịn được cười ha hả, tiếng cười còn chưa dứt, đã có một người dẫn theo thân binh từ bên ngoài đi nhanh tới, sang sảng hỏi: “Tướng quân! Ngài không sao chứ?”.

Tiết Thịnh Anh nghe tiếng cứng đờ cả người, nhìn theo giọng nói đó, chỉ liếc mắt một cái đã choáng váng. Người kia cao lớn oai hùng, nổi bật bất phàm, không phải ai khác mà chính là Trịnh Luân đáng ra đang làm chuyện cá nước thân mật ở trong phòng.

Tiết Thịnh Anh nhất thời kinh ngạc đến nỗi không thốt nên lời, chỉ ngạc nhiên nhìn Trịnh Luân rồi lại quay đầu nhìn lại nhìn vào trong phòng. Đúng lúc này, trong phòng vọng ra tiếng thét kinh hãi, chợt nghe tùy tùng trước đó đi vào thất kinh hét lên ở trong: “Hạ tướng quân? Hạ tướng quân?”.

Mọi người còn đang trố mắt, Trịnh Luân đã đẩy tất cả sang hai bên, dẫn thân binh đi đầu vào trong phòng. Khâu Tam cũng bước lên phía trước nói với Tiết Thịnh Anh: “Tướng quân, sao bên trong lại là Hạ tướng quân? Chúng ta mau vào xem sao!”. Nói xong không khỏi phân bua mà đẩy Tiết Thịnh Anh vào phòng. Tất cả vừa hiếu kì vừa kinh ngạc, thấy Tiết Thịnh

https://thuviensach.vn

Anh đi trước liền lũ lượt kéo nhau đi vào, đến khi thấy rõ tình hình bên trong phòng, bất giác nhất tề hít một hơi đầy sợ hãi.

Thân binh của Trịnh Luân đã đốt nến trong phòng lên, chiếu sáng khắp cả căn phòng, chỉ thấy Hạ Trạch người trần như nhộng nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, giống như đã chết, không hề nhúc nhích. Cuối giường có một cô gái co quắp người, nhưng lại đang ôm lấy chăn mà run rẩy.

Trịnh Luân lại có phản ứng trước, đôi bước tiến lên giật chiếc chăn đắp trên người Hạ Trạch ra, sau đó lại nhìn cô gái trên giường, bất ngờ rút bội đao bên hông ra đâm cô gái kia.

Đến khi Tiết Thịnh Anh có phản ứng thì đã không kịp quát bảo dừng lại.

Trịnh Luân một đao giết cô ta, lại thử dò hơi thở của Hạ Trạch, ngoảnh đầu lại nhìn Tiết Thịnh Anh, trầm giọng nói: "Người còn sống, gọi đại phu nhanh lên".

Khâu Tam cũng vội tiến lên ngó nghiêng, vừa mừng vừa sợ kêu lên: "Tướng quân, Hạ tướng quân vẫn còn thở! Có lẽ bị tiện nhân kia làm dữ dội quá nên hư thoát dương khí rồi!".

Ai ai cũng biết Khâu Tam một chữ bẻ đôi cũng không biết, nghe y rêu rao như vậy lại chẳng thấy bất ngờ, nhưng có mấy tướng lĩnh Thanh Châu không nhịn được cười, suýt chút nữa bật cười thành tiếng. Người trong phòng đột nhiên biến thành Hạ Trạch khiến Tiết Thịnh Anh thấy nghi ngờ khó hiểu trong lòng, lại thấy tình cảnh loạn thành thế này, càng thêm bừng bừng nộ khí, tức giận quát mắng: "Đừng có nói bậy!".

Khâu Tam đực mặt ra, rồi lại làm ra vẻ vỡ lẽ ra, không nói hai lời đưa tay tự vả mình một cái, ngay lập tức sửa lời: "Thuộc hạ nói sai, là Hạ tướng quân bị ả đàn bà kia dụ dỗ, nhất thời không giữ được mình nên mới hư thoát dương khí!".

https://thuviensach.vn

Vừa nói xong, có người không nín cười nổi nữa, cười phì một tiếng, ngay cả Trịnh Luân, khóe miệng vẫn luôn cứng đờ cũng hơi cong lên.

Khâu Tam thấy thế, ý thức được mình lại nói sai tiếp, vội tát cho mình thêm hai cái vang rền nữa, mở mồm muốn nói tiếp, Tiết Thịnh Anh sợ y lại nói ra chuyện cười gì đó, vội đen mặt quát: "Ngươi câm miệng!".

Khâu Tam vội ngậm chặt miệng, cúi xuống lẩn ra sau đám người.

Trong phòng vừa mới có người chết, máu me đầy giường, đương nhiên là không thể dùng nữa, mọi người vội ba chân bốn cẳng khiêng Hạ Trạch sang chỗ khác. Tùy tùng của Hạ Trạch phát hiện Hạ Trạch bỗng biến mất, cũng một mực tìm kiếm, nghe được tin vội chạy đến đây, thấy dáng vẻ nửa sống nửa chết kia của tướng quân nhà mình, nhất thời vừa kinh vừa sợ, chỉ bám lấy đại phu hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng thuốc mê của Triêu Dương Tử, há đại phu thông thường có thể tìm được ra? Đại phu nọ khám hồi lâu không khám ra được Hạ Trạch suy cho cùng là mắc bệnh gì, vừa hỏi được là hắn mới làm chuyện phòng the với đàn bà, liền bịa chuyện nói: "Đây là hư thoát dương khí, đi uống một bát canh sâm mau lên, cho uống hết là cứu được mạng".

Tiết Thịnh Anh quả thực sợ Hạ Trạch chết ở đây, nhất thời chẳng sức đâu nghĩ nhiều, vội sai người đi nấu canh sâm.

Khâu Tam bên cạnh không nhịn được nhỏ giọng thì thầm: "Tiểu nhân nói là hư thoát dương khí rồi mà tướng quân còn không tin. Trước kia tiểu nhân từng ở kỹ viện, rất nhiều lần gặp bệnh trạng như thế này, hiện mà đi sắc thuốc thì không kịp đâu".

Tiết Thịnh Anh đã loạn hết cả óc, vội hỏi y: "Vậy phải làm sao?".

https://thuviensach.vn

Khâu Tam cười khì khì hai tiếng, đáp: “Tiểu nhân cũng chỉ nghe nói thôi, cô nương trong lầu xanh gặp phải khách nhân như vậy sẽ dùng cây trâm đâm vào phần đáy chậu(*), đau một cái là sẽ từ từ tỉnh lại.

(*) *Vùng giữa hậu môn và bộ phận sinh dục.*

Vừa mới nói xong, Hạ Trach lại đột ngột mở mắt ra. Thì ra thần trí gã luôn tỉnh táo, nhưng khốn nỗi cơ thể lại bị khống chế. Trước đó bị cô gái kia cưỡng ép, gã đã cảm thấy nhục nhã vô cùng, sau đó trong phòng lại bị bao nhiêu người tràn vào, vì quá giận dữ và xấu hổ đành phải làm bộ như hôn mê bất tỉnh. Không ngờ Khâu Tam lại ra chủ ý như thế khiến gã không thể giả vờ tiếp được nữa, đành phải mở mắt.

Gã vừa mở mắt, mọi người đều vây lấy. Thấy Hạ Trạch vẫn không tài nào lên tiếng, Khâu Tam vội đứng đằng sau gào ầm lên: “Tìm cây trâm đến đây nhanh lên, cứu người quan trọng”.

Vẫn nhờ một kẻ tâm phúc của Hạ Trạch nhận ra ánh mắt của Hạ Trạch không ổn, vội vươn tay ngăn cản người bên cạnh, quỳ gối trước giường Hạ Trạch, nhỏ giọng hỏi: “Tướng quân, chẳng lẽ là trúng độc ư?”.

Hạ Trạch vội trợn trừng hai mắt. Tâm phúc kia tới bắt mạch Hạ Trạch, phát nội lực dò một vòng dọc theo kinh mạch gã, không phát hiện ra một chút dấu hiệu trúng độc nào. Có điều tâm phúc này đã được Hạ Trạch coi trọng, tất có vài phần tâm cơ, liên hệ từ đầu đến cuối việc này bèn đoán ra được tướng quân nhà mình bị kẻ khác hãm hại, cố tình muốn làm gã xấu mặt.

Tâm phúc kia vội đứng dậy, mời đám người Tiết Thịnh Anh ra ngoài, lại gọi các đồng môn lại lau người cho Hạ Trạch, tìm một lương y khác chẩn bệnh.

https://thuviensach.vn

Tiết Thịnh Anh vừa ra đến bên ngoài, tỉnh táo nghĩ lại càng cảm thấy việc này có điều kì quặc, đi tìm Trịnh Luân một lần nữa nhưng đã không thấy bóng dáng hắn trong đám đông từ lâu rồi. Tiết Thịnh Anh nhìn một vòng, sầm mặt hỏi: "Trịnh tướng quân đâu?".

Khâu Tam nghe thế bước lên phía trước, cung kính đáp: "Trịnh tướng quân nói thích khách ban nãy thật kì lạ, ngài ấy đi điều tra rồi".

Hóa ra sau khi đại phu đến đây, Trịnh Luân đã thừa dịp hỗn loạn đi rồi, giờ phút này lại nhớ ra căn nhà trước đó. Hắn tách khỏi thân binh bên cạnh, một mình nhảy lên nóc nhà, quả nhiên Thần Niên đã đi từ lâu, trên mái ngói lưu lại vài vết máu. Trịnh Luân vô thức sờ sờ vết thương trên chân, đứng trên nóc nhà một lát rồi nhảy xuống, nhưng cũng không quay về viện của mình mà dẫn theo các thân binh, lập tức ra khỏi thành trở về đại doanh trong quân.

Tiết Thịnh Anh biết Trịnh Luân suốt đêm ra khỏi thành trở về trong quân, sắc mặt lập tức trắng bệch, hoảng hốt muốn tìm Hạ Trạch hỏi ý kiến. Ai ngờ Hạ Trạch vẫn không thể nhúc nhích, miệng cũng không nói được. Tiết Thịnh Anh sốt ruột đến độ đi vòng vòng trong phòng, rầu rĩ nói: "Tên Hạ Thập Nhị ra cái chủ ý thối nát gì thế không biết! Kết quả Trịnh Luân chẳng những không bị bắt mà còn làm hắn chạy mất! Giờ phải làm thế nào mới được? Trịnh Luân sẽ không làm phản chứ?".

Lý Sùng bên cạnh chính là lão tướng tâm phúc bên cạnh Tiết Thịnh Anh, nghe vậy khổ tâm khuyên nhủ: "Trịnh Luân không dám, nhưng ngài thật sự không nên nghe Hạ Trạch xúi giục, làm việc ngày hôm nay. Ngài thử nghĩ xem, nếu thực sự làm ra việc này, Trịnh Luân liệu có trung thành quy thuận không hay là vẫn phải thuyết phục, mà phía Vân Tây vương thì ngài đã hoàn toàn đắc tội rồi! Đừng nói không thể lấy muội muội của Vân Tây vương, chỉ sợ Vân Tây vương còn đích thân dẫn quân đánh tới đây. Đến lúc đó hai nhà Tiết, Phong tương tranh, Hạ Trạch sẽ là ngư ông đắc lợi đó".

https://thuviensach.vn

Tiết Thịnh Anh nghe mà mồ hôi lạnh đầm đìa, nghĩ lại thấy sợ hãi khôn nguôi, vội hỏi Lý Sùng: "Hiện phải làm thế nào cho phải?".

Lý Sùng nghĩ ngợi, đoạn đáp: "Việc tối nay thành thế này thật ra lại may cho tướng quân. Theo thuộc hạ thấy, chi bằng tương kế tựu kế, chỉ nói Hạ tướng quân say rượu, nhầm nữ thích khách thành cơ thiếp, trong lúc hành phòng thì bị thương. Về phần Trịnh Luân thì đừng đề cập đến. Đồng thời, thuộc hạ tự mình đi tìm Trịnh Luân, giải thích với hắn tất cả việc tối nay đều do Hạ Trạch bố trí, tướng quân ngài cũng chỉ trúng gian kế của Hạ Trạch".

Tiết Thịnh Anh nghe vậy vội gật đầu, thúc giục: "Ngươi đi đi, đi nhanh lên!".

Thấy tướng quân nhà mình chẳng có tài cán gì thế này, Lý Sùng không khỏi âm thầm thở dài, lại dặn dò: "Còn một việc nữa, tướng quân phải nhớ kĩ. Việc Hạ Trạch nói muốn ba nhà liên hợp nhằm tiêu diệt Tụ Nghĩa trại, tướng quân đừng mắc mưu Hạ Trạch nữa. Ngài nghĩ xem Tạ Thần Niên là gì của Vân Tây vương? Trước kia đến Thanh Châu đàm phán hòa giải, thời gian gấp gáp như thế mà nửa đường Vân Tây vương vẫn rẽ vào đó chỉ để gặp mặt cô ta một lần. Hiên Vân Tây vương chiếm cứ Thịnh Đô, mượn danh thiên tử ra lệnh cho chư hầu, cả Giang Nam đều đã nằm trong túi hắn, chúng ta trêu chọc hắn làm gì? Chưa nói đến ngài và muội muội hắn có hôn ước, chịu sự nâng đỡ của hắn, sao có thể tự chặt đứt đường lui của mình chứ!".

Tiết Thịnh Anh cũng vừa hối hận vô cùng, vừa thấy không cam lòng, thở dài: "Ta cũng nào muốn bị người khống chế, chỉ là một phút hồ đồ nên mới làm theo hạ sách này. Thôi đi thôi đi, ngươi đi tìm Trịnh Luân nhanh lên, nghĩ cách vỗ về hắn, đừng để việc này lọt đến tai Vân Tây vương".

Lý Sùng lại nói: "Ngài còn phải đề phòng phía nhị công tử nữa, y và Hạ Trạch qua lại thân thiết, hai nhà này sợ là đã có giao ước, ngài chớ mắc mưu

https://thuviensach.vn

y”.

Tiết Thịnh Anh lại đồng ý tiếp, Lý Sùng mới dẫn người ra khỏi thành đuổi theo Trịnh Luân. Có điều, Lý Sùng lại đoán sai tâm tư của Tiết Thịnh Hiển, tuy y và Hạ Trạch qua lại thân thiết, song lại không đồng lòng với Hạ Trạch.

Tiết Thịnh Hiển chưa bao giờ gặp Thần Niên, khi mới gặp vô cùng lắp bắp kinh hãi, nửa buổi mới trấn tĩnh lại, hỏi dò: “Tạ cô nương?”.

“Tạ Thần Niên”. Thần Niên gật đầu, nói tiếp: “Tiết nhị công tử thông minh hơn lệnh huynh rất nhiều”.

Tiết Thịnh Hiển tuy là con trai do vợ cả sinh ra nhưng lại xếp hàng thứ hai, nhỏ hơn con trai do thiếp sinh ra là Tiết Thịnh Anh một tuổi. Đây luôn là việc đáng hận trong lòng y, nghe Thần Niên xưng hô như vậy, lòng Tiết Thịnh Hiển có chút không vui, nhưng y là người tâm tư thâm sâu, bởi vậy ngoài mặt không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Gia huynh dũng cảm”.

Thần Niên kì thật cũng cố tình thử y nên mới cố ý gọi y là Tiết nhị công tử, không ngờ y lại trả lời như thế, bất giác bật cười, nói: “Tiết tướng quân thật sự mắng người mà không phun lời thô tục”.

Tiết Thịnh Hiển thản nhiên mỉm cười, nói: “Tạ cô nương hiểu lầm rồi”.

Thần Niên không muốn đôi co chuyện này với y, chuyển chủ đề hỏi: “Vừa rồi ở ngoài náo nhiệt như vậy, sao Tiết tướng quân không ra ngoài xem cảnh tượng sôi nổi?”.

Tiết Thịnh Hiển trước đó hiển nhiên cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, còn âm thầm phái người đi tìm hiểu tin tức, song cô gái trước mắt lại có thể không kinh động bất cứ ai lẻn vào phòng y giữa trùng trùng điệp điệp thủ vệ, làm y không thể không e dè hết sức, bởi vậy nghe thế chỉ nói: “Từ nhỏ

https://thuviensach.vn

mẫu thân đã dạy ta, không nên nghe thì đừng nghe, không nên xem thì đừng xem".

Thần Niên cười, không đưa lời bình luận, lại nói: "Tiết tướng quân, ta là người không thích vòng vo, ta từ Ký Châu đuổi theo ngài đến tận đây là có việc quan trọng muốn thương lượng với ngài".

Tiết Thịnh Hiển không biết nàng đuổi theo từ Ký Châu đến, có phần kinh ngạc, không khỏi liếc nhìn nàng một cái, nói: " Mời Tạ cô nương nói".

Tuy có biến số Thôi Tập nhưng Thần Niên vẫn nói ra kế hoạch Tụ Nghĩa trại muốn đoạt Nghi Bình đã định từ trước với Tiết Thịnh Hiển, cười hỏi Tiết Thịnh Hiển: "Tiết tướng quân, ngài nói thế có được không?".

Tất cả những lời nàng nói đều lường trúng những suy nghĩ của Tiết Thịnh Hiển, Tiết Thịnh Hiển trong lòng kinh ngạc chưa yên, một lúc sau, hỏi Thần Niên: "Nếu ta nuôi hổ gây họa thì làm thế nào?".

Thần Niên nhấc tay trịnh trọng thề: "Tạ Thần Niên lập lời thề ở đây, Tụ Nghĩa trại chỉ chiếm Nghi Bình, tuyệt không tiến nửa bước vào hai châu Ký, Lỗ, nếu làm trái lời thề, thiên lôi đánh chết".

Tiết Thịnh Hiển mặc dù tin lời thề của nàng, nhưng vẫn do dự, nghĩ đến quan hệ giữa nàng và Phong Quân Dương, lại lộ vẻ hồ nghi: "Cô không phải đoạt Nghi Bình vì Phong Quân Dương đấy chứ? Nếu một ngày nào đó Nghi Bình rơi vào tay hắn, hắn càng có thể trực tiếp xua quân lên Bắc, xâm phạm hai vùng Ký Châu và Lỗ Châu của ta".

Thần Niên cười nói: "Giữa ta và Phong Quân Dương có vướng mắc, hai ba câu không giải thích rõ. Ta chỉ hứa với ngài một câu, ngày Phong Quân Dương lên Bắc, ta sẽ chắp tay dâng Nghi Bình cho tướng quân. Vậy có được không?".

https://thuviensach.vn

Tiết Thịnh Hiển lại càng không hiểu, hỏi: “Vậy cô còn đoạt Nghi Bình làm gì?”.

Thần Niên cười khổ, nói: “Thực không giấu gì ngài, ta chỉ muốn giành một con đường sống cho nạn dân trong trại thôi. Hai châu Thanh, Ký ta không đoạt nổi, chỉ có Nghi Bình có thể thử một lần, nơi đó gần Giang Nam, lại có Uyển Giang tiện lợi, chúng ta cũng dễ bề làm nghề chúng ta thành thạo. Đợi khi loạn lạc qua đi, nạn dân có thể về quê cũ, Tụ Nghĩa trại chúng ta cũng có thể lui vào trong núi, đến lúc đó giao Nghi Bình vào tay tướng quân càng tiện”.

Thần Niên xuất thân thổ phỉ, nghề thành thạo tất nhiên là cướp giật, Tiết Thịnh Hiển tự giác hiểu ý nàng, bất giác chậm rãi gật đầu, đang nói chuyện, lại chợt nghe bên ngoài có một chuỗi những tiếng chân dồn dập truyền vào, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, hộ vệ tâm phúc bước nhanh vào, gấp giọng nói: “Tướng quân, Trịnh Luân phản rồi!”.

Hắn nói xong mới giật mình phát hiện ra trong phòng có một nữ tử áo đen, vội rút đao hướng tới, thế nhưng Tiết Thịnh Hiển lại ngăn lại, nói: “Là bằng hữu”.

Hộ vệ kia nghe vậy dừng lại, dù không tấn công Thần Niên song vẫn nắm đao bảo vệ bên cạnh Tiết Thịnh Hiển, tập trung tinh thần đề phòng mà nhìn Thần Niên chòng chọc.

Tiết Thịnh Hiển bị tin tức vừa rồi làm kinh động, chỉ hỏi hộ vệ kia: “Trịnh Luân phản ư? Rốt cuộc đã có chuyện gì?”.

Hộ vệ đáp: “Vừa rồi nhân lúc trong phủ hỗn loạn, Trịnh Luân ra khỏi thành trở về quân doanh, Lý Sùng đuổi theo sau, không biết vì sao Trịnh Luân lại giết Lý Sùng, dẫn binh làm phản rồi. Doanh trại thủ thành hoàn toàn không đề phòng, tưởng Trịnh Luân phụng mệnh lãnh binh vào thành, lại còn mở rộng cửa thành đón hắn vào nữa”.

https://thuviensach.vn

Khi đang nói, bên ngoài đã loáng thoáng vọng đến tiếng kêu, theo sau đó là tùy tùng xông đến, gấp gáp kêu lên: "Tướng quân, có người mang binh vào trong thành, quân coi giữ thành không cản lại được, đã lui tới phủ thủ thành rồi".

Tiết Thịnh Hiển có phần hoảng loạn, quay đầu nhìn Thần Niên, hỏi: "Tạ cô nương, cô có biết Trịnh Luân sẽ làm phản không?".

Thần Niên lắc đầu, nói: "Không biết".

Nàng đoán rằng Trịnh Luân vì bảo vệ mình mà ra khỏi thành trở về quân doanh, nào ngờ hắn lại làm việc kích động như vậy, liều lĩnh làm phản. Hắn tiến vào trong thành thế này, hiển nhiên là muốn cắt đứt với Tiết Thịnh Anh, nhất định sẽ không tha cho tính mạng của Tiết Thịnh Anh. Về phần Tiết Thịnh Hiển và Hạ Trạch… Thần Niên cũng nhất thời không đoán được tính toán của Trịnh Luân, chỉ nói với Tiết Thịnh Hiển: "Ta chỉ biết lệnh huynh làm việc rất có lỗi với Trịnh Luân, Trịnh Luân làm thế này, chắc là muốn chiếm lấy địa vị này. Nếu ta là tướng quân thì giờ sẽ không ở lại trong phủ thủ thành để chôn cùng với lệnh huynh đâu".

Trán Tiết Thịnh Hiển đầm đìa mồ hôi, y cũng biết không thể ở lại trong phủ thủ thành nữa, nhưng lại không có chỗ nào có thể đi. Tùy tùng bên cạnh chờ y quyết định, thấy y một mực không mở miệng, không nhịn được lên tiếng giục giã: "Tướng quân?".

Tiết Thịnh Hiển vốn không phải người nhanh trí, giờ làm sao có thể nghĩ ra cách gì, đang hoảng loạn lại thấy Thần Niên đi ra ngoài cửa, vội gọi nàng hỏi: "Tạ cô nương, cô muốn đi đâu?".

Thần Niên quay đầu lại ngó y, ngạc nhiên nói: "Đương nhiên là rời khỏi chỗ thị phi này, bằng không chốc nữa nhân mã của Trịnh Luân đánh đến đây, trong lúc giao tranh hỗn loạn mà bị người ta ngộ sát thì biết làm sao?".

https://thuviensach.vn

Lời này nhắm thẳng vào chỗ hiểm của Tiết Thịnh Hiển, Tiết Thịnh Hiển vội hỏi: “Tạ cô nương có cách ra khỏi thành?”.

Thần Niên xoay người lại, đáp: “Có”.

Nói đến đây, nàng lại không nói tiếp nữa, chỉ cười như có như không nhìn Tiết Thịnh Hiển. Tiết Thịnh Hiển nhận ra nàng cố tình nhử mình, song cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải nói: “Tạ cô nương, chỉ cần cô có thể đưa ta ra khỏi thành, mọi điều kiện cô nói ta đều đáp ứng”.

“Quân tử nhất ngôn”.

“Tứ mã nan truy”. Tiết Thịnh Hiển cắn răng nói.

Giờ Thần Niên mới nhoẻn cười, nói: “Tiết tướng quân, ngài kiểm kê người của mình rồi đi theo ta”.

Đã đến giờ phút này, ngoại trừ tin tưởng Thần Niên, Tiết Thịnh Hiển không còn cách khác, liền căn dặn hộ vệ tâm phúc: “Tất thảy đều nghe theo lời dặn của Tạ cô nương”.

Tiết Thịnh Hiển đến Thanh Châu, bên cạnh cũng dẫn theo vài hộ vệ cao thủ, hiện tại đều tập hợp ở bên ngoài phòng để bảo vệ nên không mất thời gian triệu tập nữa. Thần Niên dẫn Tiết Thịnh Hiển và đám người từ trong viện xông ra ngoài, không quan tâm đến tôi tớ chạy trốn nháo nhác các nơi vì kinh hoàng, chỉ hướng thẳng về phía Tây phủ thủ thành.

Phía sườn Tây của phủ thủ thành chính là chuồng ngựa, mọi người giết hết mấy binh lính chặn đường, đoạt ngựa, chạy ra khỏi phủ thủ thành theo cửa bên. Tiết Thịnh Hiển thấy đường Thần Niên đi không hướng về phía cửa thành, bất giác sinh nghi, hỏi nàng: “Tạ cô nương, chúng ta đang chạy đi đâu đây? Sao không trực tiếp ra khỏi thành?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên đáp: “Cửa thành là yếu điểm song phương tranh đoạt, lúc này há có thể xông vào!”.

Ai nấy thúc ngựa phi được một lúc thì Thần Niên liền ghìm ngựa dừng lại trước một trạch viện, quay đầu nói với Tiết Thịnh Hiển: “Các người ở đây chờ một lát!”. Nàng nói xong liền phóng xuống ngựa, nhưng không tiến lên gọi cửa mà nhún mình bay thẳng qua bờ tường vào trong sân, vừa lao nhanh vào trong vừa kêu ầm lên: “Khâu Tam! Khâu Tam!”.

Khâu Tam quả nhiên đã chạy về từ sớm, đang tổ chức gia binh coi cửa hòng ngừa loạn binh xâm nhập, không ngờ Thần Niên lại bất ngờ trèo tường vào, y nhất thời vừa mừng vừa sợ, nghênh đón kêu lên: “Bà cô ơi, cuối cùng cô cũng về, làm tôi lo chết mất thôi”.

Thần Niên nhếch mép cười với y, nói: “Ta không sao, ngươi mở cửa lớn ra, cho đám Tiết Thịnh Hiển vào đây”.

Khâu Tam sững người, nghi mình nghe nhầm, hỏi: “Ai?”.

“Tiết Thịnh Hiển”, Thần Niên cười đáp: “Huynh đệ của Tiết Thịnh Anh, chủ nhân Ký Châu, Tiết Thịnh Hiển”.

Khâu Tam cuống đến giậm chân, đứng tại chỗ đi lại hai vòng mới hổn hển kêu lên: “Bà cô ơi! Giờ loạn như vậy, người ta trốn bọn chúng còn không kịp, cô mang chúng đến đây làm gì?”.

“Tất nhiên là có ích rồi, một hai lời không nói rõ được, ngươi cứ cho chúng vào đây trước, sau này ta sẽ nói cặn kẽ cho ngươi biết”. Thần Niên nói.

Khâu Tam đành chịu, buộc lòng phải sai người đi mở cửa lớn, cho đám người Tiết Thịnh Hiển vào. Tiết Thịnh Hiển vừa thấy Khâu Tam, bất giác lộ

https://thuviensach.vn

vẻ kinh hãi, nói với Thần Niên: “Tạ cô nương, kẻ này là tâm phúc của Tiết Thịnh Anh, Trịnh Luân tất sẽ không bỏ qua nơi này, chúng ta há có thể núp trong phủ của y?”.

Thần Niên cười nhìn Khâu Tam một cái trước rồi mới nói với Tiết Thịnh Hiển: “Tiết tướng quân yên tâm, Khâu đại nhân thần thông quảng đại lắm, bất kể cuối cùng Thanh Châu lọt vào tay ai, trong phủ của y đều không sao hết”.

Tiết Thịnh Hiển vẫn nửa tin nửa ngờ, Khâu Tam thì đã mất hết kiên nhẫn, giả lả cười nói với Tiết Thịnh Hiển: “Tiết tướng quân, nếu ngài không an tâm chỗ này của ta, đổi sang chỗ khác càng tốt”.

Tiết Thịnh Hiển giờ mới hậm hực im miệng.

Thần Niên cười nói: “Tiết tướng quân, bảo Khâu đại nhân tìm chỗ ở cho ngài trước, nghỉ ngơi cái đã, chờ tình hình trong thành ổn định hơn, ta sẽ đưa ngài ra khỏi thành”. Nàng nói xong, lại nói với Khâu Tam, “Phiền ngươi tìm cho chúng ta mấy gian phòng”.

Khâu Tam mặc dù cực kì không muốn, nhưng suy cho cùng không dám làm trái lời Thần Niên, bèn kêu Tiểu Bảo tạm thời phân cho Tiết Thịnh Hiển dùng một viện bên cạnh. Nhưng Tiết Thịnh Hiển vẫn chưa hết kinh hồn, nào dám ra phía sau nghỉ tạm. Thần Niên thấy y như vậy, bèn mặt mày nghiêm chỉnh nói với y: “Tiết tướng quân, ta đã hứa với ngài thì sẽ không nuốt lời. Nếu ta chết trong thành Thanh Châu thì không còn gì để nói, nhưng chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ đưa ngài đi an toàn. Như vậy, ngài đã yên tâm chưa?”.

Tiết Thịnh Hiển còn chưa lên tiếng, Khâu Tam đã mặc xác, kéo Thần Niên bảo: “Đồng ngôn vô kỵ(*), đồng ngôn vô kỵ, nhổ mấy miếng nước bọt ra đi!”.

https://thuviensach.vn

(*) *Lời trẻ con nói không kiêng kị gì.*

Thần Niên cười cười, không hề để tâm, dẫn đầu đi về tiểu viện bên cạnh, cũng không quan tâm đến đám người Tiết Thịnh Hiển nữa, tự tìm một phòng nghỉ ngơi. Giờ trời đã sáng rõ, nàng cả đêm chưa chợp mắt, tuy có nội lực chống cự không thấy mệt mỏi, song cuối cùng tinh lực không tốt, liền mặc nguyên y phục lên giường chợp mắt.

Tiếng la hét trong thành vang lên không ngừng, trong phủ Khâu Tam lại vẫn không bị ảnh hưởng. Tiết Thịnh Hiển vừa mới thoáng yên lòng thì hộ vệ được phái đi nghe ngóng tin tức đã mặt mày hoảng hốt trở về, nói: "Trịnh Luân đã chiếm thành Thanh Châu, đại công tử và Lý Sùng tướng quân đều bị giết, đầu bị treo bên ngoài cửa phủ thủ thành, hiện giờ khắp nơi đều là nhân mã của Trịnh Luân, đang tìm ngài và Hạ Trạch tứ phía".

Tiết Thịnh Hiển nghe thế thất kinh, chén trà trong tay rơi xuống đất vỡ tan tành.

Thuộc hạ tâm phúc thấy y như vậy liền khuyên nhủ: "Tướng quân, Tạ cô nương kia không biết có thể tin được không, chi bằng bọn thuộc hạ bảo vệ tướng quân xông ra".

Tiết Thịnh Hiển lại lắc đầu, hoảng sợ nói: "Cửa thành thế nào cũng có binh lính hùng hậu canh gác, chỉ bằng mấy người chúng ta sao có thể ra ngoài?".

Tâm phúc cũng sốt ruột, nói: "Chẳng nhẽ lại trông cả vào Tạ cô nương?".

Lời còn chưa dứt đã có một gã hộ vệ từ bên ngoài chạy nhanh về, người còn ở trong sân đã nói: "Tướng quân, tướng quân, Trịnh Luân mang binh đến đây rồi".

https://thuviensach.vn

“Liều mạng với hắn!”. Tâm phúc rút đao ra, bọc Tiết Thịnh Hiển vào giữa, muốn lao ra bên ngoài. Mọi người vừa mới đến sân, trong sương phòng đã có một bóng đen vụt qua, cản trước mặt tất cả, nói: “Các ngươi cứ đợi trong phòng trước, ta đi ra xem”.

Tiết Thịnh Hiển thấy Thần Niên đi ra, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, hoảng loạn nói: “Tạ cô nương, xin cô hãy giải thích cặn kẽ với Trịnh tướng quân, ta và Tiết Thịnh Anh luôn bất hòa, lần này đến Thanh Châu đều chịu sự uy hiếp của Hạ Trạch, ta không biết chuyện gì của bọn họ hết! Còn nữa, còn nữa, chỉ cần hắn chịu thả ta về Ký Châu, hắn muốn gì ta cũng đồng ý hết!”.

Thần Niên không ngờ Tiết Thịnh Hiển chẳng có chút can đảm nào như vậy, hơi buồn cười nhìn y một cái, nhưng lại gật đầu đáp: “Được”.

Nàng bảo đám người Tiết Thịnh Hiển vào phòng trước, mình thì đi ra ngoài cửa viện. Trong lòng Thần Niên đã có hai suy tính, nếu có thể thuyết phục được Trịnh Luân là tốt nhất, nếu không thể, phải thừa dịp Trịnh Luân chưa chuẩn bị mà chế ngự hắn, bắt hắn thả Tiết Thịnh Hiển ra khỏi thành. Nhưng Trịnh Luân võ công cao cường, công lực của nàng tuy tiến nhanh song không nắm chắc có thể thắng hắn, đến lúc đó vẫn phải tùy cơ ứng biến mới được.

Lòng Thần Niên trống rỗng, nhưng càng như vậy, vẻ mặt nàng lại càng thoải mái, dứt khoát ngồi bừa xuống thềm cửa, chỉ chờ Trịnh Luân đến. Một lát sau liền thấy Trịnh Luân vận áo giáp dẫn theo rất nhiều quan binh từ ngoài vào đây. Khâu Tam theo sát cạnh hắn, một mực cố gắng ngăn hắn lại nhưng Trịnh Luân cũng không buồn để ý đến, chỉ đi nhanh về phía tiểu viện.

Trịnh Luân mặt mũi lạnh tanh, đằng đằng sát khí đi thẳng đến trước mặt Thần Niên mới dừng lại, lạnh lùng nói: “Cô tránh ra”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên đứng dậy, bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Trịnh tướng quân, ta có lời muốn nói với ngươi, có thể tìm một chỗ tránh người khác không?”.

Khâu Tam sợ hai người họ lại đánh nhau, nghe thế vội nói: “Đúng đúng! Có chuyện gì ngồi xuống nói đàng hoàng, nói đàng hoàng”.

Trịnh Luân lại chỉ nhìn Thần Niên, không hề lên tiếng.

Thần Niên thấy hắn như thế, liền nói tiếp: “Nếu Trịnh tướng quân thấy không tiện, vậy ở trong cửa này cũng được, mời người của ngươi lui ra phía sau vài bước, cũng tiện cho chúng ta nói chuyện”.

Nàng nói xong liền lui vào bên trong cánh cửa mấy bước chờ Trịnh Luân vào cửa. Ai ngờ Trịnh Luân vẫn không chịu di chuyển, Thần Niên nhìn hắn, không khỏi giễu cợt một tiếng: “Trịnh Luân, đám Tiết Thịnh Hiển giờ phút này đều đang ở chính đường, nơi này chỉ có một mình ta. Thính lực ngươi rất tốt, nếu ngươi không tin, có thể tự nghe thử xem bên trong cánh cửa có người mai phục không”.

Công lực Trịnh Luân thâm hậu, tất nhiên là nghe ra bên trong cánh cửa không có mai phục, Thần Niên lại dùng lời kích hắn, hắn không nhịn được bước lên phía trước từng bước, nghiêng đầu lệnh cho các thân binh phía sau: “Các ngươi lui lại phía sau”.

Thần Niên cố nén cơn mừng thầm trong lòng, sau khi hắn vào cửa, liền khép hờ cửa viện, lại dẫn hắn đi vào trong sân vài bước. Sợ hắn sinh nghi, nàng cũng không dám bước nhiều, chỉ đứng dưới giàn hoa trong cửa viện, trầm giọng nói với Trịnh Luân: “Trịnh tướng quân, Tiết Thịnh Hiển tội không đáng chết”.

Trịnh Luân lại lạnh nhạt nói: “Người tội không đáng chết cũng nhiều rồi, kẻ nên chết vẫn phải chết”.

https://thuviensach.vn

“Tiết Thịnh Hiển không thể chết được, ít nhất hiện tại không thể chết. Nếu y chết, Ký Châu sẽ loạn, hiện tại Giang Bắc cũng chỉ còn mỗi Ký Châu xem như bình ổn, không thể loạn thêm nữa. Hơn nữa, ngươi còn cần Ký Châu cung cấp lương thảo, sự uy hiếp của Trương Hoài Mân còn đó, ngươi và Hạ Trạch đã cắt đứt rồi, không thể gây thù chuốc oán sau lưng nữa”.

Tất cả những gì Thần Niên nói, Trịnh Luân đều đã nghĩ tới, nhưng chuyện đến nước này, hắn đã giết Tiết Thịnh Anh, kết tử thù với Hạ Trạch, phá loạn ván cờ Giang Bắc. Tuy hắn có thể hạ Thanh Châu, nhưng sau này chưa chắc đã có thể chiếm đóng Thanh Châu, nếu như vậy, chi bằng hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, giết Hạ Trạch và Tiết Thịnh Hiển, khuấy đảo thế cục Giang Bắc càng thêm loạn, cũng tiện để Phong Quân Dương lợi dụng thời cơ.

Trịnh Luân lạnh giọng nói: “Việc đã đến nước này, ta chỉ có thể làm đến cùng”.

Thần Niên không ngờ giờ phút này hắn lại cứng rắn đến thế, biết đã không còn cách nào lay chuyển nổi, nhíu mày nhìn hắn, thấp giọng nói: “Được, lời ta nói chẳng có nghĩa lý gì với ngươi, ta cũng không nói câu thừa thãi nữa. Chỗ ta có một phong thư của chủ nhân ngươi, tự ngươi xem đi, xem hắn có muốn ngươi quyết tuyệt như vậy không”.

Trịnh Luân cau mày, có phần kinh ngạc, hỏi nàng: “Cô có thư của vương gia?”.

Thần Niên đáp: “Ngươi tưởng rằng ta ăn no rửng mỡ mà chạy đến Thanh Châu chắc, ta đến đây chính là chịu sự nhờ cậy của hắn”. Nàng nói xong, thò tay vào ngực áo làm bộ lấy thư, nhưng lại âm thầm mở lọ thuốc mê trong ngực ra, thấm thuốc mê lên khăn tay, rồi rút ra.

Trịnh Luân thấy thứ nàng lấy ra không phải thư mà là khăn tay, không khỏi khẽ cau mày lại.

https://thuviensach.vn

“Đồ của ta hỗn độn, ngươi chớ có cười”. Thần Niên xấu hổ cười cười, đưa khăn từ tay này sang tay kia, lại sờ vào trong ngực áo, nhưng lần này, thứ nàng lấy ra vẫn không phải thư mà là một con dao găm sắc bén, bằng khí thế nhanh chóng, đâm thẳng về hướng Trịnh Luân.

Trịnh Luân biết Thần Niên xảo quyệt hay thay đổi, đã có phòng bị với nàng từ trước, thấy thế vội vàng nhảy sang bên cạnh né đao, đồng thời theo bản năng vươn tay túm lấy cổ tay nàng, nắm chặt lấy. Cổ tay tròn lẳn của nàng nằm trong bàn tay hắn, mang lại cảm giác nhẵn nhụi mềm mại, Trịnh Luân cảm thấy tim như ngừng đập, sợ tới mức lập tức buông tay ra, lui về phía sau hai bước.

Hắn phản ứng như thế, thật ra lại nằm ngoài dự liệu của Thần Niên. Nàng vốn định tiến lại gần giao đấu với hắn, nhân cơ hội lấy khăn thấm thuốc mê bịt vào mũi hắn, không ngờ hắn lại rút lui như thế. Rơi vào đường cùng, Thần Niên đành phải dấn thân lao lên, vung dao găm tấn công vào mặt hắn.

Nàng cứ quấn lấy hắn không thôi như vậy làm Trịnh Luân bất giác hết sức tức giận, nghiêng đầu né con dao, dưới tay không nể tình nữa, đánh rơi con dao găm trong tay Thần Niên, miệng lạnh lùng quát nhỏ: “Buông tay”.

https://thuviensach.vn

13

Lòng người khó khống chế

Dao găm trong tay Thần Niên theo tiếng rơi xuống, nàng nhịn đau lật cổ tay lại, trở tay bắt lấy bàn tay Trịnh Luân, mượn lực kéo một cái, xô vào lồng ngực hắn, tay kia thì bỗng chốc nâng cao, cầm khăn trong tay toan che miệng mũi hắn.

Đây cũng coi như là cách đánh chủ yếu dựa vào việc om sòm khóc lóc, nhưng Thần Niên giờ cũng bất chấp, chỉ mong sao chiếc khăn có thể bịt được vào mũi Trịnh Luân, với dược tính rất mạnh của thuốc mê, dù chỉ dính một chút thôi cũng khiến Trịnh Luân trúng chiêu. Ai ngờ động tác của nàng nhanh, phản ứng của Trịnh Luân còn nhanh hơn, nghiêng đầu né sang bên cạnh, chiếc khăn sượt qua má hắn, không thể chạm vào chóp mũi hắn.

Thần Niên sảy tay, lòng vừa chán nản vừa tiếc hận. Trịnh Luân cũng sửng sốt giận dữ, không ngờ nàng lại mặt dày mày dạn, không biết tự trọng đến mức này chỉ bởi muốn đánh lén hắn. Hắn mau chóng nâng tay trái lên, túm lấy cổ tay nàng, ngón tay chợt dùng sức, ép nàng buông khăn trong tay ra, tay kia cũng lật lên xoay một cái, cầm ngược cổ tay nàng, tiện đà đẩy hai tay nàng về phía sau.

Hắn vốn nộ hỏa công tâm, nhất thời chỉ nghĩ muốn chế ngự Thần Niên, khiến nàng không cử động được nhưng lại quên mất động tác này sẽ làm Thần Niên cách hắn gần hơn. Trịnh Luân chỉ cảm thấy lồng ngực bỗng mềm nhũn, cả người nàng đã dựa vào ngực hắn. Cả hai chạm vào nhau như vậy, thân thể Trịnh Luân lập tức cứng đờ, cúi đầu nhìn Thần Niên đã thấy nàng giận tái mặt, như thể rất muốn lánh xa hắn, dùng sức ngửa người về

https://thuviensach.vn

phía sau, vô tình lại làm bầu ngực mình và lồng ngực của hắn khẽ quệt phải nhau, như gần như xa.

Trước đó hắn vừa mới chém giết với kẻ khác đến nửa đêm, huyết khí đúng lúc kích động khó kiềm chế, hiện giờ tình cảnh này lọt vào mắt, vòng eo trong lòng lại mềm mại tròn trịa nhường này, đan điền của hắn như bị châm lên một mồi lửa, chạy dọc theo cột sống lên tận đỉnh đầu, lập tức thiêu rụi lý trí của hắn.

"Trịnh Luân, ngươi buông ra!" Thần Niên quát khẽ, thấy hắn không có phản ứng gì, lại hạ giọng cả giận nói: "Nam tử hán đại trượng phu, ức hiếp phận gái yếu đuối thì có bản lĩnh gì!".

Trịnh Luân lại giống như đột ngột trúng tà, chẳng những không buông ra mà ngược lại còn tăng thêm sức áp nàng vào trong ngực mình, cúi đầu che lấp đôi môi đỏ hồng đã cám dỗ hắn từ lâu.

Thần Niên sao có thể nghĩ đến hắn sẽ làm ra hành động như thế, kinh hãi đến ngây người, mãi đến khi hắn chạm vào môi nàng, đôi môi nóng hầm hập ngậm lấy cánh môi nàng loạn xạ mà mút mà cắn, nàng mới giật mình tỉnh lại, không chút nghĩ ngợi há miệng cắn mạnh.

Cơn đau trên môi làm đầu óc Trịnh Luân tỉnh táo lại, giờ hắn mới ý thức được mình đang làm gì, đôi đồng tử tức thì trợn lên, khuôn mặt kinh hãi mà kích động, một tay đẩy Thần Niên ra. Thần Niên phẫn nộ lui về phía sau vài bước, không đợi đứng vững đã đánh về phía trước, rõ ràng là muốn liều mạng với hắn.

"Tạ cô nương! Ta…" Trịnh Luân lật đật ngăn nàng lại, muốn mở miệng giải thích, song chính bản thân cũng chẳng biết tại sao mình lại làm ra hành động không bằng cầm thú như thế. Hắn vài lần há miệng nhưng không thốt nên lời, quá áy náy hổ thẹn, hắn lại rút bội đao ra, đặt đao ngang cổ muốn tự sát.

https://thuviensach.vn

Tai nạn đến quá nhanh, Thần Niên nhất thời cũng bối rối, nàng vốn muốn đến giết hắn, nhưng thấy hắn bỗng nhiên muốn tự vẫn, lại theo bản năng đưa tay ngăn lại, vừa mới đẩy đao ra khỏi cổ hắn, chân đá đao văng ra ngoài, lại thừa dịp hắn đang ngẩn ngơ, đá thêm một cước nữa vào khớp đầu gối làm hắn ngã xuống đất.

Tâm thần Trịnh Luân đã đại loạn từ lâu, sắc mặt trắng bệch, một gối quỳ ở đó, hồi lâu không có phản ứng.

Thần Niên giờ mới phát hiện ra hắn hình như không ổn, tính tình hắn cứng nhắc ổn trọng, không phải là loại người cợt nhả, thực sự không nên làm ra hành động vừa rồi, lại thấy hắn giận dữ xấu hổ muốn tự vẫn, trong lòng nàng chợt dao động, không dằn được nghiêng đầu ngó hắn, hỏi dò: "Trịnh Luân, ngươi…tác dụng của thuốc còn chưa hết?".

Trịnh Luân thoáng nghiêm mặt, một lúc sau mới gật gật đầu, chậm chạp đứng dậy, khàn giọng nói: "Xin lỗi".

Thần Niên thấy hắn như thế, liền coi hắn thật sự là chịu tác dụng của thuốc nên mới làm hành động đó, mặc dù vẫn phừng phừng lửa giận vì việc vừa rồi nhưng dù sao hắn cũng không phải cố tình cợt nhả, tức giận trong lòng cũng vơi bớt phần nào, chỉ lạnh lùng nói: "Ngươi thật là kì lạ, không đi tìm thuốc giải trước mà còn dẫn lính đi bắt bớ các nơi!".

Chỗ môi nàng bị hắn gặm cắn nhói đau, nàng vô thức đưa tay lên xoa, nhìn trên mu bàn tay có dính vết máu, cơn thịnh nộ trong lòng không khỏi lại bùng lên, hết sức tức tối lườm hắn một cái, thấy Trịnh Luân cũng giương mắt nhìn nàng, lại sợ đến mức lui về đằng sau mấy bước, trong mắt đầy vẻ đề phòng, nói: "Trịnh Luân, ngươi đi tìm thuốc giải uống nhanh lên, nếu bệnh cũ tái phát, đừng trách ta và ngươi trở mặt!".

https://thuviensach.vn

Nàng đề phòng hắn như vậy, Trịnh Luân chỉ cảm thấy trong miệng đắng ngắt, nghĩ nàng là người vương gia yêu mến, thế mà hắn lại nảy ra ý định xấu xa với nàng, lại làm ra việc vô sỉ ban nãy, lòng dạ càng áy náy. Trong chốc lát, hắn chỉ thấy không còn hi vọng nữa, không còn mặt mũi nào mà sống trên đời. Hắn ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng đó một lúc lâu, xoay người nhặt bội đao dưới đất lên, cũng không dám liếc nhìn Thần Niên thêm cái nào nữa, chỉ thấp giọng nói: "Tạ cô nương, xin cô, xin cô…".

Lời này thật sự quá khó khăn để nói ra, Trịnh Luân không khỏi nhắm mắt, khó khăn vạn phần nói: "Xin cô đừng nói với vương gia việc vừa rồi, đợi khi chuyện Giang Bắc xong xuôi, ta sẽ tự xin thỉnh tội với vương gia…".

Thần Niên còn tưởng hắn muốn xin mình cái gì, ai ngờ chỉ là đừng nói cho Phong Quân Dương biết việc này, rồi lại nghe hắn bảo sẽ đích thân xin thỉnh tội với Phong Quân Dương, càng cảm thấy đầu óc người này có vấn đề, không kiềm chế được hỏi: "Trịnh Luân, ngươi có bị bệnh không? Việc qua rồi thì thôi đi, coi như chưa từng xảy ra. Ta cũng không tính toán với ngươi nữa, ngươi lại còn muốn tự mình nói với Phong Quân Dương?".

Nàng nói nàng không tính toán với hắn, nàng nói việc này cứ coi như chưa từng xảy ra, trong lòng Trịnh Luân nên cảm thấy thoải mái với phải, nhưng chẳng hiểu vì đâu, hắn chỉ thấy một nỗi mất mát không tên trào lên, đồng thời lại loáng thoáng cả sự tức giận, nghĩ tính tình nàng quả nhiên bừa bãi phóng đãng, hắn làm vậy với nàng mà nàng lại có thể không mảy may để ý.

Ý niệm này vừa nảy sinh lên liền giống như cỏ dại sinh trưởng tràn lan, mê muội bò lên trái tim hắn, làm hắn hận không thể đến ôm nàng, rồi lại hôn nàng, lại…

Sắc mặt Trịnh Luân thay đổi vô chừng, Thần Niên chỉ cho rằng hắn đang chịu nỗi khổ của thuốc, trong lòng lại có phần không đành lòng. Kì thực

https://thuviensach.vn

nàng vốn là kẻ rất mềm lòng, dễ tha thứ cho người khác, thấy hắn khó chịu nhường ấy, cáu giận trong lòng cũng nguôi ngoai phần nào, sắc mặt trở nên đỏ bừng, nghĩ cách cho hắn: "Ngươi không tìm được thuốc giải ở chỗ Tiết Thịnh Anh à? Sao không đi tìm lang trung xem thử thế nào? Nếu không thì đi tìm nước lạnh mà ngâm mình cũng được, ta nghe người ta kháo…"

Trịnh Luân khẽ nắm chặt hai tay, sắc mặt xanh mét, thình lình quát khẽ: "Câm miệng!".

Thần Niên sợ tới mức lập tức không dám lên tiếng, lấy tay che miệng thụt lùi lại phía sau, cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn.

Trịnh Luân vừa tức giận lại vừa thấy bất đắc dĩ, hít vào một hơi thật sâu rồi mới lên tiếng: "Tạ cô nương, không thể giữ Tiết Thịnh Hiển. Người họ Tiết đều ngu xuẩn, tự đại, lại luôn vong ân bội nghĩa, ăn cháo đá bát. Trước kia vương gia giúp đỡ Tiết Thịnh Anh như thế mà hắn lại bị Hạ Trạch xúi giục chỉ bằng hai câu nói, ly gián ta và vương gia, không để ý đến thể diện của vương gia, cũng không màng thanh danh của cô, muốn đẩy ta vào chỗ bất trung bất nghĩa. Tiết Thịnh Anh như thế, Tiết Thịnh Hiển cũng chẳng khá hơn, cho dù cô có cứu y, y cũng sẽ không nhớ ơn nghĩa của cô đâu".

Thấy hắn dần tỉnh táo lại, chịu nói đạo lý với nàng, Thần Niên không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói: "Ta không muốn y nhớ cái tình của ta, ta chỉ muốn giữ y sống, để ta sử dụng. Một Tiết Thịnh Hiển còn sống, bất kể là với Thanh Châu hay Tụ Nghĩa trại đều có tác dụng".

Trịnh Luân nhìn nàng, trầm giọng hỏi: "Cô cần gì?".

"Nghi Bình!" Thần Niên nhìn hắn, đáp: "Ta cần khơi thông con đường đi Giang Nam, cũng là vùng đất mà vương gia nhà ngươi muốn lên phía Bắc nhất định phải đi qua".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân mím môi không nói năng gì, chỉ nhìn Thần Niên, im lặng suy nghĩ.

Thần Niên thấy hắn dao động, liền khuyên nhủ: "Trải qua việc đêm qua, ngươi với Hạ Thập Nhị đã rạn nứt quan hệ rồi. Mà Phong Quân Dương với Hạ gia có hôn ước, ngươi lại là thuộc hạ cũ của hắn, ngươi bảo hắn bị kẹp ở giữa phải xử sự như thế nào? Chi bằng cứ như lời ngươi nói, chuyện nếu đã làm thì phải làm cho dứt khoát, tự lập từ Thanh Châu, thâu tóm Tiết Thịnh Hiển, liên minh với họ Trương chống họ Hạ, hoàn toàn phân rõ ranh giới với Phong Quân Dương, cũng là để Hạ gia không có cớ tìm hắn gây rắc rối".

Trịnh Luân lạnh giọng ngắt lời nàng, chỉ nói: "Ta tuyệt đối sẽ không phản chủ tự lập, phản bội vương gia!".

"Ta không bảo ngươi phản bội vương gia của ngươi, hiện hắn ở Giang Nam không thoát thân nổi, ngươi thay hắn đoạt Giang Bắc trước, vậy thì có sao? Chờ sau này hắn dẫn quân Bắc tiến, ngươi lại hai tay dâng hai châu Thanh Ký lên, chẳng phải rất tốt ư? Ngươi rốt cuộc là có lòng trung với hắn hay không, trong lòng rõ ràng là được, cần gì phải quan tâm người khác thấy thế nào?".

Trịnh Luân vốn có tài tướng soái, lại là đấng trượng phu quả cảm kiên nghị, nghe thấy vậy trầm mặc một lát, đoạn hỏi Thần Niên: "Thâu tóm Tiết Thịnh Hiển ra sao? Không thể để y ở lại Thanh Châu lâu dài được, lời thề của y không đáng tin".

Nếu hắn đã hỏi vậy có nghĩa là đã đồng ý với đề nghị của nàng, Thần Niên không khỏi nhướng mày với hắn, cười hỏi lại hắn: "Ngươi đã quên Triêu Dương Tử còn ở trong trại của ta sao? Xin ông ấy chút thuốc cho Tiết Thịnh Hiển uống, thuốc giải thì đúng giờ mới cho y, đến lúc đó ngươi bảo y đi hướng Đông, y tuyệt đối không dám đi hướng Tây nửa bước".

https://thuviensach.vn

Biểu cảm trên mặt nàng sinh động hoạt bát, khóe mắt chân mày tràn ngập vẻ dương dương tự đắc, toát ra chút gian xảo không tài nào giấu kín, song chẳng làm người ta chán ghét chút nào, chỉ ngó thấy có người không nhịn nổi muốn cong môi cùng nàng.

Trịnh Luân bất giác gật đầu, nói: “Ta nghe lời cô nói”.

Thần Niên nhếch mép cười với hắn, đang muốn nói chuyện, mặt bỗng biến sắc, sau khi ngẩn ra thì vội đưa tay vào ngực áo, nhưng tay vừa mới chạm vào vạt áo đã không còn cảm giác gì nữa, trong mắt nàng không khỏi đượm nét bối rối, vội đưa mắt nhìn Trịnh Luân, gấp gáp nói: “Thuốc giải ở…”.

Trịnh Luân nhất thời không kịp phản ứng, hỏi: “Cái gì?”.

Thần Niên giờ lại mồm miệng chết lặng, đến nói cũng không nói được. Thì ra là thuốc mê Triêu Dương Tử cho nàng cực kì khủng khiếp, đừng nói là ngửi thấy, cho dù chỉ dính phải một chút thôi cũng đủ dính chưởng rồi. Trước đó Thần Niên thấm thuốc vào khăn tay trên tay đã dính một ít, nhưng dược liệu thấm qua da phát tác chậm hơn, không giống như hít vào mũi miệng mà gục ngay tức khắc, nàng còn bận nói chuyện với Trịnh Luân, nhất thời không phát hiện ra, chờ đến khi phát hiện hai tay tê liệt, muốn lấy thuốc giải đã không còn kịp nữa.

Trịnh Luân thấy nàng đột nhiên quái đản như thế, lại nghĩ đến những lời không đầu không đuôi của nàng ban nãy, suy nghĩ một chút liền hiểu ra trên khăn đích thị có loại thuốc lợi hại nào đó, nàng vốn muốn hại hắn, ai ngờ lại gậy ông đập lưng ông. Nàng đứng ngay đơ ra đó không nhúc nhích được, nhưng đôi mắt hắc bạch phân minh lại đang không ngừng chuyển động. Trịnh Luân thấy thế không khỏi buồn cười, tiến lên hai bước, hỏi nhỏ nàng: “Thuốc giải ở đâu?”.

https://thuviensach.vn

Lưỡi Thần Niên giờ như không còn là lưỡi của mình nữa, làm sao có thể đáp được, chỉ đành liếc xuống nhìn chăm chăm vào người mình.

Trịnh Luân nhìn sang theo tầm mắt nàng, ánh mắt không khỏi dừng trên ngực nàng, mặt liền đỏ bừng lên, dù đã hiểu ý nàng là thuốc giải trong ngực áo, nhưng lại không có can đảm thò tay vào ngực nàng.

Thần Niên làm sao ngờ đến những suy nghĩ của hắn, chỉ cho là hắn không hiểu, lại càng ra sức nhìn xuống, nhưng nhìn đi nhìn lại nàng cũng đột nhiên phát hiện ra ngực của mình quá chướng mắt, vô thức ngẩng lên nhìn Trịnh Luân, quả nhiên thấy ánh mắt hắn đang trốn tránh trái phải, chỉ không chịu nhìn nàng. Thần Niên lặng người đi, bất chợt thấy xấu hổ, hai gò má lập tức đỏ ửng, lan xuống cổ rồi đỏ cả hai tai.

Loại chuyện này, nếu hai người không nhận ra thì chẳng có vấn đề gì, cho dù chỉ có một người cảm thấy cũng còn đỡ, chỉ sợ là cả hai đều phát hiện ra vấn đề thì mới gọi là xấu hổ đến cùng cực.

Trịnh Luân nắm tay để bên môi, ho khẽ một tiếng, nói nhỏ: “Ta đi tìm thị nữ đến”. Nói xong cũng không dám nhìn Thần Niên lấy một cái, chỉ xoay người đi nhanh ra ngoài cửa viện. Hắn cố tự trấn tĩnh, nhưng lòng bàn tay lại đầm đìa mồ hôi, có phần hoảng hốt mở cửa viện ra, ngực lại đụng phải một người.

Trịnh Luân nhíu mày, còn chưa lên tiếng, Khâu Tam đã quay ngoắt lại trỏ vào Tiểu Bảo mắng: “Đại gia ơi, đẩy cái gì mà đẩy?”.

Tiểu Bảo thoáng sững sờ, thấy Khâu Tam liên tục nháy mắt đưa mày với cậu, đành phải vơ hết tất cả lỗi lầm về mình, bất đắc dĩ nói: “Tam ca, đệ không cố ý mà”.

Trịnh Luân nào có ngốc, sao không nhìn ra hai người đang diễn kịch, có điều hiện tại lại không có đầu óc nào tính toán chuyện này, liền xách lấy

https://thuviensach.vn

Khâu Tam đằng trước mình, nói với y: “Ngươi tìm thị nữ đến đây”.

Khâu Tam ngơ ngác, hỏi: “Tìm thị nữ làm gì?”.

Trịnh Luân cũng không tiện thuật lại tỉ mỉ chuyện vừa rồi với y, chỉ kéo Khâu Tam sang một bên, nói nhỏ với y: “Tạ cô nương có phần không tiện lắm”.

Không ngờ Khâu Tam lại hiểu nhầm lời hắn, tưởng hắn làm Thần Niên bị thương, không nhịn được lập tức nhảy dựng lên, vỗ đùi cái đét than khổ liên tiếp: “Trịnh tướng quân ơi là Trịnh tướng quân, ngài bảo tôi phải nói gì với ngài mới được đây! Ngài ăn gan beo gan gấu hay sao mà dám ra tay với bà cô kia! Uổng cho ngài từ nhỏ đi theo vị gia kia, thế mà lại không hiểu rõ tâm tư của người? Ngài làm bà cô ấy bị thương, tức là đâm dao găm vào ngực người đấy! Người đau lòng rồi, còn có thể để chúng ta dễ chịu à?”.

Y vốn là người nói vô tâm, không ngờ Trịnh Luân lại người nghe hữu ý, nghĩ tới vừa rồi mình khinh bạc Thần Niên, đã là bất trung bất nghĩa với Phong Quân Dương, sắc mặt hết đỏ lại trắng, xấu hổ áy náy, dù muốn nói cũng không nói ra được.

Hắn càng làm dáng vẻ này thì Khâu Tam lại càng chắc chắn hắn làm Thần Niên bị thương, giậm chân kêu ca vài tiếng, vội sai người đi gọi thị nữ đến, rồi sai Tiểu Bảo đi mời lang trung, còn mình thì nhanh nhảu đi vào trong viện.

“Không cần, chỉ tìm thị nữ đến là được”. Trịnh Luân ngăn Tiểu Bảo lại, đi theo Khâu Tam vào trong viện, liền thấy Khâu Tam đang đứng dưới giàn hoa lượn lờ quanh Thần Niên, vẻ mặt nghi ngờ khó hiểu, thấy hắn đến, không nhịn được hỏi: “Ngài điểm huyệt đạo Tạ cô nương?”.

Trịnh Luân không đáp, mãi đến khi Tiểu Bảo dẫn thị nữ vội vàng chạy đến, hắn mới căn dặn thị nữ kia: “Ngươi lấy thứ trong ngực áo cô ấy ra”.

https://thuviensach.vn

Thị nữ kia đúng là người đóng giả Thần Niên khi đón Thần Niên và Linh Tước vào phủ hôm đó, rất thông minh hiểu chuyện, nghe thế cũng không hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ bước lên phía trước, cẩn thận đưa tay dò thử nơi ngực Thần Niên, lấy từng thứ một trong túi ra.

Những thứ Thần Niên để trong ngực đã nhiều thì chớ lại còn lặt vặt, đều là mấy thứ linh tinh tầm thường, đến khi Trịnh Luân và Khâu Tam nhìn thấy phía sau vẫn còn móc được ra hai quả táo khô khốc, hai người bất giác nín thinh.

Thị nữ lấy ra thứ gì đó được khăn bao lại, giao vào tay Trịnh Luân. Trịnh Luân thấy hai bình sứ nhỏ khẽ nhíu mày, giương mắt về phía Thần Niên, hỏi: “Cái nào là thuốc giải?”.

Lên tiếng rồi mới nghĩ ra Thần Niên không thể trả lời, hắn liền tự cúi đầu nhìn kĩ hai bình sứ nhỏ kia, hai bình giống nhau như đúc, chỉ là một bình ở phần miệng có quấn chỉ đỏ.

Khâu Tam giờ mới hiểu ra Thần Niên bị trúng loại thuốc nào đó, y liền lấy một bình trong tay Trịnh Luân, mở nắp ra đặt vào mũi hít thử một cái, miệng nói: “Không hiểu chứ gì? Ngửi một cái biết liền, thuốc độc đều là không màu không vị…”.

Y mới nói được nửa câu, nửa câu sau cũng không nói được nữa, bình sứ trong tay cũng rơi luôn xuống đất. Trịnh Luân vội nín thở, tiến lên đá cái bình chìm thật sâu vào trong đất, lại dùng đất phủ lên, giờ mới nhẹ nhàng thở ra, không nhịn được bật cười, nói: “Giờ thì biết cái nào là thuốc giải rồi”.

Hắn mở bình còn lại ra, thử đặt dưới mũi Thần Niên, thấy đôi mắt nàng không còn nhìn ngó lung tung nữa liền đoán mình đã đúng, bèn giơ bình sứ ra cho Thần Niên ngửi. Thần Niên hít sâu vài hơi, lại vận công đẩy nội lực

https://thuviensach.vn

chuyển động theo kinh mạch một vòng mới cảm thấy cơ thể tứ chi nghe mình sai khiến, không khỏi thở hắt ra thật dài.

Hơi thở phả vào tay Trịnh Luân, lại làm lòng hắn hốt hoảng, tay không khỏi run lên, bình sứ trong tay suýt thì rơi xuống đất, Thần Niên sợ chết khiếp vội đưa tay ra đón, kêu lên: "Đừng có ném đi nữa!".

Nàng cầm lọ thuốc giải lên, cho Khâu Tam ngửi, cười bảo: "Thuốc này sao có thể ngửi linh tinh được!".

Khâu Tam chưa từng luyện nội công, lại trực tiếp dùng mũi hít thuốc mê nên nửa ngày sau mới bình thường trở lại, líu lưỡi nói: "Rốt cuộc đây là thuốc gì? Sao lại lợi hại như vậy?".

Thần Niên cười nói: "Thuốc mê thần y cho, ngươi nói xem?".

Nàng đậy nắp bình sứ rồi lại giấu vào ngực áo lần nữa, vừa nghĩ vài thứ kia của mình vẫn đang nằm trong tay Trịnh Luân, liền xoay người đến chỗ hắn đòi. Trịnh Luân đưa cái khăn vào tay nàng, rồi đột nhiên nhặt một quả táo trong số đó, ném về phía sau lưng nàng. Quả táo xuyên qua giàn dây mây dày đặc, một tiếng thét kinh hãi truyền đến ở chỗ nó hướng tới. Thần Niên vội chạy đến xem, chỉ thấy trong góc tường cách đó không xa, một hộ vệ của Tiết Thịnh Hiển ôm trán ngã ngửa ra.

Trịnh Luân cũng theo sau mà đến, đạp chân lên trước ngực hộ vệ nọ, lạnh lùng hỏi: "Ngươi đến đây lúc nào? Đã nhìn thấy gì? Nghe thấy gì rồi?".

Trán hộ vệ nọ đã rớm máu, cuống cuồng đáp: "Tiểu nhân vừa tới, chúa thượng nhà tiểu nhân thấy Tạ cô nương đi lâu chưa về, sợ cô ấy có điều gì bất trắc nên lệnh cho tiểu nhân đến nhìn trộm một cái, chỉ nghe thấy cái gì mà thuốc mê thần y cho, còn những điều khác thì không nghe được".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân nheo mắt lại, sát khí thoáng hiện, chân chậm rãi dùng sức, cuối cùng lại muốn giết hộ vệ nọ diệt khẩu. Hộ vệ nọ cũng là kẻ cơ trí, kêu thảm thiết, vội vã nhìn Thần Niên, mở miệng cầu cứu: "Tạ cô nương cứu mạng!".

Thần Niên không đành lòng, chính nàng cũng đã từng hứa sẽ cứu mạng bọn họ, vội khuyên Trịnh Luân: "Nếu còn muốn hợp tác với Tiết Thịnh Hiển, đừng tuyệt tình quá".

Trịnh Luân dừng lại một chút rồi mới từ từ nhấc chân lên, lạnh lùng đưa mắt nhìn hộ vệ nọ, nói: "Ta giữ mạng cho ngươi, tự mà thu xếp cho ổn thỏa!".

Hắn nói xong liền vòng đến góc phòng bên kia, men theo đường đá trong viện đến trước căn nhà chính giữa, đề khí cao giọng nói với cánh cửa phòng đang đóng chặt: "Tiết nhị công tử, mời ra ngoài gặp mặt".

Một lúc sau, cửa phòng mới chậm rãi mở ra, Tiết Thịnh Hiển mặt mày tái nhợt, cố trấn định đứng ở cửa nói: "Trịnh tướng quân".

Trịnh Luân chắp tay với Tiết Thịnh Hiển, nói: "Tiết nhị công tử, Trịnh Luân không nói với ngươi những điều vô căn cứ, ngươi nên biết trong hai năm qua ta đã làm cho lệnh huynh bao nhiêu việc. Ta trung thành tận tụy với Tiết Thịnh Anh, không ngờ hắn lại muốn đẩy ta vào chỗ chết. Thực sự ép ta đến mức không còn cách nào nên mới không thể không khởi binh phản kháng, lại liên lụy đến người vô tội, mong Tiết nhị công tử lượng thứ".

Tiết Thịnh Hiển sững sờ cả người rồi mới kịp phản ứng, vội nói: "Trịnh tướng quân trung thành, thiên hạ ai mà không biết? Là Tiết Thịnh Anh nuốt lời lật lọng, phụ tướng quân trước, tướng quân đã chí tình chí nghĩa với hắn lắm rồi!".

https://thuviensach.vn

Hai người họ đối đáp như vậy, tất cả mọi người cũng dần dần hiểu ra Trịnh Luân tạm thời tha mạng cho Tiết Thịnh Hiển, đừng nói những kẻ đi theo Tiết Thịnh Hiển có cảm giác sống sót sau tai họa, ngay cả Thần Niên cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chợt nghe Trịnh Luân nói tiếp: "Nơi này sơ sài, ở lại bất tiện, trong thành lại không thái bình, chi bằng Tiết nhị công tử theo ta về phủ thủ thành ở tạm, được không?".

Tiết Thịnh Hiển nhìn áo giáp Trịnh Luân dính máu, nghĩ trong phủ thủ thành ắt máu chảy thành sông từ lâu, bản thân vào đó khác chi dê vào miệng cọp, sống chết khó lường, nghe vậy tay không khỏi run lên, vô thức nhìn về phía Thần Niên, chỉ mong sao nàng có thể ngăn cản.

Thần Niên nhận ra ý khẩn cầu trong mắt Tiết Thịnh Hiển, nhưng bên cạnh y vẫn còn bao nhiêu hộ vệ, một mình nàng chưa chắc đã coi chừng được hết, đến phủ thủ thành thực ra cũng tốt, liền cười nói: "Lời Trịnh tướng quân phải lắm, Tiết công tử chi bằng dọn về phủ thủ thành đi, cũng đỡ cho Trịnh tướng quân phải phái binh đến bảo vệ công tử, làm tướng quân phân tâm".

Ý nàng nói đã rất rõ ràng, dù Tiết Thịnh Hiển không về phủ thủ thành thì Trịnh Luân cũng sẽ phái binh đến trông giữ, ở đâu cũng khó thoát như nhau. Thần Niên thấy sắc mặt Tiết Thịnh Hiển xám ngoét, lại tươi cười bảo: "Tiết công tử yên tâm, ta đi theo ngài".

Giờ Tiết Thịnh Hiển mới an lòng, thầm nghĩ Thần Niên đã có thể khuyên nhủ được Trịnh Luân không giết mình, có lẽ thật sự cũng có thể giúp y trốn về Ký Châu. Hơn nữa việc đã đến tình cảnh này rồi thì y cũng chỉ có thể đi từng bước từng bước một, theo Trịnh Luân trở về trước.

Ai nấy đều theo Trịnh Luân xuất phủ, vừa ra khỏi cửa, đã có một viên tướng phóng ngựa đến bẩm báo Trịnh Luân: "Tướng quân, vẫn không tìm

https://thuviensach.vn

thấy tung tích Hạ Trạch, nghe nói có người thấy gã chạy thoát thân theo hướng Nam".

Trịnh Luân vẫn luôn mím chặt môi, trên đôi lông mày càng toát ra sát khí lạnh thấu xương, nghe vậy chỉ lạnh giọng nói: "Đóng cửa thành, lục soát từng nhà một, bất kể sống hay chết cũng phải tìm bằng được mới thôi!".

Viên tướng vâng mệnh giục ngựa rời đi, Trịnh Luân giờ mới quay đầu mời Tiết Thịnh Hiển lên ngựa. Hai đùi Tiết Thịnh Hiển vẫn run lẩy bẩy, phải nhờ vào thuộc hạ đỡ mới có thể lên ngựa mà đi. Thần Niên cũng xoay người lên ngựa, vừa mới lên ngựa thì thấy Khâu Tam đuổi theo đến cửa, đưa một bộ quân trang Thanh Châu cho nàng, nói nhỏ: "Lát nữa thay bộ đồ này ra, hành động cho tiện".

Thần Niên vội nhếch môi cười, nói: "Đa tạ".

Khâu Tam vội xua tay, lại dặn với: "Cẩn thận một chút".

Trịnh Luân lạnh nhạt liếc nhìn bọn họ một cái, giục cương dẫn đầu đi ra ngoài. Hai chân Thần Niên kẹp bụng ngựa, thúc ngựa đi đến bên cạnh Tiết Thịnh Hiển, cười nói: "Tiết tướng quân, chúng ta cũng đi thôi".

Ngoại trừ mấy hộ vệ của Tiết Thịnh Hiển, bốn phía đều là binh mã của Trịnh Luân, cả đám đông nghìn nghịt, phong kín hai đầu phố. Tiết Thịnh Hiển không còn cách nào khác, đành phải thúc ngựa theo Thần Niên đi về đằng phủ thủ thành. Khâu Tam đứng ở cửa nhìn theo đoàn người đi xa, ngơ ngẩn nhìn thêm một lát rồi mới phục hồi tinh thần, vừa sai gia binh đóng cửa vừa đi nhanh vào phủ, miệng gọi khẩn cấp: "Tiểu Bảo, vào thư phòng với ta!".

Khâu Tam chỉ biết vài con chữ, chẳng dễ gì đến thư phòng chịu khổ, phàm đã đến, ắt là chuyện cực gấp. Tiểu Bảo không dám trễ nải, chạy một

https://thuviensach.vn

mạch đuổi theo, đến khi vào thư phòng đã thấy Khâu Tam đang kéo tay áo mài mực, giương mắt nhìn cậu bảo: “Ta nói, đệ viết”.

Tiểu Bảo gật đầu, tiến đến dùng chữ Khải bé tí xíu chép lại từng chữ những lời Khâu Tam nói, nghe y kể lại tỉ mỉ không gì sánh được chuyện đêm qua, thậm chí ai làm động tác gì, nói câu gì cũng phải viết hết cả ra, bất giác lấy làm lạ, hỏi: “Tam ca, không cần viết chi tiết thế này chứ?”.

Khâu Tam nghiêm chỉnh đáp: “Cần, hai ta chỉ có tròng mắt với lỗ tai thôi, không có đầu óc, chúng ta phải viết những gì nhìn thấy nghe thấy ra, để vị gia kia tự cân nhắc”.

Tiểu Bảo gật đầu, viết xong xuôi bức thư, chần chừ một chút, cuối cùng không dằn nổi lòng, hỏi nhỏ: “Tam ca, huynh có phát hiện ra không? Môi Trịnh tướng quân hình như bị cắn, lúc trước khi hắn đến, đệ không thấy có…”.

“Tiểu Bảo!”. Khâu Tam bỗng dưng quát khẽ ngắt lời Tiểu Bảo, nhìn cậu chòng chọc, chậm rãi nói: “Đệ nhớ cho kĩ, nếu đệ muốn yên lành sống tiếp, chuyện không nên biết, cho dù xảy ra trước mắt đệ thì đệ cũng phải coi như không nhìn thấy”.

Tiểu Bảo nhất thời bị thần sắc nghiêm khắc của y dọa sợ, ngơ ngác gật đầu: “Đệ nhớ rồi, tam ca”.

Khâu Tam thấy cậu sợ hãi như thế, cúi đầu thở dài, nói: “Tiểu Bảo, thông minh không phải chuyện xấu, nhưng đôi khi không cần đệ quá thông minh, đệ phải giả vờ hồ đồ”.

Cho dù Tiểu Bảo thông tuệ, song chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi, nghe cái hiểu cái không gật đầu. Khâu Tam bảo cậu đọc lại bức thư một lần nữa, nghe không còn sai sót chỗ nào mới bí mật gửi thư đến Thịnh Đô.

https://thuviensach.vn

Thịnh Đô, phủ đại tướng quân, khi Phong Quân Dương nhận được thư đã là bảy ngày sau.

Trên án thư của chàng đồng thời đặt ba lá thư, một từ Khâu Tam, một từ Trịnh Luân, còn một lá khác là mật báo do tai mắt ở Thanh Châu gửi về. Nội dung của ba lá thư đại để giống nhau, đều nói về sự thay đổi ở Thanh Châu, chỉ khác ở góc nhìn. Trong số này thư của Khâu Tam dày nhất, nội dung cũng lộn xộn nhất, tuy không hề có trọng điểm nhưng lại khiến chàng tường tận đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giống như đích thân đến đó, chua chát đắng cay, một mình nhấm nháp.

Phong Quân Dương tựa như có phần mệt mỏi, lấy tay day day huyệt thái dương, tựa người về phía sau ghế dựa, một lát sau, nhẹ nhàng cười một tiếng, tự giễu nói: “Cho dù lòng người lương thiện thì sao chứ? Suy cho cùng, chẳng qua cũng chỉ là bất đắc dĩ”.

Thuận Bình nhất mực đứng hầu bên cạnh, nghe vậy trù trừ một lát, cuối cùng vẫn cẩn thận nói: “Tiểu nhân cảm thấy hắn sẽ không phản chủ. Người rõ tính nết của hắn nhất, vừa bướng bỉnh vừa cứng nhắc. Hạ Trạch và Tiết Thịnh Anh bức bách hắn như thế, làm việc ti tiện đến vậy, nếu hắn không muốn ngồi chờ chết thì chỉ có thể khởi binh cướp lấy. Người xem hắn không giấu giếm người chút nào, đến cả việc Tạ cô nương cũng nói đúng chân tướng, có thể thấy được lòng trung”.

Phong Quân Dương lãnh đạm cong khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Thuận Bình, ngươi không hiểu, lòng người sẽ thay đổi, ta tin hiện giờ hắn sẽ không phản chủ, nhưng không có nghĩa sau này sẽ không”. Chàng lại im lặng ngồi thêm lát nữa, thờ ơ sai bảo: “Xử lý hết đống thư này đi, chuẩn bị một chút, ta muốn tiến cung”.

https://thuviensach.vn

Bởi loạn lạc liên miên, tổn hại mọi chốn trong hoàng cung khá nghiêm trọng, sau khi Phong Quân Dương đón Phong thái hậu và tân đế về Thịnh Đô, từng có ý xây lại hoàng cung, nhưng Phong thái hậu từ chối, nói tân đế còn nhỏ, lại không có phi tần, không ở hết nhiều chỗ, quốc gia lại đang lúc nguy nan, không nên hao tài tốn của vì việc này. Cho dù là vậy, Phong Quân Dương vẫn ra lệnh sửa sang đàng hoàng lại mấy đại điện lẫn chỗ ở của Phong thái hậu và tân đế mới thôi.

Lúc Phong Quân Dương vào cửa, Phong thái hậu đang ở trong điện dỗ con trai, nghe cung nữ bẩm báo, chỉ mỉm cười liếc em trai một cái rồi lại lắc lắc cái trống bỏi trong tay trêu cậu bé trên giường, cười nói: "Hạnh Nhi, cậu đến thăm chúng ta này".

Phong Quân Dương cởi áo choàng ném cho cung nữ bên cạnh, lại đứng trong điện một lúc, chờ khi hàn khí trên người tan đi hết mới tiến đến phía trước ngắm bé con, thấy bé mặt mày đầy đặn, trắng trẻo bụ bẫm, hết sức đáng yêu, bất giác cười bảo: "Đại tỷ, đệ thấy Hạnh Nhi hình như lại mập lên rồi đấy".

"Ta bế cũng thấy nặng trĩu rồi." Khóe miệng Phong thái hậu cong lên thành nụ cười dịu dàng, nói: "Thằng nhóc tuy sinh non, nhưng ăn được ngủ được, âu cũng là cái phúc".

Phong Quân Dương nhìn cậu bé một chốc, thấy hai cánh tay nhỏ xíu quơ cào lung tung, không cầm nổi lòng đưa ngón tay đến chọc bé, lại bị bé túm được ngón trỏ, cho vào miệng ngậm. Chàng nhìn đến là thích thú, bất giác bật cười, Phong thái hậu đẩy tay chàng ra, sẵng giọng: "Bắt nạt con ta ít thôi, đợi sau này đệ có con còn phải để Hạnh nhi dẫn đi chơi đấy, giờ mà đệ bắt nạt con ta, ta sẽ bảo nó sau này bắt nạt con đệ!".

Phong Quân Dương nghe mà thoáng ngẩn ra, không khỏi nhỏ giọng nói: "Còn chẳng biết con đệ đang ở đâu nữa kìa".

https://thuviensach.vn

Giọng chàng rất nhỏ, Phong thái hậu không để ý đến, chỉ đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài, hỏi chàng: "Sao lại đến giờ này?".

Phong Quân Dương phất tay đuổi cung nữ trong điện ra rồi mới lên tiếng: "Thanh Châu có chuyện, Trịnh Luân giết Tiết Thịnh Anh rồi".

Phong thái hậu sững người, nhất thời quên cả trêu con, ngẩng đầu nhìn Phong Quân Dương, cả kinh nói: "Trịnh Luân giết Tiết Thịnh Anh? Vì cớ gì?".

Phong Quân Dương giấu việc Hạ Trạch và Tiết Thịnh Anh dùng Thần Niên bẫy Trịnh Luân, chỉ nói công trạng Trịnh Luân ngày một lớn, Tiết Thịnh Anh không thu nạp hắn được, kể sơ sơ lại việc ở Thanh Châu. Phong thái hậu nghe xong, gương mặt bất giác lộ vẻ tức giận, nói: "Tiết Thịnh Anh, đố kị người tài, quả nhiên là bùn nhão không thể trát được tường, may mà còn chưa gả tiểu muội cho hắn".

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, lại nói: "Hạ Trạch chạy rồi, có điều Tiết Thịnh Hiển lại bị Trịnh Luân bắt giữ".

Phong thái hậu nghe thế nhíu mày: "Trịnh Luân còn muốn đoạt Ký Châu?".

"Đệ cũng không biết rốt cuộc hắn tính toán gì." Phong Quân Dương đáp.

Phong thái hậu im lặng một lát, cuối cùng không nén nổi thở dài, nói: "Ta thấy Trịnh Luân không phải loại vong ân bội nghĩa, hắn làm thế cũng là vì bị Tiết Thịnh Anh chọc giận. Nhưng giết thì cũng giết Tiết Thịnh Anh rồi, không nên trở mặt với Hạ Trạch, khiến đệ khó xử".

Phong Quân Dương lại lạnh lùng cười, nói: "Giết Hạ Trạch mới đúng, để gã chạy lại có lợi cho gã".

https://thuviensach.vn

Phong thái hậu có phần bất ngờ, đưa mắt nhìn em trai, hỏi: “Sao lại nói thế?”.

“Nếu không có Hạ Thập Nhị, Tiết Thịnh Anh có lẽ đã không ra tay với Trịnh Luân.” Phong Quân Dương đáp, “Trong chuyện này không thể thiếu mưu tính của Hạ Thập Nhị, thấy Trương gia sắp diệt vong, gã hận không thể nuốt trọn Giang Bắc, làm sao chịu để đệ đặt Trịnh Luân ở đó, làm cái gai trong lòng gã”.

Phong thái hậu không nói gì, một hồi sau mới lên tiếng: “Người đời đều biết Trịnh Luân xuất thân từ vương phủ Vân Tây chúng ta, phải mau chóng hành động trước khi nhà họ Hạ gây khó dễ, để tránh rơi vào thế bị động”.

Phong Quân Dương gật đầu, đáp: “Đệ biết”.

Phong thái hậu lại thở dài: “Chỉ tiếc giờ Giang Nam chưa ổn định, bằng không A Sách có thể xua thẳng quân lên Bắc, xem Hạ gia có thể làm gì đệ. Dượng cũng thật là, địa bàn Trương gia còn chưa đoạt được hết mà đã muốn trở mặt với chúng ta rồi, không biết hôn sự của đệ và Vân Sinh có thể thành hay không nữa?”.

Phong Quân Dương cụp mắt xuống, trầm mặc không nói không rằng.

Phong thái hậu nhìn kĩ sắc mặt của chàng, dò hỏi: “A Sách, đệ có từng nghe nói Tống tể tướng có một tiểu nữ? Nghe nói là tư thái khuynh thành, nhưng không biết thật hay giả, chi bằng hôm nào đó đại tỷ gọi nàng vào cung, chúng ta nhìn xem sao?”.

Phong Quân Dương cúi đầu giỡn với đứa bé con, thờ ơ nói: “Đại tỷ, giờ tỷ muốn chọn nàng dâu cho Hạnh Nhi rồi sao? Sớm quá đấy”.

“A Sách, đệ giả ngốc ít thôi!” Phong thái hậu lườm chàng, sẵng giọng: “Ta muốn chọn mợ cho Hạnh Nhi”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nghe thế cười nhạt, nhưng lại nói nhẹ: “Nhưng đệ chỉ muốn lấy con gái họ Hạ”.

Thấy chàng như vậy, Phong thái hậu không khỏi đau lòng, đưa tay sang khẽ khàng vỗ cánh tay em trai: “Thằng bé này, tính khí bướng bỉnh thế đấy”. Nàng dừng lại, giống như bất chợt nhớ ra điều gì, đưa mắt nhìn Phong Quân Dương, hỏi: “Ta nghe nói lần trước lúc đệ đi Thanh Châu đã đến núi Thái Hành thăm một cô nương, cô ấy chính là người đệ nhắc với đại tỷ từ lâu đó sao, muốn lấy cô nương ấy?”.

Phong Dương Quân trầm mặc một lát, đoạn đáp: “Phải”.

Phong thái hậu bất giác tỉnh táo tinh thần, cười như có như không nhìn em trai, nói: “Đàn ông các người ấy à, nói dễ nghe thì là đa tình, nói khó nghe thì là do dự đa mang, lòng tham vô đáy, nhìn đã thích chỉ hận không thể giữ lại bên cạnh. Nếu đã không phải con gái họ Hạ thì không cưới, sao còn nhớ nhung cô nương khác? Rốt cuộc đệ muốn gì? Chúng ta cũng không phải thương gia, có thể chuẩn bị cho đệ cưới hai bình thê cơ mà”.

Phong Quân Dương cũng bật cười, nói: “Đại tỷ, đệ có chỗ nào giống lời tỷ nói sao?”.

Phong thái hậu cũng cười, truy hỏi: “Vậy đệ nói thật cho đại tỷ biết, rốt cuộc đệ thích ai?”.

Phong Quân Dương thoáng rũ mắt xuống, lãnh đạm nói: “Thích ai thì có liên quan gì? Chúng ta xuất thân thế này, việc cưới hỏi đã không dính dáng gì đến ái tình nam nữ nữa rồi. Cưới thê tử về, có thể tương kính như tân, nâng khăn ngang mày thôi đã là may mắn rồi”.

“Tại sao lại không liên quan?” Chân mày Phong thái hậu khẽ nhướng lên, nói: “Trước kia chúng ta không thể tự mình làm chủ, hiện giờ đã làm

https://thuviensach.vn

chủ rồi, dù làm theo ý mình một lần cũng chẳng sao cả. Nếu đệ thật sự thích cô nương trên núi kia, đón cô ấy về Thịnh Đô đi, đại tỷ sẽ nghĩ cách bịa ra một thân phận cho cô ấy, để đệ có thể cưới hỏi cô ấy đàng hoàng!".

Phong Quân Dương đưa mắt nhìn Phong thái hậu, lặng lẽ một chốc rồi mới nói khẽ: "Đại tỷ, tỷ đã từng nghe qua câu này chưa? Gần người là lẽ, xa người là duyên. Nếu có cách nói như vậy, đệ và con gái họ Hạ có lẽ, còn với cô nương kia là có duyên".

Phong thái hậu khẽ cau mày, như có phần không hiểu lời em trai nói, hỏi: "Có duyên chẳng phải rất tốt ư?".

"Tuy có duyên, song không có phận." Phong Quân Dương không khỏi cười khổ: "Đại tỷ, đừng nhắc đến nàng nữa, nàng đã không còn tình ý gì với đệ nữa rồi, trong lòng đã có người khác".

Phong thái hậu không nén nổi kinh ngạc, một hồi lâu không thốt nên lời, mãi đến khi đứa bé khóc ré lên, nàng mới vội bế con vào lòng, vừa nhẹ nhàng đung đưa dỗ dành, vừa khuyên Phong Quân Dương: "Đại trượng phu lo gì không có thê tử, nếu cô ta đã vô tình, đệ cũng bỏ đi thôi".

Phong Quân Dương mỉm cười gật đầu, nghĩ ngợi một chút, lại nói: "Đại tỷ, tin tức về biến Thanh Châu sẽ truyền vào trong triều rất nhanh thôi, đến lúc đó đệ sẽ nói Trịnh Luân là phản chủ tự lập, xem như quân phản nghịch, xuất quân chinh phạt".

Phong thái hậu hơi kinh hãi, nhất thời quên cả đứa con đang khóc trong lòng, nhìn thẳng vào Phong Quân Dương, hỏi: "Vậy chẳng phải là thật sự muốn đẩy Trịnh Luân ra ư? Một khi đã vậy, kế hoạch vài năm ở Giang Bắc của đệ, tất cả đều uổng phí rồi".

"Uổng phí thì uổng phí." Phong Quân Dương trầm giọng nói, "Chỉ có đẩy hắn làm bia thì chúng ta mới có thể dần dần đóng quân Nghi Bình, để

https://thuviensach.vn

sau này dùng tới”.

https://thuviensach.vn

14

Dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng

Tháng Mười một năm Vĩnh Ninh thứ tư, tin Trịnh Luân giết Tiết Thịnh Anh chiếm Thanh Châu tự lập truyền đến Thịnh Đô. Phong Quân Dương dâng tấu phẫn nộ quở mắng Trịnh Luân, nói hắn là kẻ bất trung bất nghĩa, người trong thiên hạ đều có thể giết, cũng xin triều đình cho đánh, nguyện tự mình dẫn đại quân lên phía Bắc thảo phạt Trịnh Luân.

Tháng Hai năm Tân Võ đầu tiên, Trịnh Luân vứt quách quan hệ thông gia của Phong Quân Dương với Hạ gia, kết thành liên minh với Trương gia ở Tĩnh Dương, cùng chống lại Hạ gia. Ngay lúc người đời đều nghĩ Trịnh Luân và Trương Hoài Mân sẽ đông tây hợp kích thì tháng Năm, Trịnh Luân lại lặng lẽ mang binh men theo chân núi đằng Tây Thái Hành xuôi về Nam, xua quân trực chỉ Nghi Bình.

Cùng lúc đó, trại lớn Tụ Nghĩa trại đệ nhất núi Thái Hành cũng liên kết với mấy sơn trại lớn ở phía Nam dãy Thái Hành, dẫn binh khỏi Thái Hành, hợp với đại quân Trịnh Luân, thế như sét đánh, không đợi Hạ gia quay về cứu đã chiếm được Nghi Bình.

Hạ Trạch còn ở Vũ An, sau khi nhận được quân báo thì lặng lẽ ngồi một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu lên nhìn tay phụ tá tâm phúc, hỏi: “Nghi Bình có nên đoạt lại không?”.

Phụ tá vuốt râu nghĩ ngợi, bỗng lại nói: “Còn phải xem Trịnh Luân với Phong Quân Dương có đoạn tuyệt thật không đã. Nếu thật sự đã đoạn tuyệt, Trịnh Luân chiếm Nghi Bình cũng không sao. Song nếu hai kẻ đó chỉ diễn,

https://thuviensach.vn

hắn đoạt Nghi Bình chính là đoạt cho Phong Quân Dương, nhất định không thể để hắn chiếm đóng Nghi Bình, bằng không, Phong Quân Dương đã có con đường lên Bắc rồi".

Hạ Trạch nhẹ giọng chế nhạo: " Lòng người khó đoán, Trịnh Luân bây giờ có còn tận tụy trung thành với Phong Quân Dương hay không, đừng nói là chúng ta, e là chính Phong Quân Dương cũng không biết nữa".

Trong thành Nghi Bình, Thần Niên lặng lẽ đứng nơi cao nhất ở cổng thành Nam trông về phía Nam. Mãi đến khi trời nhá nhem tối, nàng mới hoàn hồn, nghe thấy thang gác phía sau có tiếng bước chân vang lên, còn tưởng là Đại Ngốc đến tìm mình về ăn cơm, liền bảo: "Không cần lên nữa, ta xuống ngay đây".

Bước chân dừng khựng lại rồi tiếp tục đi lên. Thần Niên có phần kinh ngạc, quay người lại nhìn thì thấy Trịnh Luân từ thang gác đi lên. Nàng bất giác mỉm cười, giải thích: "Ta còn tưởng là Đại Ngốc đến gọi ta về ăn cơm".

Trịnh Luân lãnh đạm nói: "Y bảo muốn đến đây, đúng lúc ta cũng phải lên tuần tra, nên y bảo ta chuyển lời cho cô".

Thần Niên bật cười, thở dài: "Đồ lười biếng!".

Trịnh Luân đưa mắt nhìn nàng, đi đến cửa sổ nhìn ra xa bên ngoài, miệng có vẻ như tùy ý hỏi han: "Cô ở trên này rất lâu rồi phải không? Đang nhìn gì thế?".

Thần Niên cũng xoay người lại, trải tầm mắt ra ngoài thành lần nữa, mỉm cười đáp: "Không nhìn gì cả, chỉ nhìn chơi vậy thôi. Không ngờ đơn giản thế này đã đoạt được thành Nghi Bình, cảm giác hơi khó tin. Ngươi không biết ngày đó ta nói với Thôi Tập muốn đoạt Nghi Bình, cậu ta hoảng hốt cỡ

https://thuviensach.vn

nào đâu, ai ngờ mới chưa đầy một năm, ta đã đứng trên cổng thành Nghi Bình này rồi".

"Thôi Tập?" Trịnh Luân hơi kinh ngạc, hắn và Thần Niên hợp tác công thành, hắn đều đã quen một vài nhân vật tiếng tăm trong Tụ Nghĩa trại, nhưng chưa từng gặp cậu Thôi Tập này.

Thần Niên chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: "Cậu ta vốn là nhị đương gia Tụ Nghĩa trại, là quân sư trong trại, trại binh này của ta đều do cậu ta huấn luyện. Cậu ta là con út do phòng ngoài của Dương Thành sinh, bị Tiết Thịnh Anh đuổi giết chạy vào trong núi, được bọn Ôn Đại Nha cứu".

Trịnh Luân nghe thế nhíu mày, nói: "Sao cô có thể để một người như thế bên cạnh? Dương Thành chết trong tay vương gia, y và vương gia có mối thù không đội trời chung".

Bên môi Thần Niên lộ ra chút xót xa, gật đầu nói: "Đúng thế, cậu ta và Phong Quân Dương có thù oán, nên cậu ta tiết lộ hành tung của ta cho Hạ Trạch. Huynh đệ trong trại đều nói cậu ta vong ân bội nghĩa, lấy oán trả ơn, thực ra sao có thể coi là lấy oán trả ơn, chẳng qua cậu ta chỉ đang báo thù giết cha thôi. Lúc Phong Quân Dương tính kế hại Dương Thành, ta vẫn còn đang bên cạnh hắn, đầy hứng thú bàn bạc với hắn làm thế nào để không có sơ hở. Thôi Tập trả thù ta, thực cũng chẳng sai".

Trịnh Luân mím môi trầm mặc, lát sau mới hỏi Thần Niên: "Thôi Tập kia giờ đang ở đâu? Cô giết y chưa?".

"Không đâu." Thần Niên cười nhẹ lắc đầu, "Sau khi về trại ta nhốt cậu ta lại, giết sao đây? Cậu ta còn có em gái chưa đầy bốn năm tuổi. Giết Thôi Tập, Mậu Nhi phải làm thế nào bây giờ? Chẳng nhẽ lại nhổ cỏ tận gốc? Hay là lừa con bé nói anh con bé bị người khác giết, để con bé tiếp tục đối đãi với ta như ân nhân?".

https://thuviensach.vn

“Lòng dạ đàn bà!” Trịnh Luân không nhịn được nói, sau lại chuyển đề tài, hỏi Thần Niên. “Ta không thể ở lại đây lâu, phải nhanh chóng trở về Thanh Châu, ta để lại cho cô hai vạn binh mã, cô có thể bảo vệ Nghi Bình không?”.

“Hai vạn?” Thần Niên nhướng mày, cười lắc đầu. “Không cần nhiều vậy, ngươi để lại cho ta ba nghìn tinh binh là được rồi, trong tay ta vẫn còn mấy nghìn trại binh nữa, gom lại thủ Nghi Bình là đủ rồi”.

Trịnh Luân ngờ đâu nàng lại kiêu ngạo đến thế, không dằn nổi liếc nàng một cái, nói: “Kẻ Hạ gia kiêng dè nhất hiện nay không phải Trương gia, không phải ta, mà là vương gia. Vương gia đã điều binh lên Bắc, Hạ Trạch vì phòng ngừa vương gia qua Nghi Bình lên Bắc, chiếm cứ hai châu Thanh, Ký, rất có thể sẽ chia binh làm hai đường, một đường tấn công Thanh Châu, một đường đến đoạt Nghi Bình. Hai nơi này, bất luận là chiếm nơi nào đều có thể ngăn vương gia lại. Phía Thanh Châu hiểm yếu, ta không cần nhiều binh mã lắm vẫn có thể bảo vệ được, nhưng phía cô, có lẽ sẽ thêm phần khó khăn”.

Thần Niên lại chỉ cười, bảo: “Suy đoán của ngươi là căn cứ vào việc Hạ Trạch không tin ngươi thật sự phản chủ tự lập, nên mới phải làm việc đó. Nếu ngươi thật sự đã cắt đứt với Phong Quân Dương, e gã sẽ không để ý đến ngươi trước đâu, mà tập trung đánh Trương Hoài Mân, chờ sau khi diệt Trương gia mới quay lại đối phó với ngươi”.

Trịnh Luân nghe ra lời nàng có một tầng nghĩa khác, trầm giọng hỏi: “Cô có ý gì?”.

“Rất đơn giản, nếu ngươi và Phong Quân Dương thực sự tan vỡ, Hạ Trạch sẽ không những không đánh Nghi Bình mà sợ là còn ước gì Phong Quân Dương nhanh chóng điều binh đến đây, nhìn chủ tớ các ngươi tranh chấp”.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân hiểu lầm Thần Niên muốn khuyên hắn phản bội Phong Quân Dương, mặt sắc lại, nói: "Ta nói rồi, ta sẽ không phản bội vương gia".

"Ta cũng không mong ngươi phản bội hắn, nếu không Giang Bắc còn phải đánh trận thêm hai năm nữa, người chịu tội chính là bách tính dân thường." Thần Niên cười, ngoái đầu nhìn ra ngoài thành, một lát sau không đầu không cuối hỏi Trịnh Luân, "Ngươi ở Vân Tây đã thành thân chưa?".

Trịnh Luân không ngờ nàng lại đột nhiên nói đến chuyện này, bất giác nhíu mày, lạnh lùng nói: "Chưa thành thân".

Thần Niên chậm rãi gật đầu, hỏi tiếp: "Thế có ý trung nhân chưa?".

Trịnh Luân không biết vì sao nàng hỏi thế, trong lòng xốn xang, lại không biết nên đáp thế nào, bèn chỉ mím môi im lặng. Hắn trầm mặc như vậy càng khiến Thần Niên hiểu lầm, tưởng rằng Trịnh Luân yêu mà không có được Vân Sinh, liền áy náy mỉm cười với hắn, nói: "Xin lỗi, hỏi đến chuyện làm ngươi đau lòng. Nhưng Vân Sinh là vị hôn thê của vương gia ngươi, cho dù ngươi có chung tình với cô ấy hơn nữa, e là cũng không cách nào đạt được ước muốn".

"Nói hươu nói vượn ít thôi!" Trịnh Luân chợt có chút căm tức, lại thấy trong lòng rối rắm, không muốn ở đây với Thần Niên nữa, xoay người đi đến chỗ thang gác.

Thần Niên lại lách mình cản hắn lại, hơi ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: "Trịnh Luân, huynh lấy ta đi".

Câu nói này giống như lấy búa tạ đập vào tim Trịnh Luân, làm hơi thở của hắn nghẹn lại, một lát sau mới chậm chạp tỉnh táo lại, biến sắc nói: "Tạ cô nương, cô điên à?".

Hắn không muốn để ý đến nàng nữa, vòng qua bên cạnh nàng xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Thần Niên lại cản hắn thêm mấy lần nữa, chỉ hỏi: “Huynh sợ sau này Phong Quân Dương không dung thứ cho huynh, giết huynh sao?”.

Trịnh Luân thấy không thoát nổi sự quấn dính của nàng, dứt khoát dừng bước, lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Tạ cô nương, Trịnh Luân không sợ chết”.

“Vậy huynh sợ điều gì?” Thần Niên nhìn chòng chọc vào hắn, hỏi: “Người đời đều biết ta do Phong Quân Dương chiếm làm của riêng, chỉ cần huynh lấy ta, sẽ không còn ai hoài nghi huynh không đoạn tuyệt thật với Phong Quân Dương nữa, Phong Quân Dương có điều bao nhiêu binh mã lên Bắc đi chăng nữa thì mọi người cũng chỉ cho là hắn đuổi theo huynh mà đến. Hơn nữa”, Thần Niên bật cười, “một khi ta gả cho huynh, cho dù chúng ta hữu danh vô thực, trong lòng Phong Quân Dương ắt có vướng mắc, ta cũng không uy hiếp được Vân Sinh tiểu thư của huynh nữa”.

Trịnh Luân cố nén lửa giận trong lòng, lạnh giọng hỏi: “Tạ cô nương, cô muốn làm gì?”.

“Ta làm gì chứ?”. Thần Niên nhẹ nhàng cong khóe miệng, đáp: “Chỉ mong thành Nghi Bình này có thể chết ít người hơn, vậy là đủ rồi”.

Ánh mắt Trịnh Luân hết sức phức tạp, hình như có cảm xúc không thể nói rõ ở trong đó, hắn nhìn Thần Niên một hồi lâu rồi mới hỏi: “Cô có biết rằng người yêu cô sâu sắc lắm không?”.

Thần Niên thoáng cụp mắt xuống.

Trịnh Luân lại hỏi: “Cô có biết một khi cô gả cho ta, cô sẽ không thể gả cho người nữa không? Cho dù sau này người chiếm thiên hạ, ta còn sống, người cũng không thể đoạt thê tử của thần tử; ta chết đi, người cũng không thể bắt quả phụ tiến cung”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên giương mắt nhìn hắn, nhìn một chốc rồi nhoẻn miệng cười, nói: "Trịnh tướng quân, huynh lạ thật đấy. Tạ Thần Niên có lấy được Phong Quân Dương hay không thì liên quan gì đến huynh? Nếu huynh sợ chết thì cứ việc nói thẳng, không cần viện cớ này nọ".

Trịnh Luân nhìn nàng chăm chăm, chậm rãi nói: "Tạ cô nương, từ ngày Trịnh Luân ta khởi binh Thanh Châu thì đã đưa sinh tử ra khỏi vòng suy xét rồi. Cho dù ta không lấy cô, sau này chưa chắc người đã có thể tha cho ta, mà nếu ta lấy cô, người cũng chưa chắc đã giết ta. Nhưng mà, cô đã nghĩ kĩ càng chưa? Cô không muốn ở bên người thật sao?".

Khóe miệng Thần Niên từ từ xụ xuống, rồi lại bất chợt cong lên, nửa thật nửa giả nói: "Trịnh tướng quân, huynh là con người đàng hoàng. Nhưng huynh cũng ngẫm lại đi, chờ sau này vương gia của huynh đoạt được thiên hạ, hoàng hậu đương nhiên là Vân Sinh tiểu thư của huynh, ta ấy à, dẫu có nghịch thiên, cũng chỉ là phi tử. Nhưng phi tử có thể xuất thân sơn tặc ư? Nên vương gia nhà huynh tất sẽ rửa sạch gốc gác cho ta, không biết ta sẽ thành con gái vị đại thần nào nữa. Hơn nữa, Tạ Thần Niên có lấy Trịnh Luân làm phu quân hay không cũng đều không thể gả cho Phong Quân Dương, người gả cho hắn chỉ có thể là thục nữ danh môn. Kế này của ta nhìn có vẻ như dùng thanh danh của Tạ Thần Niên và tính mệnh của huynh để cược, nhưng thanh danh của Tạ Thần Niên vô dụng, nói cho cùng, bị hớ chỉ có mỗi mình huynh mà thôi".

Trịnh Luân nghe thế cau mày, hỏi: "Cô muốn thay đổi thân phận để ở bên người?".

"Cũng chưa chắc, còn phải xem hắn có tin sự thanh bạch của ta không đã." Thần Niên tắt nụ cười, nghiêm mặt nói: "Trịnh Luân, đây vốn là một canh bạc, để có thể lừa Hạ Trạch mắc mưu, để có thể giảm thiểu số lượng dân chúng vô tội chết đi, hai chúng ta cược với Phong Quân Dương, cái ta cược là tín nhiệm hắn dành cho ta, còn cái huynh cược là sự độ lượng của hắn".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân mím môi, hồi lâu không lên tiếng.

Thần Niên lui về sau hai bước, đứng nơi thang gác, nói tiếp với hắn: "Việc này không cưỡng ép được, lại liên quan đến sinh tử của huynh, để huynh tự quyết định thì hơn, mong huynh trước khi đi có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục".

Nàng nói xong liền không khuyên nhiều nữa, xoay người xuống lầu. Vừa mới xuống tường thành, Đại Ngốc đã tìm đến, to tiếng hỏi: "Đại đương gia, có về ăn cơm không?".

Thần Niên gật đầu, cũng chưa lên ngựa, chỉ dắt theo con ngựa chậm rãi tản bộ về phủ thủ thành, nửa đường gặp Triêu Dương Tử lưng đeo hòm thuốc đi từ quân doanh ra, không khỏi dừng bước, chờ ông đến gần, hỏi: "Đạo trưởng, thương binh sao rồi?".

Triêu Dương Tử bao ngày bận rộn cứu người, chịu đựng đến đỏ mòng hai mắt, nói: "Có thể cứu được đều cứu rồi, không cứu được thì chỉ có thể để họ chết cho thống khoái". Ông không dằn nổi dừng chân, quay đầu nhìn về phía Thần Niên, có phần kích động hỏi, "Có cần tranh đi đoạt lại thế này không? Đúng, họ hèn mọn, họ một chữ bẻ đôi cũng không biết, chỉ biết đào đất kiếm ăn, cả đời bán mặt cho đất bán lưng cho trời, nhưng họ cũng có cha sinh mẹ dạy, cũng có tay có chân, họ cũng rành rành là người mà!".

Thần Niên im lặng không đáp, chỉ cúi đầu chầm chậm đi đường. Triêu Dương Tử xả giận xong, thấy dáng vẻ nàng như vậy, trong lòng có phần hối hận, nghĩ ngợi một chút, đoạn nói: "Ta không giận cô, ta giận là giận đám thế phiệt thế gia tranh đoạt thiên hạ, không màng đến sống chết của dân chúng, dùng vô số mạng người để lấp đầy dã tâm của mình".

Thần Niên ngẩng đầu nhìn ông, nhếch mép cười, nói: "Đạo trưởng, ta biết trong lòng ngài khó chịu. Song hai chúng ta không ai có thể xoay

https://thuviensach.vn

chuyển lẽ trời được. Nếu thiên hạ đã đại loạn, điều chúng ta có thể làm chính là bảo vệ tính mạng của một vài lão bách tính, ngóng trông thái bình lập lại thôi".

Phẫn uất bất lực của Triêu Dương Tử tràn ngập cõi lòng, nhưng chẳng có chỗ phát tác, đành thở dài thật dài.

Mấy người về đến ngoài phủ thủ thành, thấy Ôn Đại Nha đang đứng dưới bậc thang, ngẩng đầu nhìn biển hiệu ngoài cửa mà sững sờ. Thần Niên ném dây cương trong tay cho Đại Ngốc, tiến lên hỏi: "Ôn đại ca đang nhìn gì thế?".

Ôn Đại Nha ngoái lại nhìn Thần Niên, vẫn có phần không dám tin hỏi nàng: "Chúng ta chiếm được thành Nghi Bình rồi sao?".

Thần Niên mỉm cười gật đầu: "Coi như là thế".

Ôn Đại Nha lại hỏi: "Vậy nghề nghiệp của chúng ta sau này thì sao? Làm ăn thế nào đây?".

Thần Niên không ngờ hắn lại lo việc này, bất giác bật cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai Ôn Đại Nha, thấp giọng nói: "Ôn đại ca, huynh ở trong thành này không khác gì chúng ta ở trong núi đâu. Trước kia huynh xuống núi làm ăn, giờ còn phải coi sóc làm ăn trong thành Nghi Bình này. Bất luận là ai, bất luận là sống trong thành hay từ thành đi ra ngoài đều phải đưa tiền cho huynh mới được".

Ôn Đại Nha nghi hoặc: "Đây là kiểu làm ăn gì?".

Thần Niên nín cười, đáp: "Đây gọi là thu thuế".

Triêu Dương Tử nghe thế vuốt râu cười to, lưng đeo hòm đi vào trước, Thần Niên lại vỗ vỗ Ôn Đại Nha còn ngây ra đó, cười bảo: "Về nhanh lên

https://thuviensach.vn

nào, chúng ta còn chưa ăn cơm đâu".

Cơm canh trong phủ đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu, tuy hơi qua loa nhưng đám Thần Niên câu nào câu nấy đều bàn chuyện cứu người, thật ra ăn cũng ngon lành lắm. Mọi người vây quanh bàn ăn cơm, Trịnh Luân từ ngoài đi nhanh vào, đứng trước bàn nhìn Thần Niên, trầm giọng nói: "Tạ cô nương, ta lấy cô".

Hắn còn chưa dứt lời, một chiếc đũa trong tay Ôn Đại Nha đã rơi xuống.

Thần Niên ngẩng đầu nhìn Trịnh Luân, thản nhiên đáp: "Được, huynh lấy Nghi Bình làm sính lễ, ta gả cho huynh".

Lời vừa nói ra, chiếc đũa còn lại trong tay Ôn Đại Nha cũng theo lời mà rơi xuống nốt. Trịnh Luân không nói thêm nữa, xoay người ra khỏi phòng. Mọi người trong phòng đều kinh ngạc khôn cùng, chỉ đực mặt ra ngồi đó, Ôn Đại Nha lại là người hoàn hồn sớm nhất, nhìn Thần Niên, cả kinh nói: "Đại đương gia?".

Thần Niên nhướng mày nhìn hắn, hỏi: "Sao hả?".

Ôn Đại Nha chỉ tay theo hướng Trịnh Luân bỏ đi, không dám tin vào tai mình mà hỏi Thần Niên: "Cô muốn gả cho hắn?".

Thần Niên gật đầu, đáp: "Hắn chưa lấy vợ, ta chưa gả chồng, hai người hợp lại chẳng phải tốt lắm sao?".

Linh Tước chợt đứng bật dậy, kích động hỏi: "Vậy Lục đại ca thì sao? Cô gả cho Trịnh tướng quân, Lục đại ca phải làm sao bây giờ?".

Vừa nói ra lời, trong phòng lại lắng xuống, Lỗ Vinh Phong vội đưa tay kéo cô ngồi xuống, không ngờ Linh Tước lại ra sức hất tay phụ thân ra, chỉ nhìn chằm chằm vào Thần Niên, hỏi: "Huynh ấy đi đoạt thứ mà cô muốn,

https://thuviensach.vn

cô lại ở đây gả cho người khác, đến khi huynh ấy trở về, cô còn mặt mũi nào mà gặp huynh ấy?".

"Linh Tước!" Lỗ Vinh Phong tức giận mắng, đứng dậy giơ tay toan tát con gái mình.

Ngón tay Thần Niên hơi nhích, chiếc đũa bắn vụt ra, đập thẳng vào cổ tay Lỗ Vinh Phong, làm ông rời tay ra. Thần Niên bình tĩnh nhìn Linh Tước, hỏi: "Linh Tước, số người chết trong trại do cô thống kê, cô nói cho ta biết, lần này chiếm lĩnh Nghi Bình, chúng ta đã chết bao nhiêu người?".

Linh Tước sững lại, trầm mặt đáp: "Đã chết một ngàn ba trăm năm mươi hai người".

Thần Niên lại hỏi: "Có biết quân của Trịnh tướng quân chết bao nhiêu không?".

"Số lượng bọn họ nhiều hơn chúng ta, lại là chủ lực công thành, bị chết càng nhiều".

"Có biết binh lính trong phủ thủ thành Nghi Bình chết bao nhiêu không?".

Linh Tước quay đầu đi chỗ khác, cắn môi không đáp.

Thần Niên chỉ lặng lẽ nhìn cô, giọng nói ôn hòa mà kiềm chế: "Trong số những người ấy, có bao nhiêu người có song thân? Có bao nhiêu người có vợ hiền, có con ngoan? Cha mẹ vợ con họ ta đều có mặt mũi đi gặp, vì sao lại không có mặt mũi gặp Lục Kiêu?".

Linh Tước không trả lời được, sau một lúc đứng ngây ra thì đột nhiên che miệng bật khóc thành tiếng, một mình bỏ chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thần Niên chỉ thờ ơ liếc mắt một cái, sai bảo Ôn Đại Nha: “Đuổi theo xem sao, đừng để cô ấy gặp chuyện gì”.

Tháng Bảy năm Tân Võ đầu tiên, tân chủ Thanh Châu Trịnh Luân lấy thành Nghi Bình làm sính lễ, cầu hôn nữ trại chủ Tạ Thần Niên của Tụ Nghĩa trại núi Thái Hành. Tin tức này vừa truyền ra, người đời náo động.

Trong phủ đại tướng quân ở Thịnh Đô, Phong Quân Dương nhốt mình trong thư phòng một ngày một đêm, không có động tĩnh gì. Thuận Bình rơi vào đường cùng, buộc lòng phải liều mình xông vào, quỳ gối trước giường Phong Quân Dương, lạy lục khóc không thành tiếng, nói: “Chủ tử, người hãy nghĩ đến điều tốt. Tạ cô nương làm thế, có lẽ là cố tình dỗi dằn với người thôi, nhưng cô ấy dỗi người như thế, chẳng phải là đang nói rõ rằng trong lòng cô ấy vẫn còn có người sao”.

Phong Quân Dương nghe thế, môi nở nụ cười khổ sở, nhẹ giọng nói: “Không phải nàng đang bực bội với ta, nàng muốn xả thân thủ nghĩa, giống như năm ấy ở sườn Phi Long, quân Ký Châu bắt bằng hữu của nàng đi, nàng biết rõ đi là sẽ chết, vậy mà vẫn vứt ta lại để đuổi theo”.

“Có lẽ là báo ứng”, ánh mắt chàng trống rỗng, lặng lẽ nhìn lên trần nhà, “trong lòng ta coi giang sơn nặng hơn nàng nên trong lòng nàng chữ ‘nghĩa’ còn quan trọng hơn ta nhiều”.

Chàng lại xuất thần hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng sai Thuận Bình: “Chuẩn bị quà mừng, ta muốn đi dự lễ”.

Bởi Trịnh Luân còn phải dẫn binh về lại Thanh Châu, hôn lễ ấn định cử hành vào ngày mùng chín tháng Tám, thời gian mặc dù hơi vội vàng, song đương lúc chiến tranh, đôi bên nam nữ đều không quá để ý, người ngoài cũng không ai phản đối, chỉ bận rộn thay hai người sắp xếp hôn lễ.

https://thuviensach.vn

Một thời gian sau, Tịnh Vũ Hiên từ chỗ nạn dân Tụ Nghĩa trại đến thành Nghi Bình, nghe nói đồ đệ muốn gả cho Trịnh Luân liền tìm đến đánh với Trịnh Luân một trận, thấy hắn tiếp mình trên trăm chiêu mà vẫn không hề lép vế mới dừng tay, nói: "Được, chọn tiểu tử này đi!".

Thần Niên và Triêu Dương Tử nghe tin chạy tới, dở khóc dở cười, Triêu Dương Tử kéo Tịnh Vũ Hiên sang một bên giáo huấn, Thần Niên thì cười xin lỗi Trịnh Luân, nói: "Xin lỗi, tính nết sư phụ ta thế đấy, bà không có ác ý đâu".

"Không sao." Trịnh Luân nói xong lại xoay người đến chỗ Tịnh Vũ Hiên, trịnh trọng cúi người hành lễ một cái, nói: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm võ công cho Trịnh Luân".

Tịnh Vũ Hiên vốn bị Triêu Dương Tử giảng đạo đến mất kiên nhẫn, thấy Trịnh Luân đến chào, liền chỉ vào hắn nói với Triêu Dương Tử: "Ông thấy chưa, hắn có làm sao đâu, ông cứ lắm mồm cái gì?".

Triêu Dương Tử hết cách bèn lôi bà đi. Thần Niên bật cười, nói cáo từ với Trịnh Luân rồi cũng muốn đi. Không ngờ Trịnh Luân lại từ phía sau đi tới, nói: "Ta đưa cô về".

Thần Niên nghiêng đầu cười với hắn, bảo: "Không cần, huynh bận việc của huynh, tự ta đi là được, ban ngày ban mặt, lại ở trong thành, không có nguy hiểm gì đâu".

Trịnh Luân vẫn không nhìn nàng, chỉ thấp giọng nói: "Trong thành không thiếu mật vụ thám báo các nơi, nếu đã muốn diễn, thì đừng để bại lộ sơ sót".

Thần Niên hiểu ý hắn, lẹ làng gật đầu, chờ sau khi ra khỏi quân doanh, sóng vai bước chầm chậm với hắn, thoải mái tán gẫu: "Trước kia huynh từng tới Nghi Bình chưa?".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân bất giác tránh sang bên cạnh rồi mới nói: “Tới rồi”.

Thần Niên vẫn chờ hắn nói câu kế, không ngờ hắn lại im lặng không nói không rằng, nàng chỉ có thể tự đón lời, cười bảo: “Trước kia ta cũng từng tới, có điều đã từ rất lâu rồi, là lén đến đây cùng bằng hữu Thanh Phong trại, hai đứa tổng cộng hùn vào được mấy lạng bạc vụn, giấu vào trong người giống như giấu cả núi vàng vậy, thấy cái gì cũng muốn mua, nhưng đến khi móc bạc ra rồi, mua cái gì cũng thấy tiếc”.

Trịnh Luân nghe đến là thích thú, hỏi nhỏ: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó?” Thần Niên không khỏi cười khẽ, khóe miệng cong lên, nghiêng đầu nhìn Trịnh Luân, buông lỏng tay nói: “Sau đó bạc bị trộm mất. Ta và bằng hữu vừa bực tức vừa xót ruột, đứng bên vệ đường giậm chân mắng tên tiểu tặc kia nửa ngày, mắng hắn là đồ xấu xa, trộm hết cả bạc đi luôn, chúng ta đánh cướp còn biết để lại lộ phí cho người ta kia kìa!”.

Nàng kể rất sống động, làm Trịnh Luân cũng không nhịn nổi bật cười, nhưng sau khi cười, hắn lại lập tức dập tắt nụ cười, khóe miệng cũng mím lại. Thần Niên không xét nét, vẫn tiếp tục kể: “May mà trước đó bạn ta đã mua cho cô nương mình thích một cây trâm bạc, thực ra cũng không coi là uổng công đến đây. Nhưng cậu ấy vốn cũng muốn tặng ta một cây trâm, ai dè bạc lại bị tên tiểu tặc kia thuổng mất, không tặng ta nữa, song lại thấy không yên lòng, cuối cùng bèn…”.

Nàng nói đến đây, đột nhiên lại thấy cổ họng như nghẹn lại, không nói tiếp được, dừng lại chốc lát mới cười bảo: “Bèn dùng mấy cắc lẻ mua một cây trâm gỗ tặng ta, ta tức đến nỗi đuổi cậu ấy chạy nửa vòng núi, còn lải nhải mắng nhiếc thằng tiểu tặc trộm bạc của bọn ta cả buổi”.

Môi Trịnh Luân không mím lại nữa, chỉ chậm rãi thả lỏng, nói: “Tạ cô nương, sơn tặc cũng không khá hơn tiểu tặc là bao”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cười, gật đầu nói: “Đúng thế, nhưng khi đó chúng ta chỉ cảm thấy làm sơn tặc là chuyện dựa theo lẽ thường, còn đám tiểu tặc kia mới là bọn tội ác tày trời”.

Trịnh Luân không khỏi cong miệng mỉm cười. Hắn vận chiến bào, cao lớn oai hùng, còn nàng tuy trâm thô quần vải nhưng dáng người lại yểu điệu, diễm lệ vô song, hai người sánh bước bên nhau, thi thoảng nhỏ giọng cười đùa, suốt dọc đường thu hút vô vàn ánh mắt ngưỡng mộ. Đến khi tới bên ngoài phủ thủ thành, Trịnh Luân mới dừng bước, nói với Thần Niên: “Ta đã tìm một đại trạch ở phía nam thành rồi, hai ngày nay cô dẫn thuộc hạ qua đó ở trước, chờ hôn lễ xong xuôi lại quay về phủ thủ thành”.

Hôn lễ cử hành ở phủ thủ thành, Thần Niên tất nhiên không thể ở đây, nàng nghe thế gật đầu, đáp: “Được”.

Hai người giờ mới chia tay, Trịnh Luân đứng ở cửa nhìn Thần Niên xoay người đi vào phủ rồi mới rảo gót rời đi, đi được một chút lại chạm mặt lão hòa thượng Tuệ Minh. Lúc Trịnh Luân còn làm thủ lĩnh thị vệ bên cạnh Phong Quân Dương, từng gặp Tuệ Minh ở Thịnh Đô, liền chắp tay trước ngực, cúi người hành lễ với lão, nói: “Đại sư”.

“Trịnh tướng quân.” Tuệ Minh trả lễ, ánh mắt thương hại nhìn Trịnh Luân, lại nói khẽ, “Trịnh tướng quân sinh tâm ma”.

Trịnh Luân hơi cứng người, khuôn mặt lập tức kiên nghị trở lại, lắc đầu nói: “Đại sư nhìn nhầm rồi, Trịnh Luân không có tâm ma”.

Tuệ Minh niệm A di đà Phật một tiếng, nói: “Thế nhân đều khổ, đều có tâm ma, không e sợ, không mê hoặc, tâm bình dị đối đãi là tốt nhất”.

Trịnh Luân lạnh lùng cười, đi đến bên cạnh Tuệ Minh, hạ giọng nói với lão: “Lão hòa thượng, ta không phải nàng, ta là kẻ giết người từ núi thây

https://thuviensach.vn

biển máu mà ra, đừng nói tâm ma, kể cả thành ma thật ta cũng không sợ. Ta khuyên lão một câu, đừng lừa gạt nàng thiện tâm, để nàng làm Bồ tát xả thân gì đó, lão cứ chờ xem, nếu nàng thật sự chặt đứt tục niệm, để xem vương gia có hủy cái ngôi miếu nát của lão không!".

"A di đà Phật!" Tuệ Minh lại niệm một câu, "Trịnh tướng quân, Tạ cô nương duyên trần chưa đứt, sẽ không xuất gia nổi đâu, Trịnh tướng quân yên tâm, cũng mong vương gia nhà ngài yên tâm".

Trịnh Luân giờ mới lùi về sau hai bước, kính cẩn cúi chào Tuệ Minh, nhanh chóng bỏ đi.

Đợi đến mùng chín tháng Tám, chỉ thấy bên trong phủ thủ thành giăng đèn kết hoa, rực rỡ muôn màu, mới tờ mờ sáng đã vô cùng náo nhiệt. Lát sau kiệu hoa của tân nương tới ngoài cửa lại càng chiêng trống rầm trời, rộn ràng pháo nổ, nhưng tiếng động lớn nhường ấy vẫn không nhấn chìm nổi những tràng cười đùa mọi người tuôn ra.

Bởi vì ở trong quân, hết thảy hôn lễ đều giản lược, Trịnh Luân vận hỉ phục màu đỏ, bên ngoài lại mặc giáp sáng màu bạc, đón Thần Niên thân vận đồ cưới lụa đỏ thẫm thêu tơ vàng, đầu che khăn từ trong kiệu ra, dùng đồng tâm do lụa đỏ tươi kết nên dắt nàng thong thả bước, trong tiếng tán dương của người xướng lễ, từng bước một đi vào đại sảnh phủ thủ thành.

Theo tập tục khi ấy, hôn lễ chỉ bắt đầu sau khi trời tối, tiến hành đến lúc này đã là đêm, bên trong phủ thủ thành đèn đuốc sáng trưng, càng lộ vẻ vui hoan. Hơn nữa hôn lễ lần này, tân lang tân nương đều chẳng phải người bình thường, bởi vậy đến chúc mừng dự lễ rất đông, đại sảnh tuy lớn nhưng vẫn bị khách khứa chen đầy ăm ắp, có nhiều khách còn không chen vào nổi. Trong đó rất nhiều người đều là nhân sĩ giang hồ vì trại chủ Tụ Nghĩa trại mà đến, cũng không để ý gì cả, kiễng chân lên cũng không thấy bóng dáng đôi dâu rể mới đâu bèn dứt khoát hoặc đứng lên lan can ngoài hè, hoặc nhảy lên cây trong đình, hớn ha hớn hở xem cảnh vui.

https://thuviensach.vn

Nếu đã là vậy, Phong Quân Dương ngồi trên nóc nhà đối diện cũng không thu hút sự chú ý của ai, trái lại có người thấy chỗ chàng tốt, không khỏi cũng nhảy lên, khi ngồi xuống cách chàng không xa còn cười nói: "Huynh đài chọn chỗ tốt, chỗ này nhìn rõ nhất".

Phong Quân Dương ngoảnh mặt làm ngơ, không hề đoái hoài, Thuận Bình bên cạnh chàng lại sợ bị người nhìn ra sơ hở, vội vã cười bồi với người nọ rồi tỏ vẻ lo lắng, đến bên cạnh Phong Quân Dương, nhỏ giọng khẩn cầu: "Gia, chúng ta đi đi!".

Phong Quân Dương không hơi đâu để ý, chỉ lẳng lặng dõi mắt nhìn xuống đôi tân lang tân nương chậm rãi đi vào đại sảnh. Có tay xướng lễ đứng trước sảnh cao giọng khen ngợi, người đó hiển nhiên là cao thủ nội công, giọng to điếc tai, có thể nén lại toàn bộ tiếng động của khách khứa, rõ ràng vang dội truyền đến mỗi góc khuất trong viện.

"Nhất bái thiên địa, phu thê nắm tay, tình cùng trời đất."

Khách ở đại sảnh né mình tránh đường, Trịnh Luân dắt Thần Niên từ từ xoay lại, đang muốn quỳ lạy trời đất bên ngoài cửa, giữa lúc giương mắt trông thấy người đứng trên nóc nhà đối diện thì cũng lập tức ngây người.

Phong Quân Dương mím chặt môi, đứng dậy nhảy từ nóc nhà xuống, trong cái nhìn chăm chú của tất cả, từng bước đi về phía hai người họ. Thần Niên đội khăn che đầu, không thấy bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, chờ đám người huyên náo dần yên tĩnh lại mới nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần từng bước từng bước, cuối cùng dừng lại trước sảnh, đứng đó hồi lâu không động tĩnh gì.

Trịnh Luân có phản ứng trước, chắp tay hành lễ với Phong Quân Dương, trầm giọng hỏi: "Vân Tây vương đến dự lễ ư?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương không đáp, chỉ bình thản nhìn Thần Niên, nhẹ giọng hỏi nàng: “Nàng thật sự muốn gả cho người khác?”.

Thần Niên im lặng một lát, rồi cách lớp khăn voan thờ ơ đáp: “Vân Tây vương từ xa tới chúc mừng, Tạ Thần Niên lấy làm vinh hạnh, nhưng xin người hãy dời bước ra dự lễ, đừng làm trễ nải ngày lành tháng tốt của ta”.

Phong Quân Dương lại cong môi cười, chỉ nhẹ giọng hỏi nàng: “Thần Niên, nàng thật sự muốn gả cho người khác? Nàng không muốn gả cho A Sách?”.

Thần Niên rất lâu không trả lời, Trịnh Luân bất giác quay đầu nhìn nàng, tay giật khẽ dải lụa mà hai người đang nắm, thấy chỗ nàng nắm đã có hai khoảng ướt đẫm nho nhỏ, trong lòng hắn phút chốc căng thẳng, không nói được rõ là đau đớn hay xót xa, chỉ còn cách dời tầm mắt, quay đầu nhìn Phong Quân Dương, nói: “Xin Vân Tây vương tránh ra”.

Nói xong lại căn dặn tâm phúc bên cạnh, đã có dự tính mà nói: “Vân Tây vương ở xa tới vất vả, mau lui xuống sắp xếp đàng hoàng”.

Thuận Bình không nhịn được nữa, lao từ trong đám người ra, chỉ thẳng vào Trịnh Luân, đau đớn mắng: “Trịnh Luân, ngươi là đồ lòng lang dạ sói thất tín bội nghĩa, trước kia ta mù nên mới đối xử với ngươi như huynh đệ”.

Hộ vệ của Trịnh Luân vây quanh muốn bắt Phong Quân Dương và Thuận Bình, trong số khách khứa lại bỗng nhiên có vài người khác nhảy ra, che bên ngoài Phong Quân Dương và Thuận Bình, tay cầm sẵn nỏ, hướng vào mọi người.

Trịnh Luân cười nhạt, nói: “Thì ra Vân Tây vương đến có chuẩn bị, muốn cướp dâu ư? Nhưng ngài cũng coi thường Trịnh Luân ta quá rồi!”.

https://thuviensach.vn

Hắn ném dải lụa trong tay, đang toan tiến lên thì Thần Niên bên cạnh giữ hắn lại: "Ngày đại hỉ không hợp thấy máu tanh".

Nàng lại xoay người về phía Phong Quân Dương, lãnh đạm nói: "Phong Quân Dương, nể tình chúng ta quen biết, mong ngươi đừng phá rối hôn lễ của ta. Nếu ngươi muốn dự lễ, mời đứng sang một bên, nếu không muốn, xin dời gót cho, đừng chọc phu quân ta tức giận, tổn hại đến tính mạng người".

Phong Quân Dương im lặng nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên cười nhạt, đáp: "Được, ta dự lễ, ta xem nàng và hắn bái đường thành thân".

Trong lòng Trịnh Luân hổ thẹn, song lại sợ kẻ khác nhìn ra sơ hở, nhất thời không dám nhìn Phong Quân Dương, chỉ quay người nhặt dải lụa dưới đất lên, lạnh lùng nói với tay xướng lễ: "Còn thất thần gì nữa?".

Tay xướng lễ giờ mới kịp phản ứng, vội hét to: "Nhất bái thiên địa, phu thê nắm tay, tình cùng năm tháng…".

Giọng của y vẫn to như thế, chỉ là mọi người không còn ồn ã như ban nãy nữa.

Phong Quân Dương đứng đó, nhìn Thần Niên theo Trịnh Luân thong thả quỳ xuống, khoảnh khắc đầu gối nàng chạm đất, lồng ngực chàng như bị kiếm sắc đâm trúng, mũi kiếm kia đâm xuyên trái tim cực kì chuẩn xác, sau đó chậm rãi xoay một cái, rồi lại chậm rãi rút ra. Đau, rất đau, nhưng cho dù đau đớn đến thế, chàng cũng không dám chớp mắt dù chỉ một cái, chàng sợ sau khi chớp mắt rồi nước mắt sẽ ứa đầy, sẽ không nhìn rõ nàng nữa, không nhìn thấy nàng vận đồ cưới như lửa đỏ, cùng chiếc khăn đội đầu thêu hình long phượng trình tường kia.

Lễ thành thân này, vốn nên là của chàng, vốn nên là của A Sách và Thần Niên.

https://thuviensach.vn

Nàng từng nép vào lòng chàng, rụt rè hỏi: “A Sách, chờ nghĩa phụ ta trở về, chúng ta sẽ thành thân, được không?”.

Chàng đã trả lời nàng thế nào?

Chàng đáp: “Được”.

Nàng cũng từng mở to đôi mắt đẫm lệ, gằn từng tiếng hỏi chàng: “Sau này chàng có bái đường thành thân với Vân Sinh không?”.

Chàng lại đã trả lời nàng thế nào?

Chàng đáp: “Có”.

Nàng còn từng hỏi chàng: “Chàng muốn ta lấy cái tên Vân Sinh gả cho chàng, phải không?”.

Chàng đáp: “Chỉ cần chúng ta có thể bên nhau, cần gì tính toán nàng lấy thân phận gì gả cho ta”.

Cái tên Tạ Thần Niên này không dùng được, Phong Quân Dương vĩnh viễn không thể lấy một cô gái xuất thân từ hang ổ thổ phỉ, đây là chuyện chàng đã rõ từ lâu, đến giờ phút này, nàng lại dùng cái tên này để gả cho một người đàn ông khác. Nàng dùng lễ thành thân này, rành mạch nói cho chàng biết, từ nay về sau, Thần Niên đã không còn là Thần Niên của A Sách nữa.

Trong sườn Phi Long có cô sơn tặc bé nhỏ mặt tròn xoe, phồng má lườm nguýt chàng; có nàng thiếu nữ kiên cường che trước chàng liều mạng với sói hoang, kéo chàng trèo đèo vượt suối; có nha đầu ngốc khi hôn môi cũng không biết đường nhắm mắt; có Thần Niên từng to gan cúi người xuống hôn lên môi chàng, Thần Niên từng ngượng ngùng bảo “A Sách ta thích

https://thuviensach.vn

chàng", Thần Niên bị chàng lừa gạt thất thân, lại còn nói "Chàng đánh không lại ta"; có Tạ Thần Niên chịu lấy mạng mình chữa thương cho chàng, rõ ràng đau đớn khó nhịn mà vẫn nhoẻn miệng cười với chàng…

Từ giờ trở đi, nàng không còn là Thần Niên của A Sách nữa rồi. Tạ Thần Niên không thể gả cho A Sách, nàng sắp là thê tử của người khác rồi.

Mùng chín tháng Tám năm Tân Võ đầu tiên, Trịnh Luân đứng đầu Thanh Châu lấy Tạ Thần Niên trại chủ Tụ Nghĩa trại, ngày thành thân, Phong Quân Dương Vân Tây vương Đại tướng quân ngoài dự đoán của mọi người đích thân đến hỉ đường, đứng ở đại sảnh nhìn đôi tân lang tân nương bái thiên địa. Trịnh Luân muốn bắt giết Phong Quân Dương, không ngờ Phong Quân Dương đã có phòng bị trước, dưới sự bảo vệ của các cao thủ tuyệt đỉnh, không những không bị Trịnh Luân bắt mà còn dùng một mồi lửa thiêu rụi phòng tân hôn bên trong phủ thủ thành, khiến Trịnh Luân mất đêm động phòng.

Hạ Trạch ở Vũ An nhận được tin này, không khỏi bật cười, nói: "Phong Quân Dương buồn cười thật đấy, chẳng lẽ đốt phòng tân hôn thì hai người kia không còn cách nào để động phòng à?".

Tâm phúc bên cạnh cũng cười theo hai tiếng, nói: "Có thể là vì tức quá đó thôi".

Hạ Trạch dần tắt nụ cười, dừng lại một lát, lại tự nhủ: "Thật không ngờ Trịnh Luân có thể vì Tạ Thần Niên mà phản bội Phong Quân Dương".

Tay tâm phúc từng đích thân đến Nghi Bình, nghe vậy nghĩ ngợi, đoạn nói: "Công tử, người chưa gặp đó thôi, Tạ Thần Niên quả thật là tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, xinh đẹp vô song, tiểu nhân thấy Trịnh Luân như thế là thích thật rồi".

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch mỉm cười, nói: “Vậy thì tốt quá, bản thân ta muốn xem thử hồng nhan họa thủy này có thể khiến chủ tớ bọn chúng đấu đá nhau đến mức nào”.

https://thuviensach.vn

15

Chung sống một lần nữa

Gió thu dễ chịu, hương quế ngan ngát, trong thành Nghi Bình đúng lúc thời tiết hợp lòng người nhất trong năm, Mười lăm tháng Tám vừa qua chưa được hai hôm, trong không khí vẫn còn ngửi thấy hương thơm bánh Trung thu ngọt ngào thoang thoảng, còn có tiểu thương chọn hoa quả tươi mới đến rao bán trên phố, trong giỏ trúc không giấu được bao đợt mùi thơm của quả, theo gió vượt tường bay vào trong sân, tiến thẳng đến chóp mũi của người, làm lòng người cũng không nhịn được mà ngọt ngào theo.

Phía Nam thành có một tòa tiểu viện, sau phòng có một giàn hoa gá lên bức tường Bắc, hơn chục gốc lăng tiêu to khỏe xanh um, cành lá rậm rạp bò đầy giàn gỗ, che bớt ánh nắng buổi trưa ngày mùa thu, chỉ còn sót lại những đốm nắng nhỏ xinh. Dưới giàn hoa đặt một chiếc giường trúc, một chàng trai trẻ tuổi vận áo bào màu thiên thanh, đầu gối lên hai tay, đang xuất thần nhìn những chùm lăng tiêu trong đám cành lá um tùm.

Thuận Bình lặng lẽ đi dọc theo đường nhỏ lát đá xanh tới nơi, khi đến gần giàn hoa thì bước chân cố ý nặng thêm vài phần, đi thẳng đến trước giường trúc mới dừng lại, buông hai tay cẩn thận nói: “Vương gia, Tuệ Minh đại sư đến cầu kiến”.

Chàng trai trên giường chẳng phải ai khác, mà là Vân Tây vương Phong Quân Dương đại náo hỉ đường vài ngày trước đây, người đời đều cho rằng đêm đó chàng đã trở về Giang Nam, không ngờ chàng chẳng những chưa đi mà còn ở lại thành Nghi Bình đón Trung thu. Nghe Thuận Bình bẩm báo, Phong Quân Dương không nhúc nhích, chỉ hờ hững nói: “Không gặp”.

https://thuviensach.vn

Thuận Bình chần chừ một chút, giải thích thêm: “Đại sư nói là vì việc dời nạn dân về Nam”.

Giọng điệu Phong Quân Dương tuy vẫn bình thản, nhưng lời nói đã có phần khó nghe rồi: “Ta bảo không gặp, ngươi điếc à?”.

Thuận Bình cắn răng, kiên trì nói: “Đại sư nói nếu vương gia không gặp, lão sẽ không đi”.

Phong Quân Dương nghe vậy thì cười nhạt, thờ ơ đáp: “Lo nơi ăn chốn ở cho lão là được”.

Thuận Bình thật sự không còn cách nào khác, đành phải đi theo đường cũ trở về, ở ngoài viện thấy Tuệ Minh, mặt mày đau khổ nói: “Đại sư, ngài đừng làm khó tiểu nhân nữa, vương gia thật sự không gặp, tiểu nhân còn nói thêm, e lại ăn đòn mất”.

Tuệ Minh lại mỉm cười, nói: “Tâm tư của vương gia, lão nạp hiểu được, lão nạp sẽ trở về mời Tạ cô nương đến thương nghị việc ổn định nạn dân với người. Nhưng vương gia bức ép cô ấy như thế, cho dù cô ấy đến đây, cũng sẽ cãi nhau đến mất vui thôi”.

Thuận Bình thở dài, nói: “Đại sư, tình hình trước mắt đã thế này rồi, dù xấu hơn thì có thể xấu hơn đến mức nào cơ chứ?”.

Tuệ Minh cười không nói, cáo từ rời đi.

Thuận Bình thấy Tuệ Minh như vậy, đoán rằng Thần Niên sớm muộn gì cũng đến, lại không muốn trở về ăn cơn xúi quẩy của Phong Quân Dương, dứt khoát ngồi chờ ở cửa. Cứ chờ thế cho đến tận khi trời về chiều mới nhìn thấy Thần Niên dẫn theo Đại Ngốc từ đằng xa đến. Y vui vẻ vội đứng từ dưới đất lên, không ngờ vì ngồi lâu quá, đứng dậy mới thấy hai chân ê ẩm

https://thuviensach.vn

cứng đờ như chân của người khác, không khống chế được ngã sấp về đằng trước, cả tứ chi đều chạm đất.

Thần Niên vừa lúc đi đến, thấy thế không nhịn được cười nói: "Không phải tết nhất lễ lạt gì, đại lễ thế này ta không nhận nổi, mời Thuận Bình tổng quản mau mau đứng dậy".

Miệng nàng tuy giễu cợt nhưng lại quay đầu gọi Đại Ngốc đến đỡ Thuận Bình lên. Đại Ngốc dạ ran, đi lên phía trước, chìa bàn tay to như cái quạt hương bồ xách Thuận Bình lên, lại dộng mạnh xuống đất một cái, ngu ngơ nói: "Đứng vững rồi!".

Thuận Bình gắng gượng đứng vững, không khỏi cười khổ, nói: "Tạ cô nương, chỉ cần cô chịu, ngày nào tiểu nhân hành đại lễ với cô cũng được".

Lời của y còn hàm ý khác, Thần Niên vẫn giữ nguyên vẻ mặt, chỉ cười mỉm, nói: "Chớ ba hoa bẻm mép nữa, đi bẩm báo với chủ nhân ngươi nhanh lên, mời ngài bớt chút thời gian gặp ta một lần, nhóm dân lưu lạc đầu tiên này cần xuôi về Nam, phía Giang Nam cần có người sắp xếp cho họ mới được".

Thuận Bình lại vịn chặt lấy Đại Ngốc đứng bất động, cười xòa nói: "Cô nương tới, sao còn cần tiểu nhân bẩm báo? Hơn nữa chân tiểu nhân thật sự tê không đi nổi luôn rồi, vương gia ở ngay dưới giàn hoa sau nhà, cô đi thẳng đến đó tìm người là được". Y nói xong, lại ngẩng đầu cầu xin Đại Ngốc, "Vị tráng sĩ, nhờ ngài đỡ tiểu nhân một lát, để tiểu nhân từ từ hồi sức".

Thần Niên sao có thể không nhận ra y cố tình dùng mánh lới, mặt liền sầm xuống, không buồn nói lời vô ích với y, chỉ sai Đại Ngốc: "Khiêng y lên, chúng ta đến đó".

https://thuviensach.vn

Đại Ngốc là một kẻ ruột thẳng, Thần Niên dặn sao thì làm vậy, nghe thế bèn khiêng Thuận Bình lên vai, sải bước đi vào trong viện. Thuận Bình vừa sốt ruột vừa xấu hổ, Đại Ngốc lại có sức thần trời sinh, làm y vùng vẫy mãi không ra, đành phải xin Thần Niên tha cho: "Tạ cô nương mau bảo hắn bỏ tiểu nhân xuống, tiểu nhân tự đi là được rồi".

Thần Niên bảo Đại Ngốc đặt Thuận Bình xuống, Thuận Bình hít sâu một hơi mới đi đằng trước dẫn Thần Niên ra phía sau nhà, đi đến trước giàn hoa thì dừng chân, nhẹ giọng bẩm báo: "Vương gia, Tạ cô nương đến".

Giọng Phong Quân Dương dưới giàn hoa vọng ra: "Bảo nàng vào đây".

Thuận Bình vội lui ra đằng sau một bước, đưa tay mời Thần Niên vào.

Thần Niên thấy giàn hoa rậm rạp, không muốn đi vào nơi ở riêng của Phong Quân Dương, hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "Có lẽ mời vương gia ra ngoài gặp thì hơn".

Thuận Bình nghe mà thót tim, chỉ nghe trong giàn hoa lặng đi rồi mới nghe Phong Quân Dương thờ ơ lên tiếng: "Nếu nàng muốn gặp ta thì tự mình vào đây, còn không muốn gặp, thì thôi".

Việc thu xếp nạn dân có sự hỗ trợ của chàng và không có sự hỗ trợ của chàng khác biệt rất lớn, Thần Niên nén cơn tức, kiên nhẫn nói: "Ta đứng ở đây nói vậy. Nhóm dân lưu lạc đầu tiên sắp qua sông, đa số là người nhà của trại binh đã chết trong đợt tấn công Nghi Bình lần này, trong đó người già đàn bà trẻ con rất nhiều, sau khi qua sông, vương gia có thể sắp xếp cho họ không? Để họ sống qua mùa đông này, sang năm cũng tiện bề khai hoang làm ruộng".

Phong Quân Dương lại thật lâu không trả lời, Thần Niên chờ một lát, không kiềm chế được lên tiếng gọi: "Vương gia?".

https://thuviensach.vn

Không ngờ Phong Quân Dương lại chậm rì rì nói: “Ta không nghe thấy”.

Chàng làm thế rõ là giở trò vô lại, Thần Niên bất giác nổi cáu, điên tiết lên, chàng gọi nàng vào trong giàn hoa nói chuyện, nàng lại cứ không vào, dứt khoát cao giọng nói lại một lần nữa, hỏi Phong Quân Dương: “Lần này vương gia nghe rõ chưa?”.

Phong Quân Dương vẫn lờ đà lờ đờ đáp: “Chưa rõ”.

Thần Niên mím môi đứng đó, lạnh lùng sai Đại Ngốc đứng sau: “Phá giàn hoa này đi cho ta!”.

“Trời ơi! Tạ cô nương!” Thuận Bình căng thẳng, tiến lên cản Đại Ngốc, song thân thể bé thế kia thì làm sao cản nổi Đại Ngốc? Đại Ngốc một tay túm lấy y đẩy ra, đi lên giật cành lăng tiêu xuống. Đại Ngốc vốn khỏe mạnh vô cùng, hai ba lần đã kéo đứt hết tua hoa, lại bắt đầu đưa tay phá nốt cả giàn trồng hoa.

Thuận Bình sợ Phong Quân Dương bị đánh trúng, vội lao vào trong, vừa dang hai tay che hoa rơi cho chàng vừa gấp gáp khuyên lơn: “Vương gia của tiểu nhân, người đừng giận, người trông mong như vậy, Tạ cô nương khó khăn lắm mới đến đây, người còn bực tức với cô ấy làm gì? Người mau đi ra ngoài, dỗ dành cho Tạ cô nương vui”.

Không ngờ Phong Quân Dương lại nhắm mắt làm ngơ, càng không chịu đổi vị trí.

Chỉ trong chớp mắt, Đại Ngốc đã phá tan nát điêu tàn cả giàn hoa, Thần Niên thấy để lộ ra Phong Quân Dương ở bên trong, liền ngăn Đại Ngốc lại, trầm giọng hỏi Phong Quân Dương: “Vương gia, lần này đã có thể nghe thấy lời ta nói chưa?”.

https://thuviensach.vn

Tua hoa rơi xuống rất nhiều, tuy phần lớn đã bị Thuận Bình che khuất nhưng vẫn có không ít đóa lăng tiêu rơi lên người Phong Quân Dương. Phong Quân Dương chậm rãi ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn lăng tiêu trên vai, đưa tay nhẹ nhàng phủi đi rồi mới đưa mắt nhìn Thần Niên, thờ ơ hỏi nàng: "Tạ trại chủ, nàng đến cầu xin người khác giúp đỡ thế này sao?".

Thần Niên nói: "Ta đến bàn chuyện với vương gia, chứ không phải đến van xin ngài".

"Đến để bàn chuyện?" Phong Quân Dương nghe vậy cười nhạt, nói: "Vậy được, muốn bàn chuyện bố trí cho nạn dân sau khi qua sông phải không? Câu trả lời của ta là không thể, sau khi đám nạn dân đó qua sông, ta không những không bố trí cho mà còn đuổi chúng đi nữa kìa".

Thần Niên im lặng nhìn chàng, một lúc lâu sau mới hòa nhã nói với chàng: "Vương gia, ngài phải biết thu nhận giúp đỡ số nạn dân đó lợi nhiều hơn hại. Sau này ngài sẽ là kẻ nắm giữ thiên hạ, lòng dạ nên rộng rãi mới phải, không nên hờn dỗi với một cô gái của sơn trại".

Phong Quân Dương hờ hững đáp: "Không phải vì dỗi nàng mà ta không sắp xếp cho đám nạn dân đó".

Thần Niên nhíu mày: "Vậy thì vì sao?".

"Trịnh Luân vừa dẫn binh đi, người già bệnh nhược trong tay nàng, dù có tính toàn bộ cũng không đủ một vạn nhân mã, nàng dùng những người này để thủ Nghi Bình, nàng tưởng họ Hạ toàn người ngu sao? Tạ trại chủ và phu quân đang lúc đôi yến tân hôn lại chia lìa hai ngả, người khác không thấy nàng đang vì dân quên mình đâu, sợ là đoán các người đang cố ý diễn kịch thì đúng hơn". Phong Quân Dương liếc mắt nhìn nàng, cười như có như không, hỏi nàng, "Đúng lúc này, nàng đưa gia quyến trại binh qua sông, ta lại thu xếp đường hoàng cho nàng, nàng sợ người khác không biết Tạ trại

https://thuviensach.vn

chủ nàng và Phong Quân Dương ta ‘dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng’, phải không?”.

Thần Niên không phải không biết hiện giờ đưa nạn dân qua sông là có phần gấp gáp, song mắt thấy thời tiết vào thu, nếu hiện tại không đi, đợi mùa đông đến không biết bao nhiêu người già có thể chịu nổi. Nàng cúi đầu trầm mặc, một lúc sau mới nói khẽ: “Chỉ là thấy những người đó chết, trong lòng ta khó chịu, nghĩ có thể sống thêm được người nào thì hay người đó”.

Phong Quân Dương im lặng nhìn nàng một lát, rồi lãnh đạm nói: “Nếu muốn thành đại sự, không thể mềm lòng”.

Nụ cười Thần Niên có phần xót xa, hỏi chàng: “Nghe ngài nói vậy, việc ở Nghi Bình không lừa được Hạ gia?”.

“Lừa được Hạ Trạch, không lừa được Hạ Trăn.” Phong Quân Dương thản nhiên đáp.

Thần Niên lấy làm khó hiểu, ngẩng đầu nhìn chàng.

Phong Quân Dương phất tay ý bảo Thuận Bình lui xuống, Thuận Bình vội đưa tay túm Đại Ngốc nhưng Đại Ngốc vẫn không nhúc nhích, mãi đến khi Thần Niên bảo y lui xuống, y mới gạt Thuận Bình ra, bước chân như bay mà đi mất.

Sau nhà chỉ còn hai người Phong Quân Dương và Thần Niên, Phong Quân Dương đưa mắt nhìn mặt trời mùa thu dù đã đổ về chiều nhưng vẫn hết sức chói rạng, giễu cợt cong khóe miệng, hỏi Thần Niên: “Tạ trại chủ, nếu ta nằm trong phòng không chịu ra, có phải nàng sẽ bảo Đại Ngốc phá luôn cả nhà ta không?”.

Thần Niên không để ý đến lời chế nhạo của chàng, chỉ hỏi: “Câu kia của ngài có ý gì? Nếu không lừa được Hạ Trăn, họ Hạ kia chẳng phải sẽ đoạt

https://thuviensach.vn

Nghi Bình? Nhưng hiện giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì, vậy là lý gì? Còn nữa, nếu ngài đã nói không lừa được Hạ Trăn, vì sao còn muốn phối hợp diễn trò vui này?".

Phong Quân Dương nhìn nàng, hỏi: "Nàng nghĩ rằng ta đến chỉ để cùng nàng diễn trò?".

Thần Niên mím môi không nói, Phong Quân Dương mỉm cười đưa tay vỗ vỗ lên chỗ giường trúc cạnh mình, ý bảo nàng qua đây ngồi nói chuyện, lại thấy nàng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bên môi lộ ra ý tự giễu, chỉ đáp: "Có thể lừa được Hạ Trạch đã đủ rồi. Hạ Trăn ở cách quá xa, lại đang sống mái với Trương gia, chờ đến khi có thể nhận được tin tức xác thực thì đã muộn".

Thần Niên suy nghĩ một lúc lâu, vẫn không thể hiểu nổi manh mối trong đó, liền thẳng thắn nói: "Ta nghĩ mãi mà vẫn không rõ".

Phong Quân Dương nhẹ giọng chế giễu: "Nếu cái gì cũng để nàng vừa nghĩ đã ra thì ta dứt khoát chết quách cho xong. Nàng mới theo ta học được bao lâu? Chẳng qua mới học được chút bề ngoài thôi đã muốn dính vào vòng tranh chấp giữa các trấn quân, nàng tưởng ai cũng giống huynh đệ họ Tiết ư? Tạ Thần Niên, nàng cách ngày xuất sư còn xa lắm!".

Thần Niên nghe chàng nhắc lại chuyện trước kia, liền nói: "Vương gia nghỉ ngơi đi, ta cáo từ trước".

Nói xong quay người muốn đi, Phong Quân Dương sửng sốt, không khỏi hỏi nàng: "Sao nàng lại đi?".

Thần Niên ngoái đầu, thản nhiên đáp: "Về suy nghĩ hẳn hoi những lời vương gia nói, một ngày mà không nghĩ ra thì nghĩ hai ngày, rồi sẽ có lúc hiểu ra thôi".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương bị nàng làm cho nghẹn họng đơ người, một lát sau bật cười, bảo: “Nàng quay lại đây, ta giảng tỉ mỉ chuyện này cho nàng nghe”.

Thần Niên hơi nghiêng đầu nhìn chàng, trong ánh mắt pha lẫn sự cảnh giác và đề phòng không hề che giấu.

Phong Quân Dương thấy nàng như thế, nụ cười trên mặt lại càng thêm ôn hòa vô hại, nói: “Giờ ta đánh không lại nàng, nàng sợ gì?”.

Thần Niên yên lặng nhìn chàng một lát, nói: “Phong Quân Dương, ta tưởng hôm đó ngươi đã hiểu rõ rồi, A Sách trong lòng ta không còn nữa, Thần Niên trong lòng ngươi cũng đã gả cho người khác, ngươi không còn là A Sách, ta cũng không còn là Tạ Thần Niên của ngày xưa. Ta có thể từ bỏ ân oán này, cớ gì ngươi còn ra sức dây dưa chuyện cũ?”.

Con ngươi Phong Quân Dương tối sầm lại, nhưng lại cười nói: “Bản thân ta lại thấy nàng chưa từ bỏ, nếu nàng thật sự đã quên hết mọi chuyện ngày xưa, sao còn phải làm ra vẻ e sợ tránh còn không kịp với ta như thế? Nói chuyện với ta còn phải cách xa ba trượng, nàng thấy có ai lúc bàn bạc chuyện mật lại đứng trong sân hét lên không? Sợ người khác không nghe thấy phải không?”.

Thần Niên không kiên nhẫn thể hiện bản lĩnh mồm mép với chàng, chỉ đi lên phía trước vài bước. Để che giấu tai mắt, nàng ăn vận kiểu nam tử, một thân áo bào nam tử cũng rất tiện lợi, dứt khoát ngồi lên chiếc chiếu trải trước giường trúc chàng ngồi, ngẩng đầu nghiêm chỉnh nói với chàng: “Thế này đã được chưa? Đã nói được chưa? Hạ gia rốt cuộc có đoạt Nghi Bình không? Chừng nào ngươi mới bằng lòng sắp xếp cho số nạn dân kia?”.

Phong Quân Dương cười, phớt lờ chỗ hoa rơi hỗn độn, cũng từ trên giường ngồi xuống đất theo nàng, biếng nhác tựa vào giường, thủng thẳng

https://thuviensach.vn

nói với nàng: “Việc này muốn hỏi cho rõ thì phải nói từ đầu, đầu tiên nàng phải nhìn thấu Hạ Trăn là người thế nào đã”.

Cái tên “Hạ Trăn” này cho Thần Niên một cảm giác tồn tại rất đặc biệt, đó là cha ruột nàng nhưng lại là kẻ thù hại chết mẹ ruột nàng, nàng không biết nên thương hay hận ông ta, cho nên chỉ có thể lờ người này đi, coi như không hề có quan hệ gì với mình. Nghe Phong Quân Dương nhắc tới Hạ Trăn, Thần Niên bất giác rũ mắt xuống, vẻ lạnh nhạt, hỏi Phong Quân Dương: “Vậy ông ta là hạng người gì?”.

Phong Quân Dương lại như thấu tỏ tâm tư nàng, ngồi thẳng người lên lặng lẽ nhìn nàng một lát, nhẹ nhàng nói: “Thần Niên, lúc mẫu thân nàng gặp chuyện, Hạ Trăn ở Thịnh Đô chứ không ở bên cạnh mẫu thân nàng, cái chết của mẫu thân nàng thực sự không phải do ông ta gây nên”.

Thần Niên vẫn cụp mắt xuống, thờ ơ nói: “Điều này không liên quan đến việc chúng ta nói, vương gia, người kể chuyện xa quá đấy”.

“Thần Niên.” Phong Quân Dương không nhịn được nhoài người sang, đưa tay phủ lên bàn tay nàng đặt trên đầu gối, ấm giọng nói, “Có một số việc không phải nàng muốn tránh là tránh được, so với trốn tránh, chi bằng thản nhiên đối mặt. Hạ Trăn yêu mẫu thân nàng vô cùng, mẫu thân nàng gặp chuyện, e rằng ông ta là người đau lòng nhất”.

Nàng bỗng đưa mắt nhìn chàng, đôi mắt như vừa được nước tuyết gột rửa, lạnh lẽo trong trẻo, lộ ra hàn ý dày đặc, Phong Quân Dương thấy thế trong lòng chợt lạnh toát. Nàng lạnh lùng nhìn chàng, hỏi: “Phong Quân Dương, ngươi còn nhớ sinh nhật ta không?”.

Như muốn xua đuổi hàn ý trên người nàng, bàn tay Phong Quân Dương dùng thêm sức, nắm chặt tay nàng, đáp: “Mười bảy tháng Mười”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên không để ý động tác trên tay của chàng, chỉ nhìn chàng chăm chú, hỏi tiếp: “Vậy ngươi có biết mẫu thân ta chết ngày bao nhiêu không?”.

Phong Quân Dương thấy nàng như vậy, nhất thời không dám trả lời.

Thần Niên bèn tự trả lời câu hỏi của mình: “Ngày mười chín tháng Mười, ngày thứ ba sau khi sinh ta ra, mẫu thân của ta chết ở Hạ gia. Lúc đó, Hạ Trăn ở Thịnh Đô. Ngươi nói cái chết của mẫu thân ta không liên quan đến ông ta phải không? Nhưng ông ta biết ai trong Hạ gia cũng hận người con gái xuất thân từ thế gia mạt vận Mạc Bắc, hận bà cản trở quan hệ thông gia giữa Thái Hưng và Vân Tây, thế nhưng ông ta lại để lại người sắp chuyển dạ đó vào tay Hạ gia chỉ hận bà không thể chết đi. Phong Quân Dương, đây là tình yêu mà ngươi nói ư?”.

Trong miệng Phong Quân Dương có phần đắng ngắt, nhẹ giọng nói: “Ông ta không phải không muốn bảo vệ, ông ta chỉ không bảo vệ”.

“Phải, ông ta chỉ không bảo vệ.” Thần Niên nhẹ nhàng cong khóe miệng, cất giọng mỉa mai, “Ta nghĩ chính bản thân ông ta cũng nghĩ như vậy thì đúng hơn. Người con gái kia từ bỏ thân phận vương nữ được tôn kính vô hạn vì ông ta, bẻ gãy đôi cánh, dấn thân lầu sâu vì ông ta, làm một tiểu phu nhân ngày ngày ngóng trông phu quân trở về vì ông ta, nhưng cuối cùng lại rơi vào tình cảnh ông ta không bảo vệ nổi. Đừng nói không bảo vệ nổi gì đó, chỉ là tính mạng của bà không phải thứ quan trọng nhất với Hạ Trăn thôi. Cũng đừng nói Hạ Trăn yêu bà vô cùng, người yêu bà sâu đậm là người đàn ông tên Mục Triển Việt kìa, nhưng bà mù mắt mới gả cho Hạ Trăn”.

Nàng bỏ tay chàng ra, đứng dậy, nhìn chàng từ trên cao: “Vương gia, Hạ Trăn là hạng người gì ta tuyệt đối không muốn biết. Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi là con nhà thế gia, lớn lên trong thế gia nên ngươi hiểu rõ lề lối của thế gia nhất, xin ngươi cho ta hay, vì sao mẫu thân ta lại chết sau khi sinh chứ không phải trước khi sinh?”.

https://thuviensach.vn

Đáp án rõ ràng ngay trước đó, nhưng cổ họng Phong Quân Dương khô khốc, không thể đáp được.

Thần Niên lạnh lùng cười, nói: "Là vì họ muốn bà sinh đứa bé kia ra, đúng không? Ngươi xem, người Hạ gia hiểu rất rõ giới hạn của Hạ Trăn là ở đâu, thật không may, tính mạng của mẫu thân ta lại nằm trong giới hạn của ông ta. Nhưng, người Hạ gia lại rõ ràng giới hạn của ông ta ở đâu đến thế? Tại sao?".

Dáng vẻ lạnh lùng của nàng làm Phong Quân Dương vừa đau lòng vừa hối hận, oán hận chính mình không nên ép nàng đối mặt với vướng mắc yêu hận của cha mẹ ruột mình. Chàng có ý muốn ôm nàng vào lòng dịu dàng an ủi, nhưng biết giờ phút này nàng sẽ không cho phép chàng chạm vào nàng, trong lòng bất giác xót xa, ngơ ngẩn nhìn nàng một chốc, đoạn mới khẽ khàng nói: "Thần Niên, ta sai rồi, chúng ta không nhắc đến ông ta nữa. Nàng ngồi xuống, chúng ta nói việc Nghi Bình".

Tâm thần Thần Niên đã loạn, làm sao còn có thể nói việc Nghi Bình. Nàng nhắm mắt lại, gắng sức khống chế tâm tình mình, chỉ thờ ơ nói: "Không cần nói với ta, ta nghe sự sắp xếp của vương gia là được".

Nàng nói xong, không để ý đến phản ứng của Phong Quân Dương, xoay người đi ra ngoài.

"Thần Niên!" Phong Quân Dương vội vàng đứng dậy, gọi tên nàng từ sau lưng.

Thần Niên thoáng dừng bước chân, nhưng không quay đầu lại, chỉ thấp giọng nói: "Phong Quân Dương, có một số việc không cách nào lay chuyển nổi, ngươi không phải ta".

https://thuviensach.vn

Nàng mau bước bỏ đi, ngang qua lối nhỏ gặp Thuận Bình nhưng lại không thấy bóng dáng Đại Ngốc đâu, bèn hỏi: “Bạn của ta đâu?”.

Thuận Bình tươi cười, vội nói: “Tiểu nhân không biết cô nương và vương gia chuyện trò đến khi nào nên mời tráng sĩ nọ vào sương phòng chờ rồi”.

Thần Niên gật gật đầu, khi đi ngang cửa sổ sương phòng thì gọi: “Đại Ngốc, đi thôi”.

Đại Ngốc đáp lời phía trong cửa sổ, một lát sau mới chạy từ trong phòng ra, ngây ngô cười với Thần Niên, nói: “Đại đương gia, ta đi thôi”.

Thần Niên liếc thấy trên mép y còn dính vụn đồ điểm tâm, không nói năng gì, chỉ dẫn y ra ngoài. Thuận Bình không biết Phong Quân Dương có suy nghĩ gì, nào dám cản ngăn, chỉ vừa tiễn Thần Niên ra ngoài vừa nói: “Tạ cô nương, tiểu nhân có một việc muốn cầu xin cô”.

Thần Niên đơn giản đáp: “Nói đi”.

Thuận Bình cẩn thận đưa mắt nhìn nàng, cầu khẩn nói: “Có thể xin cô nương về nói chuyện với Triêu Dương Tử đạo trưởng, mời ông ấy đến xem bệnh cho vương gia một chút không, tiểu nhân đã đến xin vài lần rồi mà vẫn không xin được đạo trưởng”.

Thần Niên nghe thế hơi nhíu mày, nhưng lại không lên tiếng.

Thuận Bình lại than thở tiếp: “Tạ cô nương, không dám giấu gì cô, từ ngày đó… Aizzz, vương gia mấy đêm nay cứ ho miết. Cô nương cũng không phải không biết tính tình người, có chuyện gì cũng giấu biệt trong lòng, làm khổ bản thân, da mặt lại mỏng, hay dỗi dằn lên mặt với người khác, nếu cứ tiếp tục thế, tiểu nhân chỉ sợ người sẽ có mệnh hệ gì mất”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghe mà cau mày, không nhịn được quay đầu lại hỏi Thuận Bình: “Da mặt của chủ nhân ngươi mà mỏng ư? Ngươi so với cái gì thế? Tường thành à?”.

Thuận Bình cười ruồi, nói: “Tạ cô nương, mấy câu này tiểu nhân sẽ không giấu cho cô đâu, lát nữa tiểu nhân sẽ nói cho vương gia biết”.

Thần Niên thờ ơ liếc y một cái, Thuận Bình vội đuổi sát hai bước, lại nói lời cầu xin: “Tạ cô nương, vương gia mấy hôm nay sẽ không đi đâu, nếu rỗi rãi thì cô hãy đến đi dạo nhiều hơn, coi như là thương tiểu nhân, được không? Cô nương không biết chứ từ cái năm ở Thanh Châu về, vương gia không cho thị nữ đến gần, bất kể việc gì cũng làm tiểu nhân lo lắng, tiểu nhân là đàn ông con trai, cẩu thả qua loa, làm sao có thể hiểu ý của người mọi việc cơ chứ? Nhỡ không làm tốt lại bị phạt đòn. Tạ cô nương, mấy năm nay tiểu nhân thật sự khổ lắm! Vương gia khổ, tiểu nhân còn khổ hơn người!”.

Y đi bên cạnh Thần Niên lải nhải liên tục. Thần Niên vốn đã phiền lòng, trước đó hoàn toàn dựa vào định lực mới có thể nhẫn nại nói vài câu với Thuận Bình, thấy y cứ nói mãi không thôi, nàng không nhịn được nữa, ngừng bước quay lại nhìn y.

Thuận Bình không ngờ nàng lại đột ngột dừng lại, y đi lên phía trước hai bước nữa, không dám nói gì thêm , chỉ bồi thường một nụ cười rồi cẩn thận nhìn nàng.

Thần Niên nhắm mắt lại, cố gắng nén cơn giận xuống, lạnh nhạt nói: “Thuận Bình, ta biết ngươi trung thành với hắn, ta cũng hiểu rõ ý ngươi nói. Nhưng chuyện tình cảm như người uống nước, ấm lạnh tự hay, không phải ngươi muốn giúp là có thể giúp được”.

Thuận Bình nhìn nàng chốc lát, sợ hãi nói: “Là tiểu nhân lắm mồm, cô nương xin đừng chấp nhặt với tiểu nhân. Tiểu nhân cũng chỉ là thấy vương

https://thuviensach.vn

gia thật khổ, từ khi cô nương không ở bên người, người liền không còn cười thật lòng thật dạ nữa, tiểu nhân nhìn thấy mà tiếc thương, nên mới muốn nói những lời người không tiện nói với cô".

Thần Niên rất muốn hỏi Thuận Bình một câu có biết nàng khổ sở bao nhiêu không, song nghĩ lại cảm thấy thật buồn chán, liền chỉ giễu cợt, nói: "Bỏ đi, ngươi là tâm phúc của Phong Quân Dương, vốn không liên quan gì đến ta".

Nàng xoay người bỏ đi, dẫn theo Đại Ngốc ra khỏi cửa viện. Mãi đến khi vòng qua góc phố, Đại Ngốc mới lên tiếng gọi nàng: "Đại đương gia?"

Thần Niên đang rối bời tâm can, quay đầu lại nóng nảy nhìn y, đã thấy y cẩn thận lấy ra vài thứ trong ngực áo, giơ lên đưa cho nàng, cười hì hì nói: "Nè, ban nãy đệ trộm từ trong nhà đấy, thơm ngọt lắm".

Trên tay y dính chút bùn đất, có lẽ là dính vào khi giật lăng tiêu lúc trước, trong lòng bàn tay dày rộng, có hai miếng điểm tâm tinh xảo xinh xắn đã bị đè ép biến dạng, Thần Niên ngơ ngác nhìn một chút rồi mới đưa tay nhón một miếng bỏ vào miệng.

Đại Ngốc nuốt nước bọt, lại càng đưa tay lên phía trước, ý bảo nàng ăn nốt miếng kia đi, "Ngon lắm! Vừa cho vào miệng đã hóa nước đường rồi".

Miếng điểm tâm quả nhiên là mềm thơm ngon ngọt, vào miệng tan ra, Thần Niên không nhịn được bật cười, đẩy tay y về, hỏi: "Nếu thích ăn, sao không lấy thêm vài miếng nữa?".

Đại Ngốc lại chỉ cười ngượng ngùng, nói: "Cái đĩa kia nhỏ không bằng cỡ bàn tay, đệ cũng ăn nhiều rồi, không dám lấy nhiều nữa, sợ bị người ta chê cười là không có tiền đồ". Y thấy Thần Niên không chịu ăn nữa, liền cẩn thận bỏ miếng điểm tâm vào miệng, vẻ mặt đầy hạnh phúc và hưởng thụ.

https://thuviensach.vn

Những buồn khổ rầu rĩ, bực bội hỗn loạn trong lòng Thần Niên lập tức tan đi hơn phân nửa, chỉ đứng đó mỉm cười nhìn Đại Ngốc, chờ khi trong miệng y không còn dư vị gì nữa mới bảo: "Về nhanh lên nào, rề rà thêm nữa là lỡ bữa mất".

Đại Ngốc nghe thế, lập tức thể hiện sức mạnh, mở rộng sải chân chạy về phía trước, vừa đi vừa quay lại giục Thần Niên: "Nhanh lên, đại đương gia nhanh lên".

Hai người không cưỡi ngựa, mặc dù đi nhanh thì khi về đến phủ thủ thành cũng là lúc lên đèn. Ôn Đại Nha đang chờ hai người họ để khai bữa, thấy hai người vào cửa, vội vàng gọi tiểu binh mang đồ lên. Một lát sau, mấy chậu cháo gạo lứt liền được bưng lên.

Năm nay, hai châu Ký, Lỗ đều gặp hạn hán, rất nhiều quận huyện thậm chí còn không thu hoạch được gì, Tiết Thịnh Hiển tự mình lo còn không xong, lương thực có thể đưa đến cho Thần Niên lại càng có hạn. Trong tay Ôn Đại Nha không có lương thực, trong lòng tự nhiên sinh hoảng hốt, từ lâu đã bắt đầu tính kế, bất kể là trại binh hay mấy người họ, chỉ cần có thể còn sức sống, mỗi ngày đều một khô hai loãng. Buổi sáng ăn cháo tốt xấu gì còn có thể ngăn cơn đói, chứ đến tối, cháo múc ra đều vang tiếng, chỉ có thể kiếm nước uống cho no.

Đại Ngốc vốn đói muốn xỉu, ăn một bát cháo vào càng thấy trong bụng rỗng không, không nhịn được ai oán nói: "Ôn đại ca, cháo loãng ngày càng loãng rồi, một nắm gạo nấu nửa nồi cháo, huynh bảo chúng ta uống luôn nước lã cho xong, còn có thể tiết kiệm củi lửa".

Ôn Đại Nha không ngờ người ngốc nghếch như Đại Ngốc lại có thể nói thế, suýt nữa bị chẹn họng đến ngã nhào. Cả ngày cho mọi người ăn thế này, trong lòng hắn đã chột dạ sẵn, Đại Ngốc lại nói thế khiến hắn thẹn quá hóa giận, liền trừng mắt nói: "Nói lung tung lắm thế? Ăn cơm cũng không

https://thuviensach.vn

bịt được miệng ngươi! Ta thấy ngươi còn no chán, ngươi ra ngoài ngó xem, những người đến cháo còn không có mà húp đầy ra kia kìa!".

Đại Ngốc từ nhỏ đã ở cùng Ôn Đại Nha, vô cùng sợ hắn, bị hắn mắng một trận lập tức đàng hoàng ngay tắp lự, không dám nói gì nữa, vội bưng bát cháo loãng lên húp soàm soạp.

Thần Niên ngơ ngẩn nhìn họ, trong chốc lát đó dường như bóng nàng in cả vào bát cháo, nàng đập đũa trong tay xuống bàn "cạch" một tiếng, căm hận nói: "Cướp, đi cướp! Dù không có thịt có cá cũng không chết đói!".

Tất cả người trong phòng đều xuất thân sơn tặc, vừa nghe thế bất giác hai mắt sáng lóe, lập tức có người đáp: "Đại đương gia, người nói đi đâu, huynh đệ chúng tôi theo người đi đó!".

Hai châu Ký, Lỗ hạn hán, không phải là nơi tốt để cướp, đồi núi Tương châu phía Tây mấp mô, không coi là giàu có, cũng chẳng cướp được gì, tính thế này, vẫn chỉ có mỗi Giang Nam là nơi màu mỡ phì nhiêu, sản vật phong phú. Thần Niên trầm ngâm một lát, đoạn nói: "Vẫn nên về Nam, nghe nói danh gia vọng tộc Giang Nam, trong nhà đều có lương thực ăn đủ vài năm, chúng ta cứ đến chỗ họ đòi một chút để đáp ứng nhu cầu bức thiết trước đã".

Nàng nghỉ ngơi, rồi căn dặn Lỗ Vinh Phong: "Lỗ đại thúc từng đến Giang Nam, hiểu khá rõ nơi đó, thúc đi với ta, ta lựa một ngàn tráng binh giả làm dân lưu lạc vượt sông".

Lỗ Vinh Phong gật đầu đồng ý: "Được".

Thần Niên lại nói: "Ta đi tìm Giang đại thúc, nhờ họ tìm cách thu gom một ít thuyền, tiện cho chúng ta dùng."

https://thuviensach.vn

Lần này tấn công Nghi Bình, mấy sơn trại phía Nam Thái Hành cũng đều tham dự, trong đó kể ra thì nhân mã của Thanh Phong trại nhiều nhất, Giang Ứng Thần hiện giữ chức trại chủ của Thanh Phong trại còn tự mình dẫn người đến hỗ trợ, sau khi phá thành xong vẫn chưa đi, ở lại nghe hiệu lệnh của Tụ Nghĩa trại.

Vừa nghe muốn đi Giang Nam cướp lương, tất cả đều kích động, ai nấy lăm le xắn cao tay áo, chỉ mỗi Ôn Đại Nha là lưỡng lự, hỏi Thần Niên: "Đại đương gia, binh lính trong tay ta vốn chẳng có bao nhiêu, giờ cô mang người đi rồi, nếu Hạ gia đến tấn công Nghi Bình thì phải làm sao bây giờ?".

Thần Niên chớp chớp mắt nhìn hắn, cười nói: "Thành là chết, người mới là sống. Thủ được thì thủ, không thủ được thì chạy! Đã không ai quan tâm đến sự sống chết của chúng ta thì chúng ta cũng không cần quan tâm ai giành được thiên hạ này, hay Nghi Bình rơi vào tay ai. Nếu Hạ gia đến tấn công Nghi Bình, huynh hãy dẫn mọi người chạy về phía Nam, nhường Nghi Bình cho bọn chúng!".

Ban đầu nàng thực sự không nghĩ sẽ chiếm cứ Nghi Bình lâu dài, chẳng qua chỉ mong số nạn dân trong núi có thể từ đây vượt sông là được, nhưng sau này khi Nghi Bình tới tay, mới làm nàng nảy lòng tham, nghĩ có thể chiếm cứ nơi này, cũng tiện làm ván cầu xuôi Nam cho nạn dân Giang Bắc cùng nhau trông giữ.

Ôn Đại Nha cắn răng một cái, dùng sức vỗ đùi, lớn tiếng đáp: "Được!".

Thần Niên bưng bát cháo của mình lên, uống một hơi cạn sạch, đứng dậy phân công nhiệm vụ cho mọi người, lại nói: "Mấu chốt của việc này chính là giấu giếm kẻ khác, nhất thiết không thể để lộ chút phong thanh nào, ra khỏi phòng nửa chữ cũng không được nói. Ai không tự giữ miệng được, làm hỏng chuyện của ta thì đừng trách ta trở mặt".

https://thuviensach.vn

Nàng ngày thường đại để rất điềm đạm, nhưng lúc nói lời này lạnh lùng nghiêm khắc, mọi người biết tính tình của nàng, vội đáp: “Đại đương gia yên tâm”.

Tuy nói thế, nhưng mới chưa quá ngày hôm sau, Phong Quân Dương đã phái người mời Thần Niên đến đó, gặp mặt liền hỏi: “Nàng muốn vượt sông cướp lương?”.

Thần Niên sửng sốt, lập tức hiểu ra bên cạnh mình vẫn còn tai mắt của chàng, trong lòng bất giác tức giận, không trả lời câu hỏi của chàng, nhưng lại hỏi trước: “Vương gia, xin thỉnh giáo ngài một việc, ngài làm thế nào để trông coi những người bên cạnh? Làm thế nào mới có thể thanh trừ sạch sẽ gian tế?”.

Phong Quân Dương nghe thế cười hờ hững, nói: “Rất đơn giản, thứ nhất, dùng người có thể nắm trong tay; thứ hai, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”.

Thần Niên ngẫm nghĩ câu chàng nói một chút, cười tự giễu, nói: “Thế mà đơn giản? Ta chẳng làm được điều nào cả”.

Phong Quân Dương hỏi nàng: “Nàng vẫn còn nuôi Thôi Tập kia?”.

“Không nuôi thì làm sao bây giờ?” Thần Niên hỏi lại chàng, cũng có phần bất đắc dĩ, trước kia nàng còn từng nói Giang Ứng Thần mềm lòng hỏng việc, song chờ đến phiên nàng không ngờ càng không hạ thủ được. “Cậu ta hiểu quá rõ tình hình trong trại ta, không thể thả được. Nhưng nếu giết, ta lại không đành lòng, dù sao cũng từng là huynh đệ vào sinh ra tử. Hơn nữa, mặc dù cậu ta bán đứng ta, nhưng cũng là vì ta nợ cậu ta trước”.

Phong Quân Dương biết nàng tấm lòng nhân hậu, lại luôn trọng tình trọng nghĩa, hẳn là không cách nào nhẫn tâm giết Thôi Tập, không khỏi liếc xéo nàng một cái, thấp giọng nói: “Nàng với ai cũng mềm lòng, chỉ với mỗi

https://thuviensach.vn

ta là lòng dạ sắt đá, dao găm nàng cũng cắm vào, lời ác nàng cũng nói được, chỉ sợ không làm ta tức chết, cũng không chịu thương tiếc ta chút nào".

Tuy chàng oán hận nhưng giọng điệu lại trầm thấp thân mật như lời tán tỉnh giữa tình nhân. Thần Niên nghe thấy không nói gì, một lúc sau hỏi chàng: "Phong vương gia, ngài có thể nói chuyện đứng đắn không? Ngài là đàn ông đàn ang mà ra vẻ làm nũng, lại còn giả bộ si mê, không thấy xấu hổ à?".

Nàng hỏi rất nghiêm túc, nói còn khó nghe như vậy làm vẻ mặt Phong Quân Dương có phần không nén được giận. Nếu là trước kia, nhất định chàng phải ra tay xử phạt nàng, nhưng hiện giờ võ công nàng cao hơn, nếu ra tay chàng không có lợi gì, chỉ có thể tạm nhịn cơn tức, mỉm cười lắc đầu, nhẹ giọng đáp: "Không thấy".

Thần Niên thấy da mặt người này đã dày đến tình trạng này rồi, nhất thời hết cách, chỉ dựa vào nguyên tắc không trêu được núp cho mau, đứng dậy nói: "Nếu vương gia không còn việc gì quan trọng hơn, ta về trước đây, trong thành còn nhiều công việc cần ta xử lý, không chậm trễ được".

Phong Quân Dương gọi nàng lại rồi mới lên tiếng: "Nàng không được đi Giang Nam cướp lương".

Thấy chàng cuối cùng cũng chịu nói vào việc chính, Thần Niên ngồi trở lại ghế một lần nữa, hỏi chàng: "Tại sao?".

Phong Quân Dương đáp: "Đó là nơi ta cai quản, khó khăn lắm mới ổn định lại được, tuyệt đối không thể tái diễn nạn trộm cướp, quấy nhiễu lòng dân!".

Thần Niên giải thích: "Ta sẽ ràng buộc thuộc hạ, không quấy nhiễu dân lành, chỉ tìm mấy thân hào đại tộc dọa dẫm thôi, mượn tạm số lương thực

https://thuviensach.vn

bọn họ tích trữ vài năm qua dùng tạm, sau này trả lại họ vàng bạc cũng được, chỉ cần có thể ứng phó được cửa ải khó khăn trước mắt".

Phong Quân Dương chỉ lắc đầu, thản nhiên nói: "Không được, những người đó càng không thể động đến. Con cháu họ có nhiều người làm quan, quan hệ lẫn nhau rắc rối phức tạp, nàng trêu chọc bọn họ sẽ gây phiền toái cho ta".

Thần Niên không nhịn được nữa, hỏi chàng: "Ngươi vừa không chịu sắp xếp cho nạn dân vừa không cho ta đến đó cướp lương, chẳng lẽ muốn những người theo ta chết đói?".

Phong Quân Dương nói: "Ta nói rồi, nếu muốn thành đại sự, không thể mềm lòng".

Thần Niên giận dữ đứng lên, lạnh lùng nói: "Phong Quân Dương, ta không muốn thành đại sự gì cả, ngươi dùng cái cớ này để áp chế ta ít thôi. Chọc giận ta, ta sẽ đưa toàn bộ đám nạn dân đó đến Giang Nam, nếu ngươi không sợ mất lòng dân Giang Bắc, ngươi cứ tha hồ đuổi theo, giết sạch bọn họ đi!".

Thấy nàng tức giận, Phong Quân Dương đành phải mềm nắn rắn buông, thở dài nói: "Thần Niên, ta đã tập hợp hơn mười vạn đại quân ở Giang Nam rồi, sắp sửa vượt sông lên Bắc, để phong tỏa tin tức, đến bờ Uyển Giang ta cũng bịt chặt. Hiện giờ, nếu nàng dẫn người sang, sẽ làm hỏng chuyện của ta mất".

Thần Niên kinh ngạc, không nhịn được hỏi: "Đại quân của ngươi đã có thể lên Bắc?".

"Nhanh thôi." Phong Quân Dương hơi nhướng mày, có phần đắc ý.

https://thuviensach.vn

Thần Niên lại lấy làm khó hiểu, hỏi chàng: “Nếu như đã tập hợp đại quân, vì sao còn sợ Hạ gia đoạt lại Nghi Bình? Toàn bộ binh mã trong tay Hạ Trạch cũng không tới mười vạn, đừng nói gã không dám tới Nghi Bình, cho dù có tới cũng không đoạt được!”.

Phong Quân Dương nghe thế mỉm cười, nói: “Ta hiện không sợ gã, mà là sợ gã không đến. Lần này ta sẽ cho gã có đến mà không có về, chặt đứt hoàn toàn một cánh tay của Hạ Trăn”.

Thần Niên nghe lại càng thêm mơ hồ, nàng tự thấy mình cũng không dốt lắm, nhưng cứ đến trước mặt Phong Quân Dương là luôn bị chàng làm cho choáng váng đầu óc, đành phải nói: “Phong Quân Dương, ta thực sự bị ngươi làm cho hồ đồ rồi, ngươi có thể nói cho dễ hiểu hơn không?”.

Nàng khẽ chau mày, đôi mắt luôn trong trẻo giờ phủ niềm mê man nhàn nhạt, cánh môi trơn bóng mềm kiều diễm cũng nhẹ nhàng mím lại, hiện ra hai lúm đồng tiền bé xinh đáng yêu. Phong Quân Dương thấy mà lòng khó chịu, chỉ hận không thể lại gần hôn nàng một cái. Chàng âm thầm trấn định tinh thần rồi mới rời tầm mắt khỏi gương mặt nàng, làm ra vẻ không hề để ý, chỉ lãnh đạm nói: “Hôm qua ta vốn muốn nói cho nàng biết, nàng lại bỏ chạy không chịu nghe, ta còn cách nào khác?”.

Thần Niên vẫn cần chàng giải thích nghi hoặc, tuy nhìn ra chàng đang cố tình thừa nước đục thả câu nhưng cũng chỉ có thể nén giận, lại ngồi xuống, nói: “Hôm qua ta thất thố, xin lỗi, giờ ngươi nói đi”.

Chẳng biết tại sao, Phong Quân Dương lại nảy ra ý trêu đùa nàng. Chàng và nàng đã chia lìa ba năm có lẻ, ngày nhớ đêm mong, nếm đủ nỗi khổ tương tư. Giờ nàng an vị trước mặt chàng, chàng nhìn dáng vẻ nàng tái mặt vì giận vẫn thấy đẹp, cầm lòng không đặng tủm tỉm bảo: “Giờ ta không muốn nói nữa rồi”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên sao có thể không nhận ra suy nghĩ của chàng, nhưng vì vẫn đang cầu xin chàng, không tiện trở mặt, buộc lòng phải oán hận hỏi: "Phong Quân Dương, ngươi có biết xấu hổ không?".

Phong Quân Dương lại hơi ghé người sát vào nàng, cong môi mỉm cười: "Ở chỗ nàng, có thể không cần".

Chàng ngả ngớn như vậy, Thần Niên thấy hết sức bực bội, ngồi ngay ngắn ở đó thờ ơ nhìn chàng, giọng nói lạnh lùng: "Phong Quân Dương, ngươi không tôn trọng ta cũng không sao, nhưng đừng khiến ta xem thường ngươi".

https://thuviensach.vn

16

Sắp xếp đường lui

Phong Quân Dương bị nàng nói mà sững người, ngơ ngác nhìn nàng một lát, ánh sáng rực rỡ trong mắt chợt ảm đạm đi, rồi mới ngồi thẳng người lên, hạ mi mắt xuống, thấp giọng nói: "Thần Niên, ta không hề không tôn trọng nàng, ta chỉ muốn nói đùa với nàng vài câu thôi, cho dù nghe nàng mắng ta, ta cũng thấy vui vẻ. Mấy năm nay, ta…rất nhớ nàng".

Những câu này dịu dàng trầm ấm, nhưng từng chữ lại nóng bỏng, giống như có thể làm tan chảy con tim người nghe. Thần Niên cho dù biết rõ người này thủ đoạn, cũng bị chàng làm cho run rẩy, nàng cắn chặt răng, nín thở tập trung, một lúc sau mới có thể làm giọng nói bình thản, hờ hững nói: "Phong vương gia, chúng ta đã là người xa lạ, nói những câu này không có nghĩa lý gì hết. Ngươi là người lòng mang thiên hạ, tình cảm nam nữ với loại người các ngươi mà nói có cũng như không, cầm lên được thì cũng buông xuống được mới phải".

"Lòng mang thiên hạ…" Phong Quân Dương cong môi, tự giễu nói, "Phải rồi, những kẻ như chúng ta vốn không nên mong ước xa vời đến tình cảm, ta đã quá tham lam rồi".

Thần Niên lại thầm nghĩ do bản thân mình cũng luôn lui đến gặp gỡ chàng nên mới khiến chàng hiểu lầm. Đợi khi dân lưu lạc trong trại có chỗ dựa, nàng sẽ một thân một mình cao chạy xa bay, cách chàng thật xa, mãi mãi không gặp lại, có lẽ mới có thể đoạn tuyệt nổi nỗi nhớ nhung của chàng. Nàng khẽ mím môi, đang cân nhắc xem nên nói thế nào thì Phong

https://thuviensach.vn

Quân Dương đã nhận ra tâm tư của nàng, mở miệng trước: "Tạ trại chủ yên tâm, Phong mỗ sau này sẽ không dây dưa chuyện cũ với nàng nữa".

Những lời thế này chàng đã từng nói không chỉ một lần, cũng không giữ lời nhiều lần rồi, trong lòng Thần Niên cũng không tin lắm, chỉ mượn thang xuống nước, nói: "Vương gia giữ lời là được".

Phong Quân Dương chỉ cười nhạt, hơi lưỡng lự, nghiêm túc nói: "Tạ trại chủ, nàng cũng biết khi xưa Dương Thành âm mưu chiếm Ký Châu, Hạ gia phái binh Đông tiến, vì sao không nhân cơ hội đoạt Thanh Châu mà lại chiếm Nghi Bình trước?".

Chàng nói chuyện đứng đắn như thế, Thần Niên cũng tự nhiên hơn nhiều, nghĩ ngợi rồi đáp: "Địa thế hai nơi Tương Châu, Lỗ Châu nhiều đồi núi, không tiện hành quân, nếu muốn từ Giang Nam lên Bắc, Nghi Bình là tốt nhất. Cũng lẽ đó, từ Bắc sang Nam, ngoài con đường Thái Hưng ra, chỉ còn mỗi Nghi Bình có thể đi".

Mỗi khi đàm luận với Thần Niên mấy chuyện này, Phong Quân Dương đều không thể không cảm thán huyết mạch thần kì, nàng xuất thân sơn trại, từ nhỏ không ai chỉ bảo, lại chưa bao giờ nghiên cứu về mảng này nhưng vẫn sáng dạ đến mức làm người khác kinh ngạc.

Phong Quân Dương không khỏi mỉm cười, nói: "Đúng thế, Nghi Bình chính là tuyến đường chính giao thông lên Bắc. Từ xưa đến nay, từ Bắc tấn công Nam thì dễ, chứ nếu muốn từ Nam thống nhất sang Bắc thì hết sức khó khăn. Thái Hưng là hang ổ của Hạ gia, tiến công gần như là việc không thể làm. Cho nên, nếu ta muốn Bắc tiến, nhất định phải qua Nghi Bình đoạt hai châu Thanh, Ký, sau đó lấy đây làm căn cứ, khuếch trương về phía Tây mới có thể giành được Giang Bắc".

Chàng nói rất tỉ mỉ, Thần Niên tất nhiên là có thể nghe hiểu được, gật đầu nói: "Bởi thế nên năm Vĩnh Ninh thứ hai, ngươi mới đến Ký Châu,

https://thuviensach.vn

muốn dùng quan hệ thông gia làm phương tiện, kết minh với Tiết thị Ký Châu trước, sau này ắt được việc".

Phong Quân Dương xao động, tựa như thấy cô nữ phỉ nắm đao quát hỏi mình trước ngựa ngày nào. Chuyến đi Ký Châu đó, mặc dù không đạt được mục đích nhưng lại có thể gặp lại nàng… Để che giấu cảm xúc, chàng đành cụp mắt xuống, nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Phải, ta muốn lung lạc Tiết thị trước".

Thần Niên lại nói: "Song Hạ gia lại giành Nghi Bình trước, có thể thấy là muốn tuyệt đường Bắc tiến của ngươi. Vậy thì xem ra, chúng đã có lòng thống nhất Giang Bắc từ lâu".

Phong Quân Dương nói: "Tên Hạ Trăn này dã tâm rất lớn".

Đề tài lại chuyển về Hạ Trăn, Thần Niên im lặng một lát rồi hỏi Phong Quân Dương: "So với ngươi thì sao?".

Phong Quân Dương bất giác nở nụ cười, đáp: "Bất phân cao thấp".

Ánh mắt chàng di chuyển trên khuôn mặt nàng, rơi xuống mắt nàng, bình tĩnh ung dung nhìn ngắm, nói: "Thần Niên, trước kia ta từng đề cập với nàng, triều đình Giang Nam suy yếu, không khống chế được các trấn quân từ lâu rồi, thay vua đổi chúa chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn. Song song với đó, cùng với sự quật khởi của Tiên Thị ở Mạc Bắc, chúng xâm lược phương Nam cũng là điều không thể tránh khỏi. Hạ Trăn tầm nhìn sâu xa, nên, ông ta muốn chiếm cứ Nghi Bình, chặn đứng con đường lên Bắc của ta. Hơn nữa, còn muốn trước khi Tiên Thị xuôi Nam, đoạt được yếu điểm Tĩnh Dương của Trương gia, để đẩy Tiên Thị ra quan ngoại".

Thần Niên trầm mặc hồi lâu, chợt hỏi: "Tiên Thị chẳng mấy chốc sẽ xâm lược phương Nam ư?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương gật đầu:"Thác Bạt Nghiêu cưỡng ép dời đô về Thượng Kinh, làm rất nhiều cựu thần phái thủ cựu bất mãn, vì chuyển dời mâu thuẫn nội bộ, gã sẽ phát động xâm lược phương Nam, thứ nhất gã vốn có dã tâm, thứ hai có thể tiêu hao sức mạnh phái thủ cựu, xây dựng lại trật tự thế lực của vương đình".

Thần Niên nhìn chàng chăm chú, hỏi: "Ngươi không lo lắng việc Tiên Thị xâm lược phương Nam chút nào sao?".

Phong Quân Dương thản nhiên mỉm cười, đáp: "Gã xuống Nam, ta đoạt Giang Bắc trái lại còn dễ hơn, đoạt lại giang sơn từ tay ngoại tộc, lại càng dễ được lòng dân".

Chàng hờ hững mỉm cười như vậy, Thần Niên nhác trông, đột nhiên hiểu ra vì sao chàng lại vội vã chiếm hai châu Thanh, Ký như vậy. Tiên Thị sắp xâm lược phương Nam, Hạ gia nằm ở bình nguyên trên sông sẽ đứng mũi chịu sào, chỉ cần chàng có thể chiếm được Thanh Châu, Ký Châu là có thể ngồi xem Hạ gia và Tiên Thị đấu nhau. Mà Hạ gia vừa mới giao đấu với Trương gia, chỉ dựa vào mỗi sức mình, e là rất khó chống lại đại quân Tiên Thị. Vạn nhất không địch lại Tiên Thị, vậy Hạ gia rất có thể sẽ có hai sự lựa chọn, một là thần phục Tiên Thị, và hai chính là xin sự giúp đỡ của Phong Quân Dương.

Tựa như có một trận gió thoảng thổi qua, màn sương mù trước mắt Thần Niên lập tức tan biến, nàng đưa mắt nhìn Phong Quân Dương, trầm giọng hỏi: "Hạ Trăn đã biết Vân Sinh ở bên cạnh Thác Bạt Nghiêu lâu rồi, phải không?".

Phong Quân Dương không ngờ nàng lại đột nhiên hỏi đến Vân Sinh, chợt ngây ra rồi nhìn sâu vào mắt nàng, nói: "Phải, ông ta biết".

Thần Niên bỗng thấy nực cười, không khỏi nói đầy trào phúng: "Hạ Trăn đúng là tầm nhìn thật sâu xa, đã chuẩn bị đường lui cho mình trước rồi, cho

https://thuviensach.vn

dù Hạ gia có bại trong tay Tiên Thị, chỉ cần có Vân Sinh, Thác Bạt Nghiêu cũng không tiện giết ông nhạc. Chẳng trách ông ta biết Vân Sinh ở đâu rồi mà không gấp rút tìm về".

Phong Quân Dương biết Thần Niên thông minh nhưng không nghĩ rằng nàng còn trẻ mà đã có thể thấu đáo sự việc như thế. Nhìn khóe miệng nàng có chút giễu cợt, chàng bất giác hơi chột dạ. Nàng đã có thể nhìn thấu tâm tư Hạ Trăn, vậy thì tâm tư của chàng tất nhiên cũng không thể che giấu được nàng. Nếu đã vậy, chi bằng thẳng thắn nói cho nàng nghe. Phong Quân Dương vô thức liếm môi, nói: "Đây quả thực là đường lui Hạ Trăn dành cho Hạ gia, và cũng là nguyên do vì sao ta phải đặt quan hệ thông gia với Hạ gia".

Thần Niên nghe thế gật đầu, cười bảo: "Hiểu rồi, nếu Hạ Trăn đánh thắng Tiên Thị thì không có gì để nói, nhưng ngộ nhỡ thua trận, đến lúc đó hai bên đều là con rể, tốt xấu gì ngươi cũng là con rể danh chính ngôn thuận, lại có triều đình làm danh nghĩa, đi nhờ ngươi có mặt mũi hơn đi nhờ Thác Bạt Nghiêu".

Phong Quân Dương im lặng nhìn nàng một lát, đoạn nhẹ nhàng nói: "Thần Niên, có khi ta nghĩ, nếu nàng có thể ngốc nghếch một chút thì tốt biết bao".

Thần Niên lạnh nhạt nói: "Thôi đừng ngu ngốc thêm nữa, cuộc sống đã khó khăn lắm rồi. Nếu còn ngu ngốc hơn, sợ là không sống nổi mất".

Phong Quân Dương cẩn thận nhìn nàng, dò hỏi: "Nàng nghĩ thế nào?".

"Nghĩ thế nào?" Thần Niên bật cười, ngó chàng một cái, nói: "Ta không nghĩ thế nào cả, con rể cha vợ các ngươi mưu đi tính lại can gì đến ta? Ta chỉ nói với ngươi, Phong Quân Dương, nếu ngươi muốn làm con rể Hạ Trăn, đến chỗ Thác Bạt Nghiêu giành Vân Sinh lại cũng được, lấy cô ngốc kia cũng được, không mảy may liên quan đến ta. Trước kia ta không phải

https://thuviensach.vn

con gái họ Hạ, sau này cũng sẽ không phải, nếu ngươi ép ta, ta sẽ bỏ đi, còn nếu không đi được, chỉ còn một con đường chết".

Trên mặt nàng là nụ cười hòa nhã, nhưng lời nói ra trên miệng lại là đoạn tuyệt. Phong Quân Dương chỉ còn cách hứa với nàng: "Nàng yên tâm, ta không ép nàng".

Thần Niên chậm rãi gật đầu, lại nói: "Ta vẫn còn vài điều chưa rõ, nếu ngươi muốn liên hợp với Hạ gia chống Tiên Thị, vì sao còn muốn dụ Hạ Trạch đến, muốn chém đứt một cánh tay của Hạ Trăn?". Nàng vừa nêu câu hỏi, không đợi chàng đáp đã tự nghĩ thông trước, "Ta hiểu rồi, chỉ có như vậy thì mới khiến Hạ Trăn dù đánh bại ải Tĩnh Dương cũng không thủ được. Hơn nữa, không có Hạ Trạch, Nghi Bình sẽ không còn uy hiếp nữa".

Nàng nói chuyện đơn giản sáng tỏ, mặc dù không bằng tay phụ tá tâm phúc chu đáo nghiêm cẩn kia, nhưng câu nào câu nấy đều nhắm trúng chỗ hiểm. Huống chi nàng lại xinh đẹp động lòng người đến vậy! So với người trung niên đa mưu túc trí, bàn luận những việc này với nàng như thể một sự hưởng thụ. Phong Quân Dương không khỏi cong môi, mỉm cười nhìn nàng, nói: "Còn một điều nữa, ta và Hạ Trạch có tư thù".

Hạ Trạch năm lần bảy lượt giăng bẫy Thần Niên, dù chưa thành công song vẫn chọc giận Phong Quân Dương, chàng đương nhiên không thể bỏ qua cho gã.

"Việc Nghi Bình không thể lừa được Hạ Trăn, nhưng Hạ Trăn cách nơi đây quá xa, thao túng Hạ Trạch không tiện. Một khi Hạ Trạch biết ta và Trịnh Luân đoạn tuyệt nhau là giả, lại thấy chúng ta một mực diễn kịch, chắc chắn nghĩ ta không kịp điều binh, nên mới phải lấp liếm như thế. Theo tính tình của gã, sẽ toàn lực lao đến, đoạt lại nơi này trước khi ta tiếp nhận Nghi Bình".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương giải thích toàn bộ rồi lặng lẽ ngắm nàng. Thần Niên im lặng một lát, đột ngột nhếch miệng cười. Phong Quân Dương thấy nàng như vậy, không nhịn được nhẹ giọng hỏi: "Đang cười gì thế?".

Thần Niên cười lắc đầu, nhưng lại không đáp, chỉ đứng dậy chào từ biệt Phong Quân Dương, nói: "Vương gia, ta đã hiểu tính toán của ngươi. Ta về đây, sẽ bố trí cho nạn dân ở trong thành trước, tuyệt đối không phá hỏng chuyện của ngươi. Chờ sau khi ngươi tiêu diệt Hạ Trạch, ta sẽ lại an bài việc vượt sông cho nạn dân".

Nàng bình tĩnh kiềm chế như vậy khiến Phong Quân Dương thấy khá bất ngờ. Phong Quân Dương nhìn nàng, hỏi: "Điều kiện của nàng là gì?".

Thần Niên nghe thế mỉm cười, nói: "Rất đơn giản, đại quân của ngươi lên Bắc tất sẽ không thể thiếu lương thực, đến lúc đó xin hãy cứu tế nạn dân, chỉ cần đừng để nhiều người chết đói quá là được".

Phong Quân Dương nghĩ ngợi, đồng ý với nàng: "Được".

Thần Niên liền chắp tay cáo từ, nhanh nhẹn xoay người, mau chóng rời đi.

Thuận Bình nhất mực trông coi trong viện, thấy Phong Quân Dương và Thần Niên ở trong phòng hồi lâu, chỉ cho rằng quan hệ giữa họ đã dịu đi, trong lòng bất giác cũng thấy mừng thay cho Phong Quân Dương. Y vui vẻ ra mặt tiễn Thần Niên đi, đến khi về đã thấy Phong Quân Dương lặng lẽ ngồi trên ghế, trên mặt không có chút vui mừng nào. Bước chân Thuận Bình sững lại rồi mới nhẹ nhàng tiến lên, cẩn thận gọi: "Vương gia?".

Phong Quân Dương không hề nhúc nhích, chỉ ngồi đó cúi đầu nín thinh.

Thuận Bình phân vân một lát, rồi khuyên nhủ chàng: "Tiểu nhân nhớ từng nói với người, trái tim chỉ cần chậm rãi ấp ủ rồi sẽ ấm lên. Tạ cô

https://thuviensach.vn

nương tính tình cứng rắn, người đừng sốt ruột, một ngày nào đó nhất định sẽ sưởi ấm được con tim cô ấy thôi".

Trên trán Phong Quân Dương toát ra nét mệt mỏi khó che giấu, thở dài khe khẽ: "Nàng lại muốn đi rồi, nếu lần này để nàng đi, sợ là sau này không còn gặp lại".

Thuận Bình nghe mà thất kinh, lại có phần không tin: "Trong Tụ Nghĩa trại còn một đống việc, Tạ cô nương sao có thể nói đi là đi".

Phong Quân Dương cười nhạt, không nói rõ trong lòng vui mừng nhiều hơn hay xót xa nhiều hơn. Chàng hiểu rõ tính nết Thần Niên, cũng như Thần Niên rất hiểu chàng. Chàng sẽ không thả Thần Niên đi, mà Thần Niên cũng sẽ không cho chàng thời gian để sưởi ấm tim nàng nữa. Chàng biết, mưu kế của nàng chỉ e là ve sầu thoát xác thôi.

Phong Quân Dương im lặng ngồi một lúc lâu, lãnh đạm bảo: "Những người coi trọng Tụ Nghĩa trại, bất kể là Ôn Đại Nha, hay Triêu Dương Tử, thậm chí là huynh muội Thôi Tập cũng phải giám sát thật kĩ".

Thuận Bình gật đầu, nhỏ giọng đáp: "Tiểu nhân hiểu rồi".

Phong Quân Dương khẽ phất tay, ý bảo Thuận Bình lui ra. Nhưng chàng hiểu rõ Thần Niên, Thần Niên sao có thể không hiểu chàng. Nàng dẫn theo Đại Ngốc rời khỏi nơi ở của Phong Quân Dương, suốt dọc đường trầm mặc không nói gì, tất cả suy nghĩ trong đầu đều là nếu nàng bỏ đi thì phải sắp xếp cho đám Ôn Đại Nha thế nào. Với tính tình của Phong Quân Dương, sợ là chàng sẽ trút giận lên những người đó.

Nàng vừa đi vừa suy nghĩ công chuyện, khó tránh khỏi sẽ đãng trí, bất tri bất giác đã nhầm đường, đi thẳng đến cuối con ngõ nhỏ, thấy trước mặt không còn đường mới hồi phục tinh thần. Thần Niên ngẩn ra, bất giác bật

https://thuviensach.vn

cười, quay lại nói với Đại Ngốc: “Ta đi nhầm đường, sao đệ không nhắc một tiếng?”.

Đại Ngốc lại vò đầu, hết sức ngại ngùng nói: “Đệ còn tưởng đại đương gia cố tình đi như thế”.

Thần Niên dở khóc dở cười, đành phải đi theo đường cũ trở về. Vì sự chậm trễ này, khi nàng và Đại Ngốc trở lại phủ thủ thành thì đã quá giờ cơm. May mà Ôn Đại Nha có phần cơm cho hai người, hắn ngồi trên ghế đối diện với Thần Niên, vừa nhìn Thần Niên ăn cơm vừa bàn việc: “Đại đương gia, tôi vẫn cảm thấy chuyện đi Giang Nam cướp lương không ổn. Nếu cô muốn chúng tôi đóng giả nạn dân để cướp lương, đó chẳng phải là phá hủy thanh danh của nạn dân ư? Sau này dù sao cũng phải sống ở địa bàn của người ta…”.

Thần Niên im lặng và cơm vào miệng, chờ khi ăn hết bát cơm kia, nàng mới đưa mắt nhìn Ôn Đại Nha, lạnh nhạt nói: “Bên cạnh chúng ta có nội gián của Phong Quân Dương, việc muốn đi Giang Nam cướp lương đã bị lộ rồi”.

“… Cổ nhân nói rất phải, rồng mạnh không thắng được rắn độc!”. Ôn Đại Nha vẫn nói lời của mình, chậm nửa nhịp mới lọt được lời Thần Niên nói vào tai, lập tức kinh ngạc nói: “Lại có nội gián?”.

“Đúng thế.” Thần Niên chậm rãi gật đầu, hỏi hắn: “Huynh thấy lần này là ai?”.

Suy nghĩ của Ôn Đại Nha chính là nhanh chóng loại bỏ bản thân mình, ngay tức thì đáp không cần nghĩ ngợi: “Dù sao cũng không phải ta!”. Quay đầu sang thấy Đại Ngốc đang bê bát cơm ngơ ngơ nhìn hắn, hắn lại vội vã bổ sung thêm, “Cũng không phải là Đại Ngốc, nó không có tâm nhãn thế đâu, tôi có thể đảm bảo thay nó”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên bực tức liếc hắn một cái, nói: “Nếu không tin hai người, ta nói chuyện này với hai người làm gì”.

Ôn Đại Nha giờ mới yên lòng, lại ngồi nghiêm chỉnh xuống ghế, thì thào: “Trước mặt thấy tất cả đều trung thành tận tụy, thế mà sau lưng lại có thể làm ra hành động này, đúng thật là giống câu châm ngôn, biết người biết mặt khó biết lòng mà!”.

Thần Niên sốt ruột nghe hắn lải nhải, lấy đũa gõ gõ lên thành bát, ngắt lời hắn, hỏi: “Nói vào trọng điểm, huynh thấy ai khả nghi nhất?”.

Ôn Đại Nha suy ngẫm, đoạn nói: “Không thể là Tịnh tiền bối được”.

Thần Niên gật đầu: “Sư phụ ta không làm việc này đâu”.

Ôn Đại Nha lại nghĩ, rồi nói: “Cũng không thể là đạo trưởng được, ông ấy luôn ngứa mắt vương gia”.

“Phong Quân Dương không gây khó dễ cho đạo trưởng được, không phải ông ấy.”

“Chẳng lẽ là Thôi Tập?” Ôn Đại Nha kinh ngạc nói nhưng ngay lập tức phủ định suy nghĩ của mình, “Không thể là cậu ta được, câu ta bị chúng ta nhốt trong viện suốt ngày, sẽ không biết được chuyện của chúng ta!”.

Ôn Đại Nha luôn là người hiền lành không đắc tội với ai bao giờ, hắn thà rằng loại trừ cả đống người cũng không chỉ ra cụ thể hiềm nghi lớn nhất là ai. Thần Niên cũng coi như hiểu hắn, tự mình suy nghĩ một lát, đột nhiên hỏi hắn: “Huynh thấy giữa Lỗ Vinh Phong và Chu Chấn, tình nghi ai nhiều hơn?”.

Ôn Đại Nha đảo mắt, lại nói: “Hai người này nhìn đều không giống”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên bất giác mỉm cười, Lỗ Vinh Phong và Chu Chấn là hai người có khả năng trở thành nội gián của Phong Quân Dương nhất, Lỗ Vinh Phong từng theo Triêu Dương Tử đến Vân Tây, không tránh khỏi từng tiếp xúc với Phong Quân Dương. Còn về phía Chu Chấn, nàng nhớ lúc còn ở đỉnh Hồ Khẩu, gã từng qua lại thân thiết với Phàn Cảnh Vân, mà Phàn Cảnh Vân lại là tâm phúc trong tâm phúc của Phong Quân Dương.

Nàng nhận ra Ôn Đại Nha muốn láu cá, cũng không truy đến cùng nữa, nghĩ ngợi rồi nói: “Huynh nhắc đến Thôi Tập làm ta nhớ ra một chuyện, chúng ta cứ giam giữ cậu ta như thế này cũng không phải cách, chi bằng sắp xếp một nơi cho cậu ta đi”.

Ôn Đại Nha nghe thấy trái lại rất phấn khởi, hỏi Thần Niên: “Sắp xếp cậu ta đi đâu?”.

Thần Niên không chịu trả lời trực tiếp hắn, đẩy bát cơm ra, đứng dậy, nói: “Ta đến xem cậu ta cái đã, tuy rằng ta đã nghĩ ra nơi đi cho cậu ta, nhưng muốn đi hay không, còn phải xem ý cậu ta thế nào”.

Giờ đã qua buổi trưa, nàng bảo Đại Ngốc về phòng rồi một mình đi ra phía hậu viện phủ thủ thành. Tiểu viện nơi Thôi Tập ở tiếp giáp góc hậu hoa viện, mặc dù không lớn nhưng cây xanh tỏa bóng, trang nhã thanh tịnh. Cửa viện rộng mở, liếc mắt một cái là có thể thấy hết tình hình trong viện, bên cạnh bàn đá dưới tàng cây, Thôi Tập đang cúi đầu đọc sách.

Bên ngoài cửa có hai người canh gác đang đứng, thấy Thần Niên đến vội hành lễ, nói: “Đại đương gia”.

Âm thanh làm kinh động Thôi Tập trong viện, cậu ngẩng đầu nhìn ra ngoài viện, rồi thoáng ngẩn ra, chậm rãi buông quyển sách trên tay xuống, chậm rãi đứng dậy. Thần Niên cho hai người canh gác lui xuống, đủng đỉnh đi đến băng ghế đá ngồi xuống, nhặt quyển sách Thôi Tập buông ra lên, giở

https://thuviensach.vn

ra mấy tờ thấy là du ký, cười bảo: “Cậu ở đây cũng nhàn rỗi tự đắc nhỉ. Mậu Nhi đâu? Sao không thấy con bé?”.

Thôi Tập ngồi đối diện Thần Niên, nhẹ giọng đáp: “Con bé ở trong phòng, vừa mới ngủ xong”.

Thần Niên gật gật đầu, dừng lại một chốc, chợt hỏi: “Nếu nói bên cạnh ta có gian tế của Phong Quân Dương, cậu nghĩ khả năng lớn nhất là ai?”.

Thôi Tập thấy hơi bất ngờ, nghĩ một lát, đoạn đáp: “Lỗ Vinh Phong hoặc Chu Chấn”.

Thần Niên bất giác bật cười, nói: “Hai chúng ta thực ra có cùng suy nghĩ rồi”.

Thôi Tập vốn không nhiều lời, nghe thế cũng không đáp lại, chỉ yên lặng ngồi đó.

Thần Niên thấy cậu như vậy, không nhịn được hỏi: “Thôi Tập, ta cũng coi như từng có ơn cứu mạng với huynh muội hai người, cậu lại lấy oán trả ân, bán hành tung của ta cho Hạ Trạch, cậu thấy ta mà không có gì muốn nói sao?”.

Thôi Tập giương mắt nhìn nàng, nói: “Làm cũng đã làm rồi, cho dù có áy náy hối hận thì có ích gì?”.

Thần Niên nghẹn lại, một hồi lâu không nói lên lời, nhấm nháp những lời cậu nói một phen, thở dài: “Cậu nói chí phải! Dù có áy náy tự trách, chẳng qua là diễn kịch cho người khác xem thôi”.

Hai người đều im lặng, Thần Niên ngồi một chốc, không nhịn được nói nhỏ: “Trước kia thực ra ta rất tín nhiệm cậu”.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Thôi Tập vẫn thản nhiên, mi mắt lại rũ xuống, nói: “Sau này phải tự rút ra bài học mà dạy mình, đừng ai cũng tin, lòng người còn cách một cái bụng, phải phân biệt rõ đâu là đen đâu là trắng”.

“Ta cũng biết, nhưng cảm thấy cứ phòng bị đi lại, mưu tính lên xuống mà sống, mệt.”

Ánh sáng đầu giờ chiều mùa thu tuy rằng ấm áp hơn, nhưng dưới bóng cây chỉ thấy mát mẻ, gió nhẹ thổi trang sách trên bàn đá phất phơ. Tầm mắt Thôi Tập dừng lại phía trước mặt một chút, rồi mới lãnh đạm nói: “Cô không nên giữ mạng cho tôi, khi đó vừa quay về trại một cái hãy giết tôi để răn đe. Cô tuy không đành lòng, song lại sẽ có người cảm thấy cô mềm lòng dễ bắt nạt. Thân là người ở ngôi cao, vẫn phải giữ uy”.

Thần Niên tự giễu nói: “Ta chưa bao giờ muốn làm người ngôi cao cả, chẳng qua chỉ cần an lòng là được”.

Thôi Tập biết nàng đến đây tất có dụng ý, song thấy nàng một mực không chịu nhắc đến, trong lòng ít nhiều có phần kinh ngạc, cho dù tâm cơ có thâm trầm hơn nữa thì vẫn chỉ là người trẻ tuổi, liếc mắt nhìn nàng một cái, không kìm lòng được, hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”.

Thần Niên không đáp, ngược lại hỏi cậu: “Thứ cậu mưu cầu là gì? Là nuôi lớn Mậu Nhi, muốn báo thù cho cha hay giương cao hoài bão?”.

Thôi Tập không ngờ nàng đột nhiên hỏi mình điều này, trong chốc lát bỗng thấy mịt mù. Từ lần nhà tan cửa nát, điều cậu mưu cầu thay đổi rất nhiều lần. Lúc mới bắt đầu là vất vả tìm kế sinh nhai, về sau này là báo thù cho cha, tranh bá thiên hạ, nhưng đến giờ, chính bản thân cậu cũng không rõ rốt cuộc mình mưu cầu thứ gì.

Thần Niên nhìn cậu, lại nói: “Nếu nhất thời cậu chưa nghĩ ra, ta cho cậu thời gian hai ngày, nghĩ kĩ rồi nói cho ta biết”.

https://thuviensach.vn

Nàng đứng dậy rời đi, người còn chưa đến cửa viện, Thôi Tập đã gọi nàng: “Tôi muốn giương cao khát vọng”. Cậu ngồi nguyên đó, hai tay đặt trên đùi, lưng thẳng tắp, hơi ngẩng đầu nhìn nàng, trên ngũ quan mặc dù còn chút vẻ non nớt của thiếu niên nhưng thần sắc lại kiên nghị cố chấp, lặp lại từng câu từng chữ, “Tôi muốn giương cao khát vọng”.

Thần Niên xoay người nhìn cậu ta một lát, đoạn nói: “Được, ta đưa cậu đến chỗ Phong Quân Dương. Về phần hắn có chịu giữ tính mệnh của cậu hay không, có dùng cậu hay không, ta cũng không biết. Cậu có dám không?”.

“Có gì không dám?” Thôi Tập nhìn nàng, trầm giọng nói, “Cùng lắm, chẳng qua là chết”.

Thần Niên mỉm cười, nói: “Cậu có thể nghĩ thế, tất nhiên là tốt nhất”.

Sáng hôm sau, Thần Niên quả nhiên đưa Thôi Tập đến chỗ Phong Quân Dương. Phong Quân Dương tuyệt đối không thể ngờ nàng sẽ đưa Thôi Tập đến cho mình, ngẩn ra nhìn nàng hồi lâu rồi mới hỏi: “Tạ trại chủ, nàng muốn ta nuôi hổ làm họa sao?”.

Thần Niên nói: “Cậu ta rất có tài, đã từng chỉ nội mấy tháng ngắn ngủi huấn luyện cho ta được mấy nghìn trại binh. Nếu ngươi dùng thỏa đáng, có lẽ có thể trở thành một viên đại tướng phò tá ngươi giành thiên hạ”.

Phong Quân Dương mặt mũi hờ hững, nói: “Thủ hạ có tài của ta nhiều rồi, không thiếu mình y. Nếu nàng cảm thấy y có tài thì mang về mà dùng, chỗ ta không cần. Để một kẻ có thù giết cha ở bên cạnh, ta ngại mình đêm ngủ không an giấc, phải không?”.

“Cậu ta nói chỉ muốn giương cao khát vọng, sẽ không báo thù cho cha nữa.” Thần Niên nói, “Huống chi Dương Thành chết xét cho cùng là vì dã

https://thuviensach.vn

tâm của ông ta, Thôi Tập đã nghĩ thông suốt rồi".

Phong Quân Dương nhẹ giọng mỉa mai, hỏi lại nàng: "Lời y nói có tin được không? Nàng mắc mưu y một lần còn chưa đủ, giờ còn muốn ta mắc mưu theo nàng phải không?".

Thần Niên không phản bác lại được, khẽ cắn môi, cúi đầu không nói gì.

Phong Quân Dương làm sao có thể nhìn nàng như vậy, sợ nàng cắn nát cả môi, cố dằn lòng lắm mới không lên tiếng quát "Không được cắn môi". Chàng thu hồi ánh mắt đang đặt trên môi nàng lại, giọng nói lạnh lùng: "Nếu nàng muốn giết y nhưng không nhẫn tâm, vậy giao cho ta, ta giết y thay nàng là được".

Chàng cố tình nói thế để chọc tức nàng, không ngờ nàng lại gật đầu nói: "Được".

Phong Quân Dương yên lặng nhìn nàng, gọi Thuận Bình vào, nói: "Dẫn Thôi Tập đi, giết".

"Chờ chút đã".

Phong Quân Dương cười nhạt, hỏi nàng: "Làm sao thế?".

Thần Niên đáp: "Nếu ngươi biết ta hay mềm lòng, đừng giết cậu ta trước mặt ta, chờ ta đi rồi hãy giết".

"Cũng được." Phong Quân Dương nghiêm túc gật đầu, lại hỏi nàng: "Chừng nào nàng đi? Ta cũng tiện bảo Thuận Bình chuẩn bị sớm".

Thần Niên cũng không tranh hơn thua với chàng, ý nghĩ xoay vòng, hỏi Phong Quân Dương: "Ngươi cảm thấy mình không nắm được Thôi Tập nên không dám dùng cậu ta, ta nói đúng không?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương biết nàng vẫn chưa chịu hết hi vọng, liếc xéo nàng một cái, đáp: “Tạ trại chủ, nàng không cần khích bác ta, nàng cũng biết da mặt ta dày mà”.

Thấy chàng mềm không được rắn không xong như thế, Thần Niên thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Chi bằng thế này, ngươi gặp cậu ta một lần trước, được không? Nếu ngươi thấy cậu ta có thể dùng được thì để lại; còn nếu cảm thấy không dùng được, ta đưa cậu ta đi là được”.

Phong Quân Dương bất giác khẽ nhíu mày, hỏi: “Ta có điều không hiểu, vì sao nàng lại để ý Thôi Tập như thế?”.

Thần Niên lặng đi một lát, thấp giọng đáp: “Lần đầu tiên ta gặp cậu ta thì cậu ta dẫn theo Mậu Nhi tìm đường sống từ chỗ chết trong sự truy sát của Tiết Thịnh Anh, vì cầu xin đường sống mà vào núi Ngưu Đầu làm cướp. Khi ấy Mậu Nhi chưa tròn một tuổi, Thôi Tập không dám rời tay, dù xuống núi đánh cướp cũng phải cõng con bé theo. Nhìn huynh muội họ, ta không dằn được lòng nhớ đến mình, nghĩ năm đó nghĩa phụ mang theo ta liệu có phải cũng vất vả thế không. Thế nên, ta không muốn huynh muội họ chết”.

Phong Quân Dương hồi lâu không nói, một lúc sau mới thở dài bảo: “Được rồi, ta gặp Thôi Tập một lần là được”.

Thần Niên nghe vậy hết sức vui mừng, lập tức đích thân ra ngoài tìm Thôi Tập, đợi đến chỗ không người mới nhỏ giọng dặn cậu: “Ta đoán là, giết thì chắc là không giết cậu rồi, về phần hắn có chịu dùng cậu hay không, còn phải xem năng lực của cậu đã”.

Thôi Tập có phần kinh ngạc nhìn Thần Niên, không nhịn được hỏi nhỏ: “Sao cô lại khuyên được hắn chịu gặp tôi?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nhếch mép cười, nói: “Một lời khó nói hết, những nhẽo cứng rắn, mọi thủ đoạn ta đều đã dùng rồi, quả thực làm ta tốn sức quá”.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến ngoài phòng Phong Quân Dương, Thần Niên chỉ bảo một mình Thôi Tập vào gặp Phong Quân Dương, còn mình thì chờ trong viện. Ước chừng qua thời gian một nén hương, không biết Thôi Tập và Phong Quân Dương đã nói với nhau những gì, Thuận Bình liền dẫn Thôi Tập ra, đi đến trước mặt Thần Niên, nói: “Tạ cô nương, vương gia mời cô vào”.

Thần Niên chỉ vào Thôi Tập, hỏi: “Còn cậu ta?”.

Thuận Bình nở nụ cười, nói: “Vương gia sai tiểu nhân dẫn Thôi công tử đi trước, bảo để cậu ấy làm quen tình hình trước đã, hai ngày nữa sẽ sắp xếp công việc cho cậu ấy”.

“Được!” Thần Niên cười gật đầu, bước chân nhẹ nhàng đi vào phòng, vô cùng đắc ý cười nói với Phong Quân Dương, “Ta đã bảo cậu ta là nhân tài, đúng chứ?”.

Phong Quân Dương lãnh đạm nhìn nàng, lại hỏi: “Cô em gái kia đâu?”.

“Ta vốn định đưa Mậu Nhi đến chỗ ngươi”, Thần Niên đáp, “Nhưng không ngờ buổi sáng lúc ra khỏi cửa bị sư phụ ta nhìn thấy, bà nói con bé căn cốt rất tốt, nên đã giữ lại, nói muốn nhận con bé làm đệ tử cuối cùng”.

Phong Quân Dương nghe thế cong môi, cười như có như không nhìn nàng, giọng đầy giễu cợt: “Tạ trại chủ, nàng muốn ta dùng Thôi Tập mà lại không giao em gái y cho ta, nàng đang có mưu tính gì thế?”.

Thần Niên đón nhìn ánh mắt chàng, khẩn khoản nói: “Thật sự là sư phụ ta nhìn trúng Mậu Nhi, ta không hề lừa ngươi. Ngươi cũng biết tính tình của sư phụ ta, từ xưa đến nay hành động ngông cuồng, không hề kiêng nể”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nheo mắt lại, quan sát Thần Niên, giống như là đang phân biệt lời nàng nói là thật hay giả.

Thần Niên thấy chàng như vậy, bất giác cười mỉa: "Ngươi không tin cũng là điều bình thường, nếu ta là ngươi, chuyện trùng hợp như vậy, e là cũng không tin". Nàng cúi đầu, hơi trầm mặc, rồi lại ngẩng lên nhìn Phong Quân Dương, "Thế này, ngươi cho ta một thời gian, sớm muộn gì ta cũng sẽ giao Mậu Nhi cho ngươi".

Phong Quân Dương nhíu mày, hỏi nàng: "Sư phụ nàng chịu thả người?".

Thần Niên ra sức bĩu môi một cái, nói: "Ta sẽ nghĩ cách, tóm lại ngươi yên tâm mà dùng Thôi Tập là được". Nàng đứng dậy toan đi, lúc muốn xoay người chợt dừng lại, nhỏ giọng nói, "Phong Quân Dương, bất kể ngươi có tin ta hay không, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ hại ngươi, cũng không bao giờ nghĩ phải sắp xếp gian tế bên cạnh ngươi".

Cho dù chàng phụ bạc nàng, nàng quả thực chưa từng làm chuyện có lỗi với chàng. Phong Quân Dương nghe mà hổ thẹn, chua chát nói: "Ta tin".

Thần Niên gắng gượng nhếch miệng, xem như cười rồi vội dời gót ra cửa.

Trong phủ thủ thành, Ôn Đại Nha chờ đã sốt ruột, thấy Thần Niên cuối cùng cũng về, vội vàng nghênh đón, một mặt phái Đại Ngốc ra ngoài cửa canh chừng, mặt khác hỏi Thần Niên: "Sao rồi?".

Thần Niên tự rót cho mình một chén trà nóng, uống một hơi cạn sạch, rồi mới đáp: "Giữ người lại rồi, còn đòi ta giao Mậu Nhi, thấy có vẻ là có ý định dùng Thôi Tập".

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha cười ruồi hì hì hai tiếng, nói: “Đúng là đại đương gia có tính toán, bảo Tịnh tiền bối nhận Mậu Nhi làm đệ tử cuối cùng trước. Sáng nay có rất nhiều người chứng kiến việc này, cho dù hiện tại cảm thấy việc này thật trùng hợp song cũng không thể không tin”.

Thần Niên lại lắc đầu, nói: “Hắn sẽ không tin, làm sao hắn có thể dễ bị lừa thế được. Chờ vài bữa nữa, ta sẽ đưa Mậu Nhi sang chỗ hắn”.

Ôn Đại Nha có chút kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “Còn muốn đưa Mậu Nhi sang? Vậy chúng ta phí hoài sắp đặt để làm gì?”.

Thần Niên cười, nói: “Huynh không biết người đó rồi, hắn đa mưu đa nghi. Nếu ta dễ dàng đưa Mậu Nhi cho hắn, không chừng hắn sẽ nghĩ sang hướng khác. Chi bằng ta cứ giữ Mậu Nhi lại trước đã, cũng tiện kéo sự chú ý của hắn, để hắn chỉ đoán ta đang lợi dụng Thôi Tập làm gì hay không thôi”.

Ôn Đại Nha nghe mà thấy mây mù dày đặc: “Đại đương gia, cô nói làm tôi mơ hồ hết cả”.

“Mơ hồ thì cứ mơ hồ đi.” Thần Niên cười nói, thoáng dừng lại rồi hỏi hắn, “Không nói đến Thôi Tập nữa, nói xem huynh có tính toán gì. Chúng ta đã rút khỏi núi Thái Hành, muốn trở về sợ sẽ khó khăn, huynh có suy nghĩ gì không? Có muốn kiến công lập nghiệp như Thôi Tập không?”.

Ôn Đại Nha cười đến là ngượng, nói: “Nghe đại đương gia nói kìa, còn kiến công lập nghiệp nữa chứ, Ôn Đại Nha tôi nặng mấy cân, cô còn không biết? Tôi nào có tâm tư kia”.

Thần Niên nghiêm mặt nói: “Nhưng cũng phải có tính toán gì mới được chứ. Ôn đại ca, ta không lừa huynh đâu, Tụ Nghĩa trại của chúng ta hiện tại nhìn mặc dù rất có thanh thế nhưng căn bản không thể chống lại mấy trấn quân này được. Đến phút cuối, những người chúng ta cùng lắm chỉ có hai

https://thuviensach.vn

con đường để đi, một là vứt bỏ chủ công khuôn phép, tìm một người xuất sắc hơn hẳn, vợ con sung sướng; hai là trốn vào võ lâm, làm một người tiêu diêu tự tại".

Ôn Đại Nha bất giác trố cả mắt, nói: "Tôi chưa từng nghĩ nhiều như vậy, một lòng chỉ muốn cùng với đại đương gia tìm con đường sống".

Thần Niên nói: "Đường sống cũng chia thành rất nhiều loại, đều phải chọn một mới được. Nhân bây giờ ta còn có thể giúp mọi người, có ý gì thì hãy nói ra, ta cũng tiện nhanh chóng sắp xếp".

Ôn Đại Nha đực mặt ra một lát, lại hỏi Thần Niên: "Những người khác trong trại thì sao? Họ chọn đường nào?".

"Huynh đừng để ý đến những người khác, chỉ cần nghĩ cho huynh và Đại Ngốc thôi. Mười mấy người của núi Ngưu Đầu chúng ta trước đây, kẻ thì chết người thì đi, còn lại cũng chẳng mấy người. Mọi người đi theo ta một phen, cuối cùng ta cũng phải sắp xếp nơi ăn chốn ở cho mọi người".

Ôn Đại Nha nghe ra nàng còn có ý khác, sửng sốt nhìn về phía Thần Niên, hỏi nàng: "Đại đương gia, cô muốn đi?".

"Đúng, chờ khi số dân lưu lạc qua sông có tin tức, ta sẽ rời đi." Đôi mắt Thần Niên bất giác đỏ hoe, nói: "Ôn đại ca, ít nhiều huynh cũng hiểu ân oán vướng mắc giữa ta và Phong Quân Dương, ta không thể trêu vào hắn, chỉ có thể trốn đi xa".

"Cô đi tìm Lục Kiêu?" Ôn Đại Nha không nhịn được hỏi.

Thần Niên lắc đầu, đáp: "Ta không đi tìm ai cả, ta chỉ muốn tìm một nơi không ai quen biết, sống lại một lần nữa. Huynh yên tâm, trước khi đi ta sẽ sắp xếp thật ổn thỏa cho các huynh, không để mọi người bị ta liên lụy".

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha vô thức ngồi xổm lên ghế, ôm đầu suy nghĩ một hồi lâu rồi mới làm như hạ quyết tâm, nói: “Tôi không muốn làm con người vượt trội hơn cả gì hết, trước kia do thật sự không sống nổi nên mới dẫn theo mười mấy huynh đệ vào rừng làm cướp. Nếu có thể, tôi muốn tìm một nơi tốt, mua đất làm vườn, lấy một người vợ sống kiếp an bình”.

Thần Niên cắn môi cân nhắc một lát, nói: “Được, ta sẽ cố sức sắp xếp. Nhưng huynh nhất định không được nói chuyện này cho người thứ ba biết, kể cả là Đại Ngốc cũng không được”.

Ôn Đại Nha gật đầu đồng ý, Thần Niên giờ mới yên tâm, chỉ toàn tâm toàn ý mưu tính làm thế nào mới có thể tiễn bước hai người Ôn Đại Nha và Đại Ngốc dưới tầm mắt Phong Quân Dương. Chỉ cần có thể để hai người chạy thoát, còn lại phía Triêu Dương Tử và Tịnh Vũ Hiên thực ra lại dễ dàng hơn nhiều.

Nói đến kể cũng kì quái, từ đó đến nay đã liên tiếp mấy ngày mà Phong Quân Dương đều không mượn chuyện tìm nàng đến. Mãi cho đến một hôm, trời đã tối mịt, Ôn Đại Nha lại thần thần bí bí đến chỗ nàng, nói nhỏ: “Người đó đến rồi”.

Thần Niên ngẩn ra, giờ mới hiểu hắn đang nhắc đến Phong Quân Dương, bất giác cũng thấy bất ngờ: “Hắn đến đây? Đang ở đâu?”.

Ôn Đại Nha nói: “Hắn đi cửa hông, bên cạnh dẫn theo hai ba người. Tôi thấy hắn cố ý tránh tai mắt của kẻ khác nên mới không dám đi đằng chính viện, bảo Đại Ngốc dẫn hắn đến chỗ Thôi Tập ở trước đây”.

Phong Quân Dương tuy ở trong thành Nghi Bình hơn nửa tháng, nhưng ngoại trừ ngày nàng và Trịnh Luân thành thân chàng đến bên ngoài phủ thủ thành, còn từ đó về sau chưa từng đến. Tối nay chàng đột ngột đến thực ra khiến Thần Niên hết sức bất ngờ. Nàng nghĩ ngợi, hỏi Ôn Đại Nha: “Có thấy gì lạ không?”.

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha lắc đầu: “Tối như hũ nút, lại sợ kinh động người khác, nào dám nhìn kĩ, không nhìn thấy có gì lạ cả. So với lần trước đến trại chúng ta cũng không khác lắm, trên mặt luôn mang ba phần ý cười, nói chuyện cũng rất ôn tồn điềm đạm”.

Thần Niên không rõ được gì, cũng không đoán ra Phong Quân Dương vì sao tìm đến, buộc lòng phải đứng dậy đến tiểu viện tìm chàng.

Hậu viện không rộng, phòng ngủ hiển nhiên cũng rất nhỏ xinh, tuy chỉ thắp một cây nến trên án thư nhưng cũng đủ sáng trưng cả phòng. Phong Quân Dương khoanh tay đứng trước giá sách, đang xem tàng thư trên giá thì nghe tiếng bước chân bèn nhìn ra ngoài cửa, đến khi ánh mắt chiếu đến mái đầu Thần Niên thì mày hơi nhăn lại.

Thần Niên thấy chàng vừa quay đầu thì khóe miệng vẫn cong lên, nhưng khi nhìn lên đầu nàng thì lại nhíu mày, bèn suy đoán được nguyên nhân. Vài lần trước nàng đến chỗ chàng, đều giả dạng nam tử, hôm nay vì ở bên trong phủ thủ thành nên vận y phục nữ tử bình thường, nhưng tóc đã búi thành dạng phụ nữ đã có chồng.

Thần Niên ra vẻ không màng đến, hỏi Phong Quân Dương: “Vương gia đêm khuya đến thăm, không biết có việc gì quan trọng?”.

Phong Quân Dương nhẫn nhịn lắm mới khống chế được mình không tiến lên tháo búi tóc của nàng ra. Trong lòng chàng mặc dù tức giận đến cực điểm song ngoài mặt vẫn nở nụ cười nhợt nhạt, lời nói cũng đã không nhịn được mà cay nghiệt hơn, nói: “Nếu đã đến, hẳn phải có việc quan trọng, chứ không phải đến tìm Trịnh phu nhân ôn lại chuyện xưa”.

Thần Niên thật muốn xoay người bỏ đi, nhưng vì tình thế bức bách, nàng không thể không lá mặt lá trái với Phong Quân Dương, đành phải cố gắng áp chế cơn tức, hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói: “Phủ thủ thành lắm

https://thuviensach.vn

người phức tạp, không biết có nội gián của ai. Nếu ta đã gả cho người ta trên danh nghĩa, không thể ăn vận như khi chưa thành thân".

Nàng giải thích như vậy, lòng dạ Phong Quân Dương mới thoải mái hơn, khẽ hừ một tiếng, nói: "Ta còn tưởng nàng định chọc ta tức chết".

Thần Niên hơi cúi mắt xuống, thầm nghĩ: Ngươi liên tục nói không dây dưa chuyện cũ với ta, thế nhưng hết lần này đến lần khác đều không giữ lời, thế mà còn mặt mũi oán hận ta. Ngươi cứ chờ đấy, chờ khi ta xử lý xong xuôi mọi việc, quay mông bỏ chạy, nhất định phải để lại cho ngươi một phong thư, chọc cho ngươi tức chết mới thôi!

Phong Quân Dương nào đâu biết trong đầu nàng đang có suy nghĩ như thế, thấy nàng cúi đầu không nói gì, còn tưởng nàng tủi thân, hơn nữa trước kia đúng là lỗi của chàng thật nên mới ép nàng đến nông nỗi này, không khỏi thẹn lòng, nhìn sâu vào mắt nàng, nhẹ nhàng nói: "Vừa rồi ta nói sai rồi, nàng đừng để bụng".

Thần Niên cười lạnh nhạt, chuyển đề tài hỏi chàng: "Rốt cuộc là có việc quan trọng gì?".

Phong Quân Dương đứng đó nhìn nàng một lát mới trả lời: "Sáng sớm ngày mai ta phải rời khỏi Nghi Bình".

Thần Niên đã biết trước chàng không thể ở lại Nghi Bình lâu nên không cảm thấy bất ngờ. Nàng cố ý thể hiện vẻ không muốn nhưng giờ phút này trong lòng chỉ cảm thấy thoải mái, cao hứng còn không kịp, thật sự không thể giả vờ làm bản mặt kia được, liền cúi đầu thật thấp, lặng lẽ một lúc rồi nhẹ giọng hỏi: "Là về trong quân hay về Thịnh Đô?".

Nàng cúi đầu nói nhỏ, dù chưa hề nói nửa lời không nỡ, nhưng thần thái còn động lòng hơn ngôn ngữ. Phong Quân Dương thấy thế, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót. Chàng đã gắng sức kìm nén nhiều ngày mới không

https://thuviensach.vn

lấy cớ tìm nàng gặp gỡ, đến hôm nay nhận được tin phải lập tức rời khỏi Nghi Bình, rốt cuộc không kiềm chế được tình cảm nữa, thầm nghĩ trước khi đi phải gặp được nàng một lần.

"Trong quân." Phong Quân Dương đáp, lại giải thích thêm, "Đại quân đã tập kết xong, ít ngày nữa sẽ qua sông, ta buộc phải đến đó".

Thần Niên nghe thấy vậy, lập tức không kịp ra vẻ nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn chàng hỏi: "Đại quân sau khi qua sông sẽ đi đâu? Không vào thành Nghi Bình à?".

Trong mắt nàng ánh lên ánh nến, sáng long lanh, tràn đầy hứng thú và tò mò, đâu còn chút ưu thương nào. Phong Quân Dương ngẩn ra, biết vừa rồi tự mình đa tình, không khỏi lắc đầu cười khổ. Thấy chàng phản ứng như vậy, Thần Niên mới nhận ra mình bất cẩn để lộ, không nhịn được nhếch miệng cười, trong lúc lơ đãng lại hiện ra nét bướng bỉnh của thiếu niên.

Phong Quân Dương bất giác nhìn nàng nhiều hơn rồi mới thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nói: "Ôm cây đợi thỏ đương nhiên thoải mái, nhưng cũng sợ thỏ sẽ chạy mất. Huống hồ Nghi Bình nhiều nạn dân, sẽ để lộ tin tức. Đại quân không vào thành Nghi Bình, sau khi qua sông sẽ nhân lúc đêm khuya vòng qua Nghi Bình, đi thẳng về phía Tây đến Tương Châu. Mấy hôm nay ta đã phái người dọn sạch đường từ thành Nghi Bình đến bến đò sông Uyển rồi. Nàng cũng phải theo sát đám nạn dân này, bất kể là ở trong thành hay mới từ phương Bắc đến, không được để chúng đi về phía Nam. Bằng không, đừng trách ta hạ thủ vô tình".

Thần Niên gật đầu, nói: "Ta sẽ tìm một cái cớ hợp lý, đóng cửa thành hai ngày, không cho ai qua. Chờ sau khi đại quân của ngươi đi qua sẽ khôi phục nguyên trạng".

Nội tâm nàng dao động, không kiềm chế được, hỏi: "Hạ Trạch đã đến phía này rồi ư?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nói: “Đến rồi, binh mã đã đến miền nam Ung Châu, chỉ vài ngày nữa sẽ đi lại địa giới Tương Châu”.

Thần Niên hơi nghiêng đầu, cắn môi suy nghĩ.

Phong Quân Dương thấy nàng lại cắn môi, không nhịn được nhẹ giọng trách mắng: “Không được cắn môi”.

Thần Niên đang tập trung tinh thần suy nghĩ sự việc, bị chàng mắng mà ngây ra, lại không nghe rõ chàng vừa nói gì, ngạc nhiên nhìn chàng, hỏi: “Gì cơ?”.

Phong Quân Dương vừa rồi nhất thời cầm lòng không đặng nên mới nói thế, giờ phút này sao có thể lặp lại được nữa, liền không đáp lời nàng, chỉ thản nhiên nói: “Khỏi cần nghĩ nữa, Hạ Trạch gặp mai phục, với tính tình của gã, chỉ có thể đi đến hai nơi”.

Thần Niên vừa rồi chính là đang suy nghĩ vấn đề này, nghe thế liền nói tiếp: “Hoặc là tiếp tục về Đông, liều chết đoạt được Nghi Bình này, ở trong thành chờ đợi viện binh. Hoặc là, lui về Bắc, qua Thanh Châu về Dự Châu, chạy về phạm vi thế lực của Hạ gia”.

“Chính xác.” Phong Quân Dương gật đầu, nói tiếp, “Ta đã truyền tin cho Trịnh Luân, lệnh cho hắn mang binh về Nam, ngăn cản đường trốn về Bắc của gã”.

Thần Niên nghĩ ngợi, lại hỏi: “Nếu như Hạ Trạch tấn công Nghi Bình, ta phải bảo vệ Nghi Bình bao lâu?”.

Dường như nàng có sự nhạy bén trời sinh với chiến sự, không cần chàng đề cập đã có thể nhìn ra điểm mấu chốt. Phong Quân Dương nhìn nàng, lại

https://thuviensach.vn

cười nói: “Nàng không thể giả vờ ngốc, cũng để ta có thể nói nhiều thêm đôi câu?”.

“Ờ.” Thần Niên lên tiếng, dừng lại một chút, lại nói, “Đang bàn chính sự giả ngốc cái gì? Chi bằng nói nhanh cho xong, còn chút thời gian nói đôi câu chuyện phiếm”.

Nàng rõ ràng là thuận miệng đối phó, Phong Quân Dương nghe lại thấy tim đập thình thịch, liền ngắn gọn hiểu biết nói: “Nếu Hạ Trạch thất bại chạy đến đây, truy binh của ta tất sẽ theo sát phía sau, nàng thủ Nghi Bình bảy tám ngày là được. Song nếu gã vượt qua được phục kích của ta, nàng sẽ phải thủ thêm vài ngày nữa”.

Chàng dừng lại, suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Chừng nửa tháng là đủ rồi, đại quân ta tất sẽ đuổi tới”.

Thần Niên gật đầu, suy xét một lát, nói: “Ta hoàn toàn không có kinh nghiệm thủ thành, những người trong trại e cũng không có bản lĩnh này”.

Phong Quân Dương nói: “Viên thiên tướng ở lại Nghi Bình của Trịnh Luân chính là người sở trường thủ thành, thủ nửa tháng không coi là khó. Mặt khác, ta để lại cho nàng vài ám vệ để nàng dùng”.

Thần Niên khẽ giật mình, cười từ chối: “Không cần đến ám vệ đâu, ta tự bảo vệ mình không thành vấn đề, không cần lo lắng cho an toàn của ta”.

Phong Quân Dương liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Nói thẳng ra, không chỉ là để bảo vệ nàng, mà còn muốn theo sát nàng, tránh việc khi ta vào Nghi Bình lần nữa lại chẳng thấy bóng dáng nàng đâu”.

Thần Niên không vui nói: “Nói thế là thế nào, giống như ta là phạm nhân vậy, còn cần ngươi phái người theo sát?”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương giương mắt nhìn nàng, hỏi ngược lại: “Nàng có thể đảm bảo sẽ không chạy không?”.

Thần Niên nghe vậy, không chút do dự đáp: “Sao ta phải chạy? Hôm nay ta đặt lời ở đây, đừng nói ta không tính chạy trốn, cho dù thật sự muốn đi, ta cũng sẽ đường đường chính chính mà đi, ta lại không nợ gì ngươi cả, ngươi cũng không cản được ta”.

Phong Quân Dương khẽ mỉm cười, chậm rãi gật đầu, nói: “Đúng rồi, đã có tiến bộ rồi, đã có thể trợn mắt nói lời bịa đặt rồi”. Chàng nói xong tiến lên, duỗi ngón tay ra điểm vào ngực Thần Niên, “Đáng tiếc, nơi này nàng nghĩ gì, ta đều biết tất cả”.

Thần Niên hoàn toàn không đề phòng, mãi đến khi bị chàng chọc vào ngực, ngẩn hết cả người, giờ mới kịp phản ứng, thân mình vội né sang một bên, như loài cá lẩn đi, sắt mặt nói: “Ngươi nói chuyện thì cứ nói, đừng có động tay động chân”.

Lần này quả tình oan uổng cho Phong Quân Dương, trước khi chàng động thủ thật sự không nghĩ muốn khinh bạc nàng, mãi đến khi đầu ngón tay chạm vào nơi mềm mại ấm áp nọ mới nhận ra nơi mình chỉ không hợp lý. Chính chàng bất giác cũng xấu hổ, khẽ nắm tay lại đặt ở trên môi, vờ ho một tiếng, đưa mắt nhìn thì thấy vẻ mặt Thần Niên vẫn hơi giận dữ, đành ngượng ngùng giải thích: “Lần này ta thật sự không cố ý đâu”.

Thần Niên lạnh lùng liếc chàng, cũng không chịu tin chàng. Phong Quân Dương biết loại việc này càng tô càng đen, không tiện nhiều lời, chỉ có thể lung túng im lặng.

Trong phòng nhất thời lắng xuống, chỉ có gió đêm len khung cửa mở lặng lẽ ùa vào, làm cho lửa nến nhẹ nhàng lay lắt. Ánh nến lúc sáng lúc tối, làm dịu đi sự lạnh lùng giữa đôi chân mày Thần Niên. Trong khoảnh khắc đó, thời gian như chảy ngược lại. Phong Quân Dương lặng lẽ nhìn nàng,

https://thuviensach.vn

ngẩn ngơ nhớ lại đầu mùa hạ năm Vĩnh Ninh thứ hai, hai người ở trong thư phòng, chốn tình nồng đôi ta thinh lặng, chàng là A Sách của nàng, nàng là Thần Niên của chàng.

Thần Niên đưa mắt nhìn Phong Quân Dương, thấy ánh mắt chàng mơ màng nhìn mình, đoán tâm tư chàng nhất định đã đi chỗ khác, không khỏi cúi đầu hừ một tiếng.

Phong Quân Dương giờ mới hoàn hồn, hơi rũ mi mắt xuống, thấp giọng nói: "Chính sự nói xong rồi".

Thần Niên nhướng mày, nói: "Vậy được, đêm càng lúc càng khuya, ta không tiện giữ ngươi. Ngươi về sớm đi, nghỉ ngơi cho khỏe".

Lúc nãy rõ ràng nàng nói bàn xong chính sự thì nói chuyện phiếm, không ngờ lại đuổi chàng về thế này. Phong Quân Dương giận đến nghiến răng, thấp giọng nói: "Nàng là đồ lừa đảo lòng dạ sắt đá!".

Thần Niên giả vờ không nghe thấy, chỉ nghiêng người cho chàng ra ngoài, nói: "Bên ngoài đường tối, ta sai người đốt cho ngươi thêm hai ngọn đèn chiếu đường".

Phong Quân Dương đứng đó nhìn nàng một lát, song lại chợt mỉm cười, cất bước đi ra ngoài. Lúc đi qua người nàng, chàng lại dừng bước, nghiêm chỉnh hỏi nàng: "Tạ trại chủ, có chuyện ta luôn muốn hỏi nàng, nàng có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục không? Đừng lo, chỉ bằng trực giác của nàng, trả lời ta 'Phải' hay 'Không phải', được không?".

Thần Niên giương mắt, cảnh giác nhìn chàng, hỏi: "Chuyện gì?".

Phong Quân Dương xoay người, đi đến gần nàng thêm hai bước, thì thầm nói nhỏ: "Nàng cũng biết, mấy năm nay ta giữ thân như ngọc vì nàng.

https://thuviensach.vn

Nếu ta chạm vào người con gái khác, có phải nàng không cần ta nữa không? Hửm?”.

Thần Niên vốn đề phòng chàng, giờ chợt nghe ra câu hỏi này của chàng không phải trêu chọc nàng mà là một cái bẫy, không thể dùng “phải” hay “không phải” để trả lời, nhưng chàng liên tục trêu đùa nàng, sao nàng có thể cam tâm lần nào cũng nhượng bộ. Giữa lúc thay đổi suy nghĩ, nàng đã ra chủ ý, nhanh chóng ra tay tát chàng, muốn mượn cớ xấu hổ để cho chàng một bạt tai trút giận.

Không ngờ Phong Quân Dương đã có phòng bị từ trước, đưa tay đẩy tay nàng sang một bên, cũng bứt về phía sau cực nhanh, miệng cực kì vô tội nói: “Nàng không trả lời thì thôi, sao phải ra tay?”.

Còn đang nói chuyện, người đã lùi ra đến ngoài cửa. Việc tát chàng đúng là nhất thời xúc động mới có thể làm được. Thần Niên tuy buồn bực nhưng cũng không tiện đuổi theo ra đánh chàng, đành đứng bên trong phòng oán hận lườm chàng. Phong Quân Dương đứng ngoài hành lang, cười ha ha rồi mới xoay bước rời đi. Lập tức có hai ám vệ từ chỗ ẩn thân xuất hiện, mau chóng đuổi theo sau chàng.

https://thuviensach.vn

17

Tranh chấp của hai cô gái

Tháng chín năm Tân Võ đầu tiên, Hạ Trạch phát hiện ra mình bị lừa, dưới sự buồn bực và xấu hổ cực độ, không thèm xin ý kiến Hạ Trăn, dẫn năm vạn đại quân từ Tây Bắc bứt ra, trong chớp mắt mạnh mẽ lao về hướng Nghi Bình, định nhân lúc Phong Quân Dương còn đang tập hợp binh mã ở bờ Nam sông Uyển, đoạt lại thành Nghi Bình, chặn đứng con đường lên Bắc này. Không ngờ mười vạn đại quân Phong Quân Dương đã lặng lẽ im lìm qua sông rồi, thừa dịp ban đêm vòng qua Nghi Bình, đi về phía Tây vào vùng đồi núi thuộc địa giới Tương Châu mai phục sẵn.

Khi đại quân Hạ Trạch đi vào một vùng núi hẻo lánh của Tương Châu thì lọt vào ổ phục kích của Phong Quân Dương. Một bên là quân đội mệt mỏi do hành quân suốt ngày, một bên khác đã nghỉ ngơi và dưỡng sức vài hôm, lại lấy có tâm địch vô tâm, thắng bại của cuộc giao tranh gần như không có gì phải nghĩ. Song phương hỗn chiến hơn một ngày, quân Hạ Trạch đại bại.

Nếu là người bình thường, đã đại bại sẽ trốn về mới phải. Nhưng Hạ Trạch lãnh binh nhiều năm bên ngoài, từng lập chiến công hiển hách, cũng coi là một viên mãnh tướng. Gã thấy đại quân Phong Quân Dương ở đây chặn đường, đoán binh lực trong thành Nghi Bình bằng không, dẫn quân tiến tới chứ không hề lùi về, lại phá tan tầng tầng chặn đường của đại quân Phong Quân Dương. Nếu nói trước kia gã còn nóng nảy, làm việc kích động, song thua đau một trận trên tay Phong Quân Dương lại bất ngờ khiến gã tỉnh ra, quyết đoán kịp thời, thay đổi đường hành quân vốn có, chạy suốt mấy đêm, liên tiếp tránh được mấy chỗ mai phục.

https://thuviensach.vn

Khi sắp ra khỏi Tương Châu, Hạ Trạch chỉ vào một chỗ hiểm yếu đã đi qua, căn dặn một phó tướng bên mình: "Nơi này dễ thủ khó công, ta để lại cho ngươi năm nghìn binh mã, bất kể ngươi dùng thủ đoạn gì, nhất định phải cầm chân Phong Quân Dương ở đây mười ngày!".

Hiện nhân mã trong tay gã đã không đầy ba vạn, lại chia năm nghìn binh cho tay phó tướng nên chỉ còn lại hơn hai vạn người đi tấn công thành Nghi Bình. Công thành không thể so sánh với dã chiến chỉ cần kế sách thỏa đáng, cho dù lấy ít thắng nhiều cũng có thể. Công thành cần binh lực gấp bội để phòng thủ, hoặc vây khốn, tiêu tốn rất nhiều thời gian mới có thể phá thành mà vào. Như vậy xem ra, cho dù bên trong thành Nghi Bình chỉ có mấy nghìn quân canh giữ, Hạ Trạch dùng hai vạn nhân mã cũng không thể trong mười ngày ngắn ngủi đoạt được Nghi Bình.

Tay phó tướng nói: "Tướng quân, mạt tướng không cần năm nghìn, ngài để lại cho mạt tướng hai nghìn nhân mã là được, chỉ cần còn lại một người một ngựa, mạt tướng sẽ không để cho Phong Quân Dương vượt qua khe núi này!".

"Năm nghìn, ta cho ngươi năm nghìn nhân mã, không cần phải chết đến mức chỉ còn một người một ngựa, chỉ cần ngươi chặn hắn mười ngày là được, mười ngày sau, ngươi có thể tùy tình hình mà hành động." Hạ Trạch trầm giọng nói.

Tay phó tướng vâng mệnh, lập quân lệnh trạng(*) cho Hạ Trạch rồi mới dẫn năm nghìn binh mã ở lại, chuẩn bị chặn đường đại quân của Phong Quân Dương hiện đang theo sát không rời phía sau.

(*) *Giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh thời xưa.*

Phụ tá tâm phúc của Hạ Trạch thấy gã vẫn khăng khăng cố chấp đi đoạt Nghi Bình, không nhịn được cất tiếng khuyên nhủ: "Thập nhị công tử, hiện

https://thuviensach.vn

giờ tuyệt không thể hành động theo cảm tính, theo tiểu nhân thấy, chi bằng tạm thời nhẫn nại, dẫn binh về trước đã, rồi mưu đồ tính kế sau".

Hạ Trạch quay đầu nhìn y, lạnh nhạt nói: "Ngươi tưởng Phong Quân Dương sẽ chịu thả chúng ta quay về sao? Nếu hắn đã mất công mất sức dẫn chúng ta vào tròng thế này thì sẽ không phóng thích chúng ta về. Không tin ngươi thử đi về Bắc đi, e là đi xa được một chút sẽ gặp phải Trịnh Luân".

"Nhưng trong tay chúng ta chỉ còn sót lại hai vạn quân bại trận, muốn trong mười ngày đoạt được Nghi Bình, quả thực khó như lên trời!". Tay phụ tá thở dài.

Hạ Trạch lạnh lùng cười, lại nói: "Không khó, chỉ cần người thủ Nghi Bình là Tạ Thần Niên, thì sẽ không khó".

Bên trong thành Nghi Bình, Thần Niên đã giao lại mấy nghìn trại binh trong tay cho thiên tướng Tống Diễm mà Trịnh Luân để lại từ lâu, mình chỉ chuyên tâm an bài cho dân lưu lạc trong thành.

Tống Diễm nọ cũng xuất thân từ Vân Tây vương phủ, chẳng qua khác với Trịnh Luân, cậu có xuất thân tốt, gia tộc lại rất có tiếng tăm ở Vân Tây, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng lại từng trải chững chạc. Cậu đã được Phong Quân Dương dặn dò từ trước, thấy Thần Niên làm thế, đoán nàng có ý định khác, liền tự mình tìm đến, khách khí nói: "Tạ trại chủ, người giao toàn bộ trại binh của Tụ Nghĩa trại cho mạt tướng, đây là sự tín nhiệm người dành cho mạt tướng, mạt tướng vô cùng cảm kích. Nhưng hiện giờ đại chiến sắp tới, việc bảo vệ trong thành còn cần đến người chủ trì đại cục, mạt tướng góp sức hiệp trợ mới thủ tốt thành Nghi Bình được".

Thần Niên quả thật có suy nghĩ nhân lúc hỗn loạn thoát thân nên mới chuyển giao tất cả công vụ ra, không ngờ Tống Diễm lại yêu cầu như thế, ngạc nhiên nói: "Vì sao phải thế? Ta không hiểu việc thủ thành, ra mặt chỉ được mỗi cái danh hão, trái lại sẽ càng vướng tay vướng chân cậu".

https://thuviensach.vn

Tống Diễm ngại ngùng cười, nói: “Không giấu Tạ trại chủ, trong trại binh của người có hơn nửa là nhân sĩ giang hồ, toàn bộ đều nhờ uy danh của ngài để trấn giữ mới có thể nghe theo hiệu lệnh. Nhưng mạt tướng chỉ là một viên tiểu tướng, nhất không uy danh, nhì không lai lịch, sợ đến lúc đó sẽ không sai khiến được họ”.

Cậu gọi những trại binh này là nhân sĩ giang hồ, đúng là một cách nói uyển chuyển. Nói trắng ra, trong trại binh của Tụ Nghĩa trại, đại đa số đều xuất thân sơn tặc trong núi Thái Hành, mặc dù hùng dũng uy mãnh, nhưng lại ngỗ ngược khó thuần, đích xác không dễ chỉ huy. Thần Niên nghĩ ngợi, hỏi cậu: “Cậu muốn bảo ta làm gì?”.

Tống Diễm nói: “Chỉ muốn xin người ngày ngày vào quân trấn thủ, sáng tối cùng mạt tướng tuần tra các nơi phòng thủ trong thành, dọa dẫm bọn họ một chút là được”.

Yêu cầu như thế rõ ràng là muốn trói chặt nàng trong quân, một ngày cũng không được đi. Thần Niên nghe xong câu này, không khỏi liếc cậu một cái, cười như có như không hỏi cậu: “Vương gia các cậu đi rồi, có phải từng dặn dò gì cậu không?”.

Tống Diễm đúng mực đáp: “Vương gia lúc gần đi dặn mạt tướng, trợ giúp người bảo vệ tốt Nghi Bình”.

Thần Niên nhận ra người này chỉ nhìn ngoài mặt có vẻ thành thật mà thôi nên cũng không nhiều lời với cậu nữa, chỉ gật đầu nói: “Được, cậu đã yêu cầu, ta sẽ nghe cậu an bài, ngày ngày vào trong quân điểm mão(*) là được”.

(*) *Điểm danh người đến làm việc trong khoảng giờ Mão (từ 5 đến 7 giờ sáng).*

Tống Diễm vội nói không dám, Thần Niên không kiên nhẫn vòng vo với cậu, cười khan hai tiếng rồi bưng trà tiễn khách. Ai ngờ Tống Diễm vẫn an

https://thuviensach.vn

vị không nhúc nhích, Thần Niên thấy cậu không có ý đi, liền hỏi: "Tống tướng quân còn có việc khác?".

Tống Diễm nói: "Tạ trại chủ, trại binh của ngài ai nấy đều dũng mãnh, lại đều là hán tử nói nghĩa khí, mạt tướng hết sức tôn kính".

Cậu đột nhiên chuyển đề tài làm Thần Niên khá bất ngờ, nhất thời không nắm bắt rõ ràng, chỉ à một tiếng. Tống Diễm lại tiếp tục nói: "Nhưng anh hùng hảo hán hợp cùng một chỗ, chưa chắc đã có thể thành quân đội thiện chiến".

Thần Niên nghe ra câu nói của cậu còn hàm ý khác, nói thẳng: "Tống tướng quân, ta là người thô kệch, cậu có gì cứ nói thẳng là được".

Tống Diễm lại chưa mở miệng ngay, chỉ suy ngẫm xem nói thế nào mới không đắc tội nàng.

Thần Niên thấy cậu cẩn thận như thế, bất giác bật cười, nói: "Yên tâm, ta không nhỏ nhen đến mức đôi câu nói là có thể đắc tội. Có gì cậu cứ nói thẳng, đừng quanh co nữa, cũng khiến ta đỡ hiểu nhầm ý cậu".

Nàng ngay thẳng như vậy, Tống Diễm cũng dứt khoát không cân nhắc ngôn từ nữa, bèn rằng: "Mạt tướng muốn nói trong quân cần nhất là kỉ luật nghiêm minh, không phải nói nghĩa khí, sính anh hùng. Nếu không có kỉ luật quân đội nghiêm chỉnh, ai nấy đều là hảo hán thì hợp lại chẳng khác gì cát bụi, một khi giao chiến với địch mạnh sẽ rã không thành quân".

Thần Niên nhìn cậu, hỏi: "Cậu muốn nói là trại binh của ta quân kỷ tán loạn ư?".

Mặt Tống Diễm nghiêm túc, gật đầu đáp: "Đúng thế".

https://thuviensach.vn

Trước kia lúc thành lập trại binh, vì có Thôi Tập trông nom, kỉ luật vẫn còn nghiêm minh. Nhưng sau này Thôi Tập bị nàng nhốt lại, không thể xử lý quân vụ được nữa, sơn tặc các nơi đến cậy nhờ cũng càng ngày càng nhiều, nhân số trại binh tuy nhiều hơn song quân kỷ cũng dần dần giảm xuống. Trong lòng Thần Niên cũng biết, nghe vậy bèn hỏi Tống Diễm: "Cậu nghĩ thế nào?".

Tống Diễm trầm giọng đáp: "Đại chiến sắp tới, mạt tướng muốn trấn chỉnh quân kỉ, giết vài kẻ không nghe theo hiệu lệnh, cảnh cáo răn đe.

Những trại binh đó dù ở dưới tay Thần Niên cũng không coi là hết sức thành thật nghe lời, giờ Tống Diễm vừa mới tiếp nhận, không tránh khỏi sẽ có vài chuyện nhức đầu gây sự. Thần Niên hiểu Tống Diễm muốn lập uy, liền nói: "Ta đã giao toàn bộ trại binh cho cậu tức là tín nhiệm cậu, chỉ cần chứng thực được những người đó làm trái quân kỷ, cậu cứ tùy nghi xử trí, không cần trưng cầu ý kiến của ta".

Nàng đã nói vậy nghĩa là thật lòng thật dạ muốn giao quyền lực cho Tống Diễm, cho cậu mạnh tay làm việc. Không ngờ mới ngày hôm sau, Tống Diễm đã phái người mời nàng đến thao trường.

Thì ra là có vài trại binh uống rượu trong quân, bởi vì những người này không phải vi phạm lần đầu, Tống Diễm bèn hạ lệnh trói họ lại, đưa đến trước quân chém đầu răn chúng. Nhưng mấy trại binh nọ đều xuất thân sơn tặc, thô lỗ dũng mãnh, không chịu ngoan ngoãn đền tội, vừa liều mạng vùng vẫy vừa kêu to mắng chửi, chỉ gào muốn gặp Thần Niên.

Thần Niên nghe lính liên lạc thuật sơ nguyên nhân xong, bèn nói: "Ngươi chuyển lời cho Tống Diễm, nói phàm kẻ nào dám làm trái kỉ luật quân đội, cứ xử theo quân pháp".

Tên lính liên lạc vội vàng chạy đi, tới thao trường cao giọng bẩm báo với Tống Diễm: "Bẩm tướng quân, Tạ trại chủ có lệnh: Phàm kẻ nào dám làm

https://thuviensach.vn

trái kỉ luật quân đội, cứ xử theo quân pháp".

Tống Diễm đứng dậy đi đến trước mặt mấy trại binh kia, hỏi họ: "Các ngươi còn gì để nói nữa?".

Những người đó trố mắt ra một lát, lập tức có kẻ kêu lên: "Ta không tin, nhất định là ngươi giả truyền mệnh lệnh của trại chủ chúng ta, chúng ta muốn gặp mặt trại chủ, chính tai nghe người nói mới tin".

Mấy tên còn lại cũng nhao nhao hùa theo, Tống Diễm cũng không nóng nảy, chỉ sai tên lính liên lạc bên cạnh: "Lại đi mời Tạ trại chủ".

Tên lính liên lạc lại phải chạy đi mời Thần Niên. Tất cả chờ ở thao trường hồi lâu, Thần Niên mới dẫn theo vài thân binh, từ đằng xa đi đến. Mấy trại binh vừa nhác thấy một cái liền rướn người gào lên: "Trại chủ cứu mạng!".

Tống Diễm năm lần bảy lượt phái người mời nàng, Thần Niên biết cậu cố ý làm thế, trong lòng đã hơi bực dọc. Nghe mấy trại binh nọ gọi to, nàng đủng đỉnh đi về phía trước, thản nhiên nhìn Tống Diễm một cái trước rồi mới nhìn về phía mấy trại binh đang quỳ dưới đất, mặt mũi hòa nhã hỏi họ: "Các ngươi muốn gặp ta?".

Mấy người đó thấy vẻ mặt nàng như vậy, lại biết nàng luôn độ lượng với người khác, chỉ tưởng mình đã được cứu, vừa mừng vừa sợ, vội vàng gật đầu: "Đúng thế, đúng thế".

Thần Niên cười lãnh đạm, nhưng lại ấm giọng hỏi: "Các ngươi có di ngôn gì cần dặn ta?".

Ai nấy nghe thế đều sửng sốt, mấy trại binh đó lại hoa hết cả mắt, nhất thời đến cả nói cũng không nên lời.

https://thuviensach.vn

Thần Niên đứng đó, thờ ơ nhìn họ, hỏi: “Trước đó có biết đến quân kỷ không?”.

Quân kỷ đã được bắt đầu chấp hành từ lúc chiếm đóng Nghi Bình, gần đây nhắc đi nhắc lại, những người đó tất nhiên là biết, chẳng qua ỷ Thần Niên khoan hậu, trong mắt không có kỉ luật, cả gan làm loạn mà thôi.

Thần Niên thấy họ không nói gì, liền nói tiếp: “Nếu đã biết thì càng không còn gì để nói. Nếu có di ngôn gì thì cứ nói với ta, nể mặt tình cảm huynh đệ chúng ta, ta sẽ giúp các ngươi hoàn thành”.

Chuyện tới nước này, những người kia mới biết chịu thiệt, thật sự có người còn phó thác tất cả già trẻ trong nhà cho Thần Niên chăm sóc. Thần Niên trịnh trọng đồng ý, sai người cởi dây trói cho bọn họ, lại bưng mấy bát rượu mạnh đến, mình cũng cầm một bát lên, trầm giọng nói: “Nếu các người là nam tử hán thì uống hết bát rượu này, thoải mái ra đi. Đừng có khóc sướt mướt làm người ta coi thường. Đầu rơi rồi, cùng lắm là có một cái sẹo to, hai mươi năm sau, chư vị vẫn là hảo hán”.

Đó đều là người xuất thân tội phạm, vốn chẳng nề hà sống chết, hiện tại chịu sự kích động từ lời Thần Niên, thực sự uống cạn bát rượu, dùng sức quẳng bát đi, nghển cổ nhận lấy cái chết. Binh sĩ chấp pháp tiến lên, vung đại đao lên, chặt đầu từng trại binh một. Khi đầu mấy trại binh kia rơi xuống đất, thao trường vốn ồn ào nhất thời lặng ngắt như tờ.

Thần Niên tửu lượng không cao, chỉ một bát rươu mạnh đã váng cả đầu, nàng chống lại cảm giác say, hờ hững nhìn toàn bộ quá trình, rồi mới chuyển hướng sang Tống Diễm, hỏi: “Tống tướng quân, không biết tướng quân mời ta đến đây để làm gì?”.

Tống Diễm phát hiện ra giọng nói của nàng không tốt lành gì, liền cung kính đáp: “Là mấy người họ muốn gặp người”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên lạnh lùng truy hỏi: “Bọn họ? Bọn họ là ai? Bọn họ nói muốn gặp ta, ngươi liền năm lần bảy lượt phái người đến mời ta. Nếu bọn họ muốn giết ta, có phải ngươi cũng sẽ giết ta theo lời họ không?”.

Tống Diễm biết nàng tức giận, sao còn dám nói tiếp, lưỡng lự một chút rồi quỳ một gối xuống, nhận lỗi: “Mạt tướng không dám”.

“Không dám là tốt nhất. Ta phó thác việc chấn chỉnh quân kỷ lại cho ngươi, là muốn ngươi dũng cảm đảm đương, có gan làm việc chứ không phải bảo ngươi chuyện gì cũng xin ý ta, trở về làm một kẻ truyền lời.” Thần Niên lạnh lùng nhìn Tống Diễm, nghiêng đầu nhìn quan quân kỷ bên cạnh, “Gặp chuyện thoái thác, hành sự bất lực, nên chịu hình phạt gì?”.

Quan quân kỷ vốn là cấp dưới trực thuộc của Tống Diễm nhưng bây giờ quân Thanh Châu và Tụ Nghĩa trại kết hợp làm một, Thần Niên làm chính, Tống Diễm làm phó, câu hỏi của nàng, y không dám không trả lời, nghe vậy liền cẩn thận trả lời: “Bẩm báo Tạ trại chủ…”

“Trong quân lấy đâu ra trại chủ?” Thần Niên đột nhiên quát viên quan quân kỷ, ánh mắt sắc bén lạnh lùng chậm rãi quét qua mọi người ở thao trường, giờ mới nói tiếp, “Ta đã là chủ tướng một quân, ngươi nên gọi ta là Tạ tướng quân mới phải”.

Viên quan quân kỷ sững sờ một chút, vội hành lễ với Thần Niên một cái, to tát đáp: “Bẩm Tạ tướng quân, gặp chuyện thoái thác, hành sự bất lực, tội này tùy theo nặng nhẹ, có thể có hình phạt quất roi, đánh côn, cắt tai hoặc chém đầu!”.

Thần Niên liếc mắt nhìn Tống Diễm rồi mới nói: “Niệm tình Tống tướng quân phạm lỗi lần đầu, vậy phạt cái nhẹ nhất vậy”.

Tầm mắt của mọi người chuyển từ Thần Niên sang Tống Diễm, sợ cậu không phục, sẽ nổi lên tranh chấp với Thần Niên. Không ngờ Tống Diễm

https://thuviensach.vn

chỉ lặng đi một lát rồi đáp: “Mạt tướng phụ sự tín nhiệm của tướng quân, nguyện nhận hình phạt”.

Cậu lập tức đứng dậy, cởi áo giáp ra, đi lĩnh hai mươi roi. Thần Niên lại quay người, đi từng bước đến chỗ đài cao.

Bởi vì ở trong quân, hôm nay nàng giả dạng nam nhi, phía trên mặc áo đuôi ngắn tay bó, phía dưới là quần dài, chân mang giày da. Cách ăn mặc vốn gọn gàng lão luyện càng làm nổi bật dáng người cao gầy của nàng, hơn nữa Ôn Đại Nha còn sợ nàng không có khí thế, trước lúc ra ngoài còn phải khoác thêm cho nàng một bộ giáp nữa. Bởi thế, tuy hơi dở ông dở thằng nhưng lại làm thân hình nàng có vẻ cường tráng hơn nhiều.

Thần Niên đi lên đài cao, đứng đó lạnh lùng nhìn Tống Diễm chịu hình phạt xong rồi mới lén dùng chân khí, nói với mấy nghìn trại binh trên thao trường: “Trước khi đánh Nghi Bình, ta đã từng hỏi các ngươi có nguyện theo ta đánh Nghi Bình, giành cho mọi người một con đường sống hay không. Bằng lòng, ta cảm kích. Không muốn, ta cũng không oán hận một câu. Các ngươi đều theo ta”.

“Vào thành Nghi Bình rồi, ta lại hỏi các ngươi, có muốn cùng ta trấn thủ Nghi Bình, cho dân chúng một chốn dung thân hay không? Bằng lòng, thì ở lại, tuân thủ kỉ luật, phải tập luyện. Cảm thấy gò bó, vậy thì quay về làm dân chúng, sơn tặc, muốn đi đâu thì đi, Tạ Thần Niên ta cho các ngươi lộ phí. Các ngươi chọn ở lại”.

Nội lực nàng tràn trề, giọng nói trong trẻo, chữ chữ rõ ràng, lọt cả vào tai người nghe, “Hiện tại, ta cho các ngươi thêm một cơ hội lựa chọn nữa, nếu ai không muốn nhập ngũ, vậy đứng ra đây, ta thả các ngươi đi, tuyệt không gây khó dễ”.

Thần Niên nói xong ngừng lại, chờ mọi người phản ứng. Mấy ngàn trại binh đứng đó, đến tiếng kim cũng có thể nghe rõ. Thần Niên chờ một lát

https://thuviensach.vn

thấy không có ai ra khỏi đội ngũ mới lại cất cao tiếng nói, sảng giọng hét lên: "Vậy được, nếu các ngươi lựa chọn nhập ngũ, vậy nhớ kĩ cho ta, ta không quan tâm trước kia ngươi đến từ Tụ Nghĩa trại hay thành Thanh Châu, từ giờ trở đi, các ngươi chính là quân Nghi Bình. Thứ các người bảo vệ không phải Tụ Nghĩa trại hay thành Thanh Châu, mà là Nghi Bình này, là hàng vạn hàng nghìn dân chúng bên trong thành Nghi Bình! Ở trong này, không phân biệt quan binh sơn tặc, và cũng không phân biệt địa vị cao thấp gì. Mỗi người các ngươi đều là nam tử hán đội trời đạp đất, thà chết không khuất phục, điều các ngươi mưu cầu chính là kiến công lập nghiệp, vợ sung con sướng, chứ không phải khom lưng khuỵu gối, thoi thóp hơi tàn!".

Lời nói dõng dạc, phấn khởi lòng người. Trên giáo trường tĩnh lặng một lát mới tuôn ra tiếng kêu la vang trời, tất cả cùng nhau hô to "uy vũ", tiếng động náo trời, thật lâu không ngừng…

Ôn Đại Nha và Đại Ngốc hôm nay không có mặt ở thao trường, không thể tận mắt chứng kiến uy phong của Thần Niên. Nhưng nghe người quay về báo tin thuật lại, mọi người cũng không nhịn được kích động tò mò, tha thiết ngóng trông Thần Niên về, cũng tiện nhìn dáng vẻ uy vũ của nàng lần nữa.

Thần Niên ở trong quân tròn một ngày, sau khi trời tối lại dẫn đám Tống Diễm tuần tra các nơi trong thành một lượt mới trở về phủ thủ thành. Vừa mới vào cửa viện, xa xa đã thấy mọi người đều chờ ở cửa, mặt ai nấy đều hưng phấn, mắt lập lòe ánh sáng. Nàng chỉ thấy da đầu căng lên, dừng bước chân lại, lập tức xoay người đi ra ngoài, đến cả phòng cũng không dám vào.

Ôn Đại Nha còn đang chờ nàng kể chuyện thao trường, sao chịu dễ dàng thả nàng đi như thế, liền dẫn người đuổi theo, khó nén hưng phấn kêu lên: "Tạ tướng quân, Tạ tướng quân".

Thần Niên mặt mày nghiêm túc, chân không dừng bước, chỉ ngoái đầu hỏi: "Gì thế?".

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha cười ruồi hì hì, nhưng lại hỏi nàng: “Tạ tướng quân đã dùng cơm chưa?”.

“Dùng rồi dùng rồi.” Thần Niên thuận miệng ứng phó, lại thấy mọi người vẫn đi theo mình liền giận tái mặt, quát, “Đi theo ta làm gì? Phải làm gì thì đi làm đi!”.

Đám Ôn Đại Nha nhìn ra nàng thẹn quá hóa giận, cũng cười ầm lên vài tiếng rồi mới tản đi. Thần Niên không còn cách nào khác, trừng mắt nhìn họ vài lần rồi đi đến chỗ Triêu Dương Tử, không ngờ người còn chưa vào cửa đã nghe tiếng Triêu Dương Tử chứa đầy ý cười từ bên trong vọng ra: “Ối chà! Tạ tướng quân của chúng ta đã về rồi!”.

Thần Niên đẩy cửa đi vào, thấy trong phòng chỉ có mình Triêu Dương Tử nên cũng không giả bộ nữa, biếng nhác ngồi xuống ghế ngẩng đầu lên, mặt đầy đau khổ kêu lên: “Đạo trưởng đừng giễu ta, ta bị rượu đốt váng đầu nên mới nổi điên như thế. Mau phối cho ta ít thuốc mỡ có thể dưỡng trắng da! Suốt cả ngày hôm nay, suýt nữa bị nắng thiêu cháy. Nếu cứ thế này vài hôm nữa, thế nào cũng đen như đít nồi cho xem”.

Triêu Dương Tử nhìn nàng, thấy trên mặt nàng chẳng qua chỉ cháy nắng đỏ lên, cứ kêu ca lải nhải bèn trừng mắt nhìn nàng, nói: “Đâu ra thứ tướng quân nghiệp dư như cô, nếu ai cũng như cô, ta thấy mọi người khỏi cần đi tập nữa, cứ trốn trong phòng là được”.

Thần Niên khoát tay, tự rót nước uống cho mình, nói: “Bọn họ là một đám đàn ông, đen thì cứ đen. Nếu ta mà thành ra như thế thì làm sao ra khỏi nhà? Hơn nữa, ta mới chừng đôi mươi, khó khăn lắm mới lớn được thành thế này, dù gì cũng phải quý trọng đúng không nào? Rõ ràng là mặt như hoa đào, môi hồng răng trắng, nếu thật sự để phơi nắng đen thui, thế thì chỉ còn lại mỗi hàm răng trắng rồi!”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử không khỏi bật cười, nói: “Con gái con đứa lớn thế này rồi mà còn không biết xấu hổ, làm gì có ai khoe khoang như thế chứ!”. Tuy ông nói thế song vẫn đứng dậy phối mấy túi thuốc cho Thần Niên, “Túi lớn dùng để tắm, túi nhỏ mài thành bột dùng với nước đắp mặt. Dù cô có bị nắng chiếu đen như hòn than cũng có thể trắng được như trước”.

Thần Niên đón bằng hai tay, vốn hết sức vui mừng, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ, nhìn Triêu Dương Tử nói: “Đạo trưởng, có tác dụng không? Nếu thuốc này thực sự hữu hiệu, sao ta chưa từng thấy ngài trắng bao giờ?”.

Triêu Dương Tử ngây người, chờ khi kịp phản ứng, tức đến mức cầm cái chặn giấy trên bàn ném vào người nàng, miệng mắng: “Đừng dùng nữa, trả đây cho ta!”.

Thần Niên cố tình trêu ông, đã có đề phòng từ trước, thân mình né sang một bên, bắt lấy cái chặn giấy, cười hì hì nói: “Xin đạo trưởng mau bớt giận, dạo này trời khô vật hanh, đừng nóng mà bốc hỏa”.

Nàng lén dùng xảo kình, ném chặn giấy trở lại án thư, khi nó nghiêm chỉnh nằm trên bàn thì mới cầm mấy túi thuốc đứng dậy, cười nói: “Ta về trước đây, không quấy rầy đạo trưởng nữa”, nói xong đi ra ngoài chưa được hai bước lại dừng lại.

Triêu Dương Tử thấy nàng như vậy, bực tức hỏi: “Nói đi, còn muốn đòi cái gì nữa?”.

Thần Niên cười toe, nói: “Đạo trưởng, đột nhiên ta nghĩ ra một chuyện. Ngài có linh dược trị ngoại thương không? Hạ nhiệt giảm đau, không để lại sẹo”.

Triêu Dương Tử liếc xéo nàng một cái, cố tình nói: “Có, vết sẹo lớn mặc dù không xóa sạch được nhưng vết thương đòn roi cũng rất hữu hiệu”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghe ông nói thế, liền lên tiếng giải thích: “Tục ngữ có câu hiền từ không quản được binh, mấy trại binh kia chứng thực là vi phạm kỉ luật quân đội, dù ta không đành lòng nhưng nếu không giết, quân pháp quân lệnh đều sẽ trở nên vô nghĩa. Về phần Tống Diễm, hôm nay cậu ta dám dùng tâm nhãn với ta, ép ta ra mặt giết những người đó. Nhưng ta phạt cậu ta trước mặt mọi người, cậu ta cũng coi như cho ta chút mặt mũi. Đánh cũng đánh xong rồi, giờ phải cho ăn chút ngọt bùi chứ, vỗ về một tẹo”.

Triêu Dương Tử nghe vậy chậm rãi gật đầu, nói: “Cô làm việc cũng rất ổn, ta chỉ sợ cô quá lộ tài năng, sau này lại càng không dễ thoát thân”.

Nói đến đây, Thần Niên lại quay đầu lại, thấp giọng nói với Triêu Dương Tử: “Đạo trưởng, nếu Phong Quân Dương muốn cột ta vào trong quân, ta dứt khoát sẽ tương kế tựu kế, nắm binh quyền trong tay, dùng cái này giúp mình thoát thân”.

Triêu Dương Tử ngạc nhiên: “Cô đã có kế thoát thân?”.

Thần Niên đáp: “Việc thoát thân, ta đã có sắp xếp. Mấy ngày nữa ngài và sư phụ ta đi trước, chờ khi đại quân Hạ Trạch đến, ta sẽ nhân lúc hỗn loạn đưa Ôn Đại Nha và Đại Ngốc đi luôn. Những người còn sót lại, Phong Quân Dương thấy ta bỏ mặc bọn họ thì sẽ biết ta và bọn họ không quá thân thiết, theo tính tình của hắn, ngược lại sẽ không làm khó bọn họ đâu”.

Triêu Dương Tử suy nghĩ một lát, nhưng lại nói: “Nha đầu, cô thường ngày thì thông minh lanh lợi, sao giờ lại nói ngốc thế? Cô tưởng các ám vệ Phong Quân Dương để lại cho cô đều là kẻ ngu sao? Mấy người chúng ta đi rồi, hắn có thể không đoán được suy nghĩ của cô chắc? Đến lúc đó nắm thóp cô rồi, xem cô thoát thân thế nào? Chi bằng ta và sư phụ cô ở lại, cũng dễ lừa gạt bọn chúng. Chờ khi cô đi rồi, chúng ta lại tính tiếp”.

https://thuviensach.vn

“Thế sao mà được?” Thần Niên lập tức từ chối đề nghị này, lần này nếu nàng chạy trốn, tất sẽ hoàn toàn chọc tức Phong Quân Dương, nhất định không thể để Triêu Dương Tử và Tịnh Vũ Hiên mạo hiểm.

Triêu Dương Tử lại cười hì hì, nói: “Cô yên tâm, sư phụ cô võ công cao cường, tiểu tử họ Phong chưa chắc đã bắt được bà ta. Về phần ta, vướng trở sư môn ta và Kiều Vũ, hắn cũng không thể làm gì được ta”.

“Không được”, Thần Niên quả quyết cự tuyệt, “Mọi người không biết tính tình hắn, ngoài mặt có vẻ ôn hòa hiểu lễ nghĩa giống như một người bình tĩnh khắc chế. Nhưng nếu hắn thật sự nổi giận, tuyệt đối sẽ không màng gì hết. Ngài và sư phụ đi khỏi đây trước, ta mới đi được”.

Nhẫn nại của Triêu Dương Tử mất sạch, không nhịn được thấp giọng mắng: “Sao lại lề rà lề rề như thế! Ta nói không đi là không đi, cô thích làm gì thì mặc xác cô!”.

Thần Niên thấy nhất thời không cách nào thuyết phục ông, đành tạm thời từ bỏ, cười cười: “Vậy để sau này rồi nói vậy”.

Nàng cáo từ rời khỏi chỗ Triêu Dương Tử, tự mình đưa thuốc chữa thương cho Tống Diễm, vẻ mặt áy náy: “Tống tướng quân, ta tính tình nôn nóng, làm việc lỗ mãng. Hôm nay chỉ nghĩ cậu cố tình gây khó dễ cho ta nên mới nhất thời xúc động, phạt cậu hai mươi roi. Đến khi về nghĩ lại mới hiểu được Tống tướng quân lúc đấy quả thật khó xử, là ta xử oan cậu. Cũng may Tống tướng quân độ lượng, không so đo với ta”.

Giọng nàng thành khẩn, nói chuyện chân thực, giống như thật tâm thật ý nhận lỗi với cậu, nếu là người thường có lẽ sẽ tin thật. Nhưng Tống Diễm lại biết cô gái này có thể khiến Phong Quân Dương bó tay chịu trói, cũng không phải người dễ sống chung. Hôm nay lại thấy nàng thể hiện một phen trên thao trường, càng nhận ra cả tâm cơ lẫn tài ăn nói của nàng đều rất tuyệt, không phải ngữ tầm thường.

https://thuviensach.vn

Tống Diễm rất bình tĩnh, chỉ kính cẩn lên tiếng: “Tướng quân nói thế sai rồi. Quả đúng là mạt tướng hành sự bất lực, phụ sự tín nhiệm của tướng quân, chịu hai mươi roi này cũng không oan. Nếu đổi lại là vương gia hoặc Trịnh tướng quân, sợ là còn phạt nặng hơn”.

Thần Niên cười ngại ngùng, nói: “Cái gì mà tướng quân với không tướng quân, làm sao ta có thể làm tướng quân của cậu được. Không ở trong quân, cậu cứ gọi ta là Tạ trại chủ, Tạ cô nương hoặc gọi Tạ Thần Niên cũng được”.

Tống Diễm nghĩ bụng quên đi nhanh lên, đừng thấy hiện giờ người ta ăn nói dễ nghe, chờ ngày nào đó người ta trở mặt, đây chính là nhược điểm của mình nắm trong tay người ta. Hai chữ “Thần Niên” lại càng không thể gọi, nếu gọi, phải ăn nói thế nào với vương gia đây? Cậu cũng chỉ mỉm cười, không hề lên tiếng.

Thần Niên lại nói thêm vài câu an ủi cậu rồi mới rời đi. Tống Diễm tiễn nàng ra ngoài quân doanh, nhìn nàng đi xa rồi mới quay gót trở về. Đợi khi đến chỗ không người, thân binh tâm phúc bên cạnh không nhịn được bèn nói nhỏ: “Tướng quân, Tạ cô nương đúng là kỳ nữ, ban ngày trên thao trường ngoan độc kiên cường, bậc cân quắc không thua đấng mày râu, vừa rồi lại dịu dàng hòa nhã, làm người ta thấy dễ gần”.

Tống Diễm quét mắt nhìn thân binh nọ, nhẹ giọng trách mắng: “Lạc đề ít thôi, cô ấy không phải người chúng ta có thể bàn tán”.

Thân binh nọ vội vàng ngậm miệng, không dám nói nhiều nữa.

Thần Niên trở lại phủ thủ thành, không nhịn được nói với Ôn Đại Nha: “Thật đúng là chủ nào tớ nấy, huynh xem Tống Diễm không nói một lời, chẳng phải người đơn giản”.

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha chỉ thấy Tống Diễm giống một thư sinh, tính tình cũng tốt chứ chẳng nhìn ra cái khác, giờ nghe Thần Niên nói thế, không khỏi hơi căng thẳng, hỏi: "Thế chúng ta làm thế nào bây giờ?".

Thần Niên cười: "Còn làm thế nào được nữa? Đi một bước nhìn một bước thôi".

Hai ngày sau đó nàng đều đúng hạn vào trong quân điểm mão, bàn bạc quân vụ với đám người Tống Diễm, nghiên cứu tình hình quân địch, ở trong quân một mạch từ sáng đến tối mới về. Cứ như vậy, nàng không còn sức lực đâu mà quản việc an bài nạn dân trong thành nữa. Còn đám Ôn Đại Nha năng lực có hạn, lại coi sóc nhiều công việc vặt vãnh, khó tránh khỏi có chỗ không thể chú ý hết, chẳng mấy chốc, trong số nạn dân xảy ra việc tranh chấp đánh nhau.

Đêm hôm đó Thần Niên trở về phủ thủ thành, vừa dùng bữa Ôn Đại Nha vừa xin ý kiến nàng về việc nạn dân trong thành. Thần Niên ở trong quân tròn một ngày, đến giờ phút này đã mỏi mệt vô cùng, nghe xong đôi câu đã thấy buồn bực, nói: "Tự huynh xem rồi xử lý là được, sao việc gì cũng hỏi ta thế?".

Ôn Đại Nha nghe ra giọng nàng mất kiên nhẫn, có phần xấu hổ á khẩu. Trên bàn đang im lặng, Linh Tước luôn không nói gì đột ngột đứng dậy, hỏi Thần Niên: "Việc này không cần hỏi cô, việc kia không cần hỏi cô, thế việc gì mới có thể hỏi cô?".

Ai nấy bị cô làm cho sững người, nhìn cô rồi lại nhìn Thần Niên, tất cả đều dừng đũa, không dám lên tiếng. Thần Niên lại chỉ nhướng mắt lên nhìn Linh Tước, không nói năng gì. Lỗ Vinh Phong đứng bên cạnh Linh Tước, vội quát khẽ con gái: "Ngồi xuống ăn cơm, đừng vô lễ với đại đương gia!".

https://thuviensach.vn

Linh Tước giằng tay phụ thân ra, cười nhạt nói: “Còn gọi đại đương gia gì nữa, nên gọi là Tạ tướng quân, hoặc là Trịnh phu nhân mới đúng!”.

Lỗ Vinh Phong nghe cô nói láo xược như vậy, tức giận muốn giơ tay lên đánh. Không ngờ Linh Tước đã đề phòng sẵn, lắc mình né tránh, chỉ nhìn chằm chằm Thần Niên hỏi: “Tạ tướng quân, tôi muốn hỏi cô một câu, mục đích chúng ta đến Nghi Bình là gì? Là giành đường sống cho dân lưu lạc hay là để cô đoạt thiên hạ cho phu quân mình?”.

Không một ai ngờ rằng Linh Tước lại có thể hùng hổ hăm dọa như thế, nhất thời đều không kịp phản ứng, chỉ kinh ngạc nhìn hai người. Chỉ có Lỗ Vinh Phong đứng dậy túm lấy con gái, muốn lôi cô ra khỏi phòng. Linh Tước làm sao chịu theo ông đi, vừa giằng co vừa ngang bướng nhìn chằm chằm vào Thần Niên, truy hỏi: “Tạ tướng quân sao không chịu trả lời tôi?”.

“Buông cô ấy ra.” Thần Niên đột nhiên lạnh lùng quát, nàng nhìn Lỗ Vinh Phong, “Buông cô ấy ra, để cô ấy nói cho hết lời”.

“Đầu óc con bé lú lẫn, đại đương gia đừng chấp nhặt với nó…” Lỗ Vinh Phong nóng lòng giải thích thay con gái, nhưng chưa nói được hai câu đã bị ánh mắt lạnh lùng của Thần Niên làm cho câm nín, buộc phải buông con gái ra.

Vẻ mặt Thần Niên lãnh đạm, nhìn Linh Tước một lát rồi mới nói: “Cô nói nốt đi”.

“Được!” Linh Tước xoay người lại, đi đến trước mặt Thần Niên, chất vấn, “Tôi lại hỏi cô, vì sao cô phải nhập trại binh của chúng ta vào trong quân? Mọi người tín nhiệm cô, đi theo cô, cô lại vì thứ quân kỷ vô tích sự đó mà giết những huynh đệ vào sinh ra tử với mình, cô có lỗi với mọi người không?”.

https://thuviensach.vn

“Không có quy củ sao nên vuông tròn, dù ở trong trại cũng phải tuân theo phép tắc.” Thần Niên lạnh nhạt nói, nhìn vào mắt Linh Tước, lại nói, “Về phần nhập trại binh vào trong quân, lúc đầu ta đã từng nói, các người không muốn gia nhập, có thể đi”.

“Tôi cũng chẳng muốn ở lại đây nữa!” Linh Tước giận dữ mắng mỏ Thần Niên, từng câu như đao như tên, “Tạ Thần Niên, cô vô tình vô nghĩa, Lục đại ca đối xử tốt với cô như thế, cô lại gả cho Trịnh Luân. Cô thất tín bội nghĩa, nói muốn giành đường sống cho mọi người nhưng lại lợi dụng mọi người đặng tranh quyền đoạt thế cho phu quân cô. Tạ Thần Niên, là mắt tôi mù nên mới nhìn nhầm cô!”.

“Câm miệng!” Lỗ Vinh Phong không nhịn được nữa, tiến lên tát con gái một cái.

Mọi người bước lên phía trước kéo ông lại, Linh Tước chỉ bưng má cười nhạt, hỏi Thần Niên: “Tôi nói oan cho cô sao?”.

Thần Niên giương mắt nhìn Linh Tước, nói: “Ta thủ Nghi Bình không phải vì tranh thiên hạ cho Trịnh Luân, mà là tình thế bắt buộc ta không thể không làm thế. Nghi Bình không còn, mọi người trở về núi, vậy phải sống thế nào? Về phần Lục Kiêu, cô nói không sai, nhưng đó là chuyện giữa ta và huynh ấy, liên quan gì đến cô?”.

Linh Tước bị nàng hỏi sững người, trên mặt toát ra vẻ bối rối, lập tức lại ngửa đầu đáp: “Ta bất bình thay Lục đại ca!”.

“Cô thích huynh ấy”, Thần Niên nói, nàng không gấp không giận, chỉ ung dung nhìn Linh Tước, “Cô thích huynh ấy nên mới phải bất bình thay huynh ấy, ta nói đúng hay sai?”.

Từ khi còn ở sơn trại, ai nấy đều biết quan hệ giữa Linh Tước và Lục Kiêu tốt. Về sau Thần Niên muốn gả cho Trịnh Luân, Linh Tước từng kịch

https://thuviensach.vn

liệt phản đối, liền có người sáng suốt nhận ra Linh Tước đối xử với Lục Kiêu có gì khang khác. Hiện bất chợt bị Thần Niên vạch trần, Linh Tước ngây ra một chốc, rồi dứt khoát bất chấp mọi thứ, thản nhiên thừa nhận: "Đúng, tôi thích Lục đại ca, tôi bất bình thay huynh ấy!".

Lỗ Vinh Phong thực ra đã nhận ra con gái mình đem lòng mến Lục Kiêu từ lâu, song không nghĩ cô lại không biết thẹn như thế, thừa nhận trước mặt bao người, ông cực kì tức giận, đang muốn trách mắng con gái thì bị Thần Niên ngăn lại. Thần Niên cười nhạt, nói với Linh Tước: "Vậy cô còn nói nhiều câu lạc đề thế để làm gì? Chẳng qua vì thích Lục Kiêu nên cô mới vạch lá tìm sâu khuyết điểm của ta. Nếu đã vậy, cô đi tìm huynh ấy, theo đuổi nhân duyên của cô, không cần ở lại Nghi Bình nữa".

Linh Tước đứng thẳng bất động một lát, cắn răng nói: "Đi thì đi!".

"Lỗ đại thúc", Thần Niên chuyển sang Lỗ Vinh Phong, nói, "Thúc có muốn đi với Linh Tước không?".

Sắc mặt Lỗ Vinh Phong xanh mét, đáp: "Tôi không đi, tôi ở lại đây thủ Nghi Bình với đại đương gia". Ông nói xong liền nhìn về phía con gái, căm giận nói, "Con cũng không được đi! Ngoan ngoãn ở lại đây cho cha, xin đại đương gia tha thứ cho con".

Thần Niên nghe vậy chỉ cười, nói: "Lỗ đại thúc, con lớn không dựa cha, cô ấy đã có ý muốn đi, miễn cưỡng giữ lại chưa chắc đã là chuyện tốt. Hôm nay náo loạn một trận thế này, chỗ của ta cũng không chứa cô ấy được nữa".

Mọi người trong phòng thấy hai người làm đến mức này, bước lên khuyên giải, Thần Niên giơ cánh tay cản mọi người lại, chỉ sai Ôn Đại Nha: "Lấy lệnh bài của ta đi tìm Tống Diễm, bảo cậu ta mở cửa thành ra, tiễn Lỗ cô nương ra khỏi thành".

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha ngó người này rồi lại ngó người kia, song vẫn bất động.

Thần Niên cười nhạt, hỏi hắn: “Sao hả? Đến cả huynh cũng muốn chống lệnh sao?”.

Ôn Đại Nha làm sao còn dám nói gì khác, đành phải cúi đầu đi ra cửa, nói nhỏ với Lỗ Linh Tước: “Lỗ cô nương, cô đi theo tôi”.

Linh Tước đứng đó một lát rồi đi đến quỳ xuống trước mặt Lỗ Vinh Phong, nói: “Phụ thân”.

Lỗ Vinh Phong vừa tức vừa giận, quay đầu đi chỗ khác, giọng nói lạnh lùng: “Ta nào phải cha ngươi, ta không có đứa con gái như vậy!”.

Linh Tước rưng rưng nước mắt nói: “Con gái bất hiếu!”.

Nói xong bèn dập đầu ba cái, đứng dậy, không ngoái đầu lại mà đi ra ngoài.

Tống Diễm nhìn thấy lệnh bài của Thần Niên, lại nghe Ôn Đại Nha yêu cầu, suy nghĩ một chút rồi nói với Ôn Đại Nha: “Xin chờ cho một lát, ta về thay quân phục rồi đưa hai người đến cửa thành”.

Cậu xoay người về phòng, một lúc lâu sau mới ăn vận chỉnh tề đi ra, tự mình đưa Ôn Đại Nha và Linh Tước đến trước cửa thành Bắc. Linh Tước suốt dọc đường im lặng không lên tiếng, Ôn Đại Nha cũng chẳng nói chẳng rằng. Mãi đến khi cửa thành nặng nề được quân lính mở ra, Ôn Đại Nha tiễn Linh Tước ra ngoài thành mới thấp giọng nói: “Nhớ bảo trọng”.

Linh Tước không nói gì, chỉ ngồi trên ngựa chắp tay với Ôn Đại Nha, sau đó quay đầu ngựa, một người một ngựa đi về phương Bắc.

https://thuviensach.vn

Tống Diễm đứng trên cổng thành, nhìn bóng lưng cô đi xa, cuối cùng biến mất trong màn đêm mờ mịt. Cậu đã được nội gián mật báo, biết lý do Linh Tước đi suốt đêm ra khỏi thành, nghĩ thầm trên đời hóa ra vẫn còn cô gái đáo để đến thế, dám thừa nhận tâm ý của mình trước mặt bao nhiêu người, vả lại còn suốt đêm ra khỏi thành theo đuổi tình yêu. Cậu mỉm cười lắc đầu, giờ mới xoay người xuống khỏi cổng thành.

Lại hai ngày nữa trôi qua, trinh thám hồi báo Hạ Trạch dẫn đại quân từ phía Tây tới, hùng hùng hổ hổ, cách Nghi Bình chưa đầy trăm dặm. Thần Niên đang ở trong quân, nghe vậy hỏi thám tử xem quân địch có ước chừng bao nhiêu binh mã, thám tử đáp: "Tiểu nhân đứng trên đỉnh núi nhìn kĩ, thấy quân doanh của địch rất đông, cờ quạt san sát, trật tự ngay ngắn, xem tình hình ít nhất có tầm ba bốn vạn người".

Thần Niên bất giác khẽ nhíu mày, phất tay cho thám thử kia lui, mới quay đầu sang nói với Tống Diễm: "Sao lại còn nhiều người đến thế? Chẳng lẽ vương gia nhà cậu không thể cản được Hạ Trạch".

Bởi thư từ qua lại không suôn sẻ, Tống Diễm cũng lâu rồi không nhận được tin tức của Phong Quân Dương, cậu nghĩ ngợi một lát, đáp: "Hẳn là đã gặp rồi, nếu không Hạ Trạch đã dốc quân mà đến, không chỉ có ngần này người".

"Cũng không thể chia làm hai đường chứ?" Thần Niên nghi ngờ nói, nàng suy xét một lát rồi nở nụ cười, nói: "Quan tâm gã làm gì, chúng ta chỉ cần đóng chặt cửa thành là được. Vương gia nhà cậu cũng dặn rồi, cho dù Hạ Trạch tránh được phục kích, cùng lắm nửa tháng nữa vương gia cũng sẽ đến".

Tống Diễm gật đầu nói: "Đúng thế".

https://thuviensach.vn

Hai người triệu tập tướng lĩnh trong quân và mấy tay thủ lĩnh của Tụ Nghĩa trại, tỉ mỉ sắp xếp việc thủ thành, nói rõ đại quân Phong Quân Dương ở ngay phía sau Hạ Trạch, không quá nửa tháng là có thể đến giúp. Ai nấy nghe được tin này, bỗng nhiên thấy như được uống viên định tâm, đều tự mình lui xuống làm việc.

https://thuviensach.vn

18

Liều mình vật lộn

Buổi sáng ngày thứ ba, kỵ binh tiên phong của Hạ Trạch đến ngoài thành Nghi Bình, ở ngoài thành chửi bới nửa ngày, muốn kích quân thủ thành xuất binh chiến đấu. Thần Niên lệnh cho mọi người không cần để ý, cứ mặc cho chúng mắng là được. Mãi đến khi qua buổi trưa, quân tiên phong của Hạ gia đang đứng dưới thành chửi rủa mà miệng khô như rang, cổ họng bốc hỏa thì trên tường thành mới có người lên tiếng, nhưng lại cất giọng hỏi bọn chúng: "Chư vị đã hò hét cả nửa ngày trời, có khát không? Có muốn uống miếng nước không?".

Lời rơi xuống đất, liền có người mang nước lên trên thành, đổ xuống dọc theo tường thành. Quân Hạ gia đừng nói không uống được, cho dù có thể uống thì sao dám uống nước này. Tên nào tên nấy tức đến sôi máu, lại càng hắng giọng mắng to. Không ngờ trên thành luôn im lặng lúc này lại đáp lại.

Dưới thành chửi: "Các ngươi có gan thì ra đây, đánh với chúng ta một trận!".

Trên thành đáp: "Các người có gan thì lên đây, các ông chờ ở đây này!".

Dưới thành lại mắng: "Các ngươi đều trốn ở trong thành, muốn làm bọn rùa rụt đầu à?".

Trên thành trả lời: "Rùa đều bò xuống dưới thành cả rồi".

https://thuviensach.vn

Hai bên ngươi tới ta đi, mắng đến rất là vui vẻ. Nghe được một chốc, đúng là công phu mắng chửi của người trên thành cao hơn một bậc, rõ ràng là bị kẻ khác chắn cửa chửi rủa mà sĩ khí vang dội, không hề có ý sợ hãi rụt rè.

Thần Niên luôn luôn an tọa trên tường thành, cười hì hì ngồi nghe, thỉnh thoảng lại chỉ điểm vài câu chửi cho binh lính. Ôn Đại Nha không biết tìm đậu xanh ở đâu ra, rang khô nghiền nhỏ nấu canh đậu xanh cho mọi người, đưa lên tường thành, kêu to: "Canh đậu xanh tới rồi đây, mọi người mau đến uống cho trơn họng, nghỉ ngơi một chút, lấy hơi mắng tiếp".

Tống Diễm nhìn mà không nói gì, tuyệt đối không thể ngờ Thần Niên lại trẻ con đến thế, có thể kèn cựa hơn thua với người khác trong cả việc này, còn đặc biệt chọn một hán tử giọng thô đứng trên tường thành chửi nhau với đám phía dưới.

Người trên tường thành còn có canh đậu xanh có thể nhuận hầu, kẻ dưới thành nào được đãi ngộ tốt thế. Mắt nhìn lên thành thấy những người kia một tay chống nạnh một tay bưng canh mát, mắng vài câu lại cúi xuống nhấp một ngụm cho đỡ rát họng, kẻ bên dưới thành tức muốn hộc máu. Tiên phong dẫn binh thấy trận này đấu võ mồm không xong, rơi vào đường cùng, chỉ có thể thu binh, dẫn quân rút lui về vị trí an toàn, dựng trại đóng quân.

Thần Niên thấy bọn chúng quả thật đã lui binh mới thu lại nụ cười trên mặt, cẩn thận tuần tra các nơi tường thành một lượt, lại dặn dò mọi người ban đêm cũng phải cảnh giác, rồi trầm giọng nói với Tống Diễm: "Đây chỉ là vừa mới bắt đầu thôi, ngày tháng còn dài, hai chúng ta đừng phí công cùng đứng ở đây, luân phiên quan sát trên tường thành đi".

Tống Diễm hôm nay thấy dáng vẻ vui cười giận mắng của nàng, lại thấy nàng trở nên đứng đắn nghiêm túc như vậy, chỉ có thể than tạo hóa thần kỳ. Một cô gái dung mạo nghiêng nước nghiêng thành dường này, lại có thể giả ngốc, chơi đến vô lại, chơi đến tàn nhẫn, giả hiền thục, thật sự là tâm kế da

https://thuviensach.vn

mặt mọi thứ tài ba! Tới giờ phút này, cậu đã hoàn toàn thán phục nàng, liền chỉ đáp: “Mạt tướng nghe theo sự sắp xếp của tướng quân”.

Thần Niên gật gật đầu, bảo Tống Diễm ở lại tường thành trước, mình thì về phủ thủ thành. Đợi lúc không còn người, nàng mới âm thầm dặn Ôn Đại Nha: “Mấy hôm nay huynh hãy giấu chút vàng vào người, tìm được cơ hội ta sẽ đưa huynh và Đại Ngốc đi, đi về hướng Bắc, nếu Lục Kiêu có thể nhận được tin của Linh Tước, huynh ấy hẳn đã ở núi Yến Thứ đón hai người”.

Ôn Đại Nha đồng ý, tự đi chuẩn bị không nhắc lại nữa. Thần Niên rửa mặt chải đầu sơ qua rồi mới ngủ một giấc say sưa. Không ngờ tang tảng sáng ngày hôm sau đã có lính liên lạc vội vàng báo lại, nói có một đạo nhân mã từ phương Bắc đến đây, ước chừng có vài trăm người, đụng phải kỵ binh tiên phong của Hạ Trạch, hai bên đang đánh nhau.

Thần Niên có chút bất ngờ, vội đứng dậy mặc giáp chỉnh tề, đi đến chỗ tường thành phía Bắc xem xét. Tống Diễm đã ở đây trước khi nàng đến, thấy nàng đến liền lui về phía sau hai bước, lặng im đứng sang một bên. Thần Niên nhìn một lát, thấy quân Hạ Trạch tiến lùi có tính toán, rất có bố cục, còn đám nhân mã ăn vận không đồng nhất kia mặc dù nhìn có vẻ dũng mãnh song thực ra đã rối thành một núi.

Thần Niên nghiêng đầu hỏi Tống Diễm: “Những người này từ đâu đến?”.

Tống Diễm giờ mới trả lời, trầm giọng: “Từ ngọn núi phía Bắc đến, bị quân Hạ Trạch phát hiện, phái người chặn đường, không biết vì sao lại đánh nhau”.

Trong khi nói chuyện, đội ngũ kia đã lộ ra bại thế, chỉ thấy có một hán tử tráng kiện ở giữa đang xung phong liều chết giải cứu đồng đội, hô to: “Các huynh đệ, chúng ta đừng dây dưa với chúng, mau hướng về phía cửa thành, hợp binh cùng Tạ trại chủ”.

https://thuviensach.vn

Ai nghe thấy tinh thần cũng sôi lên, nhất tề phá vòng vây chạy đến cổng thành. Hán tử tráng kiện lại càng xung trận tiên phong lao đến gần, ngửa đầu nói to với phía trên thành: “Nhanh nói cho Tạ trại chủ biết, mỗ là Hắc Phong trại của núi Thái Hành, đặc biệt mang theo các huynh đệ đến đây giúp cô ấy giết địch”.

Một số người theo sau đến cũng ào ào hô lên danh hào, đều là một vài sơn trại nhỏ không tiếng tăm ở Nam Thái Hành. Trên tường thành có kha khá trại binh xuất thân từ Nam Thái Hành, chẳng mấy đã có người chỉ vào một lá cờ nhỏ phía xa, hướng về Thần Niên kêu lên: “ Đại đương gia, là cờ của đỉnh Phản Thiên, bên trong có người của họ!”.

Theo sau cũng có người nhận ra cờ của sơn trại khác, cũng có người nhận ra một trại chủ có tiếng tăm bên dưới thành, kêu lên: “Phi Thiên lão hổ! Người dùng song đao kia là trại chủ của Liên Hoa trại, song đao Lâm Phi Hổ!”.

Mấy người hò hét như thế, Tống Diễm nghe mà nhíu mày, đang chần chừ có nên mở miệng mắng không thì Thần Niên lại quay đầu nhìn cậu. Tống Diễm nghĩ ngợi, liền trầm giọng nói với Thần Niên: “Cửa thành không thể mở, vả lại bất kể những người này có ý gì, quân Hạ Trạch đang đuổi ở phía sau, nếu mở cổng thành, chỉ sợ sẽ bị gã thừa dịp rối loạn đánh vào”.

Thần Niên liếc nhìn cậu một cái, đến gần cậu hai bước.

Tống Diễm thấy hơi kinh ngạc, vô thức hơi ngửa người về phía sau, cố gắng tránh xa Thần Niên một chút.

Thần Niên giống như không thấy cậu đang tránh né, ngược lại còn nghiêng người sát lại, tiến đến gần cậu, hạ giọng, dùng thanh âm chỉ cậu mới có thể nghe thấy, lạnh nhạt nói: “Trong trại binh của ta, gần một nửa là sơn tặc của núi Thái Hành, cậu có từng nghĩ, nếu mắt thấy những người đó chết dưới thành mà không cứu, họ sẽ có phản ứng ra sao không?”.

https://thuviensach.vn

Ấn đường Tống Diễm giật giật, loáng cái đã hiểu ra, trên người lập tức túa ra một tầng mồ hôi lạnh. Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, sơn tặc trọng nhất là nghĩa tình huynh đệ, những người dưới thành phất cờ cứu viện mà đến, nếu bọn họ lại đóng chặt cửa thành thấy chết không cứu, chắc chắn sẽ làm lòng quân rối loạn. Nếu có kẻ cố tình xúi giục, không chừng sẽ lại có mối nguy bạo loạn!

Tống Diễm nhất thời chẳng màng tránh nghi ngờ, quay đầu sang nhìn Thần Niên: "Đây là dự tính của Hạ Trạch?".

Thần Niên thu người lại, khẽ mỉm cười, nói đầy trào lộng: "Gã đào một cái bẫy tốt thật, chẳng trách gã lại nhẫn nhịn bình thản đến thế, chậm hơn vài ngày so với dự tính của ta, thì ra là làm việc này".

Tống Diễm lấy làm lạ vì sao Hạ Trạch lại có thể điều động được đám sơn tặc này, nhưng hiện không có thời gian cho cậu nghiên cứu tỉ mỉ, cậu chỉ đưa mắt nhìn Thần Niên, hỏi nhỏ: "Làm sao đây?".

Thần Niên rũ mắt xuống, sau khi cân nhắc nói: "Còn có thể làm sao nữa? Chuyện đã đến nước này, cho dù biết phía trước là bẫy cũng phải nhảy. Chuẩn bị một chút, ta ra khỏi thành cứu người".

Tống Diễm quả quyết từ chối: "Không được, tuyệt đối không được!".

Hai người luôn trò chuyện nhỏ giọng, vốn đã khiến mọi người chú ý, giờ Tống Diễm đột nhiên cao giọng lại càng làm mọi người ngạc nhiên bất định. Thần Niên cười cười với mọi người, gọi Tống Diễm sang một bên, thấp giọng nói: "Cửa thành này tuyệt đối không thể mở, nếu không thì một khi bị đánh vào, muốn đóng lại còn khó hơn".

Tống Diễm tất nhiên là hiểu điều này, nhưng không mở cửa thành thì làm thế nào để cứu những người đó vào? Cậu nhìn về phía Thần Niên, ngờ vực

https://thuviensach.vn

khó hiểu hỏi: “Làm thế nào để cứu người?”.

Thần Niên đáp: “Thả dây thừng xuống, kéo những người chạy tới chân thành lên”.

Tống Diễm vừa nghe đã phát hiện ưu điểm của biện pháp này. Một là tránh được người ta nói bọn họ thấy chết mà không cứu, hai là kéo người lên thế này, tất nhiên sẽ không cứu được bao nhiêu, khống chế hết sức dễ dàng, tránh được họ làm loạn. Tống Diễm đầu óc linh hoạt, thầm nghĩ cách này hay thật, nhưng không cần Thần Niên tự ra khỏi thành cứu người. Lúc này nàng muốn ra khỏi thành, chẳng lẽ là nhân dịp hỗn loạn chạy trốn?

Cậu giương mắt nhìn Thần Niên, không lên tiếng, nhưng Thần Niên lại như nhìn thấu tâm tư cậu, cười như có như không nói: “Tống tướng quân yên tâm, nếu ta muốn đi cũng sẽ không đi vào thời điểm này, bỏ lại huynh đệ đi theo ta và dân chúng khắp thành, cứ thế mà đi đâu. Cậu xem thường Tạ Thần Niên ta quá rồi”.

Tống Diễm bị nàng đọc hết suy nghĩ, khó tránh có phần xấu hổ, lảng tránh ánh mắt nàng, chắp tay nhận lỗi: “Tạ tướng quân thứ lỗi, mạt tướng không có suy nghĩ gì khác, chỉ là cảm thấy người không nên ra khỏi thành mạo hiểm”.

Thần Niên lại nghiêm mặt đáp: “Sai, ta nhất định phải đi. Chỉ có ta tự trải hiểm cảnh, ra khỏi thành cứu người, bọn họ mới tin ta không mở cửa thành không phải vì sợ chết mà là vì suy nghĩ cho sự an toàn của mọi người”.

Trong lòng Tống Diễm nhất thời khó có thể quyết định, nhìn nàng nói: “Tướng quân, không phải mạt tướng không chịu tin người, chỉ là lo lắng cho an nguy của người”.

Thần Niên nhoẻn miệng cười với cậu, nói: “Yên tâm đi, ta là người ham sống sợ chết, tự ta sẽ cẩn thận giữ mạng. Vương gia nhà cậu còn để lại cho

https://thuviensach.vn

ta rất nhiều ám vệ võ công cao cường, ta lại chọn những người giỏi nhất của Tụ Nghĩa trại. Người quý chất chứ không quý lượng, có thể cứu được bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là ta phải làm ra phong thái này".

Tống Diễm vẫn còn muốn khuyên nữa, Thần Niên đã nâng tay ngắt lời cậu, nói: "Chủ ý ta đã quyết, cậu chớ khuyên nữa. Giờ cũng không phải là thời gian để ta và cậu ở đây tranh luận. Giờ ta đi triệu tập người, cậu mau mau đi chuẩn bị, sau khi những người kia được cứu lên, nhất định phải âm thầm khống chế, để tránh có biến".

Nàng nói xong liền gọi thân binh tiến lên, thì thầm dặn dò vài câu, thân binh kia chạy xuống khỏi thành. Tống Diễm thấy nàng như thế, biết không khuyên nổi nàng nữa, lại không thể ngăn được nàng, đành phải dốc sức phối hợp.

Chỉ trong chốc lát, đội ngũ sơn tặc dưới thành đã hoàn toàn bị binh lính Hạ gia tách rời, chia ra làm vài nhóm, tự mình chiến đấu. Tình thế càng thêm nguy cấp, người trên tường thành cũng thấy kinh hồn, cố ý lấy cung tên trợ giúp, nhưng đối phương cố tình vây người ngoài tầm bắn, vũ tiễn vốn không thể bắn tới.

Quan quân xuất thân từ Tụ Nghĩa trại nhao nhao tiến lên xin đánh, kêu lên: "Tướng quân, mở cửa thành liều chết xông ra, cứu những huynh đệ kia đi!".

Thần Niên trấn tĩnh bình thản quét mắt nhìn tất cả một lượt, giọng nói lạnh lùng: "Quân địch ở ngay sau họ, hiển nhiên là lấy họ làm mồi, dụ chúng ta ra ngoài. Nếu chúng ta mở cửa thành thì vừa khéo trúng gian kế của địch. Đại quân Hạ Trạch mặc dù không lộ diện nhưng không biết đang ẩn núp ở đâu, giống như hổ rình mồi. Một khi cửa thành bị người ta công phá, vậy Nghi Bình không thủ được nữa rồi".

https://thuviensach.vn

Ai nấy nghe thế lặng người đi, nhưng chẳng mấy chốc đã có người kích động hô lên: “Thế phải làm sao bây giờ? Những huynh đệ kia đến để giúp chúng ta, chẳng lẽ lại nhìn họ chết ngay trước mắt chúng ta?”.

Thần Niên hờ hững liếc nhìn người lên tiếng một cái, bình tĩnh đáp: “Đương nhiên là không thể nhìn họ chết rồi, chúng ta sẽ đi cứu, nhưng không thể mở cửa thành được”.

Khi nói chuyện, Tống Diễm đã sai người ôm hơn chục cuộn dây chão to như cánh tay đến. Mọi người vẫn còn đang nghi hoặc, Thần Niên đã đi từ đám đông ra, nhún người nhảy lên chỗ cao nhất, tay cầm bội đao, cao giọng hô lên với mọi người trên thành: “Không thể mở cửa thành, vì bên trong thành là dân chúng tay không tấc sắt, chúng ta lui một bước là thành sẽ bị phá. Cũng không thể không cứu những huynh đệ dưới thành, bọn họ đến là vì chúng ta! Ta hỏi mọi người, có ai dám theo ta xuống thành cứu người? Ai dám thì bước lên đây, chúng ta đu dây chão xuống, cứu những huynh đệ bên dưới lên trên. Bọn họ có thể đến đây vì nghĩa, chúng ta sẽ dùng mạng này đáp đền!”.

Trên tường thành đột nhiên im phăng phắc, cơn yên lặng giây lát đi qua, Đại Ngốc tiến lên trước, cao giọng đáp: “Đệ đi!”.

Thần Niên mỉm cười nhìn hắn, gật đầu nói: “Tốt”.

Sau đó liền có rất nhiều người tiến lên, ào ào hét: “Tôi đi!”.

Tình cảnh này thật sự có thể làm phấn chấn lòng người, cho dù Thần Niên nhìn thấy cũng không khỏi xao động tâm thần, nàng cười to nói: “Mặc dù chúng ta không sợ chết song cũng không thể hi sinh vô ích, ta chỉ muốn những người xuống dưới có thể trở về, người nào ở lại hãy ở trên tường thành này, gắng sức thủ thành!”.

https://thuviensach.vn

Nàng nói xong bèn lựa vài chục cao thủ võ công, trầm giọng nói: “Chúng ta xuống để cứu người chứ không phải để liều mạng. Có thể cứu được một người đã là tốt rồi, tình huống xấu nhất cũng phải hoàn chỉnh trở về, tuyệt không thể lỗ vốn”.

Mọi người nghe vậy cùng dạ ran.

Thần Niên cười, bảo thân binh đến giúp nàng cởi giáp. Nàng cởi bộ giáp cồng kềnh trên người ra, chỉ chừa lại một tấm hộ tâm, lại đeo một ống tên bạch vũ phía sau lưng, dẫn đầu nhảy lên bức tường chắn mái, quay lại phía sau nhìn mọi người, cao giọng quát: “Tống Diễm!”.

“Có mạt tướng!” Tống Diễm theo tiếng đáp.

Thần Niên nói: “Sau khi ta xuống, cậu tạm giữ ngôi chủ soái, tiếp nhận toàn bộ mọi việc trong thành!”.

“Mạt tướng tuân lệnh!”.

Thần Niên lại gọi vài thủ lĩnh của Tụ Nghĩa trại đến, căn dặn từng thứ xong xuôi mới quay người đi, nhìn chiến trường chém giết dưới chân thành cách đó không xa. Nhìn đôi cái, đầu óc đã nắm được đại khái, liền đề tụ chân khí, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tay kéo lấy dây chão, thả người từ tường thành nhảy xuống. Tường thành cao đến mấy trượng, nàng đáp xuống, y phục bị gió mạnh thổi tung phần phật, liếc mắt trông thấy, thật giống như một con đại bàng đẹp đẽ từ trên trời sà xuống.

Khi đến khoảng cách còn chưa đầy hai trượng nữa, Thần Niên mới nương theo dây chão rơi xuống theo thế chậm dần, thân thể nhẹ nhàng khéo léo xông lên trước ngay trên không, lúc hạ xuống đất cũng không ngừng lại, lao về phía trước rất mau.

https://thuviensach.vn

Phía sau lưng nàng, hơn chục ám vệ cũng theo sát, bảo vệ hai bên nàng, phóng vào giữa trận địa. Những người còn lại trên tường thành không cam lòng yếu thế, cũng sôi nổi nhờ vào sự hỗ trợ của dây chão, đuổi theo xuống thành.

Quân Hạ gia dưới thành chứng thực là muốn lợi dụng đám sơn tặc này làm mồi, dụ người bên trong thành ra cứu viện. Ngờ đâu cửa thành không mở, Thần Niên lại dẫn theo hơn chục người từ trên thành nhảy xuống, chỉ chốc lát đã chạy đến gần.

Chỉ trong chớp mắt, Thần Niên vòng tay lại lấy vũ tiễn đựng trong bao phía sau lưng ra, bẻ gãy tiễn vũ, dùng thủ pháp ám khí đánh về phía quân địch. Chợt nghe từng trận kinh hô, rất nhiều địch binh đã bị nàng ném trúng, ngã xuống ngựa.

Thần Niên cất giọng bảo những ám vệ theo sát sau lưng mình: "Đoạt ngựa trước, làm loạn trận địa địch, tiếp tục cứu người!".

Người Phong Quân Dương để lại cho nàng sao có thể là hạng giá áo túi cơm, những ám vệ này không chỉ có võ công cao cường mà công phu cưỡi ngựa bắn cung cũng cực kỳ xuất chúng, hiện được nàng căn dặn, liền chia nhau đoạt chiến mã, phân thành hai đội bảo vệ sát sườn Thần Niên, hơn mười người biến thành một thanh kiếm sắc, đâm thẳng vào giữa vị trí quân địch.

Lúc này trên một con dốc cao cách đó không xa, Hạ Trạch cưỡi ngựa đứng đó, lạnh lùng theo dõi quân đội tiến thoái hợp lý ngoài thành bị một đám mười mấy người của Thần Niên phá rối. Gã không khỏi nhíu mày, thấp giọng thở dài: "Hay cho một Tạ Thần Niên, ta quả đã coi thường cô ta. Đáng tiếc cô ta chỉ là đàn bà, nếu không nhất định có thể trở thành một viên mãnh tướng tuyệt thế".

https://thuviensach.vn

Trong lòng gã vừa kinh ngạc tán thán vừa thấy ngưỡng mộ, lại có cả sự phẫn uất bất bình, đồng thời thầm giấu vài phần ghen tị với Phong Quân Dương, lòng dạ đang hết sức phức tạp thì viên phó tướng phía sau thúc ngựa tiến lên, hỏi gã: "Tướng quân, đối phương không mở cửa thành, phục binh của chúng ta có ra đánh không?".

Mấy người từ trên tường thành đi xuống đều chẳng phải hạng xoàng, thừa lúc Thần Niên mở đường thông, vọt vào trong quân Hạ gia, hợp cùng một chỗ với đám sơn tặc bị vây, hỗ trợ mọi người phóng đến dưới tường thành. Nếu phục binh không ra đánh, sợ là sẽ để cho mấy người này phá vòng vây thoát ra ngoài.

Ánh mắt Hạ Trạch chỉ bám theo Thần Niên trên chiến trường, nghe thế lạnh giọng nói: "Phái một ít quân tinh nhuệ qua đó, không cần để ý đến những người khác ,chỉ cần bắt Tạ Thần Niên, cho dù để cho tất cả những kẻ còn lại chạy thoát cũng phải giữ cô ta lại".

Trên chiến trường bên kia, Thần Niên đang chém giết quyết liệt với quân địch. Nàng dẫn theo ám vệ xung phong qua lại trong quân địch, không mong giết địch, chỉ ra sức thay mọi người mở đường, dẫn tất cả phá vòng vây chạy về phía dưới tường thành. Nhưng quân địch người đông thế mạnh, lại cắn chặt không buông, mọi người vừa mở được một con đường máu, đi được một chút đã lại bị quân địch vừa chen lên phong kín.

Thần Niên vừa mới lao ra khỏi vòng vây của địch, quay đầu nhìn lại thấy đường thoát bị chặt gãy, rơi vào đường cùng, đành phải quay đầu ngựa, xông vào quân địch một lần nữa. Cứ như vậy vài lần, dù nội lực Thần Niên thâm hậu nhưng sức lực không so được với nam tử, chẳng bao lâu, cánh tay vung đao đã bủn rủn hết sức.

Có hai ám vệ luôn bảo vệ sát bên nàng, thấy nàng như đã kiệt sức, sợ nàng có gì bất trắc, vội lên tiếng khuyên nhủ: "Tướng quân, đã cứu được rất

https://thuviensach.vn

nhiều người rồi, chúng ta chi bằng lui về thành trước, tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn".

Vừa đến dưới thành, cung tên trên thành đã có thể yểm trợ, áp lực tất nhiên là giảm đi rất nhiều. Tuy nàng kích động rất dữ, nhưng hiện tại không chỉ có một mình nàng, còn rất nhiều ám vệ và chiến hữu, nàng không thể không bận tâm sống chết của họ. Nàng suy nghĩ một phen, liền dẫn mọi người phóng ngựa hướng về phía dưới thành. Khi thấy sắp đột phá vòng vây thì không biết từ đâu có vài chục kỵ binh tinh nhuệ chạy đến, ngăn cản mọi người lại.

Những tên này không giống kỵ binh thông thường, không chỉ có kĩ thuật cưỡi ngựa tinh thông mà võ lực cũng khá giỏi. Đám Thần Niên vốn chém giết đã khá cạn sức, đột nhiên gặp phải cường địch, nhất thời trở tay không kịp, lại bị quấn chặt không thể thoát thân. Trễ một cái như thế, quân Hạ gia ở phía sau lại như thủy triều tràn lên, tầng tầng bao vây mọi người.

Trong lòng Thần Niên cả kinh, miệng quát to: "Đại Ngốc đi trước, xông ra ngoài! Mọi người theo sau, không một ai được quay lại cứu nữa!".

Đại Ngốc đáp lời, tay vung đôi chùy sắt xông lên trước. Thần Niên theo sát phía sau, nhìn chiến mã bị chặn lại, vốn không thể xông lên được, dứt khoát bật lên cao từ trên lưng ngựa, cả người mang đao lao sang phía tay kị sĩ đối diện. Chỉ trong một chiêu, người nọ đã bị nàng đánh ngã ngựa, cơ thể nàng cũng không dừng lại, nhón mũi chân trên đầu nhân mã một cái, xoay người trên không, thuận đà đánh về phía mấy người bên cạnh, thêm vài chiêu nữa, lại đánh ngã đối phương khỏi lưng ngựa.

Có hai người nàng và Đại Ngốc mở đường, mọi người mới lại gian nan lên phía trước phá vòng vây một đoạn, nhưng vẫn không thể xông ra khỏi vòng vây của địch. Thần Niên chém giết đỏ mắt, biết giờ phút này không thể chùn tay, chỉ có liều mạng lao lên mới có thể mở một con đường sống cho mình và những người khác.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, trên tường thành đột nhiên truyền đến một tiếng huýt sáo, tiếng huýt sáo phóng lên cao, thẳng đến tận trời, kéo dài không tan, kinh ngạc đến mức tất cả đều sững sờ cả người.

Mọi người bị âm thanh kia làm chấn động, nhất tề nhìn lên chỗ phát ra tiếng, chỉ thấy một nữ tử vận áo bào tay rộng từ trên tường thành nhanh nhẹn hạ xuống, không nhìn ra bà dùng bộ pháp gì, chỉ cảm thấy thân thể bà như bất định, dường như chỉ nhảy vài bước đã đến trước mặt.

Thần Niên thấy thế vô cùng mừng rỡ, cố gắng kiên cường hẳn lên, cất tiếng gọi: "Sư phụ, ở đây!".

Tịnh Vũ Hiên nghe Thần Niên gọi, chỉ giương mắt liếc xéo một cái, vẻ mặt có phần không vui, cuối cùng lạnh giọng quát: "Nha đầu vô dụng, thấy ngươi cũng có chút triển vọng, không ngờ vẫn cần lão nương đến cứu!".

Trong khi nói chuyện, bà đã tới ngoài vòng vây, đưa tay tóm lấy cổ một gã địch binh, hất tay ném về phía sau. Gã đó bay ra ngoài rất xa mới rơi phịch xuống đất, bỗng bị ném mà tắt thở vong mạng. Cơ thể Tịnh Vũ Hiên bay lơ lửng, như thể ma quỷ, tất cả đều không biết bà đến trước mặt mình như thế nào, cũng bất kể phản kháng hay tránh né, chỉ cần bà đưa tay về phía kẻ nào, ngay sau đó, cổ của kẻ đó sẽ lọt vào tay bà, bị bà quẳng về phía sau. Trường mệnh thì gãy đứt gân cốt, đoản mệnh thì chết ngay tại chỗ.

Sợ hãi một khi sinh ra sẽ tràn ra rất nhanh. Đoàn người đó như bị một thanh kiếm vô hình chém phải, phàm là chỗ Tịnh Vũ Hiên hướng đến, quân địch đua nhau chạy trốn. Đám người Thần Niên thấy thế đều phấn khởi tinh thần, Đại Ngốc lại càng không khỏi cười ha ha, nói thẳng: "Cách này hay quá!".

Y giắt đôi chùy sắt ra sau lưng, cũng bắt chước theo Tịnh Vũ Hiên, đưa tay tóm lấy quân địch chặn đường, ném lên đằng trước. Vóc người y cao to,

https://thuviensach.vn

lại có thần lực bẩm sinh, nhẹ nhàng như không đã ném người ra đập thành một đống. Nhưng cơ thể y vụng về, lại không có được tốc độ của Tịnh Vũ Hiên, mới chỉ ném được mấy người ra ngoài, thiếu chút nữa đã bị đối phương chém trúng cánh tay.

"Đại Ngốc!" Thần Niên vội phóng tới cứu, thay y cản một đao, quát: "Dùng song chùy của ngươi!".

Tịnh Vũ Hiên bên kia cũng tức giận mắng to, kêu lên: "Có thể ngu xuẩn đến mức này cũng coi như hiếm có!". Trong khi lên tiếng bà đã bay đến trước người Thần Niên, thân thể lắc một cái sang hai bên trái phải, túm lấy hai cao thủ vây bủa tấn công Thần Niên, giơ tay ném ra chỗ khác, nói với Thần Niên, "Trở về!".

Có Tịnh Vũ Hiên mở đường phía trước, mọi người rất nhanh đã xông về dưới thành. Tống Diễm trên thành ra lệnh cho người bắn cung bảo vệ, quân địch đuổi tới gần lập tức bị vũ tiễn ngăn chặn, không tiến lên được. Tuy cũng có giương cung bắn trả, nhưng vì khoảng cách xa nên khi tên đến gần đã mất lực, dùng đao kiếm hẩy nhẹ một cái là có thể chắn được, không tạo thành uy hiếp gì.

Thần Niên và những người khác giờ mới có thể lấy hơi. Tống Diễm kỹ tính, nhìn ra mọi người dưới thành mệt mỏi, không chỉ thả chão xuống mà còn thả luôn một ít giỏ trúc, để những người đuối sức dùng.

Thần Niên bất giác bật cười, nói với Đại Ngốc bên cạnh: "Ngươi nặng thế này, đúng là không dễ lôi lên trên".

Đại Ngốc cả người đầy máu, lúc này thở còn chưa đủ, nghe thế chỉ cười ngây ngô.

Phen khổ chiến sau chót, Thần Niên cứu về được bảy tám chục người, nếu tính cả số người chờ cứu, lúc này bên dưới tường thành lên tới hơn trăm

https://thuviensach.vn

người. Bởi vì đại đa số đều bị thương hoặc kiệt sức, rất nhiều người không lên bằng dây chão được, chỉ có thể ngồi trong giỏ trúc, hoặc buộc dây chão vào người, để người trên tường thành kéo lên.

Cứ như vậy, tốc độ đi lên của mọi người chậm đi rất nhiều. Tính tình Tịnh Vũ Hiên nóng nảy, nhìn một chốc đã mất hết kiên nhẫn, dứt khoát một tay kéo dây chão, một tay kéo người, nhảy lên trên thành. Thần Niên nhìn mà trợn mắt há mồm, dựa vào chân tường cảm thán với Đại Ngốc: "Người với người đúng là không thể nào so sánh với nhau được".

Đại Ngốc cũng ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Tịnh Vũ Hiên xách người như xách con gà, nhất thời quên cả ngậm miệng.

Thấy người bên dưới thành càng lúc càng ít, Thần Niên thoáng an lòng, đang muốn bảo Đại Ngốc đi trước, chợt nghe có tiếng kèn hiệu triệu từ phía xa, mặt đất bắt đầu khe khẽ rung chuyển, ngay sau đó nghe thấy trên tường thành truyền đến tiếng hô thất thanh. Nàng đưa mắt nhìn ra xa, liền phát hiện ở phía Tây xuất hiện đại quân, trong khắp cõi đất trời, loáng thoáng có thể thấy cờ hiệu phấp phới, trên một mặt của lá cờ cao nhất có viết một chữ "Hạ", chính là cờ soái của Hạ Trạch.

Tống Diễm trên tường thành thấy rõ hơn Thần Niên, vội nói với Thần Niên ở dưới thành: "Tướng quân, Hạ Trạch sắp công thành, đi lên mau lên!".

Còn chưa dứt lời, quân địch đuổi đến trước tường thành khi nãy vốn bị cung tên trên tường áp chế không dám tiến lên, chẳng hiểu sao lúc này lại không màng sống chết mạnh mẽ lao lên. May mà người dưới thành đã không còn bao nhiêu, rất nhiều người bị thương không nặng, thể lực còn tốt thấy thế vội giật dây chão, một mặt vung binh khí đánh rơi tên nỏ bắn đến, mặt khác nhanh chóng leo lên tường thành.

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch mặc dù cách xa nhưng cũng thấy rõ ràng, tuy khá tiếc nuối vì không thể bắt được Tạ Thần Niên nhưng nhìn nàng cứu được hơn trăm tên vào thành, bất giác cười nhạt, nói với tướng lĩnh bên cạnh: "Công thành, tạo cơ hội cho những người đó trà trộn vào trong thành".

Lời của gã vừa truyền đi, hơn vạn đại quân như một cơn hồng thủy ùa về phía thành Nghi Bình. Tống Diễm nheo hai mắt, không khỏi khẽ khàng ồ lên một tiếng. Thần Niên vừa mới bắt dây chão đi lên, nghe thế liếc nhìn cậu, hỏi: "Sao thế?".

Tống Diễm đáp: "Những trang bị như xe đâm, thang mây trong quân của Hạ Trạch rõ ràng là không đủ, hiển nhiên là chế tạo không kịp, sao lại sốt ruột công thành như thế?".

Thần Niên ngẫm nghĩ, chợt lại nở nụ cười, nói: "Không ngoài hai nguyên nhân, một là truy binh của vương gia nhà cậu sắp đến đây rồi, không còn thời gian cho Hạ Trạch chờ lâu nữa, hai là…". Nàng liếc mắt về phía nhóm sơn tặc vừa mới được cứu lên tường thành, nhẹ giọng nói, "Có lẽ chờ người có thể tiếp ứng từ bên trong thành".

Tống Diễm cũng nhìn theo tầm mắt nàng, nhìn số sơn tặc được cứu lên thành có hơn trăm người, không nhịn được thấp giọng hỏi: "Những người này đều có thể là gian tế của Hạ Trạch?".

Tầm mắt của Thần Niên vẫn còn dừng lại trên những người nàng và đồng đội đã liều chết cứu lên, nghe vậy chỉ thờ ơ nói: "Sẽ không phải tất cả, nhưng cũng không thể thiếu, mà cứ chờ xem, sẽ biết nhanh thôi".

Nàng vừa dứt lời, cách đó không xa, Lâm Phi Hổ - trại chủ Liên Hoa trại được cứu lên đầu tiên đứng lên trước, nói với Ôn Đại Nha đang săn sóc mọi người uống nước: "Không cần chăm sóc chúng ta như thế, chúng ta đến để giúp các huynh đệ thủ thành, sao có thể làm phiền các huynh đệ hao tâm tổn sức vậy được".

https://thuviensach.vn

Lâm Phi Hổ nói xong bèn gọi một đám người đi về phía lầu cổng thành, nói: “Các anh em cùng ta giúp Tạ trại chủ thủ thành nào!”.

Tống Diễm thấy thế cau mày, đang muốn hạ lệnh cản những người đó lại, không ngờ Lâm Phi Hổ mới chỉ bước lên phía trước được hai bước, đột nhiên chân mềm nhũn ra, ngã sấp xuống đất. Ngay sau đó, những người theo sau y cũng ào ào đổ rạp theo. Ôn Đại Nha lao lên phía trước vài bước, hai tay túm lấy cổ áo Lâm Phi Hổ, vừa ra sức lắc lắc vừa lớn tiếng kêu lên: “Lâm huynh đệ! Lâm huynh đệ! Huynh làm sao thế?”.

Lâm Phi Hổ toàn thân bất động, mồm cũng đã tê dại, làm sao còn có thể trả lời, chỉ có thể mở to hai mắt, kinh hãi nhìn Ôn Đại Nha.

Ôn Đại Nha nhếch miệng với y, rồi mới ngẩng đầu lên ra vẻ cuống quýt nói với Thần Niên: “Tướng quân, đám Lâm trại chủ đều mệt đến vô lực rồi, phải gọi người khiêng xuống nghỉ ngơi cái đã”.

Gương mặt giọng điệu của hắn đều vô cùng cường điệu, nhìn mà Thần Niên suýt phì cười, nàng cố nhịn cười, trầm giọng nói: “Bọn họ đi đường xa đến, lại chém giết với quân địch nửa ngày, khó tránh sẽ như thế”.

Binh lính khiêng người đã đợi sẵn trong thành từ lâu, nghe lời căn dặn, chỉ chốc lát đã khiêng hết mấy người này vào trong thành. Tống Diễm vốn âm thầm chuẩn bị tinh binh, không ngờ tất cả đều vô dụng, không nhịn được hỏi Thần Niên: “Trong nước bọn họ uống có thả thứ gì à?”.

Thần Niên gật đầu mỉm cười, mặt mày sáng sủa, đôi mắt rạng ngời, chỉ là trên môi lộ nụ cười giảo hoạt, nghiêng người ghé lại gần Tống Diễm, nói nhỏ: “Gia vị thần y cho thêm, chỉ cần dính lên môi, dù là con lừa cũng phải ngã”.

Đến cả Tống Diễm cũng không nhịn được bật cười.

https://thuviensach.vn

Quân Hạ gia công thành bên dưới đang khẩn cấp, Thần Niên nhìn thử, dặn dò Tống Diễm: “Việc thủ thành, ta không thành thạo, trông cả vào cậu. Ta vào trong nghỉ ngơi một lát, có việc cậu phái người đến bảo ta là được”.

Tống Diễm gật đầu đồng ý, nói: “Tướng quân yên tâm”.

Trận công thành này kéo dài tới tận khi chạng vạng mới dừng lại. Hạ Trạch thấy bên trong thành mãi mà không có động tĩnh, đoán những người đi vào đã gặp chuyện, đành phải thu binh về. Đại quân của gã dựng trại đóng quân bên ngoài thành, vây cả ba mặt Đông, Tây, Nam, chỉ chừa lại mỗi mặt Bắc.

Thần Niên trên thành thấy thế, không nhịn được cười bảo Tống Diễm rằng: “Cái này ta cũng biết, vây ba thả một!”.

Lúc này trời đã tối, nhìn từ xa, đèn đuốc trong quân doanh Hạ Trạch sáng như ban ngày, nghiêng tai lắng nghe, hình như còn có tiếng búa đục vẳng ra. Thần Niên lấy làm kì lạ, không khỏi hỏi Tống Diễm: “Bọn chúng đang làm gì thế?”.

Tống Diễm đáp: “Hẳn là thợ thủ công trong quân đang gấp gáp chế tạo khí giới công thành”. Cậu lại sợ Thần Niên không hiểu, bổ sung thêm, “Xe đâm, lầu quan sát, thang mây... này nọ, nếu muốn công thành, không thể thiếu những thứ này. Xem tình hình này, Hạ Trạch muốn công thành Nghi Bình thật rồi”.

Bên trong thành Nghi Bình chỉ có mấy ngàn quân coi giữ, nếu Hạ Trạch tiến công, sợ là không thủ được bao lâu. Thần Niên im lặng chốc lát rồi mới nhẹ nhàng nói: “Chỉ hi vọng vương gia nhà cậu có thể nhanh chóng đuổi tới”.

https://thuviensach.vn

Tống Diễm nhìn nàng, an ủi: “Hạ Trạch chế tạo mấy thứ này cũng cần thời gian, chờ khi gã ồ ạt công thành, vương gia cũng sắp đến rồi. Nếu thực sự chỉ cần chúng ta thủ được vài ngày, mạt tướng có thể thủ được”.

Mấy ngày sau đó, quân doanh Hạ Trạch vẫn rất yên lặng, chưa hề công thành lần nữa. Mãi đến buổi sáng ngày thứ bảy, đại quân của Hạ Trạch mới bắt tay hành động, ồ ạt công thành. Trận ác chiến đánh từ khi mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn, Tống Diễm chỉ huy thích đáng, binh lính cũng anh dũng thiện chiến, Hạ Trạch hao tổn rất nhiều binh tướng, toi công mà vẫn không thể tấn công được tường thành Nghi Bình.

Không ngờ sáng sớm ngày hôm sau, đại quân Hạ Trạch lại đánh tới. Cứ tấn công dữ dội như vậy bốn năm ngày liền, thành Nghi Bình tuy chưa bị công phá nhưng binh lính thủ trên thành lại tử thương rất nhiều. Vào thời khắc tạm đình chiến, Thần Niên lên thành tuần tra, đứng trên cửa thành nhìn về chân trời đằng Tây xa xa, sau một lúc lâu lắc đầu cười khổ, nói nhỏ với Tống Diễm bên cạnh: “Ta thấy vương gia nhà cậu lần này đã nuốt lời rồi. Hắn nói cùng lắm nửa tháng sau sẽ đến, ấy thế nhưng lại chẳng có chút tin tức nào, người cũng không biết đang ở đâu”.

Bởi đúng lúc mặt trời lặn, những áng mây phía cuối trời đều bị tà dương nhuộm màu đỏ son sẫm đặc. Từ thành Nghi Bình đi về phía Tây, đuổi theo ánh chiều tà, chẳng bao xa sẽ tiến vào địa giới Tương Châu. Trong một sơn cốc đi thêm mấy trăm dặm nữa về phía Tây, đại quân của Phong Quân Dương đã bị vây khốn nhiều ngày. Ngày đó chàng đuổi theo tàn quân Hạ Trạch đến đây, ban đầu bị mấy ngàn nhân mã Hạ Trạch để lại dựa vào nơi hiểm cản trở, sau lại gặp mưa thu liên miên, tốc độ hành quân giảm đi rất nhiều.

Kỳ thực nếu chỉ bởi mấy điều này, Phong Quân Dương cũng sẽ không kéo dài lỡ mất bao nhiêu thời gian. Có câu người tính không bằng trời tính, chàng đội mưa hành quân, đến một khe núi thì gặp phải núi sập. Mưa thu ròng rã bao ngày đã làm sụt triền núi, bịt kín đường đi vốn đã chật hẹp.

https://thuviensach.vn

Phụ tá trong quân không khỏi thấp giọng thở dài: “Vốn qua thời tiết mưa thu lâu rồi, sao lại còn có mưa to thế này cơ chứ?”.

Phong Quân Dương khẽ cau mày, mặt mày lạnh tanh, leo lên chỗ cao nhìn đường bị núi đá lấp kín, hỏi người bên cạnh: “Còn đường nào có thể đi qua không?”.

Tùy tùng kia đáp: “Đã tìm dân bản xứ đến hỏi, thực ra có một lối nhỏ có thể đi vòng qua, nhưng đường núi vốn khó đi, lại gặp mưa dầm mấy ngày liền, vốn không thể hành quân được”.

“Dẫn ta đi xem.” Phong Quân Dương lạnh giọng nói.

“Tướng quân!” Người bên cạnh muốn cản lại bị ánh mắt của Phong Quân Dương cắt lời, mọi người đều không dám nhiều lời nữa, đành phải cùng chàng đi xem xét đường nhỏ trong núi kia.

Đường núi quả thật rất bí hiểm, phải vòng qua một thạch bích mới có thể nhìn thấy, rộng không quá ba thước, cỏ mọc um tùm, lượn quanh núi mà lên. Phong Quân Dương đứng dưới chân núi nhìn thử, lại phớt lờ sự ngăn cản của tất cả, tự mình thúc ngựa đi lên trên một đoạn rồi mới quay về căn dặn: “Lấy ra ba nghìn khinh kỵ binh cho ta”.

Ai nấy nghe thế đều ngẩn ra, một viên lão tướng đứng ra hỏi: “Đại tướng quân muốn làm gì?”.

Phong Quân Dương biết bọn họ chắc chắn sẽ phản đối, nghe hỏi chỉ thản nhiên đáp: “Đại quân mãi không thể đến, Nghi Bình nguy ngập, ta dẫn ba nghìn khinh kỵ binh vòng qua nơi này, tập kích Hạ Trạch”.

Lão tướng nọ cụp mắt xuống, trầm giọng nói: “Khinh kỵ binh tập kích đích thực có thể chém tướng đoạt cờ, uy hiếp quân địch, nhưng đây là việc

https://thuviensach.vn

của thiên tướng, người là chủ soái một quân, không thích hợp làm việc đại hiểm này".

Phong Quân Dương nhìn ông, chỉ lạnh lùng nói một câu, "Việc này ta đã quyết, không cần nói nhiều" rồi xoay người bỏ đi, cuối cùng vẫn không chịu nghe lời mọi người. Lão tướng nọ không chịu bỏ cuộc, đang muốn đuổi theo khuyên tiếp thì bị Thuận Bình lén lôi lại. Thuận Bình khẽ lắc đầu với ông, thấp giọng nói: "Đừng khuyên thêm nữa, không khuyên nổi đâu".

Y chỉ nói một câu thế rồi đuổi theo Phong Quân Dương vội vàng rời đi. Lão tướng nọ đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu rồi mới thở dài thườn thượt. Hôm đó, Phong Quân Dương không để ý đến sự phản đối của chư tướng trong quân, đích thân mang theo ba nghìn khinh kỵ binh, mạo hiểm đi từ con đường nhỏ trong núi, ngay trong đêm chạy đến Nghi Bình cứu viện.

Bên ngoài thành Nghi Bình, Hạ Trạch đã công thành dữ dội nhiều ngày, tuy chưa phá được tường thành song cũng cách ngày phá không bao lâu nữa. Hạ Trạch nhận được tin tức, biết phía Tương Châu mưa dầm mấy ngày liền, đại quân Phong Quân Dương bị ngăn trở, không khỏi cất tiếng cười to, nói: "Ý trời giúp ta, ý trời giúp ta!".

Ngay sau đó, trinh thám lại đến báo tin ở phía Bắc, Trịnh Luân vốn triển khai quân ngăn trở ở địa giới Thanh Châu cũng bắt đầu hối hả hành quân về Nam, hướng thẳng đến Nghi Bình.

Hạ Trạch nghe xong, cười với các chư thuộc cấp: "Đích thị là Phong Quân Dương tự mình không đến được mới lệnh cho Trịnh Luân tức tốc tới cứu. Nhưng hắn cũng cách xa, chờ khi hắn đến đây, chúng ta đã chiếm được thành Nghi Bình từ lâu rồi".

Lúc đang nói lời này, ngoài trướng lại có người mang tin đến, ấy thế mà lại là tin tức từ Thái Hưng, Hạ Trạch mở mật thư ra, chỉ mới đọc sơ qua, trên mặt đã lộ vẻ kinh ngạc vui mừng. Chư tướng thấy mà kì quái, không

https://thuviensach.vn

biết trong thư viết gì mà có thể làm Hạ Trạch vừa sợ vừa vui như thế. Đang lúc rối rắm, chợt nghe Hạ Trạch nói: "Thúc phụ đã dẫn thủy quân Thái Hưng men bờ sông xuống đây, cùng lắm chỉ vài ngày nữa sẽ đến Nghi Bình".

Ai nấy nghe được tin này cũng đều phấn khởi tinh thần. Nếu không có quân cứu viện, cho dù họ đoạt được Nghi Bình, chờ khi truy binh của Phong Quân Dương đuổi tới, cũng rất có thể chiếm lại Nghi Bình. Song trước mắt thủy quân Thái Hưng về Đông, nếu có thể kết hợp cùng bọn họ thì không cần kiêng nể đại quân của Phong Quân Dương nữa.

Hạ Trạch lại càng cười khan ha ha hai tiếng, nói: "Phong Quân Dương muốn cho ta có đến mà không có về, bản thân ta sẽ cho hắn xem, rốt cuộc ai sẽ bỏ mình ở Nghi Bình?".

Bởi mấy tin tức này đều rất khích lệ lòng người, đến ngày hôm sau khi công thành tiếp, thế công của Hạ Trạch càng thêm mãnh liệt, thậm chí một đoạn tường thành ngắn còn bị công phá, may nhờ Thần Niên tự mình dẫn người đến đó tử thủ mới giết hết quân địch ở đoạn tường thành đó, miễn cưỡng bảo vệ được tường thành.

https://thuviensach.vn

19

Ái tình an ủi

Lúc trận chiến công thủ của ngày hôm nay kết thúc, Thần Niên tuy không bị thương nhưng lòng lại tràn đầy mệt mỏi. Một mình nàng ngồi im chốc lát, cho người tìm Tống Diễm đến, hỏi: "Vương gia nhà cậu nói cậu giỏi thủ thành, vậy cậu nói tỉ mỉ cho ta biết, dựa theo cách đánh này, Nghi Bình còn có thể chống đỡ mấy ngày nữa?".

Tống Diễm trầm mặc một lát mới đáp: "Nhiều nhất cũng không quá hai ba ngày".

Thần Niên cong khóe miệng cười tự giễu, thấp giọng nói: "Lần này ta bị vương gia nhà cậu cho vào bẫy rồi. Biết thế này, lúc trước không nên nghe hắn phỉnh phờ, giữ vững Nghi Bình này. Trước khi Hạ Trạch đến, thật nên dẫn mọi người vượt sông xuôi Nam, để Nghi Bình lại cho Hạ Trạch, xem vương gia nhà cậu sau này có thể đoạt lại được hay không".

Tống Diễm không nhịn được nhìn nàng, nói: "Một Nghi Bình liên quan đến hai châu Thanh, Ký, hết sức trọng yếu, không thể có sơ suất".

"Ờ, vương gia nhà cậu cũng lừa ta như vậy đấy. Nghi Bình là con đường để hắn Bắc tiến, chỉ khi có Nghi Bình trong tay mới có thể chiếm cứ hai châu Thanh, Ký, tiến tới tranh đoạt thiên hạ." Thần Niên cười khổ, chậm rãi cúi đầu, im lặng rồi mới nhẹ giọng nói: "Nhưng việc này can gì đến ta? Hắn có đoạt được thiên hạ hay không can gì đến ta? Can gì đến nạn dân?".

https://thuviensach.vn

Giọng nói của nàng nhỏ dần, bên trong có sự mệt mỏi và chán nản khó nén: “Ta chỉ muốn cùng huynh đệ của ta sống sót, muốn những người dân lưu lạc đến nhờ cậy sơn trại có nơi để đi. Ta không muốn phải tử thủ Nghi Bình, không muốn dùng mạng của tất cả để cho hắn đoạt thiên hạ”.

Tống Diễm hồi lâu không lên tiếng, một lúc sau mới có thể nhẹ giọng khuyên nhủ: “Chỉ cần là đánh giặc, khó tránh sẽ chết người. Những người đó sẽ không chết vô ích. Thủ được Nghi Bình rồi, thời gian vương gia định thiên hạ có lẽ không đến hai năm, có thể bớt chết rất nhiều người. Đến lúc đó, dân chúng không cần chịu nỗi khổ loạn lạc lang thang nữa, có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, có thể an cư lạc nghiệp”.

Thần Niên nghe thế cười nhạt, ngẩng đầu lên nhìn Tống Diễm. Ánh mắt nàng chăm chú, nhìn chằm chặp vào Tống Diễm, mãi đến khi cậu hơi xấu hổ mới thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Con cháu thế gia các cậu, hễ cứ nói đến đạo lý lớn là đều như vậy, rõ ràng là vì dã tâm cá nhân, tranh quyền đoạt thế lại nói là vì thiên hạ muôn dân, oai phong lẫm liệt”.

“Không phải!” Tống Diễm đỏ bừng mặt, gấp giọng biện giải, “Vương gia không phải người như thế, người quả thực nghĩ vậy. Tôi quen người từ thuở thiếu thời, lúc còn đọc sách ở vương phủ thì người đã lập chí phải chấm dứt thời loạn thế trấn quân hỗn chiến này rồi, cho dân chúng thiên hạ một thời thịnh thái bình!”.

“Thời thịnh thái bình…” Thần Niên thấp giọng đọc lại từ này, thoải mái cong miệng cười nói, “Thật là một cái bánh nướng thơm ngào ngạt bóng loáng lấp lánh, nhưng rất nhiều người trong thành này, e là đến chết cũng không cắn được một miếng”.

Nàng cúi đầu nói nhỏ: “Thời thịnh thái bình cách bọn họ quá xa, bọn họ không nhìn thấy, bọn họ giờ chỉ muốn sống sót”.

https://thuviensach.vn

Tống Diễm nghe nàng nói như thế, trong lòng thất kinh, dò hỏi: “Tướng quân muốn bỏ thành chạy trốn?”.

Thần Niên nghe vậy mỉa mai: “Chạy trốn đi đâu? Phía Nam là sông Uyển, không qua được. Về Bắc quay lại núi Thái Hành? Với số dân lưu lạc lên đến hàng vạn này, sống bằng cái gì?”. Tống Diễm vừa mới yên lòng, không ngờ Thần Niên lại ngừng lại, rồi tự nhủ, “Nếu Hạ Trạch chịu không giết trại binh của ta, không tổn hại dân lưu lạc của ta, dù ta hàng gã cũng không sao”.

Tống Diễm nghe mà kinh hãi, hoảng sợ nói: “Không được! Tuyệt đối không được!”.

Thấy Thần Niên đưa mắt nhìn mình, cậu vội trấn tĩnh, khuyên: “Trước kia ngài đoạt Nghi Bình của gã, giết đại tướng của gã, giờ lại ác chiến với gã hơn mười ngày, tổn thương vô số binh lính của gã. Gã Hạ Trạch đó lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, nhất định sẽ không tha cho ngài”.

Thần Niên lại chỉ nở nụ cười, nói: “Cậu đừng kích động, ta chỉ nói thế thôi. Nếu hàng thì đã hàng lâu rồi, đến nước này rồi còn hàng cái gì mà hàng!”. Nàng nói xong, trong lòng lại đột nhiên lay động, nói, “Hiện tại cũng hữu dụng!”.

Tống Diễm nghe nàng nói thế, gần như muốn rút kiếm ra, nghĩ võ công của nàng cao cường, chỉ bằng sức mình không thể khống chế mới cố gắng nhịn xuống, song lại nghĩ bụng, nếu nàng thật sự muốn đầu hàng Hạ Trạch, cậu phải nghĩ cách trừ bỏ cô gái này trước. Nếu sau này vương gia trách tội, câu tự sát trước mặt vương gia là được.

Thần Niên thấy cậu khẽ mím môi, mắt lóe lên sát ý, không khỏi cười nhạt nói: “Tống Diễm, chỉ bằng bản lĩnh của cậu, muốn giết ta vẫn còn khó lắm”.

https://thuviensach.vn

Tống Diễm rũ mi mắt xuống, cất giọng cung kính: “Tướng quân nói lạ quá, mạt tướng không hiểu”.

Thần Niên lạnh lùng cười, cũng lười so bì với cậu, nói: “Cậu không hiểu cũng không sao, cứ nghe ta nói cho hết câu cái đã. Ta nói đầu hàng, tất nhiên là giả hàng”.

Tống Diễm nghĩ ngợi, tự thấy hiểu được dụng ý của Thần Niên, trầm giọng hỏi: “Cô muốn mượn cơ hội kéo dài thêm vài ngày nữa chờ đại quân của vương gia? Nhưng dùng cớ gì để kéo dài?”.

Thần Niên đáp: “Dân lưu lạc. Hạ Trạch nhất định cũng biết trong thành có rất nhiều dân lưu lạc, ta ra mặt đàm phán với gã, bảo gã chuẩn bị sẵn thuyền ở bờ sông, chỉ cần có thể đưa số dân lưu lạc của ta đến Giang Nam, ta sẽ dâng thành Nghi Bình cho gã”.

Tống Diễm nghe xong cớ này, trong lòng thấy hơi thất vọng, thầm nghĩ nữ tử vẫn là nữ tử, chỉ bằng cái cớ như vậy cũng muốn lừa gạt kiêu hùng một phương. Cậu lắc đầu, nói: “Hạ Trạch sẽ không tin, nhất định gã sẽ nhận ra đây là kế sách kéo dài thời gian của cô”.

Không ngờ Thần Niên lại cười nói: “Cũng không mong gã sẽ tin ta, chỉ muốn làm gã lơ là, khiến gã cho rằng chúng ta không còn ý chí chiến đấu nữa, chỉ muốn kéo dài thời gian, chờ vương gia nhà cậu đến cứu”.

Tống Diễm không hiểu, hỏi: “Vậy có tác dụng gì?”.

“Tác dụng lớn”, Thần Niên nhìn cậu, trầm giọng đáp, “Ta muốn thừa dịp gã lơ là, lúc lầm tưởng là chúng ta không có sức phản kháng, dẫn binh ra khỏi thành tập kích đại doanh của gã, giết gã trở tay không kịp. Chỉ cần có thể đốt được khí giới công thành cũng có thể kéo gã lại vài ngày, vương gia nhà cậu cho dù có bò thì lúc đó cũng tới rồi”.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tống Diễm cũng biết cách này hết sức mạo hiểm, nhưng trước mắt thật sự không còn cách nào khác, chỉ đành thả tay đánh cược một lần. Cậu cân nhắc một lát, đáp: "Được! Tôi dẫn binh đi".

Thần Niên lại cười nói: "Cậu đi, không đánh được Hạ Trạch, ta ở lại, cũng không thủ được thành này. Chi bằng chúng ta vẫn cứ thi triển sở trường của mình, cậu thủ thành, tôi đi đánh úp".

Tống Diễm biết lời Thần Niên nói đều là tình hình thực tế, cũng không bác bỏ nữa, suy nghĩ một lát, cắn răng nói: "Được!".

Hai người bàn bạc xong xuôi, Thần Niên liền tự tay viết một phong thư, cho người suốt đêm đưa ra ngoài thành.

Hạ Trạch nhận được thư, thấy Thần Niên viết trong thư rằng mình không có ý tranh đoạt thiên hạ, chiếm Nghi Bình chẳng qua là vì muốn cho dân lưu lạc một chốn dung thân. Nếu gã chịu chuẩn bị nghìn chiếc thuyền lớn bên bờ sông Uyển, nàng nguyện dẫn Tụ Nghĩa trại vượt sông xuôi Nam, chắp tay dâng Nghi Bình cho gã.

Hạ Trạch đọc hết lá thư, bất giác dở khóc dở cười, chế giễu: "Tạ Thần Niên suy nghĩ viển vông thật, mắt thấy thành sắp bị phá mà vẫn muốn bàn điều kiện với ta".

Gã ném thư cho phụ tá, tay phụ tá đọc lướt vài lần, trên mặt cũng lộ ra ý cười, nói: "Tướng quân, cô ta không còn ý chí chiến đấu nữa rồi, thầm nghĩ mượn cơ hội kéo dài thời gian vài ngày, chờ Phong Quân Dương đến cứu".

Hạ Trạch gật đầu: "Chính xác, cô ta đúng là có ý này".

Tay phụ tá phân vân một lát, nói: "Do đó có thể thấy rằng, lòng người trong thành e không ổn rồi. Trong thành vốn nhiều dân lưu lạc, binh lính thủ thành cũng quá nửa là trại binh của Tụ Nghĩa trại, những người này theo Tụ

https://thuviensach.vn

Nghĩa trại xuôi Nam chẳng qua là vì muốn giữ mạng. Tướng quân, chi bằng buộc bố cáo chiêu hàng vỗ về dân chúng lên mũi tên, cho người bắn vào bên trong thành, cũng tiện làm loạn lòng quân đối phương".

Hạ Trạch gật đầu, sai người đi ra ngoài chuẩn bị việc này.

Trinh thám trong quân phái đi Tương Châu liên tục mang tin tức của đại quân Phong Quân Dương về. Đối phương mặc dù đã thông được đường núi, dùng tốc độ cao nhất hành quân đến Nghi Bình, nhưng muốn đến cũng phải mất thời gian năm sáu ngày. Thần Niên lại không còn ý chí chiến đấu, chỉ mong sao kéo dài thời gian. Mà trên sông Uyển, thủy quân Thái Hưng cũng đã đến gần Nghi Bình, ít ngày nữa sẽ cập bờ…

Tình thế rốt cuộc bắt đầu đảo ngược, trên mặt Hạ Trạch lại lộ ra nụ cười ung dung, nói với chư tướng: "Chư vị, tối nay thoải mái nghỉ ngơi chỉnh đốn, chờ ngày mai dốc sức cho Thần Niên và Tống Diễm một kích, thâu tóm Nghi Bình, thong thả chờ Phong Quân Dương đến".

Chư tướng lên tiếng dạ ran, ai nấy mặt mày rạng rỡ rời khỏi đại trướng quân doanh.

Ngay khi màn đêm buông xuống, bên trong thành Nghi Bình, Thần Niên trưng mộ tới sáu trăm tinh binh, ai ai cũng mang bên mình các thứ dầu mỡ vải bông dễ đốt, chuẩn bị nửa đêm ra khỏi thành tập kích quân doanh Hạ Trạch. Thần Niên thân mặc chiến bào đen, bên ngoài khoác giáp mỏng, đứng trước quân, dùng hai tay bưng bát rượu lên, cao giọng nói: "Bát rượu này là để tiếp sức cho mọi người, chờ sau khi chúng ta chiến thắng trở về sẽ lại không say không nghỉ!".

Chúng quân sĩ cũng giống như nàng, một hơi cạn sạch bát rượu, ra sức ném vỡ bát.

https://thuviensach.vn

Thần Niên mỉm cười, lên ngựa đi trước. Đi được một đoạn, Ôn Đại Nha cản đường níu lấy dây cương hàm thiếc con ngựa nàng cưỡi, ngẩng đầu nhìn nàng nói, "Đại đương gia, cô cho tôi và Đại Ngốc đi theo cô đi".

Thần Niên lập tức cúi người xuống, nói nhỏ với hắn: "Đừng nói ngốc nghếch thế, nếu ta không trở về, cứ làm theo lời ta dặn!".

Ôn Đại Nha nghe thế đỏ hoe cả mắt, tay túm chặt lấy dây cương không chịu buông ra, lại nói: "Hay là mời Tịnh tiền bối đi cùng cô đi".

Lần này tập kích quân doanh là việc thập tử nhất sinh, sao nàng có thể bảo sư phụ đi mạo hiểm với mình! Ánh mắt Thần Niên kiên nghị, ngồi ngay ngắn, quát khẽ: "Bỏ tay ra".

Thấy nàng như vậy, Ôn Đại Nha tuy vô cùng không muốn nhưng không dám chống lại, đành phải thả lỏng dây cương ra. Thần Niên nhìn hắn, đột nhiên nhếch mép mỉm cười với hắn rồi mới giật cương, thúc ngựa bỏ đi. Hai mắt Ôn Đại Nha đỏ sọng, yên lặng lui sang một bên, nhìn nàng dẫn theo sáu trăm tử sĩ ra khỏi thành. Hắn đang cảm thấy hết sức khó chịu thì chợt nghe bên cạnh có người hỏi: "Nha đầu kia dặn gì ngươi?".

Ôn Đại Nha quay đầu lại, giờ mới thấy Triêu Dương Tử chẳng biết đã đến từ khi nào. Hắn biết Thần Niên luôn luôn kính trọng Triêu Dương Tử, nghe thế kéo Triêu Dương Tử sang một bên, nói nhỏ: "Đại đương gia nói nếu sáng sớm mai cô ấy còn chưa về thì bảo tôi dẫn theo Đại Ngốc chạy về hướng Bắc, đi tìm Lục Kiêu. Con bé Mậu Nhi đành phải phiền đạo trưởng và Tịnh tiền bối đưa đến Thịnh Đô tìm Thôi Tập".

"Thôi Tập ở Thịnh Đô?" Triêu Dương Tử hỏi.

Ôn Đại Nha gãi đầu, đáp: "Là đại đương gia nói thế, cô ấy nói Phong Quân Dương tuy đưa Thôi Tập đi rồi nhưng trong thời gian ngắn sẽ không

https://thuviensach.vn

tin cậu ta, cũng sẽ không dùng cậu ta, chỉ có thể phái người đưa cậu ta đến Thịnh Đô thôi".

Triêu Dương Tử nghe thế trầm mặc hồi lâu mới khẽ hừ một tiếng, thấp giọng mắng: "Nha đầu này đúng là đã dặn dò xong chuyện hậu sự rồi".

Ông vừa mới nói ra, Ôn Đại Nha suýt nữa thì rơi nước mắt, cứng giọng nói: "Lúc ở núi Ngưu Đầu, tôi chỉ biết đại đương gia là mềm lòng nhất".

Nhìn Ôn Đại Nha đàn ông đàn ang mà lại lau nước mắt, Triêu Dương Tử không khỏi nổi giận, nói: "Ngươi khóc cái gì mà khóc? Nó còn chưa chết đâu! Yên tâm, nha đầu kia mạng lớn lắm, nhất định có thể bình an trở về".

Tống Diễm ở phía xa thấy hai người nói nhỏ, chần chừ một chút vẫn tiến đến gần, dò hỏi: "Hai vị muốn lên tường thành nhìn không? Đại doanh Hạ Trạch chỉ cách nơi này cùng lắm là vài dặm, trên thành có thể nhìn thấy tình hình bên kia".

Ôn Đại Nha mặc dù hết sức lo cho Thần Niên nhưng lại không có dũng khí lên tường thành nhìn. Triêu Dương Tử cũng không dám nhìn, dứt khoát xoay người đi về phủ thủ thành, miệng chỉ thấp giọng niệm: "Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên".

Tống Diễm đứng đó một lát rồi tự mình đi lên tường thành phía Tây, ngước mắt nhìn về phía xa. Đại doanh của quân Hạ Trạch đặt ở thành Tây, doanh trại liên tiếp xếp kề, chiếm cứ hơn nửa triền núi.

Thần Niên dẫn người ra từ cửa thành Bắc, theo hướng Bắc lén lút vòng đến phía sau quân doanh Hạ Trạch, dựa theo lợi thế địa hình, từ chỗ cao đáp xuống, không chờ quân sĩ tuần tra bên ngoài kịp phản ứng đã lao vào trong đại doanh Hạ Trạch.

https://thuviensach.vn

Lúc đó đúng độ nửa đêm, quân sĩ trong doanh trại ban ngày đã ác chiến một trận đều mệt mỏi vô cùng, ngủ say như chết. Ngay cả những tướng lĩnh, vì nghe nói trong thành đã cầu hòa theo lời Hạ Trạch, trong lòng cũng có phần buông lỏng, rất nhiều người đều cởi giáp nằm ngủ. Thần Niên đột nhiên dẫn binh đánh tới, quả nhiên ai nấy đều bị giết mà trở tay không kịp.

Hạ Trạch ở trong trướng nghe được động tĩnh, đang lúc kinh sợ thì bên ngoài lại có quân sĩ cuống cuồng đến báo: "Tướng quân không hay rồi, Phong Quân Dương đã dẫn đại quân đánh tới từ phía Tây, đã tiến vào trong quân doanh rồi!".

Bên ngoài quả thật có kẻ liên tục hô tên của Phong Quân Dương, Hạ Trạch biết đại quân Phong Quân Dương còn cách xa nơi này, đích thị là Tạ Thần Niên mượn danh Phong Quân Dương đến tập kích doanh trại. Gã nhấc chân đá quân sĩ báo tên ra xa, lạnh lùng quát: "Nói xằng nói xiên! Phong Quân Dương còn đang ở Tương Châu, bên này nhất định là người từ trong thành Nghi Bình đi ra, ngươi cuống lên cái gì?".

Hạ Trạch nhất thời không buồn mặc giáp, xách bảo kiếm đi ra ngoài, ra khỏi cửa trướng, đưa mắt nhìn thì thấy xa xa có rất nhiều lều trại, quân nhu quân dụng đã bị đốt, ánh lửa bốc lên tận trời. Trong doanh đại loạn, rất nhiều quân sĩ đều nghĩ thật sự là đại quân của Phong Quân Dương đánh giết, hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, bắt đầu tán loạn. Phó tướng của Hạ Trạch vung kiếm chém chết mấy tên lính đào ngũ rồi mới gắng gượng khống chế xu thế tan tác, khiến cho quân sĩ quay lại chiến đấu tiếp.

Nhưng quân của Thần Niên đều là khinh kỵ binh, há đám quân sĩ bình thường này có thể chống đỡ nổi! Mọi người phóng ngựa trong quân doanh tả xung hữu đột, giết cho người ngã ngựa đổ khắp nơi, tử thương vô số.

Hạ Trạch thấy mà giận dữ, lệnh cho thuộc cấp chấn chỉnh nhân mã kháng địch. Chính gã cũng rút kiếm lên ngựa, đang toan xông lên chém giết thì

https://thuviensach.vn

thấy trong ngọn lửa, một người một ngựa đang lao về phía gã, kẻ cưỡi trên lưng ngựa dáng vóc thon thả, khuôn mặt khôi ngô, đúng là một cô gái.

Thần Niên giết liền vài tên tướng lĩnh mới tìm thấy đại trướng của Hạ Trạch, thấy gã vậy mà lại ở ngoài trướng, trong bụng mừng thầm, không dây dưa với những quân sĩ khác thêm nữa, chỉ thúc ngựa lao đến chỗ Hạ Trạch.

Bên cạnh Hạ Trạch có rất nhiều thân vệ bảo hộ, thấy Thần Niên phóng ngựa lao đến đều vội vã đứng ra nghênh đón, cố gắng tấn công nàng. Thần Niên lập tức cúi người xuống, vung đao chặt chém trái phải, giết được mấy thân vệ, mãi đến khi cách Hạ Trạch tầm mấy trượng mới bị hơn chục thân vệ miễn cưỡng cản lại.

Hạ Trạch đã được mở mang tầm mắt về sự dũng mãnh trên chiến trường của Thần Niên, song hiện giờ thấy nàng chém giết mấy thân vệ ở khoảng cách gần như vậy vẫn không nhịn được chấn động thán phục. Nàng vận quân phục, trên khuôn mặt là sự ngoan cường và kiên nghị gã chưa từng thấy ở bất kỳ cô gái nào khác, giống như không sợ sống chết, cánh tay mảnh khảnh giơ lên cao, như ẩn chứa một sức mạnh vô biên, một đao chém xuống là có thể nhất tề chặt đứt mấy thanh trường thương.

Thần Niên vài lần lao lên nhưng lại bị đám thân vệ cản lại, không đến gần được trước người Hạ Trạch. Xa xa, kỵ binh của Hạ Trạch cũng đua nhau lên ngựa, Thần Niên không dám hiếu chiến, không còn cách nào, đành phải từ bỏ ý định bắt sống Hạ Trạch, miệng thét dài một tiếng, báo cho đồng đội lui lại, đồng thời chính mình cũng quay ngựa liều chết lao ra ngoài.

Nàng xung trận tiên phong, mạnh mẽ phá mở vòng vây, chạy ra bên ngoài. Một đạo nhân mã khác do Chu Chấn dẫn đầu cũng vừa mới đột kích ra ngoài. Mọi người tụ lại một chỗ, Thần Niên nhìn lướt qua, không thấy

https://thuviensach.vn

bóng dáng Lỗ Vinh Phong, vội hỏi Chu Chấn: “Có ai thấy Lỗ đại thúc đâu không?”.

Chu Chấn lắc đầu: “Chưa từng thấy”.

Trước đó họ chia làm ba đường, mỗi người Thần Niên, Lỗ Vinh Phong và Chu Chấn lĩnh hai trăm binh, hiện mới chỉ có hai tốp xông ra, trong quân doanh vẫn còn tiếng chém giết, có thể thấy là tốp của Lỗ Vinh Phong vẫn còn bị vây hãm bên trong.

Thần Niên trong mắt bốc hỏa, cắn răng nói: “Ai bị thương đi trước, ai cảm thấy còn có thể chém giết một trận nữa, theo ta quay lại cứu các huynh đệ ra!”.

Nói xong, nàng dùng sống đao vỗ vào mông ngựa, lao vào trong quân doanh. Đám Chu Chấn phía sau sợ nàng gặp điều bất trắc, vội đuổi theo sau. Mọi người lại quay vào, quả nhiên thấy Lỗ Vinh Phong và hơn hai chục khinh binh bị kỵ binh quân địch vây khốn, không trốn thoát được.

Thần Niên bỏ đao dùng thương, lao vào giữa quân địch, dẫn đám Lỗ Vinh Phong phá vòng vây đi ra, quát mọi người đi nhanh, mình thì lại khẽ ghìm cương, ở lại sau cùng cản đường truy binh. Mắt thấy mọi người đột phá trùng vây ra ngoài, trường thương của Thần Niên cắt ngang một cái, ép lui mấy truy binh, đang muốn đuổi theo sau đồng đội thì lại nghe sau lưng có người hét to: “Tướng quân cứu tôi”.

Nàng ngoái đầu lại nhìn thì thấy có một trại binh hơn nửa người là máu, ngã từ yên ngựa xuống, bị hơn chục tên địch bao vây chặt chẽ, lập tức sẽ chết dưới loạn đao. Thần Niên nhất thời không kịp suy nghĩ, từ trên ngựa nhảy lên, xoay người lao thẳng đến đó, trường thương trong tay mau chóng đâm ra, một thương đánh bay quân địch đang vung đao, đồng thời cắm trường thương trong tay xuống đất, muốn mượn lực đột ngột bay lên, không

https://thuviensach.vn

ngờ trên đỉnh đầu đã có một tấm lưới to từ trên trời rơi xuống, bao chặt lấy nàng.

Không biết lưới được kết bằng chất liệu nào mà lại vô cùng chắc chắn, Thần Niên dốc toàn lực cũng không giãy ra được, vùng vẫy thêm lần nữa đã có vô số trường thương chĩa thẳng chỗ yếu hại quanh người nàng. Mỗi mũi thương lạnh ngắt sắc bén, tỏa ra hàn ý dày đặc, Thần Niên ngay tức khắc không dám cử động nữa.

Hạ Trạch từ sau lưng đám người đi ra, nhìn Thần Niên, lạnh nhạt mỉm cười nói: "Tạ cô nương, đã lâu không gặp".

Thần Niên nén cơn kinh hoàng trong lòng, lại ngẩng đầu nhếch mép cười với gã, đáp: "Quả thật đã lâu không gặp".

Nàng tươi cười xán lạn như thế thực ra lại làm cho Hạ Trạch nhìn mà sững người, lát sau mới nở nụ cười, nói: "Đã đến lúc này rồi mà vẫn còn cười được".

Đang nói chuyện, đám Lỗ Vinh Phong thấy Thần Niên bị bắt, định quay lại cứu nàng. Thần Niên thấy thế, vội quát to: "Đi nhanh lên, bọn chúng không dám làm gì ta đâu!".

Tuy nàng nói thế, nhưng Lỗ Vinh Phong sao có thể bỏ lại nàng mà đi. Ông dẫn theo bảy tám người toan trở lại chém giết tiếp, nhưng chưa kịp đến bên cạnh Thần Niên đã bị vô số quân sĩ vây quanh đông như kiến, bị vây đến mức không thể động đậy. Mấy người Lỗ Vinh Phong chém giết hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn kiệt sức bị bắt.

May mà Hạ Trạch cũng không lập tức ra lệnh tiêu diệt mọi người, chỉ trói họ lại. Giờ gã mới trở lại cạnh Thần Niên, cười như có như không hỏi nàng: "Ai bảo ta không dám làm gì cô nào?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên mím môi không nói gì, ý nghĩ lại xoay chuyển nhanh chóng, tìm kế thoát thân. Thấy nàng như vậy, Hạ Trạch liền mỉm cười, sai bảo tùy tùng bên mình: "Trước hết đừng tổn thương đến tính mạng cô ta, đưa vào trong trướng của ta".

Gã nói xong bèn đi xem xét tình hình trong quân doanh, bên cạnh liền có thân vệ tiến lên, điểm hết các huyệt đạo của Thần Niên, lại dùng dây thừng bằng gân trâu trói chặt rồi mới đưa nàng vào đại trướng của Hạ Trạch. Đại trướng chia làm hai phần trước sau, phía trước là chỗ Hạ Trạch xử lý quân vụ, phía sau là chỗ sinh hoạt thường ngày. Mấy thân vệ còn đang do dự, một thân vệ tâm phúc vừa mới theo Hạ Trạch rời đi lại quay lại, căn dặn: "Về phía sau trướng".

Thần Niên hết sức tức giận, nhưng ngoài mặt lại tỉnh rụi, đợi những người kia đi rồi, lập tức bắt đầu động chân khí đánh vào những huyệt đạo bị phong bế kia. Nàng theo Tịnh Vũ Hiên luyện Ngũ Uẩn thần công, nội lực đã cực kì thâm hậu, công pháp Ngũ Uẩn thần công lại khác những môn nội công khác, cùng lắm mới chỉ nửa canh giờ, nàng đã liên tiếp giải được mấy huyệt lớn.

Nàng mừng rỡ trong lòng, đang toan được đà giải nốt các huyệt đạo còn lại thì nghe tiếng người bước vào trong trướng, tiếng bước chân đi về phía sau trướng, chỉ chốc lát sau, đã có một người vòng qua chỗ bình phong đến, chính là Hạ Trạch.

Hạ Trạch vừa mới đi tuần xong nơi đóng quân, sắc mặt nặng nề khó coi. Thần Niên lần này mang binh đánh úp, không chỉ giết rất nhiều quân sĩ mà còn đốt rất nhiều khí giới công thành của gã. Gã đành phải nghỉ ngơi chỉnh đốn trang bị, mới có thể công thành được. Một khi đã vậy, thời gian công Nghi Bình sẽ kéo dài thêm vài ngày, kéo theo rất nhiều tai vạ.

Hạ Trạch chậm rãi đi đến trước người Thần Niên, cúi người nhìn kẻ đầu sỏ gây tội đã làm gã hao binh tổn tướng. Thấy nàng không cầu xin cũng

https://thuviensach.vn

không mắng chửi, gã không khỏi giận quá mà cười, hỏi: “Sao hả? Chẳng lẽ huyệt câm cũng bị phong bế?”.

Thần Niên đang dốc sức giải huyệt, không đấu võ mồm với gã, nghe vậy chỉ thả lỏng mí mắt, không thèm để ý.

Hạ Trạch thấy thế lại tưởng nàng xấc láo bất thuần, lòng càng thêm tức giận, đưa tay nâng mặt nàng lên, buộc nàng nhìn vào gã, “Trả lời”.

Thần Niên giương mắt nhìn gã, bình tĩnh nói: “Ta có chuyện vô cùng phân vân không biết có nên nói với ngươi hay không, ngươi cho ta cân nhắc một lát”.

Hạ Trạch nổi niềm hứng thú, hỏi: “Chuyện gì?”.

Thần Niên cố tình kéo dài thời gian, nghe vậy bèn nói: “Chuyện này quan trọng lắm, ta phải nghĩ cho kĩ càng đã, người đừng ép ta vội, cho ta chút thời gian”.

Hạ Trạch cũng không để bụng, chỉ cười cười, nâng mặt nàng lên, lấy ngón tay khẽ lau đi vệt máu trên mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Được, ta cho cô thời gian suy nghĩ”.

Ba năm trước ở Thanh Châu, gã từng nhìn kĩ dung nhan của nàng. Khi đó nàng vẫn còn chưa thoát nét trẻ con, ngũ quan tuy sống động rõ ràng nhưng cũng chưa đến mức rạng ngời chói lóa. Hiện nhìn kĩ lần nữa mới biết thời gian đã gọt giũa khuôn mặt nàng đến mức tuyệt đẹp vô song, rõ ràng là khuôn dung rất dễ thương xinh đẹp, nhưng trên vầng trán lại phủ nét cương quyết khó thuần, làm cho người ta thấy mà lòng đâm ngứa ngáy.

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, Hạ Trạch bất chợt hiểu ra tại sao Phong Quân Dương lại kiên trì với nàng, nắm chặt không buông như vậy.

https://thuviensach.vn

Nếu đổi lại là gã, từng có được một người con gái xinh tươi dường này, e là cũng không chịu dễ dàng buông tay.

Gã cẩn thận lau sạch máu trên mặt nàng, mắt nàng vẫn rũ xuống, vẻ mặt bình tĩnh. Thấy nàng trấn tĩnh như vậy, chẳng hiểu vì sao, lửa giận trong lòng gã lại bùng lên, khí lực trên tay liền tăng thêm vài phần, ngón cái lại để lên cánh môi nàng, từ tốn vuốt ve.

Thần Niên luôn tập trung vận công dồn về các huyệt đạo, cũng không để ý đến hành động của Hạ Trạch, mãi cho tới khi ngón cái của gã áp lên môi nàng, làm nàng không thể nào chịu đựng được nữa mới giương mắt phẫn nộ nhìn Hạ Trạch, lạnh giọng nói: "Hạ Thập Nhị, kiềm hãm suy nghĩ xấu xa của ngươi lại, đừng để mình sau này hối hận".

Thế nhưng gã lại nhân cơ hội nàng mở miệng nói chuyện, đầu ngón tay len vào giữa hai môi nàng, dựa sát vào nàng, thấp giọng hỏi: "Hối hận? Hối hận cái gì? Nếu nói là hối hận, ta đã hối hận từ lâu rồi, đáng ra nên trừ bỏ cô từ khi ở Thanh Châu, không nên nhất thời mềm lòng, tha cho cô".

Thần Niên thấy gã cợt nhả như vậy, không khỏi vừa thẹn vừa giận, phẫn hận ùa đến, tức đến mức môi run run, nói: "Hạ Thập Nhị, ngươi có biết ta là….".

Nàng vốn muốn nói ra thân phận của mình, song nói thế lại khiến Hạ Trạch hiểu lầm, tưởng là nàng muốn dùng Phong Quân Dương để dọa dẫm áp chế. Ngón tay gã bỗng chốc phát lực, nắm chặt lấy cằm Thần Niên, làm nàng không thể nói thêm lời nào nữa: "Cô muốn lấy Phong Quân Dương để dọa ta?".

Gã cúi đầu chậm rãi kề sát vào nàng, nghiêng mặt dùng môi lướt qua má nàng như gần như xa, nhẹ giọng cười khẽ bên tai nàng: "Cô nói xem nếu ta chặt đứt cánh con hùng ưng mà hắn ái mộ, ném vào trong lồng làm con hoàng yến nuôi chơi, hắn sẽ phát điên thành thế nào?".

https://thuviensach.vn

Dưới cơn lửa giận, chân khí trong cơ thể Thần Niên khuấy động khó kiềm chế, nhất thời suýt thì tẩu hỏa nhập ma. Trong lòng nàng chợt rét lạnh, gắng nhẫn nhịn sự nhục nhã phẫn nộ, dứt khoát nhắm mắt, nín thở tập trung, chỉ dồn hết sức mình về hai huyệt đạo cuối cùng bị phong bế. Môi Hạ Trạch chậm rãi lướt xuống khuôn mặt nàng, đợi tới lúc chạm vào môi nàng thì lại dừng lại, ngẩng đầu lên, im lặng quan sát ánh mắt nàng.

Mặc dù nàng đang nhắm chặt mắt, nhưng rèm mi lại đang run khe khẽ, sắc mặt cũng hóa ra màu ửng đỏ, mặc dù không biết là tức giận hay xấu hổ, nhưng cũng có thể thấy rằng nội tâm nàng không trấn định như vẻ bề ngoài. Gã đột nhiên nở nụ cười, cuối cùng cũng có chút thỏa mãn, đang định cúi đầu hôn lên môi nàng thì bên ngoài trướng hình như lại hỗn loạn, có thân vệ chạy vào trong trướng, bẩm: "Tướng quân, lại có kẻ đến tập kích quân doanh".

Hạ Trạch sửng sốt, nhất thời chẳng trêu đùa Thần Niên nữa, thuận tay đẩy ngã nàng lên giường, mình thì xoay người bước nhanh ra khỏi trướng.

Thần Niên cuối cùng cũng giải được toàn bộ các huyệt đạo. Nàng mở to mắt, thầm vận nội lực, cánh tay giằng mạnh ra, cố gắng dứt đứt dây thừng trên người, không ngờ sợi dây thừng kia lại cực kì chắc chắn, không thể giằng đứt. Nàng đành phải ngọ ngoạy lấy dao găm trong giày ra, đang toan cắt đứt dây thừng trên người thì ngoài trướng lại có quân sĩ xông vào.

Thần Niên thầm thất kinh, nhất thời không dám nhúc nhích. Kẻ kia vài bước đến bên nàng, kéo nàng từ trên giường dậy, cũng rút dao cắt đứt thừng trói tay nàng, vội vàng nói: "Chạy mau! Ra khỏi trướng chạy về hướng Bắc!".

Thần Niên có phần không dám tin mà nhìn qua quân sĩ kia, ngơ ngẩn một hồi mới thất thanh kêu lên: "Tiểu Thất?".

https://thuviensach.vn

Diệp Tiểu Thất thấy Thần Niên nhận ra mình, nhếch mép cười với nàng, ấy thế mà lại lấy tay ra so đầu với nàng, mỉm cười bảo: “Ha, Thần Niên, tôi vẫn cao hơn cô!”.

Thân hình cậu cao lớn hơn xưa nhiều, cũng cường tráng hơn nhiều, trên người mặc quân phục Hạ gia, rõ ràng đã mang dáng dấp của một chàng trai trẻ trung kiện cường. Thần Niên thấy mắt nóng lên, nhìn cậu chăm chú, nhất thời không màng gì hết, chỉ hỏi cậu: “Sao cậu lại ở đây?”.

Diệp Tiểu Thất vừa cắt dây thừng trên người cho nàng vừa mau chóng đáp: “Một lời khó nói hết. Năm ấy khi tôi ra khỏi sơn trại, đúng lúc gặp quân Hạ gia trưng binh ở Nghi Bình, tôi không có chỗ nào đi bèn tòng quân luôn”.

Trong khi nói chuyện, cậu thấy dây thừng đã bị cắt đứt hết, nói: “Lửa ở bên ngoài do tôi đốt, vốn chẳng có ai tập kích cả, không lừa được Hạ Trạch bao lâu đâu, cô đi mau lên!”.

Thần Niên đưa tay kéo tay Diệp Tiểu Thất, gấp giọng nói: “Cậu đi với tôi!”.

Không ngờ Diệp Tiểu Thất lại giãy ra, nói: “Tôi không đi được, giờ tôi đã là hiệu úy, rất được Hạ Trạch coi trọng, nếu tôi đi rồi, tâm huyết trước kia đều uổng phí cả!”. Thấy Thần Niên mở to mắt nhìn mình, hắn sợ Thần Niên hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Thần Niên, cô hãy nghe tôi nói, tôi ở lại đây không phải vì thăng quan phát tài. Tôi ở trong này thấy Thiện Lập Khôn, y âm thầm góp sức cho Hạ gia”.

Thần Niên đột nhiên phản ứng kịp, hỏi: “Bọn Lâm Phi Hổ là do Thiện Lập Khôn tìm đến?”.

Thiện Lập Khôn chính là kẻ mà Văn Phượng Minh, nhị đương gia của Thanh Phong trại, qua lại thân thiết. Sau khi Văn Phượng Minh chết, Giang

https://thuviensach.vn

Ứng Thần vốn giam Thiện Lập Khôn lại, nhưng vì nhất thời mềm lòng lại để y chạy thoát.

Diệp Tiểu Thất gật đầu: "Đúng. Tôi phải ở lại, điều tra ra năm đó rốt cuộc kẻ nào đã hại gia quyến của sơn trại, để Tiểu Liễu có thể nhắm mắt".

Giữa lúc trò chuyện, tiếng kêu la bên ngoài đã lắng xuống, Diệp Tiểu Thất kéo Thần Niên lao ra ngoài trướng, giục nàng chạy mau. Thần Niên không đành lòng, nấn ná không chịu đi ngay. Diệp Tiểu Thất vừa cuống vừa bực, cả giận nói: "Tiểu tứ gia! Cô trở nên ngu ngốc như thế từ bao giờ? Cô đi mau lên! Tôi đi cứu mấy người Lỗ đại thúc!".

"Tôi và cậu cùng đi!" Thần Niên nói.

"Cô đi lại càng dễ khiến kẻ khác phát hiện, tôi đi lại an toàn hơn." Diệp Tiểu Thất quả quyết từ chối, cậu nhìn cô gái từ nhỏ đã lớn lên bên nhau như huynh đệ này, đột nhiên tiến lên một bước ôm chặt lấy nàng, hai tay dùng sức siết chặt, thấp giọng nói, "Thần Niên, khi đó là tôi khinh suất, cô đừng so đo với tôi".

Thần Niên cuối cùng không cầm được nước mắt, khóc ròng nói: "Cậu không khinh suất, vốn là lỗi của tôi".

"Nha đầu ngốc!" Diệp Tiểu Thất lại chỉ nhếch miệng cười với nàng, đưa tay xoa nhẹ đầu nàng, đẩy nàng ra rồi xoay người chạy đi. Bóng dáng của cậu rất nhanh đã biến mất nơi góc tối. Thần Niên giờ mới cắn chặt răng, quyết tâm chạy vội ra bên ngoài. Không ngờ đi chưa được bao xa lại đúng lúc nhìn thấy Hạ Trạch dẫn theo đông đảo quân sĩ chạy về, trùng hợp đụng phải nàng.

Thì ra Hạ Trạch vừa phát hiện địch tập kích là giả đã lập tức nhận ra mình trúng kế điệu hổ ly sơn, vội dẫn người trở về. Mà Thần Niên nhìn thấy gã, cũng là kẻ thù gặp mặt mà mắt long sòng sọc, chỉ hận không thể xả thịt

https://thuviensach.vn

gã cho hả giận. Nàng cũng muốn thu hút sự chú ý của chúng, tiện cho Diệp Tiểu Thất ra tay, liền đoạt một thanh đao trên tay kẻ địch, đánh thẳng về phía Hạ Trạch.

Hạ Trạch biết Thần Niên võ công cao cường, lại thấy nàng hung ác lao đến như vậy, trong lòng bỗng thấy sợ hãi, vô thức lui về phía sau một bước. Thân vệ bên cạnh vội đứng ra che trước người gã, miệng hét to: "Bảo vệ tướng quân!".

Lập tức có mấy cao thủ rút kiếm nghênh đón, cùng giao đấu với Thần Niên.

Trong lòng Thần Niên vốn căm phẫn Hạ Trạch đê tiện vô sỉ, trên tay không lưu tình chút nào, ra tay đều là sát chiêu, chỉ chốc lát đã giết ba bốn tên cao thủ. Nhưng thân vệ bên cạnh Hạ Trạch vừa đông đảo vừa hung hăng không sợ chết, một người chết lại có hai người bổ sung, không chịu lui nửa bước. Thần Niên nhất thời không thoát thân được, chỉ có thể liều mạng ác chiến.

Hạ Trạch thấy tình hình này, lòng vững tin hơn, lại đứng sau đám thân vệ ra lệnh: "Bắt sống".

Thần Niên nghe thấy câu này, tức thì nổi điên, thầm nghĩ dù liều chết cũng phải giết được Hạ Trạch. Nàng một đao đâm vào trước ngực thân vệ phía trước, không ngờ thân vệ nọ lại ôm chặt lấy đao làm nàng không rút đao ra được. Thần Niên dứt khoát bỏ luôn thanh đao đó, nhấc chân giẫm thẳng lên chuôi đao, mượn lực nhảy lên cao, bay qua đỉnh đầu tất cả, vung tay đánh Hạ Trạch đứng phía sau.

Hạ Trạch sợ hãi, vội giơ kiếm đón chưởng. Thần Niên xoay mạnh người trên không, nghiêng người né một kiếm của gã, một tay đẩy bảo kiếm trong tay gã sang một bên, tay kia thì nhanh chóng đánh vào phía trước ngực gã. Chưởng này của nàng dùng mười phần công lực, Hạ Trạch chỉ cảm thấy

https://thuviensach.vn

ngực như búa tạ đạp trúng, người lập tức bị đánh bay, miệng hộc ra một ngụm máu tươi.

Ai nấy thấy mà kinh hãi, hoảng hốt hô "Tướng quân" rồi lao đến gần, một số đi cứu Hạ Trạch, một số khác đến chặn giết Thần Niên. Thần Niên thấy dưới áo Hạ Trạch có mặc nhuyễn giáp, muốn tiến lên đánh thêm một chưởng lại bị người vây chặt, không lại gần hơn được nữa. Bất đắc dĩ, nàng đành tạm thời bỏ qua, túm lấy thanh trường kiếm của thân vệ bên cạnh, ngược lại liều chết xông ra ngoài quân doanh.

Lúc này trời đã tối dần, Thần Niên giết một kỵ binh chặn đường, bắt lấy ngựa của y, quất ngựa chạy về hướng Bắc, chạy hơn mười dặm đường vẫn thấy truy binh đang bám chặt không tha. Nàng vốn định bẻ sang hướng Đông, về theo cổng Bắc Nghi Bình, không ngờ truy binh lại đề phòng chiêu ấy của nàng, đặc biệt chia binh làm hai ngả, một ngả chạy về Đông, chặn đường trở về thành của nàng. Thần Niên rơi vào đường cùng, đành phải ra sức quật ngựa, tiếp tục chạy về hướng Bắc.

Cứ như vậy truy đuổi thêm vài chục dặm nữa, đã tiến vào trong núi, con ngựa dưới thân Thần Niên đã sức cùng lực kiệt, bất kể Thần Niên quật thế nào cũng không chịu chạy nữa. Thần Niên chần chừ một chút, đâm dao găm vào mông ngựa, khiến con ngựa kiệt sức chạy thêm một đoạn nữa, bản thân thì từ lưng ngựa nhảy lên, bắt lấy cành cây trên đầu, trở mình núp vào tàng cây.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, những cao thủ và thân vệ kia đã theo sát tới, xa xa thấy phía trước không còn bóng dáng ai liền đoán Thần Niên có thể đã bỏ ngựa, trốn vào trong núi, tất cả đều ghìm ngựa lại. Có kẻ cao giọng quát: "Tìm tất cả mọi nơi, trên người cô ta có vết thương, tất sẽ có vết máu để lại".

Trên người Thần Niên quả thật có vài chỗ bị thương nhẹ, có vết thương hiện vẫn còn đang chảy máu. Nhưng giờ phút này nàng đã hoàn toàn chẳng

https://thuviensach.vn

quan tâm nữa, chỉ nín thở tập trung núp trong tán lá, chờ khi có người đến gần thì thừa dịp bất ngờ, đánh chết họ.

Giờ đã là cuối thu, lá cây đã rụng từ lâu, trên cây mặc dù chạc nhánh rậm dày, nhưng lại không thể che được hết người Thần Niên. Nhưng mọi người đa số đều có thói quen xem xét những nơi thấp trước, cho nên ánh mắt hai người kia chỉ đi soát những bụi cỏ đống đá gần đó, đến gần sát tàn cây rồi mà vẫn chưa phát hiện ra Thần Niên đang ở trên cây.

Thần Niên không một tiếng động nhảy từ trên cây xuống, trước đánh chết một trong hai, sau đó xoay người toan giết thân vệ kia. Mặc dù chỉ giết người nội mấy chiêu nhưng cũng kinh động đến người ở nơi khác. Ai nấy thấy bóng Thần Niên đều hướng về phía vòng vây.

Đây là một trận ác chiến, cho dù năm đó ở Nhất Tuyến Thiên, nàng và Lục Kiêu giao đấu với hơn một nghìn quân sĩ cũng chưa từng hung hiểm nhường này. Ít nhất khi đó, sau lưng nàng còn có Lục Kiêu bảo vệ, mà hiện tại, nàng chỉ một mình thôi. Bởi thế, nàng không còn chỗ rút lui nữa, chỉ có thể liều mình cùng chết.

Thần Niên đã giết đỏ cả mắt, càng về sau, thần trí càng trở nên hỗn loạn không rõ. Bao ngày nay nàng luôn phí công tốn sức hao tổn tinh thần, lại mấy lần đích thân lên tường thành giết địch, thể lực cũng đã hao mòn rất nhiều. Càng chưa nói đến đêm qua, nàng vẫn nhất mực liều mạng chém giết. Cho đến bây giờ, đã sức cùng lực kiệt lâu rồi, chỉ dựa vào chút hơi tàn để chống đỡ.

Số truy binh cũng tử thương quá nửa, còn lại không được bao người. Thần Niên một tay không cầm nổi trường kiếm, đành phải lấy cả hai tay nắm chặt chuôi kiếm, lấy kiếm làm đao, một chiêu rạch trời xé đất, dùng hết sức bình sinh chém người đứng trước mặt, một kiếm chém đứt nửa già cánh tay y. Y hét thảm một tiếng, ngã ngửa ra, nhưng nhất thời vẫn chưa mất

https://thuviensach.vn

mạng, chỉ nằm trên mặt đất kêu thảm thiết giãy đành đạch. Tình trạng thảm đến mức làm đồng bọn bị dọa sợ, tất cả đều vô thức lùi về phía sau.

Toàn thân Thần Niên toàn máu, cầm kiếm đứng đó. Kỳ thực nàng đã kiệt sức, trước mắt cũng đã lờ mờ nhưng kẻ địch vẫn còn, nàng không dám để lộ nửa phần yếu đuối, chỉ cong môi mỉm cười, tựa như một pho tượng sát thần, đẫm máu chiến đấu, không gì cản nổi.

https://thuviensach.vn

20

Thổ lộ cõi lòng

Không biết bao lâu sau, lại thấy có một bóng người lao đến trước mặt nàng. Thần Niên vung kiếm lên theo bản năng, nhưng cánh tay nàng đã mềm nhũn hết sức từ lâu, thanh trường kiếm bị người nọ cản trở dễ như bỡn.

Người nọ gấp giọng nói: "Thần Niên, ta đây, A Sách!".

Thần Niên ngỡ ngàng ngẩng đầu: "A Sách?".

Phong Quân Dương thấy nàng như vậy, vô cùng đau đớn, bước lên ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: "Phải, ta là A Sách".

Thần Niên run tay vuốt nhẹ hai má chàng, hồi lâu sau mới chịu tin, cười ngơ ngẩn với chàng, rồi thân thể nhũn ra, bất tỉnh ngay trong lồng ngực chàng. Trên người nàng đầy máu tươi, bất chợt hôn mê như vậy làm Phong Quân Dương sợ đến hồn xiêu phách lạc. Chàng vội áp bàn tay vào lưng Thần Niên, truyền nội lực để bảo vệ tâm mạch nàng, ôm nàng nhảy lên ngựa, chạy như bay về hướng thành Nghi Bình.

Giờ đã gần trưa, đại quân Hạ Trạch ngoài thành Nghi Bình đã không còn nữa. Đêm qua chúng đã trải qua hai trận tập kích, một thật một giả, vốn bị giày vò đến kiệt sức, không ngờ khi trời sắp sáng, Phong Quân Dương lại dẫn theo ba nghìn khinh kỵ binh tới chém giết. Lần này, lòng quân Hạ Trạch hoàn toàn bị đánh cho tan tác, đại quân chạy tán loạn về phía Nam.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương chẳng buồn dẫn quân truy kích Hạ Trạch, chỉ đưa Thần Niên bay như tên bắn vào thành, chạy thẳng đến phủ thủ thành tìm Triêu Dương Tử. Triêu Dương Tử nghe tiếng Phong Quân Dương liền đổi giọng, rồi lại thấy Thần Niên trong lòng chàng đầy máu, cũng rất hoảng sợ, đến khi bắt mạch Thần Niên mới nhẹ nhàng thở hắt ra, không nhịn được lườm Phong Quân Dương một cái, tức giận kêu lên: "Ngươi gọi cái gì mà gọi? Không sao cả cũng bị ngươi dọa cho thành có!".

Phong Quân Dương nghe vậy bình tĩnh trở lại, hỏi ông: "Vết thương của nàng không có gì đáng ngại chứ?".

Thần Niên có thể bình an trở về, Triêu Dương Tử cũng rất lấy làm vui, tính tình cũng tốt hơn mọi ngày nhiều, "Xem mạch tượng thì chỉ là bị mệt mỏi quá độ mà thôi. Chờ ta xem lại vết thương trên người con bé thì mới xác định được rõ tình hình của nó". Ông bảo Phong Quân Dương bế Thần Niên vào trong, kiểm tra cho nàng một lần nữa, đếm được ba vết đao chém, một chỗ trúng tên, cơ bản đều ở trên lưng, may mà đều khá nhẹ, không có gì đáng ngại.

"Nha đầu này đúng là mạng lớn!" Triêu Dương Tử băng bó miệng vết thương cho Thần Niên, lại dặn Phong Quân Dương bên giường, "Không cần gọi con bé, cứ để cho nó ngủ yên. Ta đi sắc cho nó chút thuốc an thần bổ máu, chờ nó tỉnh thì cho uống một bát".

Phong Quân Dương gật đầu đồng ý, nhưng ánh mắt vẫn si mê dừng trên khuôn mặt Thần Niên, không chịu rời đi.

Thần Niên mê man mãi đến tận đêm khuya, rồi giật mình bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng. Phong Quân Dương nằm bên cạnh nàng, thấy thế vội ôm nàng vào lòng, trầm giọng an ủi: "Ta đây rồi, Thần Niên, có ta ở đây rồi".

https://thuviensach.vn

Giết hại và chết chóc trong mơ còn rõ ràng đến thế, bóng tối làm mềm yếu ý chí của nàng, khiến nàng không thể phân biệt đâu là mơ đâu là thực. Tay nàng ôm chặt lấy cổ Phong Quân Dương, rúc đầu vào ngực chàng, run rẩy nói nhỏ: "A Sách, ta giết rất nhiều người, giết mãi vẫn không hết. Tiểu Thất, Lỗ đại thúc, bọn họ chết cả rồi. Bọn chúng giết chàng, rồi lấy đao chặt đầu ta, ta trợn mắt nhìn đầu của mình bay lên không, sau đó rơi xuống dưới, càng lúc càng gần mặt đất".

Nàng từ từ không nói tiếp nữa… Nàng vẫn luôn cho rằng bản thân đã vứt bỏ chàng rồi, nhưng chờ khi mình lạnh ngắt và cứng ngắc nằm trong lòng chàng, nàng mới thấy hối hận vô vàn. Nàng vẫn cho rằng bản thân không sợ chết, nhưng khi thật sự cận kề cái chết, nàng mới biết mình sợ. Lưỡi đao gác lên cổ nàng lạnh như băng, hàn ý thấu xương. Nàng như bị người ta dìm xuống đáy hồ rét buốt đen ngòm, sợ hãi từ bốn phương tám hướng ùa tới, xộc vào miệng vào mũi nàng, nàng càng giãy giụa thì càng chìm sâu.

Phong Quân Dương nghe mà lòng đau như cắt, cúi đầu hôn liên tục lên đầu và trán nàng, mềm mỏng nói: "Nàng vẫn chưa chết, ta cũng chưa chết. Thần Niên, chúng ta vẫn còn sống rất khỏe mạnh. Ta và nàng ở bên nhau, chúng ta sẽ luôn sống thật tốt đẹp".

Bờ môi ấm áp an ủi nàng, trao cho nàng hơi thở vẹn nguyên ngày đó. Cơ thể chàng nóng ấm, chàng còn sống. Giờ phút này, Thần Niên đã hoàn toàn quên mất bản thân xưa kia một mực muốn trốn khỏi chàng, nàng ngẩng đầu lên, dùng môi nghênh đón chàng. Khoảnh khắc hai bờ môi chạm vào nhau, thân thể Phong Quân Dương khẽ chấn động, nhưng ngay sau đó đã ngậm lấy cánh môi nàng.

Môi nàng khẽ run lên, động tác bối rối và vội vàng, mút mạnh môi chàng, đầu lưỡi lướt trên hàm răng chàng. Phong Quân Dương vốn sững sờ kinh ngạc, sau đó là vui mừng, cánh tay cẩn thận né vết thương trên người nàng rồi ôm ghì lấy nàng, cúi đầu hôn đáp trả.

https://thuviensach.vn

Cái hôn này dữ dội mà triền miên, chàng dùng tay đỡ lấy đầu nàng, môi gắt gao chặn môi nàng, không để nàng lùi về sau nửa bước. Có điều nàng cũng chẳng muốn lui về sau, chỉ tham lam vô tận đòi hỏi. Hai người quấn quýt chốc lát, Phong Quân Dương thấy Thần Niên lại lấy tay xé rách áo mình mới bừng tỉnh, vội vàng ấn tay nàng vào ngực mình, thở hổn hển bảo: "Thần Niên, dừng lại. Người nàng còn vết thương".

Thần Niên bất chấp tất cả, ngẩng đầu dùng môi chặn lời chàng, dựa sát người mình vào lòng chàng, cảm nhận nhịp tim đập mạnh mẽ, cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm nồng của chàng. Như thể chỉ có như vậy mới có thể chứng minh chàng đang sống, mà nàng, cũng đang sống.

Vì trên người nàng mang thương tích, Phong Quân Dương sau khi xoa bóp xong vẫn chưa mặc lại y phục cho nàng, một cơ thể hoạt bát đầy hứng thú như vậy đang cọ xát loay hoay trong ngực chàng, lại là người chàng thương nhớ mấy năm nay, Phong Quân Dương chỉ cảm thấy con tim run rẩy, làm sao còn có thể kìm nén bản thân.

Chàng dứt khoát không chống cự nữa, dùng môi lưỡi đáp lại sự nhiệt tình của nàng. Tình tuy nồng, song đầu óc rốt cuộc vẫn lý trí hơn nàng, sợ đè vào miệng vết thương ở lưng nàng, hai bàn tay nâng hông nàng lên, dùng sức xoay một cái, đặt nàng lên trên người mình.

Ánh nến trong phòng nhỏ như hạt đậu, cảnh xuân trong phòng kiều diễm.

Môi kề môi, tay sát tay, tựa như sinh cùng một gốc, gắn bó ngả kề. Nàng nằm trên người chàng giãy giụa liên tục, nhưng lại không có hành động tiếp theo, hình như chỉ như vậy đã đủ. Phong Quân Dương thật sự không chịu nổi kiểu tra tấn này nữa, đành phải ép hai chân nàng sang hai bên sườn mình, từ từ vào trong cơ thể nàng.

Thân thể nàng chợt cứng đờ, hình như có ý muốn nhỏm dậy lẩn tránh, nhưng chàng lại quyết liệt giữ lấy eo nàng, chậm rãi thúc người về phía

https://thuviensach.vn

trước. Chậm rãi, nhưng hết sức kiên định. Từng phân, từng tấc, đến phút cuối cùng, chàng không khỏi thở ra một tiếng thật dài, tay khẽ vuốt tấm lưng nàng, khàn giọng gọi tên nàng: "Thần Niên, Thần Niên…".

Vượt qua chia lìa và mong nhớ suốt ba năm, trải qua cực khổ và đày đọa vô số lần, cuối cùng chàng cũng có thể lại kề sát nàng, thân mật khăng khít với nàng, linh hồn thể xác giao hòa, trong nàng có ta, trong ta có nàng.

Thân thể cứng ngắc của Thần Niên dần thả lỏng, tiếp nhận chàng mà khuỵu xuống, khẽ khàng thở gấp trên người chàng.

Phong Quân Dương nén cơn vội vã trong lòng, chỉ dùng hai tay bưng lấy mặt nàng, rướn cả người lên hôn nàng. Từ vầng trán đến chân mày, chóp mũi, rồi hai má, tuần tra qua lại. Nụ hôn rất nhẹ, như lông chim khẽ lướt, để lại sự tê dại râm ran nơi nó đi qua, làm nàng cầm lòng không đậu rên lên khe khẽ. Nhưng chàng lại vẫn không hề cử động, chỉ tỉ mỉ hôn nàng, nghiêm túc nhường ấy, thành kính nhường ấy, dường như thứ chàng cầm trong tay là sinh mệnh của chàng, linh hồn của chàng.

Môi chàng lưu luyến gương mặt nàng, dằng dai dịu dàng. Dữ dội và dịu êm, dục vọng và tình ái, khoảnh khắc này, chàng giao phó tất cả cho nàng. Thậm chí, chàng chỉ hận không thể móc tim mình ra, đặt vào tay nàng.

Môi chàng thong thả đi xuống, cuối cùng cũng chịu dừng lại nơi môi nàng, trằn trọc chạm vào, dụ dỗ trêu đùa, từ nhẹ đến nặng, từ ôn tồn đến quyết liệt.

Thần Niên không chịu được vặn xoắn vòng eo, hoàn toàn không còn sự bình tĩnh ung dung lúc trước nữa. Cơn kích thích nhất thời quá mức mãnh liệt, chàng không nhịn được hít một hơi thật sâu, đưa tay ghìm chặt eo nàng, thấp giọng cầu khẩn: "Thần Niên, dừng lại".

https://thuviensach.vn

Nhưng giờ phút này thần trí Thần Niên đã mê loạn từ lâu, sao còn có thể lọt tai. Tay nàng mượn cơ hội nâng tay chàng lên, trái lại tìm được chỗ chống, một mực tùy hứng làm liều.

Phong Quân Dương bó tay hết cách với nàng, khoái cảm như cơn triều ùn ùn kéo tới, hết đưa chàng lên cao, lại nhấn chàng xuống thấp, chỉ mấy cuộn sóng đã đánh tan chàng, đầu óc dường như nổ tung trong chớp mắt, linh hồn bị ép ra ngoài, chỉ còn lại sự trống rỗng.

Sau một lúc lâu thất thần, chàng mới có thể nặng nề thở ra, nhìn nàng vẫn đang vặn vẹo trên người mình, dở khóc dở cười dang tay ra ôm nàng đang gục trên người mình, khẽ đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, khàn khàn cất giọng: "Nàng cố tình giở trò phải không? Hửm?".

Thần Niên không đáp, hai tay vắt lên cổ chàng, nghiêng đầu áp lên lồng ngực chàng, cảm nhận tiếng tim đập khỏe mạnh và kịch liệt, còn sống, tốt quá, họ vẫn còn sống.

Chàng dừng lại một chốc, lòng có sự ngượng ngùng khó nói, lại pha chút chột dạ và bất an, hỏi nhỏ nàng: "Nàng vẫn chưa thấy đủ, đúng không?".

Thật lâu mà vẫn không nghe thấy câu trả lời của nàng, lại nghe tiếng thở của nàng dần đều đều, chàng không khỏi cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng quả thật đã úp sấp trên người mình ngủ say. Chàng cong khóe miệng, bất đắc dĩ cười khổ, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nương theo ánh sáng lờ mờ, si dại ngắm nhìn dung nhan say ngủ của nàng.

Chân mày luôn cau chặt của nàng giờ đã thả lỏng, mí mắt khép nhẹ che đi đôi mắt đẹp, lại có thêm rèm mi dài đậm làm chàng không nhịn được vươn ngón tay đến nhẹ nhàng trêu đùa. Nàng như đang ngủ mà thấy ngứa, đưa tay hẩy ngón tay chàng ra, cọ cọ trên ngực chàng một cái, tìm một vị trí thoải mái hơn, môi hơi bĩu ra, lại chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương bật cười khanh khách, trái tim như được rót mật, ngọt ngào mà vui sướng. Cánh môi cong của nàng quá sức mê người, làm người ta muốn hôn lên, nhưng chàng thử vài lần đều không chạm tới được, đành phải tiếc rẻ bỏ qua dự định này, chỉ hôn lên trán nàng.

Thần Niên ngủ an nhiên hơn nhiều, tiếng tim đập của chàng luôn vang bên tai nàng, làm nàng thấy an lòng vững dạ.

Tịnh Vũ Hiên tai thính hơn người, vừa đi vào sân đã nghe tiếng thở dốc trong phòng. Song từ nhỏ bà đã mê võ học, chưa từng nghe chuyện hoan ái nam nữ bao giờ, vừa nghe thấy thì sững người, sau đó nói với Triêu Dương Tử bên cạnh: "Chết rồi, vết thương của đồ đệ ta lại trầm trọng hơn rồi".

Triêu Dương Tử nghe bà nói mà ngẩn ra, vội vàng chạy lên vài bước, chờ khi nghe rõ động tĩnh bên trong, thân hình không khỏi cứng đờ, khuôn mặt đen thui lập tức sung huyết đỏ phừng phừng. Thấy Tịnh Vũ Hiên vẫn tiếp tục đi về phía trước, vội kêu bà lại, không nói hai lời lôi bà xoay người đi nhanh ra ngoài.

Tịnh Vũ Hiên bị ông lôi ra khỏi cửa viện, ngạc nhiên nói: "Sao người không vào xem nha đầu kia một cái? Ta nghe giọng con bé hình như rất khó chịu".

Triêu Dương Tử câm nín nửa buổi rồi mới đỏ mặt nói: "Không sao đâu, tên tiểu tử họ Phong chữa thương cho nó rồi!".

Tịnh Vũ Hiên nghe càng thấy lạ, nói: "Sao ta nghe động tĩnh của hắn cũng không ổn?".

Triêu Dương Tử quẫn bách không nói lên lời, đang không biết nên lừa bà thế nào thì giương mắt lại thấy từ xa có một đội quân sĩ đang vội vàng đi tới. Người dẫn đầu vận áo đen giáp sáng, thân hình cao lớn, đúng là Trịnh

https://thuviensach.vn

Luân, tướng thủ thành Thanh Châu đến cứu viện Nghi Bình. Triêu Dương Tử thầm nghĩ một tiếng "Chết rồi", không chút nghĩ ngợi liền ngăn lại.

Trịnh Luân có phần bất ngờ, bình tĩnh nhìn Triêu Dương Tử: "Đạo trưởng có việc?".

Triêu Dương Tử khó nén căng thẳng, mở to miệng, lại hỏi Trịnh Luân: "Trịnh tướng quân đến khi nào?".

Trịnh Luân đáp: "Vừa đến".

Triêu Dương Tử đưa mắt, lại lắp bắp: "Đi đường vất vả, sao, sao không ngồi xuống nghỉ ngơi cái đã?".

Ngôn hành của ông quái dị như thế khiến Trịnh Luân không khỏi nhíu mày, nhưng kính trọng thân phận của ông bèn đáp: "Tình hình quân đội khẩn cấp, cần bẩm báo quân vụ với vương gia trước đã". Hắn nói xong toan vượt qua Triêu Dương Tử đi lên trước, không ngờ Triêu Dương Tử lại lắc mình cản lại giữa đường. Trong lòng Trịnh Luân sinh nghi, song ngoài mặt vẫn ung dung thản nhiên: "Rốt cuộc đạo trưởng có việc gì? Vì sao nhiều lần ngăn cản Trịnh Luân?".

Triêu Dương Tử cứng họng, không đáp thành lời. Tịnh Vũ Hiên bên cạnh không chịu được, lớn tiếng nói: "Nha đầu Thần Niên bị thương, vương gia nhà ngươi đang chữa thương cho con bé, không rảnh gặp ngươi".

Trịnh Luân nhíu đôi mày rậm, nghi ngờ nhìn về phía Triêu Dương Tử: "Tạ cô nương bị thương?".

Triêu Dương Tử mặt già xấu hổ đến vừa đen vừa hồng, vội kéo Trịnh Luân sang một bên, cố tự trấn tĩnh nói: "Không sao đâu, chỉ là vết thương nhẹ, đang ngủ say rồi. Vương gia nhà cậu lo cho con bé, vẫn luôn ở bên

https://thuviensach.vn

trông chừng. Giờ cậu đi tìm hắn nói chuyện quân, hắn cũng chẳng lòng nào mà nghe, chi bằng đến chỗ khác nghỉ trước đã, lát nữa lại đến".

Ông nhỏ giọng thì thầm một bên, không ngờ thính lực của Tịnh Vũ Hiên thực sự rất tốt, nghe rành mạch những lời ông nói, thấy Triêu Dương Tử rõ ràng là đặt điều, không nhịn được tiến lại gần, vạch trần ông: "Hắc lão đạo nhà ngươi thật là kì lạ, hơi thở hai đứa nó đã loạn thành như thế mà người vẫn khăng khăng nói không sao cả, nếu hai đứa nó đều tẩu hỏa nhập ma, ta xem ngươi có cứu được chúng về không".

Triệu Dương Tử không kiềm chế nổi nữa, tức giận đến mức nhảy dựng lên, tức tối mắng Tịnh Vũ Hiên: "Bà đúng là đồ xuẩn ngốc, hôm nay sao bà lắm lời thế? Bà câm mồm cho ta! Không nói chuyện thì sợ người ta tưởng bà bị câm đem bán chắc?".

Tịnh Vũ Hiên bị ông mắng mà sửng sốt, lập tức thẹn quá hóa giận, không nói hai lời vung chưởng đánh Triêu Dương Tử, cả giận nói: "Hắc lão đạo, ngươi dám mắng ta, ta đánh chết ngươi!".

Triêu Dương Tử sao có thể là đối thủ của bà, một chiêu cũng không dám đỡ, vội thi triển khinh công tháo chạy ra ngoài, miệng lại không chịu yếu thế, kêu to: "Không phải ta sợ bà, mà là không thèm chấp nhặt với bà!".

Hai người một trước một sau bay vút đi, chẳng để ý đến Trịnh Luân nữa. Dù Trịnh Luân có không nhanh lẹ về mặt tình cảm thì đến giờ cũng hiểu vì sao Triêu Dương Tử ngăn mình. Hắn đứng bất động ở đó, hai tay bên người nắm chặt lại, chỉ cảm thấy trong lòng phẫn uất khôn kể, nhất thời không biết nên tiến hay lùi.

Phía Thuận Bình nghe được tin, lết chân chạy lại, từ xa ngó thấy sắc mặt Trịnh Luân, trong lòng càng kinh hãi. Nửa đêm hôm trước y một mực canh chừng bên ngoài, tất nhiên biết giữa Phong Quân Dương và Thần Niên đã xảy ra chuyện gì, Thấy Trịnh Luân như vậy, Thuận Bình vội đuổi người bên

https://thuviensach.vn

ngoài đi, lê cái chân bị thương lên phía trước, hạ giọng, nói với Trịnh Luân bằng giọng điệu nghiêm khắc: “Huynh đừng làm chuyện hồ đồ, cô ấy vốn là người của vương gia, không hề liên quan đến huynh”.

Một lúc lâu sau, Trịnh Luân mới chậm rãi thả lỏng bàn tay nắm chặt, hạ mi xuống che khuất thần sắc trong mắt, lạnh nhạt hỏi Thuận Bình: “Sao chân của cậu lại bị thương?”.

Thuận Bình vẫn đánh giá sắc mặt của hắn, đáp qua quýt: “Đừng nói nữa, lúc đi đường bị ngã từ trên ngựa xuống, bị trật gân, may mà có thần y ở đây, nếu không chắc đã thành thằng què rồi”.

“Thế mà còn không lui xuống chịu khó nghỉ ngơi, tránh sau này lại què thật.” Trịnh Luân nói.

Thuận Bình nhe răng cười, vui vẻ nói: “Còn phải làm phiền Trịnh tướng quân đỡ đệ về, huynh đệ chúng ta không gặp nhau bao nhiêu hôm rồi, lần trước tình hình cấp bách, chỉ vội vã gặp mặt, chứ nào kịp hỏi thăm câu nào”.

Y nhờ sự dìu đỡ của Trịnh Luân chậm chạp đi lên trước, âm thầm ra dấu cho những thân vệ canh gác ở cửa viện, ra lệnh tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào đi vào. Thân vệ kia thấy thế, không khỏi cảm thấy tủi thân, nghĩ bụng trước đó huynh nói không cần cản thần y lại nên chúng tôi mới cho hai người đó vào tiểu viện, giờ lại thành ra lỗi của chúng tôi rồi.

Trong phòng, giờ đã ngừng cơn mây mưa. Phong Quân Dương cuối cùng cũng thỏa mãn, ôm lấy Thần Niên ngã xuống giường, bàn tay khẽ vuốt vòng eo ướt rịn mồ hôi của nàng, hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng. Thần Niên còn chưa hết mệt đã mệt mỏi thêm, ghé vào người chàng, chẳng mấy lại ngủ thật say.

https://thuviensach.vn

Nhìn nàng ngủ say, Phong Quân Dương nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, cam chịu nhấc người dậy lau rửa cơ thể cho nàng. Có điều chàng cũng chạy suốt đêm, lại vừa trải qua một cơn say sưa tràn trề như thế, lúc ở trên giường thì thấy không có gì, nhưng khi chạm đất mới phát hiện chân như đã nhũn ra.

Chàng ngồi bên giường một lát rồi mới khoác áo đứng dậy ra ngoài. Trong viện hoàn toàn yên tĩnh, cũng không có ai ở ngoài. Phong Quân Dương khẽ vỗ tay một cái ngoài hành lang mới có thân vệ chạy từ cửa viện vào, thấp giọng hỏi: "Vương gia có gì căn dặn?".

Phong Quân Dương không thấy bóng dáng Thuận Bình, giờ mới nhớ ra y bị thương ở chân, liền hỏi: "Chân Thuận Bình thế nào rồi? Đã bảo Triêu Dương Tử xem cho chưa?".

"Đã xem qua rồi, nói không có gì to tát, nghỉ ngơi bồi bổ vài bữa là khỏi ạ." Thân vệ cung kính trả lời câu hỏi của chàng, rồi lại nói: "Vừa rồi Triêu Dương Tử đạo trưởng có dẫn sư phụ của Tạ cô nương đến một chuyến".

Phong Quân Dương khẽ ngẩn ra: "Lúc nào?".

"Ước chừng giờ Mão canh ba, hai người chỉ đứng nói chuyện trong viện rồi lại bỏ đi."

Trên mặt Phong Quân Dương có chút xấu hổ, chỉ "ờ" một tiếng ra chiều đã biết. Thân vệ lưỡng lự một chút, lại nói nốt chuyện Triêu Dương Tử ở ngoài viện gặp được Trịnh Luân. Phong Quân Dương nghe xong hơi sầm mặt, hỏi: "Trịnh Luân hiện đang ở chỗ Thuận Bình?".

Thân vệ đáp: "Vâng".

Phong Quân Dương trầm mặc một lát, sai thân vệ nọ phái người đến chỗ chàng ở lúc trước, tìm hai thị nữ đáng tin cậy về đây hầu hạ, mình thì xoay

https://thuviensach.vn

người vào trong phòng. Trên giường, Thần Niên đang ngủ rất say. Chàng ngồi bên giường, im lặng ngắm nàng một lát, rồi không dằn nổi lòng cúi xuống nhẹ nhàng in dấu lên đôi môi nàng.

Khoảng chừng một khắc sau, hai thị nữ được đưa đến. Phong Quân Dương dặn họ chăm sóc cho Thần Niên rồi mới đi ra tiền viện của phủ thủ thành. Tống Diễm đã chờ ở đại sảnh từ lâu, nhìn thấy Phong Quân Dương vào cửa, tiến lên hành đại lễ, xin thỉnh tội: "Mạt tướng có lỗi, không thể cản được Tạ trại chủ, để trại chủ ra khỏi thành mạo hiểm, xin vương gia trách phạt".

Phong Quân Dương bảo Tống Diễm đứng dậy, thờ ơ nói: "Tính tình nàng như vậy, kể cả ta cũng không ngăn được, đây không phải lỗi của ngươi".

Tuy Phong Quân Dương nói thế, song trong lòng Tống Diễm vẫn thấy có phần bất an. Cậu đứng dậy, kính cẩn báo với Phong Quân Dương tình hình thủ thành Nghi Bình những ngày qua. Đang nói thì thân vệ ngoài cửa báo Trịnh Luân đến. Phong Quân Dương khẽ gật đầu, lệnh cho Tống Diễm đi xử lý việc bảo vệ trong thành trước rồi mới sai người truyền Trịnh Luân vào.

Đến thời điểm này, tâm tình của Trịnh Luân đã hồi phục, vào cửa hành lễ với Phong Quân Dương, trầm giọng bẩm: "Thuộc hạ dẫn quân truy kích tàn quân của Hạ Trạch đến sông Uyển, gặp phải thủy quân Thái Hưng. Hạ Trạch được cứu, trốn lên thuyền".

"Thủy quân Thái Hưng hiện ở đâu?" Phong Quân Dương hỏi.

Trịnh Luân đáp: "Sau khi thủy quân Thái Hưng cứu được Hạ Trạch, tiến lên trên ven bờ sông, dừng chân ở một cù lao trên sông cách chỗ này chừng năm mươi dặm. Thuộc hạ đã sai người theo dõi chặt chẽ".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương lại hỏi: “Có biết là kẻ nào dẫn quân đến không?”.

“Là đường đệ của Hạ Trăn, Hạ Tiến.”

Phong Quân Dương giờ mới gật đầu, ngước mắt thấy Trịnh Luân vẫn còn đứng đó, bèn bảo: “Ngồi xuống nói chuyện”.

Trịnh Luân vâng lời, đi sang bên cạnh ngồi xuống, hơi cụp mắt xuống, im lặng không nói không rằng.

Phong Quân Dương nhìn hắn, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: “Trịnh Luân, việc gì cũng có trước có sau, tình cảm cũng thế. Cái đó không liên quan đến thân phận, địa vị hay quyền thế, chỉ là bởi vì ngươi đến muộn”.

Trịnh Luân nghe mà sửng sốt, đến khi có phản ứng, vội đứng dậy quỳ một gối xuống, nói: “Thứ cho thuộc hạ ngu dốt, thuộc hạ không hiểu vương gia đang nói gì”.

“Ngươi hiểu, ngươi hiểu tất cả.” Phong Quân Dương đi đến trước mặt Trịnh Luân, hai tay nâng mặt hắn lên, nghiêm túc nói, “Trịnh Luân, chúng ta tuy danh là chủ tớ, nhưng tình như huynh đệ. Ta không muốn vì một cô gái mà phá hủy tình nghĩa giữa hai chúng ta. Ngoại trừ nàng ra, thục nữ mỹ nhân trong thiên hạ này, chỉ cần là người ngươi hợp ý, ta đều có thể giúp ngươi đạt được tâm nguyện”.

Phong Quân Dương nói rõ ràng như thế, Trịnh Luân không thể giả ngốc nữa, đành phải hỏi chàng: “Vương gia muốn nói Tạ cô nương?”

Phong Quân Dương nhìn hắn chăm chú, gật đầu nói: “Chính là Thần Niên”.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân đáp: “Thuộc hạ đã biết Tạ cô nương là người của vương gia từ lâu, sao có thể có tâm tư gì với cô ấy? Hôn lễ kia chẳng qua là vì muốn lừa gạt Hạ Trạch, không coi là thật. Nếu vương gia thích cô ấy, chỉ cần đổi tên cho cô ấy, giữ lại bên cạnh là được”.

Nghe hắn trả lời như vậy, Phong Quân Dương nhìn hắn một lát, bất chợt nở nụ cười, nói: “Được”.

Chàng bỏ qua việc này, thương lượng việc quân với Trịnh Luân, nói quá trưa, lại giữ Trịnh Luân lại dùng cơm xong mới để hắn về trong quân.

Đợi hắn đi rồi, Phong Quân Dương quay về hậu viện thăm Thần Niên, thấy nàng vẫn ngủ say chưa tỉnh, trong lòng không khỏi có phần lo lắng, phái người mời Triêu Dương Tử đến, nhíu mày hỏi: “Đạo trưởng, sao Thần Niên còn chưa tỉnh?”.

Triêu Dương Tử vừa mới chịu đòn của Tịnh Vũ Hiên, trong lòng vốn phừng phừng lửa giận, giờ nghe Phong Quân Dương hỏi thế, không nhịn được chửi thầm: vì sao chưa tỉnh, ngươi vẫn còn mặt mũi hỏi ta à?

Ông xoay người ra ngoài, nhấc bút trên bàn viết ra một đơn thuốc, quay lại đưa cho Phong Quân Dương, sầm mặt nói: “Bốc thuốc theo đơn”.

Phong Quân Dương xuất thân phú quý, đọc nhiều hiểu rộng, cũng coi như biết chút y thuật, cúi đầu nhìn đơn thuốc kia, thấy đa số là bổ thận ích khí, tăng âm tráng dương, không khỏi lấy làm lạ, giương mắt nhìn Triêu Dương Tử, hỏi: “Thần Niên sao có thể dùng mấy thứ này?”.

Triêu Dương Tử khinh thường liếc mắt, lạnh giọng nói: “Không phải cho Thần Niên, là cho ngươi”.

Ông cho rằng Phong Quân Dương dù gì cũng phải lộ chút xấu hổ, không ngờ Phong Quân Dương chỉ bình tĩnh cất đơn thuốc kia đi, sau đó hỏi ông:

https://thuviensach.vn

“Nàng chỉ cần dùng phương thuốc bổ khí huyết là được đúng không?”.

Triêu Dương Tử cực kì thán phục độ mặt dày của Phong Quân Dương, nghe vậy đáp: “Chỉ dùng cái đó trước, nếu sốt thì ta lại kê cho phương thuốc khác”.

Phong Quân Dương gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, nghĩ ngợi một chút, lại bảo Triêu Dương Tử: “Còn phải phiền đạo trưởng, kê cho nàng một phương thuốc ngừa thai”.

Trong phòng không có ai khác, Triêu Dương Tử đang thu dọn hòm thuốc, nghe thế dừng khựng động tác, quay đầu lạnh lùng lườm chàng.

Phong Quân Dương thấy ông hình như hiểu nhầm, liền giải thích: “Ta vẫn đang chịu tang, thân phận nàng lại chưa sáng tỏ, nếu có con sẽ không tốt”.

Triêu Dương Tử hỏi: “Đã biết thế, sao còn buông thả?”.

Phong Quân Dương ra vẻ ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Là ta nhất thời không khống chế được mình. Sau này sẽ không thế nữa”.

Triêu Dương Tử hừ lạnh một tiếng, giờ mới kê một đơn thuốc khác cho chàng, dặn: “Sắc xong thì cho con bé uống, đừng chậm trễ. Hơn nữa ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có bắt nạt con bé không mẹ không cha. Với tính tình sư phụ con bé, nếu khiến bà ta tức lên, chẳng quan tâm ngươi có phải người nhận lễ trời hay không, sẽ giết ngươi trước rồi báo trời đi tìm người khác!”.

“Nhận lễ trời?” Phong Quân Dương hơi nhướng mày, hỏi: “Nhận lễ trời gì?”.

https://thuviensach.vn

“Ngươi đừng ngắt lời!” Triêu Dương Tử tự biết mình lỡ lời, không dám đáp trả, chỉ lườm chàng một cái rồi nói thêm, “Hơn nữa còn có đạo gia ta ở đây, đạo gia sẽ không vô duyên vô cớ nhìn con bé bị ngươi bắt nạt đâu. Nếu con bé và ngươi tình cảm thông thuận, ta tuyệt không có ý kiến khác. Nhưng nếu ngươi dám ức hiếp nó, đạo gia ta dù liều cái mạng này cũng không để cho ngươi yên ổn”.

Phong Quân Dương nghe xong lời ông nói có chút nửa cười nửa mếu. Nếu là bình thường, chàng đương nhiên không chịu để Triêu Dương Tử uy hiếp, nhưng Triêu Dương Tử và Thần Niên thân thiết, chàng không thể không dành cho Triêu Dương Tử vài phần kính trọng, nghe vậy bèn đúng mực đáp: “Ta yêu thương nàng còn không đủ, làm sao có thể ức hiếp nàng được”.

Triêu Dương Tử giờ mới hài lòng gật đầu, mang hòm thuốc ra khỏi cửa.

Phong Quân Dương đích thân tiễn ông ra ngoài cửa rồi mới quay lại dặn dò thân vệ tâm phúc đi bốc thuốc. Mãi đến khi trời tối, thuốc mới sắc xong, Phong Quân Dương tuy không đành lòng nhưng cũng phải đánh thức Thần Niên, kéo nàng vào lòng, đưa bát thuốc đến bên môi, mềm giọng dỗ dành: “Uống thuốc rồi ngủ tiếp, ngoan nào, nghe lời ta”.

Thần Niên ngủ đến choáng váng đầu óc, mơ mơ màng màng uống hết bát thuốc rồi mới giật mình nhận ra không ổn. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phong Quân Dương, lại cúi đầu nhìn mình vài lần, quả tình khiến Phong Quân Dương thấy mà vui vẻ, cười nói: “Không phải trong mơ đâu, là thật”. Chàng nói xong, ngón tay đẩy hai bên cổ áo của mình ra, lộ ra chỗ tím đỏ dưới cổ bị nàng cắn, pha trò, “Tự nàng xem đi, đêm qua chính nàng dùng sức mạnh với ta, không thể ăn xong chùi mép rồi quỵt nợ được”.

Một lúc lâu sau, vẻ khiếp sợ trên mặt Thần Niên mới dần biến mất. Mọi chuyện bỗng dưng thành thế này, nàng thấy vừa khó xử vừa hối hận, lòng

https://thuviensach.vn

dạ đã rối bời, nhưng lại không muốn yếu thế trước Phong Quân Dương, đành phải lấy chăn bọc mình lại, cúi đầu, không nói một lời.

Phong Quân Dương để bát thuốc sang một bên, im lặng nhìn Thần Niên một lát, duỗi tay ra khẽ vuốt tóc nàng, thấp giọng nói: "Thần Niên, không có gì có thể chiếu rõ lòng người hơn sinh tử, trong lòng nàng còn yêu ta không, nàng rõ hơn ta. Thế nên đừng nói đêm qua thần trí nàng không tỉnh táo nên mới cùng ta làm vậy. Đó là tấm chân tình của nàng, là tấm chân tình bị nàng cưỡng ép đè nén".

Thần Niên lặng đi một lát, lạnh lùng nói: "Phong Quân Dương, ngươi đi ra ngoài, ta muốn ở một mình".

Lúc này, Phong Quân Dương sao chịu dễ dàng rời đi, chàng không những không đi mà ngược lại còn ngồi khuỵu xuống ghé vào giường, kề sát nàng, nói: "Thần Niên, chúng ta sống trên đời này đã không dễ dàng gì rồi, nếu yêu nhau, vì sao còn muốn hành hạ nhau?".

Thần Niên bị chàng khiến cho không còn lối đi, bật nhổm người dậy từ trên giường, nhìn chằm chằm vào chàng, giận dữ nói: "Ta yêu ngươi, đúng thế, ta yêu ngươi. Bất luận kẻ khác xem thường ta ra sao, bất kể ngươi tính kế ta thế nào, ta cũng không có tiền đồ gì cả, bản thân ta không có tự trọng, ta thích ngươi đấy. Phong Quân Dương, ngươi có được đáp án này rồi, đã hài lòng chưa?".

Nàng cố gắng mở to mắt, nhưng mặc dù thế, trong mắt vẫn ngấn lệ.

Phong Quân Dương mỉm cười nhìn nàng, ấm áp nói: "Không hài lòng, nàng thế nào cũng phải gả cho ta, sinh bảy tám đứa con cho ta, cùng ta sống đến đầu bạc răng long ta mới vừa lòng". Chàng tự tay lau nước mắt bên khóe mắt nàng, giọng nói dịu dàng mà kiên định, "Tạ Thần Niên, nàng gả cho ta, được không?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn chàng, chàng rất ít khi gọi cả họ lẫn tên nàng như thế, nàng không khỏi hoài nghi mình nghe lầm, khàn giọng hỏi lại: "Phong Quân Dương, ngươi muốn lấy ai?".

Phong Quân Dương mỉm cười, đáp: "Tạ Thần Niên, Phong Quân Dương muốn lấy Tạ Thần Niên, hắn không muốn lấy con gái Hạ gia gì cả, không muốn lấy đứa con mồ côi của vương nữ, hắn chỉ muốn lấy nữ tặc Giang Bắc - Tạ Thần Niên, cô nữ tặc cướp tài cướp luôn cả sắc ở sườn Phi Long".

Thần Niên sững sờ chốc lát, cố chấp nhếch miệng cười, nước mắt lập tức chảy xuống: "Phong Quân Dương không lấy được Tạ Thần Niên, hai người họ đã đi quá xa rồi, đã không quay về được nữa rồi".

"Quay về được!" Phong Quân Dương lấy ngón cái lau nước mắt trên gương mặt nàng, lãnh đạm nói, "Chỉ cần đi đúng hướng, bất kể bao xa, chúng ta vẫn luôn có thể quay trở về. Chẳng lẽ còn có thứ gì xa hơn khoảng cách sống chết sao? Chúng ta đi từng bước một, nếu nàng cảm thấy vất vả, thì nàng hãy đứng yên đó đợi ta, để ta đi tìm nàng".

Nói được một nửa, Thần Niên đã không chịu được ngã gục xuống giường, òa khóc nức nở. Phong Quân Dương im lặng ngồi đó, để mặc nàng khóc. Mãi đến khi ngoài cửa có thị nữ nhẹ giọng bẩm báo thuốc đã sắc xong, Thần Niên giờ mới sợ tới mức nín khóc, lại thấy bẽ mặt, dứt khoát chui hẳn vào chăn, bịt kín người lại.

Phong Quân Dương nhìn nàng mỉm cười, đứng dậy đi ra cửa bưng bát thuốc vào, kéo chăn ra, nói với Thần Niên: "Uống đi nào, bổ khí huyết".

Thần Niên rõ ràng nhớ trước đó đã uống một bát, không khỏi ngạc nhiên nói: "Sao lại uống nữa? Chẳng phải vừa mới uống sao?".

Phong Quân Dương cười tủm tỉm: "Nếu sợ uống thuốc thì sau này đừng có sính anh hùng nữa, chịu nhiều tổn thương như thế, uống thế này là ít

https://thuviensach.vn

rồi”.

Thần Niên không nghi ngờ gì, đón lấy bát thuốc uống cạn, lại nói: “Chàng tưởng ta sẵn lòng đi liều mạng chắc? Chàng nói cùng lắm nửa tháng sau sẽ trở lại, nhưng kết quả hai mươi ngày rồi vẫn chưa thấy đâu, mắt thấy Nghi Bình sắp mất, ta có thể làm thế nào?”.

Phong Quân Dương hờ hững nói: “Mất thì thôi, cần gì phải để nàng liều mạng giành lại như thế? Nàng đừng tưởng ta không biết nàng nghĩ gì, chẳng phải nàng nghĩ chết rồi thì thôi, coi như là vì ta mà chết, dù thế nào ta cũng phải vì cái ân tình này của nàng, tiếp nhận tất cả dân lưu lạc và những người trong sơn trại rồi thu xếp cho họ chứ gì”.

Thần Niên bị chàng nói trúng tim đen, nhất thời không có gì để vặn lại, chỉ cãi bướng: “Nào có đâu”.

Phong Quân Dương cười, cũng không tranh luận với nàng.

Thần Niên cũng không muốn nhắc lại chuyện này, liền hỏi Phong Quân Dương chiến sự hiện tại ra sao. Phong Quân Dương nói qua loa với nàng vài câu, nghe nàng hỏi tình hình của đám Lỗ Vinh Phong và Chu Chấn, liền đáp: “Thật ra đã trốn thoát về đây cả rồi”. Chàng dừng lại, liếc nhìn Thần Niên một cái, bất chợt hỏi nàng, “Ôn Đại Nha và Đại Ngốc đâu? Sao ta không thấy hai người họ?”.

Thần Niên đoán hai người đã nghe theo lời dặn của nàng chạy về phương Bắc, thản nhiên đáp: “Trước khi ta ra khỏi thành đã dặn dò họ rồi, nếu hừng đông ta còn chưa về thì hai người họ hãy đi trước”.

Phong Quân Dương tuy đã đoán được trước, nhưng nghe nàng nói thế, trong lòng vẫn khó tránh khỏi gợn chút khó chịu, hỏi tiếp: “Có phải nàng cũng muốn chạy theo không?”.

https://thuviensach.vn

“Trước kia quả thật là tính toán như vậy.” Thần Niên thoáng lặng đi, lại nói, “A Sách, chàng nên biết tính nết của ta. Ta nói muốn thì cho dù phải tranh cướp ta cũng dám muốn. Nhưng nếu ta nói là không muốn thì có nghĩa là ta thật sự không muốn, không cần phải giả vờ với chàng”.

Phong Quân Dương cúi đầu hừ một tiếng, hỏi: “Thế hiện giờ nàng muốn hay không muốn?”.

Thần Niên cắn cắn môi, nói: “Hiện giờ đầu óc ta rất hỗn loạn, chàng phải cho ta mấy ngày, có một số việc, ta phải nghĩ cho rõ ràng mới được”.

Phong Quân Dương không dám ép buộc nàng quá nhanh, đành phải đáp: “Được, ta cho nàng thời gian”.

Chàng nói xong liền đi ra ngoài lấy cho Thần Niên một bát cháo hoa về, nhìn nàng ăn hết rồi mới đứng dậy rời đi. Thần Niên ngủ rất lâu, đầu óc lại càng váng vất, nằm mới một lát đã mê man ngủ say. Giấc ngủ kéo dài đến tận sáng sớm hôm sau, nàng mới có thể gắng gượng ngồi dậy, mặc y phục rời khỏi giường.

Thời tiết bên ngoài tuy se lạnh, nhưng không khí rất tươi mát. Thần Niên đi dọc theo đường mòn trong phủ chưa được bao xa, cúi người nhặt hai hòn đá dưới đất lên, giương tay ném về phía sau. Hòn đá đánh thẳng vào một thân cây phía xa, một ám vệ hiện thân từ sau gốc cây, có phần xấu hổ chào nàng: “Tạ cô nương bình an”.

Thần Niên phủi phủi bụi đất trên tay, nói: “Nếu ngươi muốn đi với ta thì quang minh chính đại theo sát, chúng ta còn có thể trò chuyện đôi câu”.

Ám vệ nào dám đi đến gần nói chuyện với nàng, nghe vậy vội nói: “Tiểu nhân xin lui”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên gật gật đầu, lại nói: “Trở về bẩm với vương gia ngươi, ta không thích chàng làm thế”.

Ám vệ cung kính vâng lời, cẩn thận lui xuống.

Thần Niên đứng yên tại chỗ một lúc lâu, sau đó mới quay người sang hướng khác, bất tri bất giác đi tới nơi Triêu Dương Tử ở. Ông luôn dậy sớm, lúc này đang ở trong viện đánh một bài quyền kì lạ. Ước chừng qua thời gian một nén hương mới chậm rãi thu công, quay đầu lại liếc Thần Niên đang ngồi trên bậc thềm một cái, thấy sắc mặt nàng cũng khá, liền chỉ hỏi: “Có bị sốt không?”

Thần Niên lấy tay sờ trán mình, đáp: “Không bị”.

Triêu Dương Tử yên tâm, vào nhà xách hai cái ghế đẩu ra, mình ngồi một cái, ném cái còn lại cho Thần Niên, hỏi: “Mới sáng sớm sao đã đến chỗ ta thế này? Có chuyện gì à?”.

Thần Niên đổi sang ngồi ghế, trả lời ông: “Cũng không có việc gì, chỉ là trong lòng hơi rối loạn”.

Triêu Dương Tử thay đổi ánh mắt: “Ta không chữa được tâm bệnh”.

Thần Niên không nhịn được bị câu nói của ông làm cho bật cười, im lặng một lát, lại chợt nói: “Đạo trưởng, ta muốn tin chàng thêm một lần nữa, được không?”. Triêu Dương Tử không đáp, Thần Niên nói tiếp, “Ngày ấy lúc tưởng mình sắp chết, người trong lòng ta muốn gặp nhất vẫn là chàng. Một khi đã vậy, dù thế nào ta cũng phải cố gắng lần nữa, cho dù vẫn không thành, sau này nhớ lại cũng sẽ không hối hận”.

Triêu Dương Tử liếc nàng một cái, thở dài: “Làm sao tốt như cao chạy xa bay tiêu diêu tự tại!”.

https://thuviensach.vn

“Phải rồi, ta cũng cảm thấy đi có lẽ sẽ càng tốt hơn.” Thần Niên cười khổ, “Nhưng nếu không thử lại một phen, sau này nghĩ lại, khó tránh khỏi sẽ không cam lòng”.

Triêu Dương Tử nghe vậy gật đầu: “Cũng tốt”.

Hai người còn tán gẫu thêm vài câu, đề tài lại chuyển sang việc của nạn dân, Thần Niên nói: “Tuệ Minh đại sư trước kia từng nói chờ tình thế Nghi Bình ổn định rồi, phải đến Thịnh Đô trưng mộ tiền từ thiện cho dân lưu lạc, để sau này xuôi Nam dùng cho việc thu xếp họ. Ta phải đi tìm Tuệ Minh đại sư, hỏi đại sư khi nào khởi hành đến Thịnh Đô”.

Triêu Dương Tử nói: “Hôm qua ta có nghe lão nói rồi, không quá hai ngày nữa sẽ lên đường”.

Tuệ Minh đại sư rất có tiếng tăm ở Thịnh Đô, nếu đại sư ra mặt quyên tiền, có lẽ sẽ có được sự trợ giúp của cường hào phú thương, Thần Niên nghe thế vui mừng, nhất thời quên luôn vướng mắc yêu hận giữa mình và Phong Quân Dương, chỉ cười nói: “Việc này còn phải đi tìm Phong Quân Dương, dỗ chàng cho nhiều vàng bạc hơn một chút để sắp xếp cho dân lưu lạc, một khi đã vậy, cũng đỡ cho một số người phải bán con bán cái”.

Trên mặt Triêu Dương Tử lại không đượm nhiều vẻ vui mừng, trầm mặc một hồi, nói: “Sư phụ cô muốn đi theo lão hòa thượng”.

Thần Niên ngẩn ra, lập tức phì cười, nói: “Sư phụ luyện võ thành si, e là vẫn một lòng muốn luyện thành Ngũ Uẩn thần công nên mới túm chặt lấy Tuệ Minh đại sư không buông. Vừa lúc Thôi Tập ở Thịnh Đô, chi bằng mọi người theo đại sư qua đó luôn, tiện thể đưa Mậu Nhi đến cho Thôi Tập”.

Không ngờ Triêu Dương Tử lại nói không đi, Thần Niên biết ông không yên tâm về mình, liền khuyên nhủ: “Có đạo trưởng ở bên cạnh, tốt xấu gì

https://thuviensach.vn

còn có thể khuyên nhủ sư phụ ta, đạo trưởng cứ đi theo bà đi, cũng tránh bà gặp phải tai họa gì ở Thịnh Đô. Về phần của ta, Phong Quân Dương thật lòng thật dạ với ta, cho dù chàng đối xử không tốt với ta, ta cũng sẽ không để mình thiệt thòi".

Triêu Dương Tử nghe nàng nói vậy, bất giác vẫn chưa ra quyết định. Thần Niên lại khuyên thêm vài câu nữa, cuối cùng ông cũng đồng ý đi đến Thịnh Đô cùng Tịnh Vũ Hiên, nhưng lại nghiêm chỉnh nói với nàng: "Cô phải hứa với ta một chuyện, bất kể sau này suôn sẻ cũng được mà gian nguy cũng được, cô đều phải cố gắng mà sống cho ta".

Thần Niên gật đầu đáp: "Đạo trưởng yên tâm, điều này ta đã hứa với Tuệ Minh đại sư lâu rồi".

Triêu Dương Tử trợn trừng hai mắt, thấp giọng than thở: "Lão hòa thượng này, cái gì cũng nói trước ta".

Thần Niên mỉm cười, ngồi với ông thêm chốc lát rồi toan đi tìm Phong Quân Dương nói việc mấy người Triêu Dương Tử phải đi. Phong Quân Dương nghe xong chỉ liếc nàng, cười như có như không hỏi: "Ban đầu là Ôn Đại Nha và Đại Ngốc, giờ lại là sư phụ nàng và Triêu Dương Tử, tiếp theo sẽ là ai đây? Lỗ Vinh Phong là người của ta, đám Chu Chấn lại không giao hảo thân thiết với nàng đến thế, vậy thì tính ra cũng không còn ai khác, chẳng lẽ lại là chính nàng?".

Thần Niên bình thản nhìn chàng một lát rồi mới lên tiếng: "A Sách, chúng ta phải thử tín nhiệm nhau mới được".

Phong Quân Dương nhìn vào mắt nàng, mỉm cười: "Được, ta tin nàng".

https://thuviensach.vn

21

Nói ra thân thế

Thủy quân Thái Hưng một mực án binh bất động trên đảo giữa sông, không biết đang chờ đợi điều gì. Đại quân của Phong Quân Dương tụt lại phía sau lại đến rất nhanh, hợp binh với Trịnh Luân, bố trí phòng vệ ven bờ sông Uyển, bao vây chặt chẽ thủy quân Thái Hưng. Chẳng mấy chốc, thủy quân Giang Nam cũng xuất phát từ Thanh Hồ, hướng đến Nghi Bình. Với tình hình này, nếu thủy quân Thái Hưng không muốn chiến đấu thì chỉ có nước lui về Thái Hưng.

Mười sáu tháng Mười, đoàn người Tuệ Minh và Triêu Dương Tử khởi hành đi đến Thịnh Đô. Thần Niên đưa họ đến bến đò sông Uyển, mắt thấy tất cả lên thuyền đi rồi mới đánh ngựa quay về. Phong Quân Dương nhác thấy tâm tình nàng suy sụp, cất lời khuyên nhủ: “Chờ việc ở Nghi Bình xong xuôi, chúng ta về Thịnh Đô, đến lúc đó sẽ gặp được”.

Thần Niên khẽ khàng gật đầu, quay đầu lại ngó những thân vệ theo phía sau, giục ngựa tiến lại gần Phong Quân Dương hơn, hỏi nhỏ: “Vân Sinh có tin tức gì không? Vẫn ở chỗ Thác Bạt Nghiêu suốt à?”.

Thấy nàng cuối cùng cũng chịu đối diện với những chuyện này, Phong Quân Dương thầm thở phào nhẹ nhõm, đáp: “Phải”.

Thần Niên bất giác khẽ nhíu mày: “Thác Bạt Nghiêu cũng lạ thật, cướp Vân Sinh sắp được ba năm rồi nhưng lại rề rà không chịu lập cô ấy làm hoàng hậu, không biết trong đầu đang tính toán gì”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương im lặng chốc lát, rồi nói: “Trong đó có liên quan đến tranh chấp quyền thế trong nội bộ Tiên Thị, nói cho rốt ráo, thì là tranh đấu giữa hai thế lực cũ mới của Tiên Thị”.

Thần Niên đảo đảo mắt, lại hỏi: “Nhưng chàng và Vân Sinh còn hôn ước, phải hủy bỏ thế nào?”.

Phong Quân Dương thờ ơ mỉm cười: “Chẳng gì ngoài hai cách, hoặc là Hạ gia tìm một cái cớ hủy bỏ hôn ước, hoặc là tự ta đề cập”.

Thần Niên bất giác ngạc nhiên nói: “Chàng định đề cập thế nào?”.

Phong Quân Dương tủm tỉm liếc nàng, đáp: “Thì ăn ngay nói thật thôi, ta phải lòng người con gái khác, muốn lấy nàng làm vợ, nên chỉ có thể làm một kẻ phụ bạc, từ hôn với cô nương nhà họ Hạ”.

“Như thế không được.” Thần Niên suy nghĩ giây lát, đoạn mới bảo: “Sang năm, chàng mãn hạn tang, đến lúc đó ắt phải nhắc đến việc cưới hỏi, Vân Sinh vẫn đang ở Tiên Thị, Hạ gia sẽ phải nghĩ cách hủy hôn. Làm như vậy, bất kể là với chàng hay Vân Sinh cũng tốt hơn chút ít”.

Nàng toàn tâm lo nghĩ cho mình như vậy, trong lòng Phong Quân Dương tất nhiên hết sức vui mừng, đáp: “Được, ta nghe lời nàng”. Chàng ngừng lại, lại muốn rèn sắt khi còn nóng, thử hỏi dò Thần Niên, “Vậy còn nàng? Khi nào viết thư hòa ly(*) cho Trịnh Luân?”.

(*) *Chỉ một loại ly hôn thời cổ đại. Chế độ ly hôn cổ đại gồm “hưu thư” và “hòa ly thư”. Hưu thư là người chồng đơn phương bỏ vợ. Còn hòa ly là cách ly hôn dĩ hòa vi quý, do đôi bên vợ chồng tự thỏa thuận đồng ý ly hôn nhau chứ không xuất phát từ một phía như hưu thư.*

“Hòa ly?” Thần Niên có phần bất ngờ.

Phong Quân Dương bất giác sầm mặt lại: “Không phải hòa ly thì cái gì? Chẳng lẽ muốn hắn viết hưu thư cho nàng?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên bị chàng hỏi mà im sững, sau nói: “Việc này còn phải thương lượng với Trịnh Luân mới được, dù sao cũng có liên quan đến hắn”. Nàng bỗng nhớ lại những lời nàng và Trịnh Luân nói với nhau trên cổng thành ngày ấy, không khỏi hơi cúi đầu, thấp giọng nói: “Kỳ thật dù là hòa ly hay hưu thư, truyền tới tai đời sau, e là chàng đều phải gánh tiếng cướp thê thần tử, với chàng, với hắn, đều khó nghe”.

Phong Quân Dương cố tình muốn nàng sinh lòng áy náy, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Khó nghe cũng đành chịu, ai bảo trước kia nàng không suy nghĩ đến hậu quả, chỉ vì muốn đâm dao vào tim ta mà coi chuyện chung thân đại sự như trò đùa”.

Thần Niên mở miệng giải thích: “Tuy rằng ta hành sự hơi lỗ mãng, song cũng không phải hoàn toàn là vì dằn dỗi chàng. Lúc đó ta thầm nghĩ bản thân mình dù sao cũng sẽ không gả cho ai khác nữa, về phần Trịnh Luân, chờ sau này hắn có người thương, cứ viết hưu thư cho ta là được. Dẫu gì hắn cũng là đàn ông, sẽ không chịu nỗi khổ mang tiếng”.

“Ờ, nàng toàn thương hại người chẳng mảy may dính dáng gì, chỉ có mỗi mình ta là nàng không thương không xót.”

Thần Niên nghe ra sự ghen tuông trong lời chàng nói, bèn biện bạch: “Bọn họ đâu phải người không mảy may dính dáng, trong mắt ta, đó chính là một Thanh Phong trại khác. Ta không có khả năng bảo vệ Thanh Phong trại, nên nghĩ bằng mọi giá cũng phải bảo vệ những con người này”.

Phong Quân Dương biết Thanh Phong trại chính là khúc mắc không tháo gỡ được của nàng, im lặng một hồi, rồi nhẹ nhàng nói: “Thần Niên, chuyện Thanh Phong trại, thật sự là ta lo nghĩ không chu toàn, ta chỉ không nghĩ nó lại quan trọng với nàng đến vậy”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cười nhạt, lắc đầu nói: “Không liên quan đến chàng, đừng nói là chàng, ngay cả ta trước đó cũng chưa từng nghĩ đến. Xưa kia ta chỉ coi đó cùng lắm là một nơi mình dừng chân, đợi đến khi mất đi rồi mới biết, đó là cuộc sống ta đã trải qua mười sáu năm”.

Nhất thời, cả hai đều lặng đi. Khi trở lại phủ thủ thành thì đã quá giữa trưa. Phong Quân Dương có việc quân phải xử lý, Thần Niên cũng dồn ứ rất nhiều công vụ trong trại, hai người chia tay nhau ở sân trước, một vào sảnh lớn, một đến thư phòng.

Bởi Ôn Đại Nha không ở đây, Thần Niên ngay lập tức thấy được sự phức tạp của công việc trong trại, nàng tìm mấy người Lỗ Vinh Phong và Chu Chấn đến, ai nấy bận bịu đến tận khi trời tối mới có thể nghỉ ngơi. Bên ngoài có thị nữ đưa bánh ngọt đến, Thần Niên nghĩ có lẽ là Phong Quân Dương cử đến, đột nhiên đổi ý muốn đến gặp chàng một phen, bèn bảo mấy người Lỗ Vinh Phong cứ ăn bánh nghỉ ngơi trước, mình thì lặng lẽ đến thư phòng tìm người kia.

Đi được nửa đường thì gặp Trịnh Luân từ chỗ Phong Quân Dương đi ra, cả hai trùng hợp chạm trán nhau. Trịnh Luân thoáng sửng sốt, nhìn Thần Niên, thờ ơ nói: “Tạ trại chủ”.

Đây là lần chạm mặt đầu tiên của hai người kể từ sau khi Trịnh Luân mang binh đến cứu Nghi Bình. Lần trước lúc đoạt Nghi Bình, hai người cũng coi như từng kề vai chiến đấu, sau còn từng trải qua chuyện thành thân, Thần Niên nghĩ người này là một trang nam tử quang minh lỗi lạc, ấn tượng về hắn thay đổi rất nhiều. Nàng mỉm cười với hắn, thuận theo hỏi: “Huynh mới từ chỗ vương gia nhà huynh ra đấy à?”.

Trịnh Luân gật khẽ, ngoái đầu bảo hai thân vệ sau đi trước, lại hỏi Thần Niên: “Nếu Tạ trại chủ rảnh rỗi, có thể đi cùng Trịnh Luân, nói mấy câu không?”.

https://thuviensach.vn

Bởi chuyện thành thân, trong lòng Thần Niên luôn tồn tại vài phần áy náy với hắn, đang toan tìm hắn xin lỗi thì nghe hắn yêu cầu như thế liền đáp ngay: "Được, vừa dịp ta cũng có chuyện muốn nói với Trịnh tướng quân".

Hai người bước đi chậm dọc theo con đường nhỏ trong phủ, Trịnh Luân chợt cất tiếng hỏi Thần Niên; "Cô muốn nói trước hay để ta nói trước".

"Trịnh tướng quân nói trước đi vậy."

Trịnh Luân không chút khách khí, nói: "Cũng được. Tạ trại chủ, người như ta xưa nay đã không nói thì thôi, nhưng một khi đã nói thì có vài câu e không thuận tai, mong cô đừng trách".

Thần Niên liếc hắn một cái: "Huynh có chuyện gì cứ nói thẳng là được".

Trịnh Luân nói: "Xưa kia ở Thanh Châu, khi ta vừa thấy Tạ trại chủ, ấn tượng với cô thực sự không tốt, cô láu cá giả dối, ăn nói tùy tiện, lại còn thân mật thắm thiết với Diệp Tiểu Thất kia, kế đó lại dây dưa không rõ với vương gia. Nếu cô chịu an phận thủ thường làm cơ thiếp thì cũng thôi đi, nhưng cô lại vì được sủng ái mà kiêu ngạo".

Thần Niên không ngờ hắn lại nói ra những lời này, ngoài bất ngờ còn thêm phần giận dữ, cố sức mím chặt môi, im lặng không nói.

Trịnh Luân vẫn chưa nhìn nàng, chỉ một mực nói những lời của mình: "Vương gia khổ sở giữ cô lại thế mà cô vẫn một lòng ra đi, khiến người thất lễ vì cô. Ta bắt đầu nghĩ cô coi như cũng có chút cốt khí, ai ngờ cô nói phải đi nhưng hết lần này đến lần khác vẫn xuất hiện trong tầm mắt người, khơi gợi người, đùa bỡn người, cố tình dở đục dở trong với Lục Kiêu, dùng thủ đoạn muốn nghênh còn cự làm bộ làm tịch".

Nghe đến đây, sắc mặt Thần Niên đã hết sức khó coi, nàng dừng chân, cứng người cất giọng hỏi Trịnh Luân: "Đã nói xong chưa?".

https://thuviensach.vn

“Chưa.” Trịnh Luân quay người lại nhìn nàng, trầm giọng nói tiếp, “Tuy đạo đức cá nhân của cô có khiếm khuyết, nhưng lại thu nạp sơn tặc, cứu giúp nạn dân, coi như là hiểu vài phần đạo nghĩa. Chỉ bằng việc này, cho dù ta không vừa mắt lời nói và hành động của cô, song cũng phải kính trọng cô vài phần”.

Thần Niên không khỏi cười ruồi ha ha một tiếng: “Ta thật sự không đảm đương nổi vài phần kính trọng của ngươi”.

Trời bắt đầu tối hẳn, nhưng càng làm nền cho khuôn mặt tươi cười trắng bợt nhợt nhạt của nàng, chỉ có đôi mắt đen như mực là phát sáng, giống như bị lửa giận thiêu đốt cháy rực.

Trịnh Luân mặt mày lạnh tanh nhìn nàng, tiếp tục nói: “Sau này khi đoạt được Nghi Bình, cô còn nói hiên ngang lẫm liệt nhường ấy, dường như muốn liều mình xả thân vì quân lính và bách tính trong thành. Ta còn thật sự tưởng cô là người đại nhân đại nghĩa, cược cả tính mệnh bản thân gia đình, tiền đồ cá nhân, cưới hỏi cô đàng hoàng. Không ngờ cô trên đầu còn gắn tên Trịnh phu nhân mà dâm đãng trơ tráo, giữa ban ngày ban mặt nói lời dâm loạn, cô…”.

Thần Niên không nghe tiếp được nữa, giơ tay nhằm mặt hắn mà tát. Trịnh Luân không đề phòng, động tác của Thần Niên lại nhanh không gì sánh nổi, chỉ nghe một tiếng “chát” vang dội vang lên, một tay nàng đã tát vào mặt Trịnh Luân. Trịnh Luân ban đầu là ngẩn ra, sau liền giận dữ, vung chưởng đánh về phía Thần Niên.

Võ công Thần Niên tuy rằng tiến bộ nhưng so với Trịnh Luân thì vẫn dưới cơ, chỉ mới vài chiêu, nàng đã bị hắn làm cho thụt lùi vài bước, va phải một thân cây. Vết thương sau lưng nàng vừa bắt đầu đóng vảy, va chạm như vậy lập tức nứt toác, đau đến mức cứng cả người, trong mắt tức thì ngấn nước.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Trịnh Luân hận nàng vô cùng tận, nhưng thấy dáng vẻ nàng như vậy, trái tim lại run lên. Nhất thời, hắn chỉ cảm thấy hận, song không rõ là hận nàng hay hận mình. Như để đè nén tình cảm khác thường trong lòng, hắn không dằn được mình cố tình làm nhục nàng, để nàng cũng khó chịu giống như hắn, "Cô thẹn quá thành giận ư? Ta có đổ oan cho cô không?".

Thần Niên trợn tròn hai mắt, lửa giận hừng hực, nói gằn từng chữ một: "Trịnh Luân, ngươi là tên khốn vô liêm sỉ".

Trịnh Luân cười tự giễu, nói rằng: "Nói đúng lắm, chính là tên khốn vô liêm sỉ. Giờ ai chẳng biết trên đầu Trịnh Luân ta đang đội cái mũ xanh(*) bóng loáng?".

(*) *Chỉ việc bị cắm sừng.*

Thần Niên nói: "Hôn sự giữa chúng ta vốn là hữu danh vô thực, hiện Nghi Bình đã về tay Phong Quân Dương, người trong thiên hạ đều biết hôn lễ đó không phải là thật, chẳng qua chỉ nhằm đánh lừa Hạ Trạch, cho dù ta và Phong Quân Dương ở bên nhau, có hỏng cũng là hỏng danh tiếng của ta".

Trịnh Luân nghe thế bèn nói: "Tình hình thực tế là một chuyện, nhưng bề ngoài lại là một chuyện khác. Ví như vương gia ở trong triều nói ta phản bội, ta cũng chỉ có thể làm một kẻ phản bội, cho dù ta quy thuận triều đình một lần nữa, cũng chỉ là ta hối hận ban đầu đã làm sai, lạc đường biết quay đầu lại mà thôi, tuyệt đối không phải là ta trung thành với vương gia như trước, vì người mà giết Tiết Thịnh Anh, đoạt được Thanh Châu. Cho nên cô gả cho người, truyền đến tai hậu thế, người chính là kẻ chiếm thê tử của thần tử, là vết nhơ làm quân vương của người".

"Nhưng bây giờ ta không hề nghĩ sẽ dùng cái tên Tạ Thần Niên này để gả cho chàng!" Thần Niên cố nén nước mắt, vì dùng quá nhiều sức, thân thể

https://thuviensach.vn

đã hơi run lên, run giọng nói: “Ta có thể từ bỏ thân phận Tạ Thần Niên, thay tên đổi họ”.

Trịnh Luân nhíu chặt mày kiếm: “Cô thật sự muốn đổi một thân phận khác để làm thiếp cho người?”.

“Ta tuyệt không làm thiếp!”

“Cô không làm thiếp?” Trịnh Luân không hề biết Vân Sinh đang ở Tiên Thị, suy nghĩ một chốc, trong lòng không khỏi càng thêm phẫn nộ, “Chẳng trách cô lại làm lại như thế, hóa ra là để ép vương gia lấy cô làm vợ? Vậy Vân Sinh tiểu thư phải làm sao?”.

Thần Niên không biết vì sao hắn lại tức giận như thế, thấy hắn từng bước từng bước ép sát, cũng không muốn giải thích với hắn, chỉ cả giận nói: “Đây là chuyện giữa ta và Phong Quân Dương, liên quan gì đến ngươi? Chẳng phải ngươi thích Vân Sinh sao? Cô ấy không gả được cho Phong Quân Dương, ngươi đáng ra phải âm thầm vui mừng mới phải chứ. Lẽ nào ngươi cam tâm tình nguyện nhìn người con gái mình thích gả cho chủ nhân của ngươi? Thứ lòng trung thành gì vậy?”.

Trịnh Luân nghe thế, không nghĩ ngợi gì, giơ tay định tát Thần Niên, tay đi được nửa đường mới giật mình tỉnh táo, vội dừng lại. Thần Niên ngẩng mặt nhìn hắn, khiêu khích nói: “Sao hả? Bị ta nói trúng tim đen phải không? Ngươi mới là thẹn quá hóa giận thì có”.

Trịnh Luân bị nàng khích tức phát điên, lạnh lùng nói: “Cô không xứng nhắc đến Vân Sinh tiểu thư”.

“Ta không xứng?” Thần Niên tức giận cười, “Vì cớ gì? Vì xuất thân ư? Trịnh Luân, ngươi nói nhiều như thế, bới móc rất nhiều lỗi lầm của ta như thế, chẳng phải vì coi thường xuất thân của ta sao? Cùng một việc, ta làm thì bỗ bã phóng đãng, Vân Sinh làm thì ngây thơ hồn nhiên. Ta và Phong

https://thuviensach.vn

Quân Dương dây dưa ba năm, thiên hạ biết cả, tiếng tăm mất hết. Cô ấy rơi vào tay Thác Bạt Nghiêu, cho đến bây giờ người đời vẫn đều tưởng cô ấy là thục nữ chốn phòng khuê, thuần khiết vô tội".

Trịnh Luân nghe mà cứng người, hỏi: "Vân Sinh ở trong tay Thác Bạt Nghiêu?".

Thần Niên đã tức giận từ trước chẳng liếc mắt, cũng mắt điếc tai ngơ với câu hỏi của hắn, chỉ vặn hỏi từng câu một: "Xuất thân? Xuất thân thì sao chứ? Ngươi chỉ biết Vân Sinh là con gái nhà họ Hạ, vậy ngươi có biết cha ruột ta là Hạ Trăn không? Ngươi chỉ biết mẫu thân cô ấy là quận chúa Vân Tây cao quý, vậy ngươi có biết mẫu thân ta chính là vương nữ của Tiên Thị không? Mẫu thân ta mới là chính thê kết tóc với Hạ Trăn, ta mới là trưởng nữ thật sự của ông ta!".

Trịnh Luân bị những lời nàng nói làm cho sửng sốt: "Cô nói gì?".

Thần Niên cười chế nhạo, lạnh lùng nói: "Đây là xuất thân các người coi trọng đấy, nhưng ta lại chẳng coi ra gì".

Nói xong câu này, nàng bèn vung chưởng về phía Trịnh Luân, làm hắn lùi lại, nàng liền nhân cơ hội thoát thân, nhẹ nhàng rời đi. Thân hình nàng rất nhanh, chờ khi Trịnh Luân có phản ứng, đuổi đến cửa bên của sân sau thì đã không thấy bóng dáng Thần Niên đâu. Tới giờ này, Trịnh Luân mới tỉnh táo lại, tuy hắn sợ Thần Niên gặp chuyện bất trắc, nhưng cũng biết là không thể kinh động Phong Quân Dương, chỉ một mình ra phố tìm Thần Niên.

Lại nói đến Thần Niên, đi một mạch không mục đích, mãi đến khi sắc trời đen kịt, trên đường không còn ai đi lại nữa, nàng mới dần dần chậm lại. Nàng biết Trịnh Luân luôn không ưa mình, song nào giờ chưa từng nghĩ trong mắt hắn nàng lại bất kham đến vậy. Tuy nàng từng nói không thèm để

https://thuviensach.vn

ý đến tiếng tăm, nhưng khi thật sư nghe được những điều về mình trong miệng người khác, trong lòng khó tránh khỏi nóng ruột buồn phiền.

Dẫu vậy, nàng vẫn muốn gả cho A Sách. Chỉ cần chàng thật lòng, nàng sẽ không sợ. Nếu chàng bằng lòng bất chấp tất cả để cưới Tạ Thần Niên, Tạ Thần Niên cũng dám vứt bỏ tất cả vì chàng. Cho dù giống như mẫu thân trước đây, lâm vào kết cục thê lương, nàng cũng không kiềng!

Vừa nghĩ như thế, tâm trạng Thần Niên bỗng nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều. Tâm nàng đã tĩnh rồi, tai mắt cũng tinh thông hơn rất nhiều, chẳng mấy đã phát hiện phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ đi theo. Thần Niên do dự một chút, quay người lại, trầm giọng hỏi: “Vị bằng hữu này, ngươi theo ta lâu như thế, có việc gì vậy?”.

Một lát sau, một gã trai áo xanh đi từ trong con ngõ ra, cung kính nói với Thần Niên: “Tạ cô nương, chủ nhân của tiểu nhân muốn gặp cô nương, đặc biệt lệnh cho tiểu nhân đến đây mời cô”.

Thần Niên khẽ nhíu mày, hỏi y: “Chủ nhân của ngươi là ai?”.

Gã trai mỉm cười lãnh đạm, đáp: “Tạ cô nương gặp rồi sẽ biết, mời cô nương theo tiểu nhân ra khỏi thành gặp người”.

Thần Niên cười nhạt, nói: “Chủ nhân các ngươi đến thân phận cũng không dám nói cho kẻ khác biết, dựa vào đâu ta phải nghe các ngươi?”.

Không ngờ y lại nói: “Nếu Tạ cô nương không chịu đi, vậy mong cô nương thứ cho tiểu nhân vô lễ”.

Y nói xong liền chậm rãi tiến lên phía trước, quả thật muốn so chiêu với Thần Niên. Thần Niên thấy hai huyệt thái dương y giần giật, biết y ắt là cao thủ nội công, bất giác có chút kiêng dè, cố tình cười nhạt hai tiếng, uy hiếp y: “Ta khuyên ngươi đừng động thủ, thứ nhất, ngươi chưa chắc đã đánh

https://thuviensach.vn

được ta, thứ nhì, cho dù ngươi có thể đánh được ta, cũng không đưa ta đi được. Thân vệ của ta ở ngay gần đây, sẽ đến rất nhanh".

Nàng vốn chỉ cố tình dọa y, không ngờ người nọ lại dừng bước thật, nói: "Cô nương nói đúng, chủ nhân lệnh cho tiểu nhân đến mời cô nương, nếu tiểu nhân động thủ với cô, người nhất định sẽ không thích".

Thần Niên có vẻ ngạc nhiên, giương mắt nhìn thấy Trịnh Luân từ xa xa tới, giờ mới hiểu ra vì sao gã trai nọ đột nhiên thay đổi thái độ.

Gã trai thừa dịp Trịnh Luân chưa tới, liền nói nhỏ rằng: "Chủ nhân tiểu nhân họ Hạ, tên chỉ có độc một chữ Trăn. Mong Tạ cô nương nể tình người không ngại vạn dặm đường xa đến đây vì cô, ra khỏi thành gặp mặt người".

Thần Niên chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, hoảng hốt mất một chốc mới hoàn hồn.

Trịnh Luân giờ đã đến gần, cũng không buồn nhìn gã trai bên cạnh, chỉ nói với Thần Niên: "Đêm đã khuya rồi, mời Tạ trại chủ trở về, tránh để vương gia lo lắng".

Lúc này, Thần Niên sẽ tuyệt đối không đấu khẩu với hắn, nghe thế chỉ thong thả gật đầu, quay đầu sang nhìn gã trai áo xanh, cười nói: "Giờ đang lúc chiến loạn, nếu ông ta bắt ta làm tù binh thì phải làm sao? Ngươi về nói với ông ta, nếu muốn gặp ta thì hãy vào Nghi Bình. Nếu ông ta đã không ngại vạn dặm đường xa đến đây, ta tất sẽ hết lòng khoản đãi".

Gã trai hơi cúi người, lặng lẽ rút lui. Đợi khi người nọ đi xa rồi, Thần Niên mới nhìn Trịnh Luân, lạnh lùng hỏi hắn: "Sao hả? Ngươi hạ nhục ta còn chưa đủ, nên mới phải đuổi theo để mắng chửi thêm vài câu nữa?".

Trịnh Luân không để ý đến giọng điệu mỉa mai của nàng, chỉ hỏi: "Cô thật sự là con gái của Hạ Trăn?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên lạnh lùng cười: “Việc này liên quan gì đến ngươi?”.

Trịnh Luân lại hỏi: “Cô muốn lấy tên Vân Sinh gả cho người?”.

Thần Niên giương mắt nhìn hắn, đáp rành rọt từng câu từng chữ: “Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không cướp thân phận Vân Sinh tiểu thư của ngươi, ngươi thấy cô ấy nghìn tốt vạn tốt, nhưng trong mắt ta chẳng đáng một đồng”.

Câu trả lời này làm Trịnh Luân ngờ vực khó hiểu, hắn cau mày nhìn Thần Niên, hỏi: “Vì sao?”.

Năm đó trên thánh chỉ ban hôn viết rằng gả con gái họ Hạ cho Phong Quân Dương, nếu thật đúng như lời nàng nói, nàng cũng là con ruột Hạ Trăn, vậy thì nàng dùng danh nghĩa con gái nhà họ Hạ gả cho Phong Quân Dương là danh chính ngôn thuận. Cho dù phu nhân Phong thị phản đối, nhưng hiện Vân Sinh đang nằm trong tay Thác Bạt Nghiêu, phu nhân Phong thị cũng không thể làm gì khác.

Thần Niên chỉ là xúc động nhất thời nên mới nói ra thân thế của mình cho Trịnh Luân biết, giờ tâm tình hòa hoãn lại, sao còn có thể trò chuyện với hắn về cha mẹ ruột mình được. Nàng lạnh lùng nói: “Trịnh tướng quân quan tâm nhiều quá rồi đấy. Lúc đó khi ta và ngươi thành thân đã nói trước, tất cả chẳng qua là làm cho người khác xem. Giờ ngươi lại lật lọng, như thể ta thật sự gả cho ngươi nhưng lại yêu đương vụng trộm cùng ai đó, không một lòng với ngươi”.

Cơn giận trong lòng Trịnh Luân lại bùng lên: “Bất kể thật hay giả, giờ cô đều là thê tử của Trịnh Luân này, không nên lập lờ nước hến với vương gia”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghe hắn nói vậy, tức giận đến nỗi nở nụ cười, vặn lại: "Ngươi cứ nắm chặt lấy hôn lễ đó không buông, tùy tiện nhục mạ ta, rốt cuộc là bực bội vì hành vi phản bội của ta hay là để lên tiếng bất bình cho Vân Sinh tiểu thư của ngươi?".

Trịnh Luân nhất thời bị nàng hỏi ngược lại, câu trả lời rõ ràng nằm ngay trên đầu lưỡi nhưng hắn lại không dám nói ra miệng, dường như đó là một con quái thú bị giam cầm quá lâu, một khi thả ra là sẽ ăn thịt người. Hắn không dám, cũng không thể thả nó ra.

Thần Niên thấy thế lại cười chế nhạo, nói tiếp: "Ngươi thích Vân Sinh, mạnh dạn theo đuổi cũng được mà lặng lẽ bảo vệ cũng xong, ngươi thích làm cái gì thì làm cái đó, đó là chuyện của ngươi, ta không quản được. Cũng như vậy, ta có gả cho Phong Quân Dương hay không cũng là chuyện của ta, không tới phiên ngươi xen vào! Chỉ có điều ngươi đừng cho rằng tình cảm của ngươi là thuần khiết cao quý, còn của người khác là đê tiện vô sỉ. Trịnh Luân, hôm nay ta nói cho hết lời, sau này ngươi xem ta là liệt nữ trinh tiết cũng được, là phụ nữ lăng loàn cũng được, ta tuyệt không quan tâm!".

Nàng nói xong bèn đi luôn, không ngó ngàng đến Trịnh Luân. Trịnh Luân cũng không cản nàng nữa, chỉ một mình đứng trên phố, hơi cúi đầu, bất động một lúc lâu.

Phong Quân Dương sai người đưa điểm tâm đến cho Thần Niên, đoán rằng nàng sẽ đến tìm mình, ngờ đâu chờ mãi đến đêm mà không thấy nàng đến bèn phái người qua đó hỏi mới biết Thần Niên đã đi lâu rồi. Trong lòng chàng bất giác căng thẳng, không nhịn được đứng dậy đi ra ngoài tìm, người vừa mới đến hành lang thì Thần Niên đã ở ngoài về.

Phong Quân Dương thở phào một hơi, đứng đó chờ nàng đến gần, nhỏ giọng hờn giận bảo: "Ra ngoài vừa không chịu nói với ai một tiếng, vừa không chịu gọi ai đi theo, còn tưởng là nàng chạy mất rồi".

https://thuviensach.vn

Tâm tình Thần Niên vốn hết sức phiền muộn, nghe xong câu này lại không giấu nổi nụ cười, nói: “Chàng nói gì thế? Đang êm đang đẹp, ta chạy gì chứ?”.

Phong Quân Dương không tiếp lời, cụp mắt xuống, theo sau Thần Niên vào phòng. Trong phòng ánh nến chiếu rọi, giờ chàng mới nhìn ra trên y phục của nàng loáng thoáng rớm vết máu, không khỏi biến sắc: “Chuyện gì thế này? Sao trên lưng nàng lại có máu?”.

Bị chàng nhắc đến, Thần Niên giờ mới cảm thấy vết thương sau lưng thấm đau, quờ tay sờ thử, quả nhiên thấy đầu ngón tay dính máu. Nàng không muốn Phong Quân Dương nảy sinh hiềm khích với Trịnh Luân vì mình, liền đáp qua quýt: “Bất cẩn va phải một chút thôi, chắc là vết thương bị rách ra. Không sao đâu, chàng gọi một thị nữ đến đây, giúp ta bôi thuốc lại là được”.

Phong Quân Dương nhìn nàng chăm chăm, hỏi: “Nàng đánh nhau với người ta?”.

Thần Niên gật đầu, nửa thật nửa giả đáp: “Vừa nãy lúc ta đi tản bộ trên đường, phát hiện có người theo dõi, nên có so vài chiêu”.

“Ai?” Phong Quân Dương lạnh giọng hỏi.

Thần Niên cười hờ hững, đáp: “Nói ra sợ là chàng cũng không ngờ được, là người do Hạ Trăn phái đến, nếu ta đoán không lầm, e là thân thế của ta đã bị ông ta biết rồi”.

Phong Quân Dương nghe thế ngây người: “Hạ Trăn đến rồi?”.

“Ừm, nói là ở ngoài thành, muốn gặp mặt ta, bị ta từ chối rồi. Ta bảo y truyền lời cho Hạ Trăn, nếu muốn gặp ta thì tiến vào Nghi Bình, ta chắc

https://thuviensach.vn

chắn sẽ hết lòng khoản đãi". Nàng nói, cảm thấy cơn đau sau lưng, không khỏi hít một hơi, đưa mắt nhìn Phong Quân Dương vẫn đứng yên đó, giục chàng: "Tìm một thị nữ đến bôi thuốc cho ta nhanh lên. Chờ lát nữa ta sẽ nói cặn kẽ mọi chuyện cho chàng nghe".

Phong Quân Dương giờ mới hoàn hồn, nói: "Còn tìm thị nữ làm gì, ta bôi thuốc cho nàng là được".

Chàng tiến đến giúp nàng cởi vạt áo, trong đầu Thần Niên bỗng vang lên giọng nói của Trịnh Luân, không khỏi chặn tay Phong Quân Dương lại, thấp giọng hỏi: "Chàng có thấy ta tùy tiện phóng đãng không?".

Phong Quân Dương nghe thế bỗng dừng động tác, hỏi: "Cớ sao nói thế?".

Thần Niên cúi đầu nói: "Từ nhỏ ta đã lớn lên với đám Diệp Tiểu Thất, không có nam nữ khác biệt gì cả. Quen biết chàng chưa được hơn tháng đã thất thân. Sau này lại như hình với bóng cùng Lục Kiêu. Ngay cả bây giờ, trên đầu ta vẫn mang danh thê tử của Trịnh Luân mà lại như thế này với chàng, chẳng phải là lẳng lơ ướt át như miệng người ta hay nói sao".

"Im miệng!" Phong Quân Dương mắng khẽ, chàng lấy tay nâng mặt nàng lên, ánh mắt giao với mắt nàng: "Ở đâu ra cái người tự mắng mình như thế?".

Thần Niên cười chua chát, nói: "Nhưng trong mắt người khác, ta là như thế".

Phong Quân Dương nghiêm túc nói: "Người khác thấy thế nào, liên can chi tới chúng ta? Ta biết nàng không vậy! Nàng và Diệp Tiểu Thất là đạo nghĩa huynh đệ, nàng và Lục Kiêu là tình cảm bạn bè. Về phần Trịnh Luân, lại càng không liên quan đến nàng. Nàng và ta mới là ái tình nam nữ, nếu chúng ta đôi tim cùng nhịp, có gì là sai?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên biết chàng giỏi ăn giỏi nói, nhưng lúc này nghe thế, dạ sinh cảm động, ngơ ngác gọi chàng: "A Sách…".

Phong Quân Dương cười với nàng, lấy thuốc trị thương bôi cho Thần Niên, miệng nhẹ nhàng căn dặn: "Sau này đừng nói mấy lời vớ vẩn này nữa".

Thần Niên lấy y phục che trước người, ngoan ngoãn quay lưng lại, mặc cho chàng bôi thuốc giúp, một lúc lâu sau, không nhịn được cười khẽ, nói: "Ta nói thật mong chàng đừng giận, ban đầu ta cũng từng động lòng với Lục Kiêu, huynh ấy đối xử với ta rất tốt, ta từng nghĩ chờ khi ta có thể quên chàng rồi, sẽ ở bên huynh ấy, cũng không đến nỗi nào".

Nàng tưởng Phong Quân Dương sẽ bực mình, ít nhất cũng nói vài câu ghen tuông, nào ngờ đâu chàng lại trầm mặc một lát, đoạn thấp giọng bảo: "Ta biết".

Thần Niên không ngờ chàng lại nói vậy, quay đầu lại đưa mắt ngắm chàng. Phong Quân Dương thấy đôi đồng tử đen huyền tỏa sáng, linh động đầy sức sống, không khỏi mỉm cười, lấy tay đẩy đầu nàng lại, cười bảo: "Nhìn gì mà nhìn? Việc này ta sẽ ghi nhớ cả đời".

Thần Niên chun mũi, nhỏ giọng cãi: "Ta chỉ động tâm một tí tẹo thôi".

Phong Quân Dương phía sau một lúc không nói không rằng, nàng đang lấy làm lạ thì chàng lại khom lưng, tựa đầu gác khẽ lên lưng nàng, thì thào: "Thần Niên, ta rất sợ".

Thần Niên sững sờ một lát, nhưng lại hiểu nhầm ý chàng, bất giác bật cười, nói: "Đều đã là chuyện quá khứ rồi, chàng còn sợ gì?".

https://thuviensach.vn

Nàng nói xong, lại xoay người lại, nghiêm mặt nói với Phong Quân Dương: “Nói đến lẽ này, ta cũng có lời muốn nói với chàng. A Sách, hiện tại mặt dù chàng nguyện coi thường thanh danh vì ta, nhưng ta lại không muốn chàng mang tiếng quân đoạt thê tử của thần”. Chàng giúp ta tìm một thân phận ở Giang Nam hoặc Lĩnh Nam, bất kể là thế gia cũng được mà thường dân cũng xong, chỉ cần không phải là con gái Hạ gia, thế nào cũng được”.

Nàng nói ra lời này, Phong Quân Dương cũng không thấy bất ngờ, nhưng trong lòng không những không thấy vui mừng mà thậm chí còn có sự khủng hoảng mơ hồ. Chàng ngơ ngẩn nhìn nàng một lát, chợt nói: “Cứ làm Tạ Thần Niên đi, ta không muốn nàng đổi thân phận, ta muốn nàng quang minh chính đại gả cho ta”.

Thần Niên nghe thế mỉm cười, nhưng cười rồi lại không nén nổi nước mắt. Không chờ Phong Quân Dương đưa tay lau cho, nàng đã tự quệt bừa hai cái, “Đổi đi. Thực ra gọi là gì cũng không quan trọng”. Nàng dừng lại một chút, mới thấp giọng nói, “A Sách, trước kia Tạ Thần Niên ta phải làm sơn tặc, chẳng qua là vì lúc đó ta thật sự không thể làm gì khác”.

Nàng không muốn làm thiếp của chàng, trơ mắt nhìn chàng lấy vợ sinh con, nhìn một cô gái khác còn có tư cách ở bên chàng hơn nàng. Nàng cũng không muốn quay về Hạ gia có mối thù giết mẹ với mình, mượn thân phận Vân Sinh gả cho chàng. Nên nàng chỉ có thể cắn chặt răng, làm nữ tặc Tạ Thần Niên của nàng, chúng càng xem thường nàng, nàng lại càng phải đứng thẳng lưng, làm Tạ Thần Niên của nàng.

Nước mắt trên mặt lau mãi không sạch, Thần Niên bất giác có phần thẹn thùng, cúi đầu sửa sang y phục của mình. Một lúc lâu sau, nàng mới có thể miễn cưỡng khống chế được cảm xúc, cười nói: “Chàng đừng chê cười ta, cũng để ta tùy hứng lần này đi, ta thật sự không thể trở về Hạ gia. Mẫu thân của ta chết ở đó, bọn họ xem thường bà, bọn họ hại chết bà…”.

https://thuviensach.vn

Nàng không nói được nữa, nước mắt vừa cầm lại trào ra. Phong Quân Dương không nói gì, đột nhiên ôm nàng vào lòng. Cánh tay chàng dùng sức rất mạnh, siết chặt, khiến miệng vết thương của nàng cũng đau theo, Thần Niên không khỏi gọi chàng khe khẽ: "A Sách?".

Phong Quân Dương tựa như không hề để ý, chỉ thấp giọng nói: "Thần Niên, sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng, nàng tin ta, sau này ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng".

Người ta nói phàm là con gái, đều dễ bị một chữ "tình" làm cho mù quáng, Thần Niên chỉ tưởng Phong Quân Dương bị mình làm cảm động, nghe vậy trái lại nín khóc mỉm cười, gắt: "Chàng phải đối xử thật tốt với ta!".

Nàng đẩy Phong Quân Dương ra, lại nói: "Chúng ta đừng nói chuyện phiếm nữa, nói chính sự đi. Chàng nói xem sao Hạ Trăn lại tra ra nơi ở của ta, Thác Bạt Nghiêu sẽ giấu thân phận của ta, Lục Kiêu cũng sẽ không nói ra, chẳng lẽ ông ta lại biết được tung tích của nghĩa phụ ta?".

Phong Quân Dương cụp mắt xuống, lặng lẽ một lát, đáp: "Không biết".

Thần Niên ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Chàng bảo ông ta dám vào thành Nghi Bình không?".

Phong Quân Dương giờ mới giương mắt nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Nàng muốn gặp ông ta?".

Thần Niên bất giác nhíu mày, nhẹ nhàng nói: "Ta không biết, A Sách, ta thật sự không biết. Ông ta là thủ phạm hại chết mẫu thân của ta, nhưng lại là cha ruột của ta, là người ta luôn luôn mang mối hận nhưng mãi mãi không thể trả thù".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng nói: “Nếu đã vậy, chúng ta sẽ không gặp ông ta”.

“Vì sao phải trốn? Nếu ông ta dám tới thì ta cũng dám gặp. Bản thân ta tò mò ông ta sẽ có thái độ gì khi gặp ta, nói lời tình cảm cha con với ta hay là chửi rủa ta giúp người ngoài đoạt Nghi Bình của ông ta.”

Phong Quân Dương luôn hiểu lòng người, nhưng lúc này cũng không khỏi thấp thỏm, không đoán được Hạ Trăn đến Nghi Bình sẽ mang thái độ gì. Chàng lặng đi một lát, rồi nhẹ giọng nói: “Dù sao chúng ta cũng không muốn nhận ông ta, quan tâm thái độ của ông ta làm gì!”.

Thần Niên nghe vậy không khỏi mỉm cười: “Đúng thế”.

Hôm sau là Mười bảy tháng Mười, là sinh nhật hai mươi tuổi của Thần Niên. Vì ngày sinh nàng chỉ cách ngày giỗ mẫu thân nàng hai ngày, Mục Triển Việt xưa nay không chịu cho nàng mừng sinh nhật, sau này nàng lại một mình lo toan cuộc sống, càng không chú ý đến nữa. Buổi sáng khi Phong Quân Dương mang một bát mì trường thọ to đến cho nàng, Thần Niên ngẩn ra rồi mới vỡ lẽ, không khỏi vỗ trán nói: “Thế mà mình lại quên mất”.

Phong Quân Dương tươi cười nhìn nàng, giục giã: “Ăn mì nhanh lên rồi ta đưa nàng qua sông đến bờ Nam chơi”.

Thần Niên trố mắt: “Đến bờ Nam? Quân vụ của chàng phải tính sao bây giờ. Hôm qua ta cũng dồn lại một đống việc chưa làm, nếu Lỗ đại thúc đến tìm ta thì sao?”.

Phong Quân Dương nghe thế chỉ cười, ghé sát vào nàng nhỏ giọng nói: “Mặc kệ bọn họ, chúng ta khởi hành cho sớm, không để họ bắt được”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên bị lây nhiễm giọng điệu trẻ con của chàng, nhanh nhảu gật đầu: “Được, chàng chờ ta, ta sẽ ăn hết ngay!”.

Nàng bưng bát mì lên ăn như hổ đói, Phong Quân Dương lại không kiềm chế được, vội nhắc: “Từ từ, ăn thong thả thôi, ở đâu ra cái kiểu ăn uống như thế!”.

Thần Niên cười, nhanh chóng ăn xong mì, vào nhà thay y phục rồi đi ra, cười bảo Phong Quân Dương: “Đi mau lên nào, sắp có người tìm đến rồi”.

Nàng chỉ buột miệng nói vậy, không ai chú ý. Phong Quân Dương nắm tay nàng, kéo nàng đi nhanh ra ngoài, lúc sắp đến cửa viện thì thấy Thuận Bình chạy hồng hộc đến. Thần Niên liếc thấy, không khỏi che miệng cười trộm: “Hỏng rồi, giờ đã có kẻ tới chắn đường rồi”.

Đang nói chuyện, Thuận Bình dã chạy đến trước mặt, tuy thấy Phong Quân Dương cau mày nhưng không thể không bất chấp bẩm: “Vương gia, cửa thành truyền tin tới, nói là Hạ Trăn đến đây”.

Phong Quân Dương rõ ràng nhận thấy Thần Niên bên cạnh khẽ cứng người, trên tay bất giác tăng thêm lực, nắm chặt lấy tay nàng. Thần Niên hồi phục tinh thần, đưa mắt nhìn chàng, mỉm cười nói: “Không sao đâu, ông ta đã dám đến, ta gặp ông ta là được”.

Phong Quân Dương gật đầu với nàng: “Được”.

Chàng nắm tay nàng, cùng nàng ra cửa phủ đón Hạ Trăn, chờ khoảng thời gian uống cạn tuần trà, phía góc phố có hơn chục kỵ binh tới. Dẫn đầu là Tống Diễm và một võ tướng khác, chừng bốn chục tuổi, mặt mày cương nghị, mũi thẳng cằm vuông, bận chiến bào xanh, thầm mang theo một nét tiêu điều.

https://thuviensach.vn

Thần Niên vô số lần nghĩ tới dáng vẻ Hạ Trăn, phải kinh tài tuyệt diễm phong lưu phóng khoáng nào mới có thể làm mẫu thân ái mộ, cam nguyện bỏ nhà xa nước, một mình đi theo. Hôm nay vừa gặp, ông ta tuy không giống với tưởng tượng của nàng song lại cảm thấy ông ta vốn nên có dáng vẻ thế này mới phải.

Mãi đến trước cửa phủ, Hạ Trăn mới dừng chiến mã, lẳng lặng quan sát Thần Niên. Thần Niên vô thức đứng thẳng lưng, hơi hất cằm lên, đón tầm mắt ông ta, khiêu khích nhìn lại.

Thần thái của nàng làm Hạ Trăn ngẩn ngơ giây lát, tựa như thấy được người con gái đứng bên bờ sông Uyển năm đó cũng từng kiêu ngạo và quật cường nhìn mình như vậy. Ánh mắt Hạ Trăn thoáng dịu đi, lên tiếng hỏi Thần Niên: “Cô là Thần Niên?”.

Thần Niên mím môi không đáp, đến tận lúc Phong Quân Dương âm thầm nắm nhẹ tay nàng, nàng mới trầm giọng đáp: “Đúng thế, Tạ Thần Niên”.

Tầm mắt Hạ Trăn lướt qua cái nắm tay giữa Phong Quân Dương và Thần Niên, xoay người xuống ngựa.

Phong Quân Dương buông tay Thần Niên ra, đi lên phía trước hai bước, hành lễ con cháu với Hạ Trăn, đúng mực nói: “Không biết Hạ tướng quân giá lâm, không nghênh đón từ xa, xin ngài thứ tội”.

Hạ Trăn thờ ơ nói: “Vân Tây vương khách khí rồi”.

Phong Quân Dương lánh sang bên cạnh một bước, kín đáo vô cùng che trước người Thần Niên, mời Hạ Trăn vào trong phủ: “Mời!”.

Hạ Trăn theo Phong Quân Dương bước vào trong phủ, Thần Niên nhất thời cảm thấy áp lực vô hình kia giảm đi rất nhiều, nàng khẽ nhẹ nhàng thở

https://thuviensach.vn

ra, đi theo phía sau, đi được vài bước, chân lại bất giác chậm lại. Thuận Bình liếc mắt nhìn một cái, vội lặng lẽ đến gần, nhỏ giọng nói: "Cô nương có gì căn dặn?".

Thần Niên nghĩ ngợi, thấp giọng hỏi y: "Ông ta dẫn theo bao nhiêu người?".

Hạ Trăn đứng đầu Thái Hưng, bên người chỉ dẫn theo có bốn gã tùy tùng mà lại ngông nghênh vào thành Nghi Bình như vậy, thật sự gan dạ đến mức làm người khác thấy kì lạ.

Thuận Bình liếc nhìn theo bóng lưng Hạ Trăn, hạ giọng nói với Thần Niên: "Cô nương chớ xem thường mấy tên bên cạnh Hạ tướng quân, ai nấy đều là cao thủ đấy".

Thần Niên lại vẫn cảm thấy khó hiểu, cho dù đều là cao thủ tột bậc cũng cùng lắm chỉ có mấy tên này, nếu Phong Quân Dương thật sự có lòng giữ ông ta lại, e là ông ta không thoát khỏi thành Nghi Bình. Rốt cuộc là dựa vào đâu mà Hạ Trăn lại to gan như thế? Chẳng lẽ chỉ vì ông ta là cha ruột của nàng? Nhưng cho dù Phong Quân Dương không giết ông ta, chỉ giữ ông ta lại thôi đã là đả kích trí mệnh với quân Thái Hưng rồi.

Nàng vừa đi vừa nghĩ việc này, lại thấy trấn định hơn nhiều, thấy Phong Quân Dương và Hạ Trăn đã vào phòng an tọa, liền ung dung thản nhiên đi vào, ngồi vào chỗ thuộc hạ của Phong Quân Dương, hơi cụp mắt xuống, im lặng không nói.

Hạ Trăn lạnh nhạt đưa ánh mắt về phía nàng, ngoảnh đầu sang nói với Phong Quân Dương: "Vân Tây vương không ở Thịnh Đô, sao lại đến Nghi Bình thế?".

Phong Quân Dương đáp: "Trịnh Luân dâng tấu thỉnh tội với triều đình, nguyện dâng hai nơi Nghi Bình và Thanh Châu biểu thị ăn năn. Thái hậu

https://thuviensach.vn

lệnh cho tiểu vương đến xử lý việc này, không ngờ lại phát sinh hiểu lầm với Hạ Trạch tướng quân".

Hạ Trăn nghe vậy cười mỉa: "Năm vạn nhân mã của ta bị Vân Tây vương giết sạch, đúng là hiểu lầm lớn quá!".

"Lúc ấy cũng là tình thế bắt buộc, không thể không làm, bây giờ nghĩ lại, quả là tiểu vương đã hành động theo cảm tính." Phong Quân Dương thủng thẳng nói xong, đứng dậy đi đến trước mặt Hạ Trăn, vái ông ta một cái, nói lời nhận tội, "Xin Hạ tướng quân lượng thứ. Chờ tiểu vương về Thịnh Đô, sẽ xin thái hậu và hoàng thượng trị tội".

Chàng nói dối không chớp mắt như thế làm Thần Niên thấy mà trợn mắt há mồm, Hạ Trăn vẫn điềm tĩnh như không, nói với Phong Quân Dương: "Mời Vân Tây vương đứng lên, đã là hiểu lầm, nói rõ là được rồi".

Phong Quân Dương giờ mới đứng dậy, vừa trở lại vị trí chủ tọa, chợt nghe Hạ Trăn hỏi: "Xin thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, vị Thần Niên cô nương đây là gì của Vân Tây vương?".

Thần Niên biết Hạ Trăn đến đây vì mình, nhưng từ khi ông ta đến đây, ngoại trừ hỏi tên nàng ở ngoài cửa phủ thì chưa từng nói chuyện với nàng. Đến khi vào trong phòng, ông ta và Phong Quân Dương chỉ luận việc Nghi Bình, đối với nàng nhìn mà như không thấy, không ngờ ông ta lại trực tiếp hỏi Phong Quân Dương vấn đề này.

Thần Niên mở miệng toan đáp, Phong Quân Dương lại giành đáp trước: "Vị hôn thê, nàng là vị hôn thê của tiểu vương".

Hạ Trăn lãnh đạm nói: "Vị hôn thê? Nếu ta nhớ không lầm, ngày đó người tiên hoàng gả cho Vân Tây vương là tiểu nữ Vân Sinh, sao lại biến thành vị cô nương này?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nhìn Hạ Trăn, trên mặt như có ý áy náy, nói: "Ta đang muốn nói việc này với Hạ tướng quân. Ta và Vân Sinh quen biết từ nhỏ, thân như huynh muội, hoàn toàn không có tình cảm nam nữ. Nếu miễn cưỡng bên nhau, sau này e chỉ có thể phu thê bất hòa. Ta đã bẩm rõ với thái hậu từ lâu, thái hậu cũng đồng ý rồi, luôn muốn triệu Vân Sinh đến Thịnh Đô, một là để giải trừ hôn ước với ta, hai là để chọn rể hiền cho muội ấy, không ngờ vì việc triều chính bận rộn, trì hoãn đến giờ".

Phong Quân Dương đẩy thái hậu ta chắn phía trước, Hạ Trăn thừa biết lời chàng nói toàn là giả dối, nhưng cũng không thể tìm thái hậu đối chất được. Hạ Trăn nghe Phong Quân Dương nói xong, chỉ cười nhạo, quay đầu sang hỏi Thần Niên: "Thần Niên cô nương, ta có thể nói vài câu với cô không?".

Thần Niên nghe thế đưa mắt nhìn Phong Quân Dương trước, thấy trong mắt chàng lóe lên sự căng thẳng, không khỏi cong môi cười với chàng rồi mới trả lời Hạ Trăn: "Được".

Nàng đã đồng ý rồi, Phong Quân Dương dù lòng dạ bất an nhưng cũng không cách nào phản đối, đành phải đứng dậy tránh đi. Lúc đi ngang qua người Thần Niên, bước chân chàng bất giác dừng lại, nghiêng đầu nói nhỏ với nàng: "Ta chờ nàng ở ngoài".

Thần Niên gật đầu, Phong Quân Dương giờ mới đi ra ngoài. Nhất thời, trong gian phòng to dường này chỉ còn lại hai người Hạ Trăn và Thần Niên. Hạ Trăn lẳng lặng nhìn Thần Niên hồi lâu, đoạn hỏi: "Con đã biết thân thế của mình rồi phải không?".

Thần Niên rũ mắt xuống, cố gắng duy trì sự bình ổn trong giọng nói, thản nhiên đáp: "Biết lâu rồi".

Hạ Trăn chậm rãi gật đầu, lại hỏi: "Con thật lòng thích Phong Quân Dương?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên trả lời hết sức rành rọt: “Thích”.

Hạ Trăn nói tiếp: “Không phải hắn thì không được?”.

Thần Niên giương mắt nhìn ông ta, hỏi: “Hạ tướng quân nói thế là ý gì?”.

Nghe nàng gọi mình là Hạ tướng quân, Hạ Trăn lại chẳng mảy may tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Tên Phong Quân Dương này mưu kế đa đoan, giả dối đa nghi, không phải bậc quân tử thẳng thắn, không phải duyên tốt”.

“Duyên tốt?” Thần Niên phì cười, hỏi, “Xin hỏi Hạ tướng quân, ai mới là duyên tốt? Dựa vào đâu mà bình luận thế? Ai mới có thể xứng với hai chữ này? Là ông, hay là cháu trai sang quý Hạ Trạch?”. Giờ phút này, nàng chẳng khác nào con sói hoang bị chọc giận, không tự chủ được lộ răng sắc nhọn, “Nếu nói đến hai chữ duyên tốt này, Hạ tướng quân là người không có tư cách nói nhất”.

Hạ Trăn mặt nặng trịch, nhìn Thần Niên, hỏi: “Con hận ta?”.

Thần Niên khẽ mỉm cười, hỏi lại Hạ Trăn: “Vì sao tôi phải hận ông?”.

Nàng đẩy lời nói ngược lại như vậy làm Hạ Trăn không thể trả lời, ông ta bèn nói: “Chỉ có kẻ miệng hùm gan sứa mới có thể sính miệng lưỡi lợi hại nhất thời, lọt vào mắt người khác, họ càng thêm chê cười con”.

Thần Niên đang muốn phản bác, Hạ Trăn đã nâng tay cản nàng lại, thờ ơ nói: “Việc giữa ta và mẫu thân con, con không có tư cách xen vào. Về phần hai chúng ta, thân là phụ thân, hai mươi năm nay ta chưa từng dạy dỗ con được chút nào, quả thật thiệt thòi cho con. Nhưng con hận ta cũng vậy, oán

https://thuviensach.vn

ta cũng vậy, ta vẫn là cha ruột của con, đây là ý trời luân lý, không thể đi ngược".

Thần Niên cười ha ha, trào phúng nói: "Hay cho thứ ý trời luân lý nọ".

Hạ Trăn cũng không để ý đến câu châm chích của nàng, chỉ nói, "Lần này ta đến đây, không phải vì muốn con nhận ta. Ta chỉ muốn hỏi con một câu, con yêu Phong Quân Dương đến mức không phải hắn thì không được?".

"Phải hay không phải, đều là chuyện của tôi, không liên quan đến Hạ tướng quân".

Hạ Trăn đã thấy rõ thái độ của nàng, chậm rãi gật đầu: "Nếu đã như vậy, con ra ngoài trước đi, bảo Phong Quân Dương vào gặp ta".

Thần Niên cũng không muốn nhiều lời với ông ta, nghe vậy đứng dậy đi luôn, khi đi qua người Hạ Trăn, lại ngoái đầu nhìn ông ta, chợt hỏi: "Hạ tướng quân hỏi tôi nhiều điều thế rồi, có thể trả lời tôi một câu được không?".

Hạ Trăn nhíu đôi mày kiếm, đưa mắt nhìn nàng.

Thần Niên lạnh lùng cười, hỏi: "Hạ tướng quân bao năm gần đây vợ hiền thiếp đẹp vây quanh người, lại có trai cưng gái rượu hầu hạ dưới gối, nhưng vào thời khắc tỉnh mộng mỗi đêm, có từng nhớ người con gái đáng thương tha hương chết thảm vì mình không? Có sợ lời thề ngày xưa trở thành sự thực, thiên lý sáng soi, báo ứng xác đáng không?".

Lời nàng nói tựa mũi tên mang đầy ác ý bắn thẳng về phía Hạ Trăn. Không ngờ ông ta vẫn chỉ bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu như biển, vô cùng âm trầm, sóng gió không sờn. "Có", Hạ Trăn đáp, "Ta luôn trông ngóng một ngày kia, linh hồn của mẫu thân con có thể trả thù đòi mạng ta,

https://thuviensach.vn

nhưng nàng thật sự hận ta đến nỗi không chịu xuất hiện trong giấc mơ của ta nữa".

Thần Niên nhìn chòng chọc vào ông ta, nhưng vẫn không nhận ra lời ông ta nói là thật hay giả. Thấy nàng như vậy, Hạ Trăn chỉ cười ảm đạm: "Con xem, chỉ nghe lời nói, cho dù con có thông minh hơn cũng khó phân thật giả trong đó".

Nghe câu này, Thần Niên không khỏi khẽ nhướng mày.

Hạ Trăn lại hỏi: "Hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của con, phải không?".

Thần Niên không biết ông ta vì sao lại nói đến việc này, đáp: "Phải".

"Lúc ta tới vội vàng, không kịp chuẩn bị quà sinh nhật cho con, thôi thì tặng con một câu vậy." Hạ Trăn dập tắt nụ cười trên mặt, nghiêm nghị nói, "Trăm nghe không bằng một thấy, trăm thấy không bằng một làm".

Lời ông ta rõ ràng có ám chỉ, Thần Niên nhất thời không lòng dạ nào truy đến cùng, chỉ khẽ cúi người với Hạ Trăn, mềm mỏng nói: "Đa tạ Hạ tướng quân tặng lời".

Phong Quân Dương đang chờ trong viện, thấy Thần Niên đi ra song không hề nhúc nhích, chỉ đứng nguyên tại chỗ lẳng lặng nhìn nàng, chờ khi đối mặt với Thần Niên mới dịu dàng cười, tiến lên đón nàng: "Sao rồi? Vẫn ổn chứ?".

Thần Niên còn chưa hoàn hồn, trong mắt không khỏi lộ vẻ nghi hoặc, nói: "Hình như ông ta đến vì chuyện của chúng ta".

Phong Quân Dương nghe thế, trong lòng không khỏi thoáng căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn ung dung mỉm cười hỏi nàng: "Ừ? Ông ta nói gì à?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên khẽ nhíu mày, đáp: “Ông ta hỏi ta nếu không phải chàng thì không được hay sao”.

“Nàng trả lời thế nào?” Phong Quân Dương cười hỏi.

Thần Niên tỏ vẻ xấu hổ, ngượng ngập đáp: “Chỉ lo hờn giận với ông ta, nên bảo một câu là ông ta không can thiệp được”.

“Sau đó thì sao?” Phong Quân Dương lại hỏi.

“Sau đó?” Thần Niên chun mũi nói, “Sau đó ông ta bảo ta đi ra, muốn chàng vào gặp ông ta”.

Phong Quân Dương sững người, lập tức bật cười. Chàng thoáng vững dạ, không nhịn được gí ngón tay lên chóp mũi Thần Niên, giáo huấn: “Nàng nói đúng thật là hết sức trẻ con, nàng sảng khoái trả lời ông ta một chữ ‘đúng’ là được rồi, hờn giận làm gì? Thế nào cũng làm ông ta cười nàng cho mà xem!”.

Thần Niên nghiêng đầu tránh ngón tay chàng, gượng gạo mỉm cười, lại không nói gì.

Phong Quân Dương nhìn về hướng chính sảnh, lại thấp giọng nói với nàng: “Bất kể ra sao, ông ta vẫn là cha ruột của nàng, nếu không có ông ta, sẽ không có nàng, chúng ta phải dành cho ông ta vài phần kính trọng. Nàng về trước đi, chờ ta xử lý mọi việc xong xuôi sẽ đi tìm nàng”.

Chàng nói xong liền gọi Thuận Bình đến, lệnh cho y đưa Thần Niên về.

Thần Niên từ chối: “Ở ngay trong phủ, có phải không biết đường đi đâu mà phải bảo người đưa về? Thuận Bình thông minh nhanh trí, thôi cứ ở đây để nghe chàng sai bảo đi”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương còn chưa lên tiếng, phía Thuận Bình đã tươi cười khom lưng với Thần Niên trước, nịnh hót: “Vẫn là Tạ cô nương tinh mắt nhất, tiểu nhân cảm tạ cô nương khen ngợi”.

Thần Niên tuy bực dọc nhưng vẫn bị dáng vẻ của y chọc cười. Nàng nhếch môi cười, giục Phong Quân Dương vào chính sảnh, mình thì xoay người đi ra ngoài sân. Ai ngờ oan gia ngõ hẹp, nàng vừa mới rẽ vào hẻm nhỏ phía Tây chính viện thì giáp mặt Trịnh Luân.

https://thuviensach.vn

22

Nảy sinh hiềm khích

Con hẻm vốn chỉ rộng vài thước, nhưng muốn vờ không thấy là không thể. May mà bên cạnh cả hai đều không mang theo tùy tùng, Thần Niên cũng không cần kiêng nể gì, dứt khoát xoay người đi luôn, trở về chỗ cũ.

Trịnh Luân lại đuổi theo sau, cất tiếng gọi nàng: "Tạ cô nương".

Thần Niên mắt điếc tai ngơ, Trịnh Luân thấy nàng như thế, nhất thời nóng ruột, đưa tay túm lấy bả vai nàng. Bả vai Thần Niên hạ xuống xích qua, tránh bàn tay Trịnh Luân, tiện thể lách mình nép sang cạnh tường. Vừa mới động tay một cái, vết thương sau lưng nàng đã bị đau theo, Thần Niên không khỏi khẽ nhíu mày, thấp giọng lạnh lùng quát: "Trịnh Luân, ngươi đừng ép người quá đáng".

Trịnh Luân thu tay lại, nói: "Chúng ta còn chưa nói hết lời".

Thần Niên nghe vậy, nhất thời không biết nên đối xử với hắn thế nào, tức giận tới nỗi không buồn phát cáu, chỉ bất đắc dĩ nói: "Trịnh tướng quân, ta biết hôm qua ngươi còn chưa mắng đủ. Nhưng hôm nay ta có chuyện trong lòng, thật sự không thể nhẫn nại nghe ngươi nhục mạ nữa. Ngươi có thể đổi sang lúc khác đến mắng ta không? Đến lúc đó ta nhất định sẽ chăm chú lắng nghe, để ngươi mắng cho sảng khoái, được không?".

Giọng điệu vô lại đó của nàng lại làm Trịnh Luân nghẹn lời, hắn lặng đi rồi mới nói: "Hôm qua ta không cố tình nhục mạ cô, ta đã nói rồi, ta là kẻ không biết nói chuyện".

https://thuviensach.vn

Thần Niên bất giác trố mắt, sững sờ nhìn hắn hồi lâu rồi mới nói mỉa: "Trịnh tướng quân, ngươi làm thế không gọi là nói chuyện, mà là mắng chửi. Mặc dù ngươi không biết nói chuyện, nhưng lại biết mắng người".

Trịnh Luân ra chiều quẫn bách, thấp giọng nói: "Xin lỗi, mong cô đừng trách ta".

Thần Niên hơi cúi đầu, lạnh lùng nói: "Trịnh tướng quân khách khí rồi, ngài mắng ta cũng không phải lần đầu, càng đừng nói lần này còn có lý lẽ có bằng cớ. Ta nghe xong chỉ có tự xét lại mình, nào dám trách ngài. Ta còn có việc phải làm, nếu ngài không còn gì căn dặn, xin buông tha cho ta đi".

Trịnh Luân biết nàng còn chưa tan cơn giận, nhưng khốn nỗi ăn nói vụng về, cũng không biết nên giải thích thế nào, nghĩ ngợi một lát, bèn nói: "Hôm qua cô cũng có lời muốn nói với ta, cô vẫn chưa nói".

"À." Thần Niên làm như giờ mới nhớ ra, đáp, "Nếu Trịnh tướng quân luôn lấy chuyện thành thân ra để nói, xin ngài viết cho ta một bức hưu thư, cả hai ta đều thoải mái".

Trịnh Luân khẽ cứng người, thấp giọng hỏi nàng: "Cô muốn nói với ta việc này?".

Hôm qua Thần Niên vốn muốn giải thích với hắn, nhưng sau khi nếm một chầu mắng chửi đổ ụp xuống đầu cũng bỏ luôn ý định này, chỉ làm ra vẻ không thèm để ý, đáp: "Phải".

Trịnh Luân trong lòng buồn khổ vô cùng, nhưng không cách nào nói ra. Hắn giương mắt nhìn Thần Niên, thấy vẻ mặt nàng ung dung, không mảy may xem trọng, không khỏi tức giận, đang muốn lên tiếng, không ngờ Thần Niên lại lên tiếng trước: "Ngươi nhất thiết đừng có nói chuyện, ngươi nói câu nào ra khỏi miệng, nhất định chẳng phải lời hay gì".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân bị nàng nói đến sững người, kinh ngạc nhìn nàng.

“Ngươi không cần hỏi vì sao ta lại biết, ánh mắt ngươi đã thay đổi rồi.” Thần Niên chỉ cảm thấy thân thể mệt mỏi,vô thức dựa người vào bức tường phía sau, nhưng bất cẩn đụng phải miệng vết thương trên lưng, nhất thời đau đến hít một hơi dài, vội đứng thẳng lên.

Trịnh Luân thấy nàng như vậy, không nhịn được hỏi: “Sau lưng cô có vết thương?”.

Thần Niên lại không để ý đến câu hỏi của hắn. Hôm nay vì Hạ Trăn đến đây, tâm tư của nàng vốn đã rối rắm, giờ lại thêm miệng vết thương đau càng khiến cho nàng bực bội khôn thấu, làm sao còn lòng dạ nào mà trả lời Trịnh Luân, bởi vậy bèn nói: “Trịnh Luân, ta thực sự không hiểu rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi cho ta một bức hưu thư, chẳng phải là đầu xuôi đuôi lọt ư? Ta tự cảm thấy thẹn với ngươi, nhường nhịn ngươi mọi điều, sao ngươi vẫn còn mãi không kết thúc? Rốt cuộc ngươi muốn ta phải làm gì?”.

Trịnh Luân không giỏi ăn nói, nhưng người như thế lại càng hay nói mấy lời cố chấp, đáp lại nàng: “Cô không nên có ngôn hành phóng đãng như vậy”.

Thần Niên cực kì hận hắn nói câu này, không khỏi cười nhạt: “Vậy thì xin lỗi nhé, ta đã phóng đãng mười mấy năm rồi, không sửa được”. Nàng ngừng lại một lát mới nói thêm, “Ngươi còn phải thấy may vì ta là kẻ phóng đãng, bằng không, năm ngoái ở Thanh Châu ta đã giết ngươi rồi”.

Nàng đột nhiên nhắc lại chuyện ở Thanh Châu làm Trịnh Luân nhất thời cứng người, sắc mặt cũng hết đỏ lại trắng, khó coi vô cùng.

Thần Niên thấy hắn phản ứng như thế, ngược lại cảm thấy hả giận, nhất thời không nhịn được tiến lại gần, ép hỏi Trịnh Luân: “Trịnh tướng quân,

https://thuviensach.vn

khi đó tuy ngươi bị thuốc khống chế, nhưng ngươi cũng đã hôn ta, ôm ta. Ta tin đó chỉ là hành vi vô ý, sau này không hề tìm đến ngươi gây ra chút phiền toái nào. Ngươi cảm thấy ta lỗ mãng phóng đãng, hay là thấy ta rất hiểu đại nghĩa? Hửm?".

Trịnh Luân tái mét cả mặt, thở hổn hển, nhưng lại mím chặt môi không đáp nên lời.

Thần Niên không khỏi cười mỉa mai, nói: "Cho nên, ngươi đừng chụp cái mũ lỗ mãng phóng đãng lên đầu ta nữa. Ta cản trở ngươi rồi, ngôn hành của ta lỗ mãng phóng đãng thế đó. Ta có lợi với ngươi rồi, cùng một lời nói việc làm, nhanh chóng biến thành rất rõ đại nghĩa. Trịnh tướng quân, ngươi tốt xấu gì cũng là nam nhi thân cao bảy thước, không ngờ lại đạo đức giả như vậy, ta thấy thẹn thay cho ngươi!".

Nàng chỉ gắng cố chấp, lại không biết rằng những câu này đã ép Trịnh Luân đến mức sắp sụp đổ. Chuyện Thanh Châu vốn là tâm ma hắn không thể buông bỏ, hiện lại bị nàng cất giọng mỉa mai trào phúng như vậy, bỗng nhiên hắn thấy mình xấu xa dơ bẩn nhất, tâm tư không thể bại lộ lại phơi bày trước mặt người khác, mặc người chỉ điểm, tùy người thóa mạ.

Hắn chậm rãi giương mắt nhìn Thần Niên, ánh mắt hung hiểm tàn nhẫn, Thần Niên sợ đến ngớ người, vô thức lui về phía sau một bước. Trịnh Luân lại nhìn nàng chằm chặp, rồi lại tiến lên gần thêm một bước. Thần Niên sợ hắn thẹn quá hóa giận lại ra tay giết mình, vội quát: "Trịnh Luân! Ngươi đừng khinh suất! Phong Quân Dương giờ đang ở chính viện, ta chỉ cần hô to lên một tiếng là có thể gọi người đến. Nếu ngươi không sợ chàng biết được, ngươi cứ ra tay đi".

Dường như muốn chứng thực lời nàng nói, chợt nghe Thuận Bình cất giọng gọi trong con hẻm: "Trịnh tướng quân!".

https://thuviensach.vn

Thuận Bình chạy từng bước nhỏ đến gần, vì vết thương ở chân còn chưa khỏi hẳn nên đi đứng hơi khập khiễng, thế nhưng y lại giống như hoàn toàn không phát hiện ra, chạy một mạch đến gần mới nói với Trịnh Luân: "Trịnh tướng quân, vương gia hiện đang có việc, biết huynh tới nên lệnh cho ta đưa huynh đến thư phòng chờ".

Y nói xong, lại ngoảnh sang nhìn Thần Niên, tươi cười hỏi: "Không phải cô nương đi về sao, sao giờ vẫn còn ở đây?".

Ngay cả bây giờ, Thần Niên cũng không muốn Phong Quân Dương biết mâu thuẫn giữa nàng và Trịnh Luân. Nàng liếc nhìn Trịnh Luân một cái, trả lời Thuận Bình: "Gặp Trịnh tướng quân nên hỏi thăm tình hình Khâu Tam vài câu, nhất thời nán lại đây".

Nàng vốn chỉ tìm đại một cái cớ, không ngờ lại gợi nỗi xúc động trong Thuận Bình, y dốc bầu khổ ải: "Ôi giời, Khâu Tam đúng là tên láu cá thứ thiệt. Mấy năm nay tiểu nhân chịu không biết bao nhiêu thiệt thòi vì y. Phàm là chuyện gì tốt, vương gia đều ghi hết công lên người y, còn mấy cái xấu xa, toàn để tiểu nhân gánh vác cho y hết".

Thần Niên bất giác mỉm cười, nói: "Y tuy láu cá, nhưng lòng dạ lại khá tử tế".

Thuận Bình nghe thế càng thêm bất bình, kêu lên: "Đấy thấy chưa, đến cả cô nương cũng nói thế, có thể thấy y được làm người tốt bao nhiêu rồi".

Hai người cứ nói nói cười cười, Trịnh Luân ở bên cạnh lại lãnh đạm lặng im. Thần Niên nói vài câu với Thuận Bình, lại ra chiều tự nhiên đánh tiếng chào hỏi Trịnh Luân rồi mới quay gót bỏ đi. Chờ khi bóng nàng khuất hẳn cuối hẻm, Thuận Bình mới xoay người lại nhìn Trịnh Luân, nụ cười trên mặt đã biệt tích, chỉ lạnh giọng hỏi hắn: "Trịnh tướng quân, huynh muốn ép vương gia, bản thân huynh và tất cả chúng ta vào đường cùng phải không?".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân chấn động cả người, nói: “Ta không muốn”.

Thuận Bình vừa tức vừa giận, hạ giọng chất vấn: “Nếu huynh không muốn, sao còn làm thế? Huynh tưởng vương gia không hiểu tâm tư huynh thật ư? Đó là vì niệm tình nghĩa bao năm với huynh! Đó là trọng tình trọng nghĩa! Nhưng huynh thì sao? Huynh đang làm gì? Lòng trung của huynh đâu? Tình nghĩa của huynh đâu?”.

“Trịnh Luân ta chưa bao giờ có lòng dạ gian dối với vương gia!” Trịnh Luân chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, một lát sau mới chậm rãi nói, “Đệ đừng nói nữa, việc hôm nay, đệ cứ bẩm chi tiết với vương gia là được. Nếu người muốn lấy mạng ta, âu cũng là trừng phạt thích đáng. Nếu người có thể tha mạng cho ta, ta sẽ tự mình xin đi trấn thủ Lĩnh Nam, vĩnh viễn không về nữa”.

Thuận Bình nghe thế, giận quá mà cười, nói: “Hay cho Trịnh tướng quân anh hùng cái thế! Hiện Giang Bắc đúng lúc dùng người, huynh lại muốn đi Lĩnh Nam. Huynh muốn đặt vương gia ở đâu?”.

Lòng dạ Trịnh Luân rối bời, làm sao còn có thể trả lời được nữa, chỉ cúi mặt xuống, im lặng không đáp.

Thuận Bình thấy hắn như thế, bèn đổi giọng mềm mỏng hơn, tiến lên vỗ vào bả vai hắn, hạ giọng khuyên nhủ: “Chúng ta lớn lên bên nhau từ nhỏ, đệ hiểu huynh là dạng người gì nhất. Huynh chỉ là nhất thời chui vào ngõ cụt. Ngay cả vương gia cũng biết là thế”.

Trịnh Luân tuy không nói gì nhưng sắc mặt đã dịu đi nhiều. Thuận Bình ngắm thấy, lòng thầm thở dài, song miệng lại nói thêm: “Hạ Trăn đến đây, đang nói chuyện với vương gia. Nếu huynh không có việc gì gấp, cứ chờ trong sương phòng một lúc”.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân đã dần tỉnh táo lại, nghe xong thấy rất bất ngờ, không khỏi nói: "Ông ta thực sự đến đây?".

Thần Niên nghe thế trong lòng xao động, thầm nhủ hình như Trịnh Luân đã biết Hạ Trăn muốn đến từ trước. Y cười liếc nhìn Trịnh Luân: "Huynh biết ông ta muốn đến? Ta lại chẳng hề đoán được, còn tưởng ông ta vẫn đang ở Tịnh Dương đánh Trương gia cơ".

Trịnh Luân hiểu ra Thần Niên giấu Phong Quân Dương việc tranh chấp đêm qua giữa hai người, bỗng thấy nhỡ miệng, đành lấp liếm: "Thủy quân Thái Hưng mấy ngày nay luôn án binh bất động, ta đoán họ đang chờ nhân vật lớn nào đó. Hạ Tiến và Hạ Trạch đều ở đây, có thể khiến hai tên đó nghe lời, chỉ có Hạ Trăn thôi".

Thuận Bình giờ mới chậm rãi gật đầu, cùng đi với hắn đến chính viện, vừa đến ngoài cửa thì vừa khéo trông thấy Phong Quân Dương tiễn Hạ Trăn đi ra. Hai người vội nghiêng người tránh đường, không ngờ khi Hạ Trăn đi qua lại dừng chân, liếc nhìn Trịnh Luân, hỏi: "Người chính là Trịnh Luân?".

Trịnh Luân từng làm thân vệ của Phong Quân Dương, tất nhiên là đã theo chàng đến Thái Hưng, nhận biết Hạ Trăn. Năm Vĩnh Ninh thứ hai, hắn vâng mệnh hộ tống Vân Sinh từ Thanh Châu về Thái Hưng, lại càng từng riêng lẻ gặp mặt Hạ Trăn. Giờ nghe Hạ Trăn hỏi thế, Trịnh Luân tay đè bội kiếm, khẽ cúi người xuống, đáp: "Trịnh Luân bái kiến Hạ tướng quân".

Hạ Trăn lại không nói gì nữa, chỉ cười nhạt, tiếp tục cất bước.

Phong Quân Dương đưa Hạ Trăn ra hẳn ngoài thành, nhìn ông ta thúc ngựa đi xa mới nhẹ nhàng thở hắt ra, việc đầu tiên làm khi trở lại trong phủ là dặn dò Trịnh Luân: "Hạ Trăn đồng ý lui binh rồi, thủy quân Thái Hưng hai ngày nữa sẽ về Tây, ngươi theo sát bọn chúng, phòng ngừa sinh biến".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân biết cử chỉ vừa rồi của Hạ Trăn có ý gì. Chính là để ly gián hắn và Phong Quân Dương, giờ thấy Phong Quân Dương vẫn tín nhiệm mình như vậy, lòng chỉ thấy cảm động, liền kính cẩn vâng lời, xoay người đi nhanh ra ngoài.

Đợi hắn đi rồi, Phong Quân Dương mới lệnh cho Thuận Bình vào, Thuận Bình báo lại tỉ mỉ việc Thần Niên gặp mặt Trịnh Luân trong con hẻm nhỏ, lại nói: "Vì không dám đến gần quá nên không nghe rõ lắm hai người họ nói gì. Có điều xem tình hình, Tạ cô nương tức giận lắm, hình như đang mắng Trịnh Luân".

Sắc mặt Phong Quân Dương mù mịt, lại hỏi: "Trịnh Luân thì sao?".

Thuận Bình đáp: "Bắt đầu thì không thấy huynh ấy thế nào, nhưng sắc mặt hết sức khó coi. Càng về sau, không biết Tạ cô nương nói gì mà huynh ấy hình như định ra tay với Tạ cô nương, sợ đến mức tiểu nhân vội chạy đến đó". Nói đến đây, y lưỡng lự một chút mới nói thêm, "Trịnh Luân hình như biết trước việc Hạ Trăn đến Nghi Bình".

Phong Quân Dương lặng đi một lát, lạnh lùng nói: "Nếu ta tính không lầm, kẻ ra tay với Thần Niên đêm qua, e chính là Trịnh Luân".

Thuận Bình nghe thế trong lòng cả kinh, mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Không phải chứ?".

Phong Quân Dương cũng khẽ cười, tự giễu nói: "Thuận Bình, vương gia nhà ngươi sợ là nuôi ong tay áo rồi".

Thuận Bình không kiềm chế được, hỏi: "Vậy phải làm sao? Có cần phải thu hồi binh quyền của Trịnh Luân không?".

Phong Quân Dương chậm rãi lắc đầu, trầm tư không đáp, đại quân của Hạ Trăn vẫn như hổ rình mồi, lúc này, trong quân tuyệt đối không thể sinh

https://thuviensach.vn

loạn, bằng không sẽ cho Hạ Trăn cơ hội lợi dụng.

Thuận Bình thấy chàng như vậy thử thăm dò hỏi: "Tiểu nhân có cách này, có thể thử Trịnh Luân".

Phong Quân Dương đưa mắt nhìn y, thờ ơ nói: "Nói".

"Chi bằng tìm vài cô gái xinh đẹp dịu ngoan, tặng mỗi tướng lĩnh trong quân hai cô, để thể hiện thăm hỏi, cũng tiện thể mượn cơ hội xem thử phản ứng của Trịnh Luân." Thuận Bình nói đến đây, mắt luôn nhìn phản ứng của Phong Quân Dương, thấy ánh mắt chàng thay đổi một cái, sợ tới mức lập tức quỳ mọp xuống đất, nhỏ giọng cầu khẩn, "Vương gia hãy nghe tiểu nhân nói hết đã rồi hẵng tức giận".

Phong Quân Dương bạnh quai hàm, lạnh lùng nhìn Thuận Bình không nói.

Thuận Bình đi lên phía trước vài bước, tiến đến trước mặt Phong Quân Dương, nói: "Vương gia ngẫm xem, Trịnh Luân luôn thấy Tạ cô nương không vừa mắt. Tạ cô nương cũng chẳng hòa nhã gì với huynh ấy, làm sao huynh ấy còn có thể nảy sinh tâm tư như vậy?".

Phong Quân Dương lạnh giọng nói: "Nói cho hết lời".

Thuận Bình giờ mới vội nói thêm: "Tiểu nhân cảm thấy là bản thân Trịnh Luân suy nghĩ lệch lạc thôi. Vì huynh ấy luyện võ nhiều, ít tiếp xúc với nữ tử, chợt thấy Tạ cô nương là cô gái trẻ trung xinh đẹp như thế nên mới nhất thời hồ đồ. Nếu bên cạnh huynh ấy có cơ thiếp, có lẽ có thể hiểu ra".

Bởi chuyện có liên quan đến Thần Niên, Thuận Bình không dám nói toạc ra, nhưng Phong Quân Dương cũng hiểu ý. Chàng nghĩ ngợi, nhịn cơn tức trong lòng, lệnh cho Thuận Bình: "Ngươi đi làm việc này đi".

https://thuviensach.vn

Thuận Bình lại dập đầu hai cái rồi mới đứng dậy, đang định đi ra ngoài thì lại nghe Phong Quân Dương gọi giật lại, nói nhỏ: “Mọi chuyện làm bí mật một chút, đừng để Thần Niên biết”.

Thuận Bình cẩn thận lên tiếng, nói: “Vương gia yên tâm, tiểu nhân biết”.

Phong Quân Dương ngồi trong phòng một lát rồi mới đứng dậy ra phía sau tìm Thần Niên. Thần Niên nghe nói chàng tiễn Hạ Trăn ra tận cổng thành, không khỏi hỏi: “Sao không giữ ông ta lại? Ông ta dám tùy tiện tới như thế, chúng ta nên giam ông ta vào, cho Hạ Trạch sốt ruột!”.

Phong Quân Dương nghe thế bật cười, nói: “Tốt xấu gì ông ta cũng là cha ruột của nàng, nếu ông ta nghe thấy câu này, nhất định sẽ tức đến hộc máu”.

Thần Niên lại nghiêm túc nói: “Ta sẽ không nhận người cha này”.

“Không nhận thì không nhận.” Phong Quân Dương chỉ mỉm cười, thấy Thần Niên vẫn đang nhìn mình thì mới tắt nụ cười, phân vân một chút, giải thích với nàng. “Về công về tư, đều phải thả Hạ Trăn. Chủ lực Hạ gia đều ở Tây Bắc, sắp chiếm lĩnh Tĩnh Dương, thời điểm này nếu chúng ta đấu một trận sống mái với ông ta, sẽ chỉ khiến Trương gia khi không vớ bở”.

Thần Niên chậm rãi gật đầu, nói: “Đại cục làm trọng, ta hiểu”.

Phong Quân Dương nhìn ra tâm trạng nàng không tốt, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời bên ngoài, cười nói: “Bây giờ mà sang sông sợ là không kịp về, có điều buổi tối chơi thuyền trên sông lại có sự thú vị khác. Nào, ta đưa nàng đi”.

Thần Niên lại không có lòng nào đi du ngoạn, chỉ nói: “Thời tiết đã lạnh, ta muốn đi xem dân lưu lạc trong thành đã an bài thế nào rồi. Chàng cũng đi lo việc của chàng đi, không cần lo cho ta”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương thấy thái độ nàng kiên quyết, không tiện khuyên nữa, lại thêm việc trong lòng chàng cũng có tâm sự sợ bị nàng nhận ra, bèn nói: "Cũng được, nàng đi đi. Bảo người lập danh sách những nhà không có nam đinh cho ta, ta nghĩ cách thu xếp ở Giang Nam".

Thần Niên nghe thế mừng rỡ, vô cùng hứng khởi dẫn theo tốp người Lỗ Vinh Phong và Chu Chấn đi làm việc này, bận rộn đến khi trời tối mịt mới trở về phủ thủ thành. Thuận Bình đã chuẩn bị cơm canh nóng hổi xong xuôi, nói với Thần Niên: "Vương gia vốn luôn đợi cô nương về dùng cơm cùng, không ngờ vừa rồi lại có cấp báo, hiện đang triệu người đến thư phòng nghị sự. Người bảo tiểu nhân chuyển lời cho cô, nói cô không cần chờ người, ăn cơm xong thì về phòng nghỉ ngơi cho sớm".

Thần Niên gật đầu tỏ ý đã biết, rồi lại không nhịn được hỏi Thuận Bình: "Đã xảy ra chuyện gì thế?".

Thuận Bình đáp: "Tiểu nhân không rõ lắm, hình như là việc trong quân".

Y đã nói thế, bất kể là thật không biết hay giả không biết, Thần Niên cũng không tiện hỏi nữa. Nàng ăn qua loa, rồi tìm Lỗ Vinh Phong và mấy thủ lĩnh trong trại đến, bàn bạc việc thu xếp cho nạn dân vượt sông.

Đợi khi đã bàn thảo mọi việc thỏa đáng, Thần Niên nhìn những người trong phòng một lượt, nói: "Ta có vài lời tri kỉ muốn nói với mọi người. Mọi người biết tính tình của ta, ta không có dã tâm gì cả, trước tiên làm đại đương gia ở Ngưu Đầu trại chẳng qua là vì muốn giúp mấy chục người ấm no. Sau này gặp cơn loạn lạc, dân lưu lạc chúng ta thu giữ trong trại ngày càng nhiều, vì muốn cho ngàn vạn người ấm no nên mới buộc phải đi từng bước từng bước đến tận hôm nay. Mắt thấy những nạn dân đó sắp vượt sông ổn định rồi, ta cũng coi như viên mãn tâm nguyện, chức trại chủ, ta không muốn làm tiếp nữa".

https://thuviensach.vn

Nàng vừa mới dứt lời, đã có người lên tiếng: “Đại đương gia đừng đi, chúng tôi vẫn còn muốn theo cô đi giành thiên hạ!”.

“Thiên hạ đâu có dễ giành như thế!” Thần Niên bật cười, ngăn cản sự khuyên can của mọi người, nói, “Ta tuổi trẻ bồng bột, lại không có tài cao, tất cả đều nhờ sự trợ giúp to lớn của mọi người mới có thể ngồi yên trên cái ghế trại chủ, nếu còn tiếp tục không lượng sức mình mà dẫn mọi người đi giành thiên hạ, chỉ có thể là hại người hại mình. Tụ Nghĩa trại chúng ta mang tên Tụ Nghĩa, nếu đã tụ vì nghĩa, cũng nên tan vì nghĩa, tuyệt không thể làm hại bách tính. Ta thấy Vân Tây vương coi như minh chủ, nếu mọi người có lòng muốn dựng công danh sự nghiệp một phen, chi bằng đi theo hắn. Nếu muốn tiêu dao vui vẻ, hoặc là theo dân lưu lạc qua sông, hoặc là quay về Thái Hành của chúng ta, tha hồ muốn làm sao thì làm”.

Ai nấy nghe xong trầm mặc, đều tự cân nhắc.

Thần Niên mỉm cười, sau cùng nói: “Hôm nay ta đặt lời ở đây trước, mọi người cứ về kĩ càng cân nhắc một phen, dù đi hay ở, ta đều dốc sức giúp đỡ”.

Giờ đã là đêm khuya, tất cả đều tản đi, trở về phòng nghỉ ngơi. Thần Niên cũng từ trong phòng đi ra, lúc đi qua thư phòng thấy bên đó vẫn đèn đuốc sáng trưng, biết Phong Quân Dương vẫn đang bàn việc với mọi người, trong lòng tuy tò mò nhưng cũng chỉ đứng nhìn từ xa, rồi trở về tiểu viện của mình.

Người trong thư phòng cũng không tính là đông. Ngoài một phụ tá tâm phúc Phong Quân Dương nể trọng nhất thì chỉ có hai người là Tống Diễm và lão tướng Mạc Hằng, không thấy bóng dáng Trịnh Luân. Phong Quân Dương nhấp khẽ một hụm trà, nhẹ giọng hỏi: “Chư vị thấy thế nào?”.

https://thuviensach.vn

Mạc Hằng trầm ngâm một lát, lên tiếng đầu tiên: “Theo tình hình Trương gia bây giờ, căn bản không thể tác chiến song tuyến, nếu tin tức là thật, đại quân Tiên Thị thật sự xuôi Nam, các quan ngoại tất sẽ mất. Giờ phải xem Trương Hoài Mân có thể ngăn được Tiên Thị bao lâu. Hạ Trăn có thể tới đúng lúc để đoạt lại Tĩnh Dương, chống cự với Tiên Thị ngoài quan ngoại hay không”.

Tay phụ tá họ Hàn tên Hoa, ngoài năm mươi tuổi, là một người béo mập, nghe vậy nói: “Nếu ta là Trương Hoài Mân, tuyệt đối sẽ không liều chết kháng Tiên Thị, ngược lại còn mượn binh để đánh Hạ Trăn”.

Mạc Hằng và Tống Diễm đều ngẩn ra, Mạc Hằng không cầm nổi lòng, hỏi: “Lẽ nào Trương Hoài Mân định dẫn ngoại tộc vào quan ải, chuốc tiếng nhơ thiên cổ?”.

Phong Quân Dương nói: “Theo trinh thám ở Thượng Kinh báo về, thật sự có sứ giả của Trương gia ra vào vương đình”.

Mạc Hằng lộ rõ vẻ căm phẫn, nói: “Nếu là như vậy, e là chúng ta phải nhanh chóng xuất binh Tây Bắc, đoạt lấy Lam Đồng, giúp Hạ Trăn một tay”.

Phong Quân Dương mỉm cười không nói. Hàn Hoa đưa mắt nhìn chàng trước rồi mới hỏi ngược lại Mạc Hằng: “Vì sao chúng ta phải giúp Hạ Trăn một tay?”.

Lời vừa nói ra, Mạc Hằng bất giác trố mắt, lập tức bèn nói: “Quan nội địa thế bằng phẳng, một khi để Tiên Thị vào Tĩnh Dương là sẽ có ngàn dặm đất màu để thiết kỵ tha hồ rong ruổi. Dự Châu mất tiếp, rồi cả Thái Hưng, cũng chẳng khác nào Mạc Bắc xâm lược phía Nam thời Thịnh Nguyên, chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, chiếm hết các nơi Giang Bắc. không chống Tiên Thị ở quan ngoại, chẳng lẽ còn muốn để ngựa của bọn chúng uống nước sông Uyển?”.

https://thuviensach.vn

Hàn Hoa trầm giọng: “Nếu không cho Tiên Thị vào, lẽ nào ngài muốn đoạt Giang Bắc từ tay Hạ Trăn?”.

Mạc Hằng bị y hỏi khó, câm nín hồi lâu mới nói: “Bất kể thế nào, cũng không thể trơ mắt nhìn bách tính Giang Bắc bị gót sắt ngoại tộc giày xéo!”.

Phong Quân Dương không để ý tới hai người họ đang tranh luận, ngược lại nhìn sang phía Tống Diễm, hỏi cậu: “Tống Diễm, cậu thấy thế nào?”.

Tống Diễm nghĩ ngợi, đáp: “Theo ngu kiến của mạt tướng, dấy binh Tây Bắc tạm thời chưa cần thiết, song nên đoạt lấy Vũ An. Một khi làm thế, tiến, có thể công Lam Đồng, đánh thế gọng kìm với Hạ Trăn cùng Tiên Thị. Lùi, có thể thủ Thanh Châu, ngồi trên đất Thanh, Ký xem Hạ Trăn và Tiên Thị tranh đấu”.

Lời này rất hợp tâm ý Phong Quân Dương, chàng chậm rãi gật đầu, lại hỏi Hàn Hoa: “Ý của Hàn tiên sinh thế nào?”.

Hàn Hoa hiểu ý Phong Quân Dương nhất, nghe thế bèn nói: “Đây là thượng sách”.

Phong Quân Dương cân nhắc một lát, căn dặn: “Nghi Bình vẫn để Tống Diễm thủ”.

Tống Diễm trầm giọng đáp: “Mạt tướng tuân mệnh”.

Phong Quân Dương lại nhìn về phía Mạc Hằng, nói: “Thanh Châu phải phó thác cho Mạc lão tướng quân rồi”.

Nếu Tiên Thị vào quan ải, Thanh Châu sẽ thành cửa ngõ của hai châu Thanh, Ký, hết sức trọng yếu. Hơn nữa, Thanh Châu trước thuộc Dương Thành, sau của Tiết Thịnh Anh, giờ lại do Trịnh Luân chiếm đóng, chỉ ba

https://thuviensach.vn

bốn năm ngắn ngủi đã đổi chủ mấy lần, tình thế trong thành cực phức tạp. Mạc Hằng suy xét một lát, thản nhiên nói: "Chỉ trông vào quân Thanh Châu, thuộc hạ sợ là không thủ nổi Thanh Châu".

"Không bảo một mình ông thủ, còn có Dương Tập - con út của Dương Thành nữa." Phong Quân Dương cong môi cười, nhìn hai người Tống Diễm và Mạc Hằng không hiểu, bèn giải thích, "Đó là Thôi Tập của Tụ Nghĩa trại. Tên thật của y là Dương Tập, là con riêng của Dương Thành, trước kia lúc bị Tiết Thịnh Anh đuổi giết đã chạy vào núi Ngưu Đầu làm cướp, dùng tên giả Thôi Tập. Thanh Châu vốn là của Dương gia, đúng lúc vật về chủ cũ, là danh chính ngôn thuận nhất".

Mạc Hằng có phần không hiểu nổi, trù trừ nói: "Vương gia muốn mượn danh Dương Tập?".

Phong Quân Dương cười nhạt, lắc đầu nói: "Dương Tập khác Tiết Thịnh Anh, y khá có tài, ta thật lòng muốn dùng y. Bằng sự trầm ổn của lão tướng quân, nhuệ khí của Dương Tập, nếu hai người có thể chung lưng đấu cật, Thanh Châu không lo".

Mạc Hằng tuy không biết Dương Tập nhưng lại rất rõ Phong Quân Dương giỏi dùng người, nghe vậy liền đáp: "Vương gia yên tâm, thuộc hạ chắc chắn sẽ cùng Dương Tập giữ vững Thanh Châu".

Phong Quân Dương lại dặn dò ông và Tống Diễm thêm vài câu nữa rồi mới bảo cả hai lui xuống. Trong phòng nhất thời chỉ còn lại Phong Quân Dương và Hàn Hoa, Hàn Hoa nhìn Phong Quân Dương, hỏi: "Thanh Châu giao cho Mạc lão tướng quân và Dương Tập, vương gia định sắp xếp Trịnh Luân thế nào?".

Phong Quân Dương hơi buông mắt xuống, xoay xoay chén trà trên tay, thờ ơ đáp: "Ta muốn hắn đi đoạt Vũ An".

https://thuviensach.vn

Đoạt được Vũ An, lãnh binh ra bên ngoài, nếu Trịnh Luân trung thành là tốt nhất, còn nếu có ý khác, cũng sẽ không uy hiếp được hai châu Thanh, Ký. Hàn Hoa nghĩ bụng cách này quả không tồi, vừa có thể dùng Trịnh Luân lại vừa có thể phòng Trịnh Luân, không khỏi chậm rãi gật đầu, nói: "Cũng được".

Hàn Hoa thấy Phong Quân Dương không còn chuyện gì căn dặn liền cáo lui. Phong Quân Dương ngồi im lặng một lát, gọi Thuận Bình vào hỏi: "Thần Niên đã về chưa?".

Thuận Bình vội đáp: "Tạ cô nương đã về lâu rồi, ăn cơm xong rồi, lại gọi mấy thủ lĩnh của Tụ Nghĩa trại đến nghị sự".

Phong Quân Dương bất giác mỉm cười, hỏi: "Vẫn là việc thu xếp cho dân lưu lạc qua sông?".

"Vương gia đoán chuẩn quá." Thuận Bình tươi cười, lại nói, "Có điều Tạ cô nương cuối cùng còn bảo chờ sau khi dân lưu lạc qua sông, cô ấy sẽ không làm trại chủ nữa. Cô ấy còn hỏi mấy người Lỗ Vinh Phong có tính toán gì không, nếu muốn kiến công lập nghiệp thì đi theo vương gia, còn nếu không muốn thì cứ nói với cô ấy, cô ấy sẽ an bài ổn thỏa".

Phong Quân Dương đoán Thần Niên đang tính đường lui cho mình, vậy thì xem ra, nàng thật sự muốn từ bỏ thân phận Tạ Thần Niên vì mình. Trong lòng Phong Quân Dương đã thấy vui mừng song lại có vài phần hổ thẹn với Thần Niên, chàng lặng người đi, đột nhiên hỏi Thuận Bình: "Bây giờ là giờ nào rồi?".

Thuận Bình cực thông minh, nghe vậy đáp ngay lập tức: "Không muộn, không muộn, vừa mới qua giờ Tý. Tạ cô nương mới về hậu viện chưa được bao lâu, lúc đi qua thư phòng còn nhìn vào đây nữa".

https://thuviensach.vn

Nghe y nói vậy, trong lòng chàng như có cỏ mọc, thoáng do dự rồi đứng dậy, cười nói: “Đi, chúng ta đến nhìn nàng một cái, nếu nàng ngủ rồi, chúng ta cũng không làm ồn, trở về là được”.

Chủ tớ hai người không mang theo tùy tùng nào khác, ra khỏi thư phòng đi về hậu viện, thấy trong viện tối mịt hoàn toàn không có động tĩnh, Phong Quân Dương bất giác có chút thất vọng, đứng ngoài cửa một lát, quay sang nói nhỏ với Thuận Bình: “Đi thôi”.

Thuận Bình im lặng xoay người đi trước dẫn đường, vừa mới đi được hai bước, chân lại cố tình trẹo một cái, thất thanh kêu lên: “Á! Vương gia, chân tiểu nhân lại trật rồi!”.

Vốn là đêm khuya yên tĩnh, giọng y lại to, nhìn thấy hậu viện sau lưng châm đèn lên, chốc lát sau, còn có tiếng bước chân đi ra nơi cửa viện. Phong Quân Dương nhận ra Thuận Bình cố tình quấy phá, lại sợ Thần Niên nhận ra cho là mình sai khiến, bỗng dưng thấy hơi xấu hổ, tức giận đến mức giơ chân đá Thuận Bình, thấp giọng mắng: “Sao không gãy luôn cái chân chó của ngươi đi!”.

Thuận Bình miệng kêu đau thảm thiết nhưng đi đứng lại nhanh nhẹn lắm, bèn lách mình né chân của Phong Quân Dương, cười khì khì bảo: “Tiểu nhân toàn là vì vương gia nên mới đau chân, vương gia không thương tiểu nhân thì cũng thôi vậy, sao còn muốn đánh tiểu nhân?”.

Lúc đang nói chuyện, cửa viện đằng sau đã kẽo kẹt mở ra. Phong Quân Dương vội nghiêm mặt trở lại, quay đầu nhìn thì thấy người mở cửa là thị nữ, liền hỏi: “Làm ồn đến cô nương nhà các ngươi à?”.

Thị nữ kia không ngờ Phong Quân Dương lại đến đây vào giờ này, tiến lên phía trước hành lễ, cung kính đáp: “Không nghe thấy động tĩnh gì của cô nương, có lẽ là ngủ say rồi”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nghe thế lấy làm lạ, Thần Niên là người luyện võ, tai mắt rất tinh nhanh, vừa rồi giọng Thuận Bình to như thế, đánh thức cả thị nữ, Thần Niên sao có thể không nghe thấy. Trong đầu Phong Quân Dương đột nhiên lóe lên dự cảm không tốt, chàng lướt qua người thị nữ, xông vào trong viện, đi tới ngoài cửa gọi: "Thần Niên? Thần Niên?".

Trong phòng lại chẳng có ai lên tiếng, Phong Quân Dương không kiềm chế được nữa, chân phá cửa đi vào nhìn, trên giường nào có bóng dáng Thần Niên. Chàng như bị đâm cho một gậy từ phía sau, thân hình lập tức cứng đờ. Thuận Bình từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy tình hình này cũng chỉ há hốc mồm, đợi khi có phản ứng, vội quay người lại hỏi thị nữ nọ: "Tạ cô nương đâu?".

Thị nữ nọ nào đâu biết vì sao đột nhiên không thấy Thần Niên nữa, bất giác vừa kinh vừa sợ, run rẩy đáp: "Nô tì…nô tì không biết, nô tì rõ ràng nhìn thấy Tạ cô nương ngủ rồi mới đi ra ngoài".

Đúng lúc này, trong viện đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, mấy người trong phòng đều bất giác, ngoảnh đầu ra nhìn, chỉ thấy Lỗ Vinh Phong từ ngoài cửa vội vã đi vào, nói: "Vương gia, con gái thuộc hạ đã trở lại".

Thì ra Lỗ Vinh Phong ngủ ở trong phủ thủ thành, lúc nửa đêm nghe có người nhẹ nhàng gõ cửa, mở cửa ra nhìn thì hóa ra lại là Linh Tước. Trước kia Linh Tước trở mặt với Thần Niên trước bao nhiêu người, một mình bỏ đi tìm Lục Kiêu, Lỗ Vinh Phong tuy hận con gái không hiểu chuyện, nhưng dù sao cũng lo lắng cho an nguy của con, giờ thấy con gái an toàn trở về, nhất thời quên cả oán giận bực bội, chỉ cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Hai cha con vừa mới nói được vài câu, Linh Tước liền nói: "Phụ thân, lần này con về cùng Lục đại ca, đến để tiếp ứng đại đương gia, phụ thân cũng đi cùng chúng con luôn đi".

https://thuviensach.vn

Lỗ Vinh Phong nghe thế cả kinh, vội nói dối con gái, tự mình tìm cớ đến tìm Phong Quân Dương báo tin, biết chàng đã đến chỗ Thần Niên, vội đuổi theo đến đó.

Phong Quân Dương nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, sau một hồi lâu mới ngơ ngác hỏi: "Nàng thật sự lại lừa gạt ta?".

Câu hỏi này không ai có thể trả lời. Thuận Bình đang lo đến nhức răng, liếc mắt nhìn sang lại thấy trên chiếc bàn bên cạnh hình như có đặt một bức thư, vội đến đó lấy đến cho Phong Quân Dương, nói: "Vương gia, Tạ cô nương để lại thư!".

Phong Quân Dương mở bức thư ra, nhờ vào ánh nến Thuận Bình mang đến đọc một lượt, chỉ thấy trên tờ giấy đơn giản viết một dòng chữ: Có bằng hữu đến, đi rồi sẽ về, xin chớ nhớ nhung.

Đích thực là bút tích của Thần Niên.

Thuận Bình đánh bạo nhòm trộm dòng chữ kia, bỗng nhẹ nhàng thở hắt ra, khuyên Phong Quân Dương: "Vương gia yên tâm đi, Tạ cô nương đã chịu để lại chữ rồi, chứ không lén trốn mất".

Phong Quân Dương lại cười khổ, Thần Niên để lại tờ giấy này, có lẽ thực sự chỉ đi ra ngoài nói rõ mọi chuyện với Lục Kiêu, nhưng cũng có thể là cố tình để lại hòng mê hoặc chàng, tiện tranh thủ thời gian chạy trốn.

Thuận Bình thấy thần sắc chàng như vậy, biết chàng không thể an tâm, bèn nói: "Nếu vương gia còn bận lòng Tạ cô nương, chi bằng gọi Linh Tước tới hỏi. Cô ấy đã về với Lục Kiêu thì sẽ biết Lục Kiêu ở đâu. Hơn nữa, ngộ nhỡ Tạ cô nương thật sự muốn đi, theo tính tình của cô ấy, tuyệt đối sẽ không bỏ lại Linh Tước không đoái hoài gì. Đến lúc đó…".

https://thuviensach.vn

Y không nói hết câu, chỉ dùng mắt nhìn trộm vẻ mặt của Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương im lặng đứng một chốc, lại nói: “Không cần, thả Linh Tước”.

Lời vừa nói ra, cả Thuận Bình lẫn Lỗ Vinh Phong đều hết sức kinh ngạc. Thuận Bình chần chừ một chút, rồi hỏi dò: “Vậy có cần phái người ra ngoài tìm Tạ cô nương?”.

Phong Quân Dương lắc đầu, cười nhạt, nói: “Không cần, ta ở đây chờ nàng. Các ngươi ra ngoài đi, đừng kinh động đến người khác”.

Chàng nói xong liền ngồi xuống giường. Thần Niên đã nói bọn họ phải thử tín nhiệm lẫn nhau, vậy chàng sẽ tin nàng. Chàng đồng ý thả lỏng vòng tay, ở đây chờ nàng về.

Thuận Bình âm thầm thở dài một hơi, liếc mắt nhìn Lỗ Vinh Phong và thị nữ nọ, cả ba nhẹ chân nhẹ tay lui ra ngoài. Thuận Bình gọi Lỗ Vinh Phong sang một bên, thấp giọng nói: “Tuy vương gia nói thế nhưng chúng ta không thể không làm gì. Lỗ thủ lĩnh yên tâm, vương gia là người thưởng phạt phân minh, cho dù Tạ cô nương thật sự một đi không trở lại, người cũng sẽ không giận cá chém thớt với Linh Tước, gây khó dễ cha con hai người đâu”.

Lỗ Vinh Phong nghe thế, liên tục gật đầu.

Thuận Bình cân nhắc một phen, lại nói: “Chi bằng thế này, ông giả vờ đồng ý đi cùng bọn họ, xem xem rốt cuộc tình hình thế nào”.

Lỗ Vinh Phong đồng ý, vội tự thân trở về chỗ mình ở.

https://thuviensach.vn

Linh Tước đang ở trong phòng lo lắng chờ đợi, thấy phụ thân về, vội tiến lến đón, hỏi nhỏ: “Sao rồi? Giang đại thúc có muốn đi cùng chúng ta không?”.

Lỗ Vinh Phong giả vờ thở dài, nói: “Cha đã bóng gió hỏi ông ấy, có bằng lòng trở về trong núi nữa không, thế nhưng không ngờ ông ấy lại muốn đi theo Phong vương gia kiến công lập nghiệp. Cha thấy ông ấy như thế, chẳng dám nói gì nữa, quay về cho mau”.

Linh Tước làm sao ngờ phụ thân đang lừa dối mình, thấy ông than thở như thế trái lại còn khuyên: “Mỗi người một chí, nếu Giang đại thúc muốn ở lại, chúng ta cũng mặc thúc ấy vậy”.

Lỗ Vinh Phong gật đầu, lại nói: “Cha nhất thời hồ đồ, mới làm tai mắt cho vương gia, trong lòng luôn thấy tự trách hối hận. Con nói đại đương gia có thể tha thứ cho cha không?”.

Linh Tước một lòng muốn kéo phụ thân ra khỏi vũng bùn, nghe vậy nói: “Phụ thân yên tâm, đại đương gia tính tình thế nào người còn không biết ư? Yên tâm đi, cô ấy sẽ không ghi hận phụ thân đâu”. Nói xong đại từ ngừng lại một chút, lại thấp giọng nói, “Nếu vạn nhất đại đương gia không chịu tha thứ thì hai cha con ta sẽ đi nơi khác, trời đất bao la, thế nào cũng có chỗ cho chúng ta dung thân”.

Lỗ Vinh Phong giờ mới như hạ quyết tâm, nói: “Đi! Phụ thân đi với con”.

Cha con hai người qua quýt thu xếp hành lý rồi lén trở ra cửa. Thuận Bình đã dặn các ám vệ trong phủ từ trước, tất nhiên là không có ai cản hai người lại. Cả hai thuận lợi ra khỏi phủ thủ thành, chọn riêng một con đường nhỏ vắng lặng, lén lút nhảy qua tường thành rồi đi về phía Bắc chừng bảy tám dặm thì đến khoảnh rừng nhỏ mà Linh Tước đã hẹn với Lục Kiêu.

https://thuviensach.vn

Đống lửa trong rừng còn đó, trên gốc cây bên cạnh vẫn còn buộc vài con ngựa nhưng lại không thấy bóng Thần Niên và Lục Kiêu đâu. Linh Tước ngạc nhiên nói: "Họ phải nhanh hơn chúng ta mới phải, sao còn chưa tới?".

Lỗ Vinh Phong cũng lấy làm kinh ngạc, bèn nói: "Có lẽ cũng sắp đến rồi, chờ tạm lát đã".

Hai cha con họ Lỗ đứng trong rừng sốt ruột chờ Thần Niên và Lục Kiêu đến, không ngờ hai người kia giờ vẫn còn ở thành Nam Nghi Bình.

Cách phía Tây Nam thành Nghi Bình không xa một tòa núi nhỏ, đỉnh núi có một tửu lâu tên Vọng Giang lâu, bởi lên cao gặp sông, phong cảnh rất đẹp, vốn là chỗ hết sức náo nhiệt, mãi đến khi Hạ Trạch dẫn quân tấn công Nghi Bình, việc làm ăn của tửu lâu mới dần ế ẩm. Ông chủ tửu lâu sợ bị loạn lạc ảnh hưởng, dứt khoát đóng cửa tửu lâu, dẫn theo cả nhà già trẻ gái trai về quê cũ ở Giang Nam.

Vì Lục Kiêu muốn Thần Niên ngắm trăng với mình, Thần Niên liền nghĩ ra chỗ này, đặc biệt đưa hắn đến đây, cười bảo: "Chúng ta cũng học đòi phong nhã một lần, trước sông vọng nguyệt".

Lục Kiêu cười đáp: "Được".

Thần Niên ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên cao, nói: "Huynh lên mái nhà trước đi, ta ra hậu viện lấy rượu. Ta từng nghe người ta nói, đằng sau tửu lâu có giấu rượu ngọn, nhưng mà không biết bây giờ có còn không?".

Tửu lâu này đã có thể nổi tiếng lâu nay, ngoại trừ phong cảnh đẹp, có giấu rượu ngon cũng là một trong những lý do. Một lát sau, Thần Niên lục được vài vò rượu ủ đã mấy chục năm trong hầm rượu ra, nhảy lên mái nhà, ném cho Lục Kiêu, cười nói: "Huynh luôn không coi rượu ngon Trung Nguyên chúng ta ra gì, nếm thử xem, có thể sánh bằng rượu của Tiên Thị nhà huynh không!".

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu đón lấy, đập vỡ miệng vò, ngửa đầu uống vài ngụm, không nhịn được khen: “Rượu ngon”.

Thần Niên mỉm cười, đi đến ngồi xuống cạnh hắn, thấy Lục Kiêu đưa vò rượu sang, vội khoát tay nói: “Không được, ta không dám uống rượu mạnh như thế”.

Lục Kiêu biết tửu lượng Thần Niên thấp, cũng không ép buộc, chỉ xách vò rượu uống một mình, chốc lát sau, đột nhiên hỏi nàng: “Thật sự đã quyết định rồi sao? Ở bên hắn?”.

Thần Niên gật đầu, nhẹ giọng đáp: “Ừm”.

Lục Kiêu liếc nhìn nàng một cái, lại uống hai hớp nữa rồi mới lên tiếng: “Đọc thư của nàng, ta biết trong lòng nàng luôn không nỡ bỏ hắn lại”.

Thần Niên từng bảo Ôn Đại Nha viết cho Lục Kiêu một phong thư, trong thư xin hắn hỗ trợ tìm một nơi dừng chân cho họ ở quan ngoại, cũng nói rõ ràng sẽ không đến đó, khỏi cần đợi nàng.

“Lúc viết phong thư đó vẫn còn chưa hòa hảo với chàng, nhưng lại cảm thấy không nên đến quấy rầy huynh. Một thân một mình cao chạy xa bay không vướng không bận, tự do tự tại.” Thần Niên giải thích, trầm mặc một lát, lại nói, “Xin lỗi huynh”.

Lục Kiêu cười nói: “Nàng giải thích làm gì? Tình cảm nam nữ là việc không cách nào nói rõ nhất. Ta chỉ chưa từ bỏ ý định nên mới đến nhìn trộm nàng một cái thôi. Nói thật với nàng, thực ra nhìn nàng thế này, ta như trút được gánh nặng, cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nàng cho ta một cái cớ để từ bỏ, ta liền có thể nói: Nàng xem, không phải ta không cố gắng, mà là chuyện tình cảm thật sự không thể miễn cưỡng”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên chỉ cười, không muốn nói với hắn chuyện này nữa, liền đổi đề tài, hỏi hắn: "Thác Bạt Nghiêu đối xử với Vân Sinh thế nào?".

Lục Kiêu nghĩ nghĩ, đoạn đáp: "Khá tốt".

Trong lòng Thần Niên lại thấy hơi buồn bực, theo lý Thác Bạt Nghiêu đã dời đô đến Thượng Kinh, cũng xưng vương rồi, nên lập hậu sớm mới phải, sao lại nhất mực không có động tĩnh gì, nàng không nhịn được hỏi: "Sao vẫn chưa lập cô ấy làm hậu?".

"Cái này có liên quan đến tranh đấu giữa các bộ tộc mới cũ ở vương đình, có mấy bộ tộc luôn phản đối lập Vân Sinh làm hậu, nói cô ấy tuy có huyết thống của Nhã Thiện vương nữ, nhưng lại có một nửa dòng máu từ Tây Hồ, không bằng huyết thống thuần túy quý nữ Tiên Thị của mình. Nói ra ta cũng tò mò, hình như có người ở giữa gây khó dễ." Lục Kiêu nói xong lại nhìn Thần Niên, hỏi, "Nàng đoán xem ta đã gặp được ai ở Mộ Dung bộ?".

"Ai?" Thần Niên không khỏi hỏi.

"Phàn Cảnh Vân. Tuy y dịch dung nhưng ta vẫn nhận ra chính là y."

Phàn Cảnh Vân là thủ lĩnh mật thám Phong Quân Dương đặt ở Tiên Thị, gặp y ở Mộ Dung bộ cũng không có gì kì lạ. Nhưng Lục Kiêu lại đặc biệt nhắc đến y, Thần Niên nghĩ ngợi rồi hỏi: "Có phải Mộ Dung bộ phản đối lập Vân Sinh làm hậu không?".

Lục Kiêu nói: "Đúng thế, Mộ Dung bộ là bộ tộc phản đối kịch liệt nhất, mấy năm nay thế lực bọn họ tăng mạnh, ngay cả Vương cũng không thể không kiêng nể vài phần".

Thần Niên bất chợt hiểu ra, Phong Quân Dương không muốn Hạ gia sụp đổ vì Tiên Thị, hiển nhiên là không hi vọng Vân Sinh trở thành vương hậu

https://thuviensach.vn

Tiên Thị. Nhưng làm thế, chỉ Vân Sinh là khổ nhất. Thần Niên biết Phong Quân Dương làm việc luôn không từ một thủ đoạn nào, việc này lại có liên quan đến tranh thiên hạ, trong lòng tuy không đồng ý với cách làm của chàng, nhưng cũng có thể hiểu được.

Lục Kiêu lại nói: "Phàn Cảnh Vân hết sức giảo hoạt, vẫn chưa bắt được y. Mộ Dung thị cũng không chịu thừa nhận, chỉ bám chặt lý do huyết thống Vân Sinh không thuần, lập cô ấy làm hậu, chẳng thà lập quý nữ của tám tộc lớn Tiên Thị".

Thần Niên nghe xong bất giác bật cười, hỏi Lục Kiêu: "Mộ Dung thị phải chăng cũng có quý nữ chờ được gả?".

Lục Kiêu cười nói: "Nàng quả là thông minh, đã đoán ra ngay tâm tư của họ. Mộ Dung thị rõ ràng là muốn gả con gái của mình, nhưng không tiện nói rõ, nên mới đẩy tám tộc lớn lên trước, làm cho những tộc khác cũng động lòng".

Thác Bạt Nghiêu trước kia nhờ vào sự ủng hộ của các bộ tộc mới trỗi dậy mới lên được ngôi vương, để chiếm được sự ủng hộ của các bộ tộc cao quý cũ nên mới đi tìm linh cốt và đứa con côi của vương nữ. Không ngờ tìm được linh cốt và đứa con mồ côi của vương nữ về rồi, tám tộc lớn cuối cùng cũng chịu thừa nhận vương vị của gã thì mấy tộc mới ủng hộ gã lại không chịu đồng ý lập Vân Sinh làm hậu.

Thần Niên không khỏi thở dài: "Nhìn có vẻ chỉ như tranh một chức vương hậu, nói cho cùng, cũng là tranh giành quyền thế thôi".

Hai người đều có tâm sự, nhất thời cũng im lặng, một lát sau, Thần Niên lấy tay chỉ vầng trăng sáng trên sông, cười bảo Lục Kiêu: "Huynh xem kìa, sao ta thấy trăng dưới sông còn sáng hơn cả trăng trên trời?". Nàng vừa dứt, lại nhẹ "ấy" một tiếng, ngạc nhiên nói: "Trên sông hình như có thuyền tới".

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu nhìn theo hướng Thần Niên chỉ, quả nhiên thấy mấy còn thuyền từ xa đang đi từ phía thượng du đến. Mấy con thuyền này chạy đến gần giữa sông, trên thuyền hoàn toàn không thắp đèn đuốc gì, nếu không phải đêm nay ánh trăng vằng vặc, thị lực hai người lại tốt, sợ là vốn không thể nào phát hiện.

Thần Niên nói: "Đây không phải là thuyền buôn bình thường".

Lục Kiêu xuất thân trong đất liền, không hiểu mấy thứ này, nghe vậy ngạc nhiên nói: "Sao lại biết?".

Thần Niên đứng dậy, thận trọng nhìn mấy con thuyền, nói: "Ban đêm đi thuyền vốn hết sức nguy hiểm, nhưng mấy chiếc thuyền này lại không chịu thắp đèn, chứng tỏ muốn che giấu hành tung". Nàng suy nghĩ một lát, nói với Lục Kiêu, "Huynh không biết, thủy quân Thái Hưng đang ở trên một cái đảo giữa sông ngay phía Tây, không chừng chính là chúng, ta phải đến gần xem sao".

Nàng nói xong liền nhảy khỏi tửu lâu, Lục Kiêu thấy vậy, vội bám sát phía sau. Cả hai men theo sườn Đông xuống núi, rất nhanh đã đến bờ sông. Nhưng mặt sông quá rộng, ánh trăng tuy sang ngời nhưng vẫn không thấy rõ lắm tình hình trên sông. Lục Kiêu thấy gần đó có một bến đò, có mấy chiếc thuyền đánh cá nhỏ, bèn nói: "Bên kia có thuyền, hai chúng ta chèo ra xem đi?".

Thần Niên nghe xong lại cười nói: "Chỉ bằng bản lĩnh của hai ta, chèo đến đó để tùy người chém giết à? Vẫn là bỏ ý định ấy đi".

Lục Kiêu không khỏi nhớ lại tình hình năm ấy khi hai người chạy từ Thanh Châu ra, chèo thuyền qua sông Từ Nha, cười cười rồi hỏi: "Vậy phải làm sao đây? Nghi Bình có thủy quân không?".

https://thuviensach.vn

“Trong tay Phong Quân Dương có một ít, nhưng quân doanh thủy quân lại ở bờ bên kia.” Thần Niên nghĩ ngợi, chợt nảy ra một ý, nói: “Chúng ta ra bờ sông đốt một đống lửa lên xem tình hình trước đã rồi nói sau, một là có thể cảnh báo bờ bên kia, hai cũng là cảnh cáo mấy con thuyền trên sông, nếu thật là thủy quân Thái Hưng, thấy hành tung bị kẻ khác phát giác, tất sẽ bớt phóng túng”.

Lục Kiêu gật đầu, đi tìm cành khô cỏ khô với Thần Niên. Cũng may giờ là cuối thu, chỉ một chốc lát, hai người đã đốt được một đống lửa lên. Thần Niên nói: “Cẩn thận ám tiễn hại người, chúng ta đi chỗ khác quan sát”.

https://thuviensach.vn

23

Vỏ ngoài che mắt

Lục Kiêu và Thần Niên tránh chỗ có ánh lửa sáng rực, vừa mới tìm được nơi ẩn núp xong thì nghe phía Tây truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Thần Niên nhìn theo tiếng động thì loáng thoáng thấy có mấy chục kỵ sĩ từ đằng xa chạy đến đây. Tốc độ của đội kỵ sĩ rất nhanh, chỉ chớp mắt đã đến rất gần, Lục Kiêu kéo Thần Niên về, chợt nghe một người trong đó bẩm báo: "Tướng quân, lửa hình như vừa mới đốt, người đốt hẳn là chưa đi xa".

Người được gọi là tướng quân kia "ừm" một tiếng, Thần Niên nghe giọng nói nọ trầm thấp quen tai, không khỏi lại ló đầu ra xem, thấy thủ lĩnh của họ lại là Trịnh Luân.

Trịnh Luân liếc mắt nhìn đống lửa, sai bảo: "Tìm một chút, xem ai ở đây".

Thần Niên thầm nghĩ một tiếng "Tiêu rồi", hắn vốn luôn nói nàng ngôn hành phóng đãng, nếu lúc này lại nhìn thấy nàng và Lục Kiêu ở đây đêm hôm khuya khoắt, không biết lại muốn mắng nàng thế nào nữa, đến lúc đó đúng thật là có trăm cái miệng cũng không giải thích được. Nàng rất nhanh trí, vội ghé gần tai Lục Kiêu, nói nhỏ: "Ta ra ngoài, huynh nấp cho kĩ, đừng để bọn họ phát hiện".

Lục Kiêu mặc dù không hiểu vì sao Thần Niên lại như thế, nhưng hắn vẫn gật đầu tỏ ý đã hiểu.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cười với hắn, rồi liền đứng dậy đi ra ngoài, ngang bướng gọi to: “Trịnh tướng quân”.

Trịnh Luân nghe giọng nàng bất giác ngẩn người, quay đầu ngựa lại, thấy Thần Niên đi ra từ góc tối, mãi đến khi nàng đến gần mới trầm giọng hỏi: “Sao cô lại ở đây?”.

Thần Niên nhìn lướt qua đám người, thấy đều là kỵ binh dưới trướng Trịnh Luân, bèn đáp: “Lúc trước ta ngắm trăng ở Vọng Giang lâu, vô tình lại thấy có thuyền từ thượng du đến, nom có vẻ kì quái nên đốt đống lửa, muốn báo hiệu cho thủy doanh bờ bên kia”.

Trịnh Luân nhìn nàng, lại giương mắt nhìn chỗ náu mình khi nãy của nàng, lạnh nhạt hỏi: “Một mình cô ngắm trăng ở Vọng Giang lâu?”.

Thần Niên gật đầu, nói: “Phải”.

Trịnh Luân lại không tin, liếc mắt nhìn thân vệ bên cạnh một cái. Thân vệ hiểu ý hắn, mặt mày tỉnh bơ đi đến chỗ Thần Niên ẩn nấp, thấy chỗ đó quả thật không còn ai khác mới lén lắc đầu với Trịnh Luân.

Thần Niên coi như không nhìn thấy động tác mờ ám của thân vệ kia, ngẩng đầu nhìn lên ngựa, hỏi Trịnh Luân: “Sao Trịnh tướng quân lại đến đây?”.

Trịnh Luân đáp: “Ta đuổi theo mấy chiếc thuyền kia suốt dọc đường, thấy ở đây có ánh lửa nên đến nhìn thử xem”.

Khi đang nói chuyện, những chiếc thuyền kia đã từ thượng du đi đến, Thần Niên liếc thấy, chỉ vào mặt sông nói với Trịnh Luân: “Ngươi xem, thuyền đến rồi kìa”.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân cũng ngoảnh đầu nhìn theo, nội lực của hắn thâm hậu hơn Thần Niên, có thể nhìn rõ vật giữa đêm đen, nói: "Những chiếc thuyền này đều lặng lẽ đi ra từ trong doanh trại thủy quân Thái Hưng, vụng thủy chiến, chủ yếu là chuyển đồ dùng trong binh".

Thần Niên nghe thế nhíu mày, hỏi: "Hạ gia muốn làm trò đánh lén? Nhưng mấy con thuyền này cho dù có trang bị đầy đủ thì có thể làm gì được?".

Trịnh Luân nghĩ nghĩ rồi đáp: "Xuôi về phía Đông vài dặm, cách bờ Nam không xa là chỗ để kho quân lương lần này của vương gia".

Thần Niên nghe thế cả kinh: "Hạ gia muốn đánh úp kho lương?".

Hạ Trăn rõ ràng đã đồng ý lui binh, tối nay lại đến tập kích kho lương bờ Nam, hành động này quả thật rất vô đạo đức. Nhưng việc quân cơ không nề dối trá, nàng cũng từng viết thư đầu hàng Hạ Trạch, ban đêm lại đến tập kích đại doanh của gã. Nếu Hạ Trăn thực sự làm thế, thật ra cũng có thể coi như ăn miếng trả miếng.

Trịnh Luân không trả lời, vươn tay về phía thân vệ bên cạnh, trầm giọng nói: "Cường cung".

Thân vệ vội vàng tháo cường cung sau lưng đưa đến, Trịnh Luân đón lấy, lắp tên vào cung, đang muốn bắn vào mặt sông thì Thần Niên chợt lên tiếng: "Đợi đã".

Trịnh Luân nghe thế liền thoáng dừng động tác, nghiêng đầu nhìn Thần Niên.

Thần Niên nhanh nhẹn dứt khoát xé roạt một góc áo, lại tháo túi rượu bên thắt lưng xuống, rút nút túi ra tẩm đẫm rượu vào mảnh áo, sau đó duỗi tay đòi tên của Trịnh Luân: "Đưa tên cho ta".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân đưa mắt nhìn nàng, rồi cũng đưa tên cho nàng.

Thần Niên thấy ánh mắt hắn dừng ở túi rượu của mình, cười giả lả, giải thích: "Vừa rồi trộm được ở Vọng Giang lâu, vốn định mang về thành cho vương gia nhà ngươi nếm thử ấy mà".

Trịnh Luân không rõ lòng mình chua hay chát, chỉ cúi mặt xuống không nhìn nàng. Thần Niên cũng chẳng để tâm đến vẻ mặt của hắn, chỉ cúi đầu buộc mảnh áo lên đầu nhọn mũi tên, trả lại cho Trịnh Luân lần nữa, lại đến chỗ đống lửa lấy lửa đến, cười nói: "Ngươi thử xem, xem có thể bắn đến chiếc thuyền kia không?".

Nàng nói xong, bèn đốt đầu mũi tên lên.

Trịnh Luân mím môi, kéo cường cung đến mức căng nhất, tay khẽ buông ra, mũi tên bắn về phía mặt sông như sao xẹt, bắn trúng chiếc thuyền đi đầu tiên. Trên khoang thuyền tức thì bùng lửa, trong khoang thuyền lập tức có vài kẻ đến dập lửa, trong đó có kẻ mắng to: "Ai mà thất đức thế? Đang yên đang lành thì đến đốt thuyền người ta!".

Không lâu sau, mấy chiếc thuyền đều châm nến thắp đèn, trên thuyền dưới thuyền đèn đuốc sáng trưng, Thần Niên nhìn từ xa, chỉ thấy trên con thuyền kia có một công tử áo gấm đi ra, tập trung nhìn kĩ, không ngờ là Hạ Trạch.

Thần Niên từng đánh Hạ Trạch một chưởng, vốn tưởng rằng dù gã không chết cũng phải nằm liệt giường cả tháng, ai ngờ gã lại vẫn có thể vui vẻ xuất hiện ở đây thế này. Thần Niên bất chợt thấy tức tối, quay đầu lại bảo Trịnh Luân: "Có cách nào lên con thuyền kia không?".

Nàng vừa mới hỏi xong, liền thấy có rất nhiều thuyền ở dưới ngược dòng bơi lên, nhất tề vây mấy chiếc thuyền trên sông lại, chính là thủy quân

https://thuviensach.vn

Giang Nam nghe tin đã tới. Lại một lát sau, có thuyền đến gần bờ Bắc, thả thuyền nhỏ cập bến đón đám Trịnh Luân.

Thần Niên giờ cũng không biết Lục Kiêu đang nấp ở đâu, chỉ quay đầu lại nhìn lướt qua rồi theo Trịnh Luân lên thuyền nhỏ. Trịnh Luân thấy nàng đi theo, chỉ thờ ơ nhìn nàng một cái, hỏi: "Vương gia cũng biết cô ở đây?".

Thần Niên không dám nói thật với hắn, chỉ hàm hồ đáp: "Chàng biết ta đi".

Trịnh Luân không hỏi thêm nữa, chỉ cởi áo choàng trên người mình xuống ném cho nàng, thấp giọng nói: "Khoác vào".

Thần Niên luôn không để ý tiểu tiết, nghe vậy liền khoác luôn áo vào người. Thuyền quá nhỏ, lại đứng đến vài người, Trịnh Luân khẽ nghiêng đầu ngó, thấy Thần Niên đứng bên cạnh mình, áo choàng tuy bao bọc cơ thể nàng nhưng lại không che được đầu nàng. Dưới ánh trăng, có cảm giác mặt trong như ngọc, mày xinh như vẽ, đôi đồng tử đen huyền ánh bao con nước gợn lăn tăn dưới sông còn rực rỡ hơn sao trên trời vài phần.

Tim hắn chợt đập đánh thịch một cái, chờ khi bản thân tự ý thức được lại bất giác hơi tức giận, muốn bỏ nốt cả mũ giáp xuống cho nàng, tay đã giơ lên mới nhận ra hành vi này thái quá bèn đặt tay lên chuôi kiếm, trầm giọng bảo thân vệ: "Đưa mũ giáp cho cô ấy".

Thân vệ nọ vội tháo mũ giáp ra đưa cho Thần Niên. Thần Niên không biết tâm tư của Trịnh Luân, chỉ nghĩ là hắn sợ mình lộ thân phận, lặng lẽ nhận lấy mũ giáp, đội lên đầu. Nào ngờ đầu của thân vệ nọ to hơn đầu nàng rất nhiều, mũ giáp đổ về phía trước, che hết cả mặt nàng. Thần Niên lấy tay đẩy mũ về phía sau, vừa mới buông tay ra, đúng lúc thuyền nhỏ dập dềnh theo sóng, cái mũ lại tuột xuống mặt. Lần này, còn ụp luôn lên cả mũi, chỉ còn chừa lại mỗi chóp mũi nhỏ xinh trắng trẻo ở bên ngoài, trông rất buồn cười.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân thu động tác của nàng vào mắt, cũng không nhịn được cong miệng cười.

Thần Niên hết cách, đành phải lấy tay giữ chặt mũ giáp, hỏi Trịnh Luân: "Có thể đổi cho ta cái mũ nào nhỏ hơn không?".

Trịnh Luân lập tức sa sầm mặt lại, lạnh lùng đáp: "Không có".

Trong lúc nói chuyện, thuyền nhỏ đã ghé sát thuyền lầu, trên mép thuyền có người hạ thang dây xuống thuyền nhỏ, Trịnh Luân lại không dùng thang dây, nhún người nhảy lên sàn thuyền lầu. Thần Niên vốn cũng có thể nhảy lên thuyền lớn như thế, nhưng nghĩ lại, sợ bị người chú ý bèn đội nguyên mũ giáp, thành thật leo thang lên trên.

Trịnh Luân thấy nàng như vậy, có đôi phần ngạc nhiên, bất giác đưa mắt nhìn nàng nhưng không nói gì. Trên thuyền lầu có một viên thiên tướng thủy quân, tiến lên hành lễ với Trịnh Luân, nói: "Trịnh tướng quân, Vạn tướng quân vừa nhận được tin một cái là lệnh cho tiểu nhân đến đây ngay, hiện đã cản lại tất cả thuyền của đối phương rồi".

Trịnh Luân chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: "Sai người nhanh chóng về quân trại báo cho Vạn tướng quân, xin tướng quân phái quân đến bảo vệ kho lương bờ Nam, đề phòng quân địch tập kích theo đường bộ".

Thiên tướng kia nghe thế, vội rời đi.

Thần Niên nghĩ ngợi bèn hiểu ra, đi đến sau lưng Trịnh Luân, hỏi nhỏ hắn: "Ngươi sợ Hạ Trạch cố tình xuất hiện lúc này để đánh lừa chúng ta?".

Trịnh Luân quay đầu lại nhìn nàng, đáp: "Đúng thế".

https://thuviensach.vn

Khi đang nói chuyện, thuyền lầu đã đến gần thuyền của thủy quân Hạ gia. Hạ Trạch đứng ở mũi thuyền, cất giọng cười nói: “Không ngờ lại gặp Trịnh tướng quân ở đây. Trịnh tướng quân cũng giống Hạ Trạch, đến thưởng trăng thu trên sông ư?”.

Trịnh Luân cầm kiếm không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn Hạ Trạch. Nếu là người khác, bị hắn phản ứng như thế không tránh khỏi sẽ có cảm giác sượng sùng, nhưng Hạ Trạch lại chẳng để tâm, vẫn mời Trịnh Luân, cười bảo: “Trên thuyền ta có rượu ngon, Trịnh tướng quân có muốn đến đây cùng uống, cùng thưởng trăng thu trên sông?”.

Không ngờ mồm miệng của gã như thế lại làm Thần Niên sinh lòng tức giận, thầm nghĩ muốn xông lên cho gã một trận rồi tính sau. Trịnh Luân hình như đã nhận ra tâm tình của nàng, liếc nhìn nàng một cái, sau đó tiến lên phía trước một bước, kín đáo che chắn Thần Niên ở phía sau.

Không ngờ hắn vừa làm như thế lại khiến Hạ Trạch chú ý đến Thần Niên. Hạ Trạch hơi nghiêng đầu ngó ngó, dù chưa thấy rõ mặt mũi Thần Niên nhưng lại lần ra manh mối từ hình thể của nàng, sau khi tầm mắt dời xuống dưới chân thì lại càng xác định suy đoán của mình. Hạ Trạch cười nhìn Trịnh Luân, nói: “Thì ra Trịnh tướng quân lại mang theo mỹ nữ ngắm trăng, chẳng trách không chịu lên thuyền của ta”.

Thần Niên nghe thấy câu này, dứt khoát một tay đẩy Trịnh Luân chắn trước người mình ra, tay kia nhấc mũ lên, lộ cả khuôn mặt đối diện với Hạ Trạch trên thuyền, lạnh giọng nói: “Hạ Thập Nhị, ngươi muốn chết phải không?”.

Hạ Trạch không ngờ Thần Niên lại xuất hiện ở đây, thoáng sững sờ, trên mặt lập tức hiện ra vẻ xấu hổ, sầm mặt nói: “Nửa đêm nửa hôm, cô đến đây làm gì? Phong Quân Dương đâu? Sao hắn không trông coi cô?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên không ngờ gã lại dùng giọng điệu đó để nói chuyện với mình, liền đoán Hạ Trăn sợ là đã nói với gã thân phận của mình rồi. Nàng không khỏi cười nhạt một tiếng, hỏi: "Sao hả? Chẳng lẽ trăng sáng hôm nay là của một mình Hạ Thập Nhị ngươi, chỉ cho phép ngươi ở trên sông ngắm, còn không cho người khác ngắm?".

Trịnh Luân nghiêng đầu nhìn nàng, lãnh đạm nói: "Cô phí lời với gã làm gì!".

Hai người nói vậy làm Hạ Trạch không khỏi tức quá hóa cười. Trước kia tuy gã có ý khác với Thần Niên, nhưng khi đó là vì chưa biết nàng là đường muội của mình, có thể nói người không biết không có tội. Mà nàng biết thân thế của gã từ lâu rồi lại vẫn hạ độc thủ với gã như thế, có thể thấy được là không niệm chút tình cảm nào. Hạ Trạch nhìn Thần Niên và Trịnh Luân, cười cợt chế giễu: "Ta quên mất, hai vị là phu thê danh chính ngôn thuận, đừng nói nửa đêm ngắm trăng, cho dù làm gì khác cũng được".

Câu này đã chọc trúng tim của Thần Niên và Trịnh Luân. Trịnh Luân trên tay phát lực, cầm chặt lấy chuôi kiếm, Thần Niên cũng bay lên mũi thuyền, nhào đến Hạ Trạch đang đứng trên thuyền. Nàng bất ngờ nổi loạn, thân thể lại cực nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Thần Niên đã đến trước người Hạ Trạch, vung chưởng đánh vào người gã.

Hạ Trạch vội lùi về phía sau, nhưng võ công của gã vốn thua xa Thần Niên, giờ lại có vết thương nặng chưa lành, gắng gượng tránh được một chưởng của Thần Niên, miệng vội quát to: "Hạ Thần Niên! Cô dám giết đại huynh!".

Không ngờ chưởng của Thần Niên chỉ là hư chiêu, mà một tay khác lại nhanh chóng giơ lên, tát bốp một tiếng vang dội lên mặt Hạ Trạch. Hạ Trạch chưa từng chịu nhục trước mặt bao người như thế, bất giác sôi máu, nhất thời quên cả sinh tử, há mồm toan mắng.

https://thuviensach.vn

Thần Niên giơ tay cho thêm một bạt tai nữa, lạnh lùng nói: “Ngươi mắng ta một câu, ta tát ngươi một cái, ta muốn xem xem, là ta không chịu nổi ngươi mắng trước hay là ngươi không chịu nổi ta đánh trước”.

Thân vệ của Hạ Trạch từ xung quanh vây lại, muốn cứu Hạ Trạch. Trịnh Luân thấy thế, liền phi thân lên thuyền, gác kiếm lên vai Hạ Trạch, giọng nói lạnh lùng: “Ai dám tiến lên phía trước một bước, ta sẽ giết Hạ Trạch trước”.

Ai nấy đều e ngại uy danh của Trịnh Luân, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hạ Trạch bị Thần Niên cho hai cái tát, bất giác kinh ngạc phẫn nộ cùng cực, nhưng sau cùng không dám nói gì, chỉ im thin thít nhìn chòng chọc Thần Niên. Thần Niên lại không sợ gã, hờ hững nhìn Trịnh Luân, đột nhiên nói với Trịnh Luân: “Ta cảm thấy gã không phải là muốn tập kích kho lương Giang Nam”.

Hạ Trạch nghe thế, trong lòng bất giác cả kinh, ánh mắt chợt lóe lên.

Thần Niên nhìn thần sắc của gã, càng thêm khẳng định suy đoán của mình, liền quay sang nói với Trịnh Luân: “Nếu gã thật sự muốn tập kích kho lương Giang Nam, không nên rêu rao đến phía Đông như vậy, thu hút ánh mắt của mọi người tập trung cả về kho lương. Ta đoán gã có thể là cố tình dẫn dụ ngươi xuất doanh”. Nàng ngừng lại, lại liếc mắt nhìn Hạ Trạch một cái, đột nhiên hỏi Trịnh Luân, “Trong quân doanh của ngươi phòng bị ra sao? Đừng trúng kế giương đông kích tây của gã”.

Vẻ mặt Trịnh Luân thay đổi, lạnh giọng hỏi Hạ Trạch: “Thật chứ?”.

Hạ Trạch cười châm biếm, nói: “Đúng thế, đáng tiếc ngươi hiểu ra thì quá muộn rồi. Kỵ binh của ta đã âm thầm lên bờ, chắc chỉ nhất thời nửa khắc nữa là sẽ xâm nhập vào quân doanh của ngươi thôi”.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân không ngờ mình lại trúng kế điệu hổ ly sơn của Hạ Trạch, trong lòng cực kỳ tức giận, trường kiếm trong tay dán vào cổ Hạ Trạch, đã nổi lên sát ý.

Lúc này, thủy quân Giang Nam đã khống chế được hết thuyền địch, ngay cả thuyền lớn Hạ Trạch đứng cũng bị mấy chiến thuyền dùng móc câu dài kéo chặt. Viên thiên tướng thủy quân sau người bắc một tấm ván gỗ giữa hai thuyền, bước sang thuyền lớn, bẩm báo Trịnh Luân: "Trịnh tướng quân, mười chiếc thuyền địch đều đã bị quân ta khống chế".

Thần Niên nghe thế chợt nảy ra một ý, bảo Trịnh Luân: "Ngươi đừng sốt ruột, ta có một cách, trái lại sẽ khiến cho gã cảm thấy hối hận vì ban đầu đã làm sai".

Câu nói của nàng làm cả Trịnh Luân lẫn Hạ Trạch nhất tề nhìn về phía nàng. Thần Niên nở nụ cười, nói: "Nếu gã đi tập kích quân doanh của ngươi, chúng ta cũng phải sờ đến thủy trại của gã. Dù sao ở đây cũng có chiến thuyền thủy quân Hạ gia của gã, không cần phí hoài. Chi bằng kiếm ít cỏ khô về đây, châm một mồi lửa, thuận tiện thiêu luôn thủy trại của gã. Ta muốn xem xem, không có thuyền, thủy quân của gã gọi là thủy quân gì!".

Trịnh Luân còn chưa lên tiếng, Hạ Trạch đã không nhịn được cắn răng nói: "Nha đầu khốn kiếp, đừng quên, cô cũng mang họ Hạ!".

"Ta không mang họ Hạ, ta họ Tạ!" Thần Niên thản nhiên nói.

Hạ Trạch lại cười nhạt, nói: "Cô tưởng cô không nhận cái họ này là máu chảy trong người cô không phải máu của Hạ gia, cô không phải là con gái của Hạ gia sao? Cô chiếm hết lợi ích của Hạ gia ta lại còn mở miệng ra nói mình không mang họ Hạ! Nếu cô không phải họ Hạ, cô tưởng Phong Quân Dương sẽ đối xử với cô như thế này ư? Nếu cô không phải họ Hạ, thúc phụ sao có thể thỏa hiệp với hắn, buông tha cho Nghi Bình?".

https://thuviensach.vn

“Nực cười!” Thần Niên bất giác bật cười, nói, “Ta không ăn một miếng cơm của Hạ gia ngươi, không mặc một tấm áo của Hạ gia ngươi, ta chiếm lợi ích gì của Hạ gia? Nghi Bình rõ ràng là Hạ gia ngươi không đoạt được, sao lại nói là nhường thành? Về phần Phong Quân Dương đối xử với ta ra sao, liên quan gì đến người Hạ gia các ngươi?”.

Hạ Trạch hơi hất hàm lên, ngạo nghễ nói: “Thủy quân Thái Hưng ta ở đây sao có thể không đoạt được một thành Nghi Bình nho nhỏ! Cho dù tha cho Nghi Bình không lấy, theo đường sông xuống thẳng Thịnh Đô, Phong Quân Dương lấy gì cản ta? Chỉ bằng thủy quân Giang Nam ư? Ha ha, chuyện đùa! Nếu Phong Quân Dương không e ngại thủy quân của ta, vì sao phải để cô ở Nghi Bình? Vì sao phải tiết lộ thân thế của cô cho thúc phụ, chẳng phải là vì muốn bảo thúc phụ nhớ thương cô, nhường Nghi Bình cho hắn sao?”.

Thần Niên sững người, nhíu mày hỏi: “Ngươi nói gì?”.

Trịnh Luân cũng nhận ra không ổn, trường kiếm trong tay dán sát vào cổ Hạ Trạch, lạnh lùng quát: “Câm miệng, không được nói bậy!”.

Thần Niên đưa tay kẹp chặt mũi kiếm của Trịnh Luân: “Để gã nói hết!”.

Trịnh Luân nhíu đôi mày kiếm, nhìn nàng nói: “Lời của gã mà cô cũng muốn tin? Lẽ nào cô không nhận ra gã cố tình châm ngòi ly gián?”.

Thần Niên tất nhiên thừa hiểu Hạ Trạch nói thế cũng không xuất phát từ thiện ý gì, nhưng bất kể hắn vô tình hay cố ý, nàng vẫn muốn làm cho ra lẽ chuyện này. “Là thật hay giả, nghe xong mới biết.” Tay nàng dùng thêm sức, dời kiếm của Trịnh Luân ra khỏi cổ Hạ Trạch, mắt nhìn thẳng vào Hạ Trạch, nói, “Ngươi lặp lại những lời ban nãy một lần nữa!”.

Hạ Trạch nói mấy câu này tuy chỉ là nhất thời nổi ý, nhưng cũng không tốt bụng gì, hiện nghe Thần Niên nói thế bèn bảo rằng: “Ta nói Phong Quân

https://thuviensach.vn

Dương cố tình để cô ở Nghi Bình, để thúc phụ nhớ thương cô".

"Không phải câu này!" Thần Niên nói.

Hạ Trạch nghĩ Thần Niên đã không chịu nhận tổ quy tông, nhất định sẽ không muốn thân thế của mình bị tiết lộ. Gã dừng lại một chút, rồi nói: "Ta nói hắn cố tình tiết lộ thân thế của cô cho thúc phụ".

Thần Niên hỏi: "Có chứng cớ gì?".

Thân thế của Thần Niên do Tiên Thị tiết lộ, cũng coi như là chính Hạ Trăn tự điều tra nghe ngóng ra, Hạ Trạch lấy đâu ra chứng cớ cho Thần Niên. Có điều gã là kẻ giả dối, nghe vậy chỉ lạnh lùng cười, nói: "Phong Quân Dương là ai, cô còn không biết? Hắn làm việc sao có thể dễ dàng để lại nhược điểm cho kẻ khác thấy!".

Thần Niên cười nhạt, nói: "Đã không có chứng cớ thì chỉ là nói suông. Phong Quân Dương là ai, tất nhiên là ta biết. Những cái khác không nói đến, chỉ xét riêng về nhân phẩm, ngươi còn lâu mới sánh được với chàng".

Hạ Trạch nghe thế nổi cáu, chế nhạo: "Đúng là tóc dài đầu óc ngắn! Thân thế của cô tuy bị lộ từ người Tiên Thị, nhưng cô không nghĩ à, vì sao sớm không lộ, muộn không lộ, lại lộ đúng lúc Phong Quân Dương chiếm thành Nghi Bình? Rõ ràng là hắn đã tính toán hết thời cơ, mới cố ý tiết lộ thân thế của cô cho thúc phụ".

Thần Niên đột nhiên nhớ tới việc Lục Kiêu nói khi nãy, tim không khỏi đập nhanh hơn, trên mặt vẫn cố gắng duy trì vẻ lãnh đạm, hỏi Hạ Trạch: "Ngươi nói tin này bị lộ từ chỗ người Tiên Thị?".

"Đúng thế." Hạ Trạch gật đầu, nói, "Thúc phụ vẫn luôn sai người tìm kiếm tung tích của cô, nhưng khốn nỗi vẫn bặt vô âm tín. Mãi đến cách đây không lâu, mới có tin từ Mộ Dung bộ của Tiên Thị truyền ra, nói là một

https://thuviensach.vn

người tên Khâu Mục Lăng Việt đã mang đứa con côi của vương nữ về vương đình, thúc phụ mới tra được xuất thân của cô".

Thần Niên chỉ nghe được ba chữ "Mộ Dung bộ", sau đó thì không nghe rõ nữa. Mộ Dung bộ, Mộ Dung bộ, Lục Kiêu vừa mới nói mình từng gặp Phàn Cảnh Vân dịch dung ở Mộ Dung bộ, sau đó Mộ Dung bộ bắt đầu phản đối lập Vân Sinh làm hậu, sau đó thân phận của nghĩa phụ lộ ra từ Mộ Dung bộ...

Chẳng lẽ tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp?

Chẳng lẽ thế gian này lại có nhiều sự trùng hợp đến thế! Thân thế đột nhiên bị tiết lộ, Thần Niên không phải chưa từng hoài nghi, nhưng nàng lựa chọn tin tưởng Phong Quân Dương. Chàng nói chàng không biết, nàng đã tin rồi.

Khuôn mặt Thần Niên tuy còn bình tĩnh nhưng cánh môi đã trắng bợt. Trường kiếm làm sự run rẩy nơi tay nàng truyền đến tay Trịnh Luân, làm lòng Trịnh Luân cũng khẽ run lên, có vô vàn cơn đau ngầm nhưng lại có chút ti tiện và sảng khoái khó nói. Hiện giờ trong lòng hắn cực kì mâu thuẫn, lý trí mách bảo hắn giờ phút này nên quát Hạ Trạch dừng lại, bảo vệ Phong Quân Dương, nhưng một suy nghĩ khác lại lóe lên rằng hi vọng Hạ Trạch có thể nói hết ra, để Thần Niên biết được rõ sự tình.

Hạ Trạch lại nói: "Bất luận cô có nhận Hạ gia không, Phong Quân Dương lấy cô cuối cùng vẫn phải đặt quan hệ thông gia với Hạ gia chúng ta, thậm chí vì thúc phụ áy náy với cô nên Phong Quân Dương lấy cô còn có lợi hơn lấy Vân Sinh. Hắn đã đoán chắc điểm ấy nên mới trăm phương nghìn kế giữ chặt cô trong tay, dùng cớ này để giam chân thúc phụ. Cô tưởng hắn yêu thương chiều chuộng cô thật sao?".

Thần Niên lặng lẽ đứng đó, trong lòng không thấy đau đớn, chỉ thấy trống rỗng, nàng bỗng nhớ lại Phong Quân Dương từng nói sẽ không lừa

https://thuviensach.vn

nàng nữa, sau này sẽ đối xử tốt với nàng, chàng còn bảo nàng tin mình… Bây giờ nghĩ lại, thực ra trước đó chàng đã từng nói lời này một lần rồi, khi đó nàng đã tin.

Sau ba năm xa cách, chàng lại nói vậy, và nàng vẫn tin.

Trong mắt Hạ Trạch có sự khinh khi và giễu cợt rất rõ rệt, Thần Niên vừa nhìn vào mắt gã, đầu óc lập tức tỉnh táo lại. Nàng đã bị Phong Quân Dương đùa cợt như đứa ngốc, không nên lại bị Hạ Trạch coi như trò cười. Ý nghĩ này tiếp sức cho nàng, để nàng cười với Hạ Trạch, nói: "Nếu ta hoàn toàn tin lời ngươi nói mới thật là ngu xuẩn!".

Nàng nắm lấy mũi kiếm, một lần nữa áp trường kiếm vào cổ Hạ Trạch, sau đó đưa mắt về phía Trịnh Luân, ung dung nói: "Hiện giờ dù khoái mã về quân doanh báo tin cũng không kịp nữa, chi bằng tương kế tựu kế, dùng chính thuyền của gã về đốt thủy trại của gã. Nhưng mà phải nắm chắc, thừa dịp trở về trước khi trời sáng, nếu không e là dễ lộ".

Hạ Trạch hoàn toàn không ngờ được Thần Niên lại có phản ứng này, nhất thời kinh ngạc trợn tròn cả mắt há hốc cả mồm.

Vẻ mặt Trịnh Luân phức tạp nhìn Thần Niên, đang cân nhắc thì có binh sĩ vội vàng đi sang thuyền bẩm báo quân tình, nói: "Tướng quân, thượng du lại có mấy chiến thuyền của Thái Hưng đến".

Thần Niên và Trịnh Luân nghe thế càng thấy kì quái, Hạ Trạch cũng biến sắc. Một lát sau, chiếc thuyền dẫn đầu chạy đến gần tầm mắt mọi người, chỉ thấy trên thuyền thắp đèn sáng rực, mũi tàu có một viên võ tướng đứng đó, ra là Hạ Trăn.

Thuyền của Hạ Trăn dừng ở phía xa, quân sĩ trên thuyền giơ cao đèn lồng trong tay, ra một chuỗi tín hiệu đèn, thiên tướng thủy quân đứng sau

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân xem một lát, bẩm báo Trịnh Luân: “Trịnh tướng quân, Hạ Trăn muốn qua thuyền này”.

Trịnh Luân thấy Hạ Trăn dám một mình tiến đến, trong lòng láng máng hiểu ra, quay đầu lạnh lùng nhìn Hạ Trạch, hỏi: “Hạ Thập Nhị, ngươi lén làm chuyện tối nay sau lưng Hạ Trăn đúng không?”.

Hạ Trạch mím chặt môi, cắn răng không đáp.

Trịnh Luân phân phó viên thiên tướng: “Mời ông ta qua đây”.

Viên thiên tướng bèn cầm một ngọn đèn bão trong tay binh sĩ đến, truyền tin sang thuyền đối phương. Một lát sau, Hạ Trăn đổi một con thuyền nhỏ tiện lợi đến đây, lên thuyền lớn, ông ta liếc nhìn Thần Niên và Hạ Trạch một cái trước rồi mới trầm giọng nói với Trịnh Luân: “Trịnh tướng quân, đại doanh của ngươi an ổn vô sự, xin thả tiểu chất của ta ra”.

Trịnh Luân mặc dù đoán Hạ Trăn hiện không muốn trở mặt với Phong Quân Dương, nhưng lại sợ ông ta xảo trá, bèn nói: “Hạ tướng quân, ta phải chờ đến lúc có tin tức của đại doanh mới có thể thả Thập Nhị công tử, xin Hạ tướng quân thứ lỗi”.

Hạ Trăn bình tĩnh thoải mái, thờ ơ đáp: “Được”.

Có thân vệ bên cạnh Trịnh Luân rời thuyền lên bờ, ra roi thúc ngựa quay về đại doanh xem xét tình hình. Trịnh Luân cũng phải nể mặt Hạ Trăn vài phần, không tiện để ông ta đứng ngoài sàn thuyền chờ, liền mời ông ta vào trong khoang thuyền. Hạ Trăn không từ chối, chờ khi đi ngang qua Thần Niên thì dừng lại, đứng đó lặng lẽ nhìn nàng.

Thần Niên giương mắt nhìn thẳng ông ta, khóe miệng đột nhiên vẽ nên một nụ cười trào phúng, nói: “Hạ tướng quân, ông không cần phải làm bộ

https://thuviensach.vn

làm tịch như thế. Chúng ta đều thừa hiểu, ông không phải cha hiền, tôi cũng tuyệt không phải con thảo gì cả".

Hạ Trạch đứng bên cạnh nghe Thần Niên nói câu ấy, lập tức muốn lên tiếng mắng, nhưng chưa đợi gã mở miệng, trường đao của Thần Niên đã tuốt ra khỏi vỏ, gác lên cổ gã. Nàng lạnh lùng liếc xéo gã, cười như có như không nói: "Hạ Thập Nhị, ngươi dám mắng, ta cũng dám giết. Hai chúng ta so một lần, rốt cuộc là gan ai to hơn chứ?".

Hạ Trăn nhíu mày, lạnh lùng nói: "Trạch Nhi lui ra".

Hạ Trạch mặc dù vô cùng cáu giận nhưng cũng đành lui về phía sau một bước. Hạ Trăn giờ mới nhìn Thần Niên, trầm giọng nói: "Dẫu có thế nào, nó vẫn là huynh trưởng của con!".

"Tôi không có thứ huynh trưởng đê tiện vô sỉ như thế! Và tôi cũng không có thứ phụ thân ác nghiệt đa đoan như ông." Thần Niên cười nhạt, lại nói, "Hạ tướng quân, tôi khuyên ông một câu, bảo lệnh điệt chớ nói cái gì mà vì tôi nên Hạ gia mới vứt bỏ Nghi Bình. Nói như thế, không những không thể bịp người khác mà ngược lại còn lộ ra gã ngu dại cùng cực. Vì sao ông không tấn công Nghi Bình, trong lòng ông rõ nhất, chẳng gì khác ngoài thỏa hiệp tạm thời giữa ông và Phong Quân Dương, ai cũng đều có lợi cả. Đừng nói việc lựa chọn suy tính quyền lợi của mình thành hi sinh, đừng để người khác chê cười".

Hạ Trăn âm trầm nhìn thoáng qua Hạ Trạch, lạnh lùng hỏi: "Con nói gì với con bé?".

Hạ Trạch thầm hốt hoảng, cũng không dám không đáp, bèn nói: "Điệt nhi chỉ muốn khuyên muội ấy nhận tổ quy tông".

Gã mở to mắt nói lời bịa đặt như thế làm Thần Niên phì ra tiếng cười giễu cợt be bé, nhạo: "Hay cho nhận tổ quy tông!".

https://thuviensach.vn

Hạ Trăn nhìn Thần Niên, nói: “Con nhận tổ quy tông, với Phong Quân Dương, với Hạ gia, với chính con đều có rất nhiều lợi ích! Ta còn tưởng con thông minh lanh lợi, không ngờ lại ấu trĩ đến thế. Mẫu thân con tuy cũng tính khí quật cường, nhưng không ngu xuẩn như con!”.

Không nhắc đến mẫu thân còn đỡ, nhắc đến chỉ càng khiến Thần Niên sinh hận, nàng nhìn chằm chằm Hạ Trăn, chậm rãi hỏi: “Ông có mặt mũi nào nhắc tới mẫu thân tôi?”.

Câu hỏi này làm Hạ Trăn á khẩu không trả lời được, nhưng lại hết sức tức giận, ông ta giơ tay toan đánh Thần Niên, nhưng thấy gương mặt mạnh mẽ rất giống với người vợ đã khuất, trong lòng bất giác xót xa, bàn tay kia dù thế nào cũng không hạ xuống được. Từ từ bỏ tay xuống, Hạ Trăn nhắm mắt lại, không nhìn Thần Niên lấy một cái, xoay người bỏ đi.

Thần Niên hoàn toàn vì không muốn để Hạ gia xem như trò cười nên mới cố gắng chống đỡ đến bây giờ. Mắt thấy Hạ Trăn và đám người Hạ Trạch đã đi vào khoang thuyền, nàng không muốn ở cùng họ nữa, lại muốn lên bờ tìm Lục Kiêu hỏi chuyện của Mộ Dung bộ, liền len lén kéo tay áo Trịnh Luân, nói với hắn: “Ngươi phái một chiếc thuyền đưa ta vào bờ trước, ta muốn về thành”.

Trịnh Luân liếc nhìn nàng, lại nói: “Cô chờ một lát đã, chờ khi có tin của đại doanh, ta đưa cô về thành”.

Thần Niên nghe thế bất giác cau mày, nói: “Ta lớn bằng này rồi, khỏi cần ngươi đưa”.

Trịnh Luân hơi cúi xuống, nói: “Nếu cô lại chạy thoát trong tay ta lần nữa, ta không có cách nào ăn nói với vương gia”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên sững sờ một lát, cười nhạt: “Đừng nói lần này ta không muốn trốn, nếu thật sự muốn trốn, ngươi cũng không cản được ta! Ngươi không chịu phái thuyền cho ta, ta cướp thuyền là được”.

Nàng nói xong, bất chợt thả người nhảy xuống thuyền nhỏ của Hạ Trăn, dễ dàng một tay chặt đứt dây thừng, hét lệnh quân sĩ còn lại trên thuyền chèo thuyền. Không ngờ mấy quân sĩ đó lại rất có khí phách, dù Thần Niên lấy đao uy hiếp cũng không chịu chèo thuyền. Thần Niên thấy vậy, chỉ cảm thấy ai cũng bắt nạt nàng, nhất thời điên lên, dứt khoát ném mấy người đó lên thuyền lớn, mình tự chèo thuyền nhỏ. Ngờ đâu thuyền nhỏ chưa đi được bao xa đã có một bóng người từ thuyền lớn bay xuống.

Thần Niên thấy Trịnh Luân đuổi theo, nhíu mày nhìn hắn, hỏi: “Sao hả? Ngươi lại muốn tìm ta đánh nhau?”.

Trịnh Luân lại chỉ cúi đầu, thấp giọng nói: “Ta đưa cô lên bờ”.

Thần Niên có phần bất ngờ, không khỏi ngẩn ra. Trịnh Luân cũng không nói gì nữa, chỉ thành thạo chèo thuyền nhỏ. Chẳng mấy chốc, thuyền nhỏ đã cập bờ sông. Thần Niên nhảy lên bờ quay lại nhìn Trịnh Luân, do dự một chút, vẫn cảm ơn hắn: “Đa tạ”.

Trịnh Luân lặng người đi, rồi mới hỏi: “Cô muốn đi đâu?”.

Thần Niên lại hiểu lầm hắn sợ mình bỏ trốn, bèn nói: “Ngươi yên tâm, cho dù phải đi, ta cũng phải tìm Phong Quân Dương hỏi cho rõ ràng rồi mới đi, tuyệt đối sẽ không khiến ngươi bị liên lụy”.

Nàng nói xong, liền cúi đầu vội vã bỏ đi.

Trịnh Luân đứng trên thuyền, ngơ ngẩn nhìn theo nàng hồi lâu rồi mới chống thuyền rời đi. Chờ khi thuyền đã sắp ra đến giữa sông, hắn tình cờ quay đầu lại một, lại phát hiện bên cạnh Thần Niên chẳng biết từ khi nào đã

https://thuviensach.vn

có thêm một bóng người khác. Vì khoảng cách quá xa, lại là ban đêm, Trịnh Luân cũng không thể thấy rõ mặt người nọ, chỉ cảm thấy người nọ thân hình cao lớn khôi vĩ, hiển nhiên là một chàng trai trẻ tuổi, sóng vai đi cùng Thần Niên, thi thoảng lại nghiêng đầu nhìn Thần Niên, hình như đang nói gì đó.

Trịnh Luân hơi nheo mắt lại, nhìn một lát mới nhận ra người nọ hoá ra là Lục Kiêu, chợt hiểu ra vừa nãy Thần Niên nói dối hắn, nàng không ở bờ sông một mình mà ở cùng với Lục Kiêu. Hắn chợt thấy lại bị nàng lừa, trong lòng không khỏi cáu giận, trên tay dùng thêm lực, bóp nát chuôi mái chèo.

Lại nói đến Lục Kiêu và Thần Niên trên bờ, Lục Kiêu thấy sắc mặt Thần Niên hết sức khó coi, không khỏi hỏi: “Sao lại thế này? Ta thấy người trên thuyền hình như là Hạ Trạch, thật sự là Hạ gia tập kích à?”.

“Chính là Hạ Trạch.” Thần Niên thuật lại sơ lược những chuyện trên thuyền cho Lục Kiêu nghe. Chờ khi nói xong, nàng giương mắt nhìn hắn, chợt hỏi, “Huynh có biết tung tích nghĩa phụ ta không?”.

Lục Kiêu là người Thác Bạt Nghiêu tín nhiệm, tất nhiên là biết Mục Triển Việt ở đâu, nhưng việc này trọng đại, hắn không tiện nói cho Thần Niên, bèn đáp: “Biết, nhưng không được sự cho phép của Vương, ta vẫn không thể nói với nàng”.

Thần Niên biết chỗ khó xử của kẻ thân làm thần tử như hắn, chậm rãi gật đầu, nói: “Ta hiểu”.

Lục Kiêu cười xin lỗi nàng, nói: “Có điều ta cũng có thể nói cho nàng biết, Khâu Mục Lăng đại nhân hiện giờ khỏe lắm, nàng không cần lo cho ông”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên lặng đi một chốc, lại hỏi tiếp: “Mộ Dung bộ rất được Thác Bạt Nghiêu tín nhiệm à?”.

Lục Kiêu đáp: “Vương có phần nể trọng Mộ Dung bộ, nếu không lực cản lập Vân Sinh làm hậu cũng không lớn như thế”.

Thần Niên dừng bước nhìn Lục Kiêu, nói: “Thân thế của ta đã lộ rồi, theo Hạ Trạch nói, gã biết tin nghĩa phụ ta đưa Vân Sinh đến vương đình từ chỗ Mộ Dung bộ, ta hiện rất muốn biết, Mộ Dung bộ tại sao để rò rỉ tin tức như thế, bọn chúng sao lại biết được? Là từ phía Thác Bạt Nghiêu hay là… Phàn Cảnh Vân đang giở trò?”.

Lục Kiêu nghe thế trầm mặc một lát, hỏi Thần Niên: “Nàng nghi ngờ là Phong Quân Dương?”.

Thần Niên cười khổ: “Việc này có lợi cho chàng nhất”.

Lục Kiêu nghĩ ngợi, cũng công bằng nói: “Ngăn cản lập Vân Sinh làm hậu quả thực do Phong Quân Dương đứng giữa gây khó dễ. Về phần việc thân phận của nàng bị lộ, không có chứng cứ đầy đủ là do hắn gây ra”.

Thần Niên nghe vậy lại hơi bất ngờ, quay sang nhìn Lục Kiêu, bất giác nở nụ cười: “Đây là chỗ khác biệt giữa huynh và Phong Quân Dương. Nếu đổi lại là chàng, chàng sẽ không trả lời ta như thế”.

Lục Kiêu ngạc nhiên đáp: “Hắn sẽ trả lời nàng thế nào?”.

Thần Niên nghĩ nghĩ, cười nói: “Miệng chàng rõ ràng nói không phải huynh nhưng lọt vào tai người nghe, ngược lại sẽ làm người ta cho rằng chính là huynh”.

Lục Kiêu sảng khoái cười một cái, nói: “Nam tử hán đại trượng phu, nên thẳng thắn vô tư mới phải!”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên gật gật đầu, lại hỏi Lục Kiêu: “Việc Vân Sinh bị nghĩa phụ ta bắt đến vương đình, có ai biết không?”.

Lục Kiêu đáp: “Việc này hết sức cơ mật, chỉ có mấy người biết, đều là người Vương tín nhiệm. Có điều, trên đường Khâu Mục Lăng đại nhân đưa Vân Sinh về vương đình từng bị sát thủ truy sát, hộ vệ tùy tùng tử thương gần hết, có thể thấy là tuy cẩn thận như thế nhưng vẫn để lộ chút gì. Nếu Mộ Dung bộ một lòng muốn cản Vương lập Vân Sinh làm hậu, nhất định phải điều tra lai lịch của Vân Sinh, do đó mới có thể tra được tung tích của Khâu Mục Lăng đại nhân”.

Thần Niên suy xét một lúc, nói: “Nếu ta tính không nhầm, nghĩa phụ ta vẫn chưa lộ mặt ở Thượng Kinh, mà là mai danh ẩn tích đi nơi khác, đúng không?”.

Lục Kiêu nghe vậy hết sức kinh ngạc, hỏi: “Sao nàng biết?”. Vừa mới dứt lời, bản thân hắn không khỏi nở nụ cười trước, nói: “Ta quên, nàng thông minh như thế, đích thị là đoán được từ lời của ta”.

“Chuyện rất dễ đoán mà, nếu không phải như thế, thân phận ông sao có thể bây giờ mới lộ được.” Thần Niên dừng lại, bất giác nhíu mày, lại hỏi, “Ông đi làm gì sao?”.

Lục Kiêu lại không chịu trả lời, Thần Niên biết hắn khó xử, liền ảm đạm cười, nói: “Bỏ đi, không hỏi nữa vậy”.

Lục Kiêu thấy nàng tươi cười miễn cưỡng, trong lòng bất giác cũng có phần lo lắng, cất tiếng gọi nàng: “Thần Niên?”.

Thần Niên ngẩng đầu lên, cười với hắn, đáp: “Ta không sao”.

https://thuviensach.vn

Hai người sóng vai đi một chốc nữa, Lục Kiêu chợt nói: “Nếu nàng nghi ngờ Phong Quân Dương tiết lộ thân thế của nàng, đợi sau khi ta quay về Thượng Kinh sẽ cho người đi điều tra việc này, nếu quả thực do hắn làm, luôn có dấu vết để lại”.

Thần Niên lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không cần huynh điều tra, ta về tự hỏi Phong Quân Dương là được”.

Lục Kiêu liếc nàng một cái, gật đầu: “Cũng được”.

Giờ trời đã dần chuyển rạng, loáng thoáng có thể thấy tường thành Nghi Bình. Thần Niên đưa mắt nhìn lầu cổng thành cao ngất, dừng bước nói với Lục Kiêu: “Huynh không cần đưa ta vào thành, đưa Linh Tước đi đi”.

Lục Kiêu nhìn nàng, lại hỏi: “Nếu thật sự là Phong Quân Dương làm, nàng tính sao?”.

Trên mặt Thần Niên thoáng nét mê man, nói: “Nói thật, ta cũng không biết phải làm sao. Thực ra việc này có phải chàng làm hay không, trong lòng ta đã có đáp án trước rồi. Chỉ là ta vẫn không thể hết hi vọng, muốn đòi chàng một câu trả lời”.

Lục Kiêu nghe xong, muốn khuyên nàng đi cùng mình, thế nhưng không biết nên nói thế nào. Thấy hắn như vậy, Thần Niên bèn hăm hở cười với hắn, chắp tay nói: “Hôm nay từ biệt người, mong sau này có ngày gặp lại, bảo trọng!”.

Nói xong, nàng cũng không nhìn Lục Kiêu lấy một cái, thi triển khinh công chạy vào thành Nghi Bình. Lục Kiêu đứng yên tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng không yên lòng, vội đuổi theo phía sau. Nhưng khinh công của Thần Niên rất giỏi, chỉ chốc lát thôi cũng đã đi rất xa. Lục Kiêu đuổi đến ngoài cửa thành, quả thật không thể đuổi kịp Thần Niên.

https://thuviensach.vn

Thần Niên lướt nhanh suốt dọc đường, nhanh chóng vào thành, vừa đến ngoài cổng phủ thủ thành thì trùng hợp gặp Phong Quân Dương từ trong phủ đi ra. Phong Quân Dương nhìn thấy Thần Niên, hai mắt lập tức sáng ngời, vội vàng đi đến bên nàng, khi đến gần rồi mới thong thả bước chân lại, khoé miệng lại vô thức cong lên, mỉm cười hỏi nàng: "Nàng đã về rồi?".

Thần Niên không đáp, chỉ đứng đó lặng lẽ quan sát chàng.

Phong Quân Dương là kẻ thông minh, liếc mắt đã nhận ra vẻ mặt Thần Niên không ổn. Nhưng chàng không biết đêm nay nàng gặp Hạ Trạch, còn tưởng nàng như thế là vì Lục Kiêu, lại thấy hai mắt nàng hoe hoe đỏ, mặt mày tiều tụy, trong lòng bất giác thấy ghen, liền nói nhỏ: "Lần này nàng đi một lúc đã về thật tốt, nếu đi cả đêm mới về, chỉ sợ ta tức chết".

Tuy hờn giận, nhưng giọng điệu của chàng vẫn thân mật như thế, Thần Niên chỉ cảm thấy lòng nhói đau, miễn cưỡng cười với chàng, hỏi: "Chàng định ra ngoài à?".

"Đêm qua trong quân đưa tin tới, nói Hạ gia có chiến thuyền đi từ Đông tới, ta phải qua xem." Phong Quân Dương nói xong, đưa tay vuốt những sợi tóc mai lòa xòa của nàng. Không ngờ Thần Niên lại nghiêng đầu né tay chàng. Phong Quân Dương sững người, bàn tay dừng khựng giữa không trung một lát mới dịu dàng hỏi nàng, "Sao thế? Lại nổi cáu à?".

Thần Niên ngẩng đầu lên nhìn chàng, nói: "A Sách, ta hỏi chàng một việc, chàng có thể nói thật với ta không?".

Tuy cho tới giờ phút này trong lòng nàng vẫn tồn tại chút hi vọng xa vời, mong trước kia chàng không hề mưu tính thân phận của nàng, thậm chí, cho dù trước đó có mưu tính, sau này khi hai người thổ lộ tình cảm, chàng có thể thật lòng đối đãi với nàng, chứ không tiếp tục giấu giếm lừa gạt nữa.

https://thuviensach.vn

Ngôn hành của Thần Niên quá mức kì lạ, làm Phong Quân Dương cũng thầm lo lắng không yên, chàng vô thức nắm lấy tay Thần Niên, hỏi: “Việc gì?”.

Thần Niên không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào mắt chàng: “Thân phận của nghĩa phụ ta, là chàng bảo Phàn Cảnh Vân tiết lộ cho Mộ Dung bộ?”.

Đôi đồng tử Phong Quân Dương co lại, chàng im lặng nhìn Thần Niên, cong môi mỉm cười, hỏi nàng: “Lục Kiêu nói với nàng? Nàng tin ta hay tin hắn?”.

Chút hi vọng cuối cùng trong lòng Thần Niên cũng đã tan biến, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, lại nhìn về phía Phong Quân Dương, chua chát nói: “Ta chỉ hỏi chàng phải hay không phải?”.

Phong Quân Dương trầm giọng đáp: “Không phải, ta không làm”.

Thần Niên gật gật đầu, muốn rút tay ra khỏi tay chàng nhưng chàng lại nắm lại rất nhanh khiến nàng không thoát ra được. Thần Niên đành thôi, nhẹ giọng nói: “Phong Quân Dương, ta muốn chàng thề với ta, nói việc này không phải do chàng làm”.

“Được.” Phong Quân Dương không hề nghĩ ngợi đồng ý, giơ tay phải lên, thề, “Phong Quân Dương ta xin thề với trời, nếu việc này do ta làm, ta sẽ chết không được yên lành”.

Thần Niên cười nhạt với chàng, lại nói: “A Sách, ta không muốn chàng chết không được yên lành. Chàng nói thế này, nếu việc này do Phong Quân Dương làm, hãy để Thần Niên chết sớm, chết không được yên lành”.

Phong Quân Dương cứng đờ cả người, yết hầu như bị ai đó bóp chặt, không thể thốt ra được nửa chữ.

https://thuviensach.vn

Thần Niên vẫn mỉm cười nhìn chàng, nói: “Nói đi A Sách, nếu chàng chịu thề như vậy, ta sẽ tin chàng”.

Đôi môi mỏng của Phong Quân Dương run lên nhè nhẹ, khép mở vài lần cũng không thể phát ra lời thề độc như thế. Sau cùng, chàng chua chát cười, nói: “Nếu nàng tin ta thì tin, việc gì phải đâm dao vào tim ta như thế”.

Thần Niên cụp mắt xuống, nhấc tay đặt lên ngực trái chàng, lặng lẽ cảm nhận nhịp tim đập mạnh mẽ dưới lớp áo, thì thào hỏi: “Chàng cũng sẽ thấy đau ư? Nơi này của chàng thật sự có trái tim ư?”.

https://thuviensach.vn

24

Sống có gì vui?

Thấy Thần Niên như thế, trong lòng Phong Quân Dương càng cảm thấy sợ hãi, vội đè mạnh tay nàng nơi trái tim, nói khẽ: "Thần Niên, ta yêu nàng, ta thật sự yêu nàng".

Khuôn mặt Thần Niên tỏ ra hết sức bình tĩnh, nhẹ nhàng gật đầu: "Ta biết, chàng yêu ta, chàng luôn rất yêu ta. Nhưng ta tuyệt không muốn chàng lừa gạt ta, bịp bợm ta, lợi dụng ta". Nàng ngước mắt lên nhìn chàng, trong đôi mắt đã mất đi sự rực rỡ thường ngày, không có yêu hận, không có hỉ nộ, chỉ còn lại đau thương và tuyệt vọng vô tận không thấy bến bờ.

Phong Quân Dương chưa bao giờ thấy nàng như vậy, nhất thời hoảng hốt không biết làm sao cho phải, hai tay chàng nắm chặt tay Thần Niên, miệng khẽ gọi: "Thần Niên, Thần Niên, nàng đừng làm ta sợ".

Thần Niên cười với chàng, cũng nói khẽ: "Phong Quân Dương, ta không hối hận, cho dù là như vậy, ta tuyệt không hối hận".

Nàng cúi đầu gỡ ngón tay chàng ra, nhưng hiện giờ chàng sao dám buông tay. Phong Quân Dương nắm chặt tay Thần Niên, thấp giọng cầu khẩn: "Trước kia ta sai rồi, Thần Niên. Sau này ta sẽ không lừa gạt nàng nữa, ta không muốn nàng thay đổi thân phận, ta sẽ lấy Tạ Thần Niên, được không?".

"Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Lần sau nếu cần thiết, chàng vẫn sẽ làm thế." Nàng dừng lời, nhìn chàng hỏi, "Phong Quân Dương, chuyện đã

https://thuviensach.vn

tới nước này, làm sao chàng còn có thể nói sẽ lấy Tạ Thần Niên? Làm sao chàng còn có thể lấy cái tên này để dỗ dành ta? Tạ Thần Niên là ai? Cô ta là con gái của Hạ Trăn, bất kể cô ta có nhận hay không, cô ta đều giống Vân Sinh, trong người đều chảy dòng máu họ Hạ, thậm chí cô ta còn có ích hơn Vân Sinh…".

"Thần Niên!" Phong Quân Dương thấp giọng quát ngắt lời nàng. Chàng gắng ổn định suy nghĩ, kéo tay nàng bước nhanh vào trong phủ, vừa đi vừa gằn giọng dặn Thuận Bình, "Truyền tin cho Trịnh Luân, Hạ Trăn sẽ không tập kích Nghi Bình, chiến thuyền Hạ gia đến phía Đông có lẽ vì nguyên do khác. Ngăn chiến thuyền lại trước, xem ai ở trên. Chuyện còn lại, bảo hắn tự xét tình hình mà xử lý".

Thuận Bình tuy lo cho hai người, nhưng cũng đành phải nghe lời rời đi, trước khi đi còn đánh mắt ra hiệu cho mọi người, ý bảo tất cả lui ra.

Thần Niên đột nhiên muốn cười, chàng chưa từng đến bờ sông mà đã đoán được đại khái tình hình, quả thật là người tài. Nàng cười bảo Phong Quân Dương: "Là Hạ Trạch. Hạ Trạch giấu Hạ Trăn mang thuyền đi trước, muốn dẫn dụ Trịnh Luân ra ngoài để tập kích đại doanh của hắn. Kết quả bị Hạ Trăn phát hiện, cản kị binh lại, lại đi thuyền đuổi tới".

Phong Quân Dương nghe vậy dừng bước, quay lại nhìn nàng, hỏi: "Đêm qua nàng đã đến bờ sông?".

Thần Niên không đáp, trái lại hỏi chàng: "Chàng và Hạ Trăn đạt được thỏa thuận gì?".

Phong Quân Dương không dám lừa nàng tiếp, đáp: "Ta lấy nàng làm vợ, thủy quân Hạ gia lui về Thái Hưng".

"Chỉ vậy thôi?" Thần Niên nhướng mày, mỉm cười lắc đầu, "Không đúng, Phong Quân Dương, Hạ Trăn tuyệt đối sẽ không vì thế mà lui quân.

https://thuviensach.vn

Ông ta phải đoạt được những thứ khác từ chàng mới được".

Phong Quân Dương im lặng nhìn nàng, một lát sau mới khó khăn mở miệng: "Toàn bộ các con của ta phải do nàng sinh ra, con thứ thuộc về họ Hạ, phong hầu khác họ vua, cho truyền đời mãi mãi. Đồng thời, ta xuất binh Tây Bắc, giúp ông ta diệt trừ Trương Hoài Mân".

"Hạ gia cũng sẽ quy hàng chàng, cùng chàng kháng Tiên Thị, phải không?" Thần Niên mỉm cười, muốn cười mà nước mắt lại ứa ra, "Phong Quân Dương, chàng quả thật nên đoạt thiên hạ. Thê tử, con cái đều là quân cờ để chàng tính kế, người đê tiện vô sỉ thế này sao có thể không làm vua của thiên hạ!".

Phong Quân Dương đưa tay gạt nước mắt trên mặt nàng, tuy thương tiếc nhưng vẫn trầm giọng hỏi: "Thượng binh phạt mưu(*)! Nếu có thể thắng dễ như trở bàn tay, có gì là không thể? Thần Niên, khi xưa vì sao nàng phải gả cho Trịnh Luân, không phải là vì hi vọng Nghi Bình có thể chết ít người hơn sao? Nàng nên hiểu ta!".

(*) *Đầy đủ là Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh, kỳ thứ công thành (Đánh giặc giỏi nhất dùng mưu; thứ đến là dùng ngoại giao, thứ nữa là dùng binh; thứ nữa là đánh thành phá lũy). Bắt nguồn từ Binh pháp Tôn Tử.*

"Hiểu chàng, sao ta lại không hiểu chàng." Thần Niên cười nhạo vung tay chàng ra, "Phong Quân Dương, cũng vì ta hiểu chàng nên mới biết giao hẹn giữa các người vô liêm sỉ vô đạo đức biết bao nhiêu. Lúc chàng nắm giữ thiên hạ, sao có thể cho phép Hạ gia khác họ vua độc chiếm vùng Giang Bắc, còn Hạ Trăn, sao ông ta có thể cong lưng khuất phục, chỉ làm chư hầu một phương!".

Phong Quân Dương mím chặt môi, không nói nên lời.

Thần Niên cười nói: "Chàng và Hạ Trăn đều có suy nghĩ giống nhau, có điều là dùng chữ 'tình' để lấp liếm, che đậy âm mưu và tâm tư không muốn

https://thuviensach.vn

người khác thấy trong lòng thôi. Các người tính kế lẫn nhau, cân đo lợi ích, kết minh hay phản bội, trong lợi thế đó, dù là ta, hay là Vân Sinh, đều như nhau cả".

Lời nàng tựa như châm nhọn, làm Phong Quân Dương không nói được nửa lời phản bác. Tính kế và mưu đồ là những thứ chàng học từ nhỏ, đến bây giờ đã xâm nhập vào cốt tủy từ lâu, trở thành bản năng của chàng. Nhưng chàng lại thật lòng yêu nàng, yêu nàng từ tận đáy lòng.

Phong Quân Dương nhìn Thần Niên, nói từng câu từng chữ: "Ta sẽ không làm nàng tổn thương, ta tuyệt đối sẽ không làm nàng tổn thương".

"Lừa gạt không phải tổn thương ư?" Thần Niên nhìn lại chàng, bình tĩnh nói, "Phong Quân Dương, chàng cảm thấy mình yêu ta chiều ta, nhưng lại chưa bao giờ đặt ta vào vị trí ngang hàng chàng để nhìn ta. Ta chẳng qua chỉ là một món đồ chàng ưa thích nhất, khi vui thì yêu thì chiều, lúc cần dỗ dành thì lừa gạt, khi vạn bất đắc dĩ thì có thể giống như Hạ Trăn với mẫu thân ta vậy, vứt bỏ quăng đi".

Phong Quân Dương trong lòng xót xa, bất giác nhíu mày, hỏi nàng: "Nàng thấy ta như thế sao?".

Thần Niên không muốn tranh luận với chàng, chỉ hỏi chàng: "Phong Quân Dương, chàng có nhớ những lời ta và chàng đã nói với nhau ngày hôm đó dưới giàn hoa không?".

Trí nhớ của Phong Quân Dương rất tốt, sao có thể không nhớ những lời nàng đã nói. Nàng nói: Nếu ngươi ép ta, ta sẽ bỏ đi, còn nếu không đi được, chỉ còn một con đường chết. Chàng bất giác nhắm mắt, cố gắng cứu vãn lần cuối cùng: "Thần Niên, thân thế của nàng vốn không thể giấu được, cho dù ta không nói, Hạ Trăn cũng sẽ điều tra ra".

https://thuviensach.vn

“Khác nhau chứ.” Thần Niên cười nhạt, đưa mắt nhìn chàng, nói nhỏ: “Phong Quân Dương, chàng vô lý lắm. Chàng muốn ta hết lòng hết dạ với chàng, mà chàng lại chẳng thể cho ta dù chỉ một sự thẳng thắn đơn giản nhất”.

Trên mặt Phong Quân Dương tuy trấn định, nhưng ánh mắt lại lộ rõ sự căng thẳng trong lòng chàng: “Thần Niên, nàng lại muốn đi? Nàng lại muốn thoát khỏi ta?”.

Thần Niên giờ phút này đã hoàn toàn tuyệt vọng, nhất thời còn chẳng thiết sống, sao còn sức đâu mà chạy trốn. Nàng chỉ nhìn chàng, hỏi vặn lại: “Nếu không thì sao? Ta gả cho chàng, chung chăn chung gối với chàng, sinh con dưỡng cái cho chàng, nhưng sau đó vẫn phải đề phòng chàng, tính kế chàng, nghiền ngẫm từng câu nói của chàng, quan sát mỗi một thay đổi nhỏ của chàng... Phong Quân Dương, chàng cần những điều này sao? Nếu chàng nói phải, ta sẽ trở lại Hạ gia, lấy thân phận con gái Hạ gia gả cho chàng, để chàng đạt được ước muốn”.

Phong Quân Dương không thể trả lời, Thần Niên bất giác bật cười, chậm rãi lắc đầu: “Chàng xem, chàng có thể tính kế ta, lợi dụng ta, nhưng lại không muốn ta đối xử với chàng như thế. Nhưng thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như vậy?”.

Phong Quân Dương cản trước người nàng, nhìn nàng chăm chú, nói: “Thần Niên, sau này ta sẽ không dối gạt nàng nữa, nàng hãy tin ta một lần”.

Thần Niên cười đầy mỉa mai, đưa tay đẩy chàng ra, đi ra ngoài viện.

“Thần Niên!” Phong Quân Dương gọi nàng từ phía sau, khó khăn nói, “Ta cũng biết mệt, nếu lần này nàng còn đi, ta sợ mình không còn sức lực để đi tìm nàng về nữa”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên dừng chân, quay đầu lại lẳng lặng nhìn chàng một lúc lâu, nói: “Phong Quân Dương chàng yên tâm, ta sẽ không đi, hiện giờ ta chỉ không muốn nhìn thấy chàng, hai chúng ta tạm thời xa nhau mấy ngày, tự mình nghĩ cho rõ ràng”.

Nàng nói xong liền xoay người bỏ đi. Tới ngoài cửa phủ thủ thành, Lục Kiêu vừa mới đuổi đến nơi. Thần Niên thoáng ngẩn ra, gắng điều chỉnh cảm xúc, tiến lên cười nói: “Sao huynh lại theo đến đây?”.

Lục Kiêu không đáp, chỉ nhìn vào gương mặt nàng, hỏi: “Nàng hỏi hắn rồi?”.

Thần Niên muốn cười với hắn, nhưng khóe miệng quả thật nặng quá, cố sức thế nào cũng không nhếch lên được. Nàng đành từ bỏ, đáp: “Hỏi rồi, quả thật là chàng làm”.

Lục Kiêu không biết nên an ủi nàng thế nào, trầm mặc một lát, nói: “Nàng đi theo ta đi”.

Thần Niên mỉm cười, lắc đầu: “Phong Quân Dương sẽ không dễ dàng buông tha cho ta vậy đâu, huống chi tình hình Thượng Kinh cũng phức tạp hỗn loạn thế kia, ta đi rồi chỉ làm huynh khó xử, ta không đi”.

Lục Kiêu trầm giọng nói: “Ta không sợ”.

“Nhưng ta đã mệt rồi.” Thần Niên nói, giờ phút này trong lòng nàng thực ra rất mờ mịt, thậm chí không còn chút ý niệm sinh tồn nào, nhưng lại không muốn làm Lục Kiêu lo lắng, bèn nói dối, “Ta nghĩ cứ xuống Giang Nam trước đã, đi tìm sư phụ và đạo trưởng, mấy việc còn lại sau này hẵng nói”.

Hai người đang nói chuyện thì Phong Quân Dương lại từ trong phủ đuổi ra đến nơi. Vừa rồi chàng nói những câu tàn nhẫn với Thần Niên, nhưng

https://thuviensach.vn

làm sao có thể thật sự buông tay, một mình đứng trong viện một lúc rồi đuổi theo, không ngờ vừa ra khỏi cửa đã thấy Lục Kiêu và Thần Niên đứng cùng nhau. Phong Quân Dương nhất thời hiểu lầm, tưởng Thần Niên muốn đi theo Lục Kiêu, trong lòng hận Lục Kiêu châm ngòi chia rẽ Thần Niên, lập tức nổi lên sát ý với hắn.

Thần Niên vừa thấy vẻ mặt Phong Quân Dương, lại thấy không biết từ đâu ùa ra rất nhiều cao thủ, vây kín mọi đường lui của Lục Kiêu bèn nghiêng mình chắn trước Lục Kiêu, tức giận nói với Phong Quân Dương: "Phong Quân Dương, chuyện giữa hai ta, đừng giận cá chém thớt!".

Phong Quân Dương tức giận chua chát, ngoài mặt lại nở nụ cười, nói: "Thần Niên, lẽ nào Lục Kiêu không nói cho nàng biết, hắn sắp là tướng tiên phong xuôi Nam của đại quân Tiên Thị? Ta giết hắn chẳng qua là đề phòng bất trắc, sao lại xem như giận cá chém thớt?".

Thần Niên không khỏi ngoái đầu lại nhìn Lục Kiêu: "Thật sao?".

Lục Kiêu thản nhiên gật đầu: "Nếu Vương phái quân xuôi Nam, ta nhất định phải làm tướng trong quân".

Thần Niên cúi đầu cười cay đắng, thấp giọng nói: "Hay thật, toàn là người bất đắc dĩ". Nàng lại ngẩng đầu nhìn Phong Quân Dương, mặt đã khôi phục vẻ kiên nghị, chỉ trầm giọng nói, "Ta không quan tâm huynh ấy có phải tướng tiên phong hay không, nếu huynh ấy đã đưa ta về Nghi Bình, ta cũng muốn huynh ấy bình an trở về! Nếu chàng muốn giết huynh ấy thì giết trên chiến trường. Nếu giờ muốn giết, tuyệt đối không thể!".

Thấy Thần Niên bảo vệ Lục Kiêu như thế, cơn giận trong lòng Phong Quân Dương càng tăng thêm, lạnh lùng nhìn hai người, ra lệnh: "Giữ Lục Kiêu lại, bất kể sống chết".

https://thuviensach.vn

Lệnh vừa ban ra, những cao thủ nọ lập tức lao đến chỗ Lục Kiêu. Thần Niên biết cao thủ bên cạnh Phong Quân Dương rất đông, chỉ dựa vào nàng và Lục Kiêu vốn không thể chạy thoát, đừng nói hiện cả hai còn đang trong thành Nghi Bình. Nàng vung đao cản mấy đao thay Lục Kiêu, thấy Phong Quân Dương chắp tay đứng trên bậc thềm, chần chừ một lát rồi lao về phía chàng rất nhanh.

Thân mình nàng quá nhanh, mọi người lại đều không đề phòng nàng, khi nàng xông thẳng đến Phong Quân Dương, chờ lúc có phản ứng thì trường đao của nàng đã để trước người Phong Quân Dương, quát to: "Dừng tay!".

Mọi người nghe thế, nhất thời đều dừng tay, sửng sốt nhìn Thần Niên, không dám manh động. Phong Quân Dương lại cúi đầu nhìn nàng, nở nụ cười nhàn nhạt, nhẹ giọng hỏi: "Thần Niên, vì Lục Kiêu, nàng muốn dùng tính mạng của ta để uy hiếp sao?".

Thần Niên cắn chặt răng, giương mắt nhìn chàng: "Chàng đừng ép ta".

Phong Quân Dương vẫn nở nụ cười nhạt trên mặt, hỏi nàng: "Vậy ư, Thần Niên?".

Thần Niên gật đầu, đáp: "Phải".

"Được, ta lại muốn xem nàng liệu có vì hắn mà giết ta không." Phong Quân Dương cười với nàng, giọng nói đột nhiên ngoan độc, lạnh lùng nói: "Giết Lục Kiêu!".

Vừa mới dứt lời, thân thể chàng đã cứng đờ, đao nhọn sắc bén đã chọc thủng y phục chàng, găm vào máu thịt. Phong Quân Dương chậm rãi cúi đầu, nhìn thấy nơi đao nhọn đâm vào, lại ngẩng đầu không thể tin nổi nhìn Thần Niên, mặc dù không nói chuyện, nhưng đôi mắt lại từ từ đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Thần Niên khàn giọng hỏi: “Phong Quân Dương, chàng dựa vào đâu mà cảm thấy ta sẽ không giết chàng? Chàng dựa vào đâu?”.

Chàng dựa vào đâu? Chàng chẳng qua chỉ ỷ nàng thương mình, nên mới tính kế nàng hết lần này đến lần khác, lừa gạt nàng hết lần này đến lần khác. Thần Niên run lên, cánh tay cầm đao lại vẫn rất vững vàng, đao nhọn lại ấn vào sâu thêm vài phần, máu từ lưỡi đao rỉ ra, nhuộm đỏ xung quanh, một đóa hoa màu đỏ đẹp đẽ lóa mắt xòe cánh trên áo bào xanh nhạt của chàng.

Tuy Triêu Dương Tử từng nói nơi này sẽ không lấy mạng người, cho dù một đao kia đâm vào không vướng trở gì, nhưng màu sắc đó thực sự quá chói mắt, Thần Niên không dám nhìn nữa, vô thức nhắm mắt lại, quay đầu nhìn những cao thủ phía sau, lạnh lùng quát: “Tất cả lui về!”.

Mọi người không có lệnh của Phong Quân Dương, không dám thả Lục Kiêu, song tính mạng của Phong Quân Dương lại đang nằm trong tay Thần Niên, không dám làm bừa. Trong chốc lát, hai bên ở thế giằng co. Cơ thể Phong Quân Dương khẽ run lên, lưng lại thẳng tắp, nhìn Thần Niên cười đau đớn, nói: “Thần Niên, đao của nàng nên sâu thêm vài phần, một đao giết chết ta, chẳng phải rất tốt?”.

Thần Niên đau đớn khôn cùng, nhưng chuyện đã đến nước này cũng chỉ còn cách này mới có thể cứu được Lục Kiêu, liền sắt đá nói: “Chàng là con tin, nếu giờ giết chàng, phải cứu Lục Kiêu thế nào?”.

“Được, được, được.” Phong Quân Dương khàn giọng nói liền mấy chữ được, nơi khóe mắt lại dần dần rớm lệ.

Đúng lúc này, Thuận Bình đi truyền lệnh cho Trịnh Luân trở lại, thấy tình cảnh này lập tức sửng sốt, chờ khi nhìn rõ vết thương của Phong Quân Dương nằm ở chỗ hiểm trước ngực, lại càng sợ tới mức hồn xiêu phách lạc. Y lập tức ngã nhào xuống, vừa lăn vừa bò chạy đến nơi cửa chính, vừa gấp gáp kêu lên: “Tạ cô nương, mau dừng tay! Cô làm gì thế?”.

https://thuviensach.vn

“Dừng lại!” Thần Niên quát.

Thuận Bình sợ tới mức dừng khựng ngay lại, chỉ cầu xin: “Tạ cô nương, cô nhất định đừng kích động, có gì không thể bình tĩnh nói sao? Vương gia đối xử với cô như thế, sao cô nỡ nhẫn tâm làm tổn thương người?”.

Thấy Thuận Bình quay lại, Thần Niên lại âm thầm thở phào, nàng ổn định tinh thần, lạnh lùng nói với Thuận Bình: “Bảo chúng lui vào hết trong viện. Chuẩn bị ngựa, đưa Lục Kiêu ra khỏi thành!”.

Phong Quân Dương đứng đó rũ mắt không nói, Thuận Bình liếc nhìn chàng một cái rất nhanh, vội đáp: “Vâng, vâng, vâng”.

Những cao thủ này vốn chịu sự chỉ huy của Thuận Bình, nghe y hạ lệnh liền rút hết vào bên trong phủ thủ thành. Lại có người khác dắt ngựa đến cho Lục Kiêu. Lục Kiêu vừa rồi đã bị rất nhiều cao thủ vây hãm tấn công, giờ phút này trên người đã bị thương, hắn không muốn đi một mình, gọi Thần Niên: “Thần Niên, nàng đi với ta đi”.

Thần Niên vốn không muốn đi cùng hắn, càng sợ Phong Quân Dương sẽ không giữ lời, vừa được an toàn sẽ ra lệnh giết chết Lục Kiêu, liền nói: “Huynh đi trước đi, không cần để ý đến ta”.

Nàng vừa dứt lời, Phong Quân Dương luôn thờ ơ không lên tiếng lại nhẹ giọng sai bảo: “Thuận Bình, đi chuẩn bị hai con ngựa, để họ đi”.

Thuận Bình nghe vậy sửng sốt, mắt nhìn Phong Quân Dương, vội bảo người dắt thêm một con ngựa nữa đến. Phong Quân Dương nhìn Thần Niên, khẽ nhếch miệng, nói: “Thần Niên, lần này ta đã nói thả nàng thì tuyệt sẽ không thất tín. Nàng có thể yên tâm đi cùng Lục Kiêu”.

https://thuviensach.vn

Cánh môi Thần Niên đã bị cắn rớm máu, nàng im lặng nhìn Phong Quân Dương một lát, rút mạnh trường đao trên tay lại, lui về phía sau hai bước, nhếch miệng cười với chàng, nói: "Được".

Nàng dứt khoát xoay người nhảy lên con ngựa còn lại, quát: "Lục Kiêu, đi!".

Hai người thúc ngựa mau chóng chạy về hướng cửa thành Bắc, lại ra roi thúc ngựa chạy thẳng về phía Bắc thêm một đoạn nữa, Thần Niên ghìm ngựa lại, Lục Kiêu lấy làm lạ, vội dừng lại theo, hỏi nàng: "Làm sao thế?".

Thần Niên cười, nói với hắn: "Huynh đi đi, dẫn Linh Tước rời khỏi đây, đừng bao giờ quay lại nữa".

"Vậy còn nàng?" Lục Kiêu hỏi.

Thần Niên nghiêm mặt đáp: "Lục Kiêu, ta không muốn theo huynh đến Thượng Kinh. Ta qua sông xuôi Nam, đi Giang Nam tìm sư phụ và đạo trưởng".

Trước đó nàng đã từng nói thế, Lục Kiêu không mảy may sinh nghi, thêm nữa hắn là kẻ tính tình thoải mái, cũng không muốn làm khó Thần Niên, nghe nàng nói vậy chỉ nhìn sâu vào mắt nàng, ôm quyền cười nói với nàng: "Sau này gặp lại, bảo trọng!", nói xong, chân thúc mạnh vào bụng ngựa, giục ngựa chạy vụt về đằng núi rừng phương Bắc.

Lục Kiêu vừa mới đi chưa được bao lâu, Thần Niên vẫn còn đang ngẩn người thì chợt nghe phía sau truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, nàng quay đầu ngựa lại nhìn, chỉ thấy trong đám bụi đất vàng, một đội kỵ binh từ xa đến gần. Thần Niên còn tưởng Phong Quân Dương lại nói suông không tính, bất giác cười mỉa mai, vung đao bật người cản đường.

Đội kỵ binh chớp mắt đã đến gần, người dẫn đầu lại là Trịnh Luân.

https://thuviensach.vn

Thì ra lúc Thuận Bình truyền tin cho Trịnh Luân, Trịnh Luân lại sắp đến cửa thành Nam với Hạ Trăn. Thuận Bình truyền tin xong vội vã quay lại, Trịnh Luân theo bén gót, chỉ chậm hơn Thuận Bình thời gian uống cạn một chén trà. Lúc hắn đến cửa phủ thủ thành thì Phong Quân Dương vừa mới được người đưa vào trong phủ. Trịnh Luân thấy Phong Quân Dương bị thương ở chỗ nguy hiểm, lại nghe Thần Niên làm Phong Quân Dương bị thương vì Lục Kiêu, trong lòng bùng lên lửa giận, dẫn người đuổi theo.

Trịnh Luân ghìm ngựa, lạnh giọng nói: "Tránh ra".

Thần Niên lại không nhúc nhích, chỉ hỏi hắn: "Phong Quân Dương nói thả người, sao hả, không giữ lời ư?".

Trịnh Luân lạnh lùng nhìn nàng, nói: "Cô tránh ra, nếu không đừng trách ta hạ thủ vô tình".

Thần Niên một lòng muốn bám chặt Trịnh Luân, để bọn Lục Kiêu đi xa, sao có thể tránh ra? Nàng đặt trường đao ngang người, nói: "Đừng hòng, nếu ngươi muốn qua đây, giết ta trước rồi hẵng nói".

Trịnh Luân nghe vậy, không nói hai lời, tay ấn yên ngựa, bật thẳng người lên đánh về phía Thần Niên.

Thần Niên nhếch môi, hơi nghiêng người tránh trường kiếm hắn đâm đến, cổ tay nhanh nhẹn lật ngược lại, lưỡi đao đã dán sát vào thân kiếm của hắn tuốt ngược lên trên chỗ tay cầm. Nếu Trịnh Luân tiếp tục đánh kiếm này xuống, tuy có thể làm Thần Niên bị thương nhưng cổ tay của hắn cũng bị Thần Niên chém đứt. Không còn cách nào, Trịnh Luân đành phải rút kiếm về tự bảo vệ mình, Thần Niên lại nhân cơ hội này nhảy lên từ lưng ngựa, người xách theo đao như hình với bóng đuổi sát Trịnh Luân.

https://thuviensach.vn

Hai năm qua võ công của nàng tiến triển thần tốc, không còn là nữ tặc bé nhỏ ở sườn Phi Long năm xưa nữa, dù vẫn không đánh được Trịnh Luân nhưng hiện giờ liều cả tính mạng, nhất thời lại chẳng sợ Trịnh Luân nữa.

Trịnh Luân thấy Thần Niên vì Lục Kiêu không những khiến Phong Quân Dương bị thương nặng mà còn không màng cả mạng sống của mình, chiêu nào chiêu nấy đều muốn cùng đến chỗ chết với địch, trong lòng bất giác càng thêm giận dữ. Ngũ Uẩn thần công trong cơ thể Thần Niên vận chuyển rất nhanh, nội lực truyền vào thanh đao, đao phong liền tăng vọt làm Trịnh Luân lui liền mấy bước.

Trịnh Luân không ngờ võ công của Thần Niên lại tiến bộ tinh tế đến bậc này, hắn là kỳ tài võ học, niên thiếu thành danh, gặp nhiều địch thủ, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh nhiều tuổi cũng không làm gì được hắn. Giờ lại bị một cô nương hai mươi tuổi khiến cho thế này, Trịnh Luân càng nổi lên ý chí chiến đấu, thét to một tiếng, trường kiếm trong tay như rắn thò ra, đâm thẳng vào huyệt vân môn trên bả vai Thần Niên.

Thần Niên nhanh chóng ngửa người tránh né, đầu mũi chân liền đá lệch mũi trường kiếm của Trịnh Luân. Thắt lưng nàng mềm dẻo linh hoạt, rõ ràng vừa bị ép xuống đã giống như cành liễu bật lên trong nháy mắt, nương theo lực đạo, hai tay cầm đao chém thẳng vào bả vai Trịnh Luân. Tốc độ nàng quá nhanh, Trịnh Luân đành phải nghiêng mình, trường kiếm chuyển hướng, nhắm vào dưới xương sườn nàng.

Không ngờ chiêu này của Thần Niên chỉ là hư chiêu, lưỡi đao đột ngột chuyển động giữa không trung, hướng vào cánh tay cầm kiếm của Trịnh Luân chém xuống. Trịnh Luân lòng thầm cả kinh, không chút nghĩ ngợi vươn tay đánh vào trước người Thần Niên.

Đây là cách đánh đôi bên cùng thiệt, Trịnh Luân cũng là nhất thời nộ khí công tâm nên mới ra hạ sách này, muốn làm cho Thần Niên thu đao tránh né. Nhưng Thần Niên lại đã có lòng muốn chết từ trước, bất chấp tất cả

https://thuviensach.vn

vung đao chém xuống. Sống chết chẳng qua chỉ là việc trong chớp mắt, lúc trường đao của Thần Niên hạ xuống, nàng đột nhiên nghĩ mình và Trịnh Luân đâu có thù sâu hận lớn gì, hắn từng thả nàng ở Thanh Châu, hắn từng cùng nàng đoạt Nghi Bình, hắn còn từng khua mái chèo đưa nàng lên bờ...

Hắn là trợ thủ đắc lực của Phong Quân Dương, nàng thật sự muốn chặt đứt tay hắn vậy ư?

Thần Niên chợt cười, cổ tay vội nghiêng đi, lấy sống đao vỗ vào cánh tay Trịnh Luân. Song đúng lúc này, chưởng của Trịnh Luân cũng đã đến, nặng nề giáng vào lồng ngực nàng, phịch một tiếng đã đánh bay cả người Thần Niên.

Trịnh Luân không ngờ Thần Niên lại không mảy may tránh đỡ, ngẩn ngơ nhìn bàn tay xuất chưởng, lại nhìn cánh tay phải nguyên si không tổn hại gì, nhất thời giật mình.

Thân vệ bên cạnh giờ mới có cơ hội xông vào, cuống giọng hỏi: "Tướng quân?".

Trịnh Luân đẩy họ ra, đi đến phía cô gái nằm cách đó không xa, nàng nằm bất động trên mặt đất, trong lòng hắn bỗng sợ hãi một cách lạ lùng, hai chân không ngăn được nhũn ra, như thể chỉ bước tiếp theo thôi sẽ ngã khuỵu xuống. Ngay khi hắn cách nàng khoảng một trượng, người nằm đó mới chậm rãi cử động, phát ra tiếng ho trầm trầm.

Trịnh Luân nhất thời run lên, không dám nhúc nhích nữa, chỉ sợ đây là ảo giác, mình vừa cử động, ảo giác này cũng sẽ biến mất.

Thần Niên cố dùng tay chống nửa người dậy, thấy Trịnh Luân đứng ngây ra đó, nàng nhếch miệng muốn cười nhưng lại không nhịn được nôn ra máu tươi, nàng gắng gượng lấy mu bàn tay quệt máu đi, vô lực nói: "Trịnh Luân,

https://thuviensach.vn

ngươi không cần sợ, rất nhiều người đều có thể làm chứng cho ngươi, không phải ngươi giết ta, là ta không muốn sống nữa…”.

Trịnh Luân hoàn toàn mù mờ, thấp giọng nói: “Vì sao?”.

“Vì sao?” Thần Niên nhỏ giọng lặp lại, rồi lại không nhịn được khụ thêm một tiếng, nàng bị thương rất nặng, mỗi tiếng ho đều có máu trào ra theo, nàng ban đầu còn lau được, nhưng về sau không còn sức nhấc tay lên nữa, thân thể cũng không chống đỡ được, dứt khoát đổ nhào xuống, nói nhỏ, “Mệt, sống nữa… quá mệt”.

Nàng nheo mắt lại, lưu luyến nhìn những đám mây trắng trên nền trời, thấp giọng nói: “Nhưng ta lại khăng khăng hứa với lão hòa thượng không tự tìm cái chết, phải cố gắng mà sống…”.

Giọng nói của Thần Niên dần dần nhỏ đi, Trịnh Luân giật mình đánh thót, tiến lên nâng Thần Niên dưới đất dậy, tay phải đặt lên ngực nàng, liên tục truyền nội lực vào trong cơ thể nàng. Tâm ý của hắn hoảng loạn, quên cả việc lên ngựa, ôm lấy Thần Niên chạy như điên vào trong thành. Khi sắp đến cổng thành thì gặp Hạ Trăn đang dẫn người đuổi theo, thấy tình hình này thì sững sờ, vội cản Trịnh Luân lại, hỏi: “Sao lại thế này?”.

Trịnh Luân hoảng loạn đáp: “Ta đánh cô ấy một chưởng”.

Hạ Trăn nhíu chặt mày, vẻ mặt nghiêm nghị, trầm giọng lệnh cho tùy tùng phía sau: “Tào Âm, mau về thủy trại tìm Bạch tiên sinh, bảo tiên sinh lên thuyền đến đây. Tào Dung, báo cho Trạch Nhi cập thuyền vào bờ, ta đưa Thần Niên lên thuyền”.

Hai tùy tùng đồng thanh vâng lệnh, quay đầu ngựa mau chóng ra đi. Hạ Trăn đưa tay muốn đón Thần Niên trong lòng Trịnh Luân, không ngờ Trịnh Luân lại không chịu buông tay, ông ta đưa mắt lạnh lùng nhìn Trịnh Luân:

https://thuviensach.vn

“Trịnh tướng quân, Thần Niên là con gái của Hạ Trăn ta, ta phải đưa con bé về thuyền mời người cứu chữa”.

Bàn tay Trịnh Luân một mực chưa rời ngực Thần Niên, truyền chân khí vào cơ thể nàng, đến giờ phút này đã túa ra một tầng mồ hôi mỏng trên trán. Hắn mở miệng, khó khăn nói: “Hơi thở của cô ấy yếu quá rồi, ta không thể triệt chưởng”.

Hạ Trăn lại nhìn Trịnh Luân hai cái, sai người dẫn ngựa đến, nói: “Lên ngựa”.

Trịnh Luân ôm Thần Niên nhảy lên ngựa, đoàn người phóng ngựa ra khỏi thành Nghi Bình, tức tốc đến bờ sông. Hạ Trạch đã đem thuyền đợi sẵn bên bờ, đón tất cả lên thuyền, không chờ Hạ Trăn căn dặn đã kêu thuyền lội ngược dòng, đón Bạch tiên sinh theo thuyền tới phía Đông.

Suốt dọc đường đi, Trịnh Luân chưa từng ngừng truyền chân khí cho Thần Niên, tới giờ phút này, chân khí trong người đã sắp cạn kiệt, y phục đã ướt sũng mồ hôi. Một tùy tùng bên cạnh Hạ Trăn thấy tình hình như thế liền tiến lên nói: “Trịnh tướng quân, để tiểu nhân thay ngài một lát”.

Trịnh Luân ngẩng đầu nhìn y, thấy đây là người áo xanh đã đến thành Nghi Bình tìm Thần Niên đêm đó, hình như tên Tào Dung. Trịnh Luân tuy không cam lòng nhưng nội lực đã cạn, đành phải gật đầu nói: “Được”.

Y đặt tay sau bả vai Trịnh Luân trước, mượn tay hắn thăm dò thử kinh mạch trong cơ thể Thần Niên rồi mới thay thế Trịnh Luân, đặt tay lên ngực Thần Niên, không ngừng rót vào cơ thể nàng thứ chân khí nhẹ nhàng và cương trực, để bảo vệ tâm mạch nàng và cũng để nàng duy trì chút hơi thở mong manh.

Trịnh Luân lảo đảo đứng dậy, ngơ ngẩn nhìn Thần Niên, thấy nàng nhắm chặt hai mắt, lông mi rủ xuống, không hề nhúc nhích, khuôn mặt tựa đồ sứ

https://thuviensach.vn

thượng hạng, tuy trắng ngần nhẵn mịn nhưng đã mất đi sự hồng hào thường ngày, không còn sức sống, đến cánh môi cũng nhợt nhạt trắng bệch, chỉ vết máu quệt nơi khóe miệng là rực rỡ, thấy mà ghê người. Trịnh Luân thấy sợ hãi, không dám nhìn tiếp nữa, vội quay người ra khỏi khoang thuyền.

Giờ là giữa trưa, mặt trời trên đỉnh đầu tuy chói chang nhưng vẫn không thể xua tan hàn ý trên sông, thuyền đi ngược dòng với tốc độ nhanh nhất, gió táp váo mặt làm hai gò má đau lâm râm. Trịnh Luân đứng ngoài sàn thuyền một lúc thì nghe sau lưng có người đi tới, quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là Hạ Trạch.

Hạ Trạch đi lên mũi tàu, thản nhiên nói: "Yên tâm, chỉ cần muội ấy có thể giữ hơi gặp Bạch tiên sinh, tính mạng sẽ không đáng lo nữa. Hôm đó ta trúng một chưởng của muội ấy, suýt chút nữa đứt hết tâm mạch, ngươi xem, bây giờ chẳng phải vẫn sống ngon lành đấy à?".

Trịnh Luân nghiêng đầu nhìn gã, hỏi: "Bạch tiên sinh là ai?".

"Các ngươi chỉ biết thần y Triêu Dương Tử mà không biết có Quỷ thủ Bạch Chương. Bạch tiên sinh là người tài thúc phụ ta cứu được, nếu so y thuật với Triêu Dương Tử, chỉ có cao hơn chứ không có thấp hơn." Trong khi nói chuyện, trên mặt sông có thuyền nhanh căng phồng buồm từ thượng du xuôi dòng xuống, Hạ Trạch bất giác cười nói: "Bạch tiên sinh đến rồi".

Bọn họ giong thuyền lớn ra đón, thuyền nhanh kia thu buồm lại, áp vào cạnh thuyền lớn thì dừng lại, có bốn hộ vệ từ trong khoang thuyền mang xe lăn ra, trên đó có một người trung niên chừng bốn mươi năm mươi tuổi ngồi ngay ngắn, mặt tròn, trắng trẻo mập mạp, ngũ quan hòa hợp, xem có vẻ dễ thân. Vài hộ vệ khinh công rất tốt nâng lão lên thuyền lớn. Hạ Trạch vội tiến lên, cung kính có lời: "Bạch tiên sinh?".

Bạch tiên sinh cười híp mí, hỏi: "Lại có ai bị đánh à?".

https://thuviensach.vn

Không đợi Hạ Trạch trả lời, Hạ Trăn đã từ khoang thuyền đi ra: "Ở trong này".

Bạch tiên sinh liếc nhìn cửa khoang thuyền, đưa tay gỡ bộ gậy cạnh xe lăn xuống, nhờ hai gậy chống dậy, miệng than thở: "Ta ghét nhất ngồi thuyền, đi đâu cũng bất tiện". Lão nói thế, rồi hai tay thay nhau chống xuống sàn, người nhẹ nhàng đi vào trong khoang thuyền, thân thể vậy mà lại rất nhanh.

Hạ Trạch liếc mắt nhìn Trịnh Luân một cái, nói: "Nếu lo thì vào thăm, đứng ở đây thì có lợi gì?".

Trịnh Luân chần chừ một chút rồi đi theo Hạ Trạch vào bên trong khoang thuyền, chỉ thấy Bạch tiên sinh đã ngồi xuống cạnh Thần Niên, sờ sờ chỗ xương ức nàng, kêu lên: "Ái chà, trúng một chưởng nặng thế mà mới chỉ gãy hai cái xương sườn, nha đầu này trông thì yếu ớt yểu điệu, không ngờ xương cốt lại rắn chắc thế!".

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người trong khoang thuyền đều rơi xuống người Trịnh Luân. Trịnh Luân xấu hổ khôn xiết, sắc mặt xanh mét, chỉ hận không thể lấy cái chết tạ tội. Bạch tiên sinh lại bắt mạch Thần Niên, vẻ mặt dần nghiêm trọng.

Hạ Trăn thấy thế, không khỏi hỏi nhỏ: "Sao rồi?".

Bạch tiên sinh giương mắt nhìn ông ta, mặt tắt nụ cười, nói: "Gãy xương sườn không có gì đáng ngại, nhưng nha đầu kia chịu nội thương quá nặng. Nội công nó tu luyện cực kì vững vàng bá đạo mới có thể cứng cỏi chịu được một chưởng này, cũng coi là may mắn. Nhưng hiện kinh mạch nó đều tổn hại, lại không chịu nổi sự bá đạo này nên cũng coi như có hại".

"Còn cứu được chứ?" Hạ Trăn lại hỏi.

https://thuviensach.vn

Bạch tiên sinh phân vân một lát, đáp: "Có thể ráng thử một lần, nhưng phải phế bỏ thứ nội công bá đạo này trước đã, sau đó…".

Trịnh Luân nghe mà cơ thể khẽ run lên, dường như không thể đứng vững. Một cô gái trẻ trung như thế, võ công có thể đạt cảnh giới cao như nàng không dễ dàng gì, lúc tấn công Nghi Bình hắn từng ở cùng Thần Niên một thời gian, biết nàng luyện công siêng năng đến mức nào, không ngờ hôm nay lại mất tất cả vì một chưởng của hắn.

Hạ Trăn lãnh đạm nhìn hắn một cái rồi mới nói với Bạch tiên sinh: "Vậy xin tiên sinh ra tay cứu mạng con bé".

Bạch tiên sinh gật đầu đáp: "Được".

Ông cần châm cứu nên chỉ chừa lại mình Hạ Trăn trong khoang thuyền, còn lại tất cả đều đi ra ngoài. Hạ Trạch yên lặng đứng bên mép thuyền một lát, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Ngày đó muội ấy bay từ trên thành Nghi Bình xuống, uy phong lẫm liệt, không ai có thể ngăn cản. Ta không dằn được lòng còn nghĩ rằng sao trên đời lại có một cô gái như vậy, tựa hùng ưng tung cánh, mạnh mẽ xinh đẹp, bướng bỉnh khó thuần, như cây tường vi mọc giữa miền sơn cước, tha hồ lớn lên, thoải mái phô bày, rực rỡ chói mắt".

Giọng nói của gã thấp dần đi, không còn nghe nữa, lặng lẽ một lát đột nhiên phì cười một tiếng giễu cợt, nhưng không lên tiếng.

Trịnh Luân một mực im lặng, lời Hạ Trạch nói lọt vào tai làm hắn càng thêm mù mờ.

Hắn còn nhớ rõ cô gái cưỡi chung một ngựa với hắn, trên gương mặt tròn tràn đầy bụi đất mà vẫn không khuất lấp được sự hồng hào trắng trẻo, đôi mắt sáng rỡ rõ ràng, long lanh như có nước, lúc liếc qua liếc lại lại lộ ra chút ít giảo hoạt. Nàng an vị trước người hắn, như một ngọn lửa cháy rực,

https://thuviensach.vn

thiêu đốt hắn đến khó chịu, mỗi lần chạm phải khiến hắn như bị lửa đốt, vừa đau vừa ngứa, đâm thẳng vào tim.

Hắn cũng không biết mình có ý nghĩ đó với nàng từ khi nào. Ý nghĩ đó quá mức âm u xấu xa, làm hắn khinh bỉ, rồi lại chịu đủ loại tra tấn, vì thế, hắn đổ tất cả sai lầm lên người nàng, nàng lỗ mãng phóng đãng, nàng mặt trơ trán bóng, nàng… nên khiến cho hắn nảy sinh ý niệm dơ bẩn như thế.

Nhưng nàng đã từng làm thế với hắn ư? Nàng khiêm tốn lễ độ, bộc trực ngay thẳng với hắn, cho dù có cười với hắn cũng là nụ cười sảng khoái vô tư, chưa bao giờ bẽn lẽn làm bộ. Mà hắn lại khinh thường nàng, chỉ bằng một tờ hôn thú không phải thật mà mặc sức làm nhục nàng.

Nhất thời, trong lòng Trịnh Luân tràn đầy sự hối hận tự trách, ngây ra ở bên ngoài khoang thuyền, mãi đến khi chiều muộn, nghe Hạ Trăn bên trong khoang thuyền gọi mới giật mình tỉnh lại, vội vượt lên tiến vào trong. Thần Niên đã ngủ, khuôn mặt tuy tái nhợt nhưng trên môi đã có chút huyết sắc. Hắn nhất thời khó lòng khống chế, vươn tay nắm cổ tay nàng, cảm nhận mạch đập của nàng dù còn yếu nhưng cũng đã vững vàng, không dồn dập hỗn loạn như trước nữa.

Bạch tiên sinh vô cùng mệt mỏi, để người khác dìu ra ngoài. Hạ Trăn tự mình đưa Bạch tiên sinh ra rồi mới quay lại nhìn Trịnh Luân, lặng lẽ nhìn hắn một lúc rồi lạnh lùng gọi: “Trịnh tướng quân”.

Trịnh Luân bừng tỉnh, vội buông cổ tay Thần Niên ra, cúi đầu đứng bên giường.

Hạ Trăn nói: “Tuy con gái ta làm Vân Tây vương bị thương, nhưng cũng bị ngươi làm trọng thương, xem như hòa nhau. Thủy quân Thái Hưng ta giờ lui quân về Tây, mong Trịnh tướng quân về nói với Vân Tây vương, Thái Hưng tuy nguyện nên duyên Tần Tấn(*) với Vân Tây nhưng chuyện nhân duyên không thể miễn cưỡng. Giao hẹn hôm qua, tạm thời xóa bỏ”.

https://thuviensach.vn

(*) Xuất phát từ "Tả truyện". Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ bang giao tốt đẹp với nước Tần, Tấn Hiến Công đã gả con gái của mình cho Tần Mục Công. Tấn Hiến Công ân sủng hoàng phi Ly Cơ, ép hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ phải trốn khỏi nước Tấn. Công tử Trùng Nhĩ sống lưu vong, cuối cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: "Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?". Trùng Nhĩ biết mình đã sai, lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Trùng Nhĩ về nước, trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Ngày nay người ta thường dùng để chỉ về hôn nhân nam nữ.

Trịnh Luân không biết hôm qua Hạ Trăn và Phong Quân Dương có giao hẹn gì, nghe thế chỉ giữ im lặng.

Hạ Trăn nói tiếp: "Ta sẽ phái thuyền đưa ngươi lên bờ".

Trịnh Luân chần chừ, lại nói: "Có thể cho Trịnh Luân mượn giấy bút?".

Hạ Trăn có phần kinh ngạc, nhưng vẫn sai người mang giấy bút đến, trải ra trên bàn thấp. Trịnh Luân nhấc bút, ngẩn ra một lúc lâu rồi mới viết xuống. Tuy hắn là võ tướng song chữ nghĩa lại rất ngay ngắn, viết chữ Khải nhỏ xíu được phân nửa tờ giấy mới dừng lại, đề tên mình lên.

Chờ khi mực ráo, Trịnh Luân đưa hai tay tới trước mặt Hạ Trăn, nói: "Chờ cô ấy tỉnh lại, xin Hạ tướng quân hãy chuyển cho cô ấy".

Hạ Trăn chỉ nhìn lướt qua đã khẽ nhíu mày, xé vụn tờ thư, đầu ngón tay búng khẽ, tờ giấy liền bay ra ngoài cửa sổ thuyền lớn, rơi xuống sông. Hạ Trăn nói: "Con bé là con gái Hạ gia ta, họ Hạ tên Vân Sơ, không phải Tạ Thần Niên gì hết, không cần đến tờ giấy hưu thê này của cậu".

Trịnh Luân sững sờ một lát, bất giác mỉm cười, cúi người chào Hạ Trăn, khi quay người đi lại không nhịn được nhìn Thần Niên trên giường một cái rồi mới nhanh chóng bỏ đi. Hạ Trăn lặng lẽ ngồi trong khoang thuyền với

https://thuviensach.vn

Thần Niên một hồi lâu mới đứng dậy đi ra, nói với Hạ Trạch đứng coi giữ ở cửa khoang: “Con đi theo ta”.

Hạ Trạch kính cẩn vâng lời, theo Hạ Trăn đến khoang sau của thuyền. Hạ Trăn đuổi hết tùy tùng bên người, khi chỉ còn lại hai chú cháu mới lạnh lùng nhìn Hạ Trạch, nói: “Là lỗi của ta, không nên giao con cho Phong thị nuôi dạy từ nhỏ, làm con trưởng thành rồi mà tính nết vẫn âm nhu như thế!”.

Hạ Trạch nghe vậy biến sắc, mím môi đứng một lát rồi vén vạt áo lên, quỳ gối thẳng tắp trên sàn thuyền.

Hạ Trăn nói: “Lòng dạ thẳng thắn, nhìn xa trông rộng, ẩn nhẫn kiên nghị, con không học được cái nào cả, còn thủ đoạn đàn bà châm ngòi ly gián lại học được mười phần, uổng cho con là một nam nhi bảy thước!”.

Hạ Trạch nghe thế cứng đờ cả người, một lúc sau vẫn không nói được nửa lời chỉ quỳ rạp ở đó.

Hạ Trăn đứng đó nhìn gã một lúc lâu, thở dài một hơi, nói: “Trạch Nhi, con là gia chủ tương lai của nhà họ Hạ chúng ta, con không nên có dáng vẻ này”.

Nói xong, ông ta không nói gì thêm, chỉ xoay gót bỏ đi, để mặc Hạ Trạch quỳ trên sàn thuyền. Gió đêm trên sông lạnh thấu xương, chẳng mấy đã thấm qua áo khoác Hạ Trạch rét cắt da cắt thịt. Trọng thương của Hạ Trạch chưa lành, thân thể suy yếu, mới quỳ một lát mà người đã lạnh cóng.

Một lát sau, tùy tùng Tào Dung tâm phúc của Hạ Trăn từ bên trong khoang thuyền đi ra, chắp tay nói với Hạ Trạch: “Thập Nhị công tử, tiểu nhân đến thay tướng quân hỏi một câu, công tử đã biết sai chưa?”.

Vẻ mặt Hạ Trạch bướng bỉnh, nghiến răng trả lời: “Không biết”.

https://thuviensach.vn

Tào Dung nghe thế trở về, hơn nửa canh giờ nữa mới đi ra, lại hỏi Hạ Trạch: “Thập Nhị công tử đã biết sai chưa?”.

Hạ Trạch vẫn quỳ thẳng tắp, không hề nhúc nhích, chỉ đáp: “Không biết”.

Tào Dung lại truyền lời Hạ Trăn: “Con bé và Vân Sinh đều là em gái của con”.

Hạ Trạch thản nhiên đáp: “Muội ấy chưa bao giờ xem con là huynh trưởng”.

Tào Dung nhìn Hạ Trạch hai cái rồi mới xoay người trở vào trong khoang thuyền.

Bên trong thành Nghi Bình, Trịnh Luân cũng đang quỳ ngoài cửa phòng Phong Quân Dương. Thuận Bình bưng bát thuốc từ bên ngoài vội vàng lại gần, chỉ nhìn Trịnh Luân một cái đã tiến vào phòng, hầu hạ Phong Quân Dương uống thuốc, súc miệng xong mới cẩn thận nói: “Vương gia, Trịnh Luân vẫn đang quỳ ngoài cửa…”.

Phong Quân Dương vẻ mặt thờ ơ, nói: “Ân oán giữa ta và Thần Niên không liên quan đến hắn, bảo hắn về đi”.

Thuận Bình thầm thở dài, đứng trong phòng một lát, cũng không dám nói thêm nữa, khom người đi ra ngoài. Đợi ra ngoài cửa, y mới đứng thẳng lên, đưa tay vỗ vỗ bả vai Trịnh Luân ý bảo hắn đứng dậy đi với mình. Trịnh Luân chần chừ một chút rồi cũng đi theo Thuận Bình đến chỗ góc hàng lang.

Thuận Bình thấp giọng nói: “Huynh đi nhanh lên, làm gì cũng đã làm rồi, đừng ở đây làm chướng mắt vương gia nữa. Người đã chí tình chí nghĩa với huynh lắm rồi, huynh quỳ ở đây muốn xin kết quả thế nào?”.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân cúi đầu, lặng đi một lát rồi nói: “Tạ cô nương vẫn chưa đi theo Lục Kiêu, lúc ta đuổi tới thì Lục Kiêu đã đi rồi, Tạ cô nương đang trở về”.

“Thế thì sao?” Thuận Bình thở dài, chép chép miệng rồi mới nói, “Huynh chưa thấy vết thương của vương gia thôi, nếu lệch nửa phân nữa, vương gia đã mất mạng rồi. Đừng nói là vương gia, đến cả đệ cũng thấy nguội lạnh cả lòng. Bất kể vương gia làm sai điều gì, chỉ bằng sự cuồng dại người dành cho Tạ cô nương, Tạ cô nương cũng không nên xuống tay độc ác như thế”.

Trịnh Luân không nói gì, Thuận Bình liếc nhìn hắn một cái, lại phất tay đuổi hắn, nói: “Đi mau lên đi, nếu huynh còn niệm tình chủ tớ trước kia, vậy hãy coi chừng thủy quân Thái Hưng cho kỹ, tuyệt đối đừng để chúng gây ra thêm chuyện gì nữa”.

Trịnh Luân đứng một lát, quay lại trước cửa phòng Phong Quân Dương, quỳ xuống dập đầu mấy cái rồi mới đứng dậy rời đi.

Hai mươi mốt tháng Mười, thủy quân Thái Hưng nhổ trại, ngược Tây về Thái Hưng. Vì chèo thuyền ngược dòng, tiến trình rất chậm, mãi đến tận sáng ngày thứ ba mới tiến vào thủy giới Tương Châu.

Khi Thần Niên tỉnh lại đã quá ngọ, giường khẽ rung lắc làm nàng nhất thời không biết mình đang ở đâu. Nàng trố mắt một chút mới chậm rãi nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy bên cạnh có hai người đang đánh cờ, một người thân hình cao to, trên vận quân bào Thái Hưng, là Hạ Trăn, người còn lại là một ông béo trắng hơn bốn mươi tuổi, dáng vẻ xa lạ, nàng không hề biết.

Hạ Trăn như có linh cảm, chợt nhìn sang phía giường, thấy Thần Niên tỉnh lại liền nói với ông béo trắng: “Bạch tiên sinh khám cho nha đầu kia trước đã, rồi chúng ta lại chơi cờ tiếp”.

https://thuviensach.vn

Bạch tiên sinh ừm một tiếng trong miệng, thân hình lại không nhúc nhích, cuối cùng lại đặt quân đen trong tay xuống rồi mới lấy đôi gậy cạnh bàn, đứng dậy đến bên giường nhìn Thần Niên, vừa đi vừa quay đầu lại nhắc Hạ Trăn: "Ông đừng hòng đụng đến cờ của ta, ta đã nhớ hết rồi đấy".

Hạ Trăn nghe thế chỉ cười, cũng đứng dậy theo Bạch tiên sinh đến chỗ Thần Niên.

Ngón tay Bạch tiên sinh đặt lên mạch môn Thần Niên, vận chân khí truyền vào cơ thể Thần Niên, đi dọc một vòng khắp hệ thống kinh mạch, nói: "Không sao rồi, từ từ bồi dưỡng là ổn".

Lão nói xong, ném cổ tay Thần Niên ra, người lại lướt đến cạnh bàn, cúi đầu nhìn kĩ ván cờ dở, có phần nóng nảy giục Hạ Trăn: "Mau lên mau lên, ván này nhất định có thể đánh bại ông".

Hạ Trăn quay lại ngồi xuống bàn, cười nói: "Cũng chưa chắc".

Hai người lại chém giết nửa ván cờ, cuối cùng Bạch tiên sinh thắng Hạ Trăn vài quân, tâm tình bất giác tốt hẳn, trên gương mặt tròn xoe lộ ra nụ cười hớn hở, càng thêm hòa nhã. Lão thò tay vào ngực áo lần sờ tìm lấy một bình sứ nhỏ ném cho Hạ Trăn, nói: "Cái này cho nha đầu kia ăn, rất có lợi cho thân thể nó".

Hạ Trăn cảm tạ nhận lấy, tiễn Bạch tiên sinh ra ngoài rồi mới quay vào thăm Thần Niên, thấy nàng nằm đó không nói không rằng, bảo: "Ta còn tưởng con giỏi giang đến đâu, không ngờ chỉ có chút bản lĩnh vặt. Con chỉ sống vì một mình Phong Quân Dương sao? Hắn phụ bạc con, con liền không thiết sống nữa?".

Thần Niên đưa mắt lẳng lặng nhìn Hạ Trăn một lát, đột nhiên cong môi cười, hỏi lại ông ta: "Vậy nên sống vì ai? Vì Hạ gia ông?".

https://thuviensach.vn

Hạ Trăn đáp: “Vì chính con”.

Thần Niên không ngờ ông ta sẽ trả lời như vậy, liền thăm dò nhìn Hạ Trăn.

Hạ Trăn đứng ở trước giường, mặc cho nàng quan sát, hỏi: “Nếu con không chịu sống vì bản thân mình, thì sao có thể đòi người khác sống vì con, mọi chuyện đều nghĩ cho con trước?”.

Thần Niên nhếch môi, không nói không rằng.

Hạ Trăn liếc mắt nhìn nàng, lại lạnh lùng nói: “Chỉ có hạng người yếu ớt vô năng mới dùng tính mạng mình để áp chế kẻ khác. Con sống cũng được, chết cũng được, chẳng qua chỉ là chuyện của mình con, liên quan gì đến hắn? Tuy hắn bị thương vì con, nhưng dăm ba năm trôi cũng phai nhạt thôi. Hơn nữa, mười năm tám năm hay cả đời khó quên, thì có liên quan gì đến con?”.

Ông ta ném bình sứ trong tay đến cạnh Thần Niên, nói: “Ta đã nói hết nước hết cái, tự con nghĩ cho kĩ càng, nếu vẫn luẩn quẩn trong lòng, ngoài cửa sổ là sông Uyển, không gì che chắn, con nhảy là xong, ta tuyệt không sai người vớt con lên”.

Ông ta nói xong quả nhiên lui ra khỏi khoang thuyền, chỉ để lại mình Thần Niên ở bên trong.

https://thuviensach.vn

25

Mất hết võ công

Ánh nắng bên ngoài vừa khéo xuyên qua cửa sổ nghiêng chiếu vào, phủ lên khoang thuyền một tầng ánh sáng vàng mỏng manh, nhìn mà ấm áp. Thần Niên gãy xương sườn, trước ngực quấn băng vải thật dày, trong lúc thở ngực lại hơi nhói lên. Cho dù là vậy, nàng vẫn từ từ chống người dậy, xuống giường đi đến cạnh cửa sổ. Gió từ mặt sông thổi tới, mang theo chút hơi nước phả vào mặt nàng, tuy rét cắt da nhưng lại làm tinh thần nàng không kềm được phấn chấn hơn.

Hạ Trạch đang đi ngang qua hông thuyền, vô tình ngẩng đầu thì nhìn thấy Thần Niên xuất hiện bên cửa sổ, gã thoáng sợ hãi, sau đó cười nhạt nhẽo, hỏi nàng: "Muội muội đang ngắm cảnh sông?".

"Phải đấy." Thần Niên cười gật đầu, lại cười với gã, "Thập Nhị ca có muốn ngắm cùng không?".

Hạ Trạch vốn cố tình trêu tức Thần Niên, không ngờ Thần Niên lại trả lời như thế, gọi "Thập Nhị ca" đến là thuận miệng, như thể thực sự đã gọi gã như thế bao nhiêu năm rồi. Nét mặt Hạ Trạch bất giác cứng đờ, lại thấy Thần Niên vẫn cười hì hì nhìn mình, trong lòng không nén nổi tức càng thêm tức, hừ một tiếng rồi phất tay áo bỏ đi.

Thần Niên trêu tức đuổi được Hạ Trạch đi rồi, nụ cười trên mặt cũng tắt ngấm, chậm rãi quay lại ngồi xuống giường, tỉ mỉ suy xét tình trạng hiện giờ. Trước đó nàng bị thương ngất đi, cũng không biết vì sao mình lại lên thuyền Hạ Trăn, cũng không biết Hạ Trăn đưa nàng về phía Tây nhằm suy

https://thuviensach.vn

tính gì. Nhưng bất kể Hạ Trăn có mục đích gì, những câu ông ta nói đều rất có lý, nếu nàng còn sống thì phải cố gắng mà sống cho tốt, không nên tự sa ngã, không còn thiết sống vì kẻ khác.

Vừa nghĩ như thế, lòng dạ Thần Niên bỗng thấy khoáng đạt hơn nhiều. Nàng cố chịu đau ngồi xếp bằng đàng hoàng, muốn vận công xem thử thương thế của mình một chút, không ngờ vùng đan điền lại trống không, không tụ lại được chút chân khí nào. Thần Niên tưởng là mình bị thương nặng nên mới thế, chần chừ một chút rồi cầm bình sứ Hạ Trăn vừa ném lên giường đổ mấy viên thuốc ra lòng bàn tay, ngửi thấy mùi thơm ngát xộc vào mũi, đoán là thứ tốt, bèn nuốt ực hai viên.

Một lát sau, thuốc có tác dụng, vùng đan điền mơ hồ nóng lên, Thần Niên vội tụ chân khí mỏng manh về điểm này, chậm rãi vận hành dọc theo hai mạch Nhâm Đốc, chỉ cảm thấy trong kinh mạch trống trải bằng phẳng, tựa một lòng sông khô cạn, chút chân khí chảy qua còn chưa thấm ướt đất đã không thấy tăm hơi.

Trong lòng Thần Niên khó tránh kinh hoảng, nuốt liền mấy viên thuốc, nhưng bất kể nàng tụ bao nhiêu chân khí, chỉ cần vừa vào kinh mạch đã như một đi không trở lại, hoàn toàn biến mất.

Ngay cả trọng thương, kinh mạch bị hao tổn cũng không thể có tình trạng như hiện tại. Thần Niên ngây người ngồi đó một lát, đột nhiên nhớ ra người mập mạp trắng trẻo vừa chơi cờ với Hạ Trăn, liền cố gắng chống người xuống giường ra ngoài khoang thuyền, túm lấy một người bên ngoài, hỏi y: “Bạch tiên sinh đang ở đâu?”.

Người nọ thấy sắc mặt Thần Niên khó coi, giọng nói run rẩy, chỉ cho là vết thương của nàng phát tác, vội nói: “Cô nương chờ chút, tiểu nhân đi mời Bạch tiên sinh đến!”.

https://thuviensach.vn

Bởi cùng ở trên thuyền, Bạch tiên sinh kia được dẫn đến rất nhanh, ngay cả Hạ Trăn nhận được tin cũng vội vàng tới đây. Bạch tiên sinh tiến lên nhìn Thần Niên một cái rồi duỗi tay dò mạch tượng của nàng, cười híp mắt hỏi: "Nha đầu, cô coi nguyên đơn của lão phu là đồ ăn vặt à?".

Hạ Trăn nghe thế, nhặt bình sứ trên giường lên, quả nhiên thấy bên trong đã vơi đi một nửa. Ông ta không khỏi sầm mặt, thấp giọng trách mắng: "Càn quấy!".

Thần Niên không để ý đến câu mắng của Hạ Trăn, chỉ nhìn chằm chằm vào Bạch tiên sinh, hỏi: "Võ công của ta bị phế rồi?".

"Phế rồi." Bạch tiên sinh lơ đãng gật đầu, đáp, "Nội công trong người cô bá đạo quá mức, để giữ tính mệnh, chỉ có thể phế bỏ nội công thôi".

Nàng khổ cực mấy năm ròng, liều cả nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, khổ luyện suốt đêm ngày, cuối cùng cũng luyện được chút thành tựu của Ngũ Uẩn thần công, không ngờ lại bị phế đi như thế. Thần Niên vịn bàn, ngây người đứng đó, nhất thời không có phản ứng.

Bạch tiên sinh thấy nàng như vậy, bất giác bật cười, nói: "Nha đầu cô đừng có làm ra vẻ muốn sống muốn chết này nữa đi, thứ nội công bá đạo này, phế cũng phế rồi, còn tốt hơn là sau này tẩu hoả nhập ma".

Thần Niên hoàn hồn, khẽ mỉm cười, nói: "Ông nói bình thường nhẹ nhàng nhỉ, quả đúng là đứng nói chuyện không sợ đau thắt lưng".

"Hỗn xược!" Hạ Trăn lạnh lùng mắng.

"Ài, trẻ con nói chuyện, ông tưởng thật làm gì?" Bạch tiên sinh lại cười can Hạ Trăn, rồi quay đầu nhìn Thần Niên, cười nói, "Nha đầu, uổng công cô có vẻ thông minh, không ngờ cũng chỉ hạng đầu gỗ. Mọi sự trên thế

https://thuviensach.vn

gian, vốn bỏ mới có được, phế bỏ nội công, nói không chừng sẽ gặp được một cơ duyên khác. Cô còn trẻ thế này, nên nghĩ thoáng ra mới phải".

Thần Niên biết lão nói thế là có ý tốt, nếu là ngày xưa, có lẽ nàng còn có thể cảm ơn lão đôi câu, nhưng nay thể xác và tinh thần nàng đều bị thương, đến giờ phút này đã không còn lòng nào khách khí với người ta nữa, nghe vậy chỉ cúi đầu, trầm mặc không nói.

Bạch tiên sinh mỉm cười, chống đôi gậy bỏ đi. Hạ Trăn nhìn Thần Niên hai cái, đang muốn mở miệng nói chuyện thì Thần Niên lại ngẩng đầu lên nhìn ông ta, nói: "Mời ông ra ngoài luôn cho, đừng giảng thêm đạo lý to lớn gì cho tôi nữa, để tôi yên tĩnh một mình là tôi đã mang ơn lắm rồi".

Hạ Trăn sắc mặt khó coi, nhưng cũng chỉ đứng lên đi ra khỏi khoang thuyền.

Hôm sau, có thuyền nhỏ đưa hai tỳ nữ đến để chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Thần Niên, trừ lần đó ra thì không còn thấy bóng dáng của người Hạ gia nữa. Thần Niên thử nhiều lần, ăn hết cả bình nguyên đơn Bạch tiên sinh cho mới không thể không chấp nhận sự thật mình đã mất hết võ công.

Xưa kia, bất kể khó khăn ra sao, tốt xấu gì nàng vẫn còn võ nghệ phòng thân, không ngờ đến bây giờ, đến sự ỷ lại cuối cùng này cũng mất. Thần Niên vốn tưởng mình sẽ phát điên lên, nhưng khi đến mức này rồi, trong lòng lại bình tĩnh khác thường, chỉ thấy thời gian càng dài chẳng qua cũng chỉ ngắn ngủi vài ngày, nhưng tựa như đã qua rất nhiều năm.

Sáng ngày thứ bảy, Hạ Trăn đến thăm nàng, hỏi: "Đã nghĩ thông suốt chưa?".

Thần Niên đang dựa bên cửa sổ ngẩn người nhìn mặt sông, nghe thế biếng nhác trả lời: "Nghĩ thông suốt rồi thì sao, mà chưa thông suốt thì sao?".

https://thuviensach.vn

Hạ Trăn nói: “Nghĩ thông suốt rồi thì gắng mà sống cho tốt, chưa thông suốt thì từ từ mà chịu”.

Thần Niên ảm đạm cười, quay đầu lại nhìn ông ta, nhìn một lát, cười hỏi: “Hạ tướng quân, ông muốn đưa tôi về Thái Hưng?”.

Hạ Trăn gật đầu, nói: “Đúng”.

“Về Thái Hưng làm gì?” Thần Niên cười hỏi ông ta, “Là muốn dùng huyết thống của mẫu thân tôi làm chỗ dựa, hay muốn dùng tôi để hãm chân Phong Quân Dương? Đừng trách tôi không nhắc nhở ông, hai việc này đều không có tác dụng gì đâu. Nếu huyết thống thực sự hữu hiệu, Vân Sinh đã được Thác Bạt Nghiêu phong hậu lâu rồi, không cần phải không danh không phận đến tận bây giờ. Về phần muốn hãm chân Phong Quân Dương, hành động này lại càng nực cười, hắn là hạng người gì, ông hiểu rõ nhất. Đừng nói hiện giờ tôi và hắn đã không còn tình cảm, ngay cả lúc tình thắm duyên nồng, hắn cũng chưa từng váng đầu vì tôi”.

Nàng nói không nhanh không chậm, tràn đầy sự mỉa mai, Hạ Trăn nghe xong lại vẫn tỉnh bơ như không, thản nhiên hỏi: “Nếu ta chỉ muốn coi con là con gái thất lạc nhiều năm, đưa con về nhà nuông chiều thì sao?”.

Thần Niên nhíu mày kinh ngạc, lập tức không nhịn được mỉm cười, nói: “Hạ tướng quân, đừng nói tôi có tin không, nói ông trước ấy, ông có tin không?”.

Biểu cảm khuôn mặt nàng quá mức sinh động, đến Hạ Trăn thấy cũng không nhịn được cười, lắc lắc đầu nói: “Ta cũng không tin. Trên đời này không có cái gì tốt mà vô duyên vô cớ cả, nói cho cùng tất cả mọi thứ chẳng qua đều là trao đổi lợi ích, tuy là cha mẹ con cái cũng chỉ vậy thôi. Con còn chưa từng gọi ta một tiếng phụ thân, ta làm sao có thể thương yêu con vô bờ bến được?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên cười gật đầu, nói: “Chính là như vậy, nên hai người chúng ta có chuyện gì thì cứ mang ra sáng mà nói là tốt nhất”.

Hạ Trăn nói: “Cũng được. Nếu thế, ta sẽ nói thật với con. Ta đưa con về Thái Hưng, thứ nhất là bất kể ra sao con cũng là con gái Hạ gia, không thể lưu lạc bên ngoài mặc người ức hiếp; thứ nhì là thân phận vẫn còn chút trọng lượng, về phần muốn dùng với Tiên Thị hay Phong Quân Dương, còn phải tùy tình huống cụ thể mới xác định được”.

Thần Niên nghe thế, cười nhạt không nói gì.

Hạ Trăn đưa mắt nhìn nàng, lại nói: “Con đừng oán thán người khác coi con như quân cờ, nếu có bản lĩnh, con cũng có thể đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay. Hạ gia có thể coi con là quân cờ, con cũng có thể lấy Hạ gia làm chỗ dựa. Phàm việc gì cũng có hai mặt, tùy con dùng thế nào thôi”.

Thần Niên khẽ cười, khịt mũi khinh bỉ những lời Hạ Trăn nói.

Hạ Trăn biết trong lòng nàng vẫn chưa thay đổi, cũng không muốn nhiều lời, chỉ chờ nàng tự tỉnh ngộ. Ông ta ngồi trong khoang thuyền với Thần Niên một lúc, thấy nàng ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không có ý muốn tiếp chuyện mình bèn đứng dậy rời đi, trước khi ra đến cửa chợt dừng chân, nói nhỏ với Thần Niên: “Nếu con vẫn là đứa bé ba tuổi, dù ta có mặc cho con xấc láo vài năm cũng không sao, nhưng giờ con đã hai mươi, không còn thời gian cho con tùy hứng nữa rồi”.

Thần Niên hết sức thông minh, sao chỉ hai câu của Hạ Trăn đã dụ được, nàng cũng không ngoảnh đầu lại, chỉ thờ ơ nói: “Không phải không còn thời gian cho ta tùy hứng, mà là đại quân Tiên Thị ngấp nghé Trung Nguyên đã lâu, thấy chúng sắp sửa xuôi Nam mà Phong Quân Dương vẫn bình chân như vại ở Nghi Bình, án binh hai châu Thanh, Kí như hổ rình mồi Giang

https://thuviensach.vn

Bắc, làm ông không còn thời gian nên mới đến trước mặt tôi giả dạng cha hiền thôi".

Hạ Trăn đứng đó nhìn nàng thật lâu mới hỏi nàng: "Con muốn thế nào?".

Thần Niên quay đầu lại nhìn ông ta, nói: "Tôi không muốn thế nào cả. Hạ tướng quân, ông nói nhiều như thế, đơn giản là muốn tôi cam chịu làm quân cờ trong tay ông, dựa vào nhau mà sống với người Hạ gia ông. Chỉ tiếc thay, e là suy tính này của ông thất bại rồi, tôi vừa không muốn bị người khác điều khiển, vừa không muốn đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay. Tôi cao hứng, sống một ngày thì biết một ngày, nếu mất hứng rồi, cùng lắm là một chữ 'chết'. Tôi vốn xuất thân từ hang ổ thổ phỉ, tùy hứng làm bậy, không kiêng dè nhiều như con gái thế gia, chỉ muốn tự tại vừa lòng thôi".

Hạ Trăn thấy nàng như vậy, bất giác cau mày, nói: "Nếu đã thế, con cứ tiếp tục đụng cho sứt đầu mẻ trán là được".

Thần Niên lại mỉm cười, đáp: "Sứt đầu mẻ trán thì có sao? Cũng còn dễ chịu hơn hạng vô tình vô nghĩa như các người, chỉ còn toan tính đa đoan, cho dù cha mẹ vợ con đều không thể tin tưởng".

Nàng cứng mềm đều không chịu, vẫn cứ giữ kiểu vỡ thì cho vỡ, dù là Hạ Trăn cũng nhất thời bó tay với nàng, chỉ cười rồi đi ra ngoài.

Cuối tháng Mười, Hạ Trăn ở trên thuyền nhận được mật báo từ tiền tuyến, suốt dọc đường Tĩnh Dương, Túc Thủy đều xuất hiện bóng người Tiên Thị. Hạ Trăn gọi Hạ Tiến và Hạ Trạch đến căn dặn tỉ mỉ một phen, để hai người dẫn quân về Thái Hưng, mình thì đổi sang một chiếc thuyền nhỏ tiện nhẹ lặng lẽ lên bờ, chạy theo đường bộ đến tiền tuyến Tĩnh Dương.

Tháng Mười một, thủy quân Hạ gia cuối cùng đã trở lại Thái Hưng.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghe danh Thái Hưng đã lâu nhưng mới là lần đầu tiên đến, nàng ra khỏi khoang thuyền từ sớm, đứng trên mũi thuyền ngắm thành lớn hàng đầu Giang Bắc, chỉ thấy cổng thành đồ sộ hùng vĩ, vững chãi như núi, hai bên tường thành cao mấy trượng, vách sắt nghiêm ngặt, một đông một tây trải dài ra mãi, dường như không thấy giới hạn. Thần Niên không khỏi cảm thán khe khẽ: "Thành trì như vậy, khó trách năm xưa người Bắc Mạc vây khốn hai năm vẫn không hạ được, quả không hổ danh là trọng trấn đệ nhất Giang Bắc".

Hạ Trạch đứng ngay phía trước nàng không xa, nghe vậy quay đầu lại liếc nàng một cái, trong mắt khó giấu nổi vẻ kiêu ngạo: "Có ai trong thiên hạ này lại không biết tầm quan trọng của Thái Hưng ta? Người ở Thái Hưng, tựa thắt lưng xương sống của thiên hạ. Trung Nguyên có được, có thể hợp Đông Nam. Đông Nam có được, cũng có thể thôn tính người Tây Bắc".

Thần Niên cười nói: "Vậy Thập Nhị công tử phải bảo vệ Thái Hưng cho tốt, đừng để nó mất trong tay mình nhé".

Hạ Trạch nghe ra sự mỉa mai trong lời nàng nói, giơ tay ném mũ che cho Thần Niên, giọng điệu lạnh lùng: "Đội chắc vào".

Lúc trước gã đã trúng một chưởng của Thần Niên, tuy nội thương nghiêm trọng song khác với Thần Niên, dọc đường đi được hưởng sự điều dưỡng dày công của Bạch tiên sinh, hiện đã bình phục hơn nửa. Chiếc mũ che bay phất phơ kia thoạt nhìn có vẻ như gã chỉ ném bừa, thế mà lại hướng thẳng vào đỉnh đầu Thần Niên không hề lệch lạc. Thần Niên vô thức nghiêng đầu né đi, lại cũng không thể tránh được, trái lại còn bị cái mũ che đội lên vừa vặn.

Hạ Trạch khẽ nhếch đuôi lông mày, lộ ra vẻ đắc ý, lại nhìn Thần Niên đội cái rồi mới quay người đi.

https://thuviensach.vn

Đội thuyền không dừng ở bến sông Thái Hưng mà đi thẳng vào thủy trại Phụ Bình. Hạ Tiến tới chỗ đô đốc thủy quân phục mệnh, Hạ Trạch cũng phải rời thuyền thu gom kiểm soát tàn binh của mình. Thần Niên có ý muốn tìm kiếm tung tích của Diệp Tiểu Thất, thấy thế bèn không nói một lời theo sát Hạ Trạch.

Hạ Trạch thấy nàng đi theo, không khỏi ngạc nhiên nói: "Cô đi theo ta làm gì?".

Thần Niên đáp: "Đương nhiên là để giữ mạng".

Nàng giờ mất hết võ công, chẳng khác gì mấy cô gái liễu yếu tay mềm bình thường, chưa quen với cuộc sống nơi này, thật ra đi theo cạnh Hạ Trạch là an toàn nhất. Hạ Trạch bất giác bật cười, cong môi đùa cợt: "Cô mà cũng tiếc mạng thế sao? Ta còn tưởng cô không sợ chết nữa chứ!".

Thần Niên lãnh đạm đáp: "Không phải là ta sợ chết, mà là nếu chết không minh bạch ở đây, ta sợ là sẽ gây phiền toái cho Thập Nhị công tử".

Hạ Trăn lúc gần đi từng nghiêm khắc lệnh cho Hạ Trạch coi sóc Thần Niên, nếu Thần Niên có mệnh hệ gì trong tay gã, gã thật đúng là không có cách nào ăn nói với Hạ Trăn. Nghe Thần Niên nói thế, Hạ Trạch tuy khó chịu trong lòng song cũng chẳng thể nào phản bác, đành liếc mắt nhìn Thần Niên một cái, mặc cho nàng theo sau.

Đoàn người xuống thuyền tiến vào, đã có toàn thể các tướng sĩ trên thuyền khác đứmg trên bờ chờ sẵn, nhìn thấy Hạ Trạch đến, nhất tề tiến lên đón. Diệp Tiểu Thất ăn vận kiểu quan quân hiệu úy, thình lình đứng ngay giữa. Thần Niên liếc mắt một cái nhìn thấy, chỉ cảm thấy cay cay sống mũi, gần như muốn khóc, cũng may trên đầu nàng còn đội mũ, che kín cả mặt nên mới không khiến kẻ khác nhận ra sự bất thường.

https://thuviensach.vn

Bởi trước đó mọi người tản mát ở trên những thuyền khác nhau nên không biết thân phận Thần Niên, thấy sau lưng Hạ Trạch bỗng có một cô gái theo sau, cũng thấy hơi kinh ngạc. Ngay cả Diệp Tiểu Thất cũng không nén nổi tò mò nhìn vài lần, láng máng thấy cô gái này có cảm giác quen thuộc, song nhất thời lại không nghĩ ra là Thần Niên.

Thần Niên lo Diệp Tiểu Thất nhận ra mình sẽ làm việc mạo hiểm, cũng không dám cho cậu ám hiệu, chỉ khống chế cảm xúc yên lặng đi theo sau Hạ Trạch. Mãi cho tới khi trời sẩm tối, Hạ Trạch xử lý xong công việc trong quân đội mới dẫn Thần Niên về thành Thái Hưng.

Trong phủ thủ thành từ sáng sớm đã nhận được tin Hạ Trạch về, thê tử Mạc thị dẫn hai con trai gái chờ ngoài cửa hơn nửa canh giờ, Hạ Trạch xuống ngựa ngoài cửa phủ, tiến lên vài bước ôm lấy bé trai năm tuổi, lại ôm lấy cô con gái trong lòng thê tử, bế mỗi đứa một tay, thơm má các con xong mới nói nhỏ với Mạc thị: “Lại làm nàng lo rồi”.

Mạc thị xuất thân từ đại tộc của Thái Hưng, tính tình dịu dàng kiên nghị, cúi đầu phủi bụi bặm trên áo bào Hạ Trạch, mềm mỏng nói: “Có thể bình an trở về là tốt rồi”.

Hạ Trạch cười với Mạc thị một cái rồi quay sang trêu chọc tán chuyện với hai con. Mạc thị như vô tình nhướng mắt lên, âm thầm quan sát Thần Niên đứng cách đó không xa, tuy dung nhan nàng bị mũ che kín, không thấy rõ ràng lắm, nhưng dáng người lại yểu điệu động lòng, hiển nhiên là mỹ nhân.

Hạ Trạch phát hiện, nhìn theo tầm mắt của thê tử không khỏi mỉm cười nói khẽ: “Vị này mới là chính chủ của tiểu viện, thúc phụ lệnh cho ta đưa cô ấy về”.

Mạc thị nhẹ lòng, trên mặt lại lộ rõ vẻ kinh ngạc, không dằn được lòng đưa mắt nhìn Thần Niên, thấp giọng hỏi Hạ Trạch: “Thực sự tìm được

https://thuviensach.vn

sao?”.

Hạ Trạch gật đầu: “Lát nữa nàng đưa cô ấy đến tiểu viện sắp xếp ổn thỏa, ta đi gặp thẩm mẫu(*) đã, tình hình cụ thể ta sẽ kể lại sau”. Gã giao hai con cho nhũ mẫu, quay sang chỗ Thần Niên, nói: “Cô theo Mạc thị vào trước đi, lát nữa ta sẽ đến thăm cô”.

(*) *Thím (vợ của chú).*

Mạc thị đi theo sau Hạ Trạch đến đây, hòa nhã nói: “Cô nương, mời đi theo ta”.

Thần Niên nhìn Mạc thị một cái, lại nhìn Hạ Trạch, nói: “Ta không muốn vào nội viện, ngươi tìm cho ta một chỗ khác để ở đi”.

Phu thê Hạ Trạch đều sững người, Mạc thị có phản ứng trước, ấm giọng nói với Thần Niên: “Cô nương yên tâm, hiện trong phủ do ta coi sóc”.

Không ngờ Thần Niên lại không chịu để ý đến thị, chỉ đứng lì ra đó.

Hạ Trạch bất đắc dĩ, đành phải hỏi nàng: “Cô muốn ở đâu?”.

Thần Niên hỏi: “Bạch tiên sinh thì sao? Vết thương của ta chưa lành, tất nhiên là ở chỗ gần Bạch tiên sinh là tốt nhất”.

Bạch tiên sinh cũng ở ngay trong phủ thủ thành, cách thư phòng Hạ Trăn không xa, chỗ đó canh gác nghiêm ngặt, thật ra lại an toàn hơn tiểu viện chỗ cô ngốc kia. Hạ Trạch suy nghĩ, đoạn nói: “Cũng được, ta bảo người đưa cô đến chỗ Bạch tiên sinh”.

Gã sai người đưa Thần Niên đến chỗ Bạch tiên sinh, mình thì đến hậu viện gặp thẩm mẫu Phong thị. Phong thị nghe thị nữ bẩm báo thì đi từ trong

https://thuviensach.vn

Phật đường ra, nhìn thấy Hạ Trạch, câu đầu tiên là hỏi: "Có tin tức gì của muội muội con không?".

Hạ Trạch mất mẹ từ nhỏ, được Phong thị nuôi nấng lớn khôn, cảm tình với bà cũng khá sâu sắc, lại thấy chỉ nội vỏn vẹn ba năm, Phong thị như già đi hơn mười tuổi, trong lòng bất giác xót xa, tiến lên đỡ lấy cánh tay Phong thị, nhẹ nhàng nói: "Thẩm mẫu yên tâm, Vân Sinh bình an".

Phong thị nghe thế, lập tức nắm chặt tay Hạ Trạch, run giọng truy vấn: "Thật ư?".

Hạ Trạch nhìn lướt qua thị nữ bên cạnh, chờ khi Phong thị đuổi hết thị nữ đi rồi mới nhỏ giọng đáp: "Vâng, điệt nhi đã tìm được tung tích của Vân Sinh, đang nghĩ cách cứu muội ấy ra".

Thân thể Phong thị mơ hồ run lên, nước mắt trong cũng không nhịn được ứa ra, một lúc sau mới có thể khống chế cảm xúc, hỏi Hạ Trạch: "Vân Sinh hiện đang ở đâu?".

"Thượng Kinh" Hạ Trạch đáp.

Phong thị thầm cắn răng, hỏi: "Thật sự là đi làm thế thân cho con ngốc kia?".

"Phải." Hạ Trạch thoáng ngừng lại, rồi lại hỏi Phong thị, "Thẩm mẫu có biết mẹ ruột của cô ngốc kia là ai không?".

Phong thị căm hận nói: "Trước đó nói là người Bắc Mạc, xuất thân từ một thế gia lụn bại ngoài quan ngoại, hiện giờ xem ra, nhất định không đơn giản như thế".

Giọng nói bà oán độc, khuôn mặt cau có, hoàn toàn không có sự nhã nhặn dễ thân của ngày xưa. Hạ Trạch thầm kinh hãi, một lúc lâu sau mới

https://thuviensach.vn

nói: “Là vương nữ của Tiên thị”.

Phong thị sững sờ một chút, khinh thường nói: “Có thể che giấu tung tích, không mối mai mà tằng tịu với nhau như thế, quả là hậu thế của man di”.

Đàn ông trong thiên hạ này phần lớn đều mang suy nghĩ như nhau, nếu một nam nhân vứt bỏ thân phận địa vị vì một cô gái, e là sẽ bị người đời xem thường, nhưng nếu một cô nương lại bỏ nhà quên nước vì người mình thương, trái lại lại được họ khen ngợi. Tuy Hạ Trạch không được nhìn vương nữ kia, nhưng chỉ xem từ Thần Niên, vương nữ kia tất cũng là trang tuyệt sắc. Một nữ tử cao quý lại xinh đẹp như vậy, vì thúc phụ mà không màng thân phận, mai danh ẩn tích, bất kể tính nết bà ra sao, trong lòng Hạ Trạch cũng đã tồn tại ba phần thiện cảm.

Nhưng hiện giờ nghe Phong thị nói như thế, Hạ Trạch mặc dù không nói gì song thầm lấy làm không thích, bèn chỉ im lặng đứng bên cạnh không lên tiếng.

Phong thị một lòng nhớ mong con gái, cũng không nhận ra sự khác thường của Hạ Trạch, chỉ không ngừng hỏi han tình hình của Vân Sinh.

Có một số việc có thể nói với bà nhưng cũng có một số việc lại phải lừa gạt bà, Hạ Trạch nửa thật nửa giả trả lời vài câu, thấy đã muộn liền từ biệt Phong thị, trở về tiểu viện của mình. Không ngờ Mạc thị về còn muộn hơn gã, Hạ Trạch thay xiêm y thường ngày, uống hết một chén trà nóng mới thấy Mạc thị dẫn theo nha hoàn từ ngoài vào.

Hạ Trạch đứng dậy đón, đuổi nha hoàn bên cạnh Mạc thị đi, đích thân cởi áo khoác trên người cho Mạc thị, mỉm cười hỏi: “Sao giờ mới về?”.

Hai người tuy thành thân nhiều năm, nhưng Hạ Trạch mấy năm nay luôn lãnh binh bên ngoài, phu thê hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì

https://thuviensach.vn

nhiều. Thấy Hạ Trạch thân mật như thế, Mạc thị không khỏi đỏ bừng cả má, nói nhỏ: "Vừa mới sắp xếp thỏa đáng cho vị cô nương kia, ở sát vách Bạch tiên sinh, cũng là tiểu viện có cửa riêng, bên trong đầy đủ mọi thứ, còn để lại mấy thị nữ đáng tin cậy cho cô ấy nữa".

Hạ Trạch vừa lòng gật đầu, cảm ơn: "Làm nàng vất vả rồi".

"Nói kiểu gì thế". Mạc thị mỉm cười, chần chừ một lát rồi hỏi Hạ Trạch, "Thiếp thấy Tào Âm một mực canh giữ ngoài viện, chẳng lẽ thúc phụ để Tào Âm lại cho cô nương đó ư?".

Bên cạnh Hạ Trăn có hai tùy tùng tâm phúc, một là Tào Âm, một là Tào Dung, tâm kế võ công đều không xoàng, ngay cả Hạ Trạch cũng phải nể trọng vài phần. Hạ Trăn đã có thể để Tào Âm lại bên cạnh Thần Niên, có thể thấy là hết sức coi trọng nàng. Hạ Trạch vô thức đưa mắt ra ngoài cửa phòng, ôm Mạc thị vào lòng, thì thầm bên tai thê tử rằng: "Ta nói cho nàng nghe trước, nàng đừng tiết lộ ra ngoài, ý của thúc phụ là muốn dùng nha đầu ấy đặt quan hệ thông gia với Phong thị".

Mạc thị lấy tay che miệng, thất thanh cả kinh nói: "Hả? Vậy Vân Sinh làm thế nào đây? Thẩm mẫu sao có thể đồng ý?".

Hạ Trạch chậm rãi lắc đầu, nói: "Không đồng ý thì sao chứ? Thẩm mẫu chẳng qua chỉ là một người đàn bà trong nhà, chỉ cần Phong Quân Dương đồng ý là được rồi".

Mạc thị lặng thinh hồi lâu, một lúc sau mới thở dài nói: "Thiếp thấy vị cô nương ấy dung mạo vóc người đều là bậc nhất, đừng nói nam nhân thấy dễ bị mê hoặc, đến thiếp đây trông mà còn không dằn được lòng muốn thân cận với cô ấy nhiều hơn".

Hạ Trạch cúi đầu hôn lên mặt Mạc thị một cái, cười trêu: "Nhìn nàng kìa, thế mà cũng bị mỹ nhân mê hoặc, cũng may nàng không phải nam tử. Có

https://thuviensach.vn

điều", gã bất giác dừng lại, thất thần một lát mới nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, nói nhỏ, "Nàng đừng thân cận với cô ấy nhiều quá mới là tốt, đây là một kẻ có gai, cẩn thận đâm vào tay nàng".

Mạc thị lấy làm khó hiểu, ngẩng đầu nhìn gã. Hạ Trạch lại không muốn nói nhiều, chỉ cười, nói tiếp: "Việc trong phủ nàng phải cẩn trọng một chút, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì kẻo lại không có cách nào ăn nói với thúc phụ".

Mạc thị thử dò hỏi: "Chàng sợ phía thẩm mẫu…".

Hạ Trạch gật đầu, nhớ lại vẻ mặt của Phong thị khi nãy, bất giác có phần không rét mà run, nói: "Bà hận hai mẹ con kia chắc đến mức thấu xương. Bây giờ nghĩ lại, nha đầu kia không chịu vào nội viện thực ra đã tính toán trước rồi".

Mạc thị thấp giọng thở dài: "Chàng lâu rồi không ở nhà, không biết hai năm qua tính tình thẩm mẫu thay đổi rất nhiều, thật ra cũng không trách bà được, một nữ nhi lại gặp phải chuyện như thế, thúc phụ lại luôn xa lánh bà, đổi lại là bất cứ người con gái nào cũng không vui nổi".

Hạ Trạch trầm mặc một hồi, chợt nói: "Nhà nàng ngay tại Thái Hưng, lẽ ra phải nghe trưởng bối trong nhà nói chứ, lúc thẩm mẫu vừa được gả tới đây, thúc phụ đối xử với bà rất tốt, nếu không, ông đã không giao ta cho bà nuôi nấng".

Mạc thị đích thực đã từng nghe trưởng bối trong nhà nói đến việc này, nhưng không dám nói trước mặt Hạ Trạch, giờ nghe Hạ Trạch nhắc đến, liền nói khẽ: "Các trưởng bối từng nói với thiếp sơ sơ, cũng không cho hỏi, chỉ ngẫu nhiên nói một hai câu thôi, hình như sau khi sinh Vân Sinh xảy ra chuyện gì đó nên thúc phụ mới xa lánh thẩm mẫu".

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch nói: “Là vì cô ngốc kia. Cô ngốc ấy vốn không ngốc, năm ba tuổi đang ngủ thì gặp lạnh, bị sốt cao, ngủ mê man hơn mười ngày mới cứu được. Trước khi bị bệnh đã nói năng lưu loát rồi, nhưng sau khi tỉnh lại thì không nhận ra ai nữa”.

Mạc thị bất giác rùng mình một cái, hỏi nhỏ: “Là thẩm mẫu làm?”.

Hạ Trạch chậm rãi gật đầu: “Nghe ý tứ trong lời thúc phụ nói, thì đúng”.

Mạc thị hồi lâu không thốt nên lời, cuối cùng thở dài một hơi, bảo: “Ôi, chẳng qua chỉ là một đứa bé đáng thương mất mẹ, không nên làm thế”.

Hạ Trạch ôm chặt lấy thê tử, thì thầm: “Năm ấy thúc phụ cố tình bảo thẩm mẫu nhận con bé, để làm trưởng nữ của Hạ gia, thẩm mẫu cũng đành đồng ý, kết quả là con bé còn chưa đến tay bà thì đã xảy ra chuyện này”.

Hai người đều lặng đi, nhưng chỉ trong chốc lát, Mạc thị đột nhiên nhớ ra chồng mình do Phong thị nuôi nấng trưởng thành, lo lắng nói: “Thúc phụ liệu có phải vì thẩm mẫu…”.

Hạ Trạch gác cằm lên đỉnh đầu thê tử cười khẽ, nói: “Yên tâm đi, nếu thúc phụ không thích ta thì đã không để ta lấy nàng”.

Danh tướng trong Mạc thị tộc xuất hiện lớp lớp, ngoài ra cha của Mạc thị còn là đô đốc thủy quân Thái Hưng đương nhiệm, là thuộc cấp đắc lực Hạ Trăn tín nhiệm nhất. Hạ Trăn có thể tìm cho Hạ Trạch một nhạc gia thế lực đến thế, có thể thấy là ông ta thật lòng muốn truyền lại vị trí gia chủ cho cháu trai.

Hạ Trạch lại dặn dò Mạc thị: “Nàng đừng nghe kẻ khác chia rẽ, mấy hôm nay phải hết sức chăm sóc nha đầu kia. Thúc phụ giao cô ấy cho chúng ta, là tín nhiệm, mà cũng là khảo nghiệm. Chúng ta tuyệt không được đờ đẫn, không tin tưởng tựa nhờ nhau mà lại hết lòng nghe người ngoài”.

https://thuviensach.vn

Mạc thị nghe thế gật đầu, kính cẩn đáp lời: “Phu quân yên tâm, phận thiếp đã nhớ”.

Phu thê hai người còn tán gẫu thêm vài câu rồi mới đi ngủ, không đề cập đến chuyện này nữa.

Lại nói đến Thần Niên, chỉ chờ khi đêm sâu người tĩnh, thị nữ đã đi ngủ rồi mới một mình nhỏm dậy trên giường, xếp bằng ngồi chắc, bắt đầu luyện công.

Năm xưa sư phụ Tịnh Vũ Hiên của nàng cũng bị Triêu Dương Tử châm cứu phế bỏ Ngũ Uẩn thần công, Tịnh Vũ Hiên giấu mọi người luyện lại từ đầu, tới mùa xuân năm sau công lực đã khôi phục hơn nửa. Sư phụ có thể làm được, nàng đương nhiên cũng có thể. Cho dù không thể khôi phục hoàn toàn, chỉ cần khôi phục ba bốn phần, thừa dịp đám người Hạ Trạch chưa chuẩn bị sẵn sàng sẽ có hy vọng trốn thoát được.

Tính cách Thần Niên kiên cường bất khuất, dã có suy nghĩ này rồi thì đêm nào cũng phải lén dậy luyện công, không ngờ liên tiếp nửa tháng đã trôi qua, nội công lại không hề khởi sắc, ngay cả khi tụ được chút chân khí yếu ớt ở đan điền, chỉ cần đi vào kinh mạch là đã mất tăm mất tích. Tuy nàng cực lực che giấu cảm xúc nhưng vẫn ngày càng bực bội.

Trong thời gian đó, Hạ Trạch có đến thăm vài lần, thấy nàng ngày nào cũng đóng cửa không ra, bất giác có phần kinh ngạc, có một lần không nhịn được nói với nàng: “Cô ngoan ngoãn thế này, không mảy may gây phiền toái cho ta nhưng thật ra lại làm lòng ta càng bất an”.

Thần Niên đang bày bàn cờ theo kỳ phổ, nghe thế chỉ cười, hỏi gã: “Ngươi muốn ta gây phiền toái cho ngươi? Chi bằng nói ra nghe coi, nếu không phiền, ta sẽ làm như mong ước của ngươi, gây phiền toái cho ngươi xem”.

https://thuviensach.vn

Trong tay nàng chỉ cầm kỳ phổ thông thường, những ván cờ trong ấy Hạ Trạch đã thuộc làu từ lâu, nhìn qua đã nhận ra Thần Niên đang bày ván nào, gã bốc quân đen lên, thủng thẳng xếp lên bàn cờ với nàng, "Sao tự nhiên lại muốn học cờ?".

Thần Niên giương mắt nhìn gã, đáp: "Rảnh quá đâm chán, học xong cờ cũng tiện đi tìm Bạch tiên sinh sát vách giết thời gian".

Hạ Trạch cười nói: "Học cờ đâu phải là cách học như thế".

"Hở? Thế học thế nào?" Thần Niên hơi nhíu mày, mỉm cười hỏi gã.

Nàng lấy tay chống cằm, dáng vẻ biếng nhác, mày dài tận tóc mai, sóng mắt đưa tình, khóe miệng khẽ cong lên, giữa đôi môi hồng bóng thoáng lộ hàm răng trắng đều. Hạ Trạch đột nhiên cảm thấy miệng khô rang, nhất thời không trả lời được. Thần Niên thấy thế, khẽ khàng cười phì một tiếng giễu cợt, vươn người qua, cách một bàn cờ dùng kỳ phổ trong tay điểm nhẹ vào ngực Hạ Trạch, nói: "Thập Nhị công tử, lúc này, ở đây đang giấu tâm tư xấu xa không thể cho người khác thấy của ngươi đúng không?".

Hạ Trạch cứng đờ cả người, nhất thời thẹn quá hóa giận, đứng phắt dậy quát khẽ: "Nói hươu nói vượn!".

Thần Niên lại ngồi ngay ngắn đùa cợt: "Phải đấy, ta thích nhất là nói hươu nói vượn, nên tốt nhất ngươi đừng có dây vào ta, bằng không một ngày nào đó ta bất cẩn một cái lại đến nói hươu nói vượn trước mặt Hạ Trăn, vậy thì không tốt rồi".

Hạ Trạch sầm mặt trừng nàng một lát, lại đột nhiên nở nụ cười, vén áo bào lên ngồi đối diện Thần Niên nói: "Ta giận cô làm gì, sang năm Phong Quân Dương mãn hạn tang, đến lúc đó việc cưới hỏi giữa hai nhà lại được

https://thuviensach.vn

nhắc tới. Cô tính đâu ra đấy thì cũng chỉ ở trong nhà không quá ba tháng nữa, ta nhịn cô thời gian này thì có làm sao?".

Thần Niên cố tình muốn nghe lời khách sáo từ miệng Hạ Trạch, trên tay lại hờ hững vuốt quân cờ, giễu: "Ta không biết phải nói gì với các người, ta hận Hạ gia các người tới mức chỉ mong các người bị trời trừng phạt, các người vẫn một mực muốn gả ta cho Phong Quân Dương. Các người sao không nghĩ xem, cho dù gả ta đi rồi, có thể mang lại lợi lộc gì cho Hạ gia?".

Hạ Trạch mỉm cười, liếc xéo Thần Niên, nói: "Yêu hận của cô có ích gì? Cô không muốn trở thành con gái Hạ gia, Phong Quân Dương chẳng phải vẫn đưa cô về đấy sao? Quan hệ thông gia, không phải là kết nhân duyên, mà là ích lợi. Chờ cô gả đi rồi cô sẽ biết, bất kể cô hận Hạ gia đến đâu, cô vẫn không thể bỏ được nó, bởi vì nó mới là điểm tựa của cô trước mặt Phong Quân Dương, chứ không phải thứ tình cảm hư vô mờ mịt của cô".

Thần Niên cũng không tức giận, cười nói: "Đi soi gương nhanh lên, nhìn diện mạo tiểu nhân đắc chí này của ngươi đi, sao còn có nửa phần phong độ của công tử thế gia".

Lời nàng nói tuy khó nghe, nhưng trên mặt lại tươi cười xinh đẹp, làm cho người ta không nảy ra chút ít buồn bực nào. Hạ Trạch không để bụng, cười cười, nói: "Cô đừng xem thường ta, so sánh ta với Phong Quân Dương, chẳng qua là chân tiểu nhân và ngụy quân tử thôi".

"Đúng thế thật, quả đúng là người tám lạng kẻ nửa cân". Thần Niên gật đầu, ngừng lại một lát, đột nhiên hỏi, "Ta thật sự không rõ, tại sao các người lại nhìn trúng Phong Quân Dương? Trước kia còn ở Thanh Châu, các người chẳng phải còn muốn giết hắn sao? Một chưởng đoạt hồn của Đan gia Lĩnh Nam quả thật suýt nữa đã lấy mạng Phong Quân Dương, lúc ấy ta lại đang ở bên cạnh hắn".

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch nghe vậy giương mắt lên nhìn Thần Niên, nhưng không chịu lên tiếng.

Thần Niên cười nói: "Đừng giấu giếm nữa, đến cả Phong Quân Dương cũng biết là do người Hạ gia làm lâu rồi, hắn đâu có ngốc".

Hạ Trạch không khỏi cười theo nàng, nói: "Trước đó thực sự ta không biết rõ sự tình, sau mới biết chuyện này do thúc phụ mượn tay lão tam nhà họ Phong làm ra, gã vẫn luôn không thích Phong Quân Dương. Giờ nghĩ lại, vẫn là thúc phụ nhìn xa trông rộng hơn, nếu Phong gia truyền lại cho Phong lão tam, làm sao còn có những chuyện phiền toái sau này".

Thần Niên hạ mí mắt xuống che khuất những cảm xúc trong mắt, tốc độ đầu ngón tay thay đổi vị trí quân cờ bất giác nhanh hơn, nàng chun mũi như một tiểu cô nương, nói: "Vẫn đúng là bị Phong Quân Dương đoán trúng hết!".

Hạ Trạch bị biểu cảm trẻ con này của nàng chọc cười, không hề biết mình đã mắc mưu, cố tình trêu nàng: "Phong Quân Dương biết gì?".

"Nhị đương gia Văn Phượng Minh của Thanh Phong trại và quản gia Dương Quý của Dương Thành, hai huynh đệ ấy đều là người của Hạ gia các người hả?" Thần Niên làm ra vẻ bất chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn thẳng vào Hạ Trạch nói, "Còn cả Thiện Lập Khôn chạy thoát kia nữa, Phong Quân Dương nói bọn họ đều là quân cờ Hạ gia chôn sẵn từ trước, chính là vì muốn chiếm hai châu Thanh, Ký!".

Hạ Trạch cười nói: "Số quân cờ thúc phụ rải ra nhiều lắm, huynh đệ họ Văn kia cũng coi như có chút thành tựu, nhưng quá mức ngu xuẩn, tổng thể vốn đang yên đang lành lại bị chúng làm hỏng. Có ngàn vạn cách ly gián Thanh Phong trại và hai châu Thanh, Ký, nhưng hai huynh đệ đó lại chọn cách ngu ngốc nhất".

https://thuviensach.vn

Thần Niên ra vẻ bình tĩnh yên ả, nhưng lại nắm chặt quân cờ trong tay, cũng may giờ nàng đã không còn nội lực, bằng không e là đã bóp nát quân cờ. Nàng không nặng không nhẹ đặt quân cờ lên bàn cờ, yếu ớt thở dài: "Chỉ thương cho tám trăm gia quyến vô tội bỏ mạng".

Hạ Trạch liếc nàng một cái, thấy trên mặt nàng cũng không có bao nhiêu đau thương, ít nhiều cũng có chút kinh ngạc, cố tình hỏi nàng: "Nghe nói khi đó cô cũng suýt chết ở sườn Phi Long, vẫn nhờ Phong Quân Dương mạo hiểm dùng Phi Long lệnh của Vân Tây mới có thể cứu được cô, có đúng vậy không?".

Vẻ mặt Thần Niên tự nhiên, đáp: "Đúng thế. Ta và hắn vốn khởi hành cùng gia quyến, tất cả chỉ vì nhất thời hứng khởi đi đến đồng cỏ chăn nuôi mới thoát được kiếp nạn đó. Có thể coi là ý trời, để Phong Quân Dương chiếm được hai châu Thanh, Ký".

Hạ Trạch cười nói: "Ý trời hay không ý trời thì không biết, nhưng không ngờ cô lại ở ngay trong Thanh Phong trại, ngay dưới tầm mắt của Văn Phượng Minh. Nếu biết tung tích của cô sớm, thúc phụ chắc chắn…".

Thần Niên ngắt lời gã: "Nếu biết tung tích của ta sớm, cô ngốc hiện đang bị giam trong tiểu viện nên là ta mới phải". Trên mặt nàng khó nén buồn rầu, như giận dỗi mà ném quyển kỳ phổ lên bàn cờ, làm loạn ván cờ kia, rồi lại giương mắt nhìn Hạ Trạch, "Thập Nhị ca, trong lòng ta buồn chán lắm, huynh dẫn ta ra ngoài thay đổi không khí, được không?".

Nàng chưa bao giờ mềm mỏng cầu xin gã như vậy, Hạ Trạch không khỏi có chút được sủng ái đâm lo sợ, phân vân một chút, cuối cùng lại đứng dậy thật, nói: "Đi, ta đưa cô ra ngoài. Bên ngoài trời lạnh, cô mặc ấm vào".

Thần Niên vội bảo thị nữ bên ngoài lấy áo choàng lông cho mình, mặc xong liền theo Hạ Trạch ra khỏi nhà. Bên ngoài đã đổ tuyết mấy ngày trời, hai bữa nay mới trời quang mây tạnh, Hạ Trạch vốn tính bảo Thần Niên

https://thuviensach.vn

ngồi xe, Thần Niên lại không chịu, chỉ nói: “Khó khăn lắm mới được ra ngoài một lần, ai lại đi ngồi xe, ta muốn cưỡi ngựa!”.

Hạ Trạch không lay chuyển được nàng, đành phải sai người dắt ngựa tới. Hai người cưỡi ngựa hướng ra ngoài thành, giục ngựa trên bãi cỏ bát ngát ven sông vui vẻ một lát, Thần Niên ghìm cương đứng bên bờ sông, thất thần nhìn nước sông cuồn cuộn chảy. Hạ Trạch thấy thế, không khỏi giục ngựa đến gần, hỏi nàng: “Nhìn gì thế?”.

Thần Niên quay đầu cười tươi tắn với gã, nửa thật nửa giả đáp: “Nhìn nước sông! Chỉ cần nhìn non cao nước xiết trong đất trời này đã cảm thấy cuộc đời một người bất kể dài ngắn, cho dù chỉ có thể sống thêm một ngày cũng phải trong sáng vô tư, tha hồ hân hoan mới đúng!”.

Giờ phút này ánh mắt nàng sáng ngời, hai gò má đỏ ửng, mặc dù không có sự quyến rũ trước kia nhưng lại có sức sống bừng bừng. Hạ Trạch ngơ ngẩn nhìn nàng, giống như có chút mê hoặc. Thần Niên lại đã lập tức quay đầu, chạy như bay về hướng trong thành.

Mười sáu tháng Chạp, Hạ Trăn trở về từ tiền tuyến, nói với đám Hạ Trạch: “Đại quân Tiên Thị đã tập kết ở quan ngoại, rất nhanh sẽ xuôi Nam. Trước mắt quân ta cùng lắm chỉ có hai con đường, một là gấp rút chiếm lĩnh thành Tĩnh Dương, cố thủ quan ải, kháng Tiên Thị ở quan ngoại; hai là rút về giữ Dự Châu, cho Tiên Thị vào quan ải trước đã rồi từ từ tính sau”.

Hạ Trạch nghĩ ngợi, bước ra khỏi hàng cất tiếng: “Điệt nhi nguyện đoạt Tĩnh Dương vì thúc phụ”.

Không ngờ Hạ Trăn lại chỉ cười nói: “Việc này phải bàn bạc kĩ hơn”.

https://thuviensach.vn

Hai lựa chọn này, một là cấp tiến, hai là bảo thủ, ngay cả hạ cấp tâm phúc bên Hạ Trăn cũng chia làm hai phái, tranh luận không ngớt. Lại vì sắp đến cuối năm, quân sự chính trị đều bận rộn, Hạ Trăn quay về Thái Hưng vài ngày mới gặp Thần Niên được một lần, thấy tính tình nàng vẫn kiên cường như thế, không có chút dấu hiệu chịu thua nào bèn cười cười coi như không có gì.

Một hôm, Thần Niên lại muốn sang bên cạnh tìm Bạch tiên sinh học cờ, muốn bóng gió hỏi thăm vài câu từ chỗ lão, vì sao nội công của nàng vẫn không khá lên. Không ngờ vừa mới hạ được vài quân cờ, đề tài còn chưa đến phần luyện công thì đã thấy tâm phúc Tào Dung bên người Hạ Trăn vội vàng đến đây, gấp giọng nói với Bạch tiên sinh: "Tướng quân gặp chuyện, Bạch tiên sinh mau tới xem xem".

Thần Niên nghe thế ngẩn người, giương mắt nhìn Tào Dung, Bạch tiên sinh vẫn tươi cười, không chút hoang mang lấy đôi gậy bên cạnh ra, hỏi Tào Dung: "Ai có bản lĩnh thế, lại có thể làm tướng quân nhà ngươi bị thương?".

Tào Dung tuy khẩn bách song cũng không dám giục Bạch tiên sinh, chỉ theo sát phía sau lão, đáp: "Thật ra cũng không coi là nhân vật lợi hại, chỉ là tướng quân nhất thời không phòng bị, nên mới để kẻ đó đắc thủ".

Y nói thế làm Thần Niên cũng không khỏi tò mò, vừa lúc Bạch tiên sinh quay đầu lại ngó nàng, hỏi: "Nha đầu, cô có muốn qua đó xem không?".

Thần Niên nghĩ ngợi, đúng dậy đáp: "Được".

Nàng mặc áo khoác dài, theo Bạch tiên sinh đến tiểu viện của Hạ Trăn. Trong ngoài tiểu viện được canh giữ nghiêm ngặt hơn ngày thường nhiều, bên ngoài phòng còn có kha khá tướng lĩnh đứng đó. Thần Niên thoáng rùng mình, đột nhiên cảm thấy có điềm xấu, nàng tụt lại sau lưng Bạch tiên

https://thuviensach.vn

sinh, lưỡng lự một chút rồi dừng chân ở hành lang, hỏi nhỏ Tào Dung: "Tướng quân gặp chuyện ở đâu?".

Tào Dung đáp: "Tướng quân gặp chuyện trong quân, vừa mới được đưa về tới nơi".

Thần Niên lại hỏi y: "Thích khách là ai? Có bắt được không?".

Nàng chỉ hỏi thăm tình hình thích khách, lại chẳng hỏi thăm thương thế của Hạ Trăn một câu, điều này làm trong lòng Tào Dung không thích, chỉ đáp: "Bắt được rồi, hiện Thập Nhị công tử đang thẩm vấn".

Thần Niên nhận ra thái độ của Tào Dung, không tiện hỏi nữa, liền lấy tay khép vạt áo choàng lại đứng ngoài hành lang, âm thầm suy nghĩ xem rốt cuộc là ai lại có thể ám sát Hạ Trăn ở trong quân. Bất kể là thế lực phương nào, chỉ cần không phải Diệp Tiểu Thất là tốt rồi. Theo lý thuyết, Diệp Tiểu Thất chẳng qua chỉ là một viên hiệu úy be bé, cho dù có thể được Hạ Trạch coi trọng thì cũng không có cách nào tiếp xúc với Hạ Trăn ở cự ly gần, chưa kể trước đó cho dù cậu có hoài nghi việc của Thanh Phong trại dính dáng tới Hạ gia, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế, hẳn là chưa xác định được mới phải.

Khuyên giải bản thân mình như thế nhưng trong lòng Thần Niên vẫn thấy bất an. Nàng hơi cúi đầu, rũ mắt xuống không nói, im lặng đứng đó mà không hề hay biết đã thu hút ánh mắt của mọi người. Ban đầu có người còn lầm tưởng Vân Sinh đã dưỡng bệnh trở về, nhưng có người biết Vân Sinh đã âm thầm lắc đầu với chiến hữu, ý bảo cô gái này không phải Vân Sinh tiểu thư của Hạ gia.

Một lát sau, có người từ trong phòng ra hạ lệnh của Hạ Trăn, bảo tướng lĩnh trong quân cứ đi về trước, sau đó liền chuyển hướng sang Thần Niên, cung kính nói: "Vân Sơ tiểu thư, tướng quân mời tiểu thư vào". Giọng của y tuy không cao không thấp nhưng cũng bị rất nhiều người có lòng nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Hạ Trăn hiển nhiên cố tình vạch trần thân phận của Thần Niên trước mặt mọi người, trong lòng Thần Niên hiểu rõ, nhưng vì lo việc ám sát có liên quan đến Diệp Tiểu Thất nên không thể không nén giận đi vào trong phòng. Hạ Trăn nằm trong phòng ngủ, trên người đã phủ tấm áo dài hơi cũ, không nhìn được vết thương nằm ở đâu. Ông ta phái người đưa Bạch tiên sinh về trước, lại cho tôi tớ trong phòng lui cả rồi mới đưa mắt nhìn Thần Niên, nói: "Con có thể đến đây, cũng coi như kì lạ".

Thần Niên tự mình ngồi đối diện với ông ta, trả lời: "Đúng là nhàm chán quá đi, khó khăn lắm mới náo nhiệt lên một chút, dù thế nào cũng phải đến xem một lúc".

Nàng nói chuyện như thế nhưng Hạ Trăn lại không mang vẻ mặt giận dữ, chỉ thờ ơ liếc nàng một cái, nói: "Hai ngày nay dọn vào nội viện đi, chỗ Phong thị không đáng lo".

"Sao hả? Định để tôi nhận tổ quy tông à?" Thần Niên mỉa mai cười cợt, nói, "Kế tiếp có phải nên phái người dạy tôi làm thế nào để trở thành một tiểu thư thế gia, tiện bề gả cho Phong Quân Dương?".

Hạ Trăn chợt nói: "Thần Niên, ta biết hiện con đang nghĩ gì".

Thần Niên nhíu mày, nhìn Hạ Trăn hỏi: "Nghĩ gì?"

Hạ Trăn nói: "Con không muốn sa chân vào bàn cờ, nhưng con có biết thế gian này vốn là một bàn cờ vô biên vô tận không? Bất kể con có sẵn lòng hay không, từ khi sinh ra, con đã là một quân cờ của ván cờ này rồi. Không chỉ con, không chỉ ta, mọi người trên đời đều như thế, chẳng qua chỉ khác nhau ở nơi xuất thân khác nhau mà thôi, hoặc là không tiếng tăm gì, hoặc là long trời lở đất".

https://thuviensach.vn

Thần Niên cười nói: “Hạ tướng quân, ông dài dòng thật đấy, luận điệu quân cờ rối bòng bong này ông nói bao nhiêu lần, nếu tôi muốn nghe, còn cần ông nói nhiều lần thế sao? Tôi đã đến cõi đời này, không phải vì muốn làm quân cờ của ông, nếu ngay cả tiến lùi cũng bị người thao túng, tôi thà rằng nhảy xuống khỏi bàn cờ, ngã cho thịt nát xương tan”.

Hạ Trăn nhìn ra nàng vẫn còn ý bỏ trốn, yên lặng nhìn nàng một lát, nói: “Thần Niên, võ công của con đã không khôi phục được nữa rồi, lúc trước khi Bạch tiên sinh chữa thương cho con đã động tay chân, sau đó nguyên đơn cho con ăn còn có tác dụng khác nữa. Kinh mạch của con đã bị phế, đừng nói là trước khi xuất giá sẽ khôi phục nửa phần công lực, mà sau này cũng không có cách nào tu luyện tâm pháp nội công nữa”.

Một đòn này thực sự quá nặng, Thần Niên nghe thế cứng đờ trên ghế, nhất thời nói không nên lời, chỉ nhìn chòng chọc Hạ Trăn không rời.

Hạ Trăn điềm nhiên như không, chỉ hỏi nàng: “Con hận ta?”.

Thần Niên chậm rãi đáp: “Hận thấu xương”.

Hạ Trăn nghe xong lại chỉ nói: “Là vì con quá dễ dàng tin người, con chỉ thấy cái hòa nhã dễ gần của Bạch tiên sinh, nhưng có biết ông ta có cái danh “Quỷ thủ” không? Một người như thế, dựa vào đâu mà vô duyên vô cớ đối tốt với con? Tất nhiên là có mục đích nên mới làm thế”.

Hai tay Thần Niên nắm chặt vào thanh vịn ghế, nghiến răng nói: “Cho dù không chạy thoát, tôi cũng không để mặc ông an bài”.

“Ta biết.” Hạ Trăn nhẹ nhàng gật đầu, “Ta nói rồi, ta biết hiện con có suy nghĩ gì, thế nhưng, con sẽ không chết được. Nếu như con chết, Diệp Tiểu Thất cũng sẽ chết theo”.

https://thuviensach.vn

Nghe ông ta lấy sinh tử của Diệp Tiểu Thất ra uy hiếp mình, Thần Niên bỗng biết việc hôm nay tất có bí mật khác, không thể kiềm chế được nữa, đột nhiên đứng phắt dậy, tức giận mắng: "Hạ Trăn! Ông là đồ đê tiện vô sỉ!"

Hạ Trăn không kinh không giận, lãnh đạm nói: "Ngồi xuống".

Thần Niên đứng đó không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng hỏi ông ta: "Diệp Tiểu Thất đang ở đâu?".

Hạ Trăn đáp: "Y hôm nay ra tay ám sát ta, hiện đang tra vấn".

"Cậu ấy ám sát ông? Cậu ấy chẳng qua chỉ là một hiệu úy bé nhỏ, lại ở trong quân Hạ Trạch, tuy điều tra được ông là thủ phạm hại chết bao nhiêu gia quyến Thanh Phong trại nhưng sao có thể tiếp cận ông được?" Thần Niên cười nhạt, cả giận nói, "Hạ Trăn, ông hẳn đã tra rõ quan hệ giữa tôi và Diệp Tiểu Thất từ trước. Muốn dùng cậu ấy để áp chế tôi thì cứ trực tiếp tìm đến tôi là được, có cần phải phiền toái như thế, vòng vo như thế để bẫy cậu ấy không?".

Hạ Trăn không ngờ Thần Niên chỉ cần liếc một cái đã thấu, nhìn nàng đôi cái rồi mới nói: "Thần Niên, ta lấy thân dính vào nguy hiểm, chịu một đao của Diệp Tiểu Thất, ngoại trừ vì con, cũng vì có phần tiếc tài năng. Diệp Tiểu Thất là viên mãnh tướng, rất có tiền đồ, nếu có thể cho con sử dụng, sau này tất nhiên sẽ là một cánh tay đắc lực của con".

Thần Niên lập tức hiểu ra, chế nhạo: "Hay cho kế một mũi tên trúng hai con nhạn! Đã có thể lấy tính mạng Diệp Tiểu Thất để uy hiếp tôi, lại bảo Diệp Tiểu Thất nhận ân tình của tôi, cậu ấy sẽ tự trách làm liên lụy tôi, không biết rằng tất cả đều vì tôi nên cậu ấy mới bị liên lụy!".

"Là một mũi tên trúng ba con nhạn", Hạ Trăn trầm giọng nói, "Còn phía Phong Quân Dương nữa, ta cũng đã trải sẵn đường cho con rồi".

https://thuviensach.vn

Thần Niên ngây người một lát mới có phản ứng, bất giác nói đầy mỉa mai: “Phải rồi, tôi quên còn phía Phong Quân Dương nữa. Lúc trước tôi đã từng nói những lời đoạn tuyệt với hắn như thế, nếu lại quay đầu gả cho hắn, không khỏi sẽ bị hắn xem thường. May nhờ có ông cho tôi một cái thang, để hắn nhận ra tôi không thể không làm vậy, thật sự quá tuyệt!”.

“Chỉ có như vậy con mới có thể tiếp tục nắm thế chủ động. Phong Quân Dương vất vả dỗ con trở lại, chẳng sợ sau này tình yêu phai nhạt, hắn sẽ quý trọng con gấp bội”. Hạ Trăn không để ý đến giọng điệu mỉa mai của Thần Niên, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, “Thần Niên, con là đứa con duy nhất của ta và A Nguyên, ta tuyệt sẽ không hại con, một ngày nào đó, con sẽ hiểu hành động của ta”.

“Hay cho câu không hại tôi.” Thần Niên giận quá hóa cười, chất vấn Hạ Trăn, “Ông sẽ không hại tôi, vì sao còn phải phế võ công của tôi? Ông sẽ không hại tôi, vì sao còn ép tôi gả cho Phong Quân Dương? Lúc trước ai đã nói hắn không phải duyên tốt? Hạ Trăn, ông có thể vô sỉ hơn nữa không?”

Hạ Trăn nói: “Có võ công mà không có đầu óc, cho dù là cao thủ tuyệt thế chẳng qua cũng chỉ là tên võ biền, bị người lừa gạt. Về phần muốn gả con cho Phong Quân Dương, hắn có tình với con, còn tốt hơn gả cho tên Thác Bạt Nghiêu nhiều”.

“Vì sao tôi buộc phải gả cho một trong hai người đó?” Thần Niên cả giận nói.

https://thuviensach.vn

26

Bão tố nổi lên

Hạ Trăn đáp: “Vì con là con gái của Hạ Trăn ta, vì trong người con có huyết mạch của vương nữ Tiên Thị, xuất thân của con đã định vận mệnh của con. Hiện Hạ gia bị kẹp giữa Tiên Thị và Phong Quân Dương, hai mặt giáp địch, nhất định phải liên hợp với một bên mới có thể chống đỡ tiếp được”.

Nghe ông ta nhắc đến mẫu thân, trong lòng Thần Niên xáo động, nàng vốn lửa giận phừng phừng, giờ lại đột ngột trào nước mắt, run giọng nói với Hạ Trăn: “Nếu ông thật sự nhớ tới mẫu thân tôi dù chỉ chút ít, ông đã không bảo tôi đi theo con đường của bà, nối theo gót bà”.

Lời này chạm vào tiếng lòng Hạ Trăn, trong mắt của ông ta cũng bất giác lộ vẻ đau thương, rũ mắt xuống lặng đi một lát, nhẹ giọng nói: “Con sẽ không đi theo con đường của mẫu thân con, con có phụ thân. Chỉ cần Hạ gia còn chưa sụp một ngày, Phong Quân Dương sẽ phải coi trọng con một ngày”.

Trước kia Thần Niên lẻ loi một mình, vốn không sợ sinh tử, nhưng giờ vẫn còn tính mạng của Diệp Tiểu Thất, nàng không thể không nhẫn nhịn mà vòng vo với Hạ Trăn. Thấy Hạ Trăn lộ ra thần thái đó, Thần Niên lưỡng lự một lát, đột nhiên hỏi nhỏ ông ta: “Mẫu thân tôi tên A Nguyên sao?”

“Phải, là A Nguyên.” Hạ Trăn nhìn Thần Niên xót xa cười, nói tiếp, “Thần Niên, không phải phụ thân không muốn nuôi con, mà là không biết con ở đâu. Năm đó sau khi mẫu thân con qua đời, Mục Triển Việt thiêu di

https://thuviensach.vn

thể mẫu thân con, rắc tro cốt xuống sông Uyển, không để lại cho ta chút gì. Ta trở về từ Thịnh Đô, dẫn người đuổi hơn nửa vùng Giang Bắc mới chặn được hắn ở quan ngoại Tĩnh Dương. Hắn thấy không còn chỗ nào trốn được, bèn đốt nhà cỏ hắn ở, giờ phút cuối cùng còn ném đứa bé vào bên trong cửa sổ. Ta tin đứa bé đó là con, nào ngờ tới đứa bé chết bên trong là một người khác, mà hắn đã dẫn con trốn đi lâu rồi, mai danh ẩn tích mười mấy năm trời ở Thanh Phong trại".

Đây là lần đầu tiên Hạ Trăn giải thích với Thần Niên chuyện năm xưa, Thần Niên thông minh đã nhận ra thái độ của ông ta có sự thay đổi, sau khi cương quyết lí trí đã bắt đầu thử dùng sự dịu dàng để cảm hóa nàng. Nàng cúi đầu im lặng, một lúc lâu sau, tâm tư đổi dời mấy vòng, rốt cuộc quyết định tìm kiếm nhược điểm của Hạ Trăn xuống tay, liền nhẹ giọng hỏi ông ta: "Mẫu thân của tôi năm đó chết như thế nào?".

Hạ Trăn như đã liệu trước được nàng sẽ hỏi việc này, nghe vậy đáp: "Năm đó đại bá con tráng niên đột tử, Trạch Nhi còn quá nhỏ, ta đành phải gánh trách nhiệm làm chủ Hạ gia. Khi đó, bốn phía Thái Hưng đều là cường địch, trong nhà lại có kẻ phản bội, nguy cơ sớm tối, vì muốn thỉnh cầu đồng minh nên trong nhà quyết định liên hôn với Vân Tây".

Rõ ràng là chuyện cũ đã qua từ lâu, nhưng giờ nhắc lại vẫn làm con tim đau nhói. Hạ Trăn bất giác nhắm mắt, một lúc lâu sau mới có thể tiếp tục nói: "Tính mạng già trẻ cả tộc đều phải gắn với ta, ta không thể vì tư tình cá nhân mà bỏ quên gia tộc không màng. Ta xin mẫu thân con nhẫn nhịn vì ta vài năm, nhưng nàng lại không chịu. Sau khi tranh đấu qua đi, ta một mạch đi đến Thịnh Đô, khi trở về thì mẫu thân con đã mất…".

Trong phòng lặng ngắt như tờ, rất lâu không vang tiếng.

Một lát sau, Hạ Trăn mới cười tự giễu, mệt mỏi nói: "Thần Niên, ai cũng muốn thẳng thắn vô tư, tha hồ hân hoan. Nhớ ngày đó, ta cũng từng một

https://thuviensach.vn

lòng muốn đưa mẫu thân con du ngoạn thiên hạ, không màng thế sự. Nhưng với những người như chúng ta, có rất nhiều việc bất đắc dĩ".

Thần Niên nghĩ bụng hay cho câu "bất đắc dĩ", những gã bạc tình trên thế gian này đều vin vào bất đắc dĩ, lẽ thẳng khí hùng muốn người con gái tạm ấm ức vì lợi ích toàn cục, nếu nàng không chịu, đó là không hiểu tình lý, chết không hết tội. Trong lòng nàng hết sức khinh bỉ, nhưng ngoài mặt chỉ làm ra vẻ ngỡ ngàng, ngồi đó cúi đầu im lặng.

Hạ Trăn đưa mắt nhìn nàng, chỉ cho rằng nàng đang nhớ đến Phong Quân Dương, bất giác thở dài một tiếng, nói: "Con về trước đi. Còn Diệp Tiểu Thất, trước tiên con không thể đến thăm y, phải hành y mấy ngày mới được. Yên tâm, ta sẽ không làm gì y".

Thần Niên đứng dậy, im lặng nhìn Hạ Trăn một lát, song lại không nói không rằng xoay người ra cửa. Vừa đến giữa sân thì thấy Hạ Trạch vội vàng đến đây, Thần Niên thấy gã vẫn vận quân bào, hiển nhiên là vừa về từ trong quân, vội nghiêng mình cản gã lại, hỏi: "Giờ Diệp Tiểu Thất sao rồi?".

Hạ Trạch nhìn Thần Niên, hỏi: "Cô muốn hỏi Diệp Khinh Chu?".

Diệp Khinh Chu là đại danh phu tử trong sơn trại ban cho Diệp Tiểu Thất ngày xưa, nhưng chưa từng có ai gọi, đừng nói là người trong trại không biết, ngay cả Thần Niên cũng đã quên cái tên này của cậu rồi. Nàng vừa nghe thế, bất giác ngẩn người rồi mới gật đầu nói: "Phải".

Hạ Trạch đã được Hạ Trăn căn dặn trước, không được làm hại tính mạng Diệp Tiểu Thất, giờ nghe Thần Niên hỏi, cười đáp: "Không sao cả, chỉ đánh cho một trận, ngất đi rồi, tay chân vẫn còn đầy đủ".

Thần Niên tuy biết trước Diệp Tiểu Thất khó tránh khỏi bị tra tấn, nhưng nghe nói thế vẫn không ghìm nổi run sợ. Nàng cố tình muốn châm chích Hạ Trạch vài câu nhưng nghĩ lại đấu võ mồm cũng không được lợi ích gì bèn

https://thuviensach.vn

cố nhịn xuống, ngược lại uốn gối hành lễ với Hạ Trạch, thấp giọng nói với gã: “Thập Nhị ca, Diệp Tiểu Thất và ta lớn lên bên nhau, tình như thủ túc, lại vì ta nên mới chịu nạn này, xin huynh đừng làm khó cậu ấy”.

Hạ Trạch thấy thế, mặt lộ vẻ kinh ngạc, ngạc nhiên hỏi: “Thần Niên, cô đang cầu xin ta?”.

Thần Niên gật đầu đáp: “Phải”.

Nàng thản nhiên thừa nhận như thế làm Hạ Trạch hết sức bất ngờ, ngược lại không biết nói gì cho phải. gã nhìn nàng một lát, nhếch miệng cười cười, nói nhỏ: “Thần Niên ơi Thần Niên, chỉ khi cô cầu xin ta mới chịu gọi ta một tiếng Thập Nhị ca”.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt mà! Yên tâm, sau này sẽ gọi huynh là Thập Nhị ca nhiều hơn.” Thần Niên mỉm cười, khẽ cúi người với Hạ Trạch rồi theo thị nữ về chỗ mình ở.

Mấy ngày sau, Thần Niên vào tiểu viện sâu nhất trong nội viện ở. Hạ Trăn vốn định đưa cô ngốc ra khỏi đó, đổi sang chỗ khác để nuôi dưỡng, Thần Niên lại bảo: “Thôi đừng, cứ ở lại đây đi, một là có thể làm bạn với con gái, hai là cũng có thể đánh thức nhau, để con gái tỉnh một chút, không bến thành giống như cô ấy”.

Nghe nàng nói thế, Hạ Trăn lặng lẽ nhìn Thần Niên một lúc lâu, mới lãnh đạm đáp: “Được”.

Thần Niên lại hỏi ông ta: “Có cần đi bái kiến phu nhân Phong thị không?”.

Hạ Trăn nói: “Không cần”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nghiêng đầu, ra vẻ ngây thơ nhìn ông ta, nói: “Không cần thật ạ? Phụ thân cũng không thể vì thương con gái mà biến con gái thành kẻ không hiểu lễ nghĩa”.

Hạ Trăn sầm mặt, lạnh lùng nói: “Không cần”.

Thần Niên nhoẻn cười, nói: “Vậy phụ thân phái thêm người đến bảo vệ con gái. Nếu con gái bị người ta tính toán lấy mạng, phụ thân tuy có thể tiếp tục tìm một cô gái hiểu biết xinh đẹp, nhưng Phong Quân Dương chưa chắc đã cần đâu”.

Hạ Trăn đưa mắt nhìn Thần Niên, nói: “Thần Niên, trong lòng con còn oán hận”.

“Còn”. Thần Niên gật đầu, cong môi cười nói, “Hơn nữa còn rất nhiều”.

“Vậy cũng không thể biểu lộ ra mặt, ngay cả khi oán thán hơn nữa, cũng không thể.” Hạ Trăn nói.

Thần Niên lập tức đổi giọng, nũng nịu: “Phụ thân đừng trách mắng người ta nữa mà, bất cứ chuyện gì cũng phải từ từ, đúng không nào?”.

Hạ Trăn quan sát Thần Niên một lát, đột nhiên cười ảm đạm, đáp: “Đúng”.

Trong bữa tiệc của phủ Hạ gia đêm trừ tịch, Thần Niên ngồi xuống ghế trưởng nữ của Hạ Trăn. Người Hạ gia như thể toàn bộ đã được dặn dò từ trước, thấy lạ mà không kinh ngạc, ngay cả Phong phu nhân cũng bình thản ung dung, như thể vị trí kia vốn là chỗ ngồi của Thần Niên, không liên quan chút gì đến Vân Sinh.

Thần Niên cụp mi xuống, đủng đỉnh ăn của ngon vật lạ trên bàn ăn. Nàng từ tấm bé đã lớn lên ở miền sơn dã, trước sau đều là cơm canh rau dưa sơ

https://thuviensach.vn

sài, ngay cả những tháng ngày đi theo Phong Quân Dương cũng chưa từng chú ý ăn gì. Một bàn đồ ăn thịnh soạn thế này, nàng còn chưa từng nếm. Nàng ăn rất cẩn thận tập trung, khi nếm đến món nào hợp miệng còn quay đầu sang hỏi nhỏ thị nữ bên cạnh tên của món ăn.

Hạ Trạch thật sự không nhịn được, chờ yến tiệc xong xuôi, thừa dịp mọi người vào trong viện xem pháo hoa, gã kín đáo đến gần Thần Niên, thấp giọng hỏi: "Mấy món đó thật sự ngon đến thế sao?".

"Ngon lắm!" Thần Niên gật đầu, lại ngoảnh nhìn Hạ Trạch bảo, "Thập Nhị ca, ta đang muốn đi tìm huynh, huynh giúp ta một việc, lấy chút rượu thịt trong nhà bếp cho Diệp Tiểu Thất ăn được không? Năm hết Tết đến, dù sao cũng phải cho cậu ấy ăn ngon một bữa chứ".

Mắt nàng sáng long lanh, nhìn vào Hạ Trạch, cong ngón tay kể tên những món nàng nhớ, ngây thơ chẳng khác gì mấy cô tiểu thư được nuôi trong khuê phòng, làm cho Hạ Trạch rùng mình một cái, nhìn Thần Niên như nhìn quái vật, nói: "Cô đừng vờ vịt nữa, ta trông mà sợ phát khiếp!".

Thần Niên cười, đưa tay túm ống tay áo Hạ Trạch, vừa lắc vừa cầu khẩn: "Đi mà Thập Nhị ca, đồng ý với ta đi mà!".

Mọi người trên danh nghĩa tuy đang ngắm pháo hoa nhưng lại liếc khóe mắt nhìn về phía bọn họ. Hạ Trạch dở khóc dở cười, vội đẩy tay Thần Niên ra, bất đắc dĩ đành đồng ý: "Được, được, được, ta đi, bà cô ơi, cô bỏ tay ra đi!".

Thần Niên giờ mới chịu buông tay, cười hì hì liếc nhìn Hạ Trạch một cái rồi quay đi, ngửa đầu nhìn ngắm pháo hoa rực rỡ xán lạn trên bầu trời. Hạ Trạch lại không đi, chỉ lùi sang bên cạnh hai bước, ẩn mình dưới bóng mái hiên cong, âm thầm quan sát Thần Niên.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt vóc người nàng đường nét gần như hoàn mỹ, như thể bất luận xê xích chỗ nào cũng không đẹp bằng hiện giờ. Không hiểu vì sao, Hạ Trạch đột nhiên cảm thấy cô gái trước mắt có phần xa lạ, không còn là Tạ Thần Niên ngoài thành Nghi Bình nữa.

Tết Nguyên tiêu qua đi, Hạ Trăn cuối cùng cũng chịu cho Thần Niên gặp Diệp Tiểu Thất. Hạ Trạch đích thân đến tiểu viện đón Thần Niên, nói: "Đi, ta dẫn cô đi gặp Diệp Khinh Chu".

Thần Niên theo Hạ Trạch ngồi xe ngựa đi non nửa thành Thái Hưng, rốt cuộc cũng gặp được Diệp Tiểu Thất ở thành Bắc. Viện khá lớn, Diệp Tiểu Thất bị mấy quân sĩ trông coi, đang một mình chậm rãi tản bộ trong sân. Cậu gầy hơn nhiều so với lần trước Thần Niên gặp, tựa như chỉ còn lại một bộ khung xương cao lớn, chân hơi khập khiễng, đi lại có phần bất tiện.

Mới chỉ nhìn thoáng, nước mắt Thần Niên đã ứa ra. Nàng vẫn chưa tiến lên ngay, im lặng đứng ở cửa viện nhìn Diệp Tiểu Thất hồi lâu mới lau sạch nước mắt trên mặt, cất tiếng gọi cậu: "Tiểu Thất".

Diệp Tiểu Thất nghe thấy giọng nàng ban đầu là cứng người, sau đó theo tiếng nhìn sang, ngơ ngác nhìn Thần Niên một lúc lâu sau mới do dự gọi to: "Thần Niên?".

Thần Niên cười gật đầu, nhưng nước mắt lại chảy xuống, cười nói: "Ừ, là tôi, Tạ Thần Niên".

Diệp Tiểu Thất nhìn Thần Niên đến gần, nghi hoặc nhìn Hạ Trạch phía sau nàng, kinh ngạc nói: "Sao cô lại ở đây?".

Thần Niên tiến lên, đỡ Diệp Tiểu Thất từ từ đi vào trong phòng: "Việc này kể ra thì dài dòng lắm, chúng ta tìm một chỗ ấm áp, tôi kể từ đầu cho cậu nghe". Nàng nói xong, lại ngoái đầu nhìn Hạ Trạch theo sau, "Thập Nhị

https://thuviensach.vn

ca, ta muốn nói với Tiểu Thất vài câu, huynh có thể tránh đi một lát không?".

Hạ Trạch nghe vậy bất giác nhíu mày, Thần Niên nhếch khóe miệng, chỉ vào các quân sĩ trong viện, nói với Hạ Trạch: "Huynh nhìn những người đó đi, chỉ bằng ta và Tiểu Thất hiện giờ, chúng ta có thể thoát ư? Thập Nhị ca châm chước một chút, huynh đi tìm chỗ nào đó nghỉ một lát, cho ta và Tiểu Thất chút thời gian nói vài câu được không?".

Nàng tuy nói lời hay ý đẹp nhưng trong thần thái lại có vài phần mỉa mai, như là đã trở về Tạ Thần Niên trước kia. Không hiểu sao, Hạ Trạch chợt mỉm cười, lại tốt tính đáp: "Được".

Nói xong, gã thật sự xoay người bỏ đi, ngay cả mấy hộ vệ trong viện cũng bị gã đuổi đi hết, nhưng trước đó lại dặn Thần Niên: "Dù sao nam nữ khác biệt, đừng đóng cửa".

Thấy gã như thế, ánh mắt Thần Niên toát ra vẻ bất ngờ, ngước mắt lên nhìn Hạ Trạch đôi cái, thả lỏng khóe miệng, đoan trang cảm ơn Hạ Trạch: "Cảm tạ Thập Nhị ca".

Hạ Trạch chỉ cười, tự đi tìm một căn phòng ấm áp chờ Thần Niên. Thần Niên đỡ Diệp Tiểu Thất vào phòng, nhìn bài trí trong phòng, quay sang bàn bạc với Diệp Tiểu Thất: "So với ở trong phòng làm người ta đoán mò, chẳng thà sai người mang chậu than ra ngoài hiên, chúng ta vô tư ngồi ngoài đó được không?".

Diệp Tiểu Thất từ nhỏ đã nghe lời nàng, nghe vậy gật đầu đáp: "Được".

Thần Niên cao giọng gọi người đến, lệnh cho họ chuyển chậu than trong phòng ra ngoài hiên, nàng và Diệp Tiểu Thất ngồi đối diện qua đống lửa than. Diệp Tiểu Thất tràn đầy nghi hoặc vì sao nàng lại xuất hiện ở Thái

https://thuviensach.vn

Hưng, sao lại gọi Hạ Trạch là "Thập Nhị ca", khó khăn lắm mới chờ được mấy đầy tớ lui ra, vội hỏi: "Thần Niên, rốt cuộc là chuyện gì thế này?".

Thần Niên nói toạc móng heo với Diệp Tiểu Thất mọi chuyện thân thế của mình, đến Thái Hưng thế nào, bị Hạ Trăn uy hiếp ra sao. Diệp Tiểu Thất nghe mà trợn tròn mắt, ngây người nhìn Thần Niên, chờ nàng nói xong mà không thể chấp nhận sự thật này, chỉ hỏi Thần Niên: "Đây là sự thật?".

Thần Niên cười gượng gật đầu, nói: "Là thật đấy, tạo hóa trêu ngươi".

Diệp Tiểu Thất kinh ngạc vô cùng, chỉ cảm thấy đầu óc rối như tơ vò, nhất thời không nói nên lời. Nhưng cậu cũng không còn là tên sơn tặc chỉ biết đi theo sau Thần Niên mấy năm trước nữa, mấy năm nay tòng quân cũng coi như từng trải hơn nhiều, đầu óc tâm trí đều trưởng thành hơn. Cậu im lặng được một lát, giương mắt nhìn Thần Niên, hỏi: "Hạ Trăn dùng tôi để uy hiếp cô, bắt cô gả cho Phong Quân Dương?".

Thần Niên gật đầu, nói: "Ừ".

Không khác so với dự đoán của Hạ Trăn, trên mặt Diệp Tiểu Thất hiện lên vẻ hối hận tự trách, căm hận nói: "Đều tại tôi làm việc lỗ mãng nên mới khiến cô bị áp chế".

Ánh mắt Thần Niên trầm tĩnh, nhìn Diệp Tiểu Thất một lát, hạ giọng: "Tiểu Thất, tôi thấy cậu không hề thay lòng, những lời tiếp theo, cậu phải nghe thật cẩn thận, ghi nhớ thật kĩ".

Nghe nàng nói thế, Diệp Tiểu Thất vô thức ưỡn lưng lên, nói: "Cô nói đi, tôi sẽ nhớ".

Thần Niên trầm giọng nói: "Không phải cậu liên lụy tôi chịu sự uy hiếp của Hạ Trăn, mà là tôi liên lụy cậu, trúng bẫy của Hạ Trăn, thành lợi thế trong tay ông ta. Sở dĩ cậu có thể điều tra được chân tướng nhanh như thế,

https://thuviensach.vn

có thể có cơ hội ám sát Hạ Trăn, chẳng qua đều do ông ta tính kế. Có cậu, ông ta sẽ dùng cậu áp chế tôi; không có cậu, ông ta cũng sẽ nghĩ ra cách khác. Cậu đừng tự trách, bằng không lại mắc mưu Hạ Trăn rồi. Người Hạ gia lắm mưa nhiều kế, đê tiện vô sỉ. Bọn chúng đã thối nát từ gốc rễ rồi".

Ánh mắt nàng rời sang khoảnh sân rộng rãi vuông vắn, nói: "Giống như cái sân này, thoạt nhìn rộng rãi bằng phẳng, kì thực ngầm giấu bên dưới không biết bao nhiêu ma quỷ".

Khi đang nói chuyện, tùy tùng của Hạ Trạch đến truyền lời: "Thập Nhị công tử nói thì giờ đã muộn rồi, nên về phủ thôi".

Thần Niên khẽ gật đầu với tùy tùng nọ, rồi lại quay đầu dặn Diệp Tiểu Thất: "Giờ cậu đừng nghĩ nhiều gì cả, chỉ cần yên tâm bồi dưỡng cơ thể thật tốt, sau này tôi vẫn còn rất nhiều việc cần cậu giúp đỡ". Nàng nói xong bèn đứng dậy, thấy Diệp Tiểu Thất cũng toan đứng dậy theo mình, vội nói: "Không cần tiễn tôi, cậu vào nhà nghỉ ngơi đi, sau này tôi sẽ lại đến thăm cậu".

Diệp Tiểu Thất cũng không khách khí với nàng, chỉ sâu sắc nhìn vào mắt Thần Niên, đáp: "Được".

Thần Niên lại mỉm cười với cậu, đi theo tùy tùng nọ ra khỏi viện. Hạ Trạch chờ sẵn trên xe ngựa bên ngoài, đưa tay kéo Thần Niên lên xe, hỏi nàng: "Sao rồi? Đã nói những gì với bạn cũ thế?".

Thần Niên nghe thế nhíu mày, ngạc nhiên hỏi lại: "Thập Nhị ca chẳng phải nghe rõ hết cả rồi sao? Ta thấy trong phòng hẳn có cơ quan chuyên dùng để nghe lén, sao còn phải hỏi ta?".

Hạ Trạch cũng không che giấu, chỉ cười hỏi: "Hai người chẳng phải ngồi ngoài hiên ư, ta nghe không rõ lắm".

https://thuviensach.vn

Thần Niên nhếch môi, mang theo vài phần bỡn cợt nói: "À, ra là thế. Thế thì Thập Nhị ca phải nói sớm chứ, ta mà biết người nghe lén kia thính lực kém thế thì đã nói chuyện to hơn rồi. Việc này là do Thập Nhị ca không báo với ta trước, không trách ta được".

Nàng mỉm cười làm nũng như vậy khiến Hạ Trạch nhất thời hết cách, bất đắc dĩ nhìn nàng, thấp giọng nói: "Cô không nói cho ta biết, trở về rồi, thúc phụ cũng sẽ hỏi đến, đến lúc đó chúng ta nói không thống nhất, lại rước lấy phiền toái".

Nhắc tới Hạ Trăn, nụ cười trên mặt Thần Niên vụt tắt, lại hỏi Hạ Trạch: "Thập Nhị ca, huynh nói ông ta thương ta nhiều hơn hay thương Vân Sinh nhiều hơn?".

Nàng đột nhiên chuyển đề tài cách xa ngàn dặm, làm Hạ Trạch bất giác sửng sốt, hỏi: "Sao tự nhiên hỏi thế?".

Thần Niên cụp mắt xuống, cười gượng gạo, nói: "Hai đứa con gái, một ở Tiên Thị, một lại phải gả đến Thịnh Đô, nếu cuộc chiến này bắt đầu sẽ có một bên bị vứt bỏ. Tuy ông ta có điều áy náy với ta, nhưng chưa hẳn đã so được với tình cảm cha con mười mấy năm với Vân Sinh. Đến lúc đó, e là ông ta sẽ lo Vân Sinh nhiều hơn một chút. Giống như huynh, ngoài mặt tuy rất tốt với ta, nhưng trong lòng chỉ coi Vân Sinh là em gái".

Ở trước mắt gã, xưa nay nàng đều hung hăng đắc ý, chưa từng bộc lộ thái độ yếu ớt đến thế, Hạ Trạch không khỏi thoáng mềm lòng, nhìn Thần Niên, thấp giọng nói: "Cô hiểu nhầm thúc phụ rồi, ông không phải người hà khắc vô tình, ông đã âm thầm phái người đến Thượng Kinh, chính là vì muốn cứu Vân Sinh về".

Thần Niên kì thực đã đoán được Hạ Trăn sẽ có hành động này từ sớm, nhưng nghe thế vẫn làm ra vẻ giật mình, giương mắt kinh ngạc nhìn Hạ Trạch, hỏi: "Muốn cứu Vân Sinh về?".

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch gật đầu, lại nói: “Về phần ta, cũng sẽ đối đãi với cô như với Vân Sinh”.

Thần Niên nhìn gã chăm chú một cái, rồi mới mỉm cười gật đầu, nói: “Thập Nhị ca nói lời phải giữ lấy lời, đến khi Vân Sinh về, huynh đừng thiên vị là được”.

Hạ Trạch đương nhiên không thể đối đãi với nàng như với Vân Sinh được, bị nàng nhìn chăm chú như thế, khó tránh khỏi thấy chột dạ, vô thức tránh ánh mắt Thần Niên, miệng lại cười nói: “Ta có thể thiên vị cái gì chứ”.

Nom gã như vậy, Thần Niên chỉ cong môi cười mà thôi.

Hai người trở lại trong phủ, Hạ Trạch đưa Thần Niên về nội viện trước rồi mới đến chỗ Hạ Trăn phục mệnh. Gã kể lại tỉ mỉ tình hình Thần Niên gặp Diệp Tiểu Thất xong, chần chừ một lát, lại nói: “Điệt nhi thấy Thần Niên hình như chỉ lá mặt lá trái với chúng ta, không phải là thật lòng quay đầu đâu”.

“Nó chịu lá mặt lá trái đã là tốt rồi. Phàm việc gì khó khăn nhất cũng là bước đầu tiên, chỉ cần bước rồi, tự tình hình sẽ buộc con người ta bước tiếp”. Hạ Trăn nói xong, đưa mật báo trong tay cho Hạ Trạch, “Thịnh Đô truyền tin tới, Phong thái hậu đã hạ chỉ, lệnh cho con gái họ Hạ vào kinh thành thân với Phong Quân Dương. Con chuẩn bị đi, đợi khi ý chỉ tới thì đưa Thần Niên đến Thịnh Đô”.

Hạ Trạch cúi đầu đọc lướt qua bức mật báo, ngẩng đầu nhìn Hạ Trăn, hỏi: “Thúc phụ, điệt nhi thấy hơi khó hiểu, nếu khí thế xuôi Nam của Tiên Thị đã không thể chống đỡ, vậy giữ Thần Niên ở lại Thái Hưng chẳng phải là có lợi ích lớn hơn sao?”.

https://thuviensach.vn

Hạ Trăn hỏi lại gã: “Có ích lợi gì? Để uy hiếp Thác Bạt Nghiêu? Nực cười! Để Thần Niên lại, ngoại trừ làm cho Phong Quân Dương cho rằng chúng ta nửa muốn nửa không thì chẳng có ích lợi gì cả”. Hạ Trăn thản nhiên liếc mắt nhìn Hạ Trạch, nói tiếp: “Ta biết trong lòng con nghĩ gì, con muốn chờ cứu được Vân Sinh về, gả con bé đến Thịnh Đô. Phong Quân Dương và Vân Sinh ít nhiều cũng có chút tình cảm, tuy không yêu nó nhưng cũng cho nó trọn đời bình an”.

Tâm tư của Hạ Trạch bị Hạ Trăn vạch trần chỉ bằng một câu, trên chóp mũi bất giác toát mồ hôi, gã nghiến răng, đánh bạo nói: “Con nghĩ, mối nhân duyên này vốn là của Vân Sinh. Vân Sinh sinh ra ở Hạ gia, lớn lên ở Hạ gia, gả muội ấy đi sẽ càng có lợi hơn với nhà ta”.

“Nhưng người Phong Quân Dương muốn là Thần Niên.” Hạ Trăn lạnh lùng nói, “Con đưa Vân Sinh qua đó, hắn há chịu để yên?”.

Hạ Trạch trầm mặc một lát, nhận lỗi: “Điệt nhi đã nghĩ sai rồi”.

Sắc mặt Hạ Trăn giờ mới dịu đi một chút, nói: “Thần Niên cũng là em gái con, từ nay về sau Hạ gia phải nhờ hai con chèo chống, các con nên dựa vào nhau, không thể cứ ghi thù mãi không bỏ. Trạch Nhi, con là nam tử, lòng dạ càng phải nên rộng lượng mới phải”.

Hạ Trạch không dám nhiều lời, vội cúi đầu đáp: “Thúc phụ dạy chí phải, điệt nhi biết sai rồi”.

Đầu tháng Giêng, ý chỉ của Thịnh Đô quả nhiên đã đến Thái Hưng, nội dung y hệt bức mật báo kia. Hạ Trăn điềm nhiên ung dung tiếp thánh chỉ rồi mới sai người tìm Thần Niên đến, nói: “Giữa con và Vân Sinh, Phong Quân Dương vẫn chọn con”.

Việc Hạ Trăn phái người đi cứu Vân Sinh tất nhiên không thể giấu nổi tai mắt của Phong Quân Dương, thánh chỉ đưa đến Thái Hưng trước lúc Vân

https://thuviensach.vn

Sinh quay về, hiển nhiên là muốn Hạ gia gả Thần Niên thay thế. Thần Niên cười một cái, lại nói: "Thế có gì là lạ? Nếu tôi là Phong Quân Dương, tôi cũng chọn Tạ Thần Niên có huyết thống vương nữ, đỡ bị ông đung đưa bất định, mang cô ấy ra để lấy lòng Tiên Thị".

Hạ Trăn nghe vậy cười cười, không nói không rằng.

Thần Niên nhìn sắc mặt ông ta, mới nói thêm: "Tôi muốn Diệp Tiểu Thất theo tôi đến Thịnh Đô".

Hạ Trăn ngẫm nghĩ một lát, nói: "Y có thể theo con đến Thịnh Đô, nhưng phải về theo Thập Nhị ca con".

Đáp án này khiến Thần Niên hết sức hài lòng, nàng nén sự vui mừng, ngoài mặt tỏ vẻ bất mãn, có phần bực bội nói: "Nếu đã nói để cậu ấy làm cánh tay cho tôi, ở đâu ra cái lý không để cậu ấy bên cạnh tôi?"

"Sẽ giao y cho con, nhưng không phải bây giờ," Hạ Trăn hờ hững nói, "Hơn nữa, quan hệ giữa con và Phong Thần Dương hiện giờ còn chưa khôi phục, nếu có Diệp Tiểu Thất bên cạnh, cho dù các con chỉ có tình cảm bằng hữu, Phong Quân Dương e cũng không thích".

Thần Niên bĩu môi, ra vẻ không còn gì để nói, lặng đi một lát rồi cò kè bớt một thêm hai với Hạ Trăn: "Vậy được, để Tiểu Thất đưa tôi đến Thịnh Đô, chờ hôn lễ xong xuôi, lại cho cậu ấy theo Thập Nhị ca về".

Hạ Trăn gật đầu đồng ý, quan sát Thần Niên vài lần, nói: "Thần Niên, tâm kế thủ đoạn của con đều rất khá, nếu gả con vào nhà bình thường, ta tất nhiên yên tâm. Nhưng con phải gả cho Phong Quân Dương, tên đó mưu trí hơn người, con đừng lừa gạt hắn, phải thật lòng đối tốt với hắn".

Thần Niên nghe thế sững sờ một chút rồi không khỏi bật cười, mỉa: "Phụ thân, ông lấy mình làm gương, dạy tôi rất nhiều tâm kế thủ đoạn, rồi lại

https://thuviensach.vn

muốn tôi đừng lừa gạt Phong Quân Dương, thế là thế nào? Chẳng lẽ lại bảo tôi đi làm mẹ hiền vợ thảo cho hắn?".

Hạ Trăn không để bụng giọng điệu của nàng, chỉ nói: "Mưu có mưu ngầm mưu hiện, dùng mưu nào còn phải xem dùng cho ai. Ưu điểm lớn nhất của con là thẳng thắn trong sáng, Phong Quân Dương thích con có lẽ cũng vì thế. Nếu đã vậy, con hãy tiếp tục thẳng thắn với hắn, tuy là có suy nghĩ mờ ám xấu xa cũng phải bộc trực thẳng thắn mà nói với hắn, để hắn hiểu hết lòng con".

Thần Niên cái hiểu cái không, bất giác khẽ nhíu mày, nhìn Hạ Trăn không nói.

Hạ Trăn cười một cái, lại nói: "Về suy nghĩ cho kĩ, rồi sẽ có một ngày con hiểu ra".

Mười hai tháng Hai, Thần Niên được Hạ Trạch hộ tống, lên thuyền khởi hành đến Thịnh Đô. Diệp Tiểu Thất cũng đi theo, Hạ Trăn sợ Diệp Tiểu Thất một đi không trở lại, lại lệnh cho Quỷ thủ Bạch Chương hạ độc Diệp Tiểu Thất, định ra kỳ hạn, nếu không thể uống thuốc giải đúng hạn, Diệp Tiểu Thất sẽ trúng độc mà chết.

Thần Niên trong lòng cáu giận tột độ, ngoài mặt lại không lộ mảy may, thầm nghĩ sau khi đến Thịnh Đô phải đi tìm Triêu Dương Tử trước, chờ giải được độc của Diệp Tiểu Thất xong sẽ tính tiếp.

Thuyền qua Hằng Châu xong đi vào Thanh Hồ, lại đi thêm nửa tháng nữa mới tới bên ngoài thành Thịnh Đô, lúc này Giang Nam đã tiết xuân nồng, hoàn toàn như hai thế giới với Thái Hưng.

Thuyền lớn thong thả cập bến, chưa dừng hẳn đã có người lên thuyền đón, là tổng quản Thuận Bình bên cạnh Phong Quân Dương. Y tươi cười đến hành lễ với Hạ Trạch, nói: "Vương gia nhà tiểu nhân vốn muốn đích

https://thuviensach.vn

thân đến đón Thập Nhị công tử, đã đi được nửa đường rồi nhưng lại vì trong triều có việc, lại bị thái hậu triệu về gấp. Vương gia đành lệnh cho tiểu nhân đến nghênh đón, xin Thập Nhị công tử lượng thứ".

Hạ Trạch tươi cười hiền hòa, nói: "Không sao, có phải người ngoài gì đâu, không cần nhiều nghi lễ như thế".

Trong khi gã nói chuyện, Thần Niên được thị nữ dìu ra ngoài khoang thuyền, Thuận Bình liếc mắt nhìn thoáng qua một cái liền tiến lên khách khí hành lễ: "Lần trước từ biệt, vương gia một lòng mong nhớ cô nương, chẳng hay cô nương có mạnh giỏi chăng?".

Y rõ ràng có hàm ý khác, Thần Niên đầu đội mũ che, khuôn mặt bị che kín như bưng, không nhìn ra hỉ nộ, chỉ hờ hững đáp: "Rất ổn".

Hạ Trạch bên cạnh cười ha ha nói: "Ngồi thuyền lâu quá, đã thấy mệt rồi, ta phải tìm một chiếc giường chắc chắn ngủ một giấc ngon lành đã rồi nói sau". Gã nói xong, cất bước xuống thuyền, rồi lại ngoảnh lại bảo Thuận Bình, "Thuận Bình, về nói với chủ nhân ngươi, bảo hắn lo việc của hắn trước, chờ khi nào ta nghỉ đủ rồi sẽ tìm hắn uống rượu".

Gã đi rồi, Thuận Bình không tiện tụt lại phía sau bèn vội đi theo. Hạ gia cũng có trạch viện ở Thịnh Đô, Thuận Bình một mực tiễn Hạ Trạch và Thần Niên đến Hạ phủ mới quay về. Về đến viện của Phong Quân Dương nhưng y không vào nhà, chỉ đứng ngoài hành lang vẫy tay gọi tiểu tư đến gần, hỏi nhỏ: "Vương gia có hỏi đến ta không?".

Tiểu tư đáp: "Chưa từng hỏi ạ".

Thuận Bình bất giác thấy ngoài dự đoán, nói tiếp: "Ngươi ngẫm lại kĩ xem, vương gia chưa từng nhắc đến ta?".

https://thuviensach.vn

Tiểu tư nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ ra một chuyện, đáp: "Trước đó có kêu ngài vào rót trà, tiểu nhân đi vào, vương gia chỉ liếc mắt một cái, không nói gì nữa".

"Thế mới đúng chứ." Thuận Bình thì thào độc thoại, thái độ của Phong Quân Dương đối với Thần Niên ra sao, trong lòng y đã hiểu rõ, liền phủi phủi bụi bặm trên người, nhanh chân bước vào trong phòng.

Phong Quân Dương đang ngồi sau bàn phê duyệt tấu sớ các nơi đưa tới, thấy Thuận Bình vào chỉ thờ ơ hỏi: "Đã đón được người chưa?".

"Đón rồi ạ, tiểu nhân đưa họ đến Hạ phủ rồi mới về." Thuận Bình âm thầm liếc nhìn sắc mặt của Phong Quân Dương, phân vân một chút, nói tiếp, "Tạ cô nương gầy đi rất nhiều, đứng nơi mũi thuyền bị gió thổi qua, như thể có thể bị thổi bay luôn".

Đầu bút của Phong Quân Dương hơi khựng lại, nghĩ một chút, môi lại thốt vài lời mỉa mai, nói: "Tính tình nàng như vậy, võ công bị phế hết, lại ở lại Hạ gia cho người ta khống chế, hiện giờ chịu sống tiếp đã là khó lắm rồi".

Phong Quân Dương không hề kiêng dè mà bình luận Thần Niên, làm Thuận Bình hơi bất ngờ, trong lòng lại càng mơ hồ, sợ mình trước đó đã đoán sai tâm tư của Phong Quân Dương. Y do dự một chút mới hỏi dò: "Vương gia, người thật sự muốn thả Tạ cô nương đi? Đã từng bái đường thì ắt là phu thê, trên đá tam sinh cũng đã đề tên".

"Cho dù có đề tên cũng không phải là Tạ Thần Niên." Phong Quân Dương dừng bút, ngước mắt nhìn Thuận Bình, nói tiếp: "Ta nợ gì nàng, trả nàng là được, từ nay về sau, đôi nơi từ biệt, tự mình vui hoan".

Thuận Bình chớp chớp mắt rồi mới lên tiếng: "Vậy thì cũng tốt, tiểu nhân luôn cảm thấy tính tình của Vân Sinh tiểu thư rất tốt".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương lấy một bản tấu trên bàn, cúi đầu đọc, không để ý đến Thuận Bình nữa.

Thuận Bình đứng đó trù trừ một hồi lâu, lén nhón chân liếc nhìn trên bàn trước, thấy cái chặn giấy không nằm trong tay Phong Quân Dương mới ai oán nói: "Không phải tiểu nhân nói, tính nết Tạ cô nương cũng cương liệt quá đi, một lời trái tai đã động gươm đao, ai mà chịu được chứ! Một đao lần trước làm tiểu nhân sợ hết hồn".

Phong Quân Dương hơi sắt mặt lại, nhưng không ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ giọng mắng: "Ồn ào, ra ngoài".

Thuận Bình vội ngậm miệng, tự thấy mất hứng, đành phải nhẹ chân nhẹ tay ra khỏi phòng. Y vừa đến hành lang thì gặp Phàn Cảnh Vân – một tâm phúc khác của Phong Quân Dương – từ bên ngoài vội vàng lao đến, gấp giọng hỏi y: "Vương gia đâu?".

Thuận Bình vội đáp: "Ở trong phòng".

Phàn Cảnh Vân cũng không dừng lấy một bước, không đợi Thuận Bình thông báo đã xông vào. Phong Quân Dương nghe tiếng ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh trấn định, hỏi y: "Là Tiên Thị phát binh à?".

"Vâng." Phàn Cảnh Vân đáp, vì y đi nhanh quá nên hơi thở khá dồn dập, bất giác hít một hơi thật sâu trước rồi nói, "Vừa mới nhận được bồ câu đưa thư ở quan ngoại, nửa tháng trước, Tiên Thị phát binh bốn mươi vạn, vượt qua Túc Thủy, tới thẳng hướng Nam".

"Thác Bạt Nghiêu làm soái?" Phong Quân Dương trầm giọng hỏi.

"Đúng thế! Vương của Tiên Thị Thác Bạt Nghiêu làm nguyên soái trong quân, tả tướng quân Khâu Mục Lăng Việt, hữu tướng quân Mộ Dung Hằng,

https://thuviensach.vn

Bộ Lục Cô Kiêu dẫn quân tiên phong theo chủ soái".

Sắc mặt Phong Quân Dương trầm xuống, lệnh cho tìm phụ tá tâm phúc Hàn Hoa đến, Hàn Hoa vốn ở trong phủ, chẳng mấy chốc đã đến, nghe được tình hình, không khỏi ngạc nhiên nói: "Khâu Mục Lăng Việt là ai? Sao chưa từng nghe nói? Hơn nữa trước kia nói là ba mươi vạn nhân mã, sao lại bỗng nhiên nhiều thêm mười vạn?".

Phàn Cảnh Vân liếc nhìn Phong Quân Dương một cái, thấy chàng chậm gãi gật đầu bèn tiến lên một bước, giải thích: "Khâu Mục Lăng Việt từng làm hộ vệ cho vương nữ Nhã Thiện, con gái của Thác Bạt Hề. Sau khi vương nữ chết, ông ta dùng tên giả là Mục Triển Việt ẩn thân ở Thanh Phong trại mười sáu năm, sau lại dùng tên giả trở về Tiên Thị, âm thầm đến Tây Hồ liên hệ với những thành phần tàn dư Bắc Mạc trốn về Tây năm đó, mượn được mười vạn binh".

Hàn Hoa bất giác nhíu mày, nói: "Số quân này tuy Tiên Thị mượn tới, nhưng e là khó giải quyết nhất. Một là người Tiên Thị dũng mãnh thiện chiến, ngay cả nhân vật như Thánh Võ hoàng đế năm xưa cũng chỉ khiến người Bắc Mạc dời về Tây chứ cũng không thể tiêu diệt được chúng. Hai là bọn người này chỉ cần vàng bạc không màng đất đai, còn không e dè hơn người Tiên Thị nhiều".

Phong Quân Dương nói: "Không chỉ hai điều này, ta đã từng gặp Tả tướng quân Khâu Mục Lăng Việt rồi, người này dũng mãnh vô địch, lại sống ở Giang Bắc, khắp nơi tinh tường, sẽ cực kì khó đối phó".

Hàn Hoa càng nhíu mày chặt hơn, cúi đầu trầm tư một lát, nói: "Vương gia, bốn mươi vạn đại quân của người Tiên Thị đều vượt Túc Thủy xuôi Nam, có thể thấy là muốn nhập quan ải từ Tĩnh Dương, tám chín phần là Trương gia đã đầu hàng Tiên Thị rồi. Nhưng vẫn chưa biết là Hạ Trăn sẽ ứng phó thế nào, tôi đoán ông ta sẽ bỏ qua Tĩnh Dương, thu gom chiến tuyến, lùi về giữ đất Dự Châu".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương trầm mặc một lát, nói: “Ông ta ứng phó như thế nào, không quá hai ngày nữa sẽ biết thôi”.

Quả nhiên, chưa quá hai ngày đã có mật báo từ Giang Bắc truyền đến, Hạ Trăn biết đại quân Tiên Thị xuôi Nam vượt Túc Thủy, quả quyết bỏ qua tấn công Tĩnh Dương, rút đại quân về Dự Châu.

Hạ Trạch cũng đã nhận được tin trong nhà truyền tới, ngồi một mình một lát, đứng dậy đi tìm Thần Niên, thấy nàng đang ngồi chơi kết dây với một thị nữ ngoài hành lang, bất giác cười nói: “Mấy ngày nữa sẽ phải thành thân mà giờ vẫn còn chơi trò con nít này, thật là không sợ người ta chê cười. Sau này định bảo Phong Quân Dương chơi trò này với cô à?”.

Thị nữ kia sợ hãi vội đứng dậy, cúi người thi lễ với Hạ Trạch, cúi đầu lui sang một bên.

Hạ Trạch mắng khẽ: “Lui xuống đi”.

Thị nữ không dám nhiều lời, lặng không tiếng động lui xuống. Thần Niên giờ mới ngước mắt nhìn Hạ Trạch, hỏi gã: “Thập Nhị ca đuổi thị nữ của ta đi, có chuyện gì muốn nói sao?”.

Hạ Trạch lấy mật thư trong tay áo ra đưa cho nàng, hờ hững nói: “Tiên Thị đã xâm lược phương Nam rồi”.

Thần Niên lướt đại qua bức thư, trả lại cho Hạ Trạch, nói: “Nếu Tiên Thị không xâm lược phương nam mới là lạ đó, mấy chục vạn đại quân tiến đến cùng lúc, đến đánh thỏ à?”.

Hạ Trạch nghe thế bật cười, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Khâu Mục Lăng Việt là nghĩa phụ của cô à?”.

https://thuviensach.vn

“Ừ, hẳn là thế.” Thần Niên lơ đễnh gật đầu, nghiêng đầu ngó Hạ Trạch nói: “Thập Nhị ca, huynh nên mang ta về Thái Hưng đi, đến lúc đó trói ta trước trận hai quân, xem ông ấy có điều kiêng nể không”.

“Nếu ông ta kiêng nể cô thì đã không để cô một thân một mình ở lại Giang Bắc rồi.” Hạ Trạch nói đến đây dừng lại, nhìn Thần Niên một lát mới thấp giọng nói, “Thần Niên, cô là muội muội của ta”.

Thần Niên đưa mắt, lại nói: “Nếu coi là muội muội thì đừng giam giữ ta. Ai cũng nói Thịnh Đô là nơi phồn hoa nhất thế gian, chi bằng Thập Nhị ca đưa ta ra ngoài đi dạo, được không?”.

Hạ Trạch khẽ lắc đầu, nói: “Ta không dám, cô quỷ kế đa đoan, ngộ nhỡ tìm tiếp một cơ hội bỏ trốn, đến lúc đó ta lấy ai để gả cho Phong Quân Dương? Ta chỉ nhốt cô vài ngày thôi, chờ khi cô gả vào nhà họ Phong rồi, cô có bay lên trời cũng không liên quan gì đến ta nữa”.

Thần Niên không nhịn được phì cười: “Vừa rồi còn nói ta là muội muội của huynh, trong lòng thì toàn tính toán đến thiệt hơn của bản thân mình. Thập Nhị ca, ta xấu hổ thay cho huynh đấy”.

Hạ Trạch nói: “Cô khỏi khích ta, ta không mắc mưu cô đâu. Ta biết cô muốn liên lạc với Triêu Dương Tử và sư phụ cô. Không lừa cô làm gì, họ đều không ở Thịnh Đô. Đầu năm nay hai người họ đi đến Vân Tây rồi, vẫn chưa về”.

Tâm tư Thần Niên dời chuyển cực nhanh, nói lời bịa đặt chưa bao giờ cần bản nháp, nghe thế cười híp mí nói với Hạ Trạch: “Thập Nhị ca, ta cũng không nói dối huynh, ta đã biết hai người đó không ở Thịnh Đô, ta còn biết vì sao họ đến Vân Tây nữa kìa. Người ta muốn gặp không phải họ, mà là Tuệ Minh hòa thượng”.

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch nghe vậy bất giác ngẩn ra, bọn gã mới đến Thịnh Đô chưa quá ba ngày, Thần Niên chưa từng ra khỏi viện này, không biết nàng liên lạc với người ngoài bằng cách nào. Gã nhìn Thần Niên, không khỏi hỏi: "Sao lại muốn gặp Tuệ Minh?".

"Vì Phong Quân Dương." Thần Niên đáp.

Ánh mắt Hạ Trạch lộ vẻ hồ nghi, Thần Niên không chờ gã hỏi đã giải thích: "Tuệ Minh hòa thượng và Phong Quân Dương qua lại thân thiết, mà ta vì việc dân lưu lạc của Giang Bắc trước kia cũng coi như có chút tình cảm mặt mũi với Tuệ Minh. Nếu có lời muốn chuyển cho Phong Quân Dương, qua miệng Tuệ Minh là thích hợp nhất".

Hạ Trạch ngạc nhiên nói: "Cô muốn nói gì với Phong Quân Dương?".

"Đương nhiên là vài câu sa sút mê man rồi, để Phong Quân Dương nổi lên chút tình thương tiếc." Nàng nghiêm mặt, hai tay bên người khẽ khép lại, rèm mi phảng phất nỗi sầu, giọng nói đượm phần chua chát, cúi đầu xuống nói với Hạ Trạch, "Đại sư, vì sao yêu là khổ, mà không yêu cũng là khổ? Người sống trên đời, chính là sống để chịu khổ ư?".

Nàng diễn quá thật, giống như người ngồi trước mắt thật sự là cao tăng chỉ vẽ bến mê vậy. Hạ Trạch thấy mà sửng sốt, một lúc sau mới cười phá lên, chỉ vào Thần Niên cười nói: "Nha đầu cô, sao có thể giả bộ như thế? Suýt chút làm ta sợ hết hồn rồi".

Thần Niên lại không cười, im lặng nhìn Hạ Trạch, nói: "Thập Nhị ca, ta không giả bộ, ta thật sự nghĩ như thế".

Hạ Trạch nghe vậy, không khỏi từ từ thu lại nụ cười trên mặt, nhẹ nhàng nói: "Thần Niên, phàm việc gì cũng phải suy nghĩ tích cực lên, cuộc sống sẽ thoải mái hơn nhiều".

https://thuviensach.vn

Thần Niên cụp mắt xuống, một lúc lâu sau mới nói nhỏ: “Đa tạ”.

Hạ Trạch cười cười, đứng dậy ra ngoài viện. Ra khỏi viện rồi, trên trán bất giác tăng thêm vẻ u ám. Gã chậm rãi tản bộ dọc theo đường mòn lát đá xanh trong vườn, một lúc lâ sau mới ảm đạm cười, nói với tâm phúc bên cạnh: “Vừa rồi ta đúng là bị nha đầu ấy làm cho mềm lòng”.

Tâm phúc kia trước đó đã được sự căn dặn của Phong phu nhân, nghe thế vội dợm bước tiến lên, khuyên nhủ: “Công tử nhất định đừng mềm lòng, người nghĩ xem, người mà còn có thể bị cô ấy làm mềm lòng, Vân Tây vương chẳng phải sẽ càng thêm mềm lòng sao? Đến lúc đó Vân Sinh tiểu thư trở về, làm sao có thể tranh được với cô ấy?”.

Hạ Trạch im lặng không nói, một lát sau mới cười như có như không hỏi tâm phúc kia: “Thẩm mẫu cho ngươi bao nhiêu lợi ích mà ngươi lại có thể nói đỡ cho bà như thế?”.

Tâm phúc kia sợ tới mức vội quỳ xuống trước Hạ Trạch, giải thích: “Tiểu nhân trung thành với công tử, tuyệt không hai lòng”.

Y nói xong còn cúi sát người, trán dán chặt xuống đất, không dám nhúc nhích. Hạ Trạch nhìn y, thò mũi chân đá nhẹ vào vai y, cười nói, “Xem ngươi bị dọa kìa, có điều trêu thì trêu thế thôi, hơn nữa cho dù nhận được lợi ích của họ cũng không hề gì, cho không ấy mà, không nên uổng phí”.

Tâm phúc kia giờ mới từ dưới đất lồm cồm bò dậy, lấy ông tay áo quệt mồ hôi trên trán, oán trách: “Công tử không thể đổ oan cho người khác thế được”.

Hạ Trạch nhếch miệng, nói: “Giả ngu với ta ít thôi, ta là ông tổ giả ngu rồi! Đi! Lén vào cung một chuyến, hỏi thái hậu nương nương, hiện Vân Sinh đến đâu rồi, khi nào mới có thể đến Thịnh Đô. Tiện thể nói cho nàng ta biết, mạng của Diệp Tiểu Thất hiện đang nằm trong tay thúc phụ ta, ta cũng

https://thuviensach.vn

không dám động đến. Nếu nàng ta muốn động vào y thì mời nàng ta tự nghĩ cách đi".

Tâm phúc kia vội vâng lời rời đi, Hạ Trạch chắp tay đứng nguyên tại chỗ một lát rồi mới cất giọng cười mỉa.

Trong cung thái hậu, Phong Quân Dương báo tin Tiên Thị xuôi Nam cho Phong thái hậu, Phong thái hậu nghe xong ngước mắt nhìn đệ đệ, lại nói: "Đệ lại muốn đi Giang Bắc?".

Phong Quân Dương nói: "Còn xem tình hình, có lẽ sẽ đi".

Phong thái hậu cân nhắc một lát, nói: "A Sách, tỷ tỷ không hiểu quân sự, nên làm sao đệ cứ quyết định là được. Nhưng tuổi tác đệ không còn nhỏ nữa, hiện đến đứa con nối dõi cũng chưa có, không chỉ tỷ tỷ sốt ruột thay đệ, mà mẫu thân ở Vân Tây cũng hết sức trông mong. Hai ngày trước Hạ Trạch đến, nói con của gã, đứa lớn cũng đã sáu tuổi rồi. Luận về tuổi, Hạ Trạch còn nhỏ hơn đệ mấy tháng đấy".

Phog Quân Dương nghe thế cười mỉm, nói: "Chẳng phải sắp thành thân rồi sao?".

Phong thái hậu phân vân một chút, hỏi: "Vân Sinh hiện đang ở đâu?".

"Mùng mười tháng Ba bọn Kiều Vũ mới cướp được Vân Sinh khỏi tay Tiên Thị, tính ra thì hiện nên qua Thanh Châu rồi." Phong Quân Dương đáp.

Phong thái hậu tỏ vẻ vui mừng ra mặt, nói: "Vậy là tốt rồi, con bé cũng khổ sở đủ rồi, chờ khi nó đến, đệ nhất định phải đối xử thật tốt đấy. Cô vì Phong gia chúng ta nên mới gả đến Thái Hưng, chịu khổ nửa đời, hiện chỉ có mỗi đứa con gái Vân Sinh này, chúng ta không thể có lỗi với cô". Nói đến đây, mắt nàng không khỏi hơi đỏ hoe, lại thấp giọng nói, "A Sách, đệ

https://thuviensach.vn

không biết, bức thư của cô, ta đọc lần nào khóc lần ấy. Nghe người truyền tin nói, trước đó cô đã dập đầu bao lần với y, chỉ mong y gửi thư cho chúng ta, chỉ mong Vân Sinh về đoàn tụ".

Thư Phong phu nhân gửi tới từ năm ngoái, Phong Quân Dương cũng từng thấy bức thư này, giờ nghe Phong thái hậu nhắc tới, không khỏi lặng người đi, nói: "Chờ qua trận này, đệ sẽ nghĩ cách đón cô từ Hạ gia ra".

Phong thái hậu gật đầu, lấy khăn lau nước mắt, nói: "A Sách, nếu đệ thật sự không bỏ được Tạ cô nương, chi bằng cứ giữ cô ấy lại bên cạnh. Ta hiểu rõ tính tình Vân Sinh, con bé sẽ không nhỏ mọn đâu".

Phong Quân Vương cụp mắt xuống, lãnh đạm nói: "Đại tỷ, việc này đệ tự có an bài".

Phong thái hậu nhận ra đệ đệ không muốn bàn việc này, nhưng vẫn nói: "Nếu Tạ cô nương không chịu, để ta khuyên cô ấy". Thấy Phong Quân Dương nhíu mày, trước khi chàng từ chối, Phong thái hậu vội bồi thêm, "Cho dù không muốn ta khuyên, dù gì cũng phải cho ta gặp mặt một lần mới được, ta phải nhìn xem là kiểu con gái thế nào lại có thể cho đệ đệ ta nếm mùi khổ sở như thế".

Trong lòng Phong Quân Dương tuy không vui, nhưng thấy trưởng tỷ kiên trì như thế, đành phải đáp: "Được, đến lúc đó đệ đưa nàng đến là được".

https://thuviensach.vn

27

Động phòng hoa chúc

Ngày thành thân đã ấn định từ trước, thời gian vài ngày loáng cái đã qua.

Sáng sớm ngày hôm đó, sau khi Thần Niên tắm gội sạch sẽ, có một phụ nhân tướng mạo phúc hậu đến giúp nàng trang điểm ăn vận. Thần Niên mặt ủ mày chau, im lặng mặc cho họ lăn qua lăn lại, mãi đến khi Vân Tây vương Phong Quân Dương đến rước dâu, nàng được Hạ Trạch cõng lên kiệu hoa cũng không nói lấy nửa lời.

Đám thành thân giữa hai nhà Phong Hạ không hề tầm thường, thêm việc Vân Tây vương Phong Quân Dương quan bái đại tướng quân, địa vị trong triều đã không ai bì kịp, tuy hai tỷ đệ Phong thái hậu và Phong Quân Dương đã nói tối giản mọi thứ nhưng hôn lễ vẫn phô trương cực độ.

Trong tiếng động ồn ã rầm trời, kiệu hoa không biết đi bao xa mới dừng lại. Đầu óc Thần Niên có phần váng vất, song trong lòng lại rất sáng tỏ, tựa như đang trải qua một giấc mộng, nàng không nghe được âm thanh nào, cũng không biết mình đang làm gì, mãi dến khi trước mắt bỗng chốc sáng sủa, giọng nói rót vào hai tai, cảnh vật bốn phía mới đột nhiên trở nên chân thật.

Xung quanh lặng đi, nàng chậm rãi ngước mắt lên liền thấy Phong Quân Dương vẻ mặt bình tĩnh, người vận hỉ phục.

Ánh mắt Phong Quân Dương cũng hướng về khuôn mặt Thần Niên, nhưng chỉ vừa tiếp xúc đã rời đi ngay. Tiếng cười nói xung quanh lại vang

https://thuviensach.vn

lên, mọi người sôi nổi khen tân nương xinh đẹp, Thần Niên khẽ cong khóe miệng, làm như thẹn thùng lại bất an, vẫn rũ mắt xuống như Phong Quân Dương, nghe theo lệnh của hỉ nương.

Chốc lát, các nghi thức xong xuôi, đồ thưởng của thái hậu nương nương cũng tới, Thần Niên theo Phong Quân Dương tiếp thánh chỉ, Phong Quân Dương bị người kéo vào bàn tiệc mời rượu, Thần Niên thì được thị nữ đỡ về phòng tân hôn. Trong phòng tân hôn đã không còn khách khứa nữ quyến, ngay cả thị nữ trong phủ đại tướng quân cũng đều bị giữ lại gian ngoài, trong phòng ngủ chỉ còn mấy thị nữ theo Thần Niên đến.

Thị nữ tiến đến gỡ trâm vòng ra cho Thần Niên, hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục. Chờ khi toàn thân Thần Niên lấy lại sự thoải mái, ngồi xuống trước bàn trang điểm, thị nữ vốn định dặm lại cho nàng một lớp phấn mỏng bất giác ngây người, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tựa như phù dung dưới ánh nến, thấp giọng thở dài: “Dung nhan tiểu thư đã tuyệt mĩ rồi, dính phấn son vào làm hoen ố cả nhan sắc”.

Thị nữ quyết bỏ luôn son phấn trong tay, lại không nhịn được nhỏ giọng bất bình thay Thần Niên: “Vừa rồi tuy tiểu thư trang điểm cho tiệc mừng, nhưng dày quá rồi. Tuy nói trang điểm cho tân nương tử đều rất dày, song nô tì chưa từng thấy còn có thể dày đến mức ấy, át hết cả dung nhan cùa tiểu thư. Hừ! Nếu vừa rồi trên hỉ đường để bọn họ nhìn thấy dáng vẻ của tiểu thư, thế nào cũng khiến tất cả choáng váng cho coi!”.

Thần Niên cười nhạt, không hề lưu tâm.

Mãi đến đêm khuya, tiếng động rầm rĩ bên ngoài mới dần nhỏ đi, lại một lát nữa, có tiếng bước chân từ bên ngoài đến, nghe thị nữ bên ngoài hành lang cung kính nói “Vương gia…”.

Nghe thấy thế, Thần Niên vô thức ngồi ngay ngắn hơn. Một lát sau, bóng Phong Quân Dương xuất hiện trong tầm mắt nàng. Thần sắc chàng vẫn ung

https://thuviensach.vn

dung, thản nhiên đưa mắt nhìn nàng một cái rồi đi sang tịnh phòng rửa mặt, khi quay lại thì hỉ phục trên người đã được thay ra.

Phong Quân Dương đi đến trước bàn ngồi xuống, phất tay đuổi thị nữ trong phòng ra, nhìn Thần Niên, trầm giọng hỏi: "Đã ăn gì chưa?".

Thần Niên không đáp, từ bên giường đứng dậy, chậm rãi tiến lên, tay cầm bầu rượu rót đầy cho chàng và mình. Hành động này của nàng làm Phong Quân Dương hơi kinh ngạc, Thần Niên lại chỉ mỉm cười, nâng chén lên với chàng, nhẹ nhàng nói: "Vương gia, năm Vĩnh Ninh thứ hai, Tạ Thần Niên từng cứu mạng người một lần ở Thanh Châu, người nợ nàng một mạng, người có thừa nhận không?".

Phong Quân Dương trầm mặc nhìn nàng, một lát sau mới gật đầu nói: "Thừa nhận".

Thần Niên lại nói: "Vậy xin Vương gia cứu Diệp Tiểu Thất ra khỏi Hạ gia, trả cho nàng một mạng đó, được không?".

Phong Quân Dương không khỏi mím môi, một lúc sau đáp: "Được".

Thần Niên ngửa đầu uống cạn chén rượu, lật lòng chén cho Phong Quân Dương xem. Phong Quân Dương không nói gì, cũng uống cạn chén rượu trước mặt mình. Thần Niên lại rót đầy chén của hai người, nâng chén nói: "Năm Tân Võ đầu tiên, Thần Niên từng giữ thành Nghi Bình mười chín ngày vì vương gia, người nợ nàng một tòa thành, người có thừa nhận không?".

Thần Niên tay cầm trường kiếm đứng thẳng, chém giết ướt đẫm máu nọ như ở ngay trước mắt, Phong Quân Dương bất giác nhắm mắt, nói: "Ta thừa nhận".

https://thuviensach.vn

Thần Niên cười nói: “Vậy xin người một ngày nào đó đoạt được Thái Hưng, trả cho nàng một tòa thành”.

“Được!” Phong Quân Dương đáp, cầm chén rượu lên uống cạn.

Thần Niên đủng đỉnh uống hết rượu trong chén, lại rót đầy rượu cho cả hai. Phong Quân Dương nhìn chén rượu cười gượng, chua chát hỏi: “Ta còn nợ nàng gì nữa?”.

“Vương gia nhầm rồi, người không nợ thiếp, là nợ Tạ Thần Niên, thiếp không phải Tạ Thần Niên.” Thần Niên cười nhạt, đầu ngón tay trắng ngần thanh mảnh chậm rãi quay chén rượu. Đây không phải là tay của Tạ Thần Niên, tay Thần Niên tuy trắng trẻo nhưng vì luyện võ mà có vết chai mỏng, tuyệt đối không mềm mại không xương như thế.

Đôi bàn tay này được ngâm bằng thuốc của Bạch tiên sinh, mọc lên rồi lột từng tầng từng tầng da mới có được sự trơn bóng mềm mại của hiện tại.

Khóe miệng nàng chứa nụ cười nhu mì, Phong Quân Dương biết nàng cố tình tra tấn mình, ngực đau đến độ không thở nổi. Chàng yên lặng ngồi một lát, hỏi nàng: “Được, ta còn nợ Tạ Thần Niên gì nữa? Nói đi, ta gom lại trả nàng ấy”.

Không ngờ Thần Niên lại vô tội mở to đôi mắt đẹp, nói: “Không nợ gì nữa, chén rượu này là thiếp muốn kính vương gia, chúng ta phu thê kết tóc, mong vương gia sau này yêu thương thiếp nhiều hơn, dẫu sinh tử cũng không vứt bỏ”.

Nàng nói xong, nhoẻn môi cười dễ thương với Phong Quân Dương, uống cạn chén rượu.

Phong Quân Dương lại không ngồi yên được nữa, đúng bật dậy đi ra ngoài. Dưới hiên vẫn còn thị nữ trực đêm, thấy cửa phòng đột ngột mở ra từ

https://thuviensach.vn

bên trong, không khỏi cả kinh hô lên nho nhỏ, chờ khi kịp phản ứng, vội bước lên đó hỏi: “Vương gia có gì sai bảo?”.

Phong Quân Dương mặt mày xanh mét, không thèm để ý, chỉ đi nhanh ra ngoài, vừa mới đi đến cửa viện đã bị Thuận Bình cản lại, gấp giọng hỏi: “Vương gia, đang yên đang lành lại làm sao?”.

Phong Quân Dương lạnh lùng nói: “Tránh ra!”.

Thuận Bình đoán là Thần Niên chọc giận Phong Quân Dương, vội khổ sở cầu khẩn: “Bất kể thế nào, đêm nay cũng là đêm động phòng hoa chúc, không lý nào tân lang tân nương lại chia phòng ngủ riêng. Vương gia, người nhịn một chút, tốt xấu gì cũng giữ thể diện cho cô ấy. Người ngẫm mà xem, dù bị cô ấy chọc tức thì có thể tức mấy ngày? Vài hôm nữa, thả cô ấy đi thật rồi, sau này dù có muốn gặp cũng không được nữa”.

Lời này rơi vào lòng Phong Quân Dương bỗng khiến chàng xót xa khó nén. Chàng cứng người đứng ở của viện một chốc, sắc mặt mới dần dịu đi. Thuận Bình nhìn mặt gửi lời, cẩn trọng nói: “Người đừng chấp cô ấy, trở về nói hết cho cô ấy nghe, mọi thứ người làm đều vì cô ấy. Cô ấy hiểu lầm người, chưa nói người chịu oan ức, trong lòng cô ấy cũng không dễ chịu gì”.

Lúc này, nỗi lòng Phong Quân Dương dần dần bình lặng, nhớ tới mình khi nãy cũng mất lí trí, bất giác cười tự giễu một cái, xoay người về phòng tân hôn. Thần Niên một mình lên giường ngủ, Phong Quân Dương nhìn thấy cũng không tức giận, chỉ đến nằm xuống bên cạnh, yên lặng một lúc, đột nhiên nói nhỏ: “Thần Niên, vừa rồi nàng còn kể thiếu một cái, ta còn nợ tự do của nàng nữa, lần này, ta trả nốt cho nàng”.

Thần Niên làm như đã ngủ, không hề đáp lời.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nhìn đỉnh màn, tiếp tục nói: “Là ta hại nàng rơi vào Hạ gia, ta lại đón nàng từ Hạ gia ra, rồi thả nàng đi. Ta đã phái người đến Vân Tây tìm Triêu Dương Tử và sư phụ nàng, chờ bọn họ về, nàng có thể đi rồi”.

Thần Niên cuối cùng cũng trở mình, nghiêng người về hướng Phong Quân Dương, hỏi: “Vương gia đang nói gì thế? Thiếp nghe mà không hiểu”.

Phong Quân Dương quay đầu sang nhìn nàng, gằn từng tiếng: “Tạ Thần Niên, ta để nàng tự do”.

Ánh sáng trong màn đỏ mờ mịt mông lung, đôi mắt Thần Niên lại rực rỡ như vì sao, nàng nhìn Phong Quân Dương một lát, vươn ngón tay lướt nhẹ trên mặt chàng, sẵng giọng nói nhỏ: “Nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện chưa từng tính toán, có biết xấu hổ không vậy?”.

Lực đạo ngón tay rất nhỏ, lại như chạm vào đáy lòng chàng, ngứa ngáy khó chịu. Phong Quân Dương bất giác giật mình, bắt lấy ngón tay không an phận của nàng, hỏi nàng: “Thần Niên, nàng có biết nàng đang làm gì không?”.

Thần Niên cười với chàng: “Giận thật à?”.

Phong Quân Dương mím môi không đáp, trên trán lại hằn lên cơn giận nhàn nhạt. Thần Niên nhỏm người dậy nhìn chàng, lại rút tay ra vuốt nhẹ chân mày chàng, nhẹ giọng thở dài: “Xem kìa, thiếp chẳng qua chỉ nói nhảm hai câu mà sao chàng vẫn chưa hết giận vậy?”.

Nàng dịu dàng như nước dường này nhưng trong lòng Phong Quân Dương lại không nén nổi càng giận hơn, lạnh lùng gỡ tay nàng ra. Thần Niên sững người, nhẹ nhàng cắn môi, cụp mắt nói: “Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, A Sách, chàng không vui sao?”.

https://thuviensach.vn

Nàng gọi một tiếng "A Sách" sầu muộn triền miên, Phong Quân Dương dán mắt nhìn nàng chốc lát, đoạn đè mạnh nàng xuống dưới thân, cúi đầu ngậm lấy môi nàng. Cảm thấy cơ thể nàng cứng đờ ra, lửa giận trong lòng Phong Quân Dương giờ mới nguôi đi phần nào, hơi ngẩng đầu lên nhìn Thần Niên, chờ nàng phát hỏa.

Cơ thể Thần Niên lại dần mềm ra, ánh mắt sóng sánh như có thể chảy nước, trong mỗi cử chỉ đều mang vẻ đẹp mê người. Chàng luôn biết nàng rất đẹp, nhưng chưa từng thấy nàng đẹp đến mị hoặc như bây giờ. Nàng nhìn chàng, hơi thở dần dồn dập, lại ngẩng lên chạm vào môi chàng.

Phong Quân Dương hơi nghiêng đầu, cánh môi mềm mại, nóng hổi kia liền rơi xuống cổ chàng.

Cánh tay Thần Niên vắt lên cổ chàng, khẽ chạm vào yết hầu chàng, dùng giọng chua chát hỏi chàng: "A Sách, chàng có muốn thiếp không? Thiếp rất muốn chàng".

Phong Quân Dương lập tức cứng đờ người, không thể trả lời nàng. Lửa dục lập tức bùng lên, từ đan điền vọt thẳng lên đỉnh đầu. Chàng thừa hiểu nàng đang góp vui lấy lệ, cố tình làm ra vẻ yêu kiều này để cám dỗ mình, trong lòng càng thêm tức giận vì nàng đối xử với mình như thế, nhưng chàng vẫn không nhịn được muốn thuận nước đẩy thuyền mà đòi hỏi nàng, giữ nàng trong tay, muốn nàng run rẩy, khóc lóc, cầu xin… trong lòng chàng.

Phong Quân Dương bỗng thấy thất bại, lại thầm đau thương một cách khó hiểu, chàng dùng chút lý trí cuối cùng nhấc người dậy, cắn răng đẩy tay nàng ra, cách xa cơ thể mềm mại nóng bỏng của nàng, xuống giường chật vật bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Thuận Bình hoàn toàn không ngờ Phong Quân Dương lại từ trong phòng đi ra lần nữa, thiếu chút nữa khóc òa lên, đuổi theo Phong Quân Dương đến tận thư phòng, còn chưa vào đến cửa đã bị Phong Quân Dương mắng.

"Cút!" Phong Quân Dương quát.

Thuận Bình nào dám cút thật, chỉ lết xác ra ngoài hành lang chờ, quả nhiên không bao lâu sau, Phong Quân Dương lại ở trong phòng kêu lên: "Thuận Bình, lăn vào đây!".

Phong Quân Dương chân trần ngồi trên giường, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập. Chàng không biết vì sao lại thế, rõ ràng đã cách xa Thần Niên rồi, lửa dục chẳng những không nguôi đi mà còn cháy càng thêm vượng. Chàng bị ngọn tà hỏa này đốt đến gắt gỏng, vừa giận chính mình vẫn chưa tuyệt tình với Thần Niên, trong cơn giận lại nảy lên ý niệm vứt bỏ bản thân trong đầu, lạnh giọng sai Thuận Bình: "Đi, tìm nữ nhân đến đây".

Thuận Bình nghe thế ngẩn ra, ngơ ngác hỏi: "Dạ?".

Chén trà trong tay Phong Quân Dương đã ném thẳng về phía y, chàng nổi điên mắng: "Điếc à? Bảo ngươi đi tìm nữ nhân về đây cho ta phát tiết!".

Thuận Bình giờ mới kịp phản ứng, cúi gằm mặt chạy ra ngoài, túm đại một thị nữ đưa vào thư phòng, nhưng chỉ chớp mắt, thị nữ kia đã khóc lóc chạy từ trong phòng ra, run rẩy nói: "Vương gia bảo nô tỳ cút".

Vẻ mặt Thuận Bình bất đắc dĩ phất tay với thị, ý bảo thị đi nhanh lên, song bản thân lại khóc không ra nước mắt, chỉ tiếc không thể cút luôn cùng thị. Y tiếp thêm can đảm rồi mới lần vào phòng, chỉ thấy Phong Quân Dương nằm vật trên giường, lấy tay che mắt, im không nhúc nhích. Thuận Bình nhất thời bị dọa chết khiếp, bước lên phía trước gọi chàng: "Vương gia? Vương gia?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương đột nhiên bật cười gượng gạo, hỏi Thuận Bình: "Ngươi nói xem có phải ta điên rồi không? Đã đến nước này rồi mà ta vẫn không dám chạm vào cô gái khác, chỉ sợ đi một bước này rồi sẽ thật sự không thể quay về với nàng nữa".

Thuận Bình sợ tới mức run lên, không nói hai lời vội quỳ mọp xuống, cuống quýt dập đầu với Phong Quân Dương: "Vương gia, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết, đã nhỏ thuốc kích tình vào trong rượu hợp cẩn, tiểu nhân cũng chỉ có lòng tốt, nghĩ…".

Y còn chưa nói xong, Phong Quân Dương đã lấy chân đá ngã y xuống đất. Thuận Bình lại mau mắn bò lên quỳ xuống, tiếp tục quỳ lạy nói: "Vương gia đừng mắng tiểu nhân vội, phải đi xem Tạ cô nương thế nào đã".

Chàng uống rượu đó vào mà còn thế, Thần Niên không có nội lực, giờ này e là còn bị giày vò hơn. Phong Quân Dương không ngờ Thuận Bình to gan dường này, dám hạ thuốc trong rượu của mình, nhất thời giận dữ, lạnh giọng hỏi: "Thuốc giải đâu?".

Thuốc Thuận Bình hạ trong rượu chẳng qua là thứ mấy nhà quý phú dùng để trợ hứng mà thôi, thực tế chẳng phải tình độc khủng khiếp gì, làm gì có thuốc giải chứ. Nghe Phong Quân Dương đòi mình thuốc giải, đành phải bất chấp khó khăn nói: "Không có, không có thuốc giải, chỉ có thể chịu hết cơn thôi. Vương gia, tiểu nhân có lòng tốt, tiểu nhân có lòng tốt thật mà".

Phong Quân Dương hít một hơi thật sâu mới cố gắng nhẫn nại không nhấc chân đá Thuận Bình tiếp nữa, đứng dậy khoác bừa áo bào, xỏ giày vào rồi đi đến phòng tân hôn.

Thị nữ vừa mới mang trà lạnh đến cho Thần Niên, đang giúp nàng uống, thấy Phong Quân Dương đã đi rồi lại quay lại, bất giác cũng đực mặt ra,

https://thuviensach.vn

chờ khi có phản ứng vội khóc òa lên nói với Phong Quân Dương: “Vương gia đến đây xem mau lên, tiểu thư nhà nô tì bị làm sao thế này?”.

Thần Niên sắc mặt ửng hồng, nhịp thở hỗn loạn, ngay cả bàn tay cầm chén trà cũng không kiềm chế được mà run lên. Bước chân Phong Quân Dương không khỏi dừng khựng lại rồi mới tiến lên, lạnh lùng ra lệnh: “Ra ngoài”.

Thị nữ nhìn Thần Niên, thấy nàng không phản đối mới vội vàng đứng dậy lui ra bên ngoài. Không có thị nữ đỡ, Thần Niên vốn không thể ngồi vững, nàng lấy cánh tay yếu đuối vô lực chống giường, giương mắt nhìn Phong Quân Dương, lại chỉ nhếch miệng cười, khan giọng hỏi chàng: “Ai hạ thuốc?”.

Phong Quân Dương mím môi không đáp, rót cho Thần Niên chén trà nữa, ngồi bên giường đỡ nàng, lãnh đạm nói: “Uống đi, nhịn một lúc là thuốc hết công hiệu thôi”.

Không ngờ Thần Niên lại giơ tay hất đổ chén trà, cánh tay vòng lên cổ chàng, xáp lại gần hôn lên tai chàng, cười khúc khích: “Còn nhịn gì mà nhịn, chẳng phải chàng đã ở đây rồi sao? A Sách, chàng ôm thiếp đi. A Sách, thiếp nóng, thiếp khó chịu lắm…”.

Giọng nói của nàng quyến rũ trầm thấp, giờ lại mềm dịu thấu xương, hơi thở dồn dập phả lên vành tai chàng, nóng đến kinh người. Cơn lửa dục của Phong Quân Dương thoáng lụi đi giờ lại bùng lên, chàng bạnh quai hàm rất nhanh, dùng sự tự chủ hơn người ép mình đẩy Thần Niên ra, hai tay ghì chặt hai tay nàng bên người, làm nàng không thể cử động.

Phong Quân Dương nhắm mắt lại, mới có thể nhẫn tâm nói: “Tạ Thần Niên, ta không muốn vướng mắc với nàng nữa. Ta không lấy nàng, mà là lấy con gái họ Hạ. Vài ngày nữa, Vân Sinh về đây, đến lúc đó, ta thả nàng tự do. Hai người chúng ta, không còn liên quan”.

https://thuviensach.vn

Thân thể Thần Niên hơi cứng lại, không giãy giụa nữa. Nàng nhắm mắt lại, cắn chặt hai hàm răng, dốc sức áp chế nhịp thở dốc rối loạn, vì dùng quá nhiều sức, cơ thể có phần không khống chế nổi mà run rẩy. Nàng vừa tự mình cự lại lửa tình, vừa nhắm mắt suy nghĩ tình trạng trước mắt, thầm nghĩ chẳng trách lớp phấn trên mặt nàng lại dày đến thế, thì ra là cố tình muốn che lấp mặt mũi nàng, để sau này dễ đổi thành Vân Sinh.

Hay cho câu thả cho nàng tự do! Có điều không biết đây là tính toán của một mình Phong Quân Dương hay là quyết định sau khi bàn bạc với đám người Phong thái hậu.

Thần Niên run rẩy không ngừng, Phong Quân Dương chỉ cảm thấy đau đớn, suýt nữa muốn thu tay lại ôm nàng vào lòng, nói cho nàng biết những điều mình vừa nói đều là dối trá, chỉ là vì giận nàng, giận nàng luôn muốn bỏ mình mà đi, giận nàng vì Lục Kiêu mà không thèm quan tâm đến tính mạng của mình.

Chàng còn đang mâu thuẫn, Thần Niên đã ngước mắt nhìn chàng, nghiến răng nói: “Phong Quân Dương ngươi bỏ ta ra, đỡ phải dính dáng đến nhau nữa, sau này lại khó nói rõ ràng. Chờ ta nhịn qua cơn này rồi sẽ nói chuyện với ngươi”.

Phong Quân Dương nhìn nàng một lát, buông lỏng kiềm chế với nàng, nói: “Được, ta chờ nàng”.

Thần Niên gập gối lại ôm chặt lấy mình, nghiêng người ngã xuống giường, thở dốc nói: “Ngươi tránh ra, cách xa ta một chút”.

Thuốc bên người Phong Quân Dương cũng chưa hết tác dụng, thấy Thần Niên như thế, sợ mình nhất thời không khống chế được, nghe vậy bèn xuống giường đến ngồi ở bàn, đưa lưng về phía Thần Niên ngồi xuống, tĩnh tâm tập trung, vận công điều hòa hơi thở.

https://thuviensach.vn

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, khô nóng trên người Thần Niên mới dần giảm đi, nàng lại lẳng lặng nằm một lúc, soát lại tất cả những dự tính lại một lần rồi mới nhỏm người dậy, lên tiếng hỏi: "Phong Quân Dương, ngươi nói muốn thả ta tự do?".

Phong Quân Dương ở cạnh bàn ngoái lại nhìn nàng, đáp: "Phải".

"Thả ta đi sao?" Thần Niên hỏi tiếp.

Phong Quân Dương nói: "Chờ tới khi Triêu Dương Tử và sư phụ nàng từ Vân Tây về, nàng đi theo hai người họ".

"Ngươi thả ta đi, sau đó dùng Vân Sinh thay ta?".

"Phải." Phong Quân Dương đáp, "Dù sao gả cho ta cũng là con gái họ Hạ, người trong thiên hạ đều biết Hạ Trăn chỉ có một đích nữ(*), đó là Vân Sinh. Ngay cả khi Hạ Trăn đã biết tin, cũng không thể nói Vân Sinh không phải con mình".

(*) *Con gái của vợ cả.*

Thần Niên nghe thế chậm rãi gật đầu: "Đúng, Hạ Trăn vốn lập lờ đánh lận con đen, dù ngươi có đổi lại cho ông ta, ông ta cũng không tiện làm ầm lên, cũng chỉ có nước ngậm bồ hòn làm ngọt thôi". Nàng cong khóe miệng cười, hỏi Phong Quân Dương, "Ngươi cảm thấy thả cho ta tự do là hai ta không nợ nhau nữa phải không? Nhưng ngươi có từng nghĩ, ngươi chịu thả ta tự to, còn bọn họ thì sao? Hạ Trăn có chịu cho ta tự do? Còn cả Phong phu nhân cô của ngươi nữa, bà ta liệu có thể cho ta sống trên đời này, trở thành mối uy hiếp mãi mãi không vứt bỏ được của Vân Sinh?".

Phong Quân Dương mím chặt môi, im lặng không đáp.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nhìn chàng chăm chú, nói tiếp: “Ngay cả khi ta không màng sống chết của Diệp Tiểu Thất bỏ đi theo sư phụ, nhưng kết cục thì sao? Sẽ liên tục có người tìm đến, hoặc muốn giết ta, hoặc muốn bắt ta. Vì muốn bảo vệ ta, sư phụ và đạo trưởng chỉ có cách không ngừng chém giết với chúng, dùng sức lực cá nhân chọi lại thế lực muôn phương, ngày qua ngày, vĩnh viễn không có điểm dừng. Họ nợ gì ta mà phải trả giá vì ta như thế? Còn ta đã từng làm được gì cho họ chưa, thế mà còn mang đến cho họ sự uy hiếp và phiền phức vô tận này?”.

“Phong Quân Dương, ngươi có thể cho ta thứ tự do gì? Bảo ta theo bọn sư phụ trốn tránh khắp nơi, sức cùng lực kiệt, hay là muốn ép ta trốn về phương Bắc, tìm sự che chở nơi Thác Bạt Nghiêu? Chính ngươi đặt ta vào nơi đầu sóng ngọn gió, giờ lại làm bộ làm tịch nói cho ta tự do, chính là thứ tự do đó sao? Đây rốt cuộc là ngươi khí thế nhất thời nói ra lời hồ đồ, hay là muốn lấy lùi làm tiến, để bảo ta tự quay đầu lại?”.

Mỗi câu hỏi của nàng đều sắc bén, như thể đã hỏi thẳng tận lòng Phong Quân Dương, làm chàng không trả lời được. Một lúc lâu sau, Phong Quân Dương mới hỏi: “Thần Niên, nàng muốn thế nào?”.

Thấy chàng phản ứng như thế, trong lòng Thần Niên mới nhẹ nhõm hơn, chỉ là ngoài mặt vẫn lãnh đạm, nhíu mày hỏi Phong Quân Dương: “Ngươi hỏi ta muốn thế nào?”.

Nàng hiểu quá rõ tâm tư của chàng, thậm chí còn rõ hơn chàng vài phần. Phong Quân Dương không thể không thừa nhận trong lòng mình vẫn còn chút mong nhớ, cũng là vì chút mong nhớ này nên mặc dù chàng nhẫn tâm hạ quyết tâm sẽ tiến về phía trước, nhưng lại luyến tiếc khi thật sự chặn đứng toàn bộ đường lui. Chàng bất đắc dĩ cười gượng: “Phải, nàng muốn thế nào?”.

Thần Niên cố tình muốn diễn kịch với chàng, cố ý bướng bỉnh dời tầm mắt, giọng đầy chua chát: “Đến tận bây giờ, ngươi mới nhớ ra phải hỏi ta

https://thuviensach.vn

đúng không? Trước kia ngươi làm gì, có từng nghĩ tới việc hỏi ta một tiếng không?".

Phong Quân Dương vốn hổ thẹn với nàng, nghe xong câu này không khỏi càng thêm buồn khổ: "Thần Niên, ta sai rồi".

Chàng đã nhận sai, tâm tư Thần Niên xoay chuyển, chỉ hỏi chàng: "Ngươi thật sự muốn cho ta tự do? Ân đoạn nghĩa tuyệt, không hề liên quan với ta?".

Phong Quân Dương giật mình một cái, bất giác cười tự giễu, nói: "Thần Niên, nàng biết rõ đáp án, cần gì hỏi lại ta?".

Thần Niên cụp mắt xuống lặng đi một lát, mới thấp giọng nói: "Phong Quân Dương, khi ngươi ở Thanh Châu đã hứa sẽ lấy ta, còn dụ ta không danh không phận đi theo ngươi, đấy là lần đầu tiên ngươi lừa ta, ta tin ngươi có nỗi khổ nên không tính toán với ngươi. Khi ở Nghi Bình, ngươi dùng lời ngon tiếng ngọt nói sẽ chỉ lấy Tạ Thần Niên, quay lưng đi lại bán đứng thẳng cho Hạ gia…".

"Là trước đó." Phong Quân Dương cắt lời nàng giải thích. "Đến khi chúng ta hòa hảo, ta đã hối hận muôn phần rồi, nhưng lại không cách nào trở lại ngày hôm đó".

Thần Niên giương mắt nhìn chàng: "Bất kể thế nào, dù sao cũng là người thất tín với ta, đây là lần thứ hai, ta lại tha cho ngươi. Phong Quân Dương, phàm việc gì cũng chỉ có lần một lần hai, không có lần ba lần bốn, nếu sau này ngươi còn dám chọc ta gạt ta, dù ta có hóa thành quỷ cũng không tha cho ngươi".

Lời này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Phong Quân Dương, chàng ngơ ngẩn nhìn Thần Niên một lát, đột nhiên đứang dậy đi đến bên giường, nhìn chằm chằm vào nàng, hỏi: "Thần Niên, nàng nói thật sao?".

https://thuviensach.vn

Tim Thần Niên đập thịch một cái, ngoài mặt lại chỉ ra vẻ kinh hoàng giận dữ. Thấy nàng như thế, thắc mắc của Phong Quân Dương lập tức mất sạch, lòng mừng khôn xiết, không chút nghĩ ngợi nghiêng đầu đi, hôn lên môi nàng. Thần Niên vội ngửa người tránh né, hai tay chống vai chàng dùng sức đẩy ra ngoài, tức tối nói: "Phong Quân Dương, ngươi nói cho rõ ràng!".

Phong Quân Dương mỉm cười nói: "Sau này ta không dám mảy may lừa nàng nữa".

Thần Niên cả giận: "Không phải câu này!".

Phong Quân Dương dấn thân đè nàng xuống giường, cười giả ngốc nói: "Còn câu nào nữa?".

Thần Niên không đẩy nổi chàng ra, bất giác vừa thẹn vừa cuống, hạ giọng kêu lên: "Phong Quân Dương, ngươi đứng dậy, vẫn còn nợ chưa tính xong đâu! Ngươi đã là Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà không loạn thì đừng có chạm vào ta!".

Phong Quân Dương cười khẽ: "Ta không chạm vào nàng, chúng ta nằm trên giường cho dễ nói chuyện".

Chàng quả nhiên giữ lời, đặt Thần Niên xuống giường, lấy chăn gấm bọc kín nàng lại, rồi mới kề sát vào nàng nằm xuống, mặt mày tươi vui nhìn nàng, nói: "Tính sổ đi".

Tình hình thế này còn tính sổ cái gì nữa chứ. Hơn nữa Thần Niên cũng không muốn tính gì với chàng, nhưng phàm việc gì cũng có mức độ, được chiều quá hóa kiêu chính là thế này. Nàng thở hổn hển lườm chàng, chàng lại chỉ mỉm cười nhìn nàng, nàng giận quá đâm ra dữ tợn, tàn bạo lao vào cắn chàng.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương ban đầu sửng sốt, theo bản năng ngửa người về phía sau tránh, song lập tức kịp phản ứng, liền quay lại đón môi nàng mà hôn. Răng kề môi chạm, nàng bất chấp tất cả, chỉ phát cáu trút giận, thế nhưng chàng như hồn nhiên chẳng hay, nhất mực dịu dàng quấn lấy nàng.

Càng về sau, nàng rốt cuộc cũng bị chàng quấn đến mềm nhũn, nhưng chàng lại đột ngột trở nên ngang ngược, ngón tay giữ cằm nàng, từng bước áp sát, đánh chiếm thành trì, mặc sức làm bậy. Thần Niên tránh né, thấy không giãy ra được bèn vung tay lên đánh chàng, miệng mơ hồ mắng: "Khốn kiếp, ngươi chỉ biết bắt nạt ta".

Nội lực của nàng đã mất sạch, bàn tay đánh vào ngực chàng vốn không hề đau đớn, nhưng lại như làm mềm cả tim chàng. Chàng càng không ngừng đuổi theo cánh môi nàng, mềm mỏng dỗ dành: "Vậy nàng bắt nạt lại ta đi, sau này để nàng tha hồ bắt nạt ta, muốn bắt nạt thế nào thì bắt nạt thế ấy, được không?".

Chàng vừa nói thế, Thần niên lại càng cảm thấy tủi thân, cứng người lại rồi đột nhiên nhào vào lòng chàng bực dọc khóc òa lên, nửa thật nửa giả mà khóc rằng: "Phong Quân Dương, chàng là đồ khốn khiếp, chàng suýt chút nữa đã bức chết ta! Nếu không phải thật sự hết đường đi, ta đã không thèm quay về tìm chàng, ta thà đi theo Tuệ Minh lão hòa thượng xuất gia cũng không muốn đi theo chàng, ta sẽ không gặp chàng nữa, sống chết cũng không gặp!".

Nàng không che giấu cơn giận và oán trách trong lòng, chút hoài nghi sót lại trong lòng Phong Quân Dương đã hoàn toàn tiêu tan. Chàng nghe mà đỏ hoe mắt, bàn tay chậm rãi vuốt tóc nàng, khàn giọng dỗ: "Vậy không được đâu, Tuệ Minh chỉ lấy tiểu hòa thượng, không nhận tiểu ni cô".

Thần Niên nghe vậy, lại căm hận cắn lên ngực chàng một miếng, khóc một lúc lâu mới chịu ngẩng đầu lên, cũng lào khào hỏi: "Vân Sinh khi nào

https://thuviensach.vn

mới về? Chàng muốn thu xếp cho cô ấy thế nào? Ta không cho phép chàng để cô ấy bên cạnh".

Phong Quân Dương không khỏi thầm than tâm tư phụ nữ quả nhiên vô thường, chưa hiểu ra sao đã đột nhiên chuyển chủ đề đi xa ngàn dặm. Thấy Thần Niên khóc thành dáng vẻ như thế, chàng vừa đau lòng vừa buồn cười, áp trán mình vào trán nàng, chóp mũi cọ khẽ lên chóp mũi nàng, bất đắc dĩ nói: "Nàng nói thế nào thì làm thế ấy, vậy được chưa nào?".

Thần Niên đẩy chàng ra, không vui vẻ gì lườm chàng một cái, nói nhanh như chớp: "Chàng đừng lừa ta nhẹ dạ, sau này ta sẽ không mềm lòng nữa. Chàng đã muốn ta quyết định, vậy ta sẽ nói để cô ấy ở lại Giang Bắc là tốt nhất. Hiện Trịnh Luân ở đâu? Đưa cô ấy đến chỗ hắn đi, dù sao Trịnh Luân luôn ái mộ cô ấy, lại chưa thành thân, hai người họ ở bên nhau cũng không coi là uất ức cho ai!".

Thần Niên cố tình vạch trần việc này, thấy Phong Quân Dương lộ vẻ sửng sốt, lại không khỏi nhủ thầm một tiếng "Tiêu rồi", chỉ sợ mình làm việc quá mức vội vàng, ngược lại chọc Phong Quân Dương sinh nghi. Nhưng lúc này, nàng tuyệt không thể nhượng bộ, chỉ có thể dùng lí lẽ cây ngay không sợ chết đứng để che lấp chỗ hổng trong lòng mình, liền nhìn thẳng vào mắt Phong Quân Dương, sắc mặt khó coi hỏi chàng: "Sao hả? Chàng tiếc rẻ?".

Suy nghĩ trong đầu Phong Quân Dương hiện không phải như Thần Niên nghĩ, chàng cười hỏi nàng: "Sao nàng biết Trịnh Luân luôn ái mộ Vân Sinh?".

Thần Niên khẽ bĩu môi, khinh thường nói: "Sao ta lại không biết chứ? Bởi muốn giữa đường thấy lẽ bất bình chẳng tha thay Vân Sinh, Trịnh Luân xưa nay chưa từng hòa nhã với ta, như thể ta cướp mồ mả tổ tông nhà hắn vậy, vừa thấy mặt ta nếu không mắng chửi thì ra sức đánh. Ta lại không

https://thuviensach.vn

ngốc, sao có thể không nhận ra hắn thích Vân Sinh chứ! Chỉ chàng là ngốc thôi, một mực không biết gì".

Phong Quân Dương ngơ ngác nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên vươn tay ấn đầu nàng vào lồng ngực mình, nhẹ giọng thở dài: "Nha đầu ngốc!".

Thần Niên không biết tại sao chàng lại cảm thán thế, trong lòng bỗng thấy kì lạ, song cân nhắc một chút liền lựa chọn bỏ qua việc này. Nàng giãy mấy cái, nhưng cũng không rời ra khỏi, chỉ tìm một vị trí thoải mái hơn trong lồng ngực chàng, thở hắt ra thật dài. Nến đỏ trong phòng chưa tắt, sắc trời bên ngoài lại sáng dần. Thần Niên bất giác thì thầm: "A Sách, trời sắp sáng rồi, đêm động phòng hoa chúc của chúng ta sắp qua rồi".

"Ừm" Phong Quân Dương cúi đầu trả lời, trong lòng thấy yên bình vui vẻ, một lúc lâu sau chàng mới chợt nhận ra ám chỉ của bốn chữ "động phòng hoa chúc" kia, cúi đầu trêu Thần Niên: "Nhưng chúng ta vẫn còn chưa động phòng?".

Thần Niên dựa vào ngực chàng sắp ngủ, cánh môi sưng đỏ hơi cong lên, mang theo chút con nít, nghe chàng nói chuyện, cũng không buồn mở mắt ra, chỉ mơ mơ màng màng đáp: "À, thế thì động phòng đi…".

Thấy nàng mệt mỏi như thế, Phong Quân Dương tuy sóng tình trào dâng nhưng sao nỡ động vào nàng, hận không thể cứ ôm nàng thế này suốt thiên trường địa cửu, cho dù sống thế này cùng nàng đến khi già cũng cam tâm tình nguyện.

Bởi mẫu thân của Phong Quân Dương không muốn rời khỏi Vân Tây, trong phủ đại tướng quân của Phong Quân Dương không có trưởng bối nào, Phong Quân Dương ngủ cùng Thần Niên một mạch đến khi mặt trời lên cao ba con sào mới mở mắt, ngay cả sau khi tỉnh rồi vẫn không muốn đứng dậy, dính lấy Thần Niên càn quấy một lát, thấy Thần Niên sắp thẹn quá hóa giận mới chịu nén cười đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Chờ khi hai người ăn vận chỉnh tề, Phong Quân Dương lại ăn cơm với Thần Niên rồi mới chuyển đến chính đường, truyền quản sự các nơi đang đợi bên ngoài vào bái kiến Thần Niên. Mọi người đều biết vương phi xuất thân từ Hạ gia Thái Hưng, thân phận cao quý, lại thấy Phong Quân Dương nhất mực ngồi cạnh bên liền đoán được vương phi rất được Phong Quân Dương sủng ái.

Rất lâu sau, Thần Niên mới gặp hết những quản sự có máu mặt, Phong Quân Dương sợ nàng mất kiên nhẫn, cầm chén trà đưa vào tay nàng, cười nói: "Việc trong phủ, nếu nàng muốn quản thì quản, còn nếu ngại phiền thì cứ giao cho Thuận Bình là được".

Thần Niên giờ mới phát hiện luôn không thấy Thuận Bình, ngạc nhiên hỏi: "Thuận Bình đâu? Sao không thấy y?".

Thuận Bình giờ vẫn đang quỳ trong thư phòng, Phong Quân Dương tuy bực y tự ra chủ ý, nhưng dù sao y cũng trung thành với mình, lại lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình cảm thân thiết vô cùng, không muốn làm y mất mặt trước Thần Niên, liền cười nói: "Ta có việc bảo y đi làm, chờ y về sẽ đến gặp nàng".

Thần Niên đã nghe thị nữ kể lại việc Thuận Bình cản Phong Quân Dương ở cửa viện đêm qua, lại đoán bên cạnh Phong Quân Dương không ai dám bỏ thuốc vào rượu trừ Thuận Bình, láng máng đoán ra e Thuận Bình giờ vẫn đang bị phạt, thấy Phong Quân Dương không muốn nói, cũng giả vờ không biết, nói: "Được".

Nàng cho tôi tớ lui, bàn bạc với Phong Quân Dương: "Những người bên cạnh theo thiếp đến đây đều là người của Hạ gia, thiếp vẫn chưa quyết định là có dùng họ hay không".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nói: “Trong đó khó tránh sẽ có tai mắt của Hạ gia, nhưng cũng không hẳn tất cả đều là tai mắt. Chọn lấy những ai có thể dùng được, không cần thì đuổi đi, không đáng hao tâm tổn sức.”

Thần Niên gật đầu, lại đòi hỏi: “A Sách, chàng phải cho thiếp vài người để sử dụng, thiếp không muốn làm kẻ điếc người mù bị vây bên trong”.

Phong Quân Dương rất thích tính cách thẳng thắn vô tư này của nàng, nghe thế liền hỏi: “Nàng muốn người như thế nào?”.

Thần Niên nghĩ ngợi, đáp: “Phải thông minh như Thuận Bình ấy, cũng phải ổn thỏa cẩn thận, làm việc khiến người khá yên tâm nữa”.

Phong Quân Dương bất giác bật cười, nói: “Người ổn thỏa cẩn thận thì chẳng thiếu, nhưng thông minh như Thuận Bình thì không nhiều lắm đâu”.

“Đúng là thế thật.” Thần niên suy tư một lát, chợt nhớ ra một người, hỏi Phong Quân Dương: “Khâu Tam vẫn ở Thanh Châu? Có thể điều y đến Thành Đô không?”

Khâu Tam tuy chưa đi theo Phong Quân Dương nhiều năm nhưng rất được chàng trọng dụng. Giờ Thần Niên nói thế, Phong Quân Dương không muốn bác lời nàng, trầm ngâm một lát toan đồng ý thì Thần Niên lại mở miệng trước khi chàng lên tiếng: “Thôi bỏ đi, không cần Khâu Tam nữa, y láu cá quá mức, thiếp đổi người khác vậy”.

Phong Quân Dương lại nhận ra Thần niên không muốn làm mình khó xử, bèn nói: “Không sao đâu, vừa may nàng và y cũng hiểu rõ nhau, ta sai người thay y, cho y về đây là được”.

Thần Niên vốn cố tình thử chứ không phải thật sự muốn Khâu Tam về, nghe thế bèn nghiêm chỉnh nói: “A Sách, lần đầu tiên thiếp làm vương phi, nếu có việc gì thiếp không biết nông sâu, làm mà không đúng, chàng phải

https://thuviensach.vn

nói thẳng với thiếp. Thiếp không phải người tùy hứng, chàng không cần bất chấp tất cả dựa theo tính thiếp mà làm việc".

Phong Quân Dương thấy nàng nghiêm trang, không khỏi cười nói: "Khâu Tam do ta cố tình đặt ở Thanh Châu, thư từ báo cáo ở hai châu Thanh, Ký đều phải qua tay y. Có điều cũng không sao cả, nếu nàng thấy y tốt, ta triệu y về, đổi người khác đến đó là được".

Thần Niên thấy chàng không giấu diếm mình chút nào, không nhịn được cong môi cười, nhất thời vui quá quên lễ nghi, đứng dậy đến ngồi lên đùi Phong Quân Dương, thân mật nói: "A Sách, chàng dỗ dành thiếp ít thôi, y là người quan trọng như vậy, sao có thể nói đổi là đổi? Thiếp cũng không phải trẻ con ba tuổi. Thiếp không cần Khâu Tam nữa, lát nữa chàng bảo Thuận Bình tìm cho thiếp một người khác là được rồi".

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, nén cười phụ họa bảo: "Ừ, năm nay nàng đã hai mươi tuổi rồi".

Thần Niên liếc chàng một cái, nói: "A Sách chàng đừng cười, nếu thiếp đã làm vương phi thì sẽ làm vương phi thật tốt cho chàng xem".

Phong Quân Dương thật sự không nín được cười nữa, bật cười khanh khách, đưa tay tóm lấy eo nàng, thân mật cọ lên trán nàng, hỏi nhỏ: "Vậy nàng đã từng gặp vương phi nào ngồi lên đùi vương gia chưa?".

Thần Niên ngẩn ra, hai gò má đỏ bừng, lập tức muốn đứng dậy khỏi lồng ngực chàng, Phong Quân Dương lại bắt lấy tay nàng, trêu chọc: "Lại thành vương phi thẹn quá hóa giận rồi à?".

Trái phải đều là lời chàng nói, Thần Niên hận đến nghiến răng, đánh mắt ra cửa thấy không có ai, dứt khoát giữ lấy đầu chàng cắn vào chóp mũi chàng. Phong Quân Dương mỉm cười hơi ngửa đầu lên, dùng môi đón lấy. Hai người lại quấn quýt một phen, sau đó Phong Quân Dương cũng rối loạn

https://thuviensach.vn

nhịp thở, giờ mới nhanh chóng buông nàng ra, nói: “Đêm qua chẳng ngủ được bao lâu, nàng về phòng nghỉ trước đi, ta đến tiền viện xử lý công việc một chút, muộn muộn sẽ đến tìm nàng”.

Thần Niên sáng ngời hai mắt nhìn chàng, hỏi: “Thế thiếp chờ chàng cùng ăn cơm tối nhé?”.

Phong Quân Dương ngọt hết cả lòng, khóe miệng cong lên rồi không bỏ xuống được, đáp: “Được, nàng chờ ta”.

Chàng giờ mới đứng dậy ra ngoài, chưa ra khỏi cửa đã có chút không đành, không nhịn được quay đầu lại nhìn nàng, hỏi: “Hay là nàng theo ta đến tiền viện?”.

Thần Niên cười lắc đầu, tiễn chàng ra khỏi viện rồi mới trở về phòng, tùy ý cầm một quyển sách trong tay, nghiêng dựa vào gối mềm suy nghĩ xuất thần.

Một lát sau, thị nữ khẽ khàng tiến vào, thấp giọng bẩm báo: “Vương phi, Thuận Bình tổng quản đến ạ”.

Thần Niên giờ mới hoàn hồn, đứng dậy đi ra bên ngoài gặp Thuận Bình, thấy động tác bước qua bậu cửa của y hơi kì lạ, biết vì quỳ lâu, bất giác mỉm cười hỏi: “Ta không biết ngươi thành thực như thế từ bao giờ đấy, chàng lại không cho người giám sát ngươi, ngươi sẽ không lén lười biếng đấy chứ”.

Thuận Bình quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với Thần Niên, nói: “Là tiểu nhân đáng chết, chỉ xin người niệm tình tiểu nhân không có ý xấu mà tha cho tiểu nhân”.

Thần Niên vội đỡ y lên, nói: “Qua rồi thì thôi, sau này đừng thế nữa. Ngươi hẳn hiểu rõ hơn ta, kiểu chuyện này cực kì phạm kị, ta thấy A Sách

https://thuviensach.vn

cũng không thích".

Nàng nói thành khẩn chân tình, Thuận Bình bất giác thấy cảm kích, vội đáp: "Tiểu nhân nhớ kĩ".

Thực ra trong lòng Thuận Bình đã nghĩ lại mà kinh lâu rồi, biết Phong Quân Dương và Thần Niên hòa hảo, y mới có thể bình an, ngộ nhỡ đêm qua chữa lợn lành thành lợn què, chắc chắn là y tự chôn mầm tai họa cho mình. Thân là nô tài, phỏng đoán tâm tư của chủ nhân không sai, nhưng tự tiện quyết định thay chủ nhân là sai mười phần rồi.

Thần Niên nói đến đây dừng lại, không nhiều lời nữa, chỉ chuyển sang đề tài muốn tìm người, Thần Niên bảo hai người râu ria không liên quan đi ra, lại nói với Thuận Bình: "Đúng rồi, bên cạnh Khâu Tam có một người tên Tiểu Bảo, lần trước ta đến Thanh Châu đã từng gặp, cậu bé ấy vừa thông minh lại có năng lực, ngươi hỏi cậu bé một câu giúp ta, xem cậu ấy có sẵn lòng đến đây làm việc cho ta không".

Thuận Bình tất nhiên là rất quen thuộc với Khâu Tam, nhưng lại không biết Tiểu Bảo này thế nào, nghe Thần Niên chọn cậu ta, liền cười nói: "Được người vừa ý là cái phúc của cậu ta, việc gì phải hỏi, chắc chắn là hết sức sẵn lòng rồi".

Thần Niên nghe thế cười nói: "Vẫn phải hỏi một câu mới tốt. Ngoài cậu bé ra, ngươi tìm giúp ta những người còn lại là được, phải thành thật an phận".

Thuận Bình không thắc mắc gì, đều đồng ý hết, thấy Thần Niên không còn gì căn cặn nữa mới lui ra ngoài.

Thần Niên không còn việc khác, vốn định quay về nằm trước cửa sổ ngắn người tiếp, lại sợ kẻ có lòng nhìn thấy, liền cố xốc tinh thần, gọi mấy thị nữ vào giúp kiểm kê của hồi môn Hạ gia cho nàng. Không ngờ chưa đến

https://thuviensach.vn

bữa tối Phong Quân Dương đã về, Thấy Thần Niên đứng giữa đống châu báu lụa là bất giác nở nụ cười, hỏi nàng: “Đang làm gì thế?”.

Thần Niên quay đầu lại thấy chàng đã về, bất giác cười rạng rỡ, hỏi: “Sao sớm thế mà chàng đã về rồi?”.

Phong Quân Dương không đáp, liếc bừa mắt qua mấy tráp châu báu vàng bạc, cười nói: “Trong kho cũng có mấy thứ này rồi, lát nữa nàng bảo người kiểm đếm cho xong, thích thì giữ lại, không thích thì thưởng cho chúng, đỡ tốn chỗ”.

Thần Niên cười cười, bảo thị nữ thu gom hết mấy tráp trang sức lại, chờ khi trong phòng chỉ còn lại hai người mới cười bảo: “Thiếp nhất thời đúng là chưa làm gì với mớ này, muốn tặng cho người ta thì cũng phải lựa đồ tốt mới có thể tặng chứ, sao có thể tặng đồ không tốt được”.

Phong Quân Dương nghe thế bất giác bật cười, rất thích tính cách của nàng bèn đi tới bưng mặt nàng lên, hôn lên trán nàng trước đã, sau thấy chưa đủ lại hăng hái hôn lên môi thêm cái nữa mới cười nói: “Nha đầu ngốc, thưởng cho chúng chứ không phải là tặng cho chúng”.

Ánh mắt chàng sáng ngời, trong mắt mơ hồ toát ra vẻ hưng phấn, ngừng lại một chút rồi bất ngờ nói với Thần Niên: “Trương gia mở ải Tĩnh Dương, cho đại quân Tiên Thị vào quan ải rồi”.

Thần Niên bất giác sững sờ, rất nhanh bèn hỏi: “Ai trấn thủ Tĩnh Dương?”.

Đại quân Thác Bạt Nghiêu vào quan ải, đương nhiên lo lắng cứ điểm quan trọng phía sau vẫn còn trong tay tộc khác, đích thị là phải đổi người của mình.

https://thuviensach.vn

“Đích thân Thác Bạt Nghiêu.” Phong Quân Dương đáp, “Gã ở lại Tĩnh Dương, nghĩa phụ nàng và Lục Kiêu mỗi người lĩnh mười vạn đại quân, chia làm hai ngả hướng về phía Nam, còn Mộ Dung Hằng đi về Tây”.

“Tập kích đường dài sao?” Thần Niên lại hỏi.

Phong Quân Dương nghe thế lại lắc đầu, nói: “Không phải. Trước kia vào năm Thịnh Nguyên, người Bắc Mạc từng lợi dụng ưu thế kỵ binh tập kích đường dài, chia ra làm ba đường xâm nhập vào Giang Bắc, trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã chiếm được hơn nửa Giang Bắc, cuối cùng vì lực lượng không đủ đông đảo, bị Mạch soái giành lại ải Tĩnh Dương, tất cả đều bị ngăn lại trong quan ải. Tiên Thị lần này hiển hiên đã rút ra được bài học của người Bắc Mạc, muốn lấy bình ổn để giành chiến thắng, từ Bắc về Nam, đẩy mạnh từng bước”.

Thần Niên không nhìn Phong Quân Dương, trong đầu ráp lại bức bản đồ Giang Bắc, thành trì lớn nhỏ đều ở trong đầu nàng. Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi mới lên tiếng: “Mộ Dung Hằng đi về phía Tây là ở đâu nhỉ? Lam Đồng?”.

“Trước là Tân Dã, mới tới Lam Đồng.” Phong Quân Dương cười, “Sau đó tấn công Vũ An, từng bước từng bước đến gần Thanh Châu”.

Thần Niên cân nhắc một lát, lắc đầu nói: “Không đâu, nếu thiếp là Thác Bạt Nghiêu, có lẽ sẽ không đến Vũ An, tiếp đó chỉ chuyên tâm đi về phía Nam, đoạt được Thái Hưng. Gã Tây tiến không phải vì tấn công chàng mà là vì phòng bị chàng”.

Phong Quân Dương sững người, ánh mắt bỗng chăm chú hơn vài phần.

Thần Niên nhìn chàng chằm chặp, trầm giọng hỏi: “A Sách, chàng có muốn đoạt lấy Tiên Thị, giống như Thánh Võ hoàng đế, nhất thống thiên hạ?”.

https://thuviensach.vn

Sức hấp dẫn của bốn chữ "nhất thống thiên hạ" này thực sự quá lớn, nhất là với nhân vật như Phong Quân Dương, càng làm chàng nhiệt huyết sôi trào, có điều lý trí vẫn còn đó, chàng chỉ bình tĩnh hỏi Thần Niên: "Muốn thì sao, mà không muốn thì sao?".

Thần Niên đáp: "Nếu muốn, ngồi trên núi xem hổ đánh nhau cái đã, chờ khi Tiên Thị và Thái Hưng hai hổ cắn nhau, con què con bị thương, xuất binh chặt đứt đường lui của Tiên Thị, làm ngư ông đắc lợi".

Phong Quân Dương và phụ tá đã thảo luận việc này nhiều lần, giờ nghe Thần Niên cũng nói thế, bèn giải thích: "Thác Bạt Nghiêu cũng vì đề phòng chiêu này cho nên mới đích thân trấn thủ Tĩnh Dương, không chịu vào quan ải, sợ giống Trần Khởi của Bắc Mạc năm đó bị chúng ta chặn trong quan nội".

Thần Niên lại khẽ nhướng mày, nói: "Chặn hay không chặn được Thác Bạt Nghiêu cũng không sao. A Sách, chàng chẳng phải cũng nói hai thế lực cũ mới của nội bộ Tiên Thị đang đấu tranh kịch liệt sao? Đến lúc đó, chỉ cần Thác Bạt Nghiêu đại bại, vậy là đủ rồi. Chúng ta lại nghĩ cách chia rẽ nội bộ Tiên Thị tự tranh đấu với nhau, làm Thác Bạt Nghiêu không ngồi yên trên vương vị, làm Tiên Thị của gã phải đổi chủ".

Phong Quân Dương nghe thế dao động, lập tức hỏi: "Nàng có chủ ý gì?".

"Thiếp vẫn chưa có chủ ý gì, có điều, dần dần sẽ có thôi. Nhưng trên người thiếp vẫn còn huyết thống của vương tộc Thác Bạt, cũng có tư cách kế thừa vương vị Tiên Thị đấy." Thần Niên nói xong, lại vui đùa bảo, "A Sách, chàng mưu ma chước quỷ đầy bụng, dứt khoát nghĩ một cách thật hay, để thiếp làm nữ chủ Tiên Thị là được".

Phong Quân Niên bật cười, kéo nàng vào lòng, cười hỏi: "Thần Niên, nàng đang khen hay đang mắng ta đấy?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên ngoái lại nhìn chàng, mặt lạnh tanh nói: “Không khen cũng chẳng mắng, chỉ nói thật thôi”.

Vừa mới dứt lời, chính nàng cũng không nhịn được bật cười.

Phong Quân Dương thấy nàng tươi cười tuyệt đẹp, trong lòng chỉ thấy ngẩn ngơ, bất thình lình sợ tất cả chỉ là một cơn ảo mộng, không biết một khắc nào đó tỉnh lại, nàng sẽ biến mất không còn dấu vết. Chàng bất giác siết chặt hai tay, ôm chặt thân thể mềm mại của nàng hơn nữa. Thần Niên cảm thấy chàng dùng thêm lực, có phần kinh ngạc, ngửa mặt lên nhìn chàng, ngạc nhiên gọi: “A Sách”.

“Ừ” Phong Quân Dương lên tiếng, đột nhiên bế nàng lên, đi vào trong phòng ngủ.

Mãi đến khi bị chàng đè lên giường, Thần Niên mới nhận ra chàng muốn làm gì, bất giác xấu hổ, vội vàng đẩy chàng ra, thấp giọng nói: “A Sách, A Sách, giờ vẫn chưa đến giờ ngủ”.

“Nhưng trời đã tối rồi”.

Phong Quân Dương cởi áo nàng ra, đôi môi nhiệt tình lướt dọc theo phần cổ lộ ra của nàng xuống thẳng phía dưới. Nàng giãy ra không được, chẳng mấy đã đối diện chàng. Trán chàng kề sát trán nàng, hơi thở quấn bện, thấp giọng hỏi nàng: “Thần Niên, nàng có muốn ta không?”.

Thần Niên dùng hành động trả lời, chủ động hôn môi chàng, hai chân quấn lên hông chàng, nỉ non: “A Sách…”.

Không ngờ Phong Quân Dương không thuận theo cũng không buông tha, hơi nhích người lên né nàng, chỉ khàn giọng hỏi: “Nàng có muốn ta không?”.

https://thuviensach.vn

Trong mắt nàng bất giác gợn lên một tầng hơi nước, trong vẻ nôn nóng lại đượm vài phần vô tội, nũng nịu nói: “A Sách, chàng lại bắt nạt thiếp!”.

Bởi vì ẩn nhẫn, trán Phong Quân Dương đã túa ra một lớp mồ hôi, nhưng vẫn kiên trì hỏi nàng: “Thần Niên, nàng có muốn ta không?”.

Thấy làm nũng không xong, tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn tú của chàng, thản nhiên đáp: “Muốn, rất muốn”.

Còn chưa dứt lời, chàng đã nặng nề quấn lấy cơ thể nàng…

Chàng tham lam không thôi, quấn quýt không ngừng, thể lực nàng không còn tốt như trước nữa, đã bại trận xin tha từ lâu. Nhưng chàng muốn nàng lâu như thế, làm sao dễ dàng buông tha.

Chàng hạ thấp người hôn lên tấm lưng đã ướt đẫm mồ hôi của nàng, khàn giọng thì thầm bên tai nàng: “Thần Niên, ta rất nhớ nàng, nhớ đến phát điên. Nàng chịu trở về, cho dù là về gạt ta, ta cũng cảm thấy vui mừng”.

Lời này đâm thẳng vào lòng Thần Niên, thân thể Thần Niên bất giác cứng lại, nhắm mắt một lát, dùng hết chỗ sức lực còn sót lại ngoái đầu hôn chàng, đôi môi cận kề, vấn vương khôn bỏ.

Thần Niên đã mệt đến mức không nhúc nhích nổi ngón tay, Phong Quân Dương lại hồng hào cả mặt. Chàng gọi người chuẩn bị nước ở tịnh phòng, bế Thần Niên đi tắm xong lại bế nàng trở lại, thấy nàng hình như ngồi cũng không vững, không khỏi bật cười, ôm nàng vào lòng, mỉm cười trêu: “Thần Niên, lát nữa chúng ta cùng bù lại đêm động phòng hoa chúc được không?”.

Thần Niên nổi cáu, cúi đầu cắn vào tay chàng, không ngờ còn chưa dùng sức đã lại nhả ra.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương lấy làm lạ, không nhịn được hỏi: “Sao không cắn nữa?”.

Thần Niên lại tội nghiệp nhìn chàng: “Cắn rồi, nhưng mà hết sức”.

Phong Quân Dương sững người, lập tức lại bật cười ha ha.

Hôm sau chính là ngày lại mặt của Thần Niên, dù không thích Hạ Trạch nhưng nghĩ có thể gặp Diệp Tiểu Thất một lần, bởi vậy từ sáng sớm nàng đã cùng Phong Quân Dương đến Hạ phủ. Hạ Trạch đón phu thê hai người từ ngoài cửa, liếc mắt nhìn Thần Niên một cái rồi mới cười bảo Phong Quân Dương: “Quân Dương, sau này đệ không thể gọi ta là Hạ Thập Nhị được nữa rồi, phải gọi là đại cữu ca mới đúng!”.

Phong Quân Dương nghe nói thế chỉ cười nhạt, Thần Niên lại sẵng giọng: “Thập Nhị ca đừng ăn nói không suy nghĩ thế nữa, vương gia không thích ngôn hành lỗ mãng đâu”.

Nụ cười của Hạ Trạch liền cứng đờ, ngay lập tức trỏ tay vào Thần Niên, cười nói với Phong Quân Dương: “Xem kìa, đúng là con gái hướng ngoại, vừa mới gả cho người ta một cái là đã một lòng bênh vực phu quân rồi”.

Phong Quân Dương nói: “Xuất giá tòng phu, vốn nên là thế”.

Hạ Trạch không nói gì chỉ cười gượng gạo, mời hai người vào trong phủ. Thần Niên một lòng nghĩ đến Diệp Tiểu Thất, ngồi được một lát bèn nhắc nhở Hạ Trạch muốn gặp Diệp Tiểu Thất. Hạ Trạch cũng rất thẳng thắn, sai người đưa Diệp Tiểu Thất đến, lại quay sang nhìn Phong Quân Dương, cười như có như không hỏi: “Đệ cũng biết tên này chứ nhỉ?”.

“Vài năm trước đã gặp ở Thanh Châu hai lần, xem như là biết.” Phong Quân Dương cười nhạt, lại nói: “Hạ Thập Nhị, hai ta ngồi không nhàm

https://thuviensach.vn

chán, chi bằng đến thư phòng làm ván cờ?”.

Hạ Trạch cười đáp: “Được”.

Sau khi hai người họ đến thư phòng phía sau chơi cờ, Thần Niên liền một mình ngồi chờ gặp Diệp Tiểu Thất.

https://thuviensach.vn

28

Tình thật ý giả

Một lát sau, Diệp Tiểu Thất đã được mấy hộ vệ dẫn đến. Bởi có Thần Niên, mấy hộ vệ kia đều ở lại trong sân, chỉ một mình Diệp Tiểu Thất được thị nữ đưa vào phòng. Diệp Tiểu Thất ngước mắt thấy Thần Niên, ánh mắt sáng lên, cười hỏi: "Hôm nay là lại mặt?".

"Ừ!" Thần Niên bất giác đỏ hoe mắt, gật đầu nói, "Tôi về thăm cậu".

Nàng lướt mắt nhìn thị nữ trong phòng một lượt, không cần ra lệnh, thị nữ đã lặng lẽ lui ra khỏi cửa. Diệp Tiểu Thất nhớ lần trước gặp mặt, thị nữ còn không chịu nghe lời Thần Niên, thấy tình hình trước mắt như vậy, không khỏi ngạc nhiên nói: "Cô ta không phải người Hạ gia sao?".

"Trước kia thôi, có điều giờ là người của tôi rồi." Thần Niên đáp, thấy Diệp Tiểu Thất tỏ vẻ kinh ngạc, bất giác nhếch khóe miệng, thấp giọng giải thích, "Uy bức, lợi dụ - bốn chữ này đủ nói hết rồi. Bất kể là hạng người gì, chỉ cần tìm đúng chỗ mà xuống tay, luôn có cách làm kẻ đó nghe cậu sai bảo".

Bên môi nàng nở nụ cười nhàn nhạt, trong sự hòa nhã lại lộ ra vài phần lãnh đạm, Diệp Tiểu Thất thấy mà xa lạ, cậu nhìn Thần Niên một lát, hỏi nàng: "Hắn đối xử với cô có tốt không?".

"Tốt, ít nhất hiện tại rất tốt." Thần Niên không muốn bàn đến việc này, không chờ Diệp Tiểu Thất hỏi lại đã chuyển chủ đề, "Vì Vân Sinh, Hạ Trạch hẳn là còn ở Thái Hưng vài ngày nữa, chỉ cần đạo trưởng có thể đến

https://thuviensach.vn

đây trước, chất độc trong người cậu còn có cơ hội giải được. Đến lúc đó tôi sẽ giúp cậu cao chạy xa bay, không trở về nữa".

Diệp Tiểu Thất chần chừ một chút, lại nói: "Thần Niên, tôi không đi".

Thần Niên ngắt lời cậu, nói: "Cậu đi khỏi đây đi, thù của sơn trại để tôi báo, tôi sẽ lấy đòn trả đòn ăn miếng trả miếng, bắt Hạ gia nợ máu phải trả bằng máu".

Diệp Tiểu Thất không nhịn được hỏi: "Nợ máu phải trả bằng máu?".

"Phải." Thần Niên gật đầu, gằn từng chữ một, "Tiểu Thất, cậu yên tâm, rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ giết hết người nhà Hạ gia, tôi muốn Thái Hưng không còn người họ Hạ nữa".

Giọng nói của nàng ác lạnh mà âm tàn, làm Diệp Tiểu Thất không rét mà run, một lúc lâu sau, cậu mới có thể khó khăn lên tiếng, hỏi: "Thần Niên, cô làm sao thế?".

Thần Niên hơi sững sờ, rất nhanh cụp mắt xuống, một lát sau mới giương mắt nhìn Diệp Tiểu Thất, nụ cười trên mặt đã ấm áp tự nhiên, nói: "Tôi không sao, rất tốt mà".

Diệp Tiểu Thất ngơ ngác nhìn Thần Niên một chốc, chợt nói: "Thần Niên, đừng báo thù nữa. Phong Quân Dương đã bằng lòng đối tốt với cô, tốt nhất cô hãy yên lòng chung sống với hắn, quên hết chuyện quá khứ đi, phải sống với hắn thật vui vẻ".

Thần Niên biết tâm ý của cậu, ảm đạm cười với cậu, lắc đầu nói: "Thù này phải báo, không báo thì sẽ có lỗi với tám trăm gia quyến chết thảm ở sườn Phi Long, có lỗi với đại đương gia, có lỗi với tam đương gia, có lỗi với… Tiểu Liễu".

https://thuviensach.vn

“Nhưng Hạ gia dù gì cũng là họ nội của cô!”

“Nhưng bọn chúng giết chết mẫu thân của tôi, phế võ công của tôi, dùng cậu cưỡng ép tôi! Tiểu Thất, bọn chúng đã có thể đê tiện vô sỉ như thế, vì sao tôi lại không thể ác nghiệt vô tình?”

Diệp Tiểu Thất không trả lời được, cậu từ nhỏ đã không nói lại được Thần Niên, hiện giờ tuy đã trưởng thành, nhưng vẫn không nói lại được nàng. Song cậu biết, nàng như thế là không đúng, cho dù là vì báo thù cũng không đúng. Cậu lặng lẽ nhìn Thần Niên, khăng khăng nói: “Cô không thể! Thần Niên, tôi thà rằng cô cầm kiếm lao vào Hạ gia với tôi, thà rằng cô cùng chết với tôi cũng không muốn cô biến thành dáng vẻ bây giờ”.

Dáng vẻ bây giờ? Thần Niên lặng người đi, nhẹ giọng hỏi cậu: “Tôi bây giờ mặt mày đáng ghét lắm, phải không?”.

Gương mặt Diệp Tiểu Thất bi ai, đáp: “Thần Niên, cô giờ đã không giống với tiểu tứ gia của Thanh Phong trại nữa rồi”.

“Bởi vì chúng ta đều trưởng thành rồi!” Thần Niên thở dài khe khẽ, nàng nhếch môi mỉm cười, lại nói, “Cậu nhìn cậu xem, cũng không còn là Diệp Tiểu Thất không có chủ kiến, mặc tôi bắt nạt trong sơn trại nữa rồi”.

Diệp Tiểu Thất im lặng, chỉ đưa ánh mắt đầy xót xa nhìn nàng.

Bị cậu nhìn như thế, ý cười bên môi Thần Niên cuối cùng không duy trì được nữa, rũ mắt xuống trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Tiểu Thất, tôi muốn tranh đấu với ác quỷ, chỉ có thể biến bản thân mình thành quỷ trước, trở nên giống như bọn chúng, giả dối vô sỉ, âm hiểm dối trá, bất kể là người thân hay thê tử, cũng đều có thể mang ra tính kế lợi dụng… Chỉ có như thế, tôi mới có thể đấu lại bọn chúng”.

https://thuviensach.vn

Báo thù vốn là con đường dẫn thẳng xuống địa ngục, nên nàng mới muốn đưa Tiểu Thất ra ngoài, trên con đường này, nàng chỉ muốn đi một mình, không muốn cậu cũng rơi xuống địa ngục trở thành ác quỷ mặt mũi dữ tợn như mình.

Thần Niên ngẩng mặt nhìn Tiểu Thất cười, nụ cười kia ấm áp sáng ngời, không chút giả dối, trong mắt tràn ngập vẻ vô tư và chân thành, nàng cười bảo cậu: "Diệp Tiểu Thất, nhớ cho kĩ dáng vẻ hiện giờ của tôi, có lẽ sau này gặp lại, cho dù có muốn cười với cậu thế này e là cũng không làm được nữa".

Diệp Tiểu Thất nghe thế bỗng thấy đau thắt lòng, cổ họng nghẹn lại không thốt nên lời. Nếu là người khác, tất còn khuyên bảo Thần Niên một phen, nhưng Diệp Tiểu Thất hiểu rõ tính nàng, nếu nàng đã quyết định rồi, đừng nói là khuyên, cho dù cố chấp kéo về cũng không được. Cuối cùng, cậu chỉ nhìn Thần Niên, van nài: "Thần Niên, dẫu có thế nào, đừng giống như chúng, đừng lấy người vô tội để lấp đầy dã tâm của mình. Thần Niên, cô đừng trở nên giống như chúng".

Thần Niên cúi đầu, một lúc lâu sau mới gật đầu, khàn giọng đáp: "Được".

Hai người không nói gì nữa, trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ. Đúng lúc này, chợt nghe thị nữ bên ngoài cất giọng nói: "Vương gia, Thập Nhị công tử".

Thần Niên không ngờ hai người họ lại quay lại nhanh thế, thấy hơi bất ngờ, liếc nhìn Diệp Tiểu Thất rồi đứng dậy ra ngoài nghênh đón. Phong Quân Dương vào phòng trước Hạ Trạch, ngay cái nhìn đầu tiên đã thấy đáy mắt Thần Niên hoe hoe, không khỏi lạnh lùng đưa mắt nhìn Diệp Tiểu Thất một cái.

https://thuviensach.vn

Diệp Tiểu Thất mặt mày lãnh đạm, chỉ chắp tay với Phong Quân Dương, xem như là chào hỏi.

Phong Quân Dương không để tâm cậu vô lễ, cúi đầu nhìn Thần Niên, thương lượng với nàng: "Trong triều có việc, thái hậu cho đòi ta vào cung, ta đưa nàng về trước, được không?".

Thần Niên dịu ngoan gật đầu, đáp: "Được".

Phu thê hai người muốn đi, Hạ Trạch lại không níu cản, chỉ cười nói với Phong Quân Dương: "Tuy lại mặt chưa lại được gì, nhưng đi cùng nhau cũng tốt, đỡ phải ai đó vào cung mà tim vẫn ở lại trong phủ chúng ta".

Phong Quân Dương cười mà không đáp, dẫn Thần Niên ra khỏi Hạ phủ, chờ khi cả hai lên xe ngựa, chàng mới bảo Thần Niên: "Vân Sinh đến rồi, khăng khăng đòi vào cung gặp đại tỷ trước. Thuận Bình cũng bó tay, đành phải bảo lão Kiều đưa muội ấy vào cung".

Vân Sinh đến sớm hơn so với dự đoán của Thần Niên, Thần Niên đến giờ vẫn không nói rõ được là yêu hay ghét cô em gái cùng cha khác mẹ này, có điều biết rõ hai nàng giờ đều là mối uy hiếp lớn nhất của nhau. Nàng chậm rãi ghé vào người Phong Quân Dương, có phần biếng nhác dựa vào ngực chàng, nhẹ nhàng hỏi: "A Sách, chàng có ý kiến gì không?".

Phong Quân Dương dang tay ôm lấy Thần Niên, thờ ơ đáp: "Vốn có một ít, nhưng giờ thì không có. Muội ấy là biểu muội của ta, nếu muội ấy xin sự chở che nơi ta, ta sẽ nghĩ cách cho muội ấy một đời an ổn, còn nếu muội ấy có ý định khác, vậy thì không liên quan tới ta".

Thần Niên nghe vậy mỉm cười, quay đầu nhìn Phong Quân Dương, duỗi ngón tay gí nhẹ chóp mũi chàng, trêu: "Hay cho tên bạc tình lang! Lúc cần dùng người ta thì không ngại vạn dặm đường trường cướp người ta về, giờ không cần nữa lại không liên quan đến người ta".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương bắt lấy ngón tay không an phận của nàng, đặt lên môi hôn nhẹ, khẽ cười nói: “Ta có thâm tình, nhưng đã dành cho cô nữ tặc trong sườn Phi Long lâu rồi, không còn thừa mà cho người khác nữa”.

Đầu ngón tay Thần Niên ấn lên môi chàng, thờ ơ phác lại hình dáng môi chàng, hỏi: “A Sách, có phải thiếp thay đổi rất nhiều không?”.

“Phải.” Phong Quân Dương đáp.

“Vậy chàng sẽ yêu thiếp bao lâu?” Thần Niên lại hỏi.

Phong Quân Dương không đáp, khẽ nhếch môi mỏng, lấy răng cắn hờ ngón tay nàng, tăng thêm lực từng chút từng chút, mãi đến khi Thần Niên không chịu được kêu đau một tiếng mới chịu thả lỏng. Thần Niên không khỏi bực tức, giận dỗi trừng mắt lườm chàng, đột nhiên cầm tay chàng cắn lại một cái, rồi lại đặt tay chàng với tay mình cạnh nhau, so dấu răng trên hai ngón tay, thấy dấu răng trên tay chàng hằn sâu hơn chút ít mới chịu bỏ qua.

Phong Quân Dương nói nhỏ: “Thần Niên, nàng biết không? Bất kể nàng thay đổi ra sao, trong lòng ta, nàng vẫn là Thần Niên của ta”.

Thần Niên nghe thế ngẩn ra, rồi bất giác bật cười, nói: “A Sách, chàng giỏi nhất là nói lời tình tứ đấy”.

Phong Quân Dương cười tủm, ôm nàng không nói một lời. Thần Niên cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng nằm trong lòng Phong Quân Dương. Xe ngựa băng qua những dãy phố ồn ào, vẻ yên tĩnh trong xe và cơn náo động ngoài phố hình thành một sự đối lập rõ nét, nhưng lại cách nhau rất gần, tựa như cõi lòng Thần Niên lúc này, thiện và ác, chẳng qua cũng chỉ là một ý niệm mà thôi.

https://thuviensach.vn

Sự tồn tại của Vân Sinh sẽ là mối uy hiếp vĩnh viễn của nàng, lựa chọn tốt nhất chính là trừ bỏ Vân Sinh hòng cắt đứt hoàn toàn tai họa về sau. Nhưng, Vân Sinh vô tội. Thần Niên còn nhớ rõ cô gái mười bốn mười lăm tuổi ấy, cô ấy từng chớp mắt tò mò quan sát mình, cô ấy từng gọi mình là Tạ tỷ tỷ, cô ấy cũng chưa từng làm mình tổn thương.

Câu nói của Diệp Tiểu Thất lại bất chợt vang lên bên tai nàng, cậu ấy nói, Thần Niên, đừng giống như họ, cô đừng trở nên giống như họ. Thần Niên bất giác nhắm mắt, một lúc lâu sau, chờ giọng nói bên tai nhỏ dần đi mới thấp giọng nói: "A Sách, chúng ta đưa Vân Sinh đi thật xa, đưa đi thật xa, được không?".

Lời vừa nói ra, Phong Quân Dương đã vô thức siết chặt vòng ôm, trái tim trong lồng ngực cuối cùng cũng chậm rãi bình thản. Vì chàng biết, bất kể nàng thay đổi bao nhiêu, nàng vẫn là Thần Niên của chàng. Phong Quân Dương cúi đầu dịu dàng hôn lên tóc nàng, đáp: "Được".

Phong Quân Dương đưa Thần Niên về phủ đại tướng quân trước, rồi cưỡi ngựa vội vàng chạy đến hoàng cung, mãi đến khi trời tối mịt mới từ trong cung về. Thần Niên đã lên giường đi ngủ, Phong Quân Dương tự mình vào phòng tắm, một lát sau người ẩm ướt đi ra, ngồi xuống giường đẩy khẽ Thần Niên, mỉm cười bảo: "Đừng vờ ngủ nữa, dậy lau tóc cho ta".

Thần Niên có phần ảo não bò dậy, đón khăn khô trong tay Phong Quân Dương, quỳ sau lưng lau tóc cho chàng. Phong Quân Dương hơi nhắm mắt, dựa vào ngực mềm của Thần Niên, thoải mái thở hắt ra, cảm thán: "Có thê tử thật là tốt".

Thần Niên không dằn được cười "xì" một tiếng, nhoài mặt ra ngó Phong Quân Dương, cười nói: "Nói cứ như là trước khi thành thân không có ai lo cho ấy, thiếp cũng chẳng tin là thiếu nữ nhân lau tóc cho chàng".

Phong Quân Dương nhắm mắt tủm tỉm, nhẹ giọng nói: "Họ khác nàng".

https://thuviensach.vn

Tóc chàng rất dày, Thần Niên quỳ sau lưng bận rộn rất lâu, mãi đến khi hai tay mỏi nhừ cả mới lau khô được một nửa, thuận tay quẳng cái khăn đi, nói: “Được rồi, chàng đi đọc sách một lúc đi, chờ tóc khô rồi hẵng đi ngủ”.

Nàng nói xong liền vội vã chui tọt vào chăn, không ngờ vẫn bị Phong Quân Dương thò tay túm được: “Làm gì đến mức thiếu ngủ như thế, đừng đi ngủ vội, nói chuyện với ta đã”. Chàng ôm nàng dựa vào thành giường, quay sang nhìn nàng, hỏi: “Sao sớm thế đã đi ngủ rồi? Kể cho ta nghe, lúc về nàng đã làm gì?”.

“Còn làm gì được nữa? Nghĩ đến chàng thôi.” Thần Niên cong môi, tìm một tư thế dễ chịu trong ngực chàng, làm như lơ đễnh nói, “Nghĩ chàng gặp Vân Sinh sẽ nói gì, nghĩ thái hậu nương nương sẽ nói gì, lại nghĩ Vân Sinh sẽ nói gì. Nghĩ tất cả những lời ba người có thể sẽ nói khi gặp nhau một lần nữa, sau đó lại nghĩ bản thân mình thật nhàm chán, rồi không muốn để chàng biết thiếp lại nhàm chán như thế, thấy trời tối rồi thì mau chóng đi ngủ, giả vờ như thiếp không nhàm chán như vậy”.

Nàng nói như đọc vè nhịu, Phong Quân Dương nghe xong lại trầm mặc, chàng nâng tay vuốt mái tóc dài mềm mượt của Thần Niên, nói nhỏ: “Thật ra chẳng nói được bao nhiêu với họ thì đã phải đi rồi, chỉ là trong triều có chút việc phải xử lý nên bị quẩn chân”.

Thần Niên nhẹ nhàng gật đầu, lại ngẩng mặt lên nhìn Phong Quân Dương, cười nói: “Chàng đừng nói gì vội, để thiếp đoán thử xem có đúng không”.

Phong Quân Dương mỉm cười nhìn nàng, yêu chiều nói: “Được, nàng nói đi”.

“Thiếp đoán tình hình của Vân Sinh khá ổn, ít nhất không phải dáng vẻ khổ não sầu thảm, không còn vẻ ngây thơ hoạt bát của ngày bé nữa mà kiên

https://thuviensach.vn

cường chín chắn hơn nhiều. Cô ấy sẽ nói cho hai người biết tình hình ở Tiên Thị, nhưng chắc là sẽ không nói tỉ mỉ, nhất là chuyện giữa cô ấy và Thác Bạt Nghiêu.” Thần Niên thong dong nói, nghịch ngợm mở to hai mắt nhìn Phong Quân Dương. “Hơn nữa, cô ấy thể hiện rõ ràng, cô ấy không muốn gả cho chàng”.

Nàng đoán đều rất chuẩn, Phong Quân Dương nghe thế chậm rãi gật đầu: “Đúng thế, Vân Sinh nói muốn quay về Thái Hưng”.

“Ồ? Nói muốn quay về Thái Hưng à?” Thần Niên cười cười, nói tiếp, “Thiếp đoán thái hậu chắc chắn sẽ rơi nước mắt, khuyên Vân Sinh đừng về, nói chàng đang ở đây, dù gì cũng có thể cho cô ấy yên ổn trọn đời”.

Phong thái hậu tuy không nói nguyên văn như thế song ý tứ cũng chẳng khác là bao. Phong Quân Dương bất giác có phần ngạc nhiên, nhìn Thần Niên một lát, bật cười nói: “Ta quả thực hoài nghi có phải nàng sắp xếp gián điệp bên cạnh ta không mà lại có thể đoán chuẩn thế”.

“Sau này chắc là sẽ có, nhưng mà bây giờ thì vẫn chưa cài cắm.” Thần Niên cười nói, ngồi thẳng người lên, cười như có như không nhìn Phong Quân Dương, “A Sách, thật ra chút ít tâm tư thủ đoạn của nữ nhân cũng có ngần đó thôi, có muốn mà chối, cũng có lấy lùi làm tiến, chẳng qua là vậy, tất cả chỉ xem chàng có mắc bẫy hay không thôi”.

Ngón tay Phong Quân Dương quấn lấy lọn tóc nàng, uể oải hỏi: “Nàng cũng vậy?”.

“Phải.” Thần Niên nghiêm túc gật đầu.

Phong Quân Dương cười nói: “Nhưng dù nàng sai bảo ta thế nào, ta cũng rất vui”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên chẳng đặng đừng lườm chàng một cái, ngẫm nghĩ rồi trêu đùa: “Có điều Vân Sinh cũng rất có thể nói thật đấy, cô ấy thực tình không muốn gả cho chàng. Chàng nghĩ xem cô ấy ở bên Thác Bạt Nghiêu ba năm có lẻ, Thác Bạt Nghiêu là bá chủ một phương, lại cao to tuấn tú như thế, nếu gã chịu đối tốt với một cô gái thì có cô nào lại không động lòng?”.

Phong Quân Dương nghe thế bèn nheo mắt lại, hỏi Thần Niên: “Sao nàng biết gã cao to tuấn tú?”.

“Thiếp đã từng gặp gã ngoài thành Tuyên Châu.” Thần Niên lục trong trí nhớ, nhớ lại nam tử cao lớn từ bóng đêm đi đến nọ, “Vóc dáng gã rất cao, tướng mạo cũng rất đẹp, là loại mà chỉ cần liếc mắt một cái đã làm người ta ngất ngây rồi, giống như thiên thần cao quý ấy”.

Biết Thần Niên nói thế hoàn toàn là vô tâm, nhưng trong lòng Phong Quân Dương vẫn hơi ghen, chàng nhẹ nhàng cười giễu một tiếng, khinh thường nói: “Nha đầu kia, nàng háo sắc quá, phàm là tướng mạo thường thường một chút đã có thể làm nàng ngây ngất rồi”.

Thần Niên bị thái độ của chàng kích động, không nhịn được tranh luận: “Không phải, Thác Bạt Nghiêu đẹp trai thật. Chàng thấy Lục Kiêu cũng không tồi phải không? Nhưng đến trước mặt Thác Bạt Nghiêu, hoàn toàn không thấm vào đâu!”.

Thấy Thần Niên bênh Thác Bạt Nghiêu như thế, Phong Quân Dương buồn bực trong lòng, một ý nghĩ chợt lóe lên, lại chỉ nhẹ nhàng cong môi, cố tình ép giọng xuống thật trầm, hỏi Thần Niên: “Đẹp hơn ta ư?”.

Thần Niên lại nghiêm túc đánh giá ngũ quan của Phong Quân Dương một phen: “Xét riêng về ngũ quan, là bất phân trên dưới, nhưng mày mắt của người Tiên Thị sâu hơn, nên làm người ta kinh diễm”.

https://thuviensach.vn

Thế rõ ràng là nói Thác Bạt Nghiêu tuấn tú hơn, Phong Quân Dương hận đến nghiến răng, khóe miệng lại nhếch lên cáo hơn, tay đủng đỉnh cởi áo ngoài ra, lộ ra phần thân trên rắn chắc cường tráng, nghiêng người chèn ép Thần Niên, thấp giọng hỏi nàng: "Thế này thì sao?".

Năm đó ở trong núi, nàng nói muốn trị thương cho chàng, chàng cũng cởi áo ra như thế, để trần thân trên, không ngờ nàng lại nhìn ngây cả người, đến cây đuốc trong tay rơi xuống đất cũng không phát hiện.

Vì tranh ai tuấn tú hơn mà chàng lại cởi áo cám dỗ nàng, Thần Niên cố nén cười, làm ra vẻ háo sắc, ngượng ngập nói: "Vậy chàng phải cởi cả quần nữa mới tiện so sánh". Nói xong, không chờ Phong Quân Dương nói gì, Thần Niên đã nhanh chóng nhào vào chàng, mắt sáng long lanh, cắn cắn môi môi nói, "A Sách, hôm nay thiếp muốn ở trên".

Chỉ một câu này, ánh mắt Phong Quân Dương đã sầm xuống, dùng hai tay giữ chặt thắt lưng nàng, giọng hơi khàn: "Được, có điều giao hẹn ba điều, không được chơi xấu, không được làm biếng, không được bỏ cuộc giữa chừng".

Thần Niên cười khì khì, gật đầu đồng ý.

Hai người lại quấn quýt đến nửa đêm, hôm sau, mãi giờ Ngọ Phong Quân Dương tan triều về nhà, Thần Niên vẫn nằm trên giường chưa chịu đứng dậy. Phong Quân Dương vừa thương xót vừa hả dạ, leo lên giường mặc y phục lại cho nàng, giáo huấn: "Tuy là không có nội lực, nhưng cũng không thể yếu ớt thế được, từ giờ trở đi thói quen tập đánh quyền mỗi sáng phải được lặp lại".

Rõ ràng là chàng không biết tiết chế lại bảo nàng yếu ớt quá mức, Thần Niên không chịu trả lời, chỉ liếc xéo chàng.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương cười xấu xa, cố tình hỏi nàng: “Nhìn gì? Ta nói sai chắc?”.

Thần Niên đương nhiên không chịu mắc lừa, đong đưa mắt, hỏi chàng: “A Sách, trên triều chàng cũng hay lải nhải thế sao? Chẳng lẽ có thể so với mấy ông già râu bạc rồi?”.

Phong Quân Dương ở trên triều sao có thể như thế! Chàng không nói nhiều, bên môi luôn giữ nụ cười thản nhiên. Nhưng nếu một ngày nào đó nụ cười thản nhiên này bất chợt không còn nữa, hoặc là cười thật thâm sâu thì không biết sẽ có bao nhiêu người kinh hồn bạt vía. Mà việc này, Thuận Bình tâm đắc nhất.

Thần Niên vẫn đang liếc chàng, Phong Quân Dương duỗi ngón tay búng lên trán nàng một cái: “Nói hươu nói vượn”.

Thần Niên vội lấy hai tay bưng trán, đề phòng chàng búng mình tiếp, miệng kêu lên: “Thiếp chưa từng thấy chàng nói chuyện với họ ra sao, cho dù nói sai cũng không nên trách thiếp”.

Phong Quân Dương mỉm cười, nói: “Ta biết nàng đang động não cái gì, nếu chán quá có thể theo ta đến tiền viện, nhưng trên triều đình không cho phép làm càn”.

Thần Niên bị chàng vạch trần suy nghĩ, giải thích: “Thiếp chỉ không muốn ở hậu viện xã giao với mấy quý phu nhân thôi, phải vờ vịt suy tính với mấy người ấy, chẳng thà theo chàng tính chính sự còn hơn”.

Phong Quân Dương cúi người lấy giày xỏ cho nàng, hỏi đại: “Ồ? Thế nào là chính sự?”.

Thần Niên cười đáp: “Tiêu diệt Hạ gia, ngốn sạch Tiên Thị!”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương lại sững người, giương mắt nhìn Thần Niên, một lát sau mới hỏi nàng: "Thật sự hận Hạ gia như vậy sao?".

Thần Niên nhìn thẳng vào mắt chàng, trịnh trọng gật đầu: "Hận, muốn bao nhiêu hận có bấy nhiêu hận".

Phong Quân Dương nhếch khóe môi lên, nụ cười hơi cứng lại, nhưng rồi vẫn không kiềm chế được hỏi nàng: "Còn ta thì sao?".

Hận Hạ gia như thế, vậy còn người đưa nàng về Hạ gia là chàng thì sao? Cũng hận như thế ư?

Trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, như thể đến cả không khí cũng ngưng tụ lại, Phong Quân Dương như có thể nghe được tiếng tim đập của mình, mỗi lúc một mau. Thần Niên im lặng nhìn chàng, một lúc sau mới đáp: "A Sách, thiếp vẫn yêu chàng, lúc nguy nan vẫn có thể dùng mạng mình đổi mạng chàng, nhưng, thiếp đã không còn dám yên tâm giao phía sau lưng mình cho chàng nữa".

Phong Quân Dương rũ mắt, một lúc sau mới ảm đạm cười, nhẹ giọng nói: "Ta biết".

Cả hai đều trầm mặc, chốc lát sau, chân Thần Niên đá chàng nhè nhẹ, cười nói: "A Sách, chàng có muốn xỏ giày cho thiếp nữa không?".

Phong Quân Dương cười cười, nắm cổ chân đi giày vào cho nàng, miệng như vô tình nói: "Thần Niên, ngày mai theo ta vào cung một chuyến đi, đại tỷ luôn muốn gặp nàng".

Thần Niên không cần nghĩ ngợi đáp luôn: "Thiếp không muốn vào cung".

Phong Quân Dương thấy hơi bất ngờ: "Vì sao?".

https://thuviensach.vn

“Sợ bị ám toán thôi! Chàng coi thiếp là vật báu trong tay, thấy thiếp nghìn tốt vạn tốt, nhưng thái hậu nương nương và Phong phu nhân chỉ e sẽ cảm thấy thiếp đoạt mối lương duyên của Vân Sinh, coi thiếp là cái gai trong mắt.” Thần Niên đứng dưới giường, khởi động tay chân đã mỏi nhừ, cười ngoái đầu lại nhìn Phong Quân Dương, hỏi chàng: “Hơn nữa, hiện bảo thiếp vào cung, ngộ nhỡ gặp Vân Sinh, thiếp nên nói gì đây?”.

Phong Quân Dương nhất thời trầm mặc. Thần Niên cười, nói tiếp: “Thật ra thiếp và Vân Sinh chẳng ai đoạt gì của ai, mà là hoàn toàn bị nhầm thân phận, nếu ngay từ đầu thiếp đến Tiên Thị, cô ấy gả cho chàng, chưa biết chừng chính là hai mối duyên lành, không biết có thể giảm bớt bao nhiêu là chuyện”.

Nghe câu này, Phong Quân Dương trong lòng không thích, không khỏi sắt mặt lại, quát khẽ: “Không được nói bậy”.

Thần Niên cười hì hì đến bên cạnh Phong Quân Dương, dùng sức ôm hông chàng, ngẩng đầu nhìn chàng, mềm giọng cầu khẩn: “A Sách tốt bụng, chàng nghĩ cách từ chối giúp thiếp, chờ sau này Vân Sinh đi rồi, thiếp lại vào cung gặp thái hậu nương nương, còn không được ư?”.

Nàng cười đùa cợt nhả với mình như thế, Phong Quân Dương lại không giận nổi, buộc lòng phải trầm mặt nói: “Có thể không vào trong cung, nhưng sau này tuyệt đối không được nói thế nữa”.

Mục đích của Thần Niên đã đạt được, tất nhiên là phải nhận lỗi, vội gật đầu như giã tỏi đồng ý, lại gần thơm chàng một cái, cười nói: “A Sách là tốt nhất! Vừa rồi thiếp cố tình nói chọc tức chàng thôi, chàng đừng tưởng thật”.

Sắc mặt Phong Quân Dương giờ mới dần tốt lên, hai tay bất giác ôm lấy Thần Niên, đang toan mở miệng trò chuyện thì lại nghe thị nữ bên ngoài bẩm báo Thuận Bình đến đây. Phong Quân Dương đành buông Thần Niên,

https://thuviensach.vn

ra khỏi cửa, Thuận Bình đang đứng ngoài hành lang, thấy chàng đi ra, vội nói: "Vương gia, Triêu Dương Tử đạo trưởng đến rồi".

Phong Quân Dương còn chưa kịp phản ứng, Thần Niên đã lao từ trong phòng ra, gấp giọng hỏi Thuận Bình: "Thật sao? Ông ở đâu?".

Thuận Bình nhoẻn cười, trộm liếc mắt nhìn Phong Quân Dương một cái, thấy chàng khẽ gật đầu mới đáp: "Đạo trưởng vừa tới nơi, đang uống trà ở ngoại viện, tiểu nhân vội đến báo tin cho người đây".

Thần Niên cảm xúc xao động, nhất thời không màng gì cả, chỉ nhấc váy chạy ra ngoài. Phong Quân Dương cũng đành phải chịu, chỉ bảo ám vệ đuổi hết đám vô công rỗi nghề trên đường rồi mới cất bước theo sau. Thuận Bình thấy thế vội đuổi theo, bẩm nhỏ với Phong Quân Dương: "Chỉ có mình đạo trưởng, không thấy sư phụ của vương phi".

Bước chân Phong Quân Dương thoáng khựng lại, hỏi y: "Có biết vì sao không?".

"Đạo trưởng không nói." Thuận Bình đáp.

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, đi theo Thần Niên tới cửa sảnh nhỏ, chần chừ một chút nhưng không bước vào, chỉ đứng ngoài một lúc rồi xoay người đến thư phòng phía sau.

Triêu Dương Tử trong phòng nghe tiếng bước chân bên ngoài đi xa dần rồi mới nhìn về phía Thần Niên, hỏi nàng: "Có chuyện gì thế? Sao lại dùng thân phận con gái Hạ gia gả cho Phong Quân Dương?".

Thần Niên bất đắc dĩ cười gượng, kể lại từng chuyện đã xảy ra sau khi Triêu Dương Tử rời khỏi Nghi Bình cho ông nghe. Triêu Dương Tử không ngờ sự việc lại rối rắm phức tạp như thế, nhất thời nghe mà sửng sốt, đến khi có phản ứng liền bảo Thần Niên đưa cổ tay cho ông xem, ngón tay đặt

https://thuviensach.vn

nhẹ lên mạch của nàng, tập trung một lát, nói: “Đúng là kì quái, kinh mạch các nơi rõ ràng rất tốt, hơn nữa còn rộng rãi hơn người thường mấy phần, nhưng sao lại trống rỗng không có chút chân khí nào”.

“Chắc là vì đơn dược kia.” Thần Niên nói, sau khi bị thương nàng nóng lòng luyện công, ăn rất nhiều “nguyên đơn” mà Bạch tiên sinh cho, nhưng không ngờ đơn dược đó không phải dùng để gia cố nguyên gốc, mà lại cải tạo kinh mạch của nàng vô cùng kì lạ, bất kể chân khí nhiều ít thế nào, chỉ cần vừa vào kinh mạch đã như trâu đất xuống biển mất tăm mất tích.

Vẻ mặt Triêu Dương Tử trầm trọng, vê râu không nói, Thần Niên thấy ông như vậy liền cười nói: “Đạo trưởng, không cần buồn vì thế. Nửa năm qua ta không có võ công vẫn sống được, cũng không thấy làm sao cả”.

Triêu Dương Tử mặt không khỏi đen hơn, tức giận lườm Thần Niên một cái, nói: “Vờ vĩnh trước mặt đạo gia ta thôi, tính tình cô thế nào, đạo gia còn không biết chắc? Nếu cô có võ công, sao lại chịu ấm ức dưới đám người Hạ gia chứ!”.

“Đã là như thế, cũng chỉ có thể tự mình khuyên mình.” Thần Niên cười, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi Triêu Dương Tử: “Sao không thấy sư phụ ta đâu? Bà không đi cùng ngài sao?”.

Triêu Dương Tử không khỏi trầm mặc, một lát sau mới bảo Thần Niên: “Tình hình của sư phụ cô không tốt lắm, cũng không tốt hơn cô là bao. Chân khí trong cơ thể cô không còn sót lại chút gì, hoàn toàn tương phản với bà ta, chân khí phát động, kinh mạch muốn nứt ra”.

Thần Niên nghe thế cả kinh: “Sao có thể thế được?”.

Triêu Dương Tử sầm mặt nói: “Ta đã nói sớm Ngũ Uẩn thần công không phải thứ gì tốt đẹp, luyện đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi nước tẩu hỏa nhập ma, bà ta lại cố tình không nghe, chỉ một lòng một dạ muốn luyện

https://thuviensach.vn

thành thần công. Giờ chân khí trong người xáo động rối loạn, không biết một ngày nào đó kinh mạch phát nổ, người cũng tiêu đời".

"Không phải còn có Tuệ Minh đại sư sao?" Thần Niên hỏi.

Nghe Thần Niên nhắc tới Tuệ Minh, Triêu Dương Tử lại hừ một tiếng, nói: "Lão hòa thượng ấy có biết tí võ công nào đâu, suốt ngày chỉ biết nói mấy thứ xằng xiên lừa đảo, có ích quái gì!".

Tịnh Vũ Hiên luyện thần công đến tầng cuối cùng thì chững lại không lên được nữa, cũng là vì nguyên nhân này nên Triêu Dương Tử mới đưa bà đến Vân Tây, muốn quay lại sư môn lật lại bộ bút ký sư phụ để lại xem có tìm được cách giải quyết hay không. Nhưng chưa tìm được cách thì chân khí trong cơ thể Tịnh Vũ Hiên đã không chịu khống chế nữa. Triêu Dương Tử bó tay, muốn dùng châm phế môn Ngũ Uẩn thần công này đi, không ngờ lần này Tịnh Vũ Hiên lại sống chết không chịu, thà chết cũng phải luyện thần công.

Tính khí cả hai người đều không dễ chịu gì, nói chưa đầy vài câu đã đàm phán bất thành, Tịnh Vũ Hiên điên lên, bỏ lại Triêu Dương Tử một mình chạy mất. Triêu Dương Tử sợ bà gặp chuyện, đang đi tìm khắp nơi thì bị người Phong Quân Dương phái đi tìm được, mời ông về Thịnh Đô.

Thần Niên nghe xong, vội hỏi Triêu Dương Tử: "Vậy sư phụ ta đang ở đâu? Có tin tức gì không?".

Triêu Dương Tử lắc đầu nói: "Tuy bà ta đã rơi vào đường cùng, nhưng võ công còn đó, lại có lòng muốn trốn ta, làm sao ta có thể tìm được hành tung".

Thần Niên nghĩ ngợi, trầm giọng nói: "Ta tìm Phong Quân Dương giúp đỡ, phái thêm một số người nữa ra ngoài tìm, thế nào cũng tìm được tung tích của sư phụ".

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử bất giác cười gượng, nói: “Với võ công của sư phụ cô, cho dù tìm được, chỉ cần bà ta không chịu tấn công thì chúng ta cũng không làm gì được”. Ông ngừng lại một chút mới nói tiếp, “Trước kia bà ta đã từng nói, nếu ta ám toán bà ta, tấn công bà ta như lần trước, bà ta sẽ một đao làm thịt ta trước rồi sau đó tự sát”.

Thật sự giống với những lời Tịnh Vũ Hiên sẽ nói ra, Thần Niên nghe thế trầm mặc, hồi lâu không nói gì.

Triêu Dương Tử lòng buồn vô hạn, tức giận khoát tay áo, nói: “Không nhắc đến nữ ma đầu kia nữa, nói xem cô có dự tính gì trước đã. Cô có muốn theo ta rời khỏi chốn thị phi này không? Nếu muốn đi, đạo gia sẽ nghĩ cách làm cho mọi người trong phủ đại tướng quân này ngất hết, lúc đó cô hãy cùng ta nghênh ngang bỏ đi, cho Phong Quân Dương tức chết!”.

Ngay cả khi Tịnh Vũ Hiên không sao, Thần Niên cũng không muốn liên lụy hai người họ, huống chi giờ lại đang trong tình cảnh này. Nàng nở nụ cười, lắc đầu nói: “Hiện ta sống rất tốt, không định đi”.

Triêu Dương Tử liếc nàng, hỏi: “Cô thật sự không so đo tiểu tử đó lừa gạt mình, quên hết chuyện xưa sao?”.

Thần Niên lặng đi một chốc, miệng lại cất lên điệu cười mỉa mai, thấp giọng nói: “Sao có thể quên hết được? Trong lòng luôn có một cái gai đâm vào, có điều chờ khi trái tim sắt đá, cũng không thấy gì cả”.

Nàng không muốn đàm luận việc này với Triêu Dương Tử, chuyển đề tài, nói: “Đạo trưởng không cần nhọc lòng vì ta nữa, còn một việc khác cần ngài ra tay giúp đỡ. Ta có một người bạn từ thuở bé, cậu ấy bị Quỷ thủ Bạch Chương hạ độc, xin đạo trưởng hãy xem giúp cậu ấy, nghĩ cách giải được độc ấy mới tốt”.

https://thuviensach.vn

“Quỷ thủ Bạch Chương?” Triêu Dương Tử bất giác cau mày, “Mười mấy năm trước ta đã từng nghe tên người này, nghe nói thủ đoạn cực kì ti tiện tàn nhẫn, ra tay không bao giờ để lại nhân chứng sống nên mới có cái danh Quỷ thủ. Có điều y chỉ là hoa quỳnh sớm nở tối tàn trong giang hồ năm đó, vừa mới có tiếng tăm thì đã hoàn toàn mất tích, ai nấy chỉ cho rằng y bị kẻ thù giết, không ngờ lại được Hạ gia nuôi trộm”.

Thần Niên nói: “Đạo trưởng không biết, người này mặt mũi hiền lành, dáng vẻ ôn hòa, lần đầu tiên gặp mặt đều cảm thấy ông ta là người tốt, không hề thấy chút ti tiện tàn nhẫn nào”.

Triêu Dương Tử nghe thế cười nhạt, nói: “Nha đầu, cô thích nhất là trông mặt mà bắt hình dong đấy. Người khác ta không nói, chỉ nói tiểu tử Phong Quân Dương thôi, ngoại trừ tướng mạo hơn người ra, hắn có chỗ nào tốt? Ngoài mặt thì có vẻ khiêm tốn, trong bụng lại toàn mưu ma chước quỷ, tính khí đã âm tàn, thủ đoạn càng thâm độc, chẳng có chút thẳng thắn quang minh nào. Tính nết cô như thế, chẳng hiểu sao lại thích hắn nữa!”.

Ông nói tuy khó nghe nhưng đều là sự thật, Thần Niên nghe thế cúi đầu, trầm mặc im lặng. Triêu Dương Tử thấy lại mềm lòng, hừ lạnh một tiếng, nói: “Thôi đi, hiện giờ nói mấy chuyện này cũng vô ích, may mà tiểu tử này cũng coi như không phải xấu tính hoàn toàn, ít nhất cũng coi như si tình với cô”.

Triêu Dương Tử không nhịn được lại nhướng mày, tức giận lườm Thần Niên một cái, nói: “Chuyện nội lực của cô không nên gấp gáp, chờ ta cân nhắc kĩ càng đã, chưa biết chừng có thể chữa trị lại kinh mạch cô một lần nữa. Còn nữa, bằng hữu của cô hiện đang ở đâu? Gọi nó ra đây, bản thân ta muốn xem xem Bạch Chương có bản lĩnh gì, có thể dùng những thứ độc gì!”.

“Cậu ấy hiện đang nằm trong tay Hạ gia, ta phải sắp xếp một chút mới có thể gặp được cậu ấy.” Thần Niên phân vân một lát, lại nói. “Chi bằng thế

https://thuviensach.vn

này, đạo trưởng cứ ở lại chỗ ta trước đã, ta bảo Phong Quân Dương phái người đi tìm tung tích của sư phụ. Sư phụ gây thù với nhiều người trên giang hồ, việc này phải âm thầm tiến hành, chờ khi có tin tức xác thực, chúng ta lại đi tìm bà".

Thiên hạ lớn dường này, nếu có thể mượn thế lực của Phong Quân Dương, tất nhiên là tốt hơn Triêu Dương Tử tự mình đi tìm. Triêu Dương Tử chậm rãi gật đầu, nói: "Trước mắt cũng chỉ có thể làm thế thôi".

Hai người lại nói chuyện một chập nữa, nghe có tiếng bước chân bên ngoài đến gần, ra là Thuận Bình đến truyền lời, "Vương gia đã chuẩn bị tiệc rượu, lệnh cho tiểu nhân mời đạo trưởng qua đó". Y nói xong lại nhìn Thần Niên, cung kính nói, "Vương gia bảo tiểu nhân chuyển lời cho vương phi, nói tiền viện đông người phức tạp, xin vương phi về đổi y phục rồi hẵng đến".

Cách ăn vận của Thần Niên quả thật không thích hợp xuất hiện ở tiền viện, bèn nói với Triêu Dương Tử: "Đạo trưởng đi trước đi, lát nữa ta sẽ đến sau".

Thuận Bình nghe vậy vội khom người dẫn Triêu Dương Tử đến bàn tiệc. Phong Quân Dương đã đến trước rồi, hàn huyên vài câu với Triêu Dương Tử rồi mời ông vào chỗ. Tính nết Triêu Dương Tử tuy nóng nảy song cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thái độ kính cẩn quá đà của Phong Quân Dương, không khỏi hồ nghi nhìn chàng, hỏi: "Ngươi có việc gì muốn xin ta à?".

Phong Quân Dương nghe thế tủm tỉm cười, phất tay đuổi hết người hầu xung quanh, nói: "Thực không dám giấu giếm, quả tình có một chuyện muốn xin đạo trưởng". Chàng nói đến đây bất giác dừng lại, gương mặt tuấn tú hơi đỏ lên, "Ta và Thần Niên đều đã không còn nhỏ nữa, đến nay vẫn chưa có con nối dõi, không biết đạo trưởng có thể kê vài thang thuốc, để Thần Niên sớm ngày hoài thai".

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử thật sự bất ngờ, mở miệng sững sờ một lát, rồi mới hỏi Phong Quân Dương: “Các ngươi thành thân bao lâu rồi?”.

Phong Quân Dương đáp: “Hôm nay là ngày thứ tư”.

Triêu Dương Tử tức đến nỗi suýt nữa nhảy khỏi ghế, khó tin trừng mắt nhìn Phong Quân Dương, nói: “Vừa mới được bốn ngày, ngươi đã sốt ruột? Nếu bây giờ con bé có thai mới là gặp quỷ đấy?”.

Phong Quân Dương cũng quá mức nóng vội, hận Thần Niên không thể lập tức có thai nên mới đưa ra thỉnh cầu đó với Triêu Dương Tử. Giờ nghe Triêu Dương Tử nói thế, chàng khó tránh khỏi ngại ngùng, nhưng cũng không nói gì nữa.

Triêu Dương Tử thấy chàng như vậy, không khỏi thở dài, nói: “Ta biết ngươi có tâm tư gì, ngươi muốn dùng đứa bé buộc chặt Thần Niên, ta đoán đúng chứ?”.

Môi Phong Quân Dương nở nụ cười gượng gạo, nhẹ giọng nói: “Đạo trưởng đoán rất đúng, ngài cũng biết, trước kia ta phụ Thần Niên quá nhiều, hiện Thần Niên tuy đã gả cho ta, nhưng trong lòng ta vẫn rất bất an, thầm nghĩ nếu hai chúng ta có con, khi nào nàng muốn đi sẽ có nhiều thứ để nhớ hơn”.

Lời nói của chàng làm người khác nghe mà xót xa, Triêu Dương Tử tuy không thích chàng, nhưng cũng nhận ra chàng dành tình cảm sâu sắc cho Thần Niên. Nói cho cùng, Triêu Dương Tử và Thần Niên đều là cái tính thích mềm không thích cứng. Phong Quân Dương tỏ ra yếu thế thế này, cơn thịnh nộ của Triêu Dương Tử với chàng cũng vơi đi vài phần, lại nghĩ Thần Niên đã muốn bước tiếp cùng Phong Quân Dương, sớm muộn gì cũng phải có con, Triêu Dương Tử vê râu suy nghĩ một phen, rồi nói: “Ngươi duỗi cổ tay ra đây”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nghe vậy giật mình đánh thót rồi mới đưa cổ tay sang, miệng lại nói: “Đạo trưởng, thân thể của ta lúc nào cũng cường tráng”.

“Nói nhảm ít chứ!” Triêu Dương Tử chỉ đặt tay lên mạch Phong Quân Dương, chưa đầy chốc lát đã thu tay lại, liếc mắt nhìn Phong Quân Dương, chế nhạo: “Hai ngày nay đúng là ngươi cũng dốc ra không ít sức lực”.

Phong Quân Dương nghe ra ý giễu cợt trong lời ông, khuôn mặt khôi ngô đỏ bừng, nói: “Là sốt ruột ấy mà”.

“Việc này không phải cứ sốt ruột là được.” Triêu Dương Tử cười hì hì, ý bảo Phong Quân Dương đưa tai sang, ông ghé sát vào tai Phong Quân Dương dặn dò vài câu, rồi bảo, “Nhất mực quấn quýt si mê cũng không được, tính ngày thật chuẩn, còn phải nghỉ ngơi giữ sức vài ngày, hai người các ngươi đều khỏe mạnh, yên tâm, sẽ có con nhanh thôi”.

Phong Quân Dương nghe vậy liên tục gật đầu, hỏi tiếp: “Thế có cần uống thuốc thang nữa không?”.

“Khỏi cần.” Triêu Dương Tử lắc đầu, đang muốn nói tiếp thì Thần Niên và Thuận Bình từ ngoài đi vào, cười tiếp lời: “Khỏi cần cái gì? Đạo trưởng và vương gia nói gì thế?”.

Triêu Dương Tử đang toan trả lời thì Phong Quân Dương đã cướp lời: “Không có gì, Thuận Bình bụng dạ không tốt, muốn bảo đạo trưởng khai cho thang thuốc, đạo trưởng nói khỏi cần”.

Nói xong, liền liếc mắt nhìn Thuận Bình đi theo sau Thần Niên. Thuận Bình phản ứng cực nhanh, lập tức hùa theo: “Đạo trưởng đã nói không cần, vậy nhất định là không cần rồi. Tiểu nhân cũng thấy không phải việc gì to tát, có lẽ mấy đêm trước ngủ không đắp chăn nên bị lạnh bụng”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử nghe chủ tớ hai người mở miệng nói dối dễ như bỡn, lừa gạt Thần Niên như thế, bất giác hừ lạnh một tiếng, bực dọc nói: "Ta bỗng thấy vẫn nên uống thuốc gì đó thì hơn, cũng không cần sắc thuốc gì cả, ta đây có thuốc viên, bảo Thuận Bình uống luôn là được".

Ông nói xong, thật sự lôi một viên thuốc trong ngực ra, đưa cho Thuận Bình. Thuận Bình đoán thuốc này nhất định không tốt đẹp gì, bất giác khổ sở nhăn mặt, tội nghiệp nhìn về phía Phong Quân Dương: "Vương gia...".

Thần Niên thấy tình hình khác thường, cũng không lên tiếng, chỉ nhìn Thuận Bình rồi lại nhìn Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương giờ chỉ có thể vứt bỏ Thuận Bình, mỉm cười nói với Thuận Bình: "Đã là thuốc đạo trưởng cho, còn không nuốt mau lên".

Thuận Bình bất đắc dĩ, cố gắng gượng cười uống viên thuốc kia, không ngờ vừa mới nuốt trôi, chợt nghe Thần Niên nói: "Đạo trưởng, một viên liệu có đủ không? Ngài đừng có keo kiệt, cho thêm vài viên đi!".

Thuận Bình sợ đến mức nhảy dựng lên, vội nói: "Đủ rồi, thật sự đủ rồi!", nói xong cũng không dám ở lâu nữa, vội vàng lui xuống.

Dáng vẻ y như thế làm mấy người trong phòng phì cười. Thần Niên ngồi xuống cạnh Phong Quân Dương, mỉm cười liếc chàng, sẵng giọng: "Nhất định là chàng lại lừa thiếp".

Nàng đã đổi sang kiểu ăn mặc của nam tử, thân vận áo bào màu thiên thanh, eo thắt đai ngọc, làm bật lên vẻ tuấn tú hơn người, tựa linh lan cây ngọc. Phong Quân Dương nhác trông vừa tự hào vừa vui mừng, thấy nàng cười như có như không liếc xéo mình, lòng lại càng rục rịch, chỉ hận không thể thầm đưa tay véo nàng một cái mới được. Chàng cố nhịn xuống, hắng hắng giọng, dịu dàng nói: "Nàng đừng uống rượu, ta với đạo trưởng uống là được rồi".

https://thuviensach.vn

Vừa mới dứt lời, Triêu Dương Tử không kìm được lạnh hết cả gáy, giận dữ nói: “Thôi đừng có chua loét thế đi, ghê hết cả răng ta rồi”.

Phong Quân Dương không để tâm mỉm cười, nâng chén mời rượu Triêu Dương Tử. Triêu Dương Tử tâm tư đơn thuần, Phong Quân Dương lại cố tình lấy lòng, chỉ mới nói được vài câu, không khí trên bàn tiệc đã vô cùng hòa hợp.

https://thuviensach.vn

29

Mượn dao giết người

Cùng lúc đó, trong tẩm cung thái hậu, Phong thái hậu lấy khăn che miệng, nhỏ giọng khóc thút thít, nói: “Con bé này, sao lại bướng bỉnh như thế! Muội có biết để xe duyên cho muội và A Sách, cô đã nếm bao nhiêu khổ sở, mất bao nhiêu sức lực không?”.

Vân Sinh an vị trên đôn hoa trước giường, hơi cúi đầu, miệng mang nét quật cường, trầm mặc không nói.

Phong thái hậu đưa mắt nhìn cô một cái, lau nước mắt, lại khổ tâm khuyên nhủ: “Cho dù muội không nghĩ cho muội cũng phải nghĩ cho mẫu thân mình. Quan hệ giữa bà và phụ thân muội thế nào, muội hẳn rõ hơn ta. Năm xưa vì sao bà phải xuống tay với một đứa bé chưa đầy hai tuổi? Lúc bà ở Vân Tây chúng ta cũng là một nữ tử dịu dàng thuần khiết, vì sao gả vào Hạ gia lại đột nhiên độc ác lên? Bà vì tranh chức trưởng nữ cho muội, để muội có thể gả cho A Sách, sống trọn đời yên vui! Cả đời này của cô là sống vì muội đấy!”.

Vân Sinh mím môi, một lúc lâu sau mới từ từ thả lỏng, nói: “Người trong lòng biểu ca là Tạ tỷ tỷ, từ bấy đến giờ vẫn luôn là tỷ ấy, cho dù muội có chặn ngang tiến vào, cuối cùng cũng sẽ chỉ rơi vào kết cục giống mẫu thân muội”.

“Trong lòng A Sách có muội!” Phong thái hậu nhất thời quên cả khóc lóc, nhoài người sang cầm hai tay Vân Sinh. “Vân Sinh, muội và A Sách là thanh mai trúc mã từ tấm bé, sao có thể so sánh với cha mẹ muội? Muội

https://thuviensach.vn

ngẫm xem, nếu trong lòng nó không có muội, sao lại phái người cướp muội về Thịnh Đô? Nha đầu ngốc, muội ở bên cạnh Thác Bạt Nghiêu ba năm, thế gian này có bao nhiêu nam tử không để ý điều này chứ? Chỉ riêng A Sách, nó biết tường tận tình hình, xót muội thương muội còn không kịp, tuyệt đối sẽ không xem thường muội".

Vân Sinh nghiêm mặt nói: "Đại tỷ tỷ, muội nghĩ rồi, kể cả không đi theo biểu ca, muội vẫn sống rất tốt".

Phong thái hậu khuyên cô lâu như thế, thấy cô vẫn khăng khăng nói một câu này, bất giác lộ vẻ tức giận, bực bội nói: "Con bé này, sao không chịu nghe ta khuyên! Tạ Thần Niên không chỉ cướp một biểu ca của muội, còn cướp cả thân phận của muội, cướp cả Hạ gia!".

Trong lòng Vân Sinh vốn có vài phần kiêu ngạo, ở Tiên Thị mấy năm nay, tính cách càng thêm cương nghị, nghe thế bèn nói: "Vậy muội cho tỷ ấy! Bất kể thế nào, phụ thân vẫn là phụ thân của muội, mẫu thân vẫn là mẫu thân của một mình muội, người muội thực sự để ý và người thực sự để ý đến muội, tỷ ấy đều không cướp được!".

Phong thái hậu á khẩu không nói nên lời, Vân Sinh thấy dáng vẻ nàng như vậy, chỉ cho là nàng sốt ruột thay mình, liền nói: "Đại tỷ tỷ, muội biết tỷ tốt với muội, nhưng tỷ có từng nghĩ đến không? Hiện giờ trong lòng biểu ca toàn hình bóng Tạ tỷ tỷ, nếu muội cứng rắn chen vào, chỉ làm huynh ấy sinh ghét. Còn không bằng lui về phía sau một bước, khiến huynh ấy cảm thấy muội hiểu chuyện, trong lòng còn thương tiếc".

Lời Vân Sinh nói rất đúng, nếu đổi lại là Phong thái hậu, e là cũng lấy lùi làm tiến như thế. Nhưng trước mắt Phong thái hậu còn có mưu tính khác trong lòng, đương nhiên không chịu từ bỏ ý đồ. Nàng cụp mắt xuống, nói với Vân Sinh: "Vân Sinh, muội đừng trách đại tỷ tỷ bất công, ta muốn để muội ở bên cạnh A Sách như vậy, ngoại trừ việc ta chăm muội lớn lên, ta một lòng thích muội, mà còn vì đệ đệ hồ đồ kia của ta!".

https://thuviensach.vn

Vân Sinh ngây người, bất giác hỏi: “Đại tỷ tỷ, tỷ nói thế là ý gì?”.

Phong thái hậu khẽ thở dài, nói: “A Sách say đắm Thần Niên, nhưng Tạ Thần Niên đã có đối tượng trong lòng rồi, hiện giờ cô ta đi theo A Sách, chẳng qua là bởi bị cha muội ép bức, không thể không góp vui lấy lệ với A Sách thôi”.

Vân Sinh nghe thế, ngoài kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “Tạ tỷ tỷ đã có đối tượng trong lòng?”.

Phong thái hậu điềm nhiên như không nhìn Vân Sinh, hỏi cô: “Muội có biết việc đại quân Tiên Thị vào quan ải?”.

Vân Sinh gật đầu, đúng là vì Thác Bạt Nghiêu dẫn quân rời khỏi Thượng Kinh nên Hạ Trăn mới có thể nhân cơ hội này cứu cô ra khỏi vương đình. Cũng là vì Tiên Thị xuôi Nam, sắp sửa giao tranh với Hạ gia nên mới làm cô hạ quyết tâm quay về Thái Hưng, đồng sinh cộng tử với gia tộc.

“Vậy muội có biết Bộ Lục Cô Kiêu, tướng tiên phong dưới trướng Thác Bạt Nghiêu không?” Phong thái hậu hỏi tiếp.

Vân Sinh không những biết mà còn từng gặp người này bên cạnh Thác Bạt Nghiêu rồi, bèn nói: “Người này có tên Hán là Lục Kiêu, lúc muội ở Thanh Châu đã từng gặp hắn, lúc hắn ở bên cạnh Tạ tỷ tỷ”.

“Người trong lòng Tạ Thần Niên, chính là Lục Kiêu này đó.” Bên môi Phong thái hậu treo một nụ cười gượng gạo, lại nói, “Ta cũng mới biết việc này gần đây thôi. Năm Vĩnh Ninh thứ hai, sau khi Tạ Thần Niên rời khỏi A Sách, người tên Lục Kiêu này luôn ở cạnh cô ta, hai người họ đã nảy sinh tình cảm lâu rồi. Đệ đệ ngốc của ta, nghe nói Tạ Thần Niên thay lòng đổi dạ, lại không quản ngàn dặm đường xa đuổi tới, không biết dùng cách nào lại khiến cho Lục Kiêu trở về Tiên Thị”.

https://thuviensach.vn

Lục Kiêu quả thật quay lại Tiên Thị năm Vĩnh Ninh thứ tư, nhanh chóng biến thành thiếu chủ của Bộ Lục Cô bộ, rất được Thác Bạt Nghiêu tín nhiệm. Việc này Vân Sinh có biết, hiện nghe Phong thái hậu nói vô cùng chắc chắn, lại nghĩ tới ở Tiên Thị nghe được tin đồn, bất giác ngơ ngẩn nói: "Chẳng trách Lục Kiêu một mực không chịu thành thân, thì ra hắn cũng thích Tạ tỷ tỷ".

Phong thái hậu nhìn nàng hai cái, nói tiếp: "Tạ Thần Niên và Lục Kiêu lưỡng tình tương duyệt, lại bị A Sách tự nhiên chia rẽ, sao có thể thích nó được? Bây giờ, chẳng qua là cô ta lá mặt lá trái với nó thôi, nếu muội không tin, cứ đi hỏi Thập Nhị ca của muội, trong tay gã đang giữ một kẻ tên Diệp Tiểu Thất, chính là vì tên này nên Thần Niên mới chịu gả cho A Sách".

Phong thái hậu nói nửa thật nửa giả một phen, làm Vân Sinh tin tưởng không nghi ngờ gì, cô không nói nên lời hồi lâu, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: "Họ không nên làm thế".

"Đúng là không nên, cha muội không nên buộc Tạ Thần Niên gả cho A Sách, A Sách cũng không nên cố chấp lấy cô ta, tự mình lừa mình!" Phong thái hậu thở dài, ngừng lại một chút, đổi giọng, tàn nhẫn nói, "Vân Sinh, đại tỷ tỷ không gạt muội, ta hận không thể giết chết Tạ Thần Niên kia, tránh để cô ta kéo A Sách xuống bùn, đau khổ cả đời!".

Vân Sinh nghe thế sợ hãi vô cùng, vội nói: "Đại tỷ tỷ, muội muốn đi gặp Thập Nhị ca".

Phong thái hậu cũng không ngăn cản, chỉ dùng lời hay cầu khẩn cô: "Vân Sinh, cân nhắc cho kĩ lời đại tỷ tỷ nói, muội với A Sách cũng là tình cảm bao năm, nếu có thể bầu bạn cùng nhau, luôn bền vững hơn người khác rất nhiều".

https://thuviensach.vn

Vân Sinh gật đầu đồng ý rồi mới theo cung nữ ra ngoài. Phong thái hậu nhìn theo bóng Vân Sinh ra khỏi cửa điện, rồi mới thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài, ngã cả người vào đệm ghế. Chưa được bao lâu, cung nữ tâm phúc đưa Vân Sinh đi đã quay lại, liếc Phong thái hậu một cái rồi thấp giọng hỏi: "Mắt thái hậu sưng đỏ cả rồi, có cần nô tì đi sao ít thuốc sáng mắt cho người thoa không ạ?".

Phong thái hậu mỉm cười lắc đầu: "Chẳng qua chỉ là chảy vài giọt nước mắt, chưa đến tối sẽ ổn thôi, rảnh đến mức đi sao thuốc, nếu để người ta biết, không biết sẽ có rắc rối gì nữa?".

Cung nữ kia không nói gì thêm nữa, chỉ lại gần nhẹ nhàng đấm chân cho Phong thái hậu. Phong thái hậu chợp mắt một lát, đột nhiên khẽ cười giễu một tiếng, mỉa: "Cha mẹ như vậy mà lại có thể nuôi được một đứa con gái như thế, thế mà con bé còn có thể sống tốt ở Tiên Thị ba năm. Ngươi bảo nó là đại trí giả ngu hay là có thần linh phù hộ?".

Cung nữ suy ngẫm một lát, cẩn thận đáp: "Nô tì thấy Vân Sinh tiểu thư thật sự không giống như kẻ tâm cơ thâm trầm".

Phong thái hậu nghe thế cười nhạt, nói thầm: "Con bé càng thuần khiết càng tốt. Kẻ tốt bụng làm việc xấu mới khiến người khác không thể nói năng được gì nhất".

Cung nữ kia cũng là người khôn ranh giả dối, nhưng lúc này cũng không đoán được tâm tư của Phong thái hậu, chần chừ một chút bèn nói: "Nô tì không hiểu, chẳng qua chỉ là giết một tên Diệp Tiểu Thất, thái hậu cần gì phải để tâm nhiều?".

Phong thái hậu mỉm cười, nói chậm chạp: "Không nên coi thường tên Diệp Tiểu Thất này, chỉ cần y chết trong tay Hạ gia, Tạ Thần Niên và Hạ gia sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt. Sau này, có một vị vương phi căm hận Hạ gia

https://thuviensach.vn

như thế ở đây, đại tướng quân của chúng ta và Hạ Trăn cũng không thể đứng chung một thuyền nữa".

Cung nữ nghe xong cái hiểu cái không, nhưng thấy Phong thái hậu nhắm mắt, cũng không dám hỏi nữa, chỉ tự mình suy nghĩ.

Lại nói đến Vân Sinh, được thị vệ trong cung đưa về Hạ phủ, vừa nhìn thấy mặt Hạ Trạch, còn chưa kịp nói một lời mà nước mắt đã giàn giụa. Hạ Trạch và cô lớn lên bên nhau từ nhỏ, trước nay rất thân thiết, gã ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: "Nha đầu ngốc, khó khăn lắm mới về được, khóc cái gì mà khóc?".

Vân Sinh nghe xong câu này lại càng khóc òa lên. Hạ Trạch dở khóc dở cười, lựa lời dỗ dành cô vài câu, cười bảo: "Lau nước mắt nước mũi đi nhanh lên nào, để Thập Nhị ca nhìn cho kĩ, xem có xinh hơn chút nào không?".

Lúc huynh muội hai người chia lìa, Vân Sinh vẫn chưa tới tuổi cập kê(*), hiện đã là cô nương mười tám tuổi, vóc dáng tướng mạo đều đã thay đổi rất nhiều. Hạ Trạch có chân tình với ít người, chỉ riêng Vân Sinh là ngoại lệ, thật sự coi cô như em gái ruột, gã cẩn thận nhìn mặt mũi Vân Sinh một phen, đôi mắt cũng bất giác nóng lên, cố tình trêu Vân Sinh: "Ôi giời, cô nương nhà người ta đều là nữ đại thập bát biến(**), càng thay đổi càng đẹp, sao muội lại càng ngày càng xấu thế này?".

(*) *Tức tuổi cái trâm, người con gái khi tới tuổi 15 sẽ cài trâm, tỏ là đã đến tuổi lấy chồng.*

(**) *Ý chỉ thiếu nữ trong độ tuổi dậy thì, cả tướng mạo lẫn tính cách đều thay đổi rất nhiều.*

Vân Sinh bị gã trêu mà nín khóc mỉm cười, sẵng giọng: "Thập Nhị ca!".

Hạ Trạch cười nói: "Vẫn là cười đẹp hơn, sau này không cho khóc nữa".

https://thuviensach.vn

Mấy năm nay tuy Vân Sinh ở Tiên Thị nhưng Hạ Trạch vẫn luôn âm thầm để ý tới cô, cũng biết đại khái nên không hỏi chuyện giữa cô và Thác Bạt Nghiêu, chỉ hỏi qua loa vài câu về tình hình trên đường đi, lại nói: "Đại quân Tiên Thị áp sát, ta vốn phải quay về sớm, chỉ là vì muốn gặp muội một lần nên mới lần lữa đến tận bây giờ. Muội nói thật với Thập Nhị ca, muội có thật lòng muốn về nhà không?".

Hạ Trăn đã biết con gái ở Tiên Thị từ lâu, không biết vì duyên cớ nào lại không hề dốc sức nghĩ cách cứu giúp, mãi đến khi Thác Bạt Nghiêu lĩnh quân xuôi Nam mới cứu cô ra. Với phụ thân, Vân Sinh không phải không có chút oán hận, nhưng hiện Hạ gia gặp nguy nan, cô không thể không đếm xỉa đến. Vân Sinh nghĩ ngợi, đáp: "Là thật lòng muốn về. Bất kể thế nào, muội vẫn là con gái nhà họ Hạ, sao có thể không để ý đến sống chết của Hạ gia".

Hạ Trạch nghe thế giật mình, bất giác mỉm cười khe khẽ, nói: "Không biết thúc phụ tính toán thế nào mà lại không đoái hoài đến cô con gái một lòng một dạ vì Hạ gia như muội, lại đi ép buộc đứa con gái hết lòng oán hận Hạ gia gả cho Phong gia".

Vân Sinh nghe gã nói đến đây, không nhịn được hỏi: "Thập Nhị ca, Tạ tỷ tỷ thật sự bị ép gả cho biểu ca?".

Hạ Trạch phân vân một chút, gật đầu đáp: "Ừ".

Vân Sinh không kiềm chế được hỏi tiếp: "Thế Diệp Tiểu Thất là ai?".

Cô bỗng hỏi đến Diệp Tiểu Thất, trong lòng Hạ Trạch bất giác dao động, cười một cái, đáp: "Trước kia chẳng qua chỉ là một sơn tặc trong núi Thái Hành, cũng coi như có chút tình ý với Tạ Thần Niên".

Vân Sinh lưỡng lự một lát, hỏi: "Thập Nhị ca, có thể cho muội gặp Diệp Tiểu Thất một lần không?".

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch khá bất ngờ, ngẫm nghĩ liền đoán ra nhất định là Phong thái hậu đã nói gì đó với cô. Gã và Phong thái hậu đều biết Diệp Tiểu Thất là điểm yếu của Thần Niên, nhưng không ai dám động vào, chính là vì sợ chạm vào giới hạn của Phong Quân Dương . Giờ xem ra, Phong thái hậu muốn mượn tay Vân Sinh?

Đây là một cách không tồi, nhưng, nếu lợi dụng Vân Sinh như thế, tuy Phong Quân Dương niệm tình cũ không giết cô, nhưng cũng hoàn toàn chấm dứt tình cảm giữa hai người họ. Nhất thời, trong lòng Hạ Trạch dao động không yên.

Vân Sinh nhìn Hạ Trạch một mực im lặng, không nhịn được cất tiếng gọi gã: "Thập Nhị ca?".

Một tiếng "Thập Nhị ca" này làm Hạ Trạch thoáng mềm lòng, từ nhỏ cô đã gọi gã như thế, luôn đi theo sau gã, như cái đuôi nhỏ muốn bỏ cũng không xong. Gã hơi sầm mặt lại, nói với Vân Sinh: "Vân Sinh, muội đã quyết định về nhà thì đừng lo chuyện bao đồng nữa, bọn họ tốt hay xấu thì có liên quan gì đến muội đâu?".

Vân Sinh nhìn Hạ Trạch nghiêm túc, vội cười nói: "Thập Nhị ca, huynh nghĩ nhiều rồi, muội chỉ tò mò nên mới muốn xem Diệp Tiểu Thất là ai thôi. Nếu huynh đã không cho, muội không đi nữa".

Hạ Trạch nhận ra cô nói dối, nhưng không vạch trần, chỉ bảo: "Mấy hôm nay muội đi đường, hẳn là đã mệt muốn chết rồi. Ta đã cho người quét tước tiểu viện của muội, muội nghỉ ngơi thoải mái hai hôm rồi chúng ta về nhà. Thúc phụ vẫn ở Dự Châu, ta phải đến đó thay cho ông, để ông về Thái Hưng chủ trì đại cục".

Vân Sinh ngoan ngoãn gật đầu, đáp: "Vâng, muội nghe lời Thập Nhị ca".

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hạ Trạch giờ mới dịu đi, tán dóc với Vân Sinh vài câu rồi gọi người đưa cô về viện nghỉ ngơi. Gã im lặng ngồi trong thư phòng một lúc, truyền tâm phúc đến, lạnh giọng ra lệnh: "Chuyển vài lời cho thái hậu nương nương trong cung, nói Vân Sinh là em gái ruột của ta, xin nàng ta đổi một cây đao khác mà sử dụng".

Cửa cung còn chưa đóng lại, câu này rất nhanh đã lọt vào tai Phong thái hậu, nàng nghe vậy cười nhạt vài tiếng, trào phúng: "Thế mà chúng ta không biết Hạ Thập Nhị lại trở nên có tình có nghĩa như thế cơ đấy!".

Một cung nữ chắp tay đứng bên cạnh nhận ra Phong thái hậu đã tức giận, sợ đến mức không dám thở mạnh, làm sao còn dám nói gì, chỉ cúi đầu im lặng.

Phong thái hậu nheo đôi mắt phượng, suy nghĩ một lát, đột nhiên bật cười bảo: "Nói với Hạ Thập Nhị, gã không sốt ruột, bản cung cũng không sốt ruột. Đến khi đệ đệ của bản cung nhất thống thiên hạ, bản cung chính là trưởng công chúa. Ngươi hỏi gã xem, gã có thể có gì? Tạ Thần Niên sẽ nhận gã là huynh trưởng hay A Sách sẽ nhận hắn là đại cữu ca?".

Thị nữ vội gật đầu vâng lời, xoay người ra khỏi điện.

Ánh sáng bên ngoài tối dần, dần dần, bóng đêm rốt cuộc đã bao phủ cả thành Thịnh Đô. Trong phủ đại tướng quân ở thành Nam, Thần Niên đã sai người tắt hết đèn đuốc trong viện, một mình ngồi trước cửa sổ ngắm ánh trăng bên ngoài xuất thần. Phong Quân Dương ở trên giường gọi nàng hai tiếng, thấy nàng không hề nhúc nhích, đành phải xuống giường xáp lại gần, ngả vào sau lưng nàng, mỉm cười nói: "Ta đã nói tối nay là một đêm trăng sáng sao thưa rồi mà nàng không tin, sao hả?".

Thần Niên vốn tính đêm nay bảo người đi do thám Hạ phủ, nhưng ánh trăng sáng thế này, vốn không thể giấu mình, dẫu là cao thủ khinh công cũng không tiện hành động. Nàng quay đầu lại nhìn Phong Quân Dương,

https://thuviensach.vn

nói: “A Sách, thiếp nóng ruột lắm, Vân Sinh đã trở lại, Hạ Trạch e là phải về Thái Hưng rất nhanh thôi, nếu gã đưa Diệp Tiểu Thất đi, muốn cứu về sẽ rất phiền phức”.

Phong Quân Dương cười nói: “Nha đầu ngốc, ta từng hứa với nàng sẽ cứu Diệp Tiểu Thất ra, đương nhiên sẽ nói lời giữ lời, nàng sợ gì chứ?”.

Thần Niên nghe thế bỗng cảm động, quay lại ôm cổ Phong Quân Dương, vui mừng hỏi: “A Sách, chàng đã có cách rồi phải không?”.

“Hửm?” Phong Quân Dương cúi đầu lên tiếng, nhưng chỉ mỉm cười. Thần Niên thấy chàng như thế, biết chàng cố tình làm bộ làm tịch, liền cúi sát người xuống theo ý chàng, nũng nịu nói: “Thôi mà A Sách, chàng nói với thiếp đi, chàng có cách hay gì?”.

Phong Quân Dương cười rồi mới cất tiếng: “Diệp Tiểu Thất tuy ở trong tay Hạ Trạch, nhưng Hạ Thập Nhị hiện đang ở trên địa bàn của chúng ta, cần gì phải ban đêm đi do thám Hạ phủ, dẫn người đến thẳng cửa, buộc Hạ Trạch giao Diệp Tiểu Thất ra cũng được”.

Thần Niên một lòng nghĩ muốn thần không biết quỷ không hay bảo Triêu Dương Tử giải độc cho Diệp Tiểu Thất, nhưng chưa từng nghĩ đến còn có thể thô bạo đơn giản như thế. Nàng bất giác trố mắt, hỏi: “Như thế cũng được á?”.

“Sao lại không được?” Ngón tay Phong Quân Dương nhẹ nhàng gảy áo Thần Niên, ơ hờ nói, “Giờ nàng đã có thế lực để dựa dẫm rồi, sao không bắt nạt gã đi?”.

Thần Niên nghĩ ngợi, lại hỏi: “Nhưng nếu đạo trưởng không giải được độc của Diệp Tiểu Thất thì phải làm sao?”.

https://thuviensach.vn

Nếu trở mặt với Hạ Trạch mà Triêu Dương Tử lại không giải được độc của Diệp Tiểu Thất, chẳng phải là vẫn phải quay đầu xin Hạ Trạch cứu Diệp Tiểu Thất?

"Vậy lại trả cho Hạ Trạch." Phong Quân Dương cong môi cười, "Hạ Trạch hắn không dám không cần. Đến lúc đó ta lại nghĩ cách khác, đòi thuốc giải ở chỗ Hạ Trăn cho nàng là được. Hạ Trăn chỉ dùng Diệp Tiểu Thất để ép nàng gả cho ta, nếu giờ nàng đã gả cho ta rồi, lại không nghĩ sẽ đi nữa, Diệp Tiểu Thất sẽ mất tác dụng, yên tâm, Hạ Trăn sẽ không lãng phí nhiều tâm cơ trên người y đâu, không đáng".

Thần Niên vốn rất xem trọng Diệp Tiểu Thất nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới với Hạ Trăn mà nói, Diệp Tiểu Thất lại không quan trọng như thế. Giờ nghe Phong Quân Dương nói vậy, nàng cân nhắc một lát, bất giác cười nói: "Là thiếp nghĩ lầm. Thiếp chỉ nghĩ Hạ Trăn sẽ dùng Diệp Tiểu Thất để gây khó dễ cho thiếp mà quên mất rằng lúc sắp đi ông ta từng nói rằng, bảo thiếp chân thành đối đãi với chàng. Có lẽ ông ta cũng biết, Diệp Tiểu Thất chỉ có thể dùng để khống chế thiếp chứ vô dụng với chàng".

Phong Quân Dương mỉm cười, nói: "Cũng hữu dụng với ta chứ. Nàng coi trọng Diệp Tiểu Thất, ta lại coi trọng nàng, sao lại vô dụng? Nhưng Hạ Trăn đa mưu túc trí, ông ta sẽ không làm rõ ra thôi".

Nghe nói thế, Thần Niên không khỏi ngước mắt nhìn chàng, ngơ ngẩn nói: "A Sách...".

Phong Quân Dương ngả người hôn lên hai má nàng, thở dài: "Thần Niên ngốc, nàng cũng không hiểu nhầm, chẳng qua nàng vẫn không nghĩ phải tin tưởng ta, dựa vào ta".

Nên mới quên ỷ lại vào chàng, dùng cách trực tiếp đơn giản nhất kia cứu Diệp Tiểu Thất, ngược lại còn đi tìm cách khác để cứu Diệp Tiểu Thất.

https://thuviensach.vn

Câu này của chàng đã nói trúng suy nghĩ của Thần Niên, Thần Niên không muốn tiếp lời chàng, chỉ vặn người trong lòng chàng, cười nói: "A Sách, chàng nghĩ quàng nghĩ xiên ít thôi! Bao giờ chúng ta đến chỗ Hạ Trạch đòi người? Đến lúc đó nhất định phải mang nhiều cao thủ một chút đến, để dễ bề lấn áp Hạ Thập Nhị".

"Chỉ cần nàng vui vẻ, đừng nói cao thủ, ngay cả mang binh đến bao vây Hạ phủ cũng được." Phong Quân Dương cười nói, "Nàng chờ đã, chờ ngày mai lên triều bàn việc vượt sông Bắc chiến xong, ta sẽ tự dẫn binh đi đòi người cho nàng".

Thần Niên vui như mở cờ trong bụng, vội vã đồng ý, hai tay ôm chặt cổ Phong Quân Dương, chủ động hôn chàng một cái, dỗ chàng: "A Sách, chàng thật tốt!".

Phong Quân Dương bị nàng khơi gợi lửa tình khắp người, nhưng Triêu Dương Tử đã nói muốn có con thì không thể bạt mạng, chàng không thể không cố nhịn, ghé sát vào tai Thần Niên thì thầm: "Thần Niên, nếu nàng còn dụ dỗ ta, ta sẽ lột sạch nàng ở đây đấy".

Chàng nói chữ được chữ mất, giọng điệu lại ám muội cực độ, Thần Niên nghe mà khẽ run người, khuôn mặt tức thì đỏ bừng, có phần bối rối cách xa chàng ra, mắng khẽ: "Phong Quân Dương, chàng là đồ không biết dơ".

Phong Quân Dương cười ha ha hai tiếng, thò tay túm chặt lấy nàng, trêu chọc: "Muốn chạy? Đâu có dễ thế! Nàng gọi ta một tiếng ca ca tốt, tối nay ta sẽ tha cho nàng".

Thần Niên vùng vẫy không ra, vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn Phong Quân Dương vài lần, thấy chàng vẫn không chịu buông tay, đành phải lí nhí nói: "Ca ca tốt".

https://thuviensach.vn

Không ngờ một tiếng "ca ca tốt" lại như bỏ thêm lửa lên người Phong Quân Dương, làm chút lý trí còn sót lại của chàng cháy rụi không còn lại gì. Chàng chẳng những không thả nàng ra mà tay còn vô thức dùng thêm vài phần lực, kéo nàng lại đặt xuống dưới thân, dụ dỗ rằng: "Ngoan, gọi tiếng nữa đi".

Ánh mắt chàng u tối không thấy đáy, Thần Niên đã gần da kề thịt với chàng mấy lần, sao có thể không hiểu tâm tư của chàng, sao có thể dám gọi tiếp, chỉ đẩy chàng ra, bực bội xấu hổ nói: "Phong Quân Dương, sao chàng nói mà không giữ lời thế? Chàng...".

Mới nói được nửa câu, nửa còn lại đã bị chàng chặn lại trong miệng. Bóng đêm vốn dụ người, trong lòng lại là ngọc mềm hương thắm, chàng cuối cùng không thể khống chế nổi nữa, chọc ghẹo nàng đến tận đêm khuya mới bỏ qua.

Thần Niên mệt rã rời, mơ mơ màng màng thiếp đi, sáng sớm chợt bừng tỉnh, lại nghe giọng Phong Quân Dương vang lên ngoài cửa. Giọng chàng hết sức ác lạnh trầm thấp, làm Thần Niên chớp mắt đã tỉnh táo, nàng lập tức ngồi dậy, cất giọng hỏi: "A Sách, sao thế?".

Bên ngoài bỗng chốc lắng xuống, một lúc sau mới nghe có tiếng bước chân từ ngoài chạy đến, ngay sau đó, bóng Phong Quân Dương vòng qua tấm bình phong lại gần. Sắc trời bên ngoài tuy rằng đã rạng nhưng trong phòng vẫn tù mù, lại vì không thắp nến nên nàng không thể thấy rõ sắc mặt chàng, chỉ cảm thấy bước chân chậm chạp hơn nhiều so với ngày thường. Trong lòng nàng đột nhiên thấy hoang mang kì lạ, không khỏi lặp lại câu hỏi ban nãy một lần nữa: "A Sách, sao thế?".

Phong Quân Dương không đáp, trầm mặc đến bên giường ghé người ngồi xuống, hai tay nắm lấy hai bàn tay nàng rồi mới mở miệng: "Thần Niên, nàng hứa với ta, bất kể thế nào cũng phải cố gắng bình tĩnh, được không?".

https://thuviensach.vn

Nghe nói thế, hai tay Thần Niên lại vô thức run lên. Phong Quân Dương vội nắm thật chặt tay nàng, giọng nói lộ vẻ nghiêm khắc: "Hứa với ta, Thần Niên, nàng hứa đi!".

Thần Niên cắn chặt răng, nhưng vẫn không nén nỗi sự sợ hãi trong lòng, nàng nhìn Phong Quân Dương chăm chăm, run giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?".

Phong Quân Dương nhìn nàng, khó khăn nói: "Diệp Tiểu Thất, vừa mới tự vẫn".

Thân thể Thần Niên đột ngột cứng đờ, bàn tay cuối cùng cũng không run rẩy nữa, chỉ còn lại sự lạnh lẽo. Giống như giữa ngày tam phục(*) đột nhiên cầm một khối băng lạnh, hàn ý thấu xương xuyên qua lòng bàn tay Phong Quân Dương, dọc theo cánh tay lao thẳng về phía trước, như mũi tên xuyên vào tim chàng, làm hơi thở của chàng bất giác bị kiềm hãm. Phong Quân Dương lại không dám buông tay, chỉ nắm chặt đôi tay nàng, kéo lên áp vào lồng ngực mình, cố gắng sưởi ấm cho chúng.

(*) Chỉ thời kì nóng nhất trong năm. Tam phục bao gồm sơ phục, trung phục và mạt phục. Sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu.

Thật lâu sau, trên mặt Thần Niên mới có chút phản ứng, nàng như khóc mà cũng như cười nhìn Phong Quân Dương, khàn giọng hỏi chàng: "Tự vẫn? Diệp Tiểu Thất sẽ tự vẫn? Chàng tin không?".

Diệp Tiểu Thất chết ở một tiểu viện bí mật trong Hạ gia, từ sau khi đến Thịnh Đô cậu đã bị nhốt ở đây. Tiểu viện đó canh phòng rất nghiêm ngặt, ngoại trừ canh gác ở những chỗ sáng, trong chỗ tối vẫn còn mấy cao thủ bảo vệ. Đêm hôm đó vẫn chưa phát hiện ra điều gì kì lạ, nhưng lúc sắp sáng, người canh giữ theo lệ thường mở cửa xem tình hình của Diệp Tiểu Thất, thì đã thấy cậu chết bên cạnh bàn.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng phái người nhất mực giám sát tiểu viện, cũng không phát hiện được động tĩnh gì, trong phòng lại càng không có một chút dấu vết nào của việc đánh nhau.” Trong xe ngựa lao như tên bắn, Phong Quân Dương vẫn không buông tay Thần Niên ra, nhưng đôi bàn tay đó vẫn lạnh như băng, dù ủ thế nào cũng không ấm. Chàng cẩn thận nhìn Thần Niên, lại nói: “Hơn nữa, Diệp Tiểu Thất còn để lại di thư”.

Thần Niên ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Phong Quân Dương. Phong Quân Dương bất giác cười gượng, nói: “Ta hiểu ý của nàng, di thư có thể do người giả tạo. Nhưng mà... nàng đến đó tự nhìn sẽ biết”.

Đường phố lúc sáng sớm trống trải và yên ắng, phu xe liên tiếp giơ roi giục ngựa, xe ngựa rất nhanh đã chạy tới bên ngoài Hạ phủ. Hạ Trạch đã chờ sẵn ngoài cửa, thấy Phong Quân Dương và Thần Niên từ trong xe bước xuống, vội tiến đến nghênh đón, vẻ mặt áy náy nói: “Ta cũng không đoán được sẽ xảy ra chuyện này, chỉ một lòng đề phòng cô đến cướp người, nhưng ngờ đâu...”.

Thần Niên lạnh lùng liếc nhìn gã, cái nhìn này quá mức lạnh lùng ác nghiệt, chứa sát ý dày đặc, làm nửa câu nói còn lại của Hạ Trạch nghẹn lại trong họng. Nàng không để ý đến gã, chỉ cứng đơ người bước lên bậc thềm. Phong Quân Dương nhanh chóng đuổi theo sau, vươn tay nắm lấy tay nàng, cùng nàng đi vào bên trong.

Hạ gia bá chủ một phương, tuy chỉ là biệt viện ở Thịnh Đô nhưng cũng có đình viện trập trùng, đất đai thênh thang. Thần Niên không biết mình đi bao lâu mới nhìn thấy cửa viện nho nhỏ chỗ này, nàng bất giác dừng chân, mang theo vẻ hoảng hốt mà hỏi nhỏ Phong Quân Dương bên cạnh: “A Sách, đây chỉ là một giấc mơ của thiếp thôi, đúng không?”.

“Thần Niên...” Phong Quân Dương chỉ cảm thấy đau lòng, nhất thời không biết nên trả lời nàng thế nào. Chính chàng đã hứa sẽ cứu Diệp Tiểu

https://thuviensach.vn

Thất nhưng rồi lại nuốt lời với nàng một lần nữa.

Thần Niên lại bất chợt cười nhợt nhạt, giằng khỏi tay chàng, ưỡn thẳng tấm lưng gầy đi vào trong sân. Trong tiểu viện có rất nhiều hộ vệ của Hạ phủ, thấy nàng bước vào đều lặng lẽ nhường đường. Thần Niên cứ thế trót lọt đi đến cửa phòng, nhìn thấy Diệp Tiểu Thất vẫn nằm trước bàn. Nơi ngực cậu cắm một con dao găm, máu thấm ướt nửa người, rỏ thành một vũng to dưới chân.

"Vì sợ nói không rõ ràng, ta không cho động vào thứ gì trong phòng, chỉ trừ thứ này." Hạ Trạch chẳng biết từ khi nào đã đến sau lưng Thần Niên, đưa cho nàng một phong thư, "Lấy được từ trên bàn, hẳn là y viết cho cô".

Đến lúc này, Thần Niên lại bất ngờ tỉnh táo lại, nàng nhận phong thư, mở ra đọc, chỉ thấy vắn tắt vài dòng chữ, nhưng chỉ nói là cậu không muốn liên lụy đến nàng nữa, lấy cái chết mong được giải thoát, cũng để nàng sau này không bị kẻ khác lấy cậu ra uy hiếp nữa. Rất giống giọng điệu của Diệp Tiểu Thất, tài tình hơn nữa là, chữ viết cũng đúng là của Diệp Tiểu Thất.

Thần Niên đọc một lát, không nói một lời đưa tờ thư cho Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương đọc lướt thư, bất giác biến sắc. Hạ Trăn dùng tính mạng của Diệp Tiểu Thất ép Thần Niên gả cho chàng, giờ trong thư, Diệp Tiểu Thất lại bảo Thần Niên khỏi cần bị kẻ khác uy hiếp nữa vì mình, đi tìm người thương trong lòng, mà "người thương" này nhất định là một người khác rồi.

Thần Niên nhỏ giọng giễu cợt, kín đáo thở dài: "Làm giống thật, dù có bảo tự Diệp Tiểu Thất viết thì chẳng qua cũng chỉ có vậy".

Hạ Trạch nghe thế giận tái mặt, nói: "Người nằm trong tay ta gặp chuyện, cô ắt hẳn sẽ hoài nghi ta ra tay. Nhưng cô cũng thử nghĩ xem, nếu

https://thuviensach.vn

ta giết y thì đã giết trên thuyền lâu rồi, tội giờ phải chờ đến khi gả cô đi rồi mới làm điều thừa thãi! Còn nữa, cô nhìn mấy chữ bằng máu Diệp Tiểu Thất để lại trên bàn đi, rõ ràng là y viết trước khi chết, sao có thể là giả tạo được?".

Thần Niên giờ mới đi đến cạnh bàn, tay vịn lên bả vai cứng ngắc lạnh cóng của Diệp Tiểu Thất, ngơ ngác nhìn mấy chữ bằng máu để lại trên mặt bàn: Tiểu tứ gia, hành hiệp trượng nghĩa...

Cậu không gọi nàng là Thần Niên mà gọi nàng là "tiểu tứ gia", chữ cuối cùng cậu để lại cho nàng là một chữ "nghĩa". Chuyện cũ như hiện ra rõ mồn một trước mắt, khi đó cả hai vẫn chỉ là thiếu niên mít đặc, rõ ràng chỉ là hai đứa sơn tặc bé tẹo trong Thanh Phong trại lại vọng tưởng một ngày nào đó sẽ trở thành đại hiệp danh chấn thiên hạ, vung kiếm giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa.

Cậu như con khỉ suốt ngày nhảy nhót trên núi, nói: "Tiểu tứ gia, sau này cô làm nữ hiệp, tôi làm đại hiệp, hai chúng mình dẫn Tiểu Liễu theo, vung kiếm giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa".

Nàng tức giận lườm cậu một cái: "Vì sao tôi phải làm nữ hiệp, còn cậu làm đại hiệp? Sao hả? Cậu vẫn tưởng cậu lợi hại hơn tôi chắc?".

Cậu ngượng ngùng cúi đầu, sửa lời: "Thế cô làm đại hiệp, tôi làm thiếu hiệp là được rồi, hai chúng mình dẫn Tiểu Liễu theo, vung kiếm giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa".

"Sao bắt buộc phải dẫn Tiểu Liễu theo?"

"Tại tôi thích muội ấy!"

Bức di thư có thể là giả, nhưng mấy chữ này lại là thật, đây là lời cuối cùng Diệp Tiểu Thất để lại cho nàng, cậu gọi nàng là tiểu tứ gia, cậu muốn

https://thuviensach.vn

nàng hành hiệp trượng nghĩa. Thứ cuối cùng cậu để lại cho nàng, là một chữ "nghĩa" dùng máu trong tim cậu viết nên.

Cậu nói cậu thà rằng cầm kiếm lao vào Hạ gia với nàng, thà rằng chết cùng nàng.

Cậu nói Tiểu tứ gia, cô đừng giống như bọn chúng.

Rốt cuộc, nàng quả thật không giống như bọn chúng, tuy nàng cũng bắt chước giở trò trù tính, ngươi lừa ta gạt, nhưng vẫn không phải đối thủ của chúng. Bọn chúng, không có điểm dừng.

Thần Niên chậm rãi khuỵu xuống, quỳ xuống bên chân Diệp Tiểu Thất, ôm lấy thân thể đã lạnh cứng từ lâu của cậu từ phía sau, từng chút dốc sức ôm thật chặt lấy cậu, không hề cử động. Phong Quân Dương thấy kinh hãi, bước lên hai bước đỡ lấy bả vai nàng, cố gắng ôm nàng lên, quát to: "Thần Niên, nàng bình tĩnh đi!".

Thần Niên giương mắt hờ hững nhìn chàng, hỏi: "Chàng muốn bảo ta phải bình tĩnh như thế nào nữa?".

Nàng không kêu gào, cũng không phát điên, quả thực là bình tĩnh đến đáng sợ. Song tình trạng như thế lại càng làm chàng sợ hãi. Nói thật lòng, chàng cũng vốn không để ý đến sống chết của Diệp Tiểu Thất, cái chàng để ý, là phản ứng của Thần Niên sau khi Diệp Tiểu Thất chết. Chàng sợ là sợ sau khi Diệp Tiểu Thất chết, Thần Niên sẽ thế nào?

Thần Niên vẫn nhìn thẳng vào chàng, hỏi: "Đến bây giờ chàng vẫn cho rằng cậu ấy tự vẫn sao?".

Không phải tự vẫn! Nếu Diệp Tiểu Thất tự vẫn, y sẽ nói hết những lời cần nói trong di thư, sẽ không để lại chữ bằng máu trên mặt bàn. Phong

https://thuviensach.vn

Quân Dương nắm chặt hai vai nàng, nói nhỏ: "Đã biết là có kẻ gây chuyện, thì càng không thể để bọn chúng toại nguyện".

Thần Niên nhắm mắt, một lúc sau mới mở mắt ra. Phong Quân Dương buông nàng ra, quay lại lạnh lùng nhìn Hạ Trạch. Hạ Trạch bị chàng nhìn mà trong lòng run sợ, cố gắng tự trấn tĩnh, nói với chàng: "Phu thê hai người đừng nhìn ta, ta cũng không biết tóm lại đã có chuyện gì xảy ra cả!".

Khóe miệng Phong Quân Dương khẽ nhếch lên, cười nhạt nói: "Người nằm trong tay ngươi gặp chuyện, sao ngươi có thể không biết gì?".

Hạ Trạch lộ vẻ mặt bất đắc dĩ mà chán ngán, buông tay nói: "Đúng là oan uổng chết ta rồi, ta thật sự không biết. Ngày mai ta sẽ về Thái Hưng, tội gì phải chuốc phiền cho mình ngay lúc này chứ?".

"Con dao này ở đâu ra?" Thần Niên chợt hỏi, giọng của nàng ác lạnh thấu xương, lộ ra sát khí đoạn vàng chém đá, "Vì sao trên người Diệp Tiểu Thất lại có con dao này? Con dao ở đâu ra?". Nàng đứng dậy, tiến lại gần Hạ Trạch, "Ai đưa cho cậu ấy?".

Hạ Trạch ngập ngừng đáp: "Việc này từ từ điều tra mới được, con dao găm này, trước đó chưa có ai từng nhìn thấy".

"Từ từ điều tra?" Thần Niên nói, "Khỏi cần đến ngươi từ từ điều tra, ngươi gọi tất cả những ai từng tiếp xúc với Diệp Tiểu Thất đến đây, ta tự điều tra".

Hạ Trạch thấy Phong Quân Dương không phản đối, đành phải sai người gọi những hộ vệ trông coi Diệp Tiểu Thất đến cả đây. Hơn chục người quỳ thành hai hàng trong viện, Hạ Trạch chỉ vào bọn họ, bất đắc dĩ nhếch miệng nói: "Này, những người có thể tiếp xúc với Diệp Tiểu Thất là họ, cô tra đi".

https://thuviensach.vn

Gương mặt Thần Niên phủ một tầng sương lạnh, mím môi không nói, lúc đang muốn tiến lên thì bị Phong Quân Dương cản lại.

"Để ta, đừng để bẩn tay nàng." Phong Quân Dương rút bội kiếm ra, thay Thần Niên thẩm vấn. Không ngờ Thần Niên lại kiên định lắc đầu, lấy thanh kiếm trong tay chàng, tiến lên trước đặt mũi kiếm lên cổ họng người đứng đầu hàng thứ nhất, nhẹ giọng hỏi: "Nói, ai đưa dao găm cho Diệp Tiểu Thất?".

Mũi kiếm cực kì sắc bén, chỉ vừa chạm nhẹ đã đâm rách da, người hộ vệ kia run bần bật không thôi, nhưng lại run giọng nói: "Tiểu nhân không biết".

Thần Niên truy hỏi: "Thật sự không biết?".

Người nọ cắn chặt răng, đáp: "Thật sự không biết".

Thần Niên không nói nhiều nữa, nhẹ nhàng đưa mũi kiếm về phía trước một cái, tiện đà vạch một cái sang bên cạnh, vậy mà đã cắt đứt cổ họng của người nọ. Hộ vệ kia hiển nhiên không ngờ Thần Niên là một cô gái trẻ tuổi lại cay độc đến thế, chỉ hỏi hai câu đã đột ngột hạ sát chiêu, y có muốn phản kháng cũng đã muộn, chỉ có thể khiếp sợ nhìn Thần Niên, tay ôm chặt cổ phát ra hai tiếng "ơ, ơ" rồi bất ngờ ngã nhào xuống đất đứt hơi bỏ mạng.

Mọi người trong cơn kinh hãi còn chưa kịp phản ứng, mũi kiếm của Thần Niên đã gác vào cổ người tiếp theo, lạnh lùng hỏi: "Nói, ai đã đưa dao?".

Người đó làm sao còn dám trả lời, sợ tới mức vội muốn đứng lên chạy trốn, nhưng nội lực Thần Niên tuy đã mất song kiếm chiêu tinh diệu vẫn còn đó, trường kiếm trong tay lại như hình với bóng dán vào cổ người đó, bất kể y tránh né thế nào, mũi kiếm vẫn luôn không rời cổ y quá ba tấc.

https://thuviensach.vn

“Nói!” Thần Niên lạnh giọng quát. Sự ác liệt của nàng làm ai nấy cũng sợ, chung quanh nhất thời lặng phắc như tờ.

Hạ Trạch có phản ứng trước tiên, bất giác giận tím mặt, tức giận nói: “Tạ Thần Niên, cô đủ rồi! Sao có thể lạm sát người vô tội như thế?”.

“Lạm sát người vô tội?” Thần Niên nghe thế quay đầu lại nhìn gã, “Ai mà không vô tội? Diệp Tiểu Thất không vô tội sao? Cậu ấy xông pha trận mạc, bán mạng ba năm có lẻ cho Hạ gia các ngươi, cuối cùng lại gặp phải kết cục thế này, cậu ấy không phải người vô tội à?”.

Hạ Trạch không trả lời được, thở dốc trợn mắt nhìn Thần Niên, lại nhìn Phong Quân Dương, hỏi: “Phong Quân Dương, ngươi để mặc cô ta nổi điên thế sao?”.

Phong Quân Dương cau mày đứng một bên, im lặng không lên tiếng.

Hạ Trạch tức đến nghẹn họng, Thần Niên cười nhạt, lại quay người lại, hỏi hộ vệ kia: “Nói, ai lén lút tiếp xúc với Diệp Tiểu Thất?”.

Hộ vệ kia đã sợ đến mức đầm đìa mồ hôi lạnh, cẩn trọng liếc nhìn Hạ Trạch một cái, vừa định nói không biết, mắt thấy mũi kiếm trong tay Thần Niên sắp sửa đâm về phía trước, sợ quá lập tức sửa lời, kinh hoàng kêu lên: “Vân Sinh tiểu thư! Hôm qua Vân Sinh tiểu thư đến gặp y!”.

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Hạ Trạch đã hoàn toàn thay đổi, tiến lên đá bay hộ vệ kia, điên tiết mắng: “Đồ khốn! Ngươi dám cắn càn!”. Một cước của gã rất mạnh, hộ vệ kia văng ra thật xa lập tức nôn ra máu, sợ hãi lồm cồm bò lên, quỳ xuống đất liên tiếp dập đầu, không dám nói một câu nào nữa.

Thần Niên chỉ nhìn một chốc, đột nhiên lạnh lùng cười, xách kiếm quay lại nhìn Hạ Trạch, hỏi: “Vân Sinh đã về rồi? Sao không mời cô ấy đến đây

https://thuviensach.vn

gặp mặt?”.

Hạ Trạch lạnh giọng nói: “Cô đừng nghe y cắn càn, Vân Sinh đang yên đang lành đến gặp Diệp Tiểu Thất làm gì?”.

“Ồ? Thế sao? Ta cũng thấy tò mò, Vân Sinh đang yên đang lành đến gặp Diệp Tiểu Thất làm gì?” Thần Niên tiến lên phía trước một bước, thủng thẳng nói, “Nên cứ mời Vân Sinh tiểu thư ra đây, chúng ta hỏi cô ấy một câu chẳng phải là tốt nhất sao?”.

“Ta từng tới gặp Diệp Tiểu Thất.” Chỗ cửa viện đột nhiên truyền đến một giọng nữ trong trẻo, mọi người trong viện nghe thấy đều sững sốt, theo tiếng ngoảnh lại chỉ thấy chỗ cửa viện có một cô gái chừng mười bảy mười tám đứng đó, đúng là Vân Sinh hay tin mà tới. Cô đứng ở cửa rồi mới chậm rãi từ ngoài cửa đi vào, đi thẳng đến trước mặt Thần Niên mới dừng lại, đưa mắt nhìn nàng.

Hạ Trạch giật một tay Vân Sinh lại, giấu về sau lưng, quát khẽ: “Muội đến đây làm gì? Còn không về cho ta?”.

Gã nói xong bèn sai người đưa Vân Sinh về, không ngờ Vân Sinh lại không chịu, chỉ bình tĩnh nói: “Thập Nhị ca, huynh làm thế không phải là che chở cho muội, giờ mà muội bỏ chạy, ngược lại đã thừa nhận tội danh này rồi”. Cô nói xong thoát ra khỏi Hạ Trạch, lại đứng trước mặt Thần Niên, nói, “Tạ tỷ tỷ, hôm qua muội có đến gặp Diệp Tiểu Thất, nhưng muội chỉ hỏi y một chuyện, nói sẽ nghĩ cách giúp y chạy thoát. Muội không để lại dao găm cho y, lại càng không khuyên y tự vẫn”.

Thần Niên chậm rãi giơ tay lên, chỉ kiếm vào người Vân Sinh, nhẹ giọng hỏi: “Cô hỏi cậu ấy chuyện gì?”.

Chỉ vừa nghe giọng nàng một cái, Hạ Trạch đã thấy rùng mình, vừa rồi nàng cũng lấy giọng điệu này để hỏi hộ vệ kia, sau đó một kiếm cắt đứt cổ

https://thuviensach.vn

họng y. Hạ Trạch đột nhiên cảm thấy sợ, sợ Vân Sinh cũng giống như hộ vệ kia, chết thảm trong tay Thần Niên. Gã không chút nghĩ ngợi tiến lên, dùng tay giữ mũi kiếm của Thần Niên.

Thần Niên lạnh lùng cười, chợt dấn thân lên, tay trái đánh thẳng vào ngực Hạ Trạch. Hạ Trạch từng bị nàng đánh một chưởng, thiếu chút nữa mất mạng. Ấn tượng đó khắc quá sâu với gã, lại làm gã quên mất nàng đã không còn nội lực từ lâu, vội thụt lùi về đằng sau. Chưởng của Thần Niên thất bại, cổ tay kia vặn khẽ một cái, mũi kiếm lại thoát khỏi sự kiềm hãm của Hạ Trạch, một lần nữa chỉ vào cổ Vân Sinh.

Khuôn mặt xinh xắn của Vân Sinh đã sợ đến trắng bệch, cô cố sức mấp máy môi, đáp: "Muội hỏi y vì sao lại trở thành con tin, có phải vì y nên tỷ mới bị ép gả cho biểu ca. Muội hỏi y có tính toán gì không, hỏi y có muốn chạy trốn không?". Cô nhìn Thần Niên, đôi mắt đỏ hoe, trong mắt ngân ngấn lệ nhưng tầm nhìn lại trong veo thẳng thắn, "Tạ tỷ tỷ, muội chỉ muốn giúp tỷ. Nếu tỷ thật sự bị ép gả cho biểu ca, muội muốn giúp y rời đi. Muội cũng không hề khuyên Diệp Tiểu Thất tự vẫn".

"Cô là ai?" Giọng nói Thần Niên lạnh như băng, không có chút tình cảm nào, chỉ gằn từng tiếng hỏi cô. "Hạ Vân Sinh, cô tưởng cô là ai? Cô có tư cách gì lo việc của ta?"

Nước mắt trong mắt Vân Sinh cuối cùng cũng không nén nổi nữa, cánh môi cô run nhè nhẹ, run giọng nói: "Tạ tỷ tỷ...".

Đến lúc này, Phong Quân Dương cũng đã phát giác mọi chuyện khác lạ, chàng tiến lên hai bước, nắm chặt lấy cổ tay cầm kiếm của Thần Niên, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Thần Niên, giao việc này cho ta điều tra, ta nhất định sẽ trả lại công bằng cho nàng".

Thần Niên quay lại lạnh lùng nhìn chàng, hỏi: "Chàng muốn điều tra thế nào? Chàng có thể trả lại công bằng cho thiếp thế nào? Chàng có thể bảo

https://thuviensach.vn

tên hung thủ kia đền mạng cho Diệp Tiểu Thất không?".

Phong Quân Dương không thể trả lời, dẫu việc này thật sự do Vân Sinh gây ra, chàng cũng không cách nào giết Vân Sinh đền mạng cho Diệp Tiểu Thất, chưa nói Vân Sinh rất có thể chỉ là bị kẻ khác giá họa, người giật dây có thể là Hạ Trạch, mà có thể là... Phong Quân Dương không dám nghĩ sâu hơn nữa, ngực nhói đau. Chàng nhìn Thần Niên, gian nan nói: "Việc này xem ra không hề đơn giản, Vân Sinh có thể là bị kẻ khác giá họa, cái chết của Diệp Tiểu Thất có thể có ẩn tình khác, chúng ta từ từ điều tra".

Phản ứng của chàng nằm trong dự liệu của Thần Niên, nàng bất giác nhẹ nhàng nở nụ cười, than thở khe khẽ: "Đúng rồi, có bao nhiêu người có thể thu lợi từ cái chết của Diệp Tiểu Thất, Hạ Trăn, Hạ Trạch, Vân Sinh, thái hậu nương nương... thậm chí Thác Bạt Nghiêu ở xa nơi Tĩnh Dương nữa. Từ giờ trở đi, trên đời này không còn một ai khác gọi ta là Tiểu tứ gia nữa, Tạ Thần Niên thực sự chỉ còn lại một mình".

Phong Quân Dương nắm chặt lấy cổ tay nàng, không dám buông tay, chàng kề sát vào nàng, cố gắng ôm cơ thể cứng ngắc của nàng vào lòng, nhỏ nhẹ vỗ về nàng: "Thần Niên, nàng còn có ta, nàng còn có A Sách. Chúng ta không thể để chúng được như ý, chúng ta không được mắc mưu chúng. Không gì có thể chia cắt chúng ta, nàng ở cạnh ta, xem ta báo thù cho nàng, ta sẽ nhất nhất đòi lại những gì chúng nợ nàng".

Thần Niên đẩy tay chàng ra, nói nhỏ: "Không đâu, chàng sẽ không, vì Diệp Tiểu Thất không phải giới hạn của chàng. Chàng biết, chúng cũng biết". Mũi kiếm trong tay nàng chỉ vào Vân Sinh rồi lại từ từ chuyển sang Hạ Trạch, chỉ vào từng người một trong viện, "Tất cả những kẻ này, tất cả bọn chúng đều là quỷ đội lốt người. Bọn chúng lòng mang quỷ kế, hoặc thờ ơ lạnh nhạt, hoặc lửa cháy thêm dầu, cuối cùng giết chết Diệp Tiểu Thất".

"Thần Niên, nàng bình tĩnh lại đi!" Phong Quân Dương quát khẽ, tiến lên đoạt kiếm trong tay Thần Niên. Cơ thể Thần Niên nhích sang bên cạnh,

https://thuviensach.vn

mũi kiếm chuyển hướng, chỉ thẳng vào ngực Phong Quân Dương. “Cả chàng nữa, Phong Quân Dương”. Nàng nhìn chàng, trên mặt đượm vẻ khổ sở nhạt nhòa, những lời thốt ra nơi miệng lại cay nghiệt vô tình, “Chàng giống hệt chúng. Trong lòng chàng không có thù hận, chỉ có lợi ích, chỉ cần có lợi ích, cho dù là kẻ thù giết cha cũng có thể hợp tác”.

Yết hầu Phong Quân Dương chuyển động lên xuống, giọng khàn đặc khôn kể: “Thần Niên, bọn chúng chính vì muốn ly gián chúng ta, nàng muốn để bọn chúng vừa lòng đẹp ý sao?”. Chàng nhìn sâu vào mắt nàng, chậm rãi chìa tay về phía nàng, “Thần Niên, nàng quên chính sự bản thân muốn làm rồi sao? Những việc kia chúng ta còn chưa làm, sao có thể vì việc này mà mắc mưu chúng? Thần Niên, nàng tỉnh táo lại, nắm tay đi cùng ta, được không?”.

https://thuviensach.vn

30

Đau thấu tâm can

Thần Niên không quên, nàng từng nói nàng muốn diệt sạch Hạ gia, nàng muốn Hạ gia nợ máu phải trả bằng máu. Vì mục đích này, nàng yếu thế với Hạ Trạch, nàng uốn mình theo ý Phong Quân Dương, nàng bắt đầu lung lạc Khâu Tam, sau này vẫn sẽ liên lạc với Thôi Tập, uy hiếp Tiết Thịnh Hiển... Chỉ cần cho nàng đủ thời gian, chỉ cần nàng có thể chịu đựng tiếp, nàng cuối cùng sẽ từng bước đi đến địa ngục, biến thành ác quỷ chẳng khác gì bọn chúng, mưu toan đầy bụng, âm tàn nham hiểm, trong lòng không còn chữ "nghĩa" kia nữa.

Nhưng, Diệp Tiểu Thất nói: Thần Niên, cô đừng giống như bọn chúng.

Cậu nói: tôi thà rằng cô cầm kiếm lao vào Hạ gia với tôi, thà rằng cô cùng chết với tôi cũng không muốn cô biến thành bọn chúng.

Trước khi chết, cậu vẫn còn nhắc nàng đừng quên ban đầu mình là tiểu tứ gia, bọn họ từng đồng lòng muốn hành hiệp trượng nghĩa.

Sao nàng có thể để cậu chết không nhắm mắt?

Thần Niên dần dần đặt kiếm xuống, nhưng lại không nắm tay Phong Quân Dương, "Phong Quân Dương, ta không đợi được chàng báo thù cho ta, hôm nay nếu ta nhịn mối thù của Diệp Tiểu Thất, sau này chỉ có thể từng chút biến thành kẻ như các người. Nhưng Diệp Tiểu Thất đã từng nói, cậu ấy không muốn ta trở nên giống các người. Ta đã đi lầm đường, ta không thể đi tiếp con đường này nữa, ta phải quay về làm tiểu tứ gia của ta".

https://thuviensach.vn

“Thần Niên!” Phong Quân Dương kích động gọi nàng.

Thần Niên mỉm cười với chàng, nụ cười kia sáng ngời như thuở lâu lắm rồi, tựa như ánh nắng đầu hạ năm đó, xuyên qua cành lá hải đường dưới hàng hiên, rơi thẳng vào mắt chàng. Tới giờ phút này, chàng mới đột nhiên giật mình, tận đáy con ngươi của nàng không phải màu đen huyền mà nhiễm màu lam mờ nhạt, cũng giống như ao hồ sâu nhất, dưới ánh mặt trời, lan tỏa ánh sáng chói mắt.

“Chàng tránh ra”, nàng nói, “Ta muốn dùng cách của tiểu tứ gia báo thù cho Diệp Tiểu Thất”.

Đồng tử Phong Quân Dương co lại, lòng thầm đưa ra quyết định rất nhanh, chàng lùi lại một bước, nói: “Được, vậy giết sạch những kẻ này, chôn cùng Diệp Tiểu Thất”.

Chàng vỗ tay, chỉ trong chớp mắt, trên tường vây đã xuất hiện bóng dáng của mười mấy ám vệ, đều cầm nỏ trong tay, nhắm thẳng vào đám người Hạ Trạch trong viện. Hộ vệ của Hạ phủ thấy tình huống này cũng vội rút binh khí ra, bảo vệ cho Hạ Trạch và Vân Sinh.

Hạ Trạch trước đó chỉ chú ý đến việc trong nội viện, chẳng biết bao nhiêu ám vệ này đến đây từ lúc nào, bất giác vừa sợ vừa giận, gã kéo Vân Sinh ra sau lưng mình che chắn, phẫn hận nói: “Phong Quân Dương, ngươi cũng điên theo Tạ Thần Niên à? Vì một Diệp Tiểu Thất không hiểu ra sao lại muốn giết ta và Vân Sinh?”.

Phong Quân Dương trầm giọng trả lời: “Đúng”.

Hạ Trạch tức quá bật cười, giọng đầy căm hận: “Được, được, được, hay cho Vân Tây vương đại tướng quân! Ngươi định trùng quan nhất nộ vì hồng nhan(*) sao? Ngươi có từng nghĩ, nếu ta và Vân Sinh chết ở đây, hai nhà

https://thuviensach.vn

chúng ta sẽ là kẻ thù một mất một còn, thúc phụ ta cho dù nương nhờ Tiên Thị cũng sẽ không kết liên minh với ngươi".

(*) *Xuất phát từ tích Ngô Tam Quế vì Trần Viên Viên bị Lưu Tông Mẫn bắt mất mà quay sang đầu hàng Đa Nhĩ Cổn, bán đứng cả giang sơn cho Mãn Thanh.*

Phong Quân Dương mím đôi môi mỏng, trầm mặc nhìn Hạ Trạch một lát, nói: "Tùy ông ta".

Vân Sinh hoàn toàn không ngờ tình thế lại phát triển thành thế này, vì người đó, cô có lòng tốt giúp đỡ Thần Niên, không ngờ lại bị kẻ khác hãm hại, rơi vào hoàn cảnh này. Cô cũng không ngu xuẩn, đến nước này đã đoán ra Phong thái hậu cố tình nói với cô những câu ấy, dụ cô tới tìm Diệp Tiểu Thất rồi âm thầm hại Diệp Tiểu Thất hòng giá họa cho cô, tiện bề chia rẽ hai nhà Phong, Hạ. Nhưng giờ, cho dù cô có kéo Phong thái hậu đến cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ càng làm Phong Quân Dương lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nếu để Phong Quân Dương giết cô và Thập Nhị ca, giết người toàn phủ này, thà rằng để mình cô chết còn hơn.

Vân Sinh vòng qua người Hạ Trạch, mặt vẫn mang theo ba phần quật cường, nói với Thần Niên: "Diệp Tiểu Thất do mình muội hại chết, không liên quan gì đến Thập Nhị ca và những người khác. Là muội cố tình đến gặp y, khuyên y tự sát, lại cố tình để lại dao găm cho y, chính vì muốn chia rẽ tỷ và biểu ca. Chức vương phi này vốn là của muội, chẳng qua muội chỉ đoạt lại thứ của mình mà thôi. Muội...".

Vân Sinh còn chưa dứt lời, Hạ Trạch đã hung dữ tát cô một cái, cả giận nói: "Muội nói bậy gì đó?".

Vân Sinh lấy tay bưng mặt nhìn về phía Hạ Trạch, ngơ ngác kêu lên: "Thập Nhị ca".

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch đánh xong lại thấy đau lòng, nhìn tay của mình, miệng nở nụ cười gượng gạo nói: “Nha đầu ngốc, Thập Nhị ca của muội dù có vô dụng hơn cũng sẽ không để muội đỡ kiếm thay Thập Nhị ca”.

Thần Niên lạnh lùng nhìn hành động của huynh muội hai người, thấy bộ dạng huynh muội tình thâm của cả hai, chỉ thờ ơ nói: “Các người khỏi cần làm bộ làm tịch nữa, nếu ta đã nói sẽ dùng cách của tiểu tứ gia báo thù cho Diệp Tiểu Thất thì sẽ không ỷ thế Phong Quân Dương”. Nàng nâng kiếm về phía Hạ Trạch, mũi kiếm chỉ thẳng, giọng nói lạnh lùng: “Hạ Trạch, rút kiếm”.

Mọi người nhất thời ngây ra, Phong Quân Dương lại sợ Thần Niên gặp bất trắc, chặn trước người Thần Niên, quát khẽ: “Thần Niên! Nàng đừng kích động, ta ra tay thay nàng, giết Hạ Trạch cho nàng”.

“Phong Quân Dương, chàng tránh ra.” Thần Niên chậm rãi nói, nàng đưa mắt nhìn chàng, lại hỏi: “Chàng có biết vì sao bọn họ chẳng sợ hãi gì không? Bởi họ biết chàng kiêng dè quá nhiều, phải suy nghĩ lâu lắm mới có thể đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho đại cục. Bọn họ cũng cho rằng ta không nỡ xuống tay, cố gắng chịu đựng, đấu tâm kế, giở âm mưu với họ. Đáng tiếc, họ tính sai rồi! Ta là Tạ Thần Niên, cho dù nội công bị phế hết, nhưng trong tay ta vẫn còn kiếm”.

Phong Quân Dương vẫn không nhúc nhích, nàng đã không còn là Tạ Thần Niên trước kia, nàng không có nội lực, dù kiếm chiêu có tinh diệu hơn thì vốn cũng không phải đối thủ của Hạ Trạch, khiêu chiến với Hạ Trạch như thế chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Thân hình Thần Niên thoáng cử động, lao mạnh về bên trái. Tuy không còn nội lực nhưng cơ thể vẫn linh động, Phong Quân Dương vô thức lao về bên trái cản nàng lại, không ngờ thân kiếm của nàng đặt lên bả vai của chàng, nhanh chóng lách sang bên phải, lạnh lùng quát Hạ Trạch: “Hạ Trạch, tiếp chiêu!”.

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch đẩy Vân Sinh ra, nói với Thần Niên: “Diệp Tiểu Thất không phải do ta giết”.

“Đừng nói nhảm, dù không phải ngươi giết thì việc này cũng không thiếu được sự phối hợp của ngươi.” Thần Niên nói xong, tấn công Hạ Trạch.

Hạ Trạch giơ kiếm đỡ, tranh thủ thời gian liếc nhìn Phong Quân Dương, cao giọng nói: “Được. Nếu cô trả thù ta, ta hầu cô là được. Có điều, tuy cô không chịu nhận vị huynh trưởng ta đây, nhưng ta lại không thể không niệm cô là muội muội ta. Ta sẽ không làm cô bị thương, tùy cô trút cơn giận là được”.

Lời này của gã là nói cho Phong Quân Dương nghe, ý để chàng an tâm. Thế nhưng cũng là ỷ Thần Niên hoàn toàn không có nội lực, không làm tổn thương gã được. Thần Niên nghe thế cười nhạt, nói: “Tốt nhất là ngươi vẫn nên đổi ý đi, đừng để lúc sắp chết lại hối hận!”.

Hạ Trạch nghiêng người tránh né, giơ kiếm đẩy trường kiếm Thần Niên đâm đến đi, hóa giải một chiêu này của nàng. Chưa kịp tạm nghỉ, kiếm tiếp theo của Thần Niên đã lại đến. Hạ Trạch tưởng nàng không có nội lực dễ đối phó, ngờ đâu chiêu thức của nàng tinh xảo vô cùng, tốc độ lại nhanh, chẳng qua mới chỉ mấy chiêu mà gã đã tránh có phần chật vật, không dám coi thường nữa.

Phong Quân Dương luôn nhìn chằm chằm Hạ Trạch và Thần Niên đánh nhau, chỉ chờ khi nào Thần Niên có nửa phần nguy hiểm sẽ bay vào cứu viện, ngay cả mấy cao thủ bên cạnh chàng cũng cài sẵn ám khí trong tay, lúc nào cũng chuẩn bị ra tay cứu người. Đương nhiên, những cao thủ hộ vệ thuộc hạ của Hạ Trạch cũng hết sức chăm chú theo dõi tình hình trong sân, sợ Hạ Trạch có sơ suất.

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch chẳng mấy đã phát hiện riêng về kiếm pháp, mình vốn không phải đối thủ của Thần Niên. Chiêu thức của nàng quá mức tàn nhẫn, tốc độ lại nhanh, tuy không có nội lực, ít có những chiêu bổ chém nhưng uy lực của mũi kiếm đâm đến lại rất kinh người. Gã vốn nghĩ kéo dài đến khi nàng hết sức, không ngờ mới tiếp nàng hơn mười chiêu, gã cũng đã khá trầy trật, vài lần còn suýt bị nàng đâm trúng.

Bất tri bất giác, trên thân kiếm của Hạ Trạch đã ngầm mang nội lực. Thần Niên lại đâm một kiếm nữa, trường kiếm trong tay gã vung lên, xuất ra mười thành công lực, miệng quát to: “Thu tay!”.

Thần Niên đã không màng sống chết từ lâu, chẳng những không thu kiếm về tránh mà còn đón chiêu của gã. Phong Quân Dương ở bên cạnh hồn xiêu phách lạc, không chút nghĩ ngợi lao vào cứu Thần Niên. Cùng lúc đó, mấy bóng người khác cạnh sân cũng nhất tề nhảy lên, đánh thẳng vào giữa sân.

Hai kiếm chạm nhau, một dòng nội lực thật lớn thông qua thân kiếm đánh thẳng vào Thần Niên. Trong lúc sống chết chẳng khác sợi chỉ mảnh, ngực Thần Niên vốn đau muốn nứt ra, ngay sau đó, trong kinh mạch vốn đã khô cạn của cơ thể lại đột nhiên tuôn ra chân khí vô tận. Chân khí chớp mắt tăng vọt, chạy dọc theo kỳ kinh bát mạch của nàng, tức thì rót đầy cả người. Uy thế trên trường kiếm truyền đến hóa hư vô ngay tắp lự, Thần Niên nghiến răng, cánh tay vung về phía trước, vậy mà lại đánh bay cả Hạ Trạch đang cầm kiếm.

Ngay cả Phong Quân Dương lao người toan cứu cũng bị kiếm khí làm cho dừng sững người. Ai nấy đều kinh ngạc đến ngây ra, ngạc nhiên nhìn về phía Thần Niên, không nói nên lời.

Thần Niên cũng có phần bất ngờ, ngơ ngác nhìn trường kiếm trong tay, thân kiếm được chân khí của nàng rót vào vẫn đang xao động, đang phát tiếng không dứt. Chân khí cuồn cuộn như biển vừa rồi đã biến mất không

https://thuviensach.vn

còn tăm hơi, các nơi trong kinh mạch vẫn rỗng không, nhưng không khô cạn như trước nữa, từng huyệt đạo như giấu một con suối, chỉ cần cần đến, trong chớp mắt sẽ trào ra chân khí vô tận, đổ đầy vào kinh mạch toàn thân nàng.

"Có tức là không, không tức là có..." Thì ra, đây chính là Ngũ Uẩn thần công.

Ban đầu nàng chỉ cho rằng đây là một thứ tâm pháp nội công hết sức bá đạo, có thể trong thời gian ngắn làm cho người ta thành cao thủ nội công, nhưng cũng làm cho người ta hoàn toàn thay đổi tính tình, hỉ nộ vô thường. Hơn nữa càng luyện về sau này, chân khí trong cơ thể càng khó khống chế, giày vò đến khi người đó khổ sở không chịu nổi, cho dù nghị lực hơn người thì cuối cùng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục tẩu hỏa nhập ma.

Sau này, Tuệ Minh hòa thượng giảng giải cho nàng thế nào là "ngũ uẩn", tuy nàng hiểu ý của mặt chữ nhưng vẫn không hiểu cái đó liên quan gì đến tâm pháp nội công.

Lại sau này nữa, nàng bị Phong Quân Dương lừa gạt, nản chí ngã lòng, bị Trịnh Luân đánh trọng thương, trải qua sinh tử, lại bị Quỷ thủ Bạch Chương làm hại, mất hết nội công, khi không thiết sống thì lại vì Diệp Tiểu Thất gả đến Thịnh Đô, chuyên tâm chỉ sống để báo thù... Mãi cho đến một khắc trước, cuối cùng nàng cũng buông bỏ hết thảy, thầm nghĩ trở về làm mình của ban sơ, làm tiểu tứ gia của Thanh Phong trại.

Bát khổ của nàng hồ như nếm đủ, cuối cùng chỉ đổi lại ngũ uẩn giai không.

Thì ra, đây mới thực là Ngũ Uẩn thần công, có tức là không, không tức là có, bỏ chấp niệm, bỏ hết thảy, giữ vững chủ định, kiên trì bản tính.

Thần Niên lại rút kiếm, đi từng bước một đến chỗ Hạ Trạch.

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch bị thương rất nặng, mấy cận vệ của gã rất nhanh đã đến cứu giúp, một kẻ trong số đó áp tay lên lưng gã, đưa chân khí vào bảo vệ chỗ hiểm trong tâm mạch Hạ Trạch, kẻ khác thì lấy đơn dược bảo mệnh Bạch tiên sinh cho, nhét vào miệng Hạ Trạch. Những kẻ còn lại đều lăm lăm binh khí, bảo vệ trước người Hạ Trạch.

Trường kiếm trong tay Thần Niên ổn định nâng lên, chỉ vào đám người, nói nhẹ: "Tránh ra".

Giọng nói của nàng hoàn toàn giống như lúc trước, nhưng lúc này, lại không ai dám khinh thường. Nhưng những người này không thể tránh, cũng không dám tránh. Hạ Trạch chết, bọn họ cũng phải chết, chẳng thà không đếm xỉa gì liều mạng một phen, cũng tiện giành một con đường sống. Thần Niên dứt lời, những người này không những không tránh ra mà còn có hai người đứng dậy đến đón đầu.

Vân Sinh thấy thế, vội xông lên chặn trước hai người đó, tức giận hét lên với Thần Niên: "Tạ Thần Niên, cô muốn giết thì cứ giết tôi, đừng lạm sát người vô tội!".

"Ta cũng không định bỏ qua cho cô." Thần Niên thờ ơ đáp.

Trong lòng Vân Sinh rõ ràng cực sợ hãi, cả người mơ hồ run lên, nhưng vẫn hơi hếch cằm lên, lạnh lùng nói: "Tôi đền mạng cho Diệp Tiểu Thất, cô không thể làm hại Thập Nhị ca nữa".

"Vân Sinh!" Hạ Trạch ở phía sau quát khẽ, gã tái xanh cả mặt, miệng vẫn còn dính vết máu, cố gắng gượng dậy, vùng ra khỏi sự dìu đỡ của những hộ vệ bên cạnh, loạng choạng đi đến cạnh Vân Sinh, cố gắng hết sức nói, "Muội lui ra".

https://thuviensach.vn

Làm sao Vân Sinh có thể lui ra? Cô nhếch miệng, không những không lùi lại mà còn chắn trước người Hạ Trạch. Hạ Trạch cong miệng, lộ ra một nụ cười vui mừng, đưa tay vịn vai Vân Sinh, chống đỡ cơ thể, sau đó giương mắt nhìn Thần Niên, thở dốc, khó khăn nói: "Tạ Thần Niên, vì sao cô không một kiếm giết luôn Vân Sinh đi? Vì sao, vì sao chỉ ra tay với ta? Bởi cô... cũng biết, muội ấy chỉ là bị kẻ khác... lợi dụng, kẻ giết Diệp Tiểu Thất là một người khác...".

Thần Niên không nói gì, đột nhiên đâm thẳng trường kiếm đến. Tất cả mọi người không kịp phản ứng, thậm chí không thấy rõ động tác của nàng, chỉ nghe Hạ Trạch kêu lên một tiếng đầy đau đớn, nhìn kĩ một lần nữa, vai phải Hạ Trạch đã bị Thần Niên dùng kiếm đâm thủng, máu tươi cuồn cuộn chảy ra, trong chớp mắt đã ướt đẫm một bên ống tay áo gã.

"Thập Nhị ca!" Vân Sinh thét lên đầy kinh hãi. Những hộ vệ của Hạ gia cũng phẫn nộ cực điểm, hét lên giận dữ, ào ào đánh về phía Thần Niên.

"Tất cả lui xuống cho ta!" Hạ Trạch dùng hết sức bình sinh hét giữ những người đó lại, xương quai xanh phía bên phải đã bị Thần Niên dùng kiếm đâm vỡ, cả cánh tay đều đã bị phế bỏ, rõ ràng đau thấu tâm can nhưng bên môi lại nở nụ cười, "Tạ Thần Niên, cô nói đúng, ta thật sự biết ai giết Diệp Tiểu Thất, cô thật sự muốn biết ư?".

"Nói." Thần Niên nhẹ giọng nói.

"Thái hậu." Hạ Trạch sảng khoái nói, gã liếc Phong Quân Dương luôn im lặng không lời bên cạnh, nụ cười trên mặt gã vì đau đớn mà có vài phần vẹo vọ, "Đại tỷ của Phong Quân Dương. Nàng ta đã vài lần bảo ta xuống tay xử lý Diệp Tiểu Thất, ta không chịu. Nàng ta bèn tự mình nghĩ cách thực hiện rồi. Nếu cô không tin, đi thăm dò là biết, bên cạnh Phong thái hậu có một cung nữ thân cận tên là Xích Đan, lần nào cũng do cô ta đến truyền tin".

https://thuviensach.vn

“Thập Nhị ca!” Vân Sinh vội ngắt lời gã, không muốn gã nói tiếp nữa.

“Vân Sinh, đừng ngốc nữa.” Hạ Trạch đau đớn đến mức hít một hơi thật sâu, rồi lại đụng phải nội thương, không nhịn được ho ra hai ngụm máu mới gắng gượng cản lại, hỏi Vân Sinh: “Muội còn giấu cho ai nữa? Cho đại tỷ tỷ lợi dụng muội, hay là cho biểu ca muốn trơ mắt nhìn muội chết đang đứng đằng kia?”.

Gã nói xong lại giương mắt nhìn Thần Niên, chế nhạo hỏi: “Cô đã hỏi được thủ phạm từ miệng ta rồi đấy, cô định báo thù cho Diệp Tiểu Thất thế nào? A Sách của cô có thể cho phép cô giết đại tỷ của hắn sao? Hay là cô cũng muốn như Phong Quân Dương, chỉ giết hai huynh muội chúng ta để trút giận? Sợ gì Diệp Tiểu Thất không phải do chúng ta giết”.

Thần Niên từ từ nhắm mắt lại, một lúc sau mới mở mắt ra, trong mắt đã bình thản không một cơn sóng gợn. Nàng nhẹ nhàng nói: “Hạ Trạch, ta sẽ không giết ngươi. Nếu Diệp Tiểu Thất không phải do ngươi giết, ta sẽ không giết ngươi”. Nàng thu kiếm, dời tầm mắt về phía Vân Sinh, “Còn cả cô nữa, cô vì ta mà bị nhốt ở Tiên Thị ba năm, việc này dù không phải ta mong muốn nhưng cũng vì ta mà có, là ta nợ cô. Nếu cô chỉ bị kẻ khác lợi dụng, không giết Diệp Tiểu Thất, ta cũng không giết cô”.

Thần Niên quay đầu nhìn vào trong phòng, nói khẽ: “Diệp Tiểu Thất không thích, cậu ấy gọi ta là Tiểu tứ gia, Tiểu tứ gia phải ân oán rõ ràng”.

Vân Sinh không ngờ Thần Niên lại nói thế, nhất thời sửng sốt, mắt ngân ngấn lệ, ngơ ngẩn nói: “Tạ tỷ tỷ...”.

Thần Niên không để ý đến cô nữa, chỉ xoay người đi vào trong phòng. Ai nấy nhìn mà trố mắt, không một ai có phản ứng, mãi cho tới khi Thần Niên tiến vào bên trong, cõng Diệp Tiểu Thất gục bên bàn lên lưng, Phong Quân Dương mới từ ngoài vào, tiến lên một bước, đến đón Diệp Tiểu Thất.

https://thuviensach.vn

Thần Niên lại né sang bên cạnh, tránh bàn tay chàng, lãnh đạm nói: "Đừng chạm vào cậu ấy, không ai trong các người được chạm vào cậu ấy, các người đừng làm ô uế cậu ấy".

"Thần Niên..." Phong Quân Dương chậm rãi thu tay về, lặng đi một lát mới nói: "Nàng giao chuyện này cho ta, ta đi điều tra, được không?".

Thần Niên vẫn chậm rãi lắc đầu, nàng xé một mảnh áo khoác trên tay, buộc chặt Diệp Tiểu Thất vào lưng mình, miệng hỏi Phong Quân Dương: "Chàng cảm thấy Hạ Trạch lại đang châm ngòi ly gián phải không?".

Phong Quân Dương mở to miệng, nhưng rồi lại không cách nào trái lương tâm nói ra chữ "phải" kia. Vân Sinh vừa mới từ trong cung ra đã đến gặp Diệp Tiểu Thất, ngoại trừ bị Phong thái hậu lừa gạt thì còn nguyên nhân nào khác nữa? Hơn nữa ở Thịnh Đô, trừ Phong thái hậu, ai còn có thể không coi chàng ra gì, làm việc thần không biết quỷ không hay như thế?

Thần Niên đã buộc chặt Diệp Tiểu Thất xong xuôi, sau một lúc im lặng chợt nhếch miệng, nói nhỏ với Phong Quân Dương: "Phong Quân Dương, đến tận bây giờ chàng vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ sao? Chúng ta vốn không phải người cùng một con đường, ta không gây khó dễ cho chàng, chàng cũng đừng cản trở ta nữa, hai chúng ta, ai làm việc nấy, đường ai nấy đi, được không?".

Nói xong, nàng dùng kiếm chống, cõng Diệp Tiểu Thất đứng dậy. Phong Quân Dương tâm hoảng ý loạn, lần đầu tiên cảm thấy bó tay hết cách, bối rối hỏi: "Nàng muốn đi đâu? Thần Niên, nàng muốn làm gì?".

Thần Niên thoáng dừng chân: "Ta muốn đưa Diệp Tiểu Thất đi hỏi thái hậu nương nương một câu, cậu ấy có thù oán gì với nàng ta, vì sao phải vắt óc tìm kế giết cậu ấy".

https://thuviensach.vn

“Đó là hoàng cung!” Phong Quân Dương gấp giọng quát, “Thần Niên, nàng không xông vào được! Tuy giờ nàng đã khôi phục võ công, nhưng nàng cũng không thể vào được! Thần Niên, nàng bình tĩnh được không, chúng ta bàn bạc kỹ hơn, được không?”.

Thần Niên biết đó là hoàng cung canh gác nghiêm ngặt, võ công của nàng cao tới đâu mà cố chấp xông vào cũng như tự sát. Nhưng mà, nàng không muốn ở lại bên cạnh Phong Quân Dương nữa, lợi dụng chàng để tiếp cận Phong thái hậu, rồi tiến hành ám sát, hoặc là ngày ngày tính kế, làm thế nào để mượn tay kẻ khác, làm Phong thái hậu chết danh chính ngôn thuận.

Diệp Tiểu Thất không thích, Diệp Tiểu Thất nói thà rằng cùng chết với nàng cũng không muốn nàng trở nên giống bọn chúng. Vậy được, nàng sẽ dẫn cậu vung kiếm tiến vào hoàng cung, báo thù thay cậu.

“Phong Quân Dương, chàng lầm rồi, cho dù ta không khôi phục võ công, ta cũng sẽ làm vậy.” Thần Niên đứng thẳng người lên một lần nữa, bình tĩnh nhìn ra cửa, nói: “A Sách, ra khỏi cánh cửa này, hai ta không còn quan hệ gì nữa. Ta là Tạ Thần Niên, Tiểu tứ gia của Thanh Phong trại, chàng là Vân Tây vương đại tướng quân nơi thiên hạ, hai kẻ chúng ta, không còn dính dáng. Chàng làm gì ta cũng không oán chàng, ta làm gì chàng cũng khỏi ngó đến ta”.

Phong Quân Dương cứng đờ cả người, nhìn chăm chăm vào nàng, hỏi từng chữ một: “Nàng muốn chết theo Diệp Tiểu Thất, phải không?”.

Chẳng qua chỉ là chết thôi, dù sao vẫn còn dễ chịu hơn là hoàn toàn thay đổi, người không ra người quỷ không ra quỷ!

Thần Niên cười nhạt, gật đầu đáp: “Phải”.

Nàng nói xong, cất bước ra ngoài, Phong Quân Dương lại bất chấp tất cả, vội gấp gáp quát: “Ngăn nàng lại!”.

https://thuviensach.vn

Mọi người trong viện nghe thế vội bước lên phía trước ngăn cản Thần Niên. Ngũ Uẩn thần công trong cơ thể Thần Niên xoay chuyển hết tốc lực, nhờ chân khí phát động, áo bào trên người không gió mà bay phần phật. Trên lưng nàng dù cõng một người nhưng thân thể vẫn cực nhanh, làm sao có thể cản được nàng, chỉ thấy bóng người trước mắt loáng lên một cái, rồi nghe thấy vài tiếng binh khí đánh nhau, Thần Niên đã ra khỏi viện.

Phong Quân Dương từ trong nhà đuổi theo ra, vừa lao về phía trước vừa lạnh giọng ra lệnh: "Truyền tin vào cung, bảo vệ thái hậu, dốc sức ngăn cản vương phi, không được làm nàng bị thương".

Ai nấy vâng lệnh rời đi, chỉ trong chốc lát, nhân mã của Phong Quân Dương biến mất sạch sẽ, chỉ để lại đám Hạ Trạch và Vân Sinh. Hạ Trạch chịu đựng đến giờ phút này, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, hai chân mềm nhũn, ngã nhào vào trước người Vân Sinh. Vân Sinh kinh sợ vội gọi: "Thập Nhị ca! Thập Nhị ca!".

Hạ Trạch lại không dằn lòng được nở nụ cười, gã dùng sức lật người lại, nằm trên mặt đất, nhìn vòm trời xanh thẳm, nói nhỏ: "Đây mới là Tạ Thần Niên, Tạ Thần Niên".

Tiểu cô nương từng núp dưới giường gã, cô gái từng ôm quyền nói với gã sau này còn gặp lại, sau đó không hề do dự xoay người bỏ đi, Tạ Thần Niên dám nhảy từ trên tường thành xuống, tha hồ phô trương giữa thiên quân vạn mã... Trong lòng Hạ Trạch chợt nảy ra một ý nghĩ kì quái, thà Tạ Thần Niên chết đi như vậy còn hơn làm Vân Tây vương phi cười duyên gọi gã là Thập Nhị ca.

Thần Niên tuy chưa tiến vào hoàng cung nhưng lại hiểu rất rõ bố cục bên trong cung, nàng biết mình sớm muộn gì cũng phải vào cung gặp Phong

https://thuviensach.vn

thái hậu một lần, từ sáng sớm đã dậy học bài, nhưng không ngờ rằng cuối cùng lại tiến vào hoàng cung như thế này.

Màu đỏ tươi dọc theo mũi kiếm nhỏ xuống, dưới ánh mặt trời lóe lên thứ ánh sáng yêu dị. Nàng tựa Tu La vừa từ địa ngục ra, lưng cõng theo Diệp Tiểu Thất, tay cầm trường kiếm, đi từng bước một đến cửa cung.

Trước cánh cửa đứng chắn đầy cao thủ thị vệ, Thần Niên dừng bước, lại giơ kiếm lên một lần nữa, chậm rãi nói: "Tránh ra, ta không muốn làm hại đến tính mạng các ngươi".

Không ai dám tránh, tuy bị khí thế của nàng làm chấn động, vẫn không ai dám tránh.

Phong Quân Dương phóng ngựa đuổi vào trong cung, phó thống lĩnh cấm vệ quân tiến lại gần vội vã bẩm: "Không dùng cung nỏ, vốn không cản được vương phi. Lữ thống lĩnh đã dẫn người cố sức ngăn cản, nhưng vẫn để vương phi giết đến Hưng Thánh cung rồi. Xử trí thế nào, xin đại tướng quân hạ chỉ!".

Phong Quân Dương nghe thế giận dữ, rút roi ngựa quật phó thống lĩnh, cả giận nói: "Kẻ nào dám dùng cung nỏ làm vương phi bị thương, ta tru di cửu tộc hắn! Nếu không ngăn được, cứ để nàng qua, bất kể thế nào cũng không được làm vương phi bị thương!".

Phó thống lĩnh cuống quýt lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Hưng Thánh cung ở phía trước không xa, tiếng đánh nhau gần lại bên tai, sắc mặt Phong Quân Dương trắng bệch khó coi, mím môi đứng đó một lát rồi rảo bước đi về hướng khác. Trong cung có nhiều mật đạo bí ẩn, trong Hưng Thánh cung của Phong thái hậu cũng không ngoại lệ. Phong Quân Dương chỉ mang theo hai thân vệ bên người, đi vào từ cửa mật đạo bên hồ

https://thuviensach.vn

Thái Dịch, men theo hướng mật đạo dẫn đến Hưng Thánh cung, sắp đến lối ra thì thấy cửa ra đã bị người mở ra, ánh sáng tràn vào.

Phong thái hậu trong vòng bảo vệ của mấy tâm phúc và mấy thị vệ, dẫn theo tiểu hoàng đế Tề Hạnh vừa mới xuống mật đạo, hai thị vệ đi trước mở đường phát hiện trong mật đạo có người, nhất thời cả kinh, cuống quýt rút đao ra, quát khẽ: "Ai ở trong đó?".

"Là ta!" Phong Quân Dương lạnh lùng đáp.

Thân vệ sau lưng chàng vội bổ sung thêm: "Là đại tướng quân!".

Hai thị vệ kia nhận ra Phong Quân Dương, vội thu đao, tiến lên bẩm báo: "Đại tướng quân, chúng tiểu nhân đang muốn bảo vệ thái hậu và hoàng thượng rời cung tránh hiểm".

Phong Quân Dương sắc mặt xanh mét, tiến lên đá ngã thị vệ kia, bước đến lối ra, giật Phong thái hậu đang ngẩn ngơ đứng ở bậc thang dẫn xuống mật đạo lại, không nói hai lời đi luôn ra ngoài. Phong thái hậu giờ mới kịp phản ứng, dù không giãy giụa nhưng nước mắt lưng tròng, run giọng chất vấn Phong Quân Dương: "A Sách! Đệ muốn đại tỷ đi lên chờ chết, chờ vương phi của đệ đến giết ta, phải không? Không cho bọn chúng tổn hại đến vương phi của đệ mảy may, lại muốn nhìn đại tỷ chết, phải không?".

"Thì ra tỷ cũng biết sợ chết? Trước khi tỷ ra tay sao không suy nghĩ đến hậu quả?" Hai mắt Phong Quân Dương đỏ ngầu, tức giận hỏi. Chàng kéo mạnh Phong thái hậu ra khỏi mật đạo, kéo vào nội điện ném lên giường, lại xách tiểu hoàng đế trong tay nội thị đã bị dọa đờ ra từ lâu, nhét vào lòng thái hậu, nghiến răng nói: "Nếu tỷ muốn giữ mạng thì thành thật chờ ở đây, ôm chặt lấy Hạnh Nhi, phải ôm chặt thằng bé, bất kể Thần Niên làm gì cũng không được buông ra".

https://thuviensach.vn

Tiểu hoàng đế còn chưa đầy hai tuổi, gặp tình cảnh này sợ đến mức khóc òa lên. Phong thái hậu ôm chặt con trai, khóc lóc kể lể: "A Sách, đệ muốn đại tỷ với Hạnh Nhi chết sao? Đại tỷ giết Diệp Tiểu Thất cũng là vì đệ, chẳng lẽ đệ muốn mặc cho Hạ Trăn dùng một kẻ chẳng hiểu ra sao đến uy hiếp mình ư? Vân Sinh không tốt chỗ nào? Vân Sinh tốt hơn Thần Niên trăm ngàn lần, con bé mới là thê tử, vương phi thích hợp nhất với đệ, con bé mới có thể là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ! Người như Tạ Thần Niên, căn bản không làm được hoàng hậu!".

Phong Quân Dương vốn đã bước ra ngoài, nghe vậy bất giác dừng bước, từ từ ngoái lại nhìn Phong thái hậu, hỏi: "Đại tỷ, đã đến nước này rồi mà tỷ còn không chịu nói thật sao? Tỷ thật sự vì đệ sao? Tỷ có biết, sau ngày hôm nay, đệ sẽ thế nào không?".

Phong thái hậu không nói gì, ngẩn ngơ nhìn Phong Quân Dương một lúc, rồi nằm phục xuống khóc ầm lên. Phong Quân Dương nhìn thấy khẽ mỉm cười, dời gót bước nhanh ra khỏi nội điện.

Thần Niên đã cõng theo Diệp Tiểu Thất từng bước tiến vào trong Hưng Thánh cung, cao thủ thị vệ xung quanh tuy nhiều nhưng vì có mệnh lệnh của Phong Quân Dương không được làm hại vương phi, không ai dám hạ sát chiêu với Thần Niên. Thần Niên nhìn ra, cũng không lấy mạng họ, mũi kiếm phần lớn đâm vào chỗ tay chân, để họ không xông lên được.

Ngay cả như vậy, mỗi bước đi lên cũng gian nan vô cùng. Ngay khi Thần Niên sắp đến cửa điện thì có hai người từ ngoài cung vội vàng chạy đến, là lão Kiều và Triêu Dương Tử. Triêu Dương Tử cũng bị bộ dạng của Thần Niên lúc này dọa cho sợ phát khiếp, nhảy vào vòng vây thị vệ, gấp giọng kêu lên: "Thần Niên!".

Mái tóc dài của Thần Niên tán loạn, toàn thân đẫm máu, sắc mặt rõ ràng là tái nhợt vô cùng nhưng đôi mắt lại sáng ngời trong suốt, như ngôi sao sớm nhú lên sáng nhất đêm đông. Trường kiếm trong tay nàng khẽ dừng lại,

https://thuviensach.vn

lẳng lặng nhìn về phía Triêu Dương Tử, khàn giọng hỏi: "Đạo trưởng, ngài đến khuyên ta hay cản ta?".

Triêu Dương Tử bị lão Kiều từ phủ đại tướng quân vội vã tìm đến, dọc đường đi cũng biết đại khái, vốn muốn khuyên Thần Niên bình tĩnh, nhưng nghe Thần Niên hỏi thế, ông lại thấy nàng toàn thân bi tráng, lời khuyên nghẹn lại không tài nào thốt ra lời. Ông nhìn Thần Niên đầy sâu xa, cắn răng nhảy đến cạnh nàng, kêu to: "Đạo gia không đến khuyên cô, cũng không đến cản cô, đạo gia cùng cô chém giết đi vào, hỏi thái hậu nương nương kia một câu, trong bụng cất lòng dạ thâm hiểm đến đâu!".

Lời vừa mới dứt, lão Kiều thiếu chút nữa đã ngã ngửa người, vội quát to: "Sư huynh!".

"Được." Thần Niên cao giọng đáp, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, nàng chậm rãi vươn thẳng lưng, trường kiếm trong tay lại ổn định nâng lên, nhắm thẳng vào cửa điện tối om om cách đó không xa. Trường kiếm được chân khí khuấy động, phát ra tiếng ngâm dài mãi không tan.

"Diệp Tiểu Thất, tôi đưa cậu vào."

Nàng lại vọt lên trước, Triêu Dương Tử vung phất trần chặt chẽ bảo vệ cạnh nàng. Lão Kiều thấy mà căng thẳng, Phong Quân Dương ra nghiêm lệnh không được làm Thần Niên bị thương, nhưng lại không nói không được làm Triêu Dương Tử bị thương, ông sợ sư huynh không biết điều của mình sẽ bị thị vệ gây thương tích, vội tự mình đánh Triêu Dương Tử trước. Triêu Dương Tử tuy là sư huynh của lão Kiều, nhưng võ công lại kém hơn nhiều, chỉ trong mấy chiêu đã bị lão Kiều điểm huyệt, ném ra bên ngoài vòng chiến đấu. Mấy thị vệ vội tiến lên chế ngự Triêu Dương Tử.

Lão Kiều thấy tính mạng Triêu Dương Tử không đáng ngại nữa mới ra tay tấn công Thần Niên, miệng khuyên nhủ: "Vương phi, người nghĩ cho

https://thuviensach.vn

vương gia một chút, người làm thế này thì đặt vương gia vào đâu?”.

Thần Niên mím môi không đáp, một kiếm đâm ra, tiếng xé gió bỗng vang lên, mũi kiếm lại xuất ra hào quang chói lọi mười phần, trực chỉ chỗ hiểm trên người lão Kiều. Kiếm còn chưa tới, kiếm khí đã tới. Lão Kiều bị kiếm khí bức bách, vội triệt chưởng lui về phía sau hẳn ba bốn bước mới thoát khỏi sự vây phủ của mũi kiếm, lòng ông bất giác kinh hãi, thầm nghĩ mọi người nói Ngũ Uẩn thần công thiên hạ vô địch, quả nhiên không phải lời nói vô căn cứ.

Một chiêu này của Thần Niên xuất ra, chẳng những bức lui lão Kiều mà còn khiến thị vệ trước mặt sợ hãi nhao nhao lùi về. Một tay nàng xốc lại Diệp Tiểu Thất phía sau, tiến lên bậc thềm từng bước, cuối cùng cũng vào đại điện.

Trong điện không có lấy một thị vệ, chỉ có một mình Phong Quân Dương che trước người thái hậu, nhìn thẳng vào nàng, chua chát gọi: “Thần Niên...”.

Trường kiếm của Thần Niên chéo sang một bên, nói nhỏ: “Tránh ra, ta không muốn làm chàng bị thương”.

Phong Quân Dương không hề nhúc nhích, chỉ nhìn nàng chăm chú, chậm rãi nói: “Thần Niên, tỷ ấy là đại tỷ của ta, từ nhỏ tỷ ấy đã chăm sóc ta, trông nom ta, che chở ta. Tỷ ấy hướng dẫn ta đọc sách, dạy ta tập viết, ngày ngày ngóng trông ta khôn lớn. Lúc bốn tuổi ta bị kẻ khác đẩy vào hồ băng, là tỷ ấy nhảy vào trong hồ nước lạnh dùng hết sức lực kéo ta lên mặt nước, năm đó, tỷ ấy chẳng qua mới chín tuổi. Tỷ ấy chịu đòn của phụ vương vì ta, quỳ trong từ đường vì ta. Vì ta, tỷ ấy bỏ tình lang lưỡng tình tương duyệt, năm mười sáu tuổi từ Vân Tây gả đến Thịnh Đô, một mình tiến vào thâm cung có thể ăn thịt người này”.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt chàng dần đỏ sọng, ánh mắt bi thương, giọng nói khản đặc: "Thần Niên, tỷ ấy là đại tỷ của ta, trước kia tỷ ấy không phải thế này".

Phong thái hậu rấm rứt khóc phía sau đột nhiên bật khóc òa lên, nàng ta ôm chặt nhi tử trong lòng, không kìm nổi tiếng khóc.

Thần Niên hạ mí mắt, khẽ mím môi, lặng lẽ đứng một lát, nhẹ giọng nói: "Tránh ra".

"Thần Niên..." Phong Quân Dương vừa mới mở miệng, trường kiếm của Thần Niên đã chỉ vào người chàng, võ công của chàng kém xa Thần Niên, dứt khoát không tránh né nữa, nhắm mắt lấy thân đón kiếm của Thần Niên. Không ngờ chiêu này chỉ là hư chiêu, thân hình Thần Niên thoáng một cái đã lướt qua chàng, tới trước mặt Phong thái hậu.

Nàng lấy kiếm chỉ thẳng vào Phong thái hậu, lạnh lùng mở miệng hỏi: "Chính ngươi sai người giết Diệp Tiểu Thất?".

Phong thái hậu đã khóc đến nói không ra lời, nghe thế chỉ ôm chặt lấy tiểu hoàng đế đang khóc hu hu trong lòng, hai mẹ con khóc thành một cụm. Thần Niên khẽ nhíu mày, kiếm khí nhất thời tăng vọt, Phong thái hậu nhất thời sợ quên cả khóc, vô thức bảo vệ đứa con trong lòng, quay lưng lại, vội kêu lên: "Là ta, là ta! Cô muốn giết cứ giết mình ta, đừng làm hại con ta!".

Thần Niên đáp: "Được".

Nàng rút kiếm đâm về Phong thái hậu, nhưng thấy đứa bé đang khóc òa trong lòng Phong thái hậu, kiếm đến nửa đường lại không thể đâm tiếp. Đứa bé kia cùng lắm chỉ hai ba tuổi, cánh tay nhỏ xíu ôm chặt lấy cổ mẫu thân, tiếng khóc làm cho người ta đau xé ruột gan. Trường kiếm của Thần Niên từ ngoài cung giết vào, thanh kiếm này đã dính máu của không biết bao nhiêu cao thủ, tay nàng chưa từng run, nhưng lúc mũi kiếm chĩa vào đôi mẹ con này, nàng lại không nhịn được run rẩy.

https://thuviensach.vn

“Đừng làm hại con ta, đừng làm hại con ta....”. Thân thể Phong thái hậu run như cầy sấy, miệng chỉ lẩm nhẩm duy nhất một câu đó.

Đây là đại tỷ của A Sách, là mẫu thân của đứa bé này, cũng là một cô gái từng hồn nhiên lương thiện.

Trường kiếm dừng giữa không trung, hơi run lên, Thần Niên cắn răng vài lần nhưng vẫn không thể đâm được. Mỗi người bọn chúng đều đê tiện vô sỉ, giở trò mưu tính, nhưng nàng không cách nào giết chết mẹ đứa bé ngay trước mặt nó. Đúng lúc này, mảnh vải buộc cánh tay Diệp Tiểu Thất trước người nàng như không thể chịu nổi uy thế của kiếm khí nữa, đột nhiên đứt lìa, cánh tay cứng ngắc của Diệp Tiểu Thất từ trên vai Thần Niên tuột xuống, đập thẳng vào tay cầm kiếm của Thần Niên.

Thần Niên trào nước mắt, nàng hơi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt u tối của Diệp Tiểu Thất, thì thào: “Tiểu Thất, cậu vẫn luôn ở bên tôi phải không nào?”.

Diệp Tiểu Thất đã không thể trả lời từ lâu, hai mắt cậu nhắm nghiền, gương mặt hiền hòa dựa vào bả vai nàng, chỉ cánh tay vẫn lặng lẽ đặt lên tay nàng, như không muốn nàng đâm kiếm xuống. Thần Niên bất giác nhắm mắt ngửa mặt lên, một lát sau lại bật cười ha ha, nói: “Thiện giả thiện lai, ác giả ác báo”.

Nàng quăng trường kiếm trong tay đi, chỉ tóm lấy hai tay Diệp Tiểu Thất, dựng người bay vút ra ngoài điện. Thị vệ bên ngoài muốn đến cản lại nhưng nàng rất nhanh, chân giẫm ra ngoài điện, nhún người một cái đã lướt qua đỉnh đầu tất cả, chạy ra bên ngoài.

Mọi người đang muốn xoay người đuổi theo, lại nghe Phong Quân Dương trong điện ra lệnh: “Không cần đuổi theo”.

https://thuviensach.vn

Lữ Lạc – thống lĩnh cấm vệ quân – bị Thần Niên đâm mấy kiếm, tuy không chạm phải chỗ yếu hại nhưng cũng chảy kha khá máu, đang chỉ mong sao không phải đi trêu chọc bà cô không được làm bị thương kia thì nghe Phong Quân Dương lên tiếng, vội ngăn những thị vệ thuộc cấp của mình lại. Phó thống lĩnh từ bên cạnh đi tới, dùng ánh mắt hỏi Lữ Lạc có phải đi vào trong điện không, Lữ Lạc lưỡng lự một chút rồi khe khẽ lắc đầu với y.

Trong điện chỉ có hai tỷ đệ Phong Quân Dương và tiểu hoàng đế đang khóc lóc nỉ non không nín. Kiếm của Thần Niên tuy không đâm xuống nhưng kiếm khí sắc bén cũng làm Phong thái hậu bị nội thương không nhẹ. Phong thái hậu ho vài tiếng, thấy trên ống tay áo có vài giọt máu, bất giác sợ ngây người, lại thấy trong ngực ẩn ẩn đau, lòng lại càng hoảng hốt, vội ngẩng đầu nhìn Phong Quân Dương, hoảng loạn kêu lên: “A Sách, A Sách”.

Phong Quân Dương không hề nhúc nhích, ánh mắt u ám lạnh lùng, chỉ nói: “Thái hậu không cần hoảng sợ, chẳng qua là bị nội thương, bảo thái y kê đơn thuốc, sau này cố gắng bồi dưỡng là được”.

Phong thái hậu không ngờ đệ đệ sẽ nói ra lời nói hà khắc vô tình thế, ngẩn ngơ nhìn chàng: “A Sách...|”.

Phong Quân Dương phì cười một tiếng, chẳng những không tiến lên mà còn lùi về phía sau hai bước, nói: “Từ nay về sau, không còn A Sách nữa, thái hậu có thể gọi thần là đại tướng quân hoặc Vân Tây vương”.

Phong thái hậu tái nhợt khuôn dung, nước mắt vốn đã cầm lại chảy ra, run giọng hỏi: “A Sách, đệ không nhận đại tỷ nữa ư? Cho dù lần này đại tỷ nhận sai, đệ cũng không nhận đại tỷ nữa ư?”.

Phong Quân Dương đã sớm biết nàng ta không còn là đại tỷ của mình, song chàng vẫn nghĩ nàng ta ít nhất còn thông minh, không ngờ nàng ta lại ngu xuẩn đến mức này, còn dùng thứ mánh khóe tranh sủng trong hậu cung

https://thuviensach.vn

nữa. Lần này, chàng chẳng buồn đáp lời, chỉ nhìn Phong thái hậu cười giễu cợt, rồi xoay người ra cửa điện.

Ngoài điện, thống lĩnh và phó thống lĩnh cấm vệ quân đều canh giữ ở đây, đến Triêu Dương Tử cũng bị người trói gô lại, chờ Phong Quân Dương hạ lệnh. Sắc mặt Phong Quân Dương u ám, đưa mắt về phía Triêu Dương Tử. Triêu Dương Tử đón ánh mắt chàng, không những không tránh né mà còn hừ lạnh một tiếng với chàng.

Ai nấy nhất thời sợ đến nín thở, không ngờ Phong Quân Dương lại không tức giận, chàng chậm rãi tiến lên, tự tay cởi dây trói cho Triêu Dương Tử. Triêu Dương Tử thầm kinh ngạc, liếc chàng hai cái, tức tối nói: "Phong Quân Dương, ngươi khỏi cần dùng thủ đoạn lung lạc ta, cho dù ngươi giết đạo gia, đạo gia cũng không nghe ngươi sai khiến".

Phong Quân Dương rũ mắt xuống, lãnh đạm nói: "Ta giết đạo trưởng làm gì?".

Chàng thả Triêu Dương Tử ra, lại chắp tay hành lễ rồi mới bảo lão Kiều: "Lão Kiều, ông thay ta đưa đạo trưởng ra ngoài".

Triêu Dương Tử không đoán ra được suy nghĩ của chàng, đi ra ngoài vài bước, không nhịn được lộn trở lại, hỏi Phong Quân Dương: "Ngươi thực sự thả ta đi thế này?".

Phong Quân Dương cười, hỏi lại ông: "Nếu không thì thế nào?".

Triêu Dương Tử tất nhiên là không trả lời được, chớp mắt lia lịa, hồ nghi nhòm ngó Phong Quân Dương một lúc lâu rồi mới lại đi. Không ngờ người vừa mới bước bậc thềm, lại chợt nghe Phong Quân Dương phía sau gọi ông. Triêu Dương Tử nghe tiếng dừng lại ngay tức khắc, quay người lại nhìn Phong Quân Dương, mặt lộ vẻ đắc ý, kiểu "Ta biết ngay ngươi không thả ta đi dễ dàng thế mà".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương lại mặt mày tao nhã, vén vạt áo lạy Triêu Dương Tử một cái, nói: “Mong sau này đạo trưởng có thể chăm sóc nàng phần nào, Quân Dương vô cùng cảm kích”.

Triêu Dương Tử sững người rồi mới hiểu ý của chàng, cố ý muốn châm chọc chàng vài câu nhưng lại không thể nói ra mấy câu chọc ngoáy được. Ông nhìn Phong Quân Dương, hừ một tiếng nói: “Cần ngươi nói chắc!”.

Nói xong bèn phất tay áo bỏ đi. Ông đi theo hướng Thần Niên đi, đuổi một mạch ba bốn chục dặm khỏi Thịnh Đô mà vẫn không tìm được bóng dáng nàng, tĩnh tâm lại nghĩ ngợi, tự nhủ nàng còn cõng xác Diệp Tiểu Thất, vẫn phải nhập liệm cho Diệp Tiểu Thất mới được. Vừa nghĩ vậy, Triêu Dương Tử không đuổi xa hơn nữa, chỉ hỏi thăm xung quanh xem có tiệm quan tài nào không, tìm hai ngày trời, cuối cùng cũng hỏi được hành tung của Thần Niên trong một trấn nhỏ.

Triêu Dương Tử dựa theo địa chỉ mà ông chủ tiệm quan tài cho, liên tục tìm đến một cái miếu sơn thần rách nát bên ngoài trấn mới gặp được Thần Niên, chỉ thấy xác Diệp Tiểu Thất đã nhập liệm, quan tài đặt giữa đại điện ngôi miếu đổ, một mình Thần Niên đang ngồi khuỵu gối trước quan tài, lặng lẽ đốt vàng mã. Triêu Dương Tử không khỏi thầm thở dài một tiếng, đi lên phía trước đốt một tờ tiền giấy, miệng trầm giọng nói: “Lấy được tiền rồi thì an tâm lên đường đi, đừng tưởng niệm người sống nữa”.

Chốc lát sau, Triêu Dương Tử đưa mắt nhìn Thần Niên, hỏi: “Sau này có tính toán gì không?”.

Sắc mặt Thần Niên tuy tái nhợt tiều tụy, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, nàng lấy gậy gỗ xới chỗ tiền giấy chưa cháy hết trong chậu than lên, đáp: “Muốn đưa Diệp Tiểu Thất về Giang Bắc trước, táng cậu ấy bên cạnh Tiểu Liễu, để hai người họ có thể làm bạn”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử không biết Tiểu Liễu là ai, chỉ đoán cũng giống như Diệp Tiểu Thất, là bạn thuở bé với Thần Niên. Ông ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Tiểu Liễu chôn ở đâu? Thanh Phong trại?".

Thần Niên chậm rãi lắc đầu: "Không biết, không ở trong trại, năm đó Tiểu Thất cõng Tiểu Liễu đi ra phía Nam trại, sau lại một thân một mình ở Nghi Bình tòng quân, hẳn là đã chôn Tiểu Liễu ở giữa Thanh Phong trại và Nghi Bình".

Triêu Dương Tử nghe thế cả kinh, nói: "Giữa Thanh Phong trại và Nghi Bình dễ cũng vài trăm dặm, ngoài ra còn vô vàn đỉnh núi, làm sao cô biết Diệp Tiểu Thất sẽ chôn cô ấy ở đỉnh núi nào, thế thì biết đi đằng nào mà tìm?".

"Từ từ tìm, thế nào cũng tìm thấy." Thần Niên thả lỏng mi mắt, không thấy rõ ánh mắt nàng, nói khẽ: "Hai người họ luôn thích nhau, Diệp Tiểu Thất mong có thể lấy Tiểu Liễu làm vợ lâu rồi, lúc còn sống không thể bên nhau, giờ đã chết cả rồi, ta phải tác thành tâm nguyện của họ".

Triêu Dương Tử lặng đi một lát, vỗ đùi cái bộp, kêu lên: "Được, đạo gia theo cô đi tìm mộ Tiểu Liễu, chờ chúng ta tìm được mộ Tiểu Liễu, an táng cho Diệp Tiểu Thất xong, đạo gia sẽ dẫn cô đi du ngoạn thiên hạ, nghe nói đi mãi về phía Nam của Lĩnh Nam, vượt biển, có rất nhiều hòn đảo, bên trong có đủ thứ kì lạ, còn có nước người lùn cao một thước nữa!".

Thần Niên biết Triêu Dương Tử sợ nàng hãm sâu vào thù hận, sinh tâm ma nên mới muốn kéo nàng ra. Nàng cảm động trong lòng, ngẩng đầu nhìn Triêu Dương Tử một lát, lại hỏi ông: "Đạo trưởng không định đi tìm sư phụ ta sao?".

Nhắc tới Tịnh Vũ Hiên, Triêu Dương Tử không khỏi thấy tức giận, hơi hờn dỗi nói: "Không lo bà ta nữa, bà ta muốn tìm đường chết thì ai cũng bó tay chịu trói thôi. Ta không đi tìm bà ta, ta đi Giang Bắc với cô".

https://thuviensach.vn

“Võ công của ta không chỉ đã khôi phục mà còn tiến bộ rất nhiều, cao thủ như lão Kiều mà còn không đánh được với ta, thiên hạ này còn ai là địch thủ của ta nữa? Đạo trưởng vốn không cần lo cho an nguy của ta, lại càng không cần đi cùng ta tới Giang Bắc.” Thần Niên từ tốn mà kiên định nói, cúi đầu đốt tiếp vàng mã cho Diệp Tiểu Thất

Triêu Dương Tử nói: “Như thế sao được? Dù thế nào đi nữa cô cũng là một cô nương, một mình hành tẩu không tiện, đạo gia ta…”.

“Đạo trưởng.” Thần Niên đột nhiên ngắt lời ông, dừng lại một lát rồi mới thấp giọng nói, “Đạo trưởng, ngài yên tâm, ta sẽ không đi trả thù Hạ gia. Thiện ác đều có báo ứng, cho dù ta không đi, ác báo của Hạ gia cũng đã đến rồi”.

Triêu Dương Tử nghe mà sửng sốt, đang muốn hỏi lại nhưng Thần Niên hiển nhiên không muốn nhiều lời, chỉ đổi đề tài, nói: “Đạo trưởng, vẫn nên đi tìm sư phụ đi, chờ khi tìm được bà rồi, xin hãy chuyển lời cho bà, đừng để ý có không nhất thời, chỉ có buông bỏ chấp niệm mới có thể thực sự luyện thành Ngũ Uẩn thần công”.

Thái độ của nàng hết sức kiên quyết, Triêu Dương Tử không lay chuyển được nàng đành bỏ cuộc. Ông thuê cho Thần Niên một cỗ xe ngựa, chở quan tài của Diệp Tiểu Thất mãi đến tận bến đò, lại không biết lấy đâu ra rất nhiều ngân lượng đưa cho Thần Niên, nói: “Trên người mang nhiều tiền bạc dù sao cũng tốt hơn, dọc đường phải cẩn thận, đừng có khiến bọn đồ đệ đạo chích để mắt đến. Có điều võ công của cô cao, chắc cũng chẳng sợ gì chúng”.

Thần Niên thực sự chẳng có bao nhiêu tiền, ngay cả mua quan tài cho Diệp Tiểu Thất cũng phải bán ngọc bội đeo trên người đi mới mua được. Nàng không khách khí với Triêu Dương Tử, nhận lấy ngân lượng, trấn an

https://thuviensach.vn

ông: “Đạo trưởng quên ta xuất thân từ đâu rồi sao, xưa nay chỉ có ta đi cướp của kẻ khác chứ ai dám đến cướp của ta?”.

Triêu Dương Tử gật đầu, nhưng vẫn không yên tâm, lại lôi rất nhiều đan dược trong ngực ra, có loại có thể cứu mạng, có loại có thể lấy mạng, ông giảng kĩ, giải thích tất cả cho nàng rồi mới nói: “Đừng có cậy mạnh, có việc thì truyền tin cho ta, chờ ta tìm thấy sư phụ cô rồi sẽ cùng bà ta đến thăm cô”.

Thần Niên gật đầu, tạm biệt Triêu Dương Tử, thuê thuyền đưa Diệp Tiểu Thất về Giang Bắc an táng.

Dọc đường đi cũng coi như thuận lợi, thuyền qua Thanh Hà vào Thanh Hồ, lại đi vài ngày nữa mới từ Kinh Thủy vào sông Uyển, rẽ về hướng Đông. Lúc đến bến đò Nghi Bình, Thần Niên bỏ thuyền lên bờ, thuê xe chở quan tài Diệp Tiểu Thất, đi về hướng Bắc vòng qua thành Nghi Bình, hướng thẳng đến Nam Thái Hành.

Nàng cũng không nhớ rõ lắm khi đó Diệp Tiểu Thất chôn Tiểu Liễu ở đâu, chỉ đoán hẳn là trên đường từ Thanh Phong trại đến Nghi Bình, thêm vào đó đường núi gập ghềnh khó đi, nàng không tiện mang quan tài theo, đành phải gửi quan tài lại một ngôi miếu sơn thần, một mình đi vào núi tìm mộ phần của Tiểu Liễu.

https://thuviensach.vn

31

Sinh hạ bé gái

Không ngờ lần này lại tìm mất hơn ba tháng, Thần Niên lục tìm vô vàn ngọn núi lớn, rốt cuộc cũng tìm thấy nấm mồ nho nhỏ Diệp Tiểu Thất đắp cho Tiểu Liễu ngày đó tại một sườn núi cách Thanh Phong trại hơn hai trăm dặm. Bia trước mộ được chẻ gỗ dựng nên, trải qua gió táp mưa sa vài năm nay đã gần mục hết, mấy chữ viết tán loạn xiêu vẹo Diệp Tiểu Thất khắc bên trên đã mờ đi không rõ, nếu chậm thêm nửa năm một năm nữa, e không tìm được ngôi mộ này nữa.

Nơi này cách Thanh Phong trại hơn hai trăm dặm, Thần Niên không biết Diệp Tiểu Thất cõng Tiểu Liễu đi mấy ngày mới tới đây, rồi lại mang tâm tình gì để chôn cất Tiểu Liễu, đắp cho cô ấy một nấm mồ nho nhỏ thế này. Nàng không dám nghĩ, bởi chỉ cần nghĩ đến đã xót xa tột bậc. Cõng xác Diệp Tiểu Thất ra khỏi Thịnh Đô, nàng không khóc nữa, rồi trải qua mấy tháng khổ sở tìm kiếm trong núi, nỗi lòng càng ít khi xáo động, nhưng giờ khắc này, nàng lại sụp xuống trước mộ phần Tiểu Liễu, khóc mãi không thôi.

Lúc còn trẻ đều thờ ơ với mọi người mọi chuyện, tự cho rằng cầm lên được thì cũng buông xuống được, cho dù lỡ dở nhau, chẳng qua cũng chỉ là một thoáng qua gặp gỡ, quên nhau giữa chốn giang hồ. Đợi cho đến khi thực sự hiểu ra, lần thoáng qua gặp gỡ đó đã vĩnh viễn mất đi, không quay về nữa, dẫu hối hận cũng đã muộn rồi.

Thần Niên khóc hơn nửa ngày mới nín, đứng dậy đắp mộ Tiểu Liễu cao thêm, lại vót đá thành bia mộ, khắc lại chữ dựng thẳng trước mộ mới xoay

https://thuviensach.vn

người xuống núi. Khi đến sơn miếu gửi quan tài Diệp Tiểu Thất đã là hai ngày sau, Thần Niên vừa mới vào cửa miếu đã cảm thấy không ổn, nhưng giờ võ công nàng cao cường, không hề sợ hãi, chỉ thoáng dừng bước chân rồi vẫn tiến thẳng vào trong điện đặt áo quan.

Không ngờ người ở bên trong lại là Lỗ Vinh Phong.

Thần Niên biết Lỗ Vinh Phong hiện ở trong quân Nghi Bình, nhưng thấy ông bỗng nhiên xuất hiện ở đây vẫn thấy bất ngờ, ngạc nhiên nói: "Lỗ đại thúc đến đây làm gì?"

Lỗ Vinh Phong vội vã đứng lên, sững sờ nhìn Thần Niên đôi cái mới thử gọi: "Đại đương gia?".

Thần Niên chạy đôn chạy đáo cả ngày trong núi, đương nhiên là ăn vận đồ nam, lại vì giữa hè nắng nóng, trên người chỉ mặc áo ngắn vải thô màu nâu xám. Nàng tưởng Lỗ Vinh Phong kinh ngạc cách ăn mặc của mình nên cũng không để ý, chỉ bỏ mũ trên đầu ra, nói: "Đã không còn là đại đương gia lâu rồi, Lỗ đại thúc cứ gọi ta là Thần Niên đi".

Ánh mắt Lỗ Vinh Phong rời từ mặt nàng xuống người nàng, rồi lại từ người nàng lên mặt nàng, vài lần như thế, trong mắt vẫn là vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

Thần Niên không để tâm, cười nhạt, giải thích: "Chẳng qua là vào núi tránh nắng thôi, Lỗ đại thúc không cần kinh ngạc thế đâu".

Lỗ Vinh Phong gật gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn vô thức nhìn vào chỗ eo Thần Niên. Thần Niên tự biết mấy tháng nay mình bôn ba trong núi, không chỉ da mặt đen mà cơ thể cũng thô tháp hơn nhiều, không còn yểu điệu như trước nữa. Nàng không bận tâm đến cái nhìn của Lỗ Vinh Phong nữa, chỉ hỏi: "Sao Lỗ đại thúc lại ở đây? Đến tìm ta sao?".

https://thuviensach.vn

Lỗ Vinh Phong vội thu hồi tầm mắt, đáp: “À không phải, chỉ đi ngang qua thôi”.

Lần này thật ra ông lại không nói dối. Năm ngoái, Lục Kiêu và Linh Tước đến Nghi Bình tìm Thần Niên, Lỗ Vinh Phong nghe theo Thuận Bình đi theo Linh Tước làm tai mắt. Không ngờ ông và Linh Tước chờ trong khu rừng phía Bắc thành Nghi Bình đến quá nửa đêm, song chỉ thấy Lục Kiêu về, hỏi ra mới biết Thần Niên không chịu đi theo Lục Kiêu. Vừa thấy tình hình như vậy, Lỗ Vinh Phong cũng không muốn theo họ về phương Bắc nữa, bèn kiếm một cái cớ quay lại Nghi Bình, làm một viên tướng dưới trướng Tống Diễm.

Lần này, ông thực sự không biết Thần Niên ở đây, ông phụng mệnh Tống Diễm đi Thanh Châu trước, trên đường tá túc lại đây, vô tình nhìn thấy bài vị của Diệp Tiểu Thất, sinh lòng kinh ngạc nên mới sai thuộc hạ đi hỏi thăm ai gửi cỗ quan tài này lại ở đây, không ngờ thuộc hạ còn chưa thám thính về thì Thần Niên đã vào cửa.

Thần Niên nghe ông nói Tống Diễm lệnh cho ông đi Thanh Châu, không hỏi ông có việc gì, chỉ nói: “Nếu là thế, Lỗ đại thúc đi Thanh Châu nhanh lên, không thể chậm trễ quân lệnh”.

Nàng hiển nhiên không muốn nói đến việc của mình, Lỗ Vinh Phong nhìn ra, cũng không tiện hỏi nhiều, nghĩ ngợi một chút, chỉ hỏi nàng: “Cô muốn đưa Diệp Tiểu Thất về trại an táng?”.

Thần Niên không giấu giếm ông việc này, lắc đầu nói: “Không về trại. Ta đã tìm thấy mộ của Tiểu Liễu, ta muốn đưa Tiểu Thất đến chỗ cô ấy để hai người bầu bạn”.

Lỗ Vinh Phong chậm rãi gật đầu, lại nói: “Có cần tôi bảo quân sĩ đến giúp không?”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nói: “Không cần, ta thuê mấy người trong núi là được. Lỗ đại thúc vẫn nên đi làm việc của mình đi, đừng trễ nải nữa”.

Nàng đã nói đến mức này, rõ ràng có ý đuổi khách, Lỗ Vinh Phong đành từ biệt nàng, vừa ra khỏi miếu đã lệnh cho thân binh thông minh nhất cạnh mình tức tốc chạy về Nghi Bình, báo tin của Thần Niên cho Tống Diễm. Tống Diễm nhận được tin, bất giác kinh hãi. Cậu rất được Phong Quân Dương tín nhiệm, phải ở lại Giang Bắc trấn thủ Nghi Bình, vì nơi này cách Thịnh Đô quá xa nên chỉ loáng thoáng biết Thần Niên dùng thân phận con gái họ Hạ gả cho Phong Quân Dương, từ đó trở đi không nghe được tin gì của nàng nữa, không ngờ rằng nàng lại một thân một mình xuất hiện ở trong núi Thái Hành.

Tống Diễm đi loanh quanh trong phòng vài vòng, gọi phó tướng đến dặn dò việc trong thành, sau đó dẫn mấy thân binh tâm phúc lén ra khỏi Nghi Bình đi thẳng về hướng núi phía Bắc. Đến lúc cậu tìm thấy ngôi miếu sơn thần nọ, Thần Niên vẫn chưa đi, đang coi thợ mộc làm quan tài cho Tiểu Liễu. Nhưng Thần Niên lại không kiên nhẫn gặp cậu, nhìn thấy cậu một cái liền tránh vào trong núi.

Nàng quá nhanh, Tống Diễm không đuổi kịp nàng đành phải lui về miếu chờ, nhưng chờ trong miếu hai ngày vẫn không thấy Thần Niên về mới không thể không quay lại Nghi Bình. Cậu vắt óc nửa đêm, dao động giữa việc tuân thủ bổn phận và lo chuyện bao đồng vài phen, nhưng cuối cùng vẫn nhấc bút biết cho Phong Quân Dương một bức thư mật.

Mấy ngày sau, bức thư được đưa đến Thịnh Đô, kẹp giữa thư từ cấp báo từ sáu trăm dặm, đặt lên bàn Phong Quân Dương.

Lúc này, chiến sự Giang Bắc đã dần dần căng thẳng. Mục Triển Việt đoạt được trạm nhỏ của trọng trấn ở sườn Nam Tĩnh Dương, hợp binh với Lục Kiêu, đang định tấn công cửa ngõ phía Bắc đồng bằng trong sông – Dự Châu. Mà Mộ Dung Hằng sau khi dẫn đại quân đến, chưa hề liều lĩnh, mà

https://thuviensach.vn

đóng vững đánh chắc suốt dọc đường, đã chiếm được Tân Dã, tới gần Lam Đồng. Hạ gia không ngừng cầu cứu triều đình, Trịnh Luân mang binh đóng ở Vũ An cũng xin Phong Quân Dương cho xuất binh tấn công Tân Dã, muốn đánh đòn phủ đầu. Từng phong thư báo trong quân truyền đến, trong triều tranh luận sôi nổi, ngoài mặt Phong Quân Dương tuy lạnh nhạt nhưng Thuận Bình lại nhận ra mặt mày chàng đã có vẻ u ám.

Lúc Phong Quân Dương nhìn thấy bức mật thư của Tống Diễm thì sững người, chờ khi đọc đến mặt sau, chỉ thấy trong thư viết: "…Tuy chỉ nhìn từ xa, nhưng đúng như lời Lỗ Vinh Phong nói, dáng hình gầy gò tiều tụy, chỉ có chỗ eo là to, khác với chỗ khác, hẳn là có thai, nhưng lại không có ý che giấu, không biết là không biết, hay là…".

Bàn tay cầm thư của chàng khẽ run lên, Thuận Bình đứng hầu bên cạnh không biết Phong Quân Dương sao lại như vậy, ngay khi kinh ngạc đã thấy Phong Quân Dương ngả người ra phía sau, lấy tờ thư che mặt, khàn giọng nói: "Ra ngoài".

"Vương gia…" Thuận Bình thử mở miệng.

Phong Quân Dương lại không để cho y nói, chỉ nói: "Ra ngoài!".

Thuận Bình không dám làm trái lời chàng, trong lòng tuy nghi ngờ khôn nguôi song vẫn cẩn thận lui ra.

Phong Quân Dương ngả người dựa vào ghế, không hề nhúc nhích, nhưng bức thư che mặt lại dần hiện ra một mảng ướt. Chàng từng khổ sở ngóng trông đứa con này, chỉ mong có thể giữ Thần Niên lại, nhưng giờ đây cuối cùng cũng có con rồi thì nàng lại không còn ở bên chàng nữa, lại càng không thể quay về. Trong lòng chàng chỉ vui mừng trong chớp mặt, sau đó lại đau đớn, đau đớn vô cùng, rồi lại cảm thấy như chết lặng, giống như bị người mổ bụng rạch ngực, còn sống sờ sờ mà bị cướp mất trái tim.

https://thuviensach.vn

Là chàng phụ nàng hết lần này đến lần khác, rồi lại hại nàng chịu khổ nhường ấy.

Trước kia, cho dù người đàn ông khác chỉ nhìn nàng thêm vài cái, chàng đã cảm thấy không thể chịu nổi. Nhưng giờ phút này, chàng lại hi vọng có một người đàn ông bên nàng, che mưa cho nàng, chắn gió cho nàng, biết nàng ấm lạnh, dỗ nàng tươi vui. Chàng thà nàng gả cho người khác, sinh con đẻ cái cho người khác cũng không muốn nàng một mình trong núi mang thai sinh con cho chàng, bơ vơ không nơi nương tựa.

Chàng không muốn nàng chịu khổ như thế nữa.

Không biết bao lâu sau, Phong Quân Dương mới chậm rãi ngồi ngay ngắn, cẩn thận gấp cất bức thư vào lòng, gọi Thuận Bình vào, hỏi: "Có biết Triêu Dương Tử ở đâu không?".

Nghe Phong Quân Dương đột ngột hỏi đến Triêu Dương Tử, Thuận Bình bất giác giật mình đánh thót.

Ngày ấy Phong thái hậu bị kiếm khí của Thần Niên làm bị thương, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, âm thầm một mực tìm kiếm lương y, thậm chí còn từng đến nhờ Thuận Bình, xin y giúp đỡ. Nhưng Thuận Bình giận Phong thái hậu bày mưu với đệ đệ ruột, lại thấy Phong Quân Dương cũng không căn dặn gì, cho nên hoàn toàn không để tâm, chỉ tìm đại mấy lang trung trong giang hồ đối phó. Không ngờ bây giờ Phong Quân Dương lại đột nhiên hỏi đến Triêu Dương Tử.

Thuận Bình ngẫm nghĩ, bèn nói: "Triêu Dương Tử đã rời khỏi Thịnh Đô từ lâu, sợ là không dễ tìm, hơn nữa…". Y cố tình dừng lại rồi mới nói tiếp, "Với tính tình của Triêu Dương Tử, cho dù tìm thấy, ông ấy cũng không chịu vào cung chẩn bệnh cho thái hậu".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nhận ra suy nghĩ của Thuận Bình, lặng đi rồi nói: "Không phải vì thái hậu, vì Thần Niên, nàng có thai rồi".

Thuận Bình nghe mà sửng sốt, ngớ ra một lúc mới vỡ lẽ, trên mặt nhất thời vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Lần này Thần Niên bỏ đi, Phong Quân Dương vẫn chưa từng cho người điều tra tung tích của nàng, Thuận Bình liên tục cân nhắc mấy phen, bèn đoán Phong Quân Dương thật sự hạ quyết tâm thả Thần Niên đi. Ngoài mặt tuy y không dám nói gì, song lại thầm không dằn nổi lòng thổn thức, cảm thán thế sự vô thường, tạo hóa trêu ngươi nhiều lần. Giờ ngờ đâu mối nhân duyên này lại trở về từ cõi chết, Thần Niên lại có thai!

Thuận Bình vội liến thoắng nói: "Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia! Trong phủ chúng ta cuối cùng cũng có tiểu thế tử rồi! Quả nhiên là vương gia anh dũng uy phong, liệu sự như thần. Vương gia cuối cùng cũng chờ được đến ngày này rồi, chịu đựng lâu như thế, nỗi khổ của vương gia cũng không uổng. Trời ơi! Phải viết thư cho lão thái phi ngay mới được, bà mà biết, nhất định là vô cùng vui mừng".

Y nói năng lộn xộn, nói xong rồi, chính mình lại lau nước mắt, nghẹn ngào cả lên.

Phong Quân Dương vốn giọng điệu đau thương, thấy dáng vẻ y như vậy lại dở khóc dở cười, không khỏi sầm mặt lại, quát khẽ: "Nói vớ vẩn, râu ông nọ cắm cằm bà kia!".

Thuận Bình chỉ cười hềnh hệch, giải thích: "Tiểu nhân mừng thay cho người mà!".

Phong Quân Dương không có gì để nói, chỉ có thể gượng gạo nở nụ cười. Thuận Bình toan mở miệng khuyên chàng vài câu, nhưng lúc này lại không biết phải lấy gì để khuyên Phong Quân Dương. Nhưng nếu Thần

https://thuviensach.vn

Niên là người vì có thai mà chịu trở về thì trước đó nàng đã không đoạn tuyệt bỏ đi như thế. Tuy trở về từ cõi chết, nhưng mà "cơ hội sống sót" thực sự quá nhỏ, cũng khó trách Phong Quân Dương lại phản ứng như vậy.

Phong Quân Dương hờ hững nói: "Đừng huyên thuyên nữa, đi tìm Triêu Dương Tử mau lên, tìm được rồi thì mời ông nhanh chóng đến Giang Bắc xem Thần Niên thế nào".

"Vâng!" Thuận Bình vội vâng lời, lại nói: "Người yên tâm, lúc đó vương phi từng lệnh cho tiểu nhân âm thầm tìm kiếm Tịnh Vũ Hiên, tiểu nhân vẫn luôn không dám lơ là việc này, đã có manh mối, nghĩ Triêu Dương Tử cũng đích thị là đang đuổi theo Tịnh Vũ Hiên, không khó tìm".

Tuy là nói thế, nhưng khi tìm được Triêu Dương Tử đã là mấy tháng sau. Thần Niên chờ sinh, Phong Quân Dương đã âm thầm tới Nghi Bình từ sớm, chờ Triêu Dương Tử đến sốt ruột mà phát hỏa, bên môi nổi lên một vòng mụn nước, không còn thấy vẻ ung dung điềm tĩnh của con nhà thế gia.

Triêu Dương Tử đã biết hết nguyên nhân, nhìn dáng vẻ của chàng liền khoát tay nói: "Được rồi, không cần phải nói gì hết, đạo gia ta sẽ đuổi đến đấy".

Phong Quân Dương nói: "Nàng trước đó vẫn luôn ở trên núi, mãi đến tháng trước mới đi vào trong trấn. Ta đã sắp xếp hai bà đỡ ở trong nhà Vương đại hộ phía Nam trấn. Đạo trưởng đến đó, cứ lấy cớ nói Vương đại hộ từng chịu ơn cứu mạng của ngài, để hai bà đỡ đón Thần Niên về, cũng tiện bề chăm sóc".

Dù sao cũng là phụ nữ sinh con, Triêu Dương Tử không tiện bên cạnh phục vụ Thần Niên. Ông nghe thế gật đầu: "Biết rồi".

Phong Quân Dương vừa tiễn Triêu Dương Tử ra cửa vừa không ngừng dặn dò ông. Triêu Dương Tử nghe được vài câu đã hết kiên nhẫn, dừng

https://thuviensach.vn

chân nghiêng đầu nhìn chàng, tức tối hỏi: "Ngươi đã lo lắng như thế, hay là, đi cùng đạo gia đi?".

Phong Quân Dương bất dắc dĩ gượng cười, nói: "Nàng không muốn gặp ta, ta mà đi, chỉ e sẽ càng xa cách nàng hơn".

Thấy dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của chàng, Triêu Dương Tử không khỏi có chút mềm lòng, vẫy vẫy ống tay áo rồi đi ra ngoài, nhìn thấy mười mấy ám vệ khoác hàng đống hành lý, Triêu Dương Tử tức đến mức thiếu chút nữa giậm chân bình bịch, hỏi Phong Quân Dương: "Ngươi sợ Thần Niên không biết đạo gia tìm đến phải không? Đạo gia lại không biết trước con bé sắp sinh con, đang yên đang lành sao lại phải mang theo mấy thứ đồ dùng em bé này? Hả? Ngươi nói cho đạo gia biết? Sao ngươi không tìm luôn tám bà mười bà nhũ mẫu để đạo gia mang đi luôn cho ngươi?".

Phong Quân Dương vẻ mặt ngượng ngùng, chỉ đứng đó cười xòa.

Thuận Bình làm sao đã từng thấy chủ nhân nhà mình chịu cơn tức như thế, trong lòng bỗng thấy bất bình, không nhịn được tiến lên nói: "Đạo trưởng, vương gia chúng tôi chỉ vô cùng mong nhớ vương phi và tiểu thế tử, không muốn họ chịu chút ấm ức nào thôi. Ngài chưa từng làm cha, đương nhiên là không thể hiểu được tâm tình này".

Triêu Dương Tử nghe xong câu này không khỏi trợn trắng mắt, hừ một tiếng, nói: "Đã biết thế này, sao còn làm vậy!".

"Ấy?" Thuận Bình mở miệng muốn biện giải tiếp, Phong Quân Dương vội ngăn y lại, chàng hành lễ với Triêu Dương Tử, xin lỗi thay Thuận Bình, lại nói: "Là ta nhất thời suy nghĩ thiếu chu toàn, mong đạo trưởng thứ lỗi. Mấy thứ này cứ để lại đã, lần sau ta sẽ sai người đưa đến nhà Vương đại hộ, đến lúc đó đạo trưởng cần dùng gì, cứ mượn danh nghĩa Vương đại hộ là được".

https://thuviensach.vn

Đây cũng xem như một cách khả thi, Triêu Dương Tử gật gật đầu, lại lấy mấy thứ có thể dùng được trong mấy túi dược liệu ra rồi nhét vào ngực, nói với Phong Quân Dương: "Ta nói cho ngươi biết trước, bất kể Thần Niên sinh con trai hay con gái, ngươi cũng đừng hòng tính kế nó. Đương nhiên, nếu Thần Niên bằng lòng đưa đứa bé cho ngươi thì khỏi cần nói đến những cái khác".

Phong Quân Dương cười gượng nói: "Đạo trưởng yên tâm, ta tuyệt không ti tiện đến mức ấy".

Triêu Dương Tử lại không tin nhân phẩm của chàng, chỉ liếc xéo chàng một cái chứ không trả lời. Phong Quân Dương cũng không giải thích nhiều, hiện trong núi tuyết phủ non cao, đường sá khó đi, Thần Niên lại sắp đến kì sinh nở, chàng chỉ hận không thể cắm một đôi cánh vào người Triêu Dương Tử, để ông bay đến đó cho mau, sao dám lề mề thêm nữa, vội kêu người dẫn Triêu Dương Tử vào núi.

Trấn nhỏ nới Thần Niên ở ba mặt đều là núi, hẻo lánh khó tìm, may nhờ có người của Phong Quân Dương dẫn đường, Triêu Dương Tử mới có thể thuận lợi tìm đến. Đến ngoài trấn, thủ lĩnh ám vệ chỉ căn nhà Thần Niên ở, nói với Triêu Dương Tử: "Vương gia có dặn dò, không cho phép chúng tôi tiết lộ hành tung, mấy người chúng tôi sẽ không đi cùng. Nếu đạo trưởng có việc thì cứ đến đại viện nhà họ Vương tìm chúng tôi là được".

Triêu Dương Tử nhận hành lý, nói: "Các ngươi không có việc gì thì đi loanh quanh ít thôi, nha đầu kia thông minh lắm, đừng để nó phát hiện".

Thủ lĩnh ám vệ gật đầu vâng lời rồi, Triêu Dương Tử mới đi vào trong trấn. Thôn trấn khá nhỏ, Triêu Dương Tử chỉ chốc lát đã tìm đến ngoài tiểu viện Thần Niên mướn ở, đưa tay gõ cửa hồi lâu mà trong viện không thấy động tĩnh gì. Triêu Dương Tử đang lấy làm lạ, gia đình hàng xóm lại mở cửa viện, một bà già từ trong thò đầu ra, tò mò dòm Triêu Dương Tử vài lần, lập tức rụt vào trong cực nhanh, đóng luôn cửa viện lại.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử tuy thấy bà già đó hơi cổ quái, nhưng cũng không để tâm lắm, nghĩ bụng có nên nhảy vào bên trong viện rình xem chút, xem Thần Niên có nhà hay không. Ông đang chần chừ, lại nghe tiếng mở cánh cửa bên cạnh, quay đầu nhìn sang, lần này người mở cửa không phải bà già kia nữa mà là một phụ nữ trẻ tuổi mập mạp, chờ khi tập trung nhìn kĩ, đúng là Thần Niên.

Thần Niên vui mừng ra mặt, cười hỏi Triêu Dương Tử: "Đạo trưởng, sao ngài tìm đến đây được?".

Triêu Dương Tử sững ra một lúc mới hiểu ra, bất giác cười nói: "Nha đầu kia, thế mà vẫn còn vài phần thông minh đấy, làm hại lão đạo ta suýt nữa mắc mưu, còn tưởng là mình tìm nhầm chỗ, không ngờ cô lại ở cách vách".

Thần Niên cười, để Triêu Dương Tử vào trong sân, giải thích: "Cũng không có cách nào, tự nhủ ngộ nhỡ kẻ thù có tìm đến thì cũng có thể kéo dài một lúc".

Triêu Dương Tử gật đầu, đi theo nàng vào sương phòng phía tây, Thần Niên rót một chén trà nóng cho Triêu Dương Tử, hỏi: "Đạo trưởng được Phong Quân Dương tìm đến à?".

Triêu Dương Tử nghe thế sửng sốt, vô thức hỏi: "Sao cô biết?".

Thần Niên cười nói: "Một mình ngài đến, chứng tỏ vẫn chưa tìm được sư phụ ta. Đã không tìm được sư phụ mà lại đến tìm ta, có thể thấy là có người truyền tin cho ngài, nên ngài mới vứt bỏ sư phụ, vội vàng đến tìm ta".

Nàng đoán đúng cả, Triêu Dương Tử cũng không tiện giấu nàng nữa, hơn nữa ông không giỏi nói dối, cũng không muốn giấu Thần Niên. Triêu

https://thuviensach.vn

Dương Tử ngẫm nghĩ, nói: “Quả thật là Phong Quân Dương tìm đến ta, nói cô có thai sắp sinh nên ta mới chạy đến đây”.

Thần Niên lại nói: “Ta đoán thế là vì có chuyện này. Đợt mùa hè, ta từng gặp Lỗ đại thúc, thúc ấy nói là đi Thanh Châu, nhưng chưa được vài bữa, Tống Diễm lại tìm đến. Ta vào núi né vài ngày, lúc trở ra cậu ta đã đi rồi, còn tưởng là không sao. Vậy thì xem ra, đích thị là về báo tin cho Phong Quân Dương rồi”.

Triêu Dương Tử nghe xong, tức giận lườm nàng một cái: “Nha đầu cô, có thai mà còn chạy khắp nơi trong núi, không sợ xảy ra sơ suất gì à”. Ông bảo Thần Niên ngồi xuống, cẩn thận chẩn mạch cho nàng rồi mới thở phào nhẹ nhõm: “May mà cơ thể cô khỏe mạnh, đứa bé lại cứng cáp mới có thể chịu được cô lăn qua lăn lại như thế”.

Thần Niên ngượng ngập cười cười, nói: “Đạo trưởng đừng giáo huấn nữa, trước kia ta không biết mà. Mấy tháng đó chỉ vội lo an táng Tiểu Thất và Tiểu Liễu, không để tâm đến chuyện gì, thấy eo ngày càng to còn tưởng mình béo lên. Sau thấy bụng nhô hẳn ra, được một đại tẩu nói cho nên mới biết mình có thai”.

Nàng đứng dậy cời lò lửa cháy đượm thêm, nhấc siêu rót thêm trà nóng cho Triêu Dương Tử. Triêu Dương Tử thấy hành động của nàng đã ngốc nghếch cực độ, lại nghe nàng nói mãi đến khi đứa bé lớn rõ mới biết mình có thai, bất giác có chút xót xa, thở dài: “Đúng là nha đầu ngốc”.

Thần Niên không hề để bụng, nhếch miệng cười một cái lại ngồi đối diện với Triêu Dương Tử, rướn người sang, tràn trề hứng khởi hỏi: “Đạo trưởng, ngài là thần y, có thể nhìn ra ta mang thai con trai hay con gái không? Đại nương cho thuê nhà nói bụng ta tròn, là một khuê nữ đấy!”.

Đôi mắt nàng sáng ngời, bên trong không hề có chút hối tiếc đau khổ, Triêu Dương Tử thấy vẻ mặt nàng không giống giả vờ, trong lòng tuy khó

https://thuviensach.vn

tránh bùi ngùi, nhưng lại không để nó dễ dàng hiện lên, nói: “Cô đưa tay ra đây, ta xem cho”.

Thần Niên vội đưa tay sang, Triêu Dương Tử đặt ba ngón tay lên cổ tay nàng, tay kia chậm rãi vuốt râu, tập trung một lát, cười nói: “Đúng là mang thai bé gái”.

“Thế thì tốt quá, vải ta mua đều là vải hoa, đại nương chủ nhà đang giúp ta làm đồ em bé, mỗi cái chỉ lớn chừng này thôi, nom thích lắm”. Thần Niên lấy tay so lớn nhỏ, cười hì hì nói, “Ta còn không biết nên mặc thế nào cho bé con nữa”.

Triêu Dương Tử vuốt râu gật đầu, mặt cũng lộ ý cười rõ rệt, nói: “Chuyện này có gì khó? Từ từ học là biết hết”.

Hai người nói chuyện phiếm chốc lát, bà già chủ nhà đã nấu xong cơm canh đưa tới. Vì Triêu Dương Tử mới đến, Thần Niên đặc biệt dặn bà thịt một con gà, nấu một tô thật đầy bưng lên, mùi thơm ngào ngạt làm người ta ứa nước miếng. Người sống trên núi đa số là nghèo khổ, đây đã là đồ rất ngon rồi, bà già cố ý lấy lòng Thần Niên, bèn nói: “Đây là đồ mua cho tiểu nương tử ở cữ, thường ngày chính mình còn tiếc, đạo trưởng thật có lộc ăn”.

Thần Niên vội ngắt lời bà, cười nói: “Mua là để ăn mà, ăn sớm ăn muộn cũng thế cả thôi, đại nương cũng mau ăn cơm đi, chỗ ta ăn một tô là đủ rồi, còn lại đại nương dùng đi”.

Bà già nghe thế mừng vô cùng, quay về phòng ăn cơm. Chờ khi bà đi rồi, Thần Niên mới giải thích với Triêu Dương Tử: “Đạo trưởng đừng nghe đại nương chủ nhà, bà ấy cố ý nói thế thôi, để đạo trưởng hàm ơn ấy mà. Ta mua cũng nhiều gà lắm, đều nuôi ở tiểu viện bên cạnh, dăm ba hôm lại ăn một con”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử lại biết mấy người phú quý dưỡng thai thế nào, với thân phận của Thần Niên và sự coi trọng Phong Quân Dương dành cho nàng, đừng nói là một con gà, cho dù muốn ăn phượng hoàng, sợ là Phong Quân Dương cũng có thể đi tìm cho nàng. Nhưng hiện tại, mấy ngày nàng ăn một con gà đã thấy thỏa mãn. Triêu Dương Tử không nén nổi tiếng thở dài, bảo Thần Niên: "Nha đầu cô, tội gì phải chịu khổ sở thế này! Mà nói thế nào đi nữa, Phong Quân Dương cũng là phụ thân đứa bé này, cô nhận sự chăm sóc của hắn cũng là lẽ dĩ nhiên".

Thần Niên lặng đi một lát, nhưng rồi lại bình thản nói: "Đạo trưởng, ta không thấy đây là chịu khổ, một mình ta sống cuộc sống thế này, trong lòng lại cảm thấy rất yên ổn".

Thấy tình hình nàng thế này, Triêu Dương Tử cũng không tiện nói thêm gì nữa, cúi đầu nín thinh ăn cơm, nhưng trong đầu lại nhớ ra vài thứ Phong Quân Dương đưa đến đại viện nhà họ Vương, phải tìm cơ hội qua đó lấy mới được. Hai người ăn xong, Thần Niên lại mời bà già kia sang dọn bát đũa đi rồi mới hỏi Triêu Dương Tử: "Đạo trưởng có định ở lại?".

Nếu Triêu Dương Tử đã đến đây, đương nhiên là phải chờ nàng sinh xong mới có thể đi, bèn nói: "Ở lại, cô cứ ở lại đây tiếp đi, dù sao trong viện này chỉ có mình bà già kia, không có gì bất tiện. Ta ở sát vách, khoảng cách rất gần, có việc gì kêu lên một tiếng là nghe thấy".

Thần Niên cũng nghĩ như thế, dù sao với nàng mà nói việc sinh con cũng là lần đầu tiên, dù nàng có can đảm hơn nữa thì trong lòng vẫn sợ sệt. Nàng cảm tạ Triêu Dương Tử, dẫn ông sang tiểu viện bên cạnh, nói: "Tuy ta không ở đây nhưng chăn nệm có đầy đủ, thu dọn phòng ốc thêm một chút, đốt lửa lên là có thể vào ở được".

Triêu Dương Tử thấy nàng bụng đã nhô cao mà vẫn còn muốn đi dọn phòng cho ông, vội quát nàng, tức giận bảo: "Nha đầu không biết nặng nhẹ gì cả? Mấy ngày nữa là sinh đến nơi rồi, đừng có gây rắc rối cho ta nữa!".

https://thuviensach.vn

Thần Niên bị ông mắng liền ngừng tay, ngượng ngùng cười, cuối cùng vẫn gọi bà già chủ nhà đến, nhờ bà giúp Triêu Dương Tử dọn phòng đốt lửa rồi mới thôi.

Triêu Dương Tử có phần không đoán được thái độ của Thần Niên với Phong Quân Dương, cũng không dám nói thẳng là Phong Quân Dương đã chiếm dụng đại viện nhà họ Vương ở phía Nam trấn, tất cả người và đồ đạc cần dùng đều ở đó. Ông giả vờ ra ngoài tản bộ một vòng, quay về nói với Thần Niên: "Ta còn bảo nhìn chỗ này quen quen, hóa ra trước kia đã từng đến đây, còn cứu mạng Vương đại hộ ở phía Nam trấn. Lát nữa ta sẽ đến tìm y, đòi chút đồ ăn đồ dùng chỗ y mới được".

Việc này trùng hợp quá mức, Thần Niên khó tránh khỏi không tin, nghĩ bụng đây tám chín phần lại là thủ đoạn của Phong Quân Dương, nhưng nàng cũng không nói ra, chỉ cười bảo: "Vậy đạo trưởng đi nhanh lên, ta đoán y hẳn là toàn tâm toàn ý chờ báo ân đạo trưởng đấy".

Triêu Dương Tử nghe nàng nói thế, gương mặt già nua bất giác đỏ lên, nhưng lại đen mặt giáo huấn Thần Niên: "Làm người đừng cứng nhắc như thế, đừng không cần vô ích. Có chí khí đương nhiên là tốt, nhưng nếu chỉ vì chút giận dỗi thì lại không nên".

Thần Niên nói: "Sao ta lại dỗi chứ, đạo trưởng đừng nói oan cho ta. Nếu đạo trưởng đến chỗ Vương đại hộ đó, nhớ đòi y chút đồ ăn vặt về đây, để cho ta đỡ thèm".

Nàng đã sắp làm mẹ rồi mà vẫn như tiểu cô nương không quên được đồ ăn vặt, Triêu Dương Tử cũng hết cách với nàng, liếc nàng một cái, nói: "Có tiền đồ quá nhỉ! Chờ sau này hai mẹ con tranh nhau đồ ăn mới gọi là nực cười đấy".

https://thuviensach.vn

Tuy nói thế, hôm sau từ chỗ Vương đại hộ trở về, ngoại trừ dẫn theo hai bà đỡ, Triêu Dương Tử còn đưa cho Thần Niên một hộp to bánh trái điểm tâm, mở hộp ra nhìn, bên trong đều là những thứ hấp dẫn nhất đất Thịnh Đô, làm Thần Niên nhìn mà ngây cả người.

Thần Niên bất giác bật cười: "Hay cho một Vương đại hộ, vậy mà lại nuôi một đầu bếp giỏi đến thế".

Triêu Dương Tử cũng không nói gì, ngẩn ngơ nhìn hộp đựng đồ ăn một lát, đưa mắt nhìn Thần Niên, cuối cùng không kiềm chế được hỏi nàng: "Cô nói Phong Quân Dương rốt cuộc là khôn hay ngốc?".

Thần Niên nghĩ ngợi, nói: "Nếu hắn thật sự muốn giấu, nào có thể không giấu được. Có điều đạo trưởng nói đúng, bất kể ra sao, hắn vẫn là phụ thân của đứa bé này, đón nhận sự chăm nom của hắn cũng coi như nên làm. Đạo trưởng yên tâm, ta sẽ không vì giận hắn mà không màng đến mệnh hệ đứa bé".

Nàng đã có lời, hai bà đỡ đều được giữ lại. Hai người đều được Phong Quân Dương đưa từ Thịnh Đô đến, không biết đã đỡ để cho bao nhiêu đứa bé con nhà phú quý, rất giàu kinh nghiệm. Cả hai kiểm tra kĩ lưỡng cho Thần Niên một lần, nói: "Đứa bé xuống chậu rồi, chừng không quá bốn năm hôm nữa thôi".

Quả nhiên, đến sẩm tối ngày thứ tư, Thần Niên liền thấy đau bụng. Bà già chủ nhà đã nhận được nhiều lợi ích từ Thần Niên, đã chuẩn bị sẵn phòng sinh, bên trong có đầy đủ các đồ lặt vặt. Trong phòng sinh có hai bà đỡ săn sóc, bên ngoài còn có thần y Triêu Dương Tử trấn giữ, Thần Niên cũng không cảm thấy sợ hãi lắm, thừa dịp cơn đau đẻ tạm ngừng, vẫn không quên hỏi bà đỡ: "Phải sinh bao lâu?".

Bà đỡ bất giác bật cười, nói: "Làm gì có thời gian chuẩn xác. Có điều nương tử cứ yên tâm, thân thể người mạnh khỏe, đứa bé cũng không to lắm,

https://thuviensach.vn

không mất bao lâu đâu. Nhưng người sinh nở lần đầu, lại vừa mới bắt đầu đau thắt, thế nào cũng phải nửa ngày một ngày mới xong".

Thần Niên chậm rãi gật đầu, thầm nghĩ chẳng qua chỉ là một ngày, có thể đau thế nào chứ, cắn chặt răng cũng chịu đựng được. Ai ngờ sinh con không dễ như nàng tưởng tượng, ban đầu còn đỡ, nàng còn có thể chịu được từng đợt đau bụng sinh, nhưng sau này khoảng cách càng lúc càng ngắn, làm nàng không nhịn được nữa rên thành tiếng.

Triêu Dương Tử vốn chờ ở mé hiên Đông, lâu rồi không nghe được tin tức gì cũng đã hơi nóng vội, ra cửa phòng nhìn thử thì thấy Thuận Bình ở cửa viện thò đầu ra, bất đồ sửng sốt, ngạc nhiên nói: "Sao ngươi lại đến đây?".

Thuận Bình vội vui vẻ chạy vào, nói nhỏ: "Đạo trưởng, ngài còn không biết vương gia chúng tôi? Ngoài miệng nói thế thôi, chứ trong lòng không thể bỏ được vương phi. Chúng tôi lén đến đây hôm qua, nhưng không dám lộ diện, vừa nghe nói vương phi sắp sinh liền chạy qua đây luôn, hiện đang đứng ở bên ngoài tường".

Triêu Dương Tử liếc mắt nhìn tường viện, mặc dù không nhìn thấy bóng dáng Phong Quân Dương nhưng vẫn không nhịn được hừ một tiếng, nói: "Vậy bảo hắn vào đây đứng đi!".

Ông vung tay áo đi vào trong nhà, để lại một mình Thuận Bình ngoài sân. Giờ đúng lúc mùa đông khắc nghiệt, lại là nửa đêm, gió Bắc vù vù như dao cạo, Thuận Bình thật sự muốn mặt dày theo Triêu Dương Tử vào trong nhà, nhưng nghĩ đến vương gia nhà mình vẫn đang đứng ngoài tường, đành cắn răng chạy ra khỏi viện, nói với Phong Quân Dương: "Vương gia đừng lo, nghe động tĩnh trong phòng không lớn, cũng không thấy Triêu Dương Tử sốt ruột, nhất định là mọi sự bình an".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương không đáp, hơi cúi đầu xuống, thân mình lại thẳng tắp, đứng yên trong đống tuyết không nhúc nhích.

Thuận Bình bất giác thở dài khe khẽ, lại nói: "Vương gia vẫn nên đi vào trong nhà đi, để vương phi cũng biết người đã đến. Bất kể vương phi có bực bội vương gia đến đâu, lúc này đều hi vọng người có thể ở bên cạnh".

Phong Quân Dương giờ mới ngẩng đầu, gấp rút hỏi Thuận Bình: "Thật thế?".

"Muôn phần xác thực!" Thuận Bình vội đáp, sợ Phong Quân Dương không tin, lại lấy bản thân ra làm ví dụ, "Năm đó, lúc thê tử của tiểu nhân sinh con, tiểu nhân đứng ngoài cửa chờ, nghe cô ấy mắng tiểu nhân từ đỉnh đầu đến tận gót chân, chắc phải mắng đến khi con ra đời luôn. Về sau này, thê tử tiểu nhân mới nói cho tiểu nhân biết, cũng vì biết tiểu nhân ở bên ngoài, cô ấy mới vững dạ, mắng liền một chập vẫn cảm thấy rất khỏe mạnh".

Phong Quân Dương lưỡng lự một chút, cũng hạ quyết tâm, dứt khoát đi vào viện, đứng dưới cửa sổ, vận khí trầm giọng nói: "Thần Niên, ta ở đây".

Trong phòng lập tức im hẳn đi, một lúc sau mới nghe Thần Niên khàn giọng mắng: "Cút!".

Còn chưa dứt lời đã chuyển thành tiếng kêu đau, còn to hơn cả tiếng mắng vừa rồi. Phong Quân Dương nghe mà mặt mày trắng bệch, gần như không đứng yên được. Thuận Bình bên cạnh cố gắng nín cười, tiến lên nói nhỏ với Phong Quân Dương: "Không sao đâu, không sao đâu, vương phi chịu mắng người, như thế là tốt hơn nhiều đấy".

Phong Quân Dương mím đôi môi mỏng rất chặt, không nói một lời đứng bên cửa sổ, chỉ lẳng lặng nghe tiếng rên rỉ đau đớn của Thần Niên bên

https://thuviensach.vn

trong, mỗi lần nàng kêu đau dữ dội liền trầm giọng nói một câu: “Thần Niên, ta ở đây”.

Không biết bao lâu sau, dường như dài đến vài năm, Phong Quân Dương chợt nghe bà đỡ bên trong vui mừng kêu lên, “Sinh rồi, sinh rồi!”. Ngay sau đó là lạch cạch vài tiếng đanh vang, trong cửa sổ liền vọng ra tiếng trẻ con khóc.

Triêu Dương Tử đã từ mé hiên Đông đi ra, cất giọng hỏi bà đỡ trong phòng: “Tình hình sao rồi?”.

Một lát sau, chợt nghe bà đỡ trả lời: “Là một tiểu thư, mẹ con bình an”.

Triêu Dương Tử bất giác thở phào một hơi, chỉ còn chờ trong phòng thu dọn sạch sẽ rồi đi vào xem Thần Niên thế nào. Ngay cả Thuận Bình, nhất thời cũng đã quên béng vương gia của mình, cùng Triêu Dương Tử ghé vào cửa, nghĩ muốn nhòm tiểu quận chúa một cái. Chỉ riêng Phong Quân Dương vẫn ngẩn người đứng bên cửa sổ, miệng lẩm nhẩm: “Thần Niên, ta ở đây”.

Câu này không to hơn những câu trước, nhưng lọt vào tai Thần Niên lại rõ ràng nhất. Nước mắt nàng từ khóe mắt chảy ra, hòa cùng với mồ hôi, chậm rãi lăn vào chỗ thái dương. Thần Niên bất giác nhắm mắt, chờ khi nước mắt khô rồi mới nhẹ nhàng mở miệng, bảo bà đỡ: “Đại nương, mời đạo trưởng vào đây”.

Bà đỡ kia tay chân lanh lẹ, nhanh thoăn thoắt đã thu dọn xong cho Thần Niên, cung kính đáp: “Tôi biết rồi, người yên tâm nghỉ ngơi”.

Chốc lát sau, Triêu Dương Tử nhìn qua đứa bé, đi từ gian ngoài vào, bắt mạch cho Thần Niên trước rồi mới cười nói: “Tốt lắm, lát nữa ta sắc cho cô mấy thang thuốc, mấy hôm nay chịu khó bồi dưỡng là được”.

https://thuviensach.vn

Trong khi nói chuyện, bà đỡ bế đứa bé về, hạ thấp xuống cho Thần Niên nhìn mặt, mỉm cười nói: "Người nhìn xem, số trẻ con bà già này đã từng đỡ nhiều vô số, nhưng vẫn chưa thấy bé nào xinh thế này. Người nhìn mặt bé đi, rồi nhìn cả cái mũi nhỏ cái miệng xinh này nữa, vừa thấy đã thấy thích rồi. Mặt mũi thế này mai sau lớn lên e là còn đẹp hơn người nữa!".

Thần Niên cố gượng người dậy nhìn đứa bé đang quấn trong tã, chỉ thấy mặt của bé không to hơn nắm tay người là bao, da bé đỏ hỏn, mặt mũi nhăn nheo dính cả vào nhau, sao có thể nhìn ra mày thanh mắt đẹp gì. Nàng bất giác bật cười, ngẩng ngơ nhìn một lát rồi nói với Triêu Dương Tử: "Đạo trưởng, ngài bế đứa bé ra ngoài cho hắn nhìn một cái, rồi bảo hắn đi đi".

Triêu Dương Tử đực mặt một lát mới hiểu "hắn" ở đây chỉ Phong Quân Dương.

Thần Niên lại hạ con ngươi xuống, nói tiếp: "Nói cho hắn biết, sau này đừng đến nữa. Con bé sẽ theo họ ta, đợi khi con bé lớn lên hiểu chuyện, ta sẽ nói cho nó biết thân thế, đến lúc đó như thế nào sẽ do nó tự quyết định".

Triêu Dương Tử bất giác thở dài, nhưng không dám nói gì, chỉ bảo bà đỡ bế bé con ra gian ngoài. Thuận Bình còn ở ngoài cửa chờ tin, vừa nghe nói Triêu Dương Tử gọi Phong Quân Dương vào, cực kì vui mừng, chờ khi quay lại tìm vương gia nhà mình mới biết Phong Quân Dương vẫn ngẩn người đứng bên cửa sổ.

Thuận Bình nhất thời quên cả quy củ, chỉ tươi vui hớn hở ngoắc Phong Quân Dương, nói: "Vương gia, đến đây mau, vương phi mời người vào đấy!".

Không ngờ Phong Quân Dương vẫn đứng bất động ở đó, Thuận Bình vội chạy đến, đứng trước mặt Phong Quân Dương, lặp lại câu vừa rồi một lần nữa, Phong Quân Dương vẫn không phản ứng. Thuận Bình hết sức kinh ngạc, cẩn thận nhìn mặt Phong Quân Dương, chỉ thấy sắc mặt chàng tuy hơi

https://thuviensach.vn

tái nhợt nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, nhưng chẳng hiểu vì sao lại không có chút phản ứng nào.

Phong Quân Dương giương mắt, lãnh đạm quét qua Thuận Bình một cái, nói nhỏ: "Ngươi lại đây đỡ ta".

Thuận Bình sững người, nhất thời thấy dở khóc dở cười. Y cố gắng kéo căng da mặt, cũng không dám hỏi có phải Phong Quân Dương sợ tới mức nhũn cả chân ra không đi được không, trái lại còn lấp liếm cho chàng: "Vương gia thật là, không biết cử động một tẹo. Đừng nói trời lạnh thế này, cho dù không đứng tê chân cũng bị lạnh cóng rồi".

Y nhỏ giọng dông dài, đỡ Phong Quân Dương đi vào cửa phòng. Trời giờ đã tang tảng sáng, mặt trời đã vượt qua đầu tường Đông từ lâu, ánh sáng loang loáng chiếu vào người, chẳng khác nào nắng ấm sau ngày tuyết đổ. Phong Quân Dương bước thấp bước cao đi vài bước, hỏi nhỏ Thuận Bình: "Nàng gọi ta vào?".

Thuận Bình nghĩ Triêu Dương Tử hay Thần Niên gọi cũng không có gì khác nhau, nghe thế vội gật đầu: "Vâng ạ".

Phong Quân Dương bỗng thấy sáng sủa cả lòng, đứng trước cửa cởi áo khoác ném cho Thuận Bình rồi mới tự mình vén mành đi vào nhà. Hơi giương mắt, thấy Triêu Dương Tử đang bế đứa bé ngồi ở gian ngoài, chân Phong Quân Dương bất giác cứng đờ, nhất thời không biết tiến lên thế nào. Chàng dừng lại một chốc rồi mới cất bước đi tới, nín thở kề sát vào đứa bé, cúi đầu nhìn kĩ dáng vẻ của con.

Bé nhỏ này, xinh xẻo này, bàn tay bé xíu đặt ở bên má, mềm mại đến mức gần như trong suốt… Đây là con gái của chàng, là con của chàng và Thần Niên. Trong lòng Phong Quân Dương tràn đầy vui sướng, khóe mắt cũng thấy ươn ướt, không chút nghĩ ngợi liền đi vào gian trong, hận không thể một bước đã đến bên cạnh Thần Niên.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử chợt lách người, chắn trước mặt chàng, nói nhỏ: “Nó không muốn gặp ngươi”.

Câu nói này tựa như một chiếc gậy đánh cho Phong Quân Dương cứng ngắc cả người. Chàng sững sờ đứng một lúc thật lâu rồi mới hoàn hồn, chua chát mỉm cười, nói khẽ: “Ta biết”.

Triêu Dương Tử lại thuật lại những lời Thần Niên nói cho Phong Quân Dương nghe, nói: “Ngươi cũng biết tính tình nó, đừng ương ngạnh đến đây nữa”.

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu, không nói gì, chỉ cúi đầu ngắm nhìn đứa bé.

Triêu Dương Tử là người mặt lạnh lùng lòng ấm áp, thấy Phong Quân Dương như thế lại có chút mềm lòng, nghĩ ngợi thế nào lại đặt đứa bé vào lòng chàng: “Ngươi bế một cái đi”.

Phong Quân Dương sao đã từng bế đứa bé nào nhỏ đến thế, nhất thời tay chân cứng lại, cũng may nhờ lớp tã lót quấn dày mới làm chàng dám đưa tay lên đón đứa bé. Chàng ngơ ngác nhìn bé con, chỉ thấy lòng mình mềm ra như nước, muốn cúi đầu thơm con nhưng khi đến gần sát lại không dám đụng vào, chỉ hít vài hơi thật sâu, mê mải ngửi mùi của con.

Triêu Dương Tử bế lại đứa bé trong lòng chàng, nói: “Đi đi”.

Phong Quân Dương trầm mặc hồi lâu, nhưng rồi lại nói nhỏ: “Ta muốn nhìn nàng một lần”. Như sợ Triêu Dương Tử từ chối, vội bổ sung thêm: “Ta không vào đâu, chỉ đứng ở cửa nhìn nàng một cái thôi”.

Chàng nói đến là đáng thương, Triêu Dương Tử thấy thế cũng hết cách, đành phất tay với chàng, ý bảo chàng nhìn đi. Phong Quân Dương chậm rãi

https://thuviensach.vn

đi đến cửa buồng trong, vươn tay ra muốn nhấc bức rèm lên, nhưng khi đầu ngón tay chạm vào rèm cửa se lạnh lại khựng lại. Chàng vẫn duy trì tư thế này một lúc lâu không cử động, cuối cùng lại rút tay về, xoay người đi ra ngoài.

Thuận Bình một mực chờ ngoài cửa, không ngờ chủ nhân nhà mình nhanh thế đã đi ra, nhất thời thấy có phần ngoài dự liệu: "Vương gia?".

Phong Quân Dương không đoái hoài đến y, chỉ sải bước không ngừng đi ra khỏi viện. Thuận Bình lòng đầy nghi ngờ, nhìn chàng rồi lại ngoái lại nhìn bên trong cánh cửa, không nhịn được giậm chân thở dài một tiếng rồi mới đuổi theo sau Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương dẫn người ra khỏi núi, song không về Nghi Bình mà vòng thẳng qua phía Tây dãy Thái Hành, đến Thanh Châu, đón trừ tịch năm Tân Võ thứ ba ở đó.

Năm ngoái, Mộ Dung Hằng đã dẫn binh xuống Lam Đồng, khi ai nấy đều cho rằng y sẽ đi về Đông tiếp, tấn công Vũ An thì không ngờ Mộ Dung Hằng lại không tiến về Đông nữa, chỉ chiếm hai trấn quan trọng Lam Đồng và Tân Dã, giằng co với Trịnh Luân ở Vũ An.

Hành động lần này của Mộ Dung Hằng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người, người đời nhất thời bàn luận đủ kiểu. Có người nói là vì thời tiết lạnh giá không tiện chiến sự, Tiên Thị mới tạm dừng tiến về Đông, có kẻ lại bảo vì Tiên Thị không muốn xung đột trực diện với Phong Quân Dương, cho nên nán tại Lam Đồng. Phong Quân Dương nghe xong hai cách nói này lại chỉ cười nhạt, chàng dời mắt khỏi bản đồ, nhìn mọi người trong phòng, lên tiếng hỏi: "Các ngươi thấy thế nào?".

Trịnh Luân mới từ Vũ An đến, tuy hắn chưa giao chiến với Mộ Dung Hằng nhưng lại từng tự mình đến Tân Dã dò xét quân binh Tiên Thị trước đó, nghe thế đáp: "Đều không phải".

https://thuviensach.vn

“Ồ?” Phong Quân Dương hơi nheo mắt lại, hỏi hắn: “Nghĩ thế nào? Nói ra nghe thử”.

Trịnh Luân nói: “Thuộc hạ trước kia cũng từng nghĩ Mộ Dung Hằng đến vì hai châu Thanh, Ký, nhưng giờ lại thấy mục đích của y không phải ở đây, mà chỉ vì muốn giám sát chúng ta, làm chúng ta không thể xuất binh cứu viện Hạ gia”.

Nếu Phong Quân Dương muốn cứu viện Hạ gia, con đường xuất binh tốt nhất bắt đầu từ Thanh Châu hướng về Tây, cùng Hạ gia đánh gọng kìm Tiên Thị từ hai mặt, vừa có thể khiến trước mặt sau lưng đều có địch, còn có thể đoạt được địa bàn, chiếm làm của riêng. Còn nếu từ Vân Tây đi qua Thái Hưng đi về phía Bắc, chỉ có thể làm quân khách chịu sự điều khiển của Hạ Trăn, xuất lực phí công, lại không được lợi gì.

Những người trong phòng này chẳng ai là kẻ ngu, đến cả lão tướng Mạc Hằng hết sức thành thực đến nước này cũng đã hiểu ra. Hiện giờ, Mộ Dung Hằng trú binh ở Tân Dã, Lam Đồng chính là để giám sát con đường từ Thanh Châu hướng về Tây. Một khi đại quân đi từ Thanh Châu ra, trừ phi đi trước chiếm được hai tòa thành này, nếu không Mộ Dung Hằng lúc nào cũng có thể phái kỵ binh xuôi Nam, chặt đứt đường lui của đại quân Phong Quân Dương, đẩy chàng vào thế bị động.

Nhưng công thành và thủ thành, một phải một trái, khác biệt rất nhiều. Nếu Mộ Dung Hằng chịu về Đông, đừng nói y có mười vạn đại quân, cho dù có nhiều hơn nữa cũng không sợ. Nhưng trước mắt công thủ đổi chỗ, muốn đoạt lại hai trấn quan trọng Tân Dã, Lam Đồng từ tay Mộ Dung Hằng lại cực kì khó khăn.

Phong Quân Dương vốn định để Tiên Thị và Hạ gia tiêu trừ nhau hơn nữa nên mới không cho Trịnh Luân xuất binh cứu viện hai nơi Tân Dã, Lam Đồng. Không ngờ Thác Bạt Nghiêu lại lợi dụng tâm tư này của chàng, chẹn

https://thuviensach.vn

chặt con đường về Tây của chàng, sau đó an tọa ở Tĩnh Dương, nhìn hai kẻ Mục Triển Việt và Lục Kiêu từng bước tiến đến phía Nam.

Phong Quân Dương nhíu mày, hỏi Khâu Tam: "Phía Dự Châu thế nào?".

Tuy Hạ Trạch đã về Thái Hưng từ lâu, nhưng một tay gã bị Thần Niên phế bỏ, không thể ra trận giết địch, chỉ đành thay đường thúc Hạ Tiến đi Dự Châu mới có thể để Hạ Trăn quay về, trấn thủ Thái Hưng. Hạ Tiến tuy cũng là một viên chiến tướng khá xuất sắc, nhưng không thể sánh với Hạ Trăn, mới chỉ trông giữ vài tháng, Dự Châu đã cực kì nguy hiểm.

Khâu Tam nghe Phong Quân Dương hỏi, vội đáp: "Đọc tin tức mấy hôm trước truyền đến, tình hình Dự Châu không tốt lắm, Lục Kiêu đã vài lần dụ Hạ Tiến xuất chiến, làm ông ta hao tổn không ít binh mã".

Mạc Hằng nghe vậy, không kiềm chế được, nói: "Nếu còn tiếp tục như vậy sẽ không ổn, Dự Châu chính là cửa ngõ đồng bằng trong sông, một khi bị phá, ngàn dặm đồng cỏ sẽ mặc cho gót sắt Tiên Thị rong ruổi, chỉ mấy ngày sẽ đến Thái Hưng".

Theo khí thế hiện tại của đại quân Tiên Thị, thành Dự Châu bị phá chỉ là chuyện sớm muộn, điều Phong Quân Dương lo không phải thành Dự Châu bị phá mà là Hạ Trăn có thể thủ Thái Hưng được bao lâu. Năm Thịnh Nguyên, Thái tử Bắc Mạn từng vây khốn Thái Hưng hơn hai năm mà vẫn không thể chiếm lĩnh Thái Hưng. Lần này, không biết Hạ Trăn có thể giữ vững bao lâu.

Chưa tới tháng Giêng, cuối cùng Dự Châu cũng bị Mục Triển Việt và Lục Kiêu hợp lực công phá. Tin tức truyền về Tĩnh Dương, Thác Bạt Nghiêu không nén nổi cười to, nói với cận thị bên cạnh: "Ngươi có biết tại sao người Hạ có đất đai rộng rãi thế này, có lắm người nhiều ngựa thế này mà lại bị Tiên Thị chúng ta đánh đến biên giới, đoạt được một thành trì không?"

https://thuviensach.vn

Cận thị lo nghĩ, khen ngợi: “Vì Tiên Thị chúng ta binh nhiều tướng mạnh, dũng mãnh thiện chiến”.

Thác Bạt Nghiêu cười lắc đầu, nói: “Bởi bọn chúng không đồng lòng, bọn chúng chỉ biết mưu toan lẫn nhau, chơi tâm nhãn, đấu nội bộ!”.

Gã đã nói thế, mọi người bên cạnh tất nhiên là phụ họa theo đuôi, lại có cựu thần tâm phúc nói: “Dự Châu đã hạ, đồng bằng trong sông có thể mặc gót sắt quân ta rong ruổi, chiếm Thái Hưng chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng hai châu Thanh, Ký kia có dãy Thái Hành làm lá chắn, không dễ đoạt được. Chi bằng kêu Hạ Lan bộ cũng mang binh vào quan ải, về hướng Đông trợ giúp Mộ Dung bộ”.

Thác Bạt Nghiêu nghe thế cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Lại qua mấy ngày nữa, người của Lục Kiêu mang tin từ Dự Châu đến, bẩm với Thác Bạt Nghiêu: “Sau khi công phá Dự Châu, Khâm Mục Lăng tướng quân dung túng nhân mã Bắc Mạc dưới trướng cướp giật ba ngày trong thành, dù chưa đồ sát dân trong thành song cũng chẳng khác gì đã giết hết cả thành”.

Thác Bạt Nghiêu vừa mới từ bên ngoài về, vẫn còn chưa cởi áo khoác lông cừu trên người ra, làm nổi bật dáng người cao lớn tuấn tú. Gã nghe thế cũng không thèm để ý, nói: “Người ta từ nơi xa xôi đến bán mạng đánh giặc cho chúng ta, đồ sát đã là gì? Dù sao cũng phải cho bọn họ ưu đãi, bọn họ mới có thể tiếp tục liều mạng cho ngươi. Bảo Bộ Lục Cô Kiêu không cần xen vào, nếu hắn không đành lòng thì trói buộc bộ hạ lại, cách xa đám người Bắc Mạc này một chút, đừng để lẫn lộn là được”.

Người đưa thư giải thích: “Bộ Lục Cô tướng quân sợ Khâu Mục Lăng tướng quân làm thế sẽ khơi gợi thù hận của người Hạ, sau này sẽ liều chết chiến đấu, lúc tấn công Thái Hưng sẽ càng thêm khó khăn”.

https://thuviensach.vn

Thác Bạt Nghiêu hỏi lại người đưa thư: “Chẳng lẽ Khâu Mục Lăng Việt dán cáo thị an dân, không mảy may lấy thứ gì của dân chúng thì Hạ Trăn sẽ mở rộng cửa thành Thái Hưng, đón các ngươi vào thành chắc?”.

Người đưa thư bị hỏi đến cứng họng, Thác Bạt Nghiêu lại cười nói: “Bất luận Khâu Mục Lăng Việt làm việc thế nào, cuộc chiến ở Thái Hưng cũng đều cực kì khó khăn, bởi vì Hạ Trăn biết, Khâu Mục Lăng Việt nhất định phải tàn sát Thái Hưng. Trở về nói cho Bộ Lục Cô Kiêu biết, bảo hắn dẫn binh tạm đóng quân ngoài thành Dự Châu, chờ Khâu Mục Lăng Việt đi về phía Nam rồi thì hãy tiến vào chiếm giữ Dự Châu làm yên lòng dân chúng”.

https://thuviensach.vn

32

Chờ người trở lại

Đầu tháng Hai, Thác Bạt Nghiêu hạ lệnh sai Mục Triển Việt dẫn mình quân Bắc Mạc tiếp tục xuôi Nam tấn công Thái Hưng, còn Lục Kiêu làm hậu ứng cho Mục Triển Việt, dẫn binh vào chiếm giữ Dự Châu.

Bên trong thành Thanh Châu, đám người Phong Quân Dương cũng đã nhận được tin Dự Châu thất thủ. Dương Tập lộ vẻ nghi hoặc, nói: "Dự Châu bị bỏ lại khá kì lạ, với sức lực của Hạ gia, không nên dễ dàng đánh mất Dự Châu như thế, để Khâu Mục Lăng Việt dẫn binh đánh đến thành Thái Hưng".

Phong Quân Dương sao lại không nhìn ra sự lằng nhằng trong đó, nghe vậy cười cợt nói: "Thành mất rồi còn có thể đoạt lại được, nhưng người chết rồi thì đâu còn kịch mà hát nữa. E là Hạ Trăn cố tình vứt bỏ Dự Châu hòng bảo toàn lực lượng, chờ chúng ta đến cứu viện đấy".

Dương Tập lặng đi một lát, không khỏi thở dài: "Hành động lần này của Hạ Trăn quá mức mạo hiểm, vạn nhất chúng ta không đến cứu viện, chẳng phải là ông ta muốn ngồi chờ chết sao?".

Lão tướng Mạc Hằng nghe xong câu này lập tức nói: "Sao có thể không cứu? Chẳng lẽ muốn tận mắt thấy người tộc khác cướp thành trì của ta, tàn sát đồng bào của ta sao?".

"Đúng thế, sao có thể không cứu?" Phong Quân Dương giễu cợt mà cười khẽ, một khi Thái Hưng thật sự rơi vào tay Thác Bạt Nghiêu, nơi hiểm yếu

https://thuviensach.vn

sông Uyển sẽ không cậy nhờ được nữa. Thác Bạt Nghiêu không chỉ có thể xuống thẳng Giang Nam mà còn có thể đoạt thành Nghi Bình trước, biến hai châu Thanh, Ký thành tử địa. Hạ Trăn cũng nắm bắt được điều này nên mới làm thế, buộc chàng không thể không xuất binh. Mà muốn phái binh Tây tiến, nhất định phải đoạt được Tân Dã trong tay Mộ Dung Hằng trước.

Trong tháng Hai, Phong Quân Dương lệnh cho Mạc Hằng dẫn năm vạn đại quân từ Thanh Châu tiếp viện Vũ An, hiệp trợ Trịnh Luân tấn công hai thành Tân Dã, Lam Đồng.

Trịnh Luân đích thân ra ngoài thành đón Mạc Hằng, nói: "Lúc trước Mộ Dung Hằng lĩnh mười vạn đại quân Đông tiến, liên tục công thành đoạt đất, cũng hao tổn chút binh lực. Chỉ có điều bọn chúng thủ thành, vốn chiếm được địa lợi, hơn nữa Tân Dã, Lam Đồng lại hợp thành một góc với nhau, bất kể công nơi nào, chi binh một thành khác tất sẽ mau chóng đến cứu, đến lúc đó quân ta lại hai mặt giáp địch".

Mạc Hằng tuy nhiều kinh nghiệm nhưng vẫn là người khiêm tốn thận trọng, nghe vậy bèn nói: "Đây cũng là điều lão phu suy nghĩ suốt dọc đường, phải nghĩ cách phá được thế hợp góc này trước mới xong".

"Đúng thế." Trịnh Luân gật đầu, thấy vẻ mặt Mạc Hằng mệt mỏi, nói tiếp, "Lão tướng quân đi đường vất vả, chi bằng nghỉ một đêm trước đã, ngày mai lại triệu mọi người đến cùng bàn chiến sự".

Mạc Hằng nhận lời, Trịnh Luân sai người sắp xếp phòng ốc cho Mạc Hằng và những thân binh đi theo nghỉ ngơi. Một lát sau, thiên tướng phụ trách tiếp đãi lại đến tìm Trịnh Luân, lén bẩm báo: "Tướng quân, bên cạnh Mạc lão tướng quân có một cô gái trẻ đi theo".

Trịnh Luân nghe vậy có phần kinh ngạc, ngạc nhiên nói: "Cô gái?".

https://thuviensach.vn

“Đúng thế”, thiên tướng kia đáp, “Tuy giả dạng thành thân binh nhưng khuôn mặt và dáng người vừa nhìn đã biết là con gái, hơn nữa nhìn còn hơi quen, hình như là Linh Tước cô nương của Thanh Phong trại”.

Viên thiên tướng này từng theo Trịnh Luân đánh Nghi Bình, đã từng gặp Linh Tước, nếu y nói giống, hơn phân nửa đó là Linh Tước rồi. Có điều trước đó Linh Tước đi tìm Lục Kiêu, sao giờ lại xuất hiện ở đây? Trịnh Luân bất giác sinh lòng cảnh giác, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Mạc lão tướng liệu có biết?”.

Thiên tướng đáp: “Ít nhất là biết cô ấy là con gái, bảo cô ấy ở một mình”.

Trịnh Luân mím môi cân nhắc một lát rồi mới hạ lệnh: “Nếu là vậy, ngươi cứ thầm theo dõi cô ta đã, đừng đánh rắn động cỏ”.

Thiên tướng kia lĩnh mệnh rời đi, Trịnh Luân tuy hoài nghi Linh Tước nhưng cũng không tiện vượt mặt Mục Hằng trực tiếp tìm cô, chỉ hôm sau lúc nói chuyện với Mạc Hằng, như có vẻ tùy ý nói: “Mạc lão tướng quân, bên cạnh ngài có một thân binh ta thấy hơi quen, chính là người vóc dáng không cao, da dẻ trắng trẻo, hắn họ Lỗ phải không?”.

Mạc Hằng sững sờ một lúc mới hiểu ra Trịnh Luân đang nói đến ai, không khỏi cười nói: “Đúng là họ Lỗ, có điều đó là một vị cô nương, sao, cậu quen à?”.

Trịnh Luân gật đầu, nói: “Quen, nhưng không biết tại sao cô ấy ở lại cạnh ngài?”.

Mạc Hằng đáp: “Lúc sắp đến đây, Dương Tập phó thác cô ấy cho ta, nói là bằng hữu của cậu ta ở Tụ Nghĩa trại, tuy là một cô nương nhưng lại toàn tâm muốn ra trận giết địch, đến Thanh Châu cũng không chịu ở lại, Dương Tập hết cách, nên mới để sang chỗ ta”. Nói đến đây, Mạc Hằng đột nhiên nhớ ra Trịnh Luân đã từng liên thủ với Tụ Nghĩa trại tấn công Nghi Bình,

https://thuviensach.vn

lại nói, “Cô ấy đã là người của Tụ Nghĩa trại, hẳn là cậu đã từng gặp ở Nghi Bình”.

“Đúng là đã từng gặp ở Nghi Bình”. Trịnh Luân ngừng lại, nói tiếp, “Nhưng cô ấy đã rời Tụ Nghĩa trại từ sớm, đi quan ngoại tìm Lục Kiêu”.

“Lục Kiêu?”.

Giữa chân mày Trịnh Luân hơi cứng lại, nói: “Chính là tướng tiên phong của Thác Bạt Nghiêu, Bộ Lục Cô Kiêu, Lục Kiêu là tên Hán lúc hắn hành tẩu ở Trung Nguyên. Lúc ấy đánh hạ thành Nghi Bình, ta dẫn binh về Thanh Châu, để Tống Diễm và Tụ Nghĩa trại ở lại Nghi Bình. Nghe Tống Diễm nói, Lỗ Linh Tước chung tình với Lục Kiêu, từ trước khi Hạ Trạch tấn công Nghi Bình đã đi quan ngoại tìm Lục Kiêu rồi”.

Nếu trước kia Linh Tước quả thực ở cùng Lục Kiêu, hiện giờ đột nhiên đến đây trong quân, mục đích là cực kì khả nghi. Mạc Hằng nói: “Ta gọi cô ấy đến, hỏi thử xem”.

Ông bảo thân binh tâm phúc đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã dẫn Linh Tước ăn mặc kiểu thân binh tới đây. Linh Tước vừa vào cửa nhìn thấy Trịnh Luân, thản nhiên hành lễ với hắn: “Linh Tước bái kiến tướng quân”.

Trịnh Luân khẽ gật đầu, hỏi thẳng cô: “ Lỗ cô nương, không phải cô ở bên cạnh Lục Kiêu sao? Sao lại đến đây?”.

Linh Tước như đã dự liệu trước Trịnh Luân sẽ hỏi câu này, trầm giọng nói: “Trịnh tướng quân, tôi biết ngài chắc chắn hoài nghi tôi đến làm mật thám cho Lục Kiêu. Có điều, ngài nghĩ sai rồi. Tôi là người Hạ, đến để tòng quân, chỉ là muốn giết địch đền nợ nước, cứu đồng bào khỏi mũi đao ngoại tộc. Về cùng với tôi, còn có cả hai người Ôn đại ca và Đại Ngốc. Ôn đại ca võ công không giỏi, nên ở lại Thanh Châu chỗ Dương tướng quân, Đại Ngốc thì trở thành một tên tiểu tốt trong quân. Bởi tôi là con gái, Dương

https://thuviensach.vn

tướng quân không cho tôi vào quân doanh nên mới phó thác tôi cho Mạc lão tướng quân".

Cô nói rành rọt lưu loát, không giống như đang nói láo. Trịnh Luân nhất thời không phân biệt được cô thật lòng hay giả dối, cùng Mạc Hằng liếc nhau, bèn nói: "Lỗ cô nương, không phải Trịnh Luân không chịu tin cô, nhưng để an toàn, ta không thể để cô và Đại Ngốc ở trong quân, nhất định phải sai người đưa các cô về Thanh Châu".

Linh Tước từ quan ngoại trở về, một lòng muốn xông trận giết địch, giờ nghe Trịnh Luân không những hoài nghi nàng là mật thám của Tiên Thị mà còn muốn đưa nàng về lại Thanh Châu, khó tránh khỏi sốt ruột, lại tranh luận với hắn mấy câu nữa, thấy vẫn không thể lay chuyển được hắn, không khỏi tức giận nói: "Một khi đã như vậy, ngài cũng khỏi cần đưa chúng tôi về Thanh Châu, chúng tôi tự đi, về trong núi phất cờ khởi nghĩa lần nữa, triệu tập nghĩa sĩ, vẫn có thể giết người Tiên Thị".

Trịnh Luân không hề nhúc nhích, chỉ thản nhiên nói: "Lỗ cô nương tất nhiên là có thể làm thế, nhưng trước tiên ta cứ phải đưa cô về tay Dương Tập đã".

Linh Tước tuy căm tức trong lòng nhưng cũng hết cách với Trịnh Luân, nén ngọn lửa giận trong lòng chắp tay với Trịnh Luân và Mạc Hằng, cáo từ rời đi, không ngờ đi tới cửa lại dừng chân, quay lại hỏi Trịnh Luân: "Trịnh tướng quân, có thể phiền ngài dời bước ra đây cho ta hỏi một câu được không?".

Trịnh Luân nhìn cô hai cái, theo cô ra khỏi phòng, hỏi: "Chuyện gì?".

Không ngờ Linh Tước lại hỏi: "Trịnh tướng quân có biết Thần Niên hiện đang ở đâu không?".

https://thuviensach.vn

Sau cuộc chiến ở Nghi Bình, nhân mã Tụ Nghĩa trại gia nhập quân của Phong Quân Dương, Thần Niên lại đột nhiên mất tăm mất tích, Linh Tước và Ôn Đại Nha đã từng hỏi Dương Tập tăm hơi của Thần Niên, Dương Tập chỉ nói đã theo Triêu Dương Tử và Tịnh Vũ Hiên đi Giang Nam, còn cụ thể hơn thì không hỏi được nữa.

Không biết vì sao, Linh Tước hơi không tin.

Trịnh Luân nghe Linh Tước chợt hỏi đến Thần Niên, bất giác khẽ giật mình. Đã hơn một năm nay, hắn đã cố sức quên đi cái tên này, giờ nghe thấy, tâm tình bất giác hơi phức tạp, vô thức tránh né cái nhìn của Linh Tước, đáp: "Không biết".

Linh Tước hơi thất vọng, rồi lại không biết làm sao, đành phải theo người rời đi.

Trịnh Luân đứng ở bên ngoài một lúc rồi mới xoay người vào trong nhà, nói với Mạc Hằng: "Xin lão tướng quân hãy phái thêm người đưa Linh Tước và bằng hữu của cô ấy về Thanh Châu".

Linh Tước do Mạc Hằng đưa đến, tất nhiên nên do ông phái người đưa về. Mạc Hằng rút một vài kỵ binh đến đưa hai người Linh Tước và Đại Ngốc về. Đại Ngốc khó khăn lắm mới có cơ hội được xuất chinh, không ngờ còn chưa kịp đánh trận nào mà đã bị đuổi về, trong lòng khó tránh khỏi ấm ức, Linh Tước cũng bực dọc trong mình, bèn nói: "Chúng ta về bàn bạc kĩ càng với Ôn đại ca một phen, không được thì đến Thịnh Đô tìm Thần Niên, hiệu triệu nghĩa quân một lần nữa, cũng đỡ phải bị ức hiếp dưới tay mấy người này".

Hai người thúc ngựa nhanh về Thanh Châu, tìm Ôn Đại Nha thương lượng giữa đêm, định đến Thịnh Đô tìm Thần Niên. Không ngờ lúc nói chuyện này với Dương Tập thì Dương Tập lại gạt đi, chỉ nói: "Giờ tình hình

https://thuviensach.vn

Giang Bắc thế này, bất luận ở đâu cũng có thể nghe được tin tức, Thần Niên đã không đến, ắt có chỗ khó xử của cô ấy, không cần phải đi tìm nữa".

Linh Tước không biết con gái Hạ gia mà Phong Quân Dương lấy chính là Thần Niên, còn tưởng Thần Niên giận dỗi chàng bởi Phong Quân Dương lấy người khác, không nhịn được bảo: "Chúng ta chống lại Tiên Thị là vì dân chúng gặp nạn chứ không phải vì Phong Quân Dương, Thần Niên có gì khó xử? Hơn nữa, Phong Quân Dương cũng đã lấy con gái Hạ gia rồi, Thần Niên còn ở lại Thịnh Đô làm gì? Nếu là tôi, nên quay đầu rời đi, quay về núi Thái Hành của chúng ta mới phải".

Dương Tập hơi mím môi, nhất thời không biết nên trả lời Linh Tước thế nào. Cậu thạo tin hơn Trịnh Luân, việc Thần Niên xông vào cung tuy bị Phong Quân Dương đè xuống nhưng Dương Tập vẫn nghe ngóng được, láng máng đoán ra Thần Niên đã rời khỏi Thịnh Đô lâu rồi. Nhưng việc này không tiện nói với đám Ôn Đại Nha.

Ôn Đại Nha thấy Dương Tập phản ứng như thế, thấy có phần không ổn, không khỏi nhìn Dương Tập hai cái, hỏi: "Dương Tập, có phải cậu có chuyện gì giấu bọn tôi không?".

Dương Tập che đậy nở nụ cười, nói: "Ta có gì giấu mọi người chứ?".

Ôn Đại Nha nghiêm mặt nói: "Tôi biết cậu giờ xem như đã là người của Phong Quân Dương, nhưng cậu cũng đừng quên năm xưa ai đã cứu hai huynh muội cậu dưới lưỡi đao đó. Nếu không nhờ Thần Niên, cỏ trên mộ mấy người chúng ta không biết đã mọc được mấy lứa rồi, làm người phải có lương tâm, không thể uổng công khoác tấm da người này được".

Ôn Đại Nha luôn thích làm người hiền hậu, rất ít khi nói cứng với người ta, lời này từ miệng hắn đi ra đã là nặng lời lắm rồi, Dương Tập nghe thế lặng người đứng dậy đi đến cửa sổ cẩn thận quan sát tình hình bên ngoài rồi mới quay lại nói nhỏ: "Việc này nói ra thì dài dòng, tình hình cụ thể trong

https://thuviensach.vn

đó ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là Thần Niên hiện không ở Thịnh Đô, hẳn là ở Nam Thái Hành".

Đám Ôn Đại Nha đều sửng sốt, ngạc nhiên nói: "Nam Thái Hành?".

"Ừm", Dương Tập gật đầu, đây là do cậu đoán ra từ lời của Thuận Bình, "Đại khái là ở giữa Thanh Phong trại và Nghi Bình, cụ thể là ở đâu thì không biết. Nếu mọi người muốn tìm cô ấy thì cứ đến đó tìm".

Phạm vi này thoạt nhìn có vẻ không lớn, nhưng nếu tìm một người lại chẳng khác nào mò kim đáy bể. Ba người Ôn Đại Nha và Linh Tước, Đại Ngốc tiến vào Nam Thái Hành từ mùa xuân, tìm suốt hai ba tháng cũng vẫn không thể tìm được tung tích của Thần Niên, rơi vào đường cùng đành phải quay lại Thanh Châu.

Lúc này, Trịnh Luân và Mạc Hằng kinh qua khổ chiến đã đoạt lại được Tân Dã và Lam Đồng từ tay Mộ Dung bộ.

Tháng Tám, Phong Quân Dương tập hợp hai mươi vạn đại quân từ bốn châu Thanh, Ký, Lỗ, Tương của Giang Bắc, từ Thanh Châu đi về phía Tây. Lúc nghỉ ngơi trên đường hành quân, Phong Quân Dương ưng nhất là nhìn về phía Đông Nam xuất thần. Tật xấu này của chàng từ khi tới Thanh Châu đã có, Thuận Bình vừa nhìn thấy vẻ mặt kia đã biết chàng đang nhớ đến Thần Niên và con gái, lòng thầm thở dài rồi mới tiến lên nói nhỏ với Phong Quân Dương: "Vương gia?".

Phong Quân Dương không nhúc nhích, một lát sau đột nhiên hỏi Thuận Bình: "Ngươi nói xem giờ nàng đang làm gì? Con bé đã biết bò chưa?".

Thuận Bình thật sự không biết Thần Niên giờ đang làm gì, nhưng câu hỏi thứ hai lại không làm khó được y, cười nói: "Hẳn là bò rồi, tục ngữ có câu ba tháng biết lẫy, bảy tháng biết bò, tiểu quận chúa chẳng phải đã hơn tám tháng rồi sao, hẳn là biết bò rồi".

https://thuviensach.vn

“Con gái của ta nhất định là còn bò nhanh hơn cả con nhà người khác”. Có lẽ nghĩ đến dáng vẻ buồn cười bò qua bò lại của con gái, Phong Quân Dương không khỏi nhếch khóe miệng lên, nhưng khóe miệng chỉ cong một lúc rồi xụ xuống ngay, ngay cả ánh mắt cũng không giấu nổi thoáng ảm đạm.

Chàng ở nơi này nhớ thương con gái, Thần Niên lại bị con gái Tiểu Bảo làm cho nhức đầu, Tiểu Bảo hơn tám tháng chẳng những đã biết bò mà còn bò rất nhanh. Thần Niên đi ra ngoài rót nước một loáng thôi mà bé con đã bò từ trong giường ra đến mép giường, lộn cổ ngã xuống, may nhờ khinh công Thần Niên tốt, trong chớp mắt phi từ cửa vào mép giường mới đỡ được con trước khi con rơi xuống đất.

Thần Niên vừa cuống vừa tức, Tiểu Bảo lại cho rằng đó là một trò chơi vui, cười toét miệng đầy hăng hái. Với một đứa bé chẳng hiểu chuyện gì như thế, Thần Niên cũng không phát cáu nữa, bế bé ra cửa phòng, nói với Dương bà bà chủ nhà rằng: “Đại nương, chúng ta tìm một cái dây thừng buộc Tiểu Bảo lại, đỡ phải lúc không trông nom được, nó lại ngã từ trên giường xuống”.

Dương bà bà đang nhặt rau trong sân, nghe xong câu này kêu “ối giời” một tiếng đầy cường điệu, vứt luôn cả rau đi đến bế lấy Tiểu Bảo từ trong lòng Thần Niên, bất mãn kêu lên: “Người lớn phải xuống ruộng làm việc, ở nhà không có ai trông bé, đấy là cách cực chẳng đã thôi. Nhưng cô không cần xuống ruộng cũng chẳng cần kiếm sống, đến một đứa bé cũng không trông được mà còn không biết xấu hổ đòi cột Tiểu Bảo lại!”.

Thần Niên tự thấy đuối lý, ngượng ngùng ngồi xuống nhặt rau. Dương bà bà đặt Tiểu Bảo xuống chiếu dưới tán cây, dặn Thần Niên trông bé cho kĩ rồi mới xoay người đi vào bếp nấu cơm, Thần Niên đáp lời, thấy Tiểu Bảo hai tay cầm một quả dưa chuột đã được nạo vỏ cắn đến là vui thú, không

https://thuviensach.vn

nhịn được ghé lại gần con gái thì thầm trao đổi: “Tiểu Bảo ngoan, con cho mẫu thân cắn một miếng được không?”.

Tiểu Bảo làm sao nghe hiểu được lời nàng, còn tưởng Thần Niên đang dỗ mình chơi, chỉ há miệng cười khanh khách. Thần Niên cũng cười với bé, thò đầu sang chỗ quả dưa cắn một miếng to, Tiểu Bảo ngẩn người, ngẩng đầu nhìn mẫu thân rồi lại nhìn đoạn dưa chuột ngắn ngủn còn thừa lại trong tay, khóc “óa” lên to tướng.

Dương bà bà vừa mới nhóm được lửa, nghe tiếng bé con khóc bên ngoài vội chạy ra xem, nhìn Tiểu Bảo vẫn đang ngồi trên chiếu, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, hỏi Thần Niên: “Đang yên đang lành sao lại khóc?”.

Thần Niên đã gây tai họa, miếng dưa trong miệng còn chưa nuốt hết, không dám lên tiếng, chỉ vội vã ôm lấy Tiểu Bảo dỗ dành. Không ngờ vừa dỗ lại càng làm Tiểu Bảo tủi thân, khóc như ri.

Dương bà bà thủ tiết từ khi còn trẻ, nhờ cả vào tính nết tháo vát đặng gánh vác gia đình, lại vì Thần Niên ở chỗ bà đã lâu, bà đối xử với nàng chẳng khác nào con gái. Thấy Thần Niên không dỗ được Tiểu Bảo, Dương bà bà vừa phủi bụi trên tay vừa đi đến đó, miệng oán trách: “Lớn tướng như thế rồi mà đến đứa bé cũng không biết dỗ?”.

“Tiểu Bảo đừng khóc, bà bế con”. Bà bế lấy Tiểu Bảo từ lòng Thần Niên, vừa mới dỗ hai câu, tình cờ nhìn thấy miếng dưa chuột trong tay Tiểu Bảo, đột nhiên hiểu lí do vì sao bé con khóc, vừa quay người sang đã không thấy bóng dáng Thần Niên đâu. Dương bà bà vừa tức vừa giận, vốn không bắt nổi Thần Niên, căm tức đứng trong sân chửi đổng: “Cô đã là vợ là mẹ, dưa chuột đầy rổ cô không ăn, lại đến cướp miếng ăn của con, làm cho con khóc. May mà cô sống một mình, chứ nếu sống cùng nhà chồng, một ngày tám lượt người ta đánh cho từ sáng sớm đến tận tối đêm nhé!”.

https://thuviensach.vn

Bà đang mắng mỏ đến là hăng say thì chợt nghe bên ngoài có người gõ cửa, lập tức cáu điên cất giọng hỏi: “Ai đấy?”.

Không ngờ tính tình người ngoài cửa còn xấu hơn, chỉ đáp: “Mở cửa! Là đạo gia!”.

Dương bà bà nghe thấy giọng nói này sững người ra, Thần Niên lại rất nhanh chạy từ trong bếp ra mở cửa viện, kinh ngạc hỏi han: “Đạo trưởng, sao ngài đến đây?”.

Triêu Dương Tử toàn thân phong trần mệt mỏi, vào cửa chỉ giận dỗi lườm Thần Niên trước, không trả lời nàng, chỉ đi đến cạnh Dương bà bà nhìn Tiểu Bảo, hỏi Dương bà bà: “Tiểu Bảo đã lớn thế này rồi sao?”.

Lúc ông đi thì Tiểu Bảo mới đầy tháng, người còn chưa lớn, hiện đã trắng ngần, mập mạp đáng yêu. Bé con vốn xinh xắn vô cùng, lại hay cười, ghé sát vào người ông cười với ông một cái, lộ mấy cái răng sữa xinh xinh mới nhú, ông nom mà cũng vô thức muốn nhếch miệng cười ngớ ngẩn với bé.

Dương bà bà biết đạo trưởng mặt đen này tính nết không tốt, có vài phần e ngại ông, vội nói: “Đạo trưởng từ xa tới, ngồi xuống nghỉ một lúc đã, bà già này đi nấu cơm cho mọi người”.

Dương bà bà giao bé cho Thần Niên, trộm trừng mắt nhìn nàng, cảnh cáo nàng không được làm bé khóc nữa rồi mới vào phòng lấy ấm và chén trà đến, sau đó xoay người vào bếp nấu cơm, nhường chỗ cho Thần Niên và Triêu Dương Tử trò chuyện.

Triêu Dương Tử đi đường khát khô cả cổ, uống liền hai chén nước trà mới dừng lại được.

Thần Niên nhìn ông, hỏi: “Vẫn không tìm được sư phụ ta sao?”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử thở dài đáp: “Tìm thì tìm được rồi, nhưng vô dụng”.

Thần Niên ngạc nhiên nói: “Sao lại nói thế?”.

Triêu Dương Tử lặng đi một lát rồi mới kể chuyện Tịnh Vũ Hiên. Mấy tháng nay, ông một mạch đuổi theo Tịnh Vũ Hiên từ Lĩnh Nam đến Giang Bắc, lần cuối cùng hai người gặp nhau là ở Thái Hưng, chân khí nội lực của Tịnh Vũ Hiên hình như đột nhiên có thể thoái mái khống chế, nhưng cũng chính lần đó, Tịnh Vũ Hiên ra tay làm Triêu Dương Tử bị thương, còn nói bà đã tìm được người có thể giúp mình luyện thành Ngũ Uẩn thần công rồi, nếu ông còn tiếp tục đến nhiễu sự quấy rỗi, đừng trách bà không niệm tình cũ.

“Thái Hưng?” Thần Niên bất chợt nghĩ tới một kẻ, “Lẽ nào là Quỷ thủ Bạch Chương?”.

Triêu Dương Tử chậm rãi gật đầu: “Ta cũng đoán là kẻ đó”.

Thần Niên bất giác nhíu mày, nói: “Sao có thể tin ông ta được? Tuy ông ta từng dùng thuốc mở rộng kinh mạch của ta, nhưng ta luyện thành Ngũ Uẩn thần công lại là vì cơ duyên khéo hợp, không phải toàn bộ nhờ ông ta”.

Nàng vốn bị trọng thương, nội công phế hết, sau bị Bạch Chương ma xui quỷ khiến mở rộng kinh mạch, lại trải qua sinh tử, dòng chân khí cuồn cuộn của Ngũ Uẩn thần công mới phục sinh. Nhưng dù là thế, chân khí cũng không tồn tại lâu trong kinh mạch nàng, chỉ khi nào dùng mới có, sau đó liền mất tăm mất tích.

Triêu Dương Tử thân là thầy thuốc, đương nhiên lại càng rõ ràng, nghe vậy bèn nói: “Đúng thế, ta nghĩ Bạch Chương kia có thể cũng dùng thuốc mở rộng kinh mạch sư phụ cô, nhưng Ngũ Uẩn thần công chú ý đến ngũ uẩn giai không, có sự thay đổi giữa ‘có’ và ‘không’, nếu không làm được

https://thuviensach.vn

đến ‘không’, cho dù có mở kinh mạch đến tận cùng cũng không thể trường kì chịu được chân khí bá đạo như thế, cuối cùng cũng không tránh khỏi kết cục kinh mạch đứt hết. Thôi, mỗi người đều có cơ duyên của mình, ta đã tận lực, tùy bà ta thôi”.

Nói xong câu này, Thần Niên và Triêu Dương Tử không khỏi cùng trầm mặc, chỉ có Tiểu Bảo không lo nghĩ gì, tuy ngồi trong lòng Thần Niên nhưng lại tò mò nhìn Triêu Dương Tử, ê a với ông, Triêu Dương Tử thấy bé đáng yêu, không nhịn được vươn tay bế bé vào lòng mình, miệng lại hỏi Thần Niên: “Phong Quân Dương thật sự chưa từng đến nữa?”.

Thần Niên lắc đầu nói: “Không đến”.

Triêu Dương Tử thấy hơi bất ngờ: “Quái lạ, hắn mà lại giữ lời thế à? Chẳng lẽ là tập trung đi tranh thiên hạ?”.

Đang nói, Tiểu Bảo đột nhiên một tay tóm được chòm râu lơ thơ của Triêu Dương Tử, kéo mạnh đến mức Triêu Dương Tử nhe răng trợn mắt, kêu lên: “Ái ui, bảo tiểu nha đầu này buông ra nhanh lên, bằng không chỗ râu này của đạo gia sẽ chôn vùi trong tay nó mất”.

Ông phản ứng như vậy lại làm cho Tiểu Bảo vui vẻ, vứt luôn cả miếng dưa chuột bên tay đi, hai tay túm râu Triêu Dương Tử. Thần Niên thấy thế, bước lên trước tách tay của Tiểu Bảo ra, bế bé về, chột dạ nhòm trộm mấy cái râu của Triêu Dương Tử. Triêu Dương Tử râu tóc lưa thưa, có thể giữ được chỗ râu này đã rất khó khăn rồi, bị Tiểu Bảo dứt đứt vài cái, khó tránh khỏi thấy đau lòng, còn Tiểu Bảo chẳng hiểu chuyện gì, vẫn luôn toét miệng cười với ông, làm ông muốn bực cũng không được, đành trừng mắt lườm Thần Niên vài lần.

Thần Niên vội trưng ra cho ông một khuôn mặt cười, chuyển đề tài hỏi: “Lần này đạo trưởng đến, có định ở lại vài ngày không?”.

https://thuviensach.vn

Nghe nàng hỏi thế, Triêu Dương Tử lại nghiêm mặt, nghiêm nghị nói: "Thần Niên, ta đến lần này có chính sự tìm cô. Đầu năm nay, Dự Châu đã bị Khâu Mục Lăng Việt phá, hiện giờ Khâu Mục Lăng Việt lại mang binh vây khốn Thái Hưng…".

"Đạo trưởng!" Thần Niên bỗng ngắt lời Triêu Dương Tử, "Đó là báo ứng Hạ gia phải nhận, ông trời có mắt, thiện ác có báo".

Triêu Dương Tử sửng sốt, một lúc sau đứng phắt dậy, cả giận nói: "Nhưng Thái Hưng không chỉ là Thái Hưng của Hạ gia, một khi Thái Hưng thất thủ, cả Giang Nam sẽ để lộ dưới gót sắt quân Tiên Thị! Khi thiên hạ đang ở lằn ranh tồn vong, sao cô có thể chỉ lo ân oán cá nhân?".

Thần Niên giương mắt nhìn Triêu Dương Tử, lại hỏi: "Đạo trưởng, ngày đó ta cõng Tiểu Thất từ thành Thịnh Đô chạy đi, ngài có biết trong lòng ta nghĩ gì không? Ta nghĩ lòng người sao có thể đê tiện hiểm ác như thế? Ta nghĩ ông trời sao lại không biết phân biệt phải trái như thế? Ta hận không thể để đại quân Tiên Thị có thể từ Tĩnh Dương giết một mạch đến Thịnh Đô, chém tận giết tuyệt đám danh gia vọng tộc, quý tộc hoàng thất dối trá vô sỉ đó đi, diệt cái thiên hạ đen trắng đảo điên này luôn đi!".

"Thần Niên…" Triêu Dương Tử không ngờ trong lòng Thần Niên từng có oán niệm như thế, nhất thời sợ đến mức nói không ra lời.

Thần Niên cúi mắt xuống, ổn định lại dòng suy nghĩ của mình rồi mới nói thêm: "Đạo trưởng, ngài biết thân thế của ta, trong người ta chảy một nửa huyết mạch Tiên Thị, thậm chí, nếu có thể, ta chỉ hận không thể bỏ hết nửa dòng máu họ Hạ trong người đi. Đạo trưởng, ta có thể không giúp bên nào đã là khó khăn lắm rồi".

Triêu Dương Tử đứng đó, một lúc sau lên tiếng: "Vì bách tính muôn dân cũng không được sao?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên cũng chỉ trầm mặc, hồi lâu sau mới tự giễu cười, đáp: "Đạo trưởng, bách tính quá nặng, nên để người chí tôn nơi thiên hạ gánh trách nhiệm này, chứ không phải ta. Ta chỉ muốn nuôi Tiểu Bảo lớn khôn, không muốn con bé cũng giống như ta".

Trong viện lại rơi vào im lặng, Triêu Dương Tử lại đứng đó một lúc lâu, không nói không rằng, xoay người đi nhanh ra ngoài. Thần Niên cũng không đứng dậy tiễn ông, chỉ chậm rãi cúi đầu xuống, đặt trán lên cái đầu bé nhỏ của con gái, nhắm mắt ngửi mùi vị ngọt thơm đặc hữu trên người trẻ con.

Bất tri bất giác, khóe mắt nàng đã ươn ướt, nàng không muốn chém giết nữa, không muốn phán đoán ai thiện ai ác nữa, không muốn hy sinh vì nghĩa nữa. Nàng chỉ muốn lớn lên với Tiểu Bảo, muốn thỉnh thoảng lên núi thăm Diệp Tiểu Thất và Tiểu Liễu, muốn bình lặng sống mãi trong thôn trấn này.

Năm Tân Võ thứ ba, từ đầu mùa hè tới bây giờ, chiến sự Giang Bắc càng thêm căng thẳng. Đại quân của Phong Quân Dương đuổi theo quân của Mộ Dung Hằng suốt dọc đường từ Đông đến, chậm rãi tiến quân về hướng Dự Châu. Cuối tháng Tám, một nhánh đại quân Thác Bạt Nghiêu ngầm giấu ở Bắc Tuyên Châu xuyên qua núi Yên Thứ theo một con đường cổ không ai hay biết, tránh Thanh Châu, đến Ký Châu.

Dương Tập ở Thanh Châu nhận được tin, lập tức phái binh chặn đánh, nhưng binh lực hai bên khác xa nhau, không thể ngăn nổi đại quân Tiên Thị, để chúng vòng qua phía Bắc núi Thái Hưng, tiến vào phía Bắc Ký Châu. Mà Tiết Thịnh Hiển của Ký Châu nhát gan sợ chiến, co đầu rụt cổ không ra, mặc cho quân Tiên Thị vượt qua cảnh giới, thẳng hướng Nam giết đến Nghi Bình.

Nghi Bình không thể so với Thái Hưng, có thành cao hào sâu để cậy vào, một khi mất Nghi Bình, chưa nói đến việc chặt đứt đường nối Nam-Bắc của

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương, ngay cả Thanh Châu cũng khó bảo toàn. Đến lúc đó, hai mươi vạn đại quân Tây tiến của Phong Quân Dương sẽ trở thành một cánh quân cô độc.

Phong Quân Dương nhận được tin trong quân, không khỏi giận quá hóa cười, nói: "Tiết Thịnh Hiển ơi Tiết Thịnh Hiển, không ngờ y lại có thể ngu xuẩn đến mức này!". Chàng rất ít khi tức giận như thế, trong trướng nhất thời lặng phắc như tờ. Một lát sau, mới có một tướng lĩnh xin chỉ thị: "Đại tướng quân, mạt tướng nguyện lãnh binh quay về Đông cứu viện Nghi Bình, giết sạch đám người Tiên Thị này".

Sắc mặt Phong Quân Dương u ám, lạnh lùng nói: "Thác Bạt Nghiêu hiện chỉ ước sao ta chia binh, để đập tan từng bộ phận. Ngươi không tin, một khi ta chia quân về cứu Nghi Bình, Thác Bạt Nghiêu sẽ không còn gì băn khoăn nữa, lập tức phái đại quân từ Tĩnh Dương xuôi Nam. Đến lúc đó, chúng ta không những không thể cứu Dự Châu, mà đến bản thân còn khó giữ".

Trịnh Luân ngẫm nghĩ, nhưng lại hỏi: "Vậy có thể điều binh từ Giang Nam trực tiếp cứu viện Nghi Bình không?".

Lần này về Tây cùng Phong Quân Dương là hai mươi vạn đại quân, để lại thủ Tân Dã, Lam Đồng đã là mấy vạn, số này đã chiếm già nửa binh lực của Phong Quân Dương, cho dù Giang Nam còn chút binh mã, nhưng cũng không thể tùy tiện sử dụng. Phong Quân Dương phân vân một lát, nói: "Tình hình trước mắt, cũng chỉ có thể điều binh từ Giang Nam lên Bắc giải vây cho Nghi Bình, hơn nữa chỗ đó cũng cách Nghi Bình gần hơn".

Phụ tá Hàn Hoa giương mắt nhìn Phong Quân Dương, không hề lên tiếng, chờ tới khi trong trướng không còn ai khác mới nói với Phong Quân Dương: "Vương gia, Giang Nam không thể so với Vân Tây chúng ta, chư vương họ Tề tuy đã lụi, song dư đảng chưa trừ, người điều hết binh mã ở đó đi, có từng suy xét ngộ nhỡ có kẻ mượn cơ hội sinh sự, lấy binh đâu ra để áp chế chưa?".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương sao lại chưa từng suy xét việc này, nghe thế không nén nổi nụ cười gượng, nói: “Do ta trước đó quá tự đại, mất tiên cơ nên bị Thác Bạt Nghiêu từng bước ép bức đến chỗ này, không thể không làm thế được”.

Chàng nói thế tức là đã quyết ý, Hàn Hoa không tiện khuyên nữa, đành bỏ cuộc.

Lúc này, trong Nam Thái Hành là lúc ráng đỏ khắp núi, phủ lên tầng lớp non xa.

Sau khi Triêu Dương Tử đi, Thần Niên ngày nào cũng như ngày nào, càng siêng năng đi thăm mộ Diệp Tiểu Thất và Tiểu Liễu hơn. Nàng thường ra ngoài từ sáng sớm, cõng Tiểu Bảo vượt qua mấy ngọn núi, yên lặng ngồi nửa ngày trước phần mộ hai người họ, sau đó lại leo núi quay về.

Mấy ngọn núi to lớn đều rất hiểm trở, cũng chính nhờ sự cản ngăn của núi nên mới biến trấn nhỏ Thần Niên ở thành một chốn đào nguyên trong thời loạn. Ngoài núi loạn lạc giết chóc, trong núi lặng yên ắng an hòa.

Hôm nay Thần Niên lại ngồi rõ lâu trên sườn núi, khi trở về đã là lúc chạng vạng tối, đi vào cửa viện đã thấy Triêu Dương Tử ngồi dưới gốc cây, bất giác sững người. Dương bà bà vẫn luôn ở trong phòng, xem chừng bên ngoài, thấy Thần Niên về vội ra đón, nhân cơ hội ôm Tiểu Bảo bèn nói nhỏ với Thần Niên: “Đã đến lâu rồi, nước cũng không uống, cơm cũng không ăn, chỉ ngồi đấy, bảo là chờ cô”.

Thần Niên khẽ gật đầu tỏ vẻ đã biết. Nàng giao Tiểu Bảo mệt mỏi cho Dương bà bà dỗ rồi mới quay người lại cười chào hỏi Triêu Dương Tử: “Đạo trưởng”.

https://thuviensach.vn

Tầm mắt Triêu Dương Tử hơi lảng tránh, cố gắng mấy lần mới ngước mắt nhìn nàng, nói: “Thần Niên, lần trước ta ép buộc cô, lần này ta đến để giải thích”.

Thần Niên có phần bất ngờ, không nhịn được nhìn Triêu Dương Tử hai cái, cười nói: “Đạo trưởng đang nói gì cơ?”. Lại thấy thần sắc Triêu Dương Tử rất mất tự nhiện, Thần Niên sợ ông xấu hổ, vội chuyển đề tài, hỏi ông, “Đạo trưởng từ đâu đến thế?”.

“Thanh Châu.” Triêu Dương Tử cộc cằn đáp, ông liếc nhìn Thần Niên một cái, giận dữ nói: “Xem môi cô đã khô quắt thành cái gì rồi? Mùa thu khô hanh, uống nhiều nước vào, đỡ phát hỏa”.

Thần Niên một mạch leo núi trở về, miệng quả thực hơi khô, nghe thế bèn cầm lấy bình trà men xanh trên bàn thấp, rót ra một chén cho Triêu Dương Tử trước rồi mới cầm chén kia lên uống. Chờ khi trà vào miệng, nàng thấy vị trà không chuẩn, không chút nghĩ ngợi ném chén trà vào người Triêu Dương Tử bên cạnh, nhưng cánh tay đã tê liệt, chén trà mất độ chính xác, chỉ sượt qua bả vai Triêu Dương Tử, ném xuống đất.

Ngay cả như thế, nơi bả vai Triêu Dương Tử vẫn cảm thấy cơn đau rát cháy. Ông bất giác nghĩ lại mà ghê, nhủ thầm may mà lượng thuốc mình hạ rất nặng, Thần Niên lại không hề đề phòng ông nên lần này mới có thể may mắn thuận lợi.

Thần Niên ngồi chỗ đó không thể động đậy, chỉ giương mắt lặng lẽ nhìn Triêu Dương Tử, vẻ mặt trái lại cũng coi như bình tĩnh.

Triêu Dương Tử tránh ánh mắt nàng, nói: “Ta mang Tiểu Bảo đi trước, nếu cô muốn lấy lại con, đến Ký Châu tìm ta là được”.

Dương bà bà nghe động tĩnh đi từ trong nhà ra, còn chưa kịp hỏi đã bị Triêu Dương Tử điểm huyệt nói. Triêu Dương Tử vào nhà bế Tiểu Bảo ra,

https://thuviensach.vn

lúc đi ngang người Thần Niên thoáng dừng lại rồi mới rời đi.

Thần Niên lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng đành chịu, đành bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, gạt bỏ tạp niệm, phát động chân khí trong kinh mạch chuyển động thật nhanh, ép độc ra ngoài. Song thuốc mê của Triêu Dương Tử cực kì mạnh, mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, tay chân Thần Niên mới dần dần lấy lại được cảm giác.

Dương bà bà còn đứng bất động ở cửa, Thần Niên đến giải huyệt cho bà, Dương bà bà đặt phệt mông xuống đất, gào khóc mắng mỏ: "Hắc lão đạo đáng chém nghìn đao! Bà già này còn tưởng lão là người tốt, không ngờ lại ác đến thế! Tiểu Bảo ơi! Tiểu Bảo của bà ơi!".

Thần Niên chẳng để ý đến Dương bà bà nữa, chỉ đuổi thẳng về hướng Ký Châu.

Đây là lần đầu tiên Thần Niên rời núi sau khi mai táng Diệp Tiểu Thất, hai ngày đầu ở trong núi, còn chưa thấy có thay đổi gì lớn, đến khi nàng tiến vào khu đồng bằng Ký Châu mới giật mình cảm nhận được sự hoang liêu. Nàng liên tục đi qua mấy thôn trang đều ít thấy người ở, cỏ dại mọc um tùm trong đống mái tường đổ nát, thỉnh thoảng có chó hoang lấp ló trong đó, dăm ba con tụm thành một đàn, nhe răng gừ gừ khe khẽ, không biết đang tranh nhau thứ gì.

Thần Niên đi suốt dọc đường, càng nhìn càng thấy kinh hãi, trước kia nàng đã từng đến Ký Châu, tuy nơi này không giàu có sung túc như Giang Nam, nhưng cũng tuyệt không phải tình cảnh như thế này.

Đến sáng ngày thứ năm, Thần Niên rốt cuộc cũng bắt kịp Triêu Dương Tử trong một trấn nhỏ cách Ký Châu hơn trăm dặm, Triêu Dương Tử im lặng tiến lên, trả Tiểu Bảo lại cho Thần Niên, bàn giao: "Mấy hôm nay ta cho con bé ăn cháo, cũng cho ăn vài bữa thịt bằm hoặc bột rau, tiểu nha đầu thích lắm".

https://thuviensach.vn

Thần Niên thấy Tiểu Bảo tuy hơi gầy, còn thì cũng coi như hăng hái, giờ mới yên tâm, nàng ôm chặt Tiểu Bảo vào lòng, lui về sau mấy bước, nói với Triêu Dương Tử: "Đạo trưởng, ngài có nhiều ân huệ với Thần Niên, Thần Niên vô cùng cảm kích, nhưng bất kể ngài có mục đích gì cũng không nên lấy con của ta ra để uy hiếp ta. Đây là lần đầu tiên, ta hi vọng cũng là lần cuối cùng".

Sắc mặt Triêu Dương Tử nặng nề, yên lặng nhìn Thần Niên, sau lại hỏi nàng: "Dọc đường đuổi theo, cô đã nhìn thấy gì?".

Thần Niên hơi sững người, mím môi không đáp.

Triêu Dương Tử chỉ quanh bốn phía, nói: "Ta đã từng đến thôn trấn này, khi đó cư dân nơi này hơn một nghìn, cũng coi như phồn hoa, tháng Chín, nhân mã Tiên Thị chém giết qua đây, gom tất cả dân chúng lại đây, chọn tráng đinh trong đó làm lao dịch, già trẻ phụ nữ còn lại đều gần bị giết hết, người sống sót chẳng còn là bao. Không chỉ Ký Châu, còn cả Ích Châu, Dự Châu, Ung Châu… Phàm là nơi đại quân Tiên Thị từng đi qua đều như thế này, đất đai khô cằn, xương trắng chất đống, cả Giang Bắc đã biến thành địa ngục nhân gian!".

"Chẳng lẽ đây là thiện ác đều có báo ứng mà cô nói? Cô nói cho ta biết, những bách tính này rốt cuộc đã làm gì ác? Cô mong đại quân Tiên Thị chém giết thế này đến tận Thịnh Đô sao? Bị chém tận giết tuyệt là đám thế gia quý tộc hay là những người dân vô tội này?" Triêu Dương Tử càng nói càng xúc động phẫn nộ, sau đó đã hóa thành gào thét, "Tạ Thần Niên, cô có một nửa huyết thống Tiên Thị, nhưng thủy thổ ở đâu nuôi cô khôn lớn? Đồ cô mặc trên người là y phục ở đâu, miệng cô nói thứ tiếng gì? Cô có thể trơ mắt nhìn đồng bào mình chết thảm dưới đao người Tiên Thị, mà mình lại không đếm xỉa đến sao?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên luôn cụp mắt trầm lặng, nhưng Tiểu Bảo trong lòng lại sợ hãi khóc òa lên.

Triêu Dương Tử giờ mới kiềm hãm giọng nói, dừng lại một lát, đỏ sọng cả mắt hỏi nàng: "Thần Niên, hiệp nghĩa của cô đâu? Tạ Thần Niên từng một vai gánh cả mấy vạn dân lưu lạc đâu rồi? Cô ấy chết rồi sao? Cô ấy chết ở đâu rồi?".

Thần Niên không nói gì hồi lâu, cuối cùng lại nghẹn ngào cười gượng: "Đạo trưởng, ngài muốn bảo tôi làm gì đây? Đi khuyên nghĩa phụ tôi và Thác Bạt Nghiêu thu binh? Họ chịu để tôi thao túng sao? Hay là muốn tôi đi giết họ? Được, coi như tôi có thể không màng công ơn nuôi dưỡng của nghĩa phụ, không màng sinh tử cá nhân, giết được một người trong số họ, chẳng lẽ có thể ngăn cản được thiên quân vạn mã của Tiên Thị sao?".

Suốt bao ngày qua đến nay, Thần Niên cũng một mực hỏi mình, nàng có thể làm gì? Nàng ngồi nửa ngày trước nấm mồ Diệp Tiểu Thất, nàng chưa quên chữ "nghĩa" Diệp Tiểu Thất để lại cho mình, nhưng hai nước giao tranh, võ công cao cường đến đâu thì cũng có ích gì? Cho dù nàng một thân dũng mãnh, cùng lắm cũng chỉ ám sát được vài tướng lĩnh Tiên Thị, có thể giết được mấy chục vạn đại quân của Tiên Thị ư?

"Đạo trưởng, ngài đánh giá Thần Niên quá cao rồi." Thần Niên kiệt sức nhếch khóe miệng, nói, "Từng che chở cho mấy vạn dân lưu lạc không phải Tạ Thần Niên, mà là Tụ Nghĩa trại, là Ôn đại ca, là Đại Ngốc, là Linh Tước, Lỗ đại thúc, Chu Chấn, còn cả đạo trưởng nữa, là mỗi một người trong Tụ Nghĩa trại, không phải mình Tạ Thần Niên ta. Không có mọi người, không có Tụ Nghĩa trại, Tạ Thần Niên chỉ là một người bình thường".

Ôn Đại Nha và Đại Ngốc đã về Bắc, Linh Tước đã đi theo Lục Kiêu, Lỗ Vinh Phong và Chu Chấn đã đầu quân cho Phong Quân Dương, mà Dương Tập lại ở Thanh Châu… Tụ Nghĩa trại đã sụp đổ từ lâu, chỉ còn mình nàng, còn làm gì được chứ?

https://thuviensach.vn

“Tụ Nghĩa trại vẫn còn!” Triêu Dương Tử cao giọng đáp, ánh mắt ông sáng ngời, đôi mắt híp sáng đến kinh người, làm gương mặt đen đúa của ông cũng sáng lên theo, “Tất cả chúng ta vẫn còn đó! Tạ Thần Niên không phải một người bình thường, cô ấy cũng không phải Vân Tây vương phi, đứa con mồ côi của vương nữ gì đó, cô ấy là đại đương gia của Tụ Nghĩa trại, cô ấy từng che chở mấy vạn dân lưu lạc, cô ấy vung tay hô một tiếng là có vô vàn nhân sĩ nghĩa hiệp hưởng ứng, thành lập nghĩa quân, diệt trừ Thác Lỗ, giữ yên bờ cõi yên ổn chúng dân!”.

Thần Niên nghe thế sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn Triêu Dương Tử không nói nên lời, đến cả Tiểu Bảo cũng nín khóc, chớp chớp mắt, tò mò nhìn ông lão gầy gò ngăm đen này.

“Ôn Đại Nha và Linh Tước đã quay về rồi. Tháng trước, chúng nó mượn danh nghĩa của cô triệu tập nghĩa quân ở hai châu Thanh, Ký, mới hơn một tháng ngắn ngủi mà đã tụ hợp được gần vạn người!” Triêu Dương Tử tiến lên vài bước, nhìn Thần Niên chăm chú, nói từng chữ từng chữ, “Thần Niên, mọi người đều đang chờ cô trở lại”.

Triêu Dương Tử không có tài ăn nói tốt thế, cả bộ lời thoại này đều do Dương Tập dạy ông từng câu một, nói nhất định có thể làm Thần Niên cảm động. Không ngờ Thần Niên nghe xong lại đứng đó hồi lâu không có động tĩnh gì. Triêu Dương Tử vốn nóng tính, lại thấy Thần Niên phản ứng như thế, không còn bền chí nữa, dứt khoát lên tiếng: “Được, được, được, coi như đạo gia ta nhìn sai người, ôm con cô về đi, về mà làm cao nhân lánh đời của cô đi!”

Ông nói lời hay chưa được hai câu đã đột ngột lật mặt, Thần Niên khó tránh khỏi dở khóc dở cười, cũng không so đo với ông, chỉ hỏi ông: “Hiện họ đang ở đâu?”.

Triêu Dương Tử bị nàng hỏi ngơ ra, vô thức hỏi lại: “Ai?”.

https://thuviensach.vn

“Bọn Ôn Đại Nha và Linh Tước.” Thần Niên nói.

Triêu Dương Tử mừng rỡ trong lòng, cười đến nổi hết nếp nhăn trên mặt, vội đáp: “Quận Trung Sơn”.

Quận Trung Sơn không ở nơi nào khác mà ở ngay phía Tây Ký Châu, ngay gần sườn Phi Long, thành trì không lớn, nhưng nhờ nằm giữa cửa khẩu sườn Phi Long, vị trí quân sự cực kì quan trọng. Cuối tháng Tám đại quân Tiên Thị từ Bắc đến, Tiết Thịnh Hiển rụt cổ ở Ký Châu thủ mà không chiến, Tiên Thị bỏ Ký Châu không cai quản nhưng lại chiếm quận Trung Sơn, để lại năm nghìn binh sĩ gác ở đây.

Lúc ấy, binh lực trong tay Dương Tập còn nằm cả ở Bắc Thanh Châu, vốn không thể chú ý đến phía Đông, chỉ có thể trơ mắt nhìn người Tiên Thị chiếm cứ điểm Trung Sơn, đóng một cái đinh vào giữa Thanh Châu và Ký Châu, chặt đứt liên hệ của hai nơi này. Sau đó, từ đây, nửa đoạn phía Tây của sườn Phi Long còn có thể đi, nhưng vừa đến mé Đông thì lại phải vòng qua Bắc đi vào đường mòn trong núi đặng né cửa khẩu thành Trung Sơn.

Đường mòn trong núi đại đa số khúc khuỷu khó đi, đi nửa ngày cũng không đi được già nửa quả núi. Trịnh Luân tuy đi gấp một ngày một đêm, nhưng cũng mất ba bốn ngày đường mới đến dãy Thái Hành cao ngất. Thân vệ tùy tùng giục ngựa tiến lên, cung kính hỏi Trịnh Luân: “Tướng quân, có cần đến thành Trung Sơn xem sao không?”.

Trịnh Luân phụng mệnh của Phong Quân Dương chạy đến Giang Nam tiếp nhận viện quân vừa mới tập hợp, vốn nên đi thẳng đến Nghi Bình vượt sông, nhưng hắn lại đi đường vòng Ký Châu, chính là vì muốn xem bố trí quân sự ở Ký Châu ở Tiên Thị. Thành Trung Sơn chính là cứ điểm quân sự quan trọng, đương nhiên là phải đi xem một cái, giờ nghe thân vệ kia hỏi vậy, liền gật đầu nói: “Đi xem”.

https://thuviensach.vn

Thành Trung Sơn bị Tiên Thị chiếm, vốn không thể tiến vào, Trịnh Luân muốn xem thành trì kia cũng chỉ có thể lên đỉnh núi ngoài thành, quan sát bên trong thành. Mà những nơi như thế tám chín phần mười cũng sẽ có lính gác ngầm của đối phương, phải hết sức cẩn thận mới được. Trịnh Luân chỉ dẫn theo hai thân vệ, bỏ ngựa lại, trèo lên đỉnh núi.

Bản thân hắn võ công vượt trội, võ công của hai thân vệ đi theo cũng chẳng xoàng, ba người cố tình chọn nơi dốc đứng khó đi, chính là vì muốn tránh lính gác ngầm của người Tiên Thị, không ngờ lúc sắp đến đỉnh núi lại nghe có tiếng người loáng thoáng từ phía trên truyền xuống, "Tạ đại đương gia, nhìn người Tiên Thị trong thành cùng lắm là mấy nghìn, người của chúng ta còn nhiều hơn bọn chúng, đánh hạ không thành vấn đề".

Trịnh Luân nghe thế trong lòng chấn động, hơi ngập ngừng, im ắng không tiếng động trèo lên đỉnh núi, quả nhiên thấy trên vách đá có sáu bảy người giang hồ đứng đó, trong đó có một người tướng tá cao lớn thô kệch, sau lưng giắt một đôi chùy đá, đúng là Đại Ngốc. Đứng trước y một khoảng không xa là một cô gái, cũng ăn vận rất gọn gàng, đầu đội mũ, nhìn hình dáng có vài phần giống Thần Niên.

Nhịp tim Trịnh Luân vô thức đập nhanh hơn, im lặng nhìn bóng lưng nàng, nhưng khi nàng mở miệng nói chuyện thì hắn giống như bị một chậu nước lạnh giội từ đầu xuống chân, nàng không phải Thần Niên, mà là Lỗ Linh Tước.

"Cách thức công thành có rất nhiều, nhớ ngày đó lúc chúng ta đoạt Nghi Bình từ tay Hạ gia cũng không có nhiều quân canh phòng, nhưng vẫn làm chúng ta thiệt hại bao nhiêu người mới có thể miễn cưỡng thành công. Nếu muốn đoạt Trung Sơn, không thể tiến công, phải nghĩ cách khác mới được".

Người nói chuyện đầu tiên là một hán tử tráng kiện hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, nghe thế cười hai tiếng, nói: "Nhân số của chúng ta nhiều gấp đôi người Tiên Thị, chẳng lẽ lại không đánh được một thành Trung Sơn nho

https://thuviensach.vn

nhỏ. Tạ đại đương gia sao lại dập tắt chí khí của bản thân, đề cao uy phong của người khác? Trước kia lúc nhảy từ trên thành Nghi Bình xuống, khí phách coi thiên quân vạn mã như không đâu mất rồi? Nếu cô không dám, vậy cứ đứng xa xem trận, để Phương Huân ta mang binh công thành là được".

Linh Tước vì giả dạng Thần Niên, đầu tiên là có vài phần chột dạ, bị Phương Huân lấy lời lẽ ra công kích, không nhịn được nói: "Ai nói ta không dám?".

Phương Huân lại hỏi: "Vậy chúng ta rốt cuộc có đánh thành Trung Sơn không?".

Linh Tước lập tức đáp: "Đánh, đương nhiên là phải đánh, nhưng không phải cưỡng ép công thành. Chờ ngày mai chúng ta mai phục trong sườn Phi Long, phái hai nghìn binh thừa dịp đêm khuya đi đánh thành Trung Sơn, sau đó giả vờ tháo chạy, dụ người Tiên Thị ra khỏi thành, mượn cơ hội này đập tan bọn chúng, đoạt được Trung Sơn".

Kế sách này do cô và đám Ôn Đại Nha vắt óc suy nghĩ mấy ngày trời mới ra, giờ nói ra, quả nhiên đám Phương Huân cùng trầm trồ khen ngợi. Linh Tước đang đắc ý, chợt nghe cách đó không xa có người lạnh lùng nói: "Nếu tướng thủ thành là một thằng ngu thì kế này có lẽ sẽ có thể lừa được người".

Ai nấy nghe tiếng đều cả kinh, Phương Huân lập tức cao giọng quát hỏi: "Ai?".

Trịnh Luân dẫn một thân vệ từ sau núi đá đi ra, quét mắt nhìn tất cả một lượt trước rồi mới thờ ơ nói: "Là ta".

Linh Tước thấy Trịnh Luân đột nhiên xuất hiện ở đây, cũng hết sức kinh ngạc, ngạc nhiên nói: "Trịnh tướng quân?".

https://thuviensach.vn

Cô xưng hô với Trịnh Luân như vậy lại thu hút sự chú ý của vài người khác. Trước kia Thần Niên đã bái đường với Trịnh Luân ở Nghi Bình, tuy mọi biểu hiện sau đó đều tỏ rõ đây chẳng qua là một màn kịch, song trong mắt thế nhân, hai người tốt xấu gì cũng coi như phu thê, không nên lạnh nhạt như vậy.

Linh Tước thấy phản ứng của mọi người như vậy, cũng vội giật mình, cô vốn sợ bị người khác biết mình đóng giả, trong lòng hốt hoảng, càng thêm hồ đồ, vội tiến lên hai bước, giọng điệu thân mật hỏi Trịnh Luân: "Trịnh đại ca, sao huynh lại đến đây?".

Nhưng Thần Niên chưa bao giờ xưng hô với Trịnh Luân như thế, biểu cảm của Trịnh Luân hơi quái dị, liếc Linh Tước một cái, nói: "Đi ngang qua đây, đến xem sao". Hắn nói xong dừng lại, ngừng mấy hơi mới mở miệng hỏi Linh Tước, "Thần Niên, mọi người muốn tấn công thành Trung Sơn?".

Linh Tước biết Trịnh Luân là một người nghiêm túc thẳng thắn, sợ hắn vạch trần thân phận của mình, nào ngờ hắn lại nói thế, trong lòng bỗng vui mừng, vội đáp: "Vâng, bọn muội muốn đoạt thành Trung Sơn từ tay người Tiên Thị".

Trịnh Luân khẽ gật đầu, vòng qua Linh Tước, đi đến vách đá nhìn thành Trung Sơn dưới chân núi. Tuy cách khá xa nhưng cũng có thể xem đại khái bố trí trong thành, chỉ nhìn tình hình này, binh lực trong thành tuyệt đối không ít hơn bốn năm nghìn người.

Phương Huân và mấy thủ lĩnh nghĩa quân tuy đã từng nghe danh Trịnh Luân nhưng chưa từng gặp hắn bao giờ, giờ thấy hắn lại chỉ là một gã trai trẻ trung hơn hai mươi tuổi, bất giác đều có chút sửng sốt. Mọi người thay đổi ánh mắt, Phương Huân bèn kéo Linh Tước sang một bên, hỏi nhỏ: "Tạ đại đương gia, hắn ta là Trịnh Luân Trịnh tướng quân dẫn quân đánh hạ Tân Dã, Lam Đồng?".

https://thuviensach.vn

Linh Tước gật đầu: “Đúng thế”.

Đám Phương Huân đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, một người khác vội nói: “Ai cũng nói Trịnh tướng quân dụng binh như thần, đã có ngài ấy ở đây, tại sao không phải ngài ấy dẫn chúng ta đoạt thành Trung Sơn?”.

Linh Tước thầm kêu khổ, nghĩ bụng người này đâu phải hạng dễ chung sống, hắn là đại tướng quân thống lĩnh mấy vạn đại quân, sao chịu để chúng ta sai bảo? Song bọn Phương Huân giục giã quá riết, Linh Tước đành phải cắn răng, đi đến cạnh Trịnh Luân nói với Trịnh Luân ý nghĩa của mọi người.

“Ta không có thời gian.” Trịnh Luân quả nhiên cự tuyệt, quét mắt nhìn tất cả một lượt, lại nói với Linh Tước, “Ta cũng khuyên các cô một câu, trước tiên đừng manh động, tìm một nơi ổn thỏa đóng quân rồi hẵng quyết định”.

https://thuviensach.vn

33

Việc quân cơ không nề dối trá

Các đội nghĩa quân tập hợp lại là vì muốn chống lại Tiên Thị, chỉ hận không thể ngay lập tức tiêu diệt đại quân Tiên Thị mới tốt, lời Trịnh Luân nói ra đừng nói là đám Phương Huân không ủng hộ, ngay cả Linh Tước cũng đôi chút nghe không lọt tai. Trịnh Luân nhìn ra tâm tư của họ, không muốn nhiều lời, chỉ hỏi Linh Tước: "Lúc các người lên núi, có từng gặp lính gác ngầm của người Tiên Thị không?".

Linh Tước mỉm cười, nói: "Gặp hai người Tiên Thị, có điều đã bị bọn muội xử lý sạch sẽ lâu rồi".

Trịnh Luân nói: "Loại lính gác ngầm trong quân sẽ không chỉ phái một hai kẻ, bên trong còn có những mánh lới liên hệ đặc hữu, một khi kinh động, tin tức sẽ truyền lại trong quân rất nhanh".

Tất cả đều là người trong giang hồ, đều không hiểu cận kẽ việc hành quân đánh giặc, nghe Trịnh Luân nói vậy mới biết hành tung của mình e đã bại lộ. Linh Tước nghĩ ngợi, bàn bạc với mọi người: "Chi bằng chúng ta xuống núi trước, quay về bàn bạc lại việc tấn công Trung Sơn".

Đám Phương Huân cũng không có điều dị nghị, đều gật đầu đồng ý. Linh Tước phân vân một chút, lại hỏi Trịnh Luân: "Trịnh đại ca, huynh có muốn xuống núi cùng bọn muội không?".

Tuy là hàm ý nói, nhưng trong giọng nói lại có một chút mong đợi, Trịnh Luân đột nhiên nhớ đến Thần Niên, nếu giờ phút này nàng cũng đứng trước

https://thuviensach.vn

mặt hắn, cũng sẽ nói với hắn như thế, cũng gọi hắn một tiếng "đại ca" thì sao? Hắn vốn không muốn đồng hành với những người này, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu, nói: "Đi thôi".

Ai nấy nghe xong đều phấn khởi, đi xuống phía chân núi. Đám Phương Huân lại càng biết điều trốn ra xa, để chỗ cho Linh Tước và Trịnh Luân nói chuyện. Linh Tước cảm kích Trịnh Luân che giấu thân phận giúp mình, nói nhỏ: "Đa tạ".

Trịnh Luân chưa lên tiếng, chỉ nhìn cô từ trên xuống dưới hai cái. Lần trước gặp cô, hắn nhớ vóc người cô cũng chỉ tầm tầm, lần này gặp lại lại cảm thấy hình như cô cao hơn rất nhiều. Linh Tước thấy hắn quan sát mình, bất giác bật cười, lén nhấc chân lên với hắn, để hắn nhìn giày của mình, hạ giọng giải thích: "Chủ ý của Ôn đại ca đấy, trong giày độn thêm chút đồ này nọ. Dù làm thế nhưng hình như vẫn thấp hơn Thần Niên, có điều không đứng cùng nhau, người khác cũng không nhận ra rõ lắm".

Trịnh Luân khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Linh Tước là người tính tình ngay thẳng, không giữ được lời, cầm lòng không đặng hỏi hắn: "Ngài muốn đi đâu thế? Sao lại đến đây?".

Trịnh Luân không đáp, ngược lại còn hỏi cô: "Các cô hiện có bao nhiêu nhân mã?".

"Tất cả các đội nhân mã tập hợp lại đã sắp được hơn chín nghìn người." Linh Tước đáp, cô nói đến đây khó tránh khỏi có phần hơi đắc ý, lại hỏi, "Trịnh tướng quân, giờ ngài không hoài nghi tôi là gian tế của Tiên Thị nữa chứ?".

Trịnh Luân mỉm cười, khẽ lắc đầu, dừng lại một lát, bỗng đâu nói nhỏ: "Cô ấy cũng không tốt tính, đối xử với người của mình thì ôn hòa chứ với người ngoài có nhu có cương, bị chọc giận cô ấy còn có thể đâm người.

https://thuviensach.vn

Nếu cô muốn giả dạng cô ấy, lúc nói chuyện với họ Phương kia phải kiên cường thêm một chút".

Linh Tước nghe thế ngẩn người, giờ mới vỡ lẽ ra Trịnh Luân nói về Thần Niên rất đúng. Trịnh Luân nói xong, bản thân cũng thấy hối hận, vô thức bước nhanh hơn, đi lên phía trước. Lúc đi đến sườn núi thì chợt nghe Đại Ngốc nói: "Xem kìa, có binh Tiên Thị từ trong thành ra rồi".

Mọi người nhìn xuống chân núi, chỉ thấy một đội binh sĩ Tiên Thị đã từ trong thành đi ra, xem phương hướng thì đúng là muốn lên núi bên này, hiển nhiên là bị Trịnh Luân nói trúng phóc, trong thành nhận được tin của lính gác ngầm, lại đây xem xét tình hình. Phương Huân nhìn Linh Tước, hỏi: "Tạ đại đương gia, làm sao bây giờ?".

Linh Tước vô thức muốn hỏi ý kiến Trịnh Luân, nhưng bất chợt nhớ lại lời nhắc nhở của hắn ban nãy, vội nhịn xuống, cân nhắc một phen, trầm giọng đáp: "Đừng đánh rắn động cỏ, tránh bọn chúng trước đã".

Cô nói xong rồi, liếc mắt nhìn trộm Trịnh Luân, chỉ thấy hắn gật đầu vô cùng kín đáo. Tất cả vội tìm một đường khác xuống núi, đợi xuống chân núi rồi, Trịnh Luân khước từ lời mời của bọn Linh Tước, dẫn theo thân vệ lập tức đi về hướng Nam, Linh Tước và đám Phương Huân lại vòng về phía Tây núi, quay lại chỗ đóng quân của nghĩa quân.

Ôn Đại Nha đang ở trong doanh trại chờ Linh Tước, thấy cô về vội vã hỏi tình hình trong thành Trung Sơn. Linh Tước nói tóm tắt, còn nói cả chuyện gặp Trịnh Luân. Ôn Đại Nha nghe xong, im lặng suy ngẫm một lúc lâu nhưng vẫn không đoán ra Trịnh Luân tại sao lại xuất hiện ở đây, không khỏi thở dài: "Nếu đại đương gia ở đây thì tốt rồi, cô ấy thông minh như thế, không cần hỏi cũng biết ngay họ Trịnh kia đến từ đâu, định đi đâu, đi làm gì".

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay Linh Tước đóng giả Thần Niên, cảm thấy rất trầy trật, hơn nữa nghĩa quân tụ họp ngày càng nhiều, tuy đều là để chống lại Tiên Thị nhưng vốn không đồng lòng như thế, ngộ nhỡ bị người ta nhận ra cô là hàng giả, nhất định sẽ gặp phải những chuyện không thể lường đến. Nghĩ đến mấy thứ này, Linh Tước bất giác cũng sầu não, nhỏ giọng: "Không biết phải xảy ra tình huống nào mới có thể tìm được Thần Niên".

Ôn Đại Nha lại hỏi cô: "Rốt cuộc có đánh thành Trung Sơn không?".

Linh Tước nghĩ ngợi, cắn răng nói: "Phải đánh, nếu không không thể lập uy".

Ôn Đại Nha nhíu mày suy nghĩ một lát ra sức vỗ đùi đánh đét, nói: "Đánh thì đánh! Vì chuyện ở Nghi Bình, họ Trịnh luôn mặt không ra mặt, mũi không ra mũi với đại đương gia của chúng ta, lời hắn nói chưa chắc đã đúng, không cho chúng ta đánh núi Trung Sơn, không biết đang có tính toán gì nữa!".

Hai người bàn bạc định đoạt xong, triệu tập các thủ lĩnh nghĩa quân lại, thương thảo việc tấn công thành Trung Sơn. Thủ lĩnh nghĩa quân đa số xuất thân giang hồ, luận võ công tất nhiên là không thành vấn đề, nhưng nói đến hành quân đánh giặc lại chẳng có mấy ai hiểu biết. Cả tốp người họp bàn thảo luận đến nửa đêm, cuối cùng định ra kế sách, ai nấy nhận nhiệm vụ của mình rồi mới tản đi.

Hôm sau, Phương Huân theo kế hoạch dẫn theo ba nghìn nhân mã đi tấn công thành Trung Sơn, đánh chỉ chốc lát rồi làm bộ tháo chạy. Ai ngờ người Tiên Thị vốn không mắc mưu, Phương Huân xông lên công thành, người Tiên Thị phản kích từ trên thành, Phương Huân tháo chạy, chúng cũng không đuổi theo. Giằng co hơn nửa ngày như thế, người Tiên Thị không tổn thất là bao, nhưng Phương Huân lại thiệt hại vài trăm nhân mã.

https://thuviensach.vn

Tình hình này kém rất xa so với dự liệu lúc trước, mọi người đều thất vọng, không biết phải làm thế nào cho phải. Trong đó có người tính khí nóng nảy, kêu to: “Sao phải lằng nhằng như thế, không bằng tất cả chúng ta xông lên, ta không tin chúng ta nhiều người thế này lại không đánh được một thành Trung Sơn!”.

Những thủ lĩnh nghĩa quân đó phần lớn là mãng phu hữu dũng vô mưu, bị hắn nói thế cũng nhao nhao đòi chiến, Linh Tước nhất thời đâm lao phải theo lao, đành phải kiên trì đến cùng hạ quân lệnh. Nhưng công thành không thể so sánh với dã chiến, trong thành lại là quân đội chính quy của Tiên Thị, há lại không bằng đám nghĩa quân vừa mới hợp lại. Đám Linh Tước dẫn quân vây quanh thành Trung Sơn đánh nhiều ngày, không những không thể đánh hạ thành trì mà ngược lại còn dẫn dụ cả viện quân Tiên Thị đến.

Linh Tước cũng thấy luống cuống, nhưng Ôn Đại Nha vẫn còn trấn định, trước kia hắn chuyên quản quân nhu lương thảo trong Tụ Nghĩa trại, biết rõ tầm quan trọng của mấy thứ này, bèn nghĩ cách đi tập kích lương thảo của viện quân Tiên Thị. Nghĩa quân giờ đã sắp đến đường cùng, chỉ có thể dốc sức cứu vãn, Linh Tước tự mình dẫn theo hai nghìn tinh tráng vòng ra phía sau quân cứu viện của Tiên Thị, đi tập kích lương thảo của đối phương.

Không ngờ người Tiên Thị đã có chuẩn bị trước, chỗ lương thảo cũng có quân đội hùng hậu canh gác, nghĩa quân lại thảm bại, Linh Tước liều sống liều chết dẫn mấy trăm tàn quân chạy về, còn chưa kịp thở đã bị các thủ lĩnh nghĩa quân chỉ trích.

Phương Huân chất vấn đầu tiên, nói: “Chúng ta tin tưởng bản lĩnh của đại đương gia, nên mới đưa cô lên làm thủ lĩnh nghĩa quân của chúng ta, là phó thác toàn bộ tính mạng của bản thân và gia đình cho cô, nhưng giờ chưa giết được bao nhiêu tên Tiên Thị mà quân ta lại hao tổn quá nửa. Tạ đại đương gia, dù sao cô cũng phải nói gì với chúng ta đi chứ?”.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa dứt lời, lập tức đã có vài vị thủ lĩnh hưởng ứng. Linh Tước thân mang vết thương, người lại mệt mỏi, toàn bộ đều nhờ vào sự ngoan cường mới cắn răng cố chống cự ở đây, lạnh giọng hỏi: "Thắng bại là chuyện thường tình nhà binh, hơn nữa đánh Trung Sơn không phải chủ ý của mình ta, trước đó Phương thủ lĩnh chính là người chủ chiến nhất, giờ lại muốn ta nói gì?".

Phương Huân đã nghi ngờ thân phận của Linh Tước từ lâu, nghe thế cười nhạt ha ha hai tiếng, nói: "Được! Cho dù chúng ta không so đo thắng bại, nhưng có một chuyện Phương mỗ lấy làm khó hiểu, nghe nói lúc Tạ đại đương gia ở Tụ Nghĩa trại không có thói quen che mặt, chẳng biết tại sao giờ lại khăn đen che mặt sùm sụp suốt ngày, cô đang sợ điều gì?".

Linh Tước nghe thế cứng đờ cả người, lạnh giọng quát hỏi: "Phương Huân, ngươi có ý gì?".

Phương Huân chậm chạp đáp: "Không có ý gì, chỉ muốn biết tại sao vị Tạ đại đương gia này không dám cho người khác xem mặt thật, hay vì bộ mặt này không thật nên mới không dám?".

Hắn đã nói đến nước này, rõ ràng là đang nói "Tạ Thần Niên" trước mắt là giả. Linh Tước dù gì vẫn còn trẻ, vừa tâm thần hoảng loạn, lại nhất thời bị hắn hỏi khó, vẫn là Ôn Đại Nha phản ứng lanh lẹ, lập tức cả giận nói: "Họ Phương, ngươi đừng ngậm máu phun người! Ôn Đại Nha ta từ núi Thái Hành này đi ra, ngươi đi hỏi xem, Ôn Đại Nha ta có phải giả mạo không! Còn cả Đại Ngốc, chỉ bằng thân thể này của y, còn cả hai thanh búa đá, ai có thể giả mạo?".

Phương Huân cười khẩy, tiến một bước lại gần Linh Tước cưỡng ép cô, nói: "Có phải ngậm máu phun người hay không, mời vị Tạ đại đương gia này lộ mặt với chúng ta đi!".

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha và Đại Ngốc vội đứng ra, chắn trước người Linh Tước. Đúng lúc này, trên gốc cây bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng cười giễu cợt, chợt nghe một giọng nói trong trẻo vui tai hỏi: "Lộ mặt thật là có thể phán đoán thật giả ư? Các hạ này, chẳng lẽ ngươi từng gặp Tạ Thần Niên?".

Ai nấy đều cả kinh, nhất tề ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên ngọn cây chẳng biết từ khi nào đã có thêm một nữ tử áo xanh, chưa quá đôi mươi, thân hình duyên dáng, dung mạo xinh đẹp, liếc mắt nhìn một cái, tựa như tiên tử thần nữ, làm kẻ khác kinh tâm động phách.

Đám người Phương Huân đều sửng sốt, bọn Ôn Đại Nha và Linh Tước lại vui mừng kinh ngạc vạn phần, đồng thanh kêu lên: "Đại đương gia!".

Thần Niên nhảy từ trên cây xuống, nhẹ nhàng dừng lại trước mặt Phương Huân, hỏi: "Phương Huân, Phương thủ lĩnh, phải không?".

Phương Huân bị phong thái của nàng làm cho chấn động, vẫn còn đang trố mắt, đáp: "Phải".

Thần Niên lại hỏi: "Nếu ta nói ta là Tạ Thần Niên, Phương thủ lĩnh có tin không?".

Phương Huân cũng coi như có bản lĩnh, giờ đã hồi phục tinh thần, nghe thế liền đáp: "Nói suông không bằng chứng, phải chứng minh một chút mới được".

Thần Niên lại hỏi: "Chứng minh thế nào?".

Phương Huân nói: "Nghe nói Tạ đại đương gia tuy còn trẻ tuổi nhưng võ công siêu phàm, chi bằng các hạ đấu với Phương mỗ đôi chiêu, nếu có thể thắng Phương mỗ, mỗ sẽ tin cô là Tạ đại đương gia".

https://thuviensach.vn

Nhưng Thần Niên nghe xong lại lắc đầu: “Không được, ngươi là thủ lĩnh nghĩa quân đến cậy nhờ ta, ta làm ngươi bị thương sẽ ảnh hưởng đến hòa khí”. Nàng nói xong, với tay lại chỉ gốc đại thụ mình ẩn thân phía sau, cười hỏi Phương Huân, “Phương thủ lĩnh, ta thấy ngươi cũng dùng đao, mạo muội hỏi ngươi một câu, có thể dùng một đao chém đứt thân cây kia không?”.

Cái cây nọ là đại thụ nhiều năm, to chừng hai người ôm, trừ phi là trời sinh thần lực, bằng không vốn không thể một đao chặt đứt. Phương Huân nhìn một cái, đáp: “Không thể”.

Thần Niên cười nhạt, nghiêng đầu nói với Linh Tước: “Đưa đao cho ta”.

Linh Tước vội tháo bội đao đưa tới, Thần Niên đón lấy, rút đao ra khỏi vỏ, quay lại nhìn thoáng qua đại thụ, nhưng lại lấy đao chỉ vào mấy người đang đứng bên cạnh cây, cười nói: “Tránh ra, lát nữa đừng để nó đè bị thương”.

Mấy người kia nửa tin nửa ngờ tránh xa chỗ đó, Thần Niên đủng đỉnh đi đến dưới tàng cây, nhìn ngó xung quanh thân cây rồi đột nhiên giơ đao vung tay, chém thật mạnh xéo thân cây, thật sự dùng một đao chém đứt gốc đại thụ đó.

Gốc đại thụ đứng một lát rồi mới đổ rầm xuống đất. Thần Niên nhún người nhảy lên nửa gốc cây còn lại, quét mắt nhìn mọi người một lượt, nói to: “Ta chính là Tạ Thần Niên của Giang Bắc, trước đó vì có việc quan trọng bên mình nên mới không thể không nhờ Linh Tước cô nương đóng giả ta làm việc, chính là vì để mau chóng triệu tập nghĩa quân, không chậm trễ nghiệp lớn chống lại Tiên Thị. Hiện giờ nếu còn ai hoài nghi thân phận của ta, cứ bỏ đi là được”.

Mọi người trong sân đều bị một đao của Thần Niên làm sững sờ, lặng ngắt như tờ, ngay cả Phương Huân cũng không nói năng nữa, quên cả truy

https://thuviensach.vn

cứu việc Linh Tước đóng giả Thần Niên.

Thần Niên cười một cái, lại nói: “Nếu không ai đi, vậy phải nghe ta chỉ huy. Mọi người nghe kĩ đây, ta cho các người thời gian nửa canh giờ chuẩn bị chiến đấu, nửa canh giờ sau, chúng ta lại đi tập kích đại doanh lương thảo của Tiên Thị!”.

Nghĩa quân vừa mới thảm bại trở về, lại muốn đi tập kích Tiên Thị tiếp, ngay tức thì có kẻ không nhịn được lên tiếng hỏi: “Vì sao lại phải đi?”.

Thần Niên nhìn về phía người nọ, hỏi: “Ngươi cảm thấy chúng ta không nên đi?”.

Người nọ nói thẳng: “Đúng”.

Thần Niên mỉm cười, giải thích: “Ta đoán người Tiên Thị cũng nghĩ giống như ngươi. Tiên Thị vừa mới đánh bại quân ta, chắc chắn nghĩ rằng chúng ta khiếp đảm sợ chiến, chỉ có chạy trối chết về đằng xa chứ sao dám quay lại đánh lén bọn chúng. Chúng đã nghĩ vậy, tất phòng bị lơi lỏng, chúng ta làm theo cách ngược lại, đánh cho bọn chúng không kịp trở tay”.

Mọi người giờ mới hiểu ra, cùng kêu vang đồng ý, tự mình lui xuống chuẩn bị. Ôn Đại Nha và Đại Ngốc tìm được cơ hội, lập tức vây lấy Thần Niên. Ôn Đại Nha càng không ngừng dụi mắt, nói với Đại Ngốc: “Đệ tát ta một cái, xem có phải ta đang nằm mơ không?”.

Đại Ngốc giơ bàn tay to như cái quạt hương bồ lên, suýt nữa tát cho Ôn Đại Nha ngã xuống đất, Ôn Đại Nha cũng không giân, chỉ cười hì hì nói: “Không phải nằm mơ, không phải nằm mơ”.

Hắn nói thế, mắt lại không ngăn nổi đỏ lên.

https://thuviensach.vn

Thần Niên có thể gặp lại họ cũng thấy vui mừng, giơ nắm tay đấm một cái lên bả vai Ôn Đại Nha và Đại Ngốc, lại xoay người sang nhìn Linh Tước, thấy vết thương của cô cũng không đáng ngại, giờ mới yên tâm, lấy kim sang dược trong ngực ra, nói: "Đi, tìm một chỗ nào đó, ta băng bó vết thương cho cô".

Hai cô tìm một chỗ không có người, Thần Niên băng bó cẩn thận cánh tay bị thương của Linh Tước, nói: "Cứ thế trước đã, sau này sẽ xin ít thuốc xóa sẹo của đạo trưởng, bôi lên trên".

Linh Tước luôn trầm mặc không nói, giờ mới đột nhiên hỏi nhỏ: "Đại đương gia, cô cũng không muốn dây vào việc này, phải không?".

Thần Niên nghe thế sững người, một lúc sau mới cong môi cười, cẩn thận kéo tay áo xuống cho Linh Tước, nhẹ giọng nói: "Đừng nghĩ nhiều, nếu ta không muốn thì không ai có thể ép buộc ta. Giờ nếu ta đã đến đây thì sẽ không phụ sự tín nhiệm của mọi người. Cố nghỉ ngơi cho khỏe đi, lát nữa còn trận ác chiến phải đánh nữa đấy".

Rất nhanh, các đội nhân mã đã chuẩn bị xong. Thần Niên dẫn Linh Tước đến hành lễ với mỗi người trong đám thủ lĩnh Phương Huân, xem như nhận lỗi, sau đó trước mặt mọi người lấy một chiếc khăn đen ra che kín mặt, nói đùa: "Lần này mọi người phải nhìn cho rõ nhé, lát nữa đừng nhầm ta với Linh Tước đấy".

Dung mạo nàng xinh xắn, vốn dễ giành được thiện cảm của người khác, tính tình lại sảng khoái hào phóng nhường này, càng làm cho người ta yêu mến. Ai ai nghe thế đều cười ha ha, trái lại đã bỏ qua hết những điều không vui lúc trước. Chờ khi mọi người cười xong, Thần Niên mới tắt nụ cười, nghiêm mặt nói: "Chiến dịch lần này quyết định tồn vong sinh tử của nghĩa quân ta, mong chư vị bỏ qua ân oán cũ, đồng tâm hiệp lực, anh dũng giết địch, giương cao uy phong quân ta!".

https://thuviensach.vn

Tất cả cùng đồng thanh dạ ran, giọng vang sơn cốc. Thần Niên thúc ngựa đi trước, dẫn nghĩa quân quay lại đánh đại doanh lương thảo của viện quân Tiên Thị. Nhân mã Tiên Thị vừa mới giành thắng lợi, quả nhiên phòng bị lỏng lẻo, Thần Niên đột nhiên quay lại chém giết, đánh cho bọn chúng không kịp trở tay, một mồi lửa lớn thiêu sạch sành sanh đồ quân nhu lương thảo của bọn chúng.

Ôn Đại Nha đau lòng muốn chết, giậm chân bình bịch nói: "Ôi giời ơi, sao lại đốt hết? Bao nhiêu thứ như thế, chúng ta dùng cũng được chứ sao?".

Thần Niên cười nói: "Cần mấy thứ này làm gì? Thứ chúng ta cần là thành Trung Sơn kìa".

Mọi người nghe mà sửng sốt, Phương Huân lại càng không dằn nổi lòng, hỏi: "Tạ đại đương gia, chúng ta vẫn đi tấn công thành Trung Sơn?".

Thần Niên gật đầu, nói: "Viên quân Tiên Thị rất nhanh sẽ đến, mọi người đừng rề rà, lột hết trang bị quân phục của Tiên Thị, mau chóng lui quân".

Tuy mọi người không biết nàng cần quân phục Tiên Thị làm gì, nhưng vẫn theo lời cướp rất nhiều quân phục loan đao này nọ của Tiên Thị, Thần Niên lại bắt sống mấy binh lính Tiên Thị rồi mới dẫn nghĩa quân nhanh chóng rút vào trong núi. Chờ khi nghĩa quân rút đến một nơi an toàn, Thần Niên mới lệnh cho đại quân hạ trại nghỉ ngơi, dặn Ôn Đại Nha tìm người biết nói tiếng Tiên Thị trong quân.

Vì phía Bắc Ký Châu là Tuyên Châu, nơi đó có rất nhiều thương nhân Tiên Thị, trong quân cũng có vài người biết tiếng Tiên Thị, Ôn Đại Nha chẳng mất bao thời gian đã tìm cho Thần Niên hai người nói tốt nhất, bảo: "Đại đương gia, tìm đến cho cô rồi đây".

Thần Niên liếc mắt nhìn hai người nọ, ra lệnh: "Các ngươi dẫn mấy tên binh lính Tiên Thị này ra thẩm vấn, hỏi danh tính, cấp bậc, tuổi tác, dáng vẻ

https://thuviensach.vn

của tướng lĩnh viện quân Tiên Thị, dẫn theo bao nhiêu nhân mã".

Hai người kia vội lĩnh mệnh mà đi, một lát sau đã hỏi ra được hết những chuyện đó. Tuy có binh lính Tiên Thị không chịu khai thật, nhưng vì chia vài người ra để hỏi riêng, so lại cũng có thể phân được thật giả.

Phương Huân tuy là kẻ ba gai, nhưng đầu óc cũng tính nhanh hơn người khác, thấy Thần Niên làm như vậy đã láng máng đoán được dụng ý của nàng, không nhịn được hỏi: "Tạ đại đương gia, người muốn giả mạo binh mã Tiên Thị trà trộn vào thành Trung Sơn?"

Thần Niên cười, gật đầu nói: "Đúng thế, viện quân Tiên Thị mất lương thảo, chỉ có thể lui giữ thành Trung Sơn. Việc chúng ta phải làm là bắt kịp trước khi chúng tiến vào thành Trung Sơn, để chúng không có chỗ để đi".

Phương Huân phân vân nói: "Chủ ý này tất nhiên không tồi, nhưng trong thành vốn có bốn năm nghìn quân canh gác, không ít hơn nhân mã của chúng ta hiện giờ là bao, cho dù có thể đóng giả viện quân Tiên Thị trà trộn vào thành, nhất thời nửa khắc e là cũng không đoạt được thành. Hơn nữa, người Tiên Thị còn có hai vạn viện quân theo sau sắp tới, chúng ta đoạt được thành, cũng không thủ được thành!".

Tất cả những điều này Thần Niên đều đã từng nghiêm túc suy nghĩ, thấy mọi người vẫn còn nghi vấn, đành giải thích: "Chỉ trông vào mấy người chúng ta, tất nhiên là không thể được việc, cho nên còn cần mượn danh người khác. Tiết Thịnh Hiển của Ký Châu là một kẻ nhát gan, ngay cả giao đấu với Tiên Thị cũng không dám, tên của y là vô dụng. Có cái, Thanh Châu tuy bại bởi Tiên Thị ở sông Tử Nha, nhưng lại lấy ít đấu nhiều, dù bại vẫn vinh, chúng ta muốn mượn là mượn danh nghĩa của quân Thanh Châu…".

Nàng nói tỉ mỉ dự tính của mình với mọi người, ai nấy giờ mới hiểu ra, đều khen diệu kế, Phương Huân lại càng bội phục Thần Niên sát đất, nói:

https://thuviensach.vn

“Không dối gạt người, trước kia chỉ nghe uy danh của Tạ đại đương gia, còn tưởng mọi người thổi phồng nói quá, giờ vừa gặp mới biết Tạ đại đương gia danh bất hư truyền, quả là bậc anh thư”.

Thần Niên được hắn khen thế, vẻ mặt vẫn rất ung dung, chỉ cười nói: “Bất luận là anh hùng gì, nếu chỉ có mình ta, cho dù có ba đầu sáu tay cũng không đánh lại được thiên quân vạn mã của Tiên Thị. Có thể đánh thắng trận, toàn bộ đều nhờ vào các huynh đệ liều mạng giết địch”.

Thần Niên đứng dậy, lớn tiếng hỏi mọi người: “Ta hỏi các ngươi, trong các ngươi có ai là cẩu hùng(*)?”.

(*) *Chỉ người vô tích sự. Thường dùng để tạo sự đối lập với từ “anh hùng”.*

Hiện trường đầu tiên là lặng đi, nhưng ngay sau đó chúng binh sĩ nghĩa quân cùng hô lên: “Không có!”.

Hai mắt Thần Niên sáng ngời, tinh thần phấn chấn, cất giọng hét: “Vậy nghĩa quân chúng ta có thể bách chiến bách thắng!”

Giọng nói nàng có truyền thêm nội lực, rền vang như sấm bên tai mọi người, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào. Ôn Đại Nha phản ứng đầu tiên, vung tay hô to: “Tất thắng! Tất thắng!”.

“Tất thắng! Tất thắng…” Ai ai cũng cùng hòa thanh hưởng âm, tiếng vang tận trời, như thể làm cho cả sơn cốc đều rung động.

Hôm sau, Thần Niên dẫn người vờ công thành, lại an bài mấy trăm cao thủ giỏi võ giả làm tiên phong quân cứu viện Tiên Thị, loanh quanh nửa vòng rồi lao ra từ sau trận nghĩa quân. Nghĩa quân lập tức bị tách ra, chợt

https://thuviensach.vn

nghe rất nhiều người kinh hãi hô lên: “Chạy mau, viện binh Tiên Thị đến rồi!”.

Vừa kêu như thế, đến cả quân canh gác trên thành cũng tin thật, chỉ thấy những kỵ binh này đều ăn mặc giống mình, đi đến dưới thành cũng dùng tiếng Tiên Thị gọi hàng, mọi chuyện đều rất đúng, vội mở cửa thành cho họ vào. Không ngờ cửa thành vừa mở ra lại hỏng cả việc lớn, sau khi “kỵ binh Tiên Thị” lao vào thành bèn chém giết xung quanh, đi thẳng đến cửa thành các nơi. Nghĩa quân vốn đã tan tác rút lui ngoài thành cũng tụ hợp lại một lần nữa, tấn công mãnh liệt vào trong.

Nếu chỉ là vậy, tướng thủ thành Tiên Thị cũng sẽ cố thủ thành trì, chờ đợi quân cứu viện. Nhưng đang lúc tranh đấu trong thành đến là gay gắt, lại có binh sĩ đến gấp giọng báo tin: “Tướng quân, trong sườn Phi Long xuất hiện đại quân Thanh Châu, đang đánh tới cửa khẩu”.

Quả nhiên chợt nghe nghĩa quân ngoài thành hoan hô vang dội, đằng cửa khẩu phía Tây còn đứng tránh ra nhường đường để chỗ cho quân Thanh Châu đến trợ giúp. Tướng thủ thành Tiên Thị giờ mới luống cuống, không tổ chức nhân mã chống cự nữa mà vội vã dẫn tàn quân bỏ chạy về hướng thành Đông.

Thần Niên lệnh cho nghĩa quân nhanh chóng chiếm lấy thành Trung Sơn, khống chế phòng thủ trong thành, lại tách ra một nghìn quân tinh nhuệ đuổi theo binh mã Tiên Thị nhưng không cho họ tiến lên giao chiến với chúng, chỉ phô trương thanh thế phía sau, vừa thấy binh Tiên Thị dừng lại liền kêu ầm lên đòi đánh giết, mấy ngàn binh Tiên Thị sợ đến mức chạy tròn một đêm, quân lính tan tác.

Hai vạn viện binh Tiên Thị đang hướng đến thành Trung Sơn, chạm mặt tàn binh của mình cũng há hốc mồm, vừa hỏi thì thấy nói là mấy vạn quân Thanh Châu đã đánh tới nơi. Tướng lĩnh viện binh cũng có chút bản lĩnh, lập tức thu dọn tàn quân, đón truy binh rồi tấn công, không ngờ mấy vạn đại

https://thuviensach.vn

quân Thanh Châu đã hoàn toàn biến mất, đợi đến khi đuổi tới thành Trung Sơn, nghĩa quân đã vững chân trong thành.

Thần Niên từng cùng Tống Diễm thủ thành Nghi Bình, cũng học được kha khá mánh lới thủ thành, viện binh Tiên Thị tuy có hai vạn nhưng lại mất lương thảo, chỉ tấn công ồ ạt được hai ngày, thấy không hạ được thành Trung Sơn, đành phải hậm hực lui binh. Thành Trung Sơn giờ mới coi như chính thức lọt vào tay nghĩa quân.

Lúc tin tức truyền đến tai Trịnh Luân thì hắn vừa mới tiếp quản tàn quân Giang Nam, đang muốn dẫn quân vượt sông lên Bắc. Nghe nói nghĩa quân chỉ có hơn vạn người lại thực sự đoạt được thành Trung Sơn, bất giác có phần kinh ngạc, nói với Tống Diễm tướng thủ thành Nghi Bình: "Không ngờ Lỗ Linh Tước kia cũng có vài phần bản lĩnh, thật là ngoài dự đoán".

Tống Diễm nói: "Ban đầu vốn là thất bại, không biết tại sao lại đột ngột xoay chuyển tình thế".

Một thiên tướng bên cạnh không nhịn được xen vào: "Nghe nói trong nghĩa quân còn lưu truyền một câu, do một vị danh tướng tuyệt thế đã nói trước đó, trong quân không cần anh hùng, chỉ cần không có cẩu hùng là có thể bách chiến bách thắng!".

Tống Diễm không khỏi bật cười, hỏi Trịnh Luân: "Trịnh tướng quân có biết đây là lời của vị danh tướng tuyệt thế nào không?".

Trịnh Luân lắc đầu, nói: "Chưa từng nghe thấy".

"Tống Diễm quen đọc binh thư từ nhỏ nhưng cũng chưa bao giờ từng thấy một câu như thế, xem ra sau này có cơ hội gặp Linh Tước cô nương phải hỏi xem thế nào mới được." Tống Diễm nói xong dừng lại, rồi cười nói: "Cô nương này tuy có vài phần tướng tài, nhưng dẫu sao cũng xuất thân từ sơn trại thổ phỉ, tầm nhìn có hạn. Dùng sức lực lớn như thế để

https://thuviensach.vn

chiếm thành Trung Sơn, thực tế lại không ích lợi gì, ngược lại là chiếm được nhân mã, mất tính cơ động".

Trịnh Luân thờ ơ nói: "Sao lại không ích lợi gì? Nếu ta muốn đến sau lưng người Tiên Thị, sườn Phi Long chính là con đường tốt nhất".

Tống Diễm nghe thế lộ vẻ kinh ngạc, hỏi: "Huynh tính đường dài tập kích sau lưng địch thật sao?".

Ngón tay của Trịnh Luân men theo đường chân núi phía Tây Thái Hành trên bản đồ chậm rãi vạch ngang, đáp: "Ta để cho cậu mấy vạn binh, giúp cậu giữ vững Nghi Bình, số còn lại ta muốn đưa đến sau lưng người Tiên Thị".

Tống Diễm nhíu mày trầm tư, một lát sau mới nói thẳng: "Đảo một vòng xuống dưới quả thật không gần, liệu có mạo hiểm quá mức không? Hơn nữa, quận Trung Sơn hiện nằm trong tay đám người Lỗ Linh Tước, chúng ta cũng không biết rõ rốt cuộc bọn họ có tâm tư gì, tuy nói là phất cờ chống lại Tiên Thị, nhưng nếu có ý tranh hùng, e sẽ không sảng khoái cho huynh mượn đường".

Trịnh Luân nghe thế nhíu mày, lặng đi một lát rồi lãnh đạm nói: "Bọn họ có tâm tư gì, thử một lần là biết".

Chẳng mấy chốc, sứ giả của Trịnh Luân đã vào trong thành Trung Sơn, ấy thế lại mời nghĩa quân liên thủ chống lại đại quân Tiên Thị. Thần Niên đẩy sứ giả đi nghỉ ngơi, rồi mới gọi mấy người Ôn Đại Nha, Linh Tước, Phương Huân vào, hỏi: "Các vị thấy thế nào?".

Linh Tước ngạc nhiên nói: "Người này lạ thật, trước kia vẫn giữ vẻ không coi chúng ta ra gì, giờ lại phái người đến muốn liên thủ với chúng ta?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên khẽ gật đầu, nói: “Đúng là kì lạ”.

Đám Phương Huân biết Thần Niên và Trịnh Luân đã thành thân, giờ nghe giọng điệu Thần Niên khi nói đến Trịnh Luân thờ ơ như thế, trên mặt bất giác lộ vẻ kinh ngạc, Phương Huân lại không kiềm chế được, hỏi: “Tạ đại đương gia, người và Trịnh tướng quân chẳng phải…”.

Linh Tước một lòng gìn giữ Thần Niên, không đợi Phương Huân nói hết câu đã ngắt lời: “Đại đương gia và Trịnh tướng quân không có quan hệ gì, việc thành thân ở Nghi Bình lần trước tất cả chỉ nhằm lừa gạt Hạ Trạch, không coi là thật”.

Thần Niên biết ý gìn giữ của Linh Tước, cười với cô một cái rồi mới giải thích với bọn Phương Huân: “Lúc ấy ta và Trịnh Luân đều muốn bảo vệ Nghi Bình nên mới dùng kế tạm thời như thế, thật ra cả hai cũng không thân thiết”.

Linh Tước sợ Thần Niên không thích, vội đổi đề tài, hỏi Thần Niên: “Đại đương gia, chúng ta có liên thủ với Trịnh tướng quân không?”.

Thần Niên mím môi cân nhắc một lát, nói: “Ta tạm thời cũng chưa chắc lắm. Trên tay chúng ta chỉ có bằng này người, theo lý thuyết sẽ không lọt vào mắt Trịnh Luân, hắn lại cử sứ giả đến đây như thế, hắn có tính toán khác mới đúng”.

Nhưng hắn có thể có tính toán gì chứ? Sau cuộc chiến Trung Sơn, mặc dù có không ít người đến cậy nhờ, nhưng trước mắt nghĩa quân cùng lắm cũng chỉ mới hơn một vạn người. Ngoại trừ ở lại thủ thành Trung Sơn, binh lực có thể sử dụng không quá vài nghìn. Những người này lại chỉ là đội ngũ ghép lại lâm thời, tuy là ở sau lưng đại quân Tiên Thị song cũng không đảm đương nổi trọng dụng. Tướng lính từng nắm giữ quân đội chính quy hơn mười vạn như Trịnh Luân, có thể để ý đến “đạo quân ô hợp” - nghĩa quân hơn vạn người này ư?

https://thuviensach.vn

Thần Niên càng nghĩ càng sinh nghi.

Phương Huân nghe Thần Niên nói vậy, không khỏi nói: “Tạ đại đương gia sao có thể tự coi nhẹ mình? Nghĩa quân chúng ta thì sao chứ? Chẳng phải cũng đoạt được thành Trung Sơn, đánh cho người Tiên Thị són cả ra quần hay sao?”.

Thần Niên nghe thế cười nói: “Có thể đoạt được thành Trung Sơn chẳng qua là chúng ta may mắn, chiếm được cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa mới có thể thắng. Hai vạn viện quân Tiên Thị chỉ đấu với chúng ta một trận rồi đi, không phải vì sợ chúng ta, mà là Tiên Thị một lòng muốn chiếm lĩnh Nghi Bình trước, không muốn ở đây lằng nhằng nhiều với chúng ta mà thôi”.

Vốn nghĩa quân lấy ít thắng nhiều, đám Phương Huân đúng lúc đắc ý, chỉ cảm thấy nghĩa quân đánh đâu thắng đó, nghe Thần Niên nói thế, bất giác ai cũng sửng sốt.

Thần Niên nhìn vẻ mặt họ, biết trong lòng họ hoặc nhiều hoặc ít đều không tin lời mình vừa nói, bèn nói tiếp: “Tiên Thị nóng lòng xuôi Nam, chỉ muốn chiếm Nghi Bình trước, sau đó mới từ từ trở lại xử lý chúng ta”.

Mọi người đều im lặng, một lát sau, Ôn Đại Nha mới lên tiếng hỏi: “Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”.

Thần Niên nói: “Giang Bắc loạn lạc đã lâu, thanh tráng khó tìm, nghĩa quân chúng ta dù có phá trời cũng chỉ có thể triệu tập được hai ba vạn binh mã. Cho dù ta có tài kinh bang tế thế, chỉ trông vào những binh mã này, sợ là cũng chẳng cách nào được việc, chứ đừng nói ta vốn không có tài đó”. Nói đến đây, nàng trầm ngâm một chốc mới nói, “Tạ Thần Niên ta cũng không muốn lừa gạt người nhà, muốn ta dẫn theo mọi người chống lại Tiên Thị, ta có thể, dù chỉ có hai vạn nhân mã, ta cũng có thể quấy cho bọn

https://thuviensach.vn

chúng không được sống yên. Nhưng nếu muốn cùng ta cát cứ một phương, xưng hùng xưng bá, vậy thì thôi đi. Ta không có dã tâm này, cũng không có bản lĩnh này.

Nàng nói cho hết lời, trong sảnh im phăng phắc. Mỗi hảo hán đưa người đến cậy nhờ nghĩa quân, nói muốn chống Tiên Thị hộ quốc an dân, tất nhiên là không giả, nhưng trong lòng họ ít nhiều cũng có chút dã tâm, giờ nghe Thần Niên nói thế, khó tránh khỏi hơi lưỡng lự, lại không nhịn được thầm than, đàn bà đúng là đàn bà, không có hùng tâm tráng chí của đại trượng phu.

Mắt Thần Niên đảo qua gương mặt của tất cả một lượt, đã lường được đại khái suy nghĩ của họ, trên khóe miệng bất giác chứa ý cười, Linh Tước lại nóng tính, thấy mọi người phản ứng như thế, trong lòng hết sức bất mãn, không nhịn được quát: "Sao hả? Ban đầu mọi người hợp thành nghĩa quân, còn không phải vì chữ "nghĩa" này? Các vị muốn tiếng tăm lừng lẫy, hay là bái tướng phong hầu?".

Ôn Đại Nha cũng có cùng cách nghĩ với Linh Tước, nhưng hắn dè dặt khéo đưa đẩy, ít khi chịu trở mặt với người ta, lại nghĩ Thần Niên sẽ không vô duyên vô cớ nói với bọn họ những lời này, bởi thế chỉ nén cơn giận, đứng bên cạnh im lặng quan sát mọi người.

Thần Niên ngăn Linh Tước lại, bộc trực nói với tất cả: "Ta đã nói rõ, mọi người nếu có suy nghĩ gì có thể tự mình tính toán cho sớm. Hiện Giang Bắc đại loạn, quần hùng nổi lên, các vị có thể tìm minh chủ nương nhờ, cũng có thể tự lập bè phái, xông xáo một cõi đất trời".

Có một người lão thành chín chắn nói: "Tạ đại đương gia sao lại nói thế, nếu chúng ta đến để cậy nhờ nghĩa quân, chính là vì chữ "nghĩa", sao có thể nuốt lời bỏ đi?".

https://thuviensach.vn

Thần Niên lại chỉ mỉm cười lắc đầu, nói: “Xem ra mọi người vẫn chưa biết tính người của ta, trước kia sau trận chiến Nghi Bình, lúc giải tán Tụ Nghĩa trại cũng từng nói thế với các huynh đệ thủ hạ, nếu có đường ra tốt, ta không những không ngăn cản mọi người mà còn dốc hết khả năng giúp một tay. Tất cả đều là huynh đệ cùng qua sinh tử, ta chỉ mong sao ai cũng có thể vừa lòng thỏa ý”.

Trời đã muộn, Thần Niên bảo mọi người giải tán nghỉ ngơi, Linh Tước và Ôn Đại Nha cũng đi theo họ, chỉ chốc lát sau lén quay lại, hỏi Thần Niên: “Đại đương gia, cô thật sự muốn để họ đi cậy nhờ người khác”.

Thần Niên đang tỉ mỉ nghiên cứu lá thư Trịnh Luân đưa tới, nghe thế nàng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi hai người: “Hai người nói xem?”

Linh Tước thật sự không đoán được ý nghĩ của Thần Niên, hừ một tiếng nói: “Dù sao nếu là tôi, tuyệt đối không dễ dàng thả họ đi”.

Thần Niên giờ mới ngước mắt nhìn cô, lãnh đạm nói: “Tất nhiên là không thể thả họ đi, những lời ban nãy, chẳng qua là thử họ thôi”.

Linh Tước và Ôn Đại Nha nghe mà sửng sốt, không khỏi hỏi: “Thật sao?”

Thần Niên thầm mắng phí lời, nàng ném Tiểu Bảo cho lão đạo Triêu Dương Tử nuôi nấng, chịu đựng nỗi đau mẹ con chia lìa đến lĩnh quân kháng địch, sao có thể cho những kẻ đó nói đến là đến nói đi là đi? Những lời vừa rồi chẳng qua là nàng cố tình thử đám Phương Huân, xem thử tâm tư mỗi người trong số họ, cũng tiện phòng bị trước.

Thần Niên nói: “Những lời khi nãy nửa thật nửa giả, dựa vào nhân mã của chúng ta không nên chuyện là thật, nhưng để bọn họ tùy ý rời đi là giả”.

https://thuviensach.vn

Ôn Đại Nha dù sao cũng nhiều tuổi hơn Linh Tước, tâm tư càng kín đáo hơn, nghe thế liền hỏi: "Đại đương gia muốn hợp tác với Trịnh Luân?".

Thần Niên gật đầu, giải thích: "Lá thư này của Trịnh Luân rõ ràng là cố tình thử, có điều nếu muốn nhanh chóng đánh thắng Tiên Thị, hợp tác với Trịnh Luân mạnh hơn nhiều việc chúng ta chiến đấu một mình. Chỉ là một khi làm thế, chúng ta sẽ trở thành một con dao sắc trong tay Trịnh Luân, để hắn sử dụng".

Cũng chính vì phải làm một con dao sắc, nên người mới cần đồng lòng.

Không nói đến Thần Niên tính kế đám người Phương Huân ra sao, lại nói về sứ giả mang hồi âm của nàng về cho Trịnh Luân, Trịnh Luân xem xong, trầm mặc một lát, nói với Tống Diễm: "Đúng là ta đã xem thường Lỗ Linh Tước rồi".

Hắn rất ít khi chịu khen người, có được một câu như vậy của hắn đã là khó khăn lắm rồi. Tống Diễm lấy làm kì quái, đón bức thư đọc thử, đợi khi đọc hết, không nén nổi tiếng thở dài: "Cô ấy đã có thể chống lại Tiên Thị, bất kể lợi hại, chỉ riêng tấm lòng này đã là hiếm có".

Sứ giả vẫn còn đứng trong phòng, nghe hai người khen ngợi thủ lĩnh nghĩa quân như thế, đành hùa theo: "Thật là người kinh tài tuyệt diễm". Quan trọng là còn xinh đẹp nữa! Sứ giả nghĩ bụng, nhưng câu này quá lỗ mãng, không tiện nói với hai vị tướng quân.

Trịnh Luân nghe thấy câu nói của y, trong đầu lại đột nhiên hiện lên một hình bóng khác, không khỏi ngây ra một lát, rồi lập tức lại thấy mình buồn cười, kiềm hãm ý nghĩ, lại hỏi sứ giả: "Cô ấy còn nói gì khác không?".

Không những có, mà còn nói không hề khách khí. Sứ giả do dự một lát, quyết định vẫn nói nguyên si lại là được, bèn đáp: "Vị đại đương gia đó bảo thuộc hạ chuyển lời cho tướng quân, nói nếu hai quân đã chân thành hợp

https://thuviensach.vn

tác, có gì nói thẳng, đừng ai bẫy ai. Bằng không, đừng trách cô ấy không khách khí".

Trịnh Luân nghe thế nhíu mày, Tống Diễm lại bật cười, nói: "Lỗ Linh Tước không hổ là người bên cạnh Tạ cô nương, đến cả tính tình cũng giống vài phần rồi".

Cậu nói xong, hối hận ngay tắp lự, không khỏi đưa mắt nhìn Trịnh Luân một cái, thấy sắc mặt hắn như thường mới thở phào nhẹ nhõm, ngược lại hỏi: "Huynh định khi nào khởi hành?".

Trịnh Luân trầm giọng đáp: "Càng nhanh càng tốt".

Cuối tháng Mười một, Trịnh Luân chỉ mang theo ba vạn tinh binh, từ Nghi Bình men theo chân núi phía Tây Thái Hành lên Bắc. Đợi khi đến cửa khẩu sườn Phi Long lại chưa vội Đông tiến ngay, mà lệnh cho đại quân tìm một nơi bí mật đóng quân, mình thì chỉ dẫn theo hơn chục thân vệ, đi đến thành Trung Sơn.

Trong thành Trung Sơn, Thần Niên thần không biết quỷ không hay xử lý hai thủ lĩnh nghĩa quân không an phận, rồi lại dùng kế dụ mấy người Phương Huân, đánh tan cơ cấu các lộ nghĩa quân, từng bước uốn nắn nghĩa quân chỉ có hơn vạn người lại với nhau, thao luyện thành một đội kỵ binh.

Lúc Trịnh Luân dẫn người đến, nàng đang ở thao trường luyện binh, nghe Ôn Đại Nha bẩm báo, ngạc nhiên nói: "Hắn lại đến đây?".

Ôn Đại Nha gật đầu, nói nhỏ: "Chỉ dẫn theo hơn chục thân vệ, vừa lúc Phương Huân đang trực ở cổng thành, nhận ra là hắn nên cho hắn vào thành, hiện đang chờ trong phủ".

Thần Niên khẽ gật đầu, giao lại việc thao trường cho Linh Tước, mình thì dẫn Ôn Đại Nha và Đại Ngốc về phủ. Bởi dung mạo nàng quá xuất

https://thuviensach.vn

chúng, hành tẩu trong quân hơi bất tiện, bèn giống như Linh Tước lúc trước, hằng ngày dùng khăn đen che mặt. Ôn Đại Nha không nhìn rõ vẻ mặt của nàng, thấy nàng cúi đầu suốt dọc đường, như đang suy nghĩ gì đó, không dằn nổi lòng, hỏi: "Tên này đến đây làm gì?".

Thần Niên nghe thế hoàn hồn, nói: "Hắn đã đến đây rồi, hỏi là biết ngay".

Trịnh Luân đang đợi trong sảnh, nghe có tiếng bước chân từ ngoài vào, vô thức ngẩng đầu lên nhìn, liếc mắt một cái thấy bóng dáng Thần Niên, trong lòng không khỏi bỗng chốc căng thẳng, thầm than Lỗ Linh Tước lại có bản lĩnh nhường ấy, thời gian ngắn ngủi mà đã có thể bắt chước người ấy rất giống rồi. Hắn ngẩn ra, rồi mới hồi phục tinh thần, lại thấy có người khác ở đó, liền lãnh đạm gọi: "Thần Niên".

Thần Niên vừa nghe cách xưng hô này, không khỏi nhướng mày, lấy làm kì lạ liếc Trịnh Luân một cái, tiện tay kéo khăn trên mặt xuống, thản nhiên hỏi: "Sao Trịnh tướng quân lại đến chỗ ta?".

Trịnh Luân lại đờ ra hồi lâu, chỉ nhìn thẳng vào nàng, Thần Niên thấy hắn quái dị như thế, kinh ngạc nhướng đôi mày thanh tú, rất nhanh, nàng lại nghĩ đến việc khác, còn tưởng Trịnh Luân xấu hổ vì trước kia suýt đánh chết nàng, liền không nhịn được nhếch môi, nói: "Được rồi, ta cũng không nói hận ngươi, ngươi cũng khỏi cần làm ra vẻ như nhìn thấy quỷ vậy đi. Qua rồi thì cho nó qua luôn, tuy ngươi suýt nữa một chưởng đánh chết ta, nhưng cũng vì ta tranh mạnh háo thắng mà nên, cũng không tính là lỗi của ngươi".

Nàng cứ thế xoay người ngồi xuống ghế, giả bộ rộng lượng khoát tay áo, nói: "Không so đo với ngươi nữa".

Trịnh Luân cũng không biết mình dành cho nàng tình cảm sâu sắc từ khi nào, mà kẻ thông minh như nàng lại hoàn toàn không xét nét tâm tư của

https://thuviensach.vn

hắn. Trịnh Luân chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trong lòng lại xót xa khôn kể, cố gắng nhiều phen mới gian nan nói: “Tạ cô nương…”.

Giọng điệu của hắn vẫn như trước, nhưng Thần Niên nghe lại thấy sợ, bình thường hắn mở đầu như thế, theo sau tuyệt đối không được câu nào hay ho. Nàng không khỏi xù lông lên, đứng phắt dậy, chỉ thẳng tay vào mũi Trịnh Luân, oán hận đe dọa: “Họ Trịnh, ngươi đến mắng ta ít thôi, giờ ta không sợ ngươi nữa, nếu ngươi chọc giận ta, ta nhất định phải đánh cho ngươi một trận mới được”.

Đầu ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng cách mặt hắn không quá một thước, Trịnh Luân cố lắm mới không đưa tay lên nắm ngón tay nàng. Bởi cực lực đè nén tình cảm, giọng nói khó tránh khỏi hơi cứng sượng, chỉ nói: “Tạ cô nương, cô hiểu lầm rồi”.

Thần Niên nghi ngờ liếc mắt nhìn hắn rồi mới ngồi lại xuống ghế, thay đổi suy nghĩ, khách khí nói với Trịnh Luân: “Thực xin lỗi, ta đã hiểu lầm Trịnh tướng quân rồi, mời Trịnh tướng quân ngồi. Chẳng hay Trịnh tướng quân đến có việc gì?”.

Trịnh Luân gắng gượng ổn định tâm thần, đáp: “Ta dẫn theo ba vạn khinh kỵ binh từ phía Tây tới, hiện đang ở ngoài sườn Phi Long, muốn mượn đường chỗ cô”.

Thần Niên nghe thế hai mắt sáng lòe, hỏi: “Thật thế?”.

Trịnh Luân không đáp chỉ gật gật đầu.

“Bên này.” Thần Niên bỗng đứng dậy, đi đến phòng riêng bên sườn Tây, chờ khi đi đến cạnh bàn bày bản đồ hai châu Thanh Ký, giương mắt nhìn Trịnh Luân vẫn đang lưỡng lự, không khỏi giục giã: “Lại đây nào”.

Trịnh Luân giờ mới cất bước đi đến, đứng bên cạnh Thần Niên.

https://thuviensach.vn

Thần Niên khom lưng cúi đầu, nhoài người lên bàn nhìn kĩ tấm bản đồ, miệng hỏi Trịnh Luân: "Nghe nói người Tiên Thị đã sắp đánh đến Nghi Bình, vẫn do Tống Diễm canh phòng hả? Lần này, ngươi mang binh đi, có tính toán gì không? Ta thì nghĩ, phải đánh cho đại quân Tiên Thị thật dữ, nhưng lại không thể ép chúng vào đường cùng, thế mới dễ khiến chúng lui về Bắc".

Trịnh Luân hít một hơi thật sâu, gạt bỏ tạp niệm trong lòng, nói mưu tính của mình cho Thần Niên nghe, lại cúi người xuống bản đồ chỉ cho Thần Niên mấy cứ điểm quan trọng, tuy là không khác lắm so với Thần Niên nghĩ, nhưng lại chặt chẽ cẩn thận hơn nhiều. Thần Niên không khỏi ngẩng đầu, cười bảo Trịnh Luân: "Tuy ngươi cứng nhắc nhưng đánh giặc lại là cao thủ, ta không bằng ngươi".

Tính cách Thần Niên chính là như thế, tốt thì là tốt, xấu thì là xấu, cho dù nàng không ưa Trịnh Luân nhưng cũng không bủn xỉn khen ngợi tài năng của hắn. Câu này của nàng chẳng qua chỉ là tùy tâm nói ra, nhưng Trịnh Luân nghe thấy lại sững người, sau đó cúi đầu xuống, tuy vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên nhưng lại vô thức nhếch cao khóe miệng.

Thần Niên lại nhìn bản đồ, sảng khoái nói: "Được, cứ làm theo mưu kế của ngươi". Nói đến đây, nàng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nở nụ cười xấu xa, "Ta chợt nghĩ ra một cách này, người nghe xem có được không?".

Trịnh Luân bị nụ cười của nàng làm cho hụt hơi, chột dạ cụp mắt xuống, dừng lại rồi mới trầm giọng hỏi: "Cách gì?".

Thần Niên hỏi hắn: "Hành tung của ngươi có giấu kín không? Người Tiên Thị có biết ngươi mang binh đến không?".

Trịnh Luân không dám ngẩng đầu, chỉ lạnh nhạt đáp: "Bọn chúng hẳn còn chưa biết".

https://thuviensach.vn

Thần Niên liền cười nói: “Vậy ngươi hãy cứ che giấu tiếp, để nghĩa quân của ta xung phong. Người Tiên Thị đã giao đấu với chúng ta, hiểu biết sơ sơ về binh lực của nghĩa quân, bọn chúng ắt sẽ khinh địch, đến lúc đó ta dụ bọn chúng đến, ngươi hãy hung hăng cho bọn chúng một trận”.

Trịnh Luân gật đầu đáp: “Được”.

Hai người quyết định kế sách xong lại nhìn bản đồ thương lượng cặn kẽ nên làm việc thế nào, nghĩ chọn một nơi tốt nhất đặng ra tay.

https://thuviensach.vn

34

Mắt say mơ màng

Bởi luận bàn chiến sự quên cả thời gian, bất tri bất giác đã đến giờ cơm, Ôn Đại Nha đến mời Trịnh Luân và Thần Niên đi ăn, Thần Niên giờ mới thấy đói, nàng dẫn Trịnh Luân đến chỗ nhà ăn, cười nói: "Ở xa tới là khách, ta mời ngươi ăn ngon một chút".

Trịnh Luân đi được vài bước lại đột nhiên hạ giọng hỏi: "Võ công của cô đã khôi phục rồi?".

Bước chân Thần Niên thoáng khựng lại, lập tức lại như không có việc gì gật đầu, vui đùa nói: "Không những đã khôi phục mà còn lợi hại hơn, nên sau này ngươi đừng chọc tức ta, cẩn thận ta một chưởng đập chết ngươi".

Trong lòng Trịnh Luân càng muốn hỏi vì sao nàng lại đột nhiên đến Giang Bắc, vì sao lại làm Tạ Thần Niên trước kia? Trong lòng hắn có vô vàn thắc mắc, nhưng không thể nói ra một điều nào khỏi miệng, cuối cùng chỉ đành mím môi. Thân phận hiện giờ của nàng là Tạ Thần Niên, hắn đã có thể gặp lại nàng, có thể nghe giọng nói của nàng, thậm chí còn có thể kề vai chiến đấu với nàng… Tất cả những chuyện này giống như hắn ăn trộm của kẻ khác, vừa thấy mừng thầm và kích động, lại vừa thấy bất an và áy náy, nhất thời rối rắm vô cùng.

Bởi có sự phối hợp của nghĩa quân, trận đầu của Trịnh Luân quả nhiên đại thắng.

https://thuviensach.vn

Lúc tin tức truyền đến chỗ Phong Quân Dương đã sắp tháng Chạp, Giang Bắc liên tục đổ mấy trận tuyết lớn, thời tiết chợt rét lạnh, đại quân của Phong Quân Dương bị cản lại ở quận Phàn Lâm cách Dự Châu hơn nghìn dặm, mà Tiên Thị cũng hết cách với Thái Hưng, chiến tranh nhất thời ở thế giằng co.

Phong Quân Dương nhìn vào bức quân báo hơi thất thần, một lúc sau mới cất tiếng hỏi Thuận Bình: "Đó thật sự không phải nàng sao?".

Thuận Bình cũng không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào, theo tin Tống Diễm gửi đến trước đó, nghĩa quân do đám người Lỗ Linh Tước và Ôn Đại Nha mượn danh nghĩa Thần Niên để triệu tập, "Tạ Thần Niên" do Lỗ Linh Tước giả mạo. Nhưng sau này các tin tức khác lục tục gửi về, hành động của "Tạ Thần Niên" kia rất giống với bản gốc. Theo lý mà nói, Trịnh Luân từng hợp tác với nghĩa quân, nên biết thật giả của "Tạ Thần Niên", nhưng trong quân báo của hắn lại chưa giờ nhắc đến việc này, ngay cả tên của Tạ Thần Niên cũng chưa từng xuất hiện.

Cho dù thông minh như Thuận Bình cũng hoàn toàn mù mờ. Giờ nghe Phong Quân Dương hỏi, y nghĩ ngợi rồi cẩn thận đáp: "Lão Kiều đã quay về trong núi kiểm tra rồi, vài bữa nữa sẽ về, đến lúc đó là biết thật giả ngay thôi".

Phong Quân Dương trầm mặc chốc lát, nhưng lại cười tự giễu, thở dài: "Giỏi cho tên Trịnh Luân".

Thuận Bình không dám nói tiếp, chỉ cúi đầu im lặng. Trong phòng đang im ắng, chợt nghe thân vệ bên ngoài nói Hàn tiên sinh đến, một lát sau, rèm cửa được vén lên từ ngoài, một người đàn ông béo trắng khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi đi vào, đúng là phụ tá Hàn Hoa. Thuận Bình bước lên, giúp hắn cởi áo khoác trên người, lén đưa mắt cho hắn, ám chỉ tâm tình Phong Quân Dương giờ không tốt lắm.

https://thuviensach.vn

Hàn Hoa khẽ gật đầu, đứng ở cửa giẫm mạnh tuyết đọng trên giày xong mới đi vào trong phòng, tươi cười nói: “Giang Bắc lạnh hơn Giang Nam nhiều, tôi vừa dạo ngoài thành một vòng, suýt đông cứng cả chân”.

Phong Quân Dương không tỏ ra chút hứng thú nào trên mặt, cười nhạt nói: “Năm nay lạnh hơn năm ngoái một ít”.

Hàn Hoa liếc chàng, lại cười nói: “May mà đại quân chúng ta đồn trú trong thành, nếu không trong quân sợ là có người chết cóng”.

Phong Quân Dương nghe thế, đặt quân báo trong tay xuống, hỏi Hàn Hoa: “Theo Hàn tiên sinh thấy, Thái Hưng có thể cầm cự đến bao giờ?”.

Hàn Hoa nói: “Hạ Trăn là con cáo già, thủ hai ba năm không thành vấn đề. Điều tôi lo nhất không phải việc này mà là Giang Nam trống không. Hay bảo Trịnh Luân nhanh chóng quét sạch hai châu Thanh, Ký, dẫn binh mã về để tránh Giang Nam sinh loạn”.

Phong Quân Dương ném mấy bức quân báo của Trịnh Luân cho Hàn Hoa, nói: “Chỗ hắn coi như thuận lợi, nếu không có gì bất trắc, đầu hè sang năm có thể kết thúc, ít nhất có thể đuổi người Tiên Thị qua núi Yến Thứ. Có điều Ký Châu khá phiền phức, không thể để lại cho Tiết Thịnh Hiển nữa, nhưng nếu muốn cưỡng đoạt lại không dễ dàng”.

Tiết Thịnh Hiển tuy nhát gan sợ chiến nhưng trong thành dù gì cũng có quân đội vài vạn, hơn nữa hiện giờ là lúc kẻ địch bên ngoài xâm lấn, nếu lúc này mà đánh nhau với y, mất nhiều hơn được.

Phong Quân Dương khẽ mím môi, trong mắt đượm vẻ bực dọc, nói tiếp: “Thật không nên đưa thuốc giải cho Tiết Thịnh Hiền sớm, xưa nghĩ bụng tên này vô dụng, không chịu nổi sóng gió, nhưng không ngờ y lại vô dụng đến bực này, mấy vạn đại quân co đầu rụt cổ bên trong thành Ký Châu mặc cho quân đội Tiên Thị đi đi lại lại ngoài thành”.

https://thuviensach.vn

Thật ra không riêng Phong Quân Dương căm tức Ký Châu, Thần Niên và Trịnh Luân cũng vậy.

Đại quân Tiên Thị vốn đã đánh đến Nghi Bình, Trịnh Luân dẫn tinh binh từ phía sau đi ra, giết người Tiên Thị không kịp trở tay. Đại tướng quân Tiên Thị là Hạ Lan Uyên nổi điên, bỏ Nghi Bình treo bên miệng xuống, quay sang bổ nhào đến chỗ quân của Trịnh Luân. Nhưng không ngờ không thể báo thù mà còn để Trịnh Luân thắng liền mấy trận, sĩ khí suy giảm nặng nề. Mà phía Tống Diễm cũng thay đổi thái độ phòng thủ không chiến trước đó, xua đại quân mạnh mẽ ra khỏi Nghi Bình, trực tiếp đón đầu quân Tiên Thị.

Hạ Lan Uyên không còn cách nào, đành phải lui binh về Bắc, cũng may binh lực trong tay Trịnh Luân có hạn, không thể tiếp chiến trực diện với đại quân Tiên Thị nên mới để Hạ Lan Uyên có thể dẫn binh về Bắc.

Tháng Hai năm Tân Võ thứ tư, đại quân Hạ Lan Uyên thuận lợi lui về thành An Hạ ngay giữa Ký Châu, cách thành Ký Châu không quá ba trăm dặm. Thần Niên và Trịnh Luân mang binh theo lặng lẽ lên Bắc, muốn tìm một nơi mai phục ở phía Bắc Ký Châu, bẫy Hạ Lan Uyên một phen. Nhưng Bắc Ký Châu phần lớn là đồng bằng, địa thế bằng phẳng rộng rãi, nếu muốn tìm một nơi vừa lòng hợp ý thật sự không dễ.

Cả ngày trời, Thần Niên nằm rạp người trên bản đồ nghiên cứu quá nửa buổi cũng không tìm được nơi nào hài lòng, khó tránh khỏi nóng nảy, ngước mắt thấy Trịnh Luân từ ngoài cửa vào không nhịn được ai oán nói với hắn: “Ngươi càng gõ vào mai của y, y càng rụt vào trong. Hiện Hạ Lan Uyên ở ngay trước mặt y, nếu y chịu xuất binh đâm cho chúng một đao từ phía sau có phải tiết kiệm được bao nhiêu sức lực của chúng ta không?”.

Người trong quân phần lớn ăn nói thô lỗ, nhưng nàng là một cô gái xinh đẹp, nói thế lại làm người ta dở khóc dở cười. Trịnh Luân nắm tay để hờ lên

https://thuviensach.vn

môi ho khẽ hai tiếng, đi đến bên cạnh Thần Niên, do dự một chút rồi mới lấy ra thứ gì đó trong ngực áo cho Thần Niên, lãnh đạm nói: “Cho cô”.

Thần Niên hơi bất ngờ, nhận lấy xem thử, thấy là một chiếc mặt nạ chế tác bằng vàng và bạc, sắc vàng dịu nhẹ, chạm vào hơi lạnh, vì mài rất mỏng nên không nặng bao nhiêu, nhìn kĩ, trên mặt màu bạc còn khắc hoa văn mờ đẹp đẽ, quả nhiên là chế tác tinh xảo. Thần Niên thấy rất ưng bụng, không khỏi ngẩng đầu hỏi Trịnh Luân: “Cho ta?”.

Trịnh Luân gật đầu, mặt vẫn lãnh đạm, nói: “Cái này tiện hơn khăn đen, cũng khó rơi hơn”.

Con gái đa số đều thích chưng diện, ngay cả Thần Niên cũng không ngoại lệ. Nghe nói chiếc mặt nạ này thật sự dành cho nàng, Thần Niên cực kì hứng thú đeo mặt nạ lên mặt, nhất thời lại không tìm được gương để soi, bèn ngước lên hỏi Trịnh Luân: “Thế nào? Đẹp không?”.

Trịnh Luân chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái rồi rời mắt đi, lấp liếm cúi đầu xuống nhìn bản đồ trên bàn, nói: “Tạm được”.

Thần Niên hoan hỉ nhận mặt nạ, cười nói: “Đa tạ nhé, đến lần sau xuất chiến, ta sẽ đeo nó”.

Trịnh Luân thấy nàng thích chiếc mặt nạ trong bụng vui vô cùng, muốn nói với nàng vài câu, nhưng không biết tại sao khi mở miệng lại bảo: “Trong quân cũng dùng đi, cô là thân gái, xuất đầu lộ diện dù sao cũng không tốt”.

Thần Niên vốn tràn đầy vui mừng, nghe xong lời hắn nói lại không nói gì, cũng may nàng ở với hắn một thời gian, biết người này không biết nói chuyện, bởi vậy cũng không so đo với hắn, chỉ thở dài: “Trịnh tướng quân ơi là Trịnh tướng quân, ngươi mở miệng ra quả nhiên là thối hết thuốc chữa

https://thuviensach.vn

rồi. Tặng đồ cho người nhưng lại đắc tội với người ta, ta cũng không biết phải nói gì với ngươi mới được nữa!”.

Trịnh Luân ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn nàng, hiển nhiên là không biết mình lại nói sai điều gì.

Thần Niên yếu ớt phất phất tay, nói: “Thôi đi, không chấp nhặt với ngươi, nói chính sự đi”. Nàng đặt mặt nạ sang một bên, hỏi Trịnh Luân, “Chúng ta mai phục ở đâu thì được? Vẫn muốn đuổi Hạ Lan Uyên về Bắc chứ?”.

Trịnh Luân thu hồi tâm tư, ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta không có nhiều thời gian, Giang Nam trống binh lâu sẽ nảy sinh biến cố, ta phải mau chóng diệt Hạ Lan Uyên để dẫn quân về Giang Nam”.

Thần Niên nghe thế hơi bất ngờ, hỏi: “Giang Nam không ổn?”.

Trịnh Luân gật đầu đáp: “Hiện tại tuy còn chưa có gì, nhưng đã có tai họa ngầm nảy sinh”.

Lo lắng của Trịnh Luân không phải không có lý, Phong Quân Dương định Giang Nam mới hai năm đổ lại, chư vương Tề thị vẫn còn rất nhiều thế lực tàn dư chưa kịp thanh trừ. Trước mắt tất cả binh lực Giang Nam đều điều đến Giang Bắc, tất sẽ dẫn dụ kẻ nào đó rục rịch ngóc đầu dậy.

Quả nhiên, tháng Ba năm Tân Võ thứ tư, một vài vị vương gia còn sót lại của Hạ thất hoàng tộc do Lĩnh Nam vương Tề Tương cầm đầu, chiêu binh mãi mã ở Lĩnh Nam, khởi binh xả thân cứu giúp triều đình, thừa dịp phòng ngự của Giang Nam trống không, chỉ dùng hơn hai mươi ngày ngắn ngủi đã tấn công đến dưới thành Thịnh Đô.

Thịnh Đô báo nguy, Giang Nam báo nguy.

https://thuviensach.vn

Hai mươi vạn đại quân của Phong Quân Dương vẫn giao chiến với Mộ Dung bộ của Tiên Thị ở đồng bằng trong sông rất xa, không về cứu kịp, nếu muốn cứu viện Thịnh Đô, chỉ có lệnh cho Trịnh Luân dẫn binh về Nam. Nhưng lúc này, tình hình chiến đấu ở Ký Châu cũng đang đến thời khắc then chốt, nếu Trịnh Luân lui về Nam như thế, Hạ Lan Uyên dẫn quân xông đến, Nghi Bình khó giữ, hai châu Thanh, Ký cứ thế lọt vào tay Tiên Thị.

Giang Nam và hai châu Thanh Ký, chỉ có thể chọn một trong hai mà thôi.

Thần Niên xem bức quân báo, trầm mặc hồi lâu, tâm tư có trăm ngàn mối, cuối cùng giương mắt nhìn Trịnh Luân, trầm giọng hỏi: "Ngươi tính thế nào?".

Trịnh Luân khẽ mím môi, nhìn Thần Niên không đáp.

Thần Niên không khỏi cười một cái, chỉ nói: "Ngươi đừng nhìn ta, ta không quyết định thay ngươi được. Có điều, nghĩa quân ta làm thế này là vì chống lại lại Tiên Thị, bảo quốc an dân, tuyệt đối sẽ không theo ngươi đi Giang Nam bình định. Không có các ngươi, nghĩa quân vẫn có thể đánh bại Hạ Lan Uyên".

Tuy nàng nói thế, nhưng trong lòng cả hai người đều hiểu rất rõ, nếu Trịnh Luân thật sự mang binh lui về Nam, chỉ dựa vào những người của nghĩa quân, vốn không thể cản nổi sự phản công của Hạ Lan Uyên. Ánh mắt Trịnh Luân sa sầm, nói: "Việc này ta không quyết định được, phải để vương gia định đoạt".

Thần Niên nghe thế, nhẹ nhàng hạ mí mắt, Giang Nam chính là chỗ căn cơ của Phong Quân Dương, chàng có thể cam lòng vứt bỏ một nửa giang sơn Giang Nam, ở lại Giang Bắc chống lại Tiên Thị tiếp chăng? Trong lòng chàng, quyền thế và bách tính, rốt cuộc bên nào nặng bên nào nhẹ?

https://thuviensach.vn

Nơi ngàn dặm xa xôi, Phong Quân Dương cũng đang cân nhắc vấn đề này.

Phong Quân Dương gặp chuyện thích yên tĩnh, nếu có việc khó khăn sẽ ở một mình trong phòng, im lặng suy nghĩ. Thuận Bình biết thói quen của chàng, không dám mảy may quấy quả, chỉ buông tay canh ngoài cửa, đến trà nước cũng không dám đưa vào. Đèn trong phòng sáng suốt một đêm, đợi khi trời sáng mới nghe Phong Quân Dương lạnh nhạt ra lệnh: "Đi mời Hàn tiên sinh đến đây".

Thuận Bình vâng lời, vội ra khỏi cửa mời Hàn Hoa. Hàn Hoa rất nhanh từ ngoài vào, đưa mắt liếc nhìn sắc mặt của Phong Quân Dương, hỏi: "Vương gia có định đoạt chưa?".

Phong Quân Dương trầm giọng đáp: "Bỏ Giang Nam, giữ Giang Bắc".

Đáp án này nằm ngoài dự tính của Hàn Hoa, làm hắn bất giác ngây người, một lúc sau mới lên tiếng: "Bỏ Giang Nam, giữ Giang Bắc, đã phải chống lại mấy chục vạn đại quân Tiên Thị lại còn phải đề phòng Hạ Trăn táp ngược trở lại. Đến lúc đó đuổi Thác Bạt Nghiêu khỏi quan ngoại Tĩnh Dương, nếu không có Giang Nam chống đỡ, cũng không làm gì được Hạ Trăn, sợ là chỉ có thể chia ra để trị với ông ta".

Phong Quân Dương chậm rãi gật đầu: "Ta biết, nhưng nếu bây giờ quay về, Giang Bắc tất sẽ rơi vào tay Thác Bạt Nghiêu".

Hàn Hoa khuyên nhủ: "Vương gia, chỉ cần có một nửa giang sơn Giang Nam nơi tay, chúng ta còn có thể tích lũy lực lượng, tính việc chinh phạt Giang Bắc lại".

Phong Quân Dương khẽ cau mày, nói: "Giang Bắc không thể rơi vào tay Thác Bạt Nghiêu, bằng không, đại quân Tiên Thị có thể xuôi dòng dọc sông Uyển, vạ đến Giang Nam".

https://thuviensach.vn

Hàn Hoa nói: “Nhưng một khi Tề Tương chiếm Thịnh Đô, mượn danh thiên tử lệnh cho chư hầu, chúng ta muốn đánh trở lại sẽ rất khó khăn”.

Phong Quân Dương cụp mắt trầm mặc hồi lâu, một lúc sau mới chậm rãi thở dài một hơi, nói: “Tề Tương chiếm Giang Nam, dân chúng Giang Nam có thể sống. Nhưng nếu ta lui về Nam, mặc cho Tiên Thị tùy ý chiếm Giang Bắc thì sau này sẽ gặp họa diệt quốc. Trước kia ta vì đoạt Giang Bắc, ban đầu ngồi xem các trấn quân Giang Bắc đánh nhau, sau lại có ý dung túng cho Tiên Thị xâm lược phía Nam, cuối cùng làm hại quốc gia tiêu vong, dân chúng chịu nạn, đã là sai lầm rồi, không thể sai lầm tiếp nữa”.

“Vương gia, nhưng có thể lệnh cho Trịnh Luân dẫn quân về Nam trước, tranh thủ ít thời gian cho quân ta, đến lúc đó tuy mất đi…”.

Phong Quân Dương nâng tay ngắt lời Hàn Hoa, chỉ nói: “Ý ta đã quyết, không cần nói nữa, Trịnh Luân phải tiếp tục ở lại Ký Châu, đồng thời, chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ Tây tiến, nhanh chóng đoạt được Dự Châu”.

Hàn Hoa thấy chàng kiên quyết như vậy cũng không tiện khuyên nữa, chỉ thở dài lắc lắc đầu. Phong Quân Dương hiếm khi thấy dáng vẻ đó của Hàn Hoa, không khỏi cong miệng, mỉm cười nói: “Hàn tiên sinh không cần như thế, bản thân ta cảm thấy Giang Bắc quan trọng hơn Giang Nam nhiều”.

Từ xưa đến nay, vốn từ Bắc công Nam dễ, chứ ngược lại thì khó gấp bội, lời Phong Quân Dương nói kể cũng không sai. Hàn Hoa miễn cưỡng cười một cái, nói: “Có lẽ vậy”.

Hắn đi theo Phong Quân Dương đã lâu, hai người xem như nửa thầy nửa bạn, tình cảm khăng khít, hơi phân vân chút ít nhưng vẫn không nhịn được hỏi Phong Quân Dương: “Vương gia, tôi có câu này không biết có nên hỏi hay không”.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương như đã đoán được Hàn Hoa muốn hỏi gì, khóe miệng chậm rãi thả ngang ra, trầm mặc nhìn Hàn Hoa một lát, lạnh nhạt nói: "Hỏi đi".

Hàn Hoa nhìn chàng, hỏi: "Vương gia không cho Trịnh Luân mang binh về Nam giờ phút này, chính là vì thương nhớ Tạ cô nương…".

"Không phải". Phong Quân Dương không đợi Hàn Hoa hỏi cho xong đã lên tiếng ngắt lời hắn. Ngay sau đó, chàng tự thấy mình trả lời quá nhanh, cố tình tạm dừng một lát rồi mới nói tiếp, "Không phải vì nàng, chỉ là vì bách tính thiên hạ".

Hàn Hoa cười cười, chắp tay vái chào Phong Quân Dương, cáo từ rời đi.

Phong Quân Dương lại lặng lẽ ngồi một lát nữa rồi mới gọi Thuận Bình vào, dặn y: "Truyền tin cho Trịnh Luân và Tống Diễm, lệnh cho hai người họ dốc sức hợp tác nhất định phải nhanh chóng tiêu diệt Hạ Lan bộ của Tiên Thị".

Thuận Bình vâng lời, do dự một chút nhưng lại hỏi: "Phía thái hậu nên làm gì đây ạ? Có cần nghĩ cách cứu thái hậu và tiểu hoàng đế ra khỏi Thịnh Đô?".

Phong Quân Dương nghe thế, trên môi bất giác nở nụ cười khẩy, nói: "Không cần đâu, quan hệ giữa thái hậu và Tề Tương luôn không tồi, trước kia nếu không có thái hậu trợ giúp, Tề Tương sao có thể trở lại Lĩnh Nam?".

Sau khi Phong Quân Dương chiếm đóng Thịnh Đô từng nhốt Tề Tương ở Thịnh Đô rất lâu, vẫn nhờ Phong thái hậu đứng giữa hòa giải, Tề Tương mới có thể rời khỏi Thịnh Đô. Hai người họ cũng coi như đều có mục đích riêng, một người muốn dựa cây cao bóng cả thái hậu, người kia lại muốn

https://thuviensach.vn

mượn chư vương họ Tề khống chế Phong Quân Dương, để ngôi vị hoàng đế của nhi tử có thể yên ổn.

Việc này, Phong Quân Dương đã biết được chút ít từ lâu, nhưng chưa bao giờ so tính với Phong thái hậu, đơn giản là muốn giữ lại chút tình cảm tỷ đệ, không ngờ Phong thái hậu lại không coi chàng là đệ đệ từ lâu.

Trong lòng Thuận Bình cũng không xem Phong thái hậu ra gì, song lại biết người ngoài không thể xen vào việc giữa người thân, nghe Phong Quân Dương nói thế chỉ cúi đầu nín thở, không dám đáp lại. Phong Quân Dương chính là một người cực kì tự kiềm chế, từ nhỏ đã được dạy không được lộ ra hỉ nộ, bây giờ có thể nói ra những lời này đã là hơi mất khống chế rồi. Chàng nhắm mắt một lát, chậm rãi thở ra một hơi, sắc mặt mới dần dần hòa hoãn như thường, dặn dò: “Truyền tin, bảo Phàn Cảnh Vân từ quan ngoại về”.

Tháng Tư, Tề Tương dẫn quân tấn công Thịnh Đô, Phong Quân Dương lại mang binh tiếp tục Tây tiến. Trịnh Luân cũng nhận được mệnh lệnh của Phong Quân Dương, tiếp tục ở lại Ký Châu, tiêu diệt binh mã Hạ Lan bộ của Tiên Thị.

Hành vi vứt bỏ Giang Nam không để ý, chỉ toàn lực chống giặc ngoại xâm của Phong Quân Dương thật ra lại nằm ngoài dự đoán của người đời, nhất thời có đủ kiểu ý kiến xôn xao, khen chê không đồng nhất, có người khen đây là lấy quốc gia đại nghĩa làm trọng, lại có kẻ nói Phong Quân Dương chẳng qua là cuồng vọng tự đại, là đồ mua danh trục lợi.

Bên trong phủ thủ thành Thái Hưng, sau khi nhận được tin tức xác thực Phong Quân Dương lại tiếp tục dẫn binh Tây tiến, sự lo lắng treo giữa chân mày Hạ Trăn giờ mới tan đi, ông ta phất tay đuổi Tào Âm, đặt quân cờ trên tay xuống, nói với Bạch Chương: “Tề Tương suy cho cùng vẫn còn trẻ, dễ kích động, y làm loạn lên như thế trước hạn, suýt nữa phá hủy việc lớn của ta”.

https://thuviensach.vn

Bạch Chương thủng thẳng nhón lấy quân cờ, mắt chăm chú nhìn cờ trên bàn, nhưng miệng lại nói: "Ông cũng mạo hiểm thật, lấy Thái Hưng ra đánh cược, cũng không sợ Phong Quân Dương thật sự bỏ lại Giang Bắc về Nam. May mà hắn trẻ tuổi xăng xái, nghĩ đến quốc gia đại nghĩa gì gì, bằng không lão đệ ông lấy gì để chống lại mấy chục vạn đại quân của Tiên Thị? Đến lúc đó bị Khâu Mục Lăng Việt công phá Thái Hưng, ông sẽ hối hận liền!".

Hạ Trăn cười nhạt, không nhanh không chậm nói: "Trước kia thực lực quốc gia của Bắc Mạc đang thịnh thì danh tướng Bắc Mạc là Châu Chỉ Nhẫn dẫn theo hơn mười vạn tinh binh mãnh tướng bao vây Thái Hưng hai năm cũng không thể phá cửa thành. Khâu Mục Lăng Việt chỉ là phường võ biền, chắp vá mười vạn tạp quân Bắc Mạc lại mà cũng hòng đoạt Thái Hưng ta, chẳng qua là chuyện cười thôi".

Hạ Trăn nói thế thực không phải cuồng ngạo tự đại. Thái Hưng bị vây từ mùa xuân năm ngoái đến giờ đã một năm có lẻ, Khâu Mục Lăng Việt liên tục tấn công, đã hao tốn rất nhiều binh mã mà vẫn không thể chiếm cứ Thái Hưng. Đợt lũ mùa hạ năm ngoái, Khâu Mục Lăng Việt thậm chí còn đào cả đê lớn sông Uyển, muốn nước nhấn chìm Thái Hưng, nhưng quân phòng thủ và dân chúng trong thành đều chuyển đến chỗ cao, không hề ảnh hưởng đến việc thủ thành.

Khâu Mục Lăng Việt không còn cách nào mới không thể không tạm dừng công thành, chia binh chiếm lấy mấy thành nhỏ gần Thái Hưng, hình thành xu thế bao quanh Thái Hưng, vây mà không đánh.

Bạch Chương liếc Hạ Trăn một cái, cũng cười theo ha ha, thờ ơ hỏi han: "Khi nào thì thủy quân về Đông?".

Thủy quân Thái Hưng luôn đóng ở thủy trại Phụ Bình phía trước sông Uyển, theo dự tính ban đầu của Hạ Trăn, muốn chờ khi Phong Quân Dương

https://thuviensach.vn

và Thác Bạt Nghiêu lâm vào cảnh không chết không thôi, thủy quân Thái Hưng sẽ lén lút về Đông chiếm Nghi Bình. Song ngờ đâu lại có lắm rủi ro, ban đầu Hạ Lan bộ của Tiên Thị vượt núi Yến Thứ tiến vào Ký Châu, khiến cho Phong Quân Dương phải điều binh từ Giang Nam lên Bắc, do đó làm Tề Tương nổi loạn sớm… Một bước này đã lệch hơn nhiều so với bố trí dự kiến ban đầu của Hạ Trăn.

Hạ Trăn suy tư một lát, đáp: "Còn phải chờ thêm đã, chờ Trịnh Luân và Hạ Lan Uyên phân rõ thắng bại rồi nói sau. Xem tình hình trước mắt, phần thắng của Trịnh Luân lớn hơn một chút, đến lúc đó nếu hắn có thể mang binh về Nam chiến đấu với Tề Tương, tất nhiên là tốt nhất".

Bạch Chương chậm rãi gật đầu, nhưng một lát sau bỗng lại vừa cười vừa nói: "Nhưng không biết Thịnh Đô có giữ được đến lúc Trịnh Luân mang binh về không, nếu Tề Tương đã chiếm đóng Thịnh Đô từ sớm, tôi thấy Phong Quân Dương chưa chắc đã gọi Trịnh Luân về".

Hạ Trăn nói: "Thành Thịnh Đô kiên cố đủ lương thực, chỉ cần tướng thủ thành không làm chuyện ngu ngốc, thủ vài tháng cũng không khó khăn gì".

Ngờ đâu lần này Hạ Trăn lại tính sai, ngay sau khi Tề Tương vây công Thịnh Đô nửa tháng, một hiệu úy nho nhỏ của cấm quân trong thành lén lút chạy sang hàng ngũ giặc, thừa dịp đêm khuya mở cửa thành Thịnh Đô, thả quân đội của Tề Tương vào thành, Thịnh Đô đã bị chiếm đóng như thế. Tay hiệu úy kia cũng chẳng phải ai khác, mà chính là Tiêu Hầu Nhi đã bái Tịnh Vũ Hiên làm thầy cùng Thần Niên năm xưa.

Năm Vĩnh Ninh thứ ba, Tiêu Hầu Nhi phản bội rời khỏi Tụ Nghĩa trại, đi Thịnh Đô với Phong Quân Dương, sau khi đổi tên là Tiêu Đắc Hầu thì gia nhập trong quân, không ngờ lại không hề được Phong Quân Dương trọng dụng. Tên này đầu óc linh hoạt, lại không có đức hạnh, vừa cảm thấy Phong Quân Dương có lỗi với mình, lại mắt thấy đại quân Tề Tương đến tấn công Thịnh Đô, dứt khoát âm thầm nhảy sang chỗ Tề Tương.

https://thuviensach.vn

Tin tức truyền về Giang Bắc, Ôn Đại Nha ban đầu tức giận, sau đó lại vui vẻ bảo Thần Niên: "Tiêu Hầu Nhi đúng là đồ lòng lang dạ sói, nhưng Phong Quân Dương cũng đáng đời! Trước kia nếu không phải hắn lấy quyền thế ra dụ, Tiêu Hầu Nhi sao lại phản bội chúng ta? Giờ Tiêu Hầu Nhi lại phản bội hắn, quả đúng là ác giả ác báo, đáng!".

Phong Quân Dương có thể bỏ Giang Nam mà giữ Giang Bắc đã làm Thần Niên khá bất ngờ, suy nghĩ trong lòng cũng thoáng thay đổi. Giờ nghe Ôn Đại Nha mỉa mai Phong Quân Dương, vẻ mặt Thần Niên bình thản, chỉ nói: "Câu này nói trước mặt ta thì thôi, nhưng phải giữ miệng cho tốt, đừng nói trước mặt Trịnh Luân".

Ôn Đại Nha nghe thế cười hì hì: "Xem cô kìa, tôi dù có ngốc cũng không ngốc tới mức đến trước mặt Trịnh tướng quân mắng chủ nhân của hắn".

Thần Niên chậm rãi gật đầu: "Vậy thì tốt".

Một lát sau, Ôn Đại Nha lại không nhịn được cong khóe miệng lên, cười nói: "Tôi thấy Phong Quân Dương có thể đã biết thái độ làm người của Tiêu Hầu Nhi, cô nghe hắn sửa tên cho gã đi, Tiêu Đắc Hầu, Tiêu Đắc Hầu, hiềm Tiêu Hầu Nhi vô đức nên mới thêm cho gã chút đức hạnh(*) thôi!".

(*) *Chữ Đắc (得) và chữ Đức (德) đồng âm*

Thần Niên chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nghe thế hơi giật mình, chờ khi suy nghĩ kĩ càng, bất giác mỉm cười, nói: "Đúng là thế thật".

Hai người đang cười nói thì Trịnh Luân từ ngoài đi vào, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Thần Niên một lát rồi mới hỏi: "Nói gì mà phấn khởi thế?".

"Không có gì, Ôn đại ca vừa kể chuyện cười." Thần Niên thuận miệng đáp, chuyển đề tài, hỏi Trịnh Luân, "Đúng rồi, Tống Diễm hiện đến đâu

https://thuviensach.vn

rồi?”.

Trịnh Luân chợt sầm mặt xuống, trầm giọng đáp “Nam Tú”.

Hạ Lan Uyên lui về Bắc ở thành An Hạ, Tống Diễm một mạch truy kích theo, dốc binh lực hùng hậu cho trận Nam Tú, ra chiều muốn quyết một trận sống mái với Hạ Lan Uyên. Mà ba vạn kỵ binh của Trịnh Luân và nghĩa quân Thần Niên dẫn dắt lại lặng lẽ núp ở Tây Bắc An Hạ, ngăn cản đường lui của Hạ Lan Uyên.

Trịnh Luân nói: “Với tình hình trước mắt, muốn thắng Hạ Lan Uyên không khó, cái khó là làm thế nào mới có thể hoàn toàn tiêu diệt y, tiêu trừ hậu họa vĩnh viễn”.

Thần Niên cũng biết nếu muốn hai châu Thanh, Ký yên ổn, chỉ đánh đuổi Hạ Lan Uyên là chưa đủ. Trịnh Luân còn phải mang binh về phía Nam, hoặc là tiến đến Tây, không thể ở lại Ký Châu lâu dài. Nàng ngẫm nghĩ, nói: “Vẫn phải nghĩ cách thuyết phục Tiết Thịnh Hiển xuất binh thì mới được việc”.

Trịnh Luân giương mắt nhìn Thần Niên, hỏi: “Cô có đoán được tâm tư của Tiết Thịnh Hiển?”.

Thần Niên cân nhắc một lát, đáp: “Người đó cũng không có dã tâm xưng hùng, chỉ một lòng muốn tự bảo vệ mình. Nếu ta không đoán sai, Tiết Thịnh Hiển muốn nửa vời trông ngóng, chờ sau khi thiên hạ bình định sẽ xưng thần với người thắng. Đến lúc đó, chỉ cần y có thể sảng khoái dâng Ký Châu lên, phàm là quân chủ độ lượng một chút cũng đều có thể để y sống nốt quãng đời còn lại trong phú quý”.

Suy nghĩ của Trịnh Luân cũng không khác Thần Niên nhiều lắm, gật đầu nói: “Đúng là như vậy. Thế nên, hiện tuy cô giỏi khua môi múa mép nhưng cũng chưa thuyết phục được Ký Châu xuất binh”.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nhíu mày trầm mặc một lát, chợt nảy ra một ý, đưa mắt nhìn Trịnh Luân, cực kì hứng thú lên tiếng: “Ta đột nhiên nghĩ ra một cách, không cần Tiết Thịnh Hiển xuất binh cũng có thể khiến cho Hạ Lan Uyên lui về Bắc”.

Trịnh Luân nghe thế hai mắt sáng lên, nói: “Nói ra nghe thử”.

Giữa tháng Tư, thăm viếng giữa Nam Tú và Ký Châu bỗng đâu nhiều hơn. Bởi An Hạ kẹp giữa hai thành này, Hạ Lan Uyên cũng ít nhiều hay tin, sinh lòng nghi ngờ, đặc biệt dẫn theo người phục giữa đường nối Nam Tú và Ký Châu, quả nhiên chặn được một bức thư Tiết Thịnh Hiển ở Ký Châu gửi cho Trịnh Luân.

Trong thư, Tiết Thịnh Hiển ban đầu biểu đạt sự cảm kích của mình với việc Phong Quân Dương đồng ý phong vương cho y, sau lại lấy cớ mình vô năng vô đức, uyển chuyển cự tuyệt lời đề nghị. Một bức thư rõ dài, chỉ đoạn sau cùng là có ích: Binh Ký Châu ít ỏi, chỉ có thể tự bảo vệ mình, thật sự không sức lực nào cùng đánh Tiên Thị với Trịnh Luân, nhưng vì tận trung với triều đình, y vẫn sẵn lòng giao ba nghìn binh đến vây công An Hạ, dùng để uy hiếp.

Nói đến Hạ Lan Uyên đã có thể làm thống soái một quân, đương nhiên là cũng có đầu óc hơn người, tuy chỉ thấy bức thư này nhưng cũng có thể đoán được đại khái trước sau sự việc. Y vân vê tờ thư trầm tư im lặng, nhưng một thuộc cấp bên cạnh lại không giữ nổi bình tĩnh, nói: “Tướng quân, rốt cuộc là có ý gì?”.

Hạ Lan Uyên nghe vậy cười một cái, nói: “Trịnh Luân muốn khuyên Tiết Thịnh Hiển xuất binh, liền mượn danh Phong Quân Dương cho y một miếng bánh ngon. Không ngờ Tiết Thịnh Hiển nhát gan, cũng không phải hạng ngu, y không chịu mắc lừa nên dùng ba nghìn binh để đối phó Trịnh Luân”.

https://thuviensach.vn

Thuộc cấp kia lại hỏi: “Chỉ ba nghìn binh thì có thể làm gì?”.

Hạ Lan Uyên cười cười đáp: “Giả vờ giả vịt, dọa nạt chúng ta”.

Chẳng mấy chốc, thám báo Hạ Lan Uyên cử đi khắp nơi báo tin trở về: Đại quân của Tống Diễm sau khi tạm nghỉ ngơi chỉnh đốn ở Nam Tú lại đánh về hướng Bắc. Đồng thời, ba vạn binh tinh nhuệ của Trịnh Luân và nghĩa quân của Tạ Thần Niên cũng từ phía Tây tới, áp sát đến thẳng An Hạ. Mà sườn Bắc Ký Châu cũng xuất hiện bóng dáng của đại quân Ký Châu.

Thành An Hạ nhỏ, không thể cố thủ, nếu Hạ Lan Uyên không muốn bị Trịnh Luân vây chết thì chỉ có nước trước khi người Hạ vây kín phải chọn một phía phá vòng vây ra ngoài. Phía Nam, phía Tây và phía Bắc đều có đại quân, mà phía Đông tuy không có đại quân song lại vướng nhiều núi, quân đội lấy kỵ binh làm chủ như Tiên Thị một khi bị người đuổi vào đó mà muốn thoát ra ngoài tuyệt không dễ dàng.

Tiên Thị người đông ưa mạo hiểm, nếu chưa từng chặn được bức thư của Tiết Thịnh Hiển, Hạ Lan Uyên chắc chắn sẽ mạo hiểm đột phá phía Nam, nếu có thể thành công, còn có thể thừa dịp Nghi Bình không người, đoạt được thành Nghi Bình. Nhưng một khi đã chặn được thư, Hạ Lan Uyên liền nảy ra ý khác. Y hỏi thám báo trở về từ phương Bắc: “Quân Ký Châu có khoảng bao nhiêu nhân mã?”.

Thám báo kia đáp: “Nhìn lều trại nối liền không ngớt, ước chừng có mấy vạn người”.

Hạ Lan Uyên nghe xong không khỏi cười ha ha: “Chỉ với tính khí của Tiết Thịnh Hiển, sao có thể lấy toàn bộ vốn liếng ra mạo hiểm, đó tất nhiên là kế nghi binh của người Hạ. Chúng ta cứ tiếp tục lui về Bắc, quận Lăng Hòa địa thế bằng phẳng, dẫn Trịnh Luân vào đó quyết chiến là thích hợp nhất!”.

https://thuviensach.vn

Ngay tức khắc, Hạ Lan Uyên liền vứt bỏ thành An Hạ, dẫn đại quân về phía Bắc. Quân Ký Châu đang chặn đường lui về Bắc của y, Hạ Lan Uyên phái một vạn nhân mã đi trước dò xét, quân Ký Châu không chiến mà đi. Hạ Lan Uyên càng cho rằng đây là ba nghìn binh Tiết Thịnh Hiển phái đến để đối phó Trịnh Luân, để lại hậu quân yểm trợ, chính mình dẫn hơn mười vạn đại quân đi về phía Bắc.

Bởi Ký Châu càng đi về Bắc thì địa thế càng bằng phẳng, rất khó giấu quân mai phục, Hạ Lan Uyên dẫn quân đi một mạch mấy ngày, suốt dọc đường bình an vô sự. Chạng vạng ngày hôm đó, đại quân dựng trại đóng quân trên một gò đất gần bờ sông. Truy binh phía sau đã cách rất xa, ai nấy khó tránh sinh lòng khinh nhờn, đến cả tường gỗ bảo vệ đại doanh cũng chỉ xây sửa sơ sài, ứng phó cho qua chuyện.

Hành quân mấy ngày liền, binh lính đều đã mệt mỏi, chưa đến đêm đã ngủ say như chết. Mà thời khắc đó, cách nơi này vài chục dặm về hướng Bắc, Thần Niên chỉ dẫn theo một nghìn khinh kỵ binh, lặng lẽ chờ trong một cánh rừng, đã nai nịt gọn gàng chờ xuất phát.

Bức thư Tiết Thịnh Hiển viết cho Trịnh Luân là giả, ba nghìn quân Ký Châu cũng là giả, tất cả mọi chuyện chẳng qua đều là kế sách Thần Niên và Trịnh Luân nghĩ ra, cố tình dụ Hạ Lan Uyên lui về Bắc, để y đi đường trót lọt mà mất cảnh giác, sau đó Thần Niên dẫn kỵ binh thừa dịp đêm khuya đánh úp, làm rối loạn lòng quân của Hạ Lan Uyên, Trịnh Luân thì lĩnh ba vạn nhân mã khác, đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công phía trước, chờ Hạ Lan Uyên cắm đầu đến đó.

Thần Niên đeo trên mặt chiếc mặt nạ Trịnh Luân tặng nàng, chỉ lộ ra vẻ trầm tĩnh và trấn định trong đôi mắt. Nàng quay đầu sang nhìn Linh Tước bên cạnh, hỏi: “Giờ nào rồi?”.

Linh Tước đáp: “Đã gần đến giờ Tý(*)”.

https://thuviensach.vn

(*) *Tương ứng với khoảng thời gian từ 23:00 ngày hôm trước đến 01:00 ngày hôm sau.*

Thần Niên chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: "Đi thôi".

Hai cô gái đi đầu thúc ngựa tiến lên trước, dẫn theo một nghìn khinh kỵ binh về phía đại doanh Tiên Thị. Bởi dưới chân chiến mã đều buộc vải dày, vó ngựa đạp trên mặt đất không phát ra quá nhiều tiếng vang, mọi người lặng lẽ vòng ra phía sau đại quân Tiên Thị, mãi đến khi cách đại doanh ba bốn dặm mới đẩy nhanh tốc độ, gấp rút xông thẳng vào đại doanh.

Việc thừa dịp đêm khuya đánh lén này, Thần Niên đã từng làm một lần lúc giữ Nghi Bình, lần này làm lại là ngựa quen đường cũ. Người Tiên Thị canh phòng lỏng lẻo, chờ khi có phản ứng thì đã không kịp, chỉ thấy kỵ binh quân địch vọt vào đại doanh, tiếng chém giết rung trời, nhất thời cũng không phân biệt được rõ đối phương có bao nhiêu nhân mã, trong doanh nhất thời đại loạn.

Có điều người Tiên Thị cũng rất dũng mãnh, sau phút bối rối ban đầu, rất nhanh đã có tướng lĩnh tổ chức cho nhân mã phản kích. Thần Niên dẫn quân xung phong liều chết trong đại doanh Tiên Thị một trận, vốn nghĩ có thể giết Hạ Lan Uyên là tốt nhất, không ngờ không tìm thấy, lại trông người Tiên Thị cũng ào ào lên ngựa, vội ra hiệu cho mọi người lùi lại.

Hạ Lan Uyên bị kẻ khác tập kích doanh trại, sao chịu từ bỏ ý đồ, vội phái binh điểm tướng, dẫn người đuổi theo. Thần Niên không sợ y đuổi, chỉ sợ y không đuổi. Nàng dẫn Hạ Lan Uyên đi về hướng Bắc, dụ thẳng vào vòng vây của Trịnh Luân.

Đây là một trận ác chiến, bắt đầu từ nửa đêm Thần Niên tập doanh cho đến tận tối ngày hôm sau, Trịnh Luân mới lấy ít thắng nhiều, hoàn toàn đánh tan đại quân của Hạ Lan Uyên. Hạ Lan Uyên bị giết giữa trận, người Tiên Thị chết quá nửa, tàn binh còn lại bỏ chạy về Bắc.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân phái kỵ binh một mạch đuổi riết phía sau, chỉ chờ lúc tàn binh Tiên Thị đứng lại nghỉ ngơi liền xông lên hò la đòi giết, đám Tiên Thị sợ đến mức lại vắt chân lên cổ chạy trốn. Cứ như thế, mãi đến Lăng Hòa, rất nhiều binh Tiên Thị vừa chết vừa chạy, có thể còn sống trở lại quan ngoại không đủ một hai phần mười quân số ban đầu.

Đến đây, Ký Châu mới có thể yên ổn.

Trận này làm rất nhiều tướng lĩnh thành danh, mà nổi danh nhất, chính là thủ lĩnh nghĩa quân đã nghĩ ra kế sách này, hơn nữa còn tự dẫn binh tập kích đại doanh Tiên Thị giữa đêm - Tạ Thần Niên. Trên dưới nghĩa quân đều hết sức vui mừng. Linh Tước lại càng vui mừng thay Thần Niên, nói: "May mà Trịnh Luân cũng coi như hiểu chuyện biết điều, ghi tạc công lao này lên người đại đương gia, bằng không, tất cả chúng tôi quyết phải tìm hắn tính sổ!".

Song Thần Niên không muốn được chiến công này, lại càng không hiểu vì sao Trịnh Luân phải ghi công cho nàng.

Sau đại thắng, không thể thiếu màn luận công ban thưởng.

Trước kia Hạ Lan Uyên dẫn binh từ Bắc Ký Châu đánh đến Nghi Bình, cướp giật rất nhiều vàng bạc châu báu, lần này quân Tiên Thị tan tác chạy trối chết, sức đâu mà quan tâm đến chỗ của cải ấy nên đều bị Trịnh Luân đoạt được. Trịnh Luân chỉ lấy một phần vàng bạc khen thưởng tướng sĩ trong quân mình, tất cả phần còn lại đều dành cho nghĩa quân. Tướng sĩ nghĩa quân tuy nói đến vì chữ "nghĩa", nhưng quá nửa vàng bạc ai mà không ham, hành động lần này của Trịnh Luân rất được lòng nghĩa quân.

Trong lễ mừng công, Phương Huân và mấy thủ lĩnh nghĩa quân khác đến kính Trịnh Luân không ít rượu, thấy Trịnh Luân uống rượu cực kì sảng khoái, trong lòng càng cảm thấy thân thiết, uống đến phút cuối cùng đã

https://thuviensach.vn

cùng xưng huynh gọi đệ. So với sự náo nhiệt bên chỗ Trịnh Luân, phía Thần Niên lại quạnh quẽ hơn nhiều. Nàng không uống được rượu, bất kể ai đến kính cũng chỉ nhấp môi cho xong chuyện. Hơn nữa vì nàng là nữ tử trẻ trung xinh đẹp, mọi người cũng không tiện miễn cưỡng khích lệ nàng uống rượu, vài lần như thế, tất cả đều bỏ quên nàng, sôi nổi đến chỗ Trịnh Luân.

Thần Niên cũng không so đo mấy việc này, ngồi trong chốc lát, dứt khoát nhân dịp không ai chú ý, một mình đi ra bên ngoài. Chờ khi ra khỏi nơi đóng quân một đoạn, tiếng động rầm rĩ phía sau mới dần lắng xuống, cuối cùng ẩn hẳn vào màn đêm.

Giờ đã là chớm hạ, nước sông lên cao, cỏ cây um tùm, thi thoảng có tiếng côn trùng râm ran vang lên trong lùm cỏ, không cảm thấy tiếng huyên náo, lại càng tôn lên sự yên ả giữa đêm hè.

Trăng đầu trời cao, cảnh đêm vừa khéo.

Cho đến lúc này, trong lòng Thần Niên mới dần dần thanh tĩnh. Trận đại chiến này họ lấy ít thắng nhiều, giết vô số địch, hoàn toàn xoay chuyển thế cục hai châu Thanh, Ký, song trong trái tim nàng lại chẳng hề vui sướng mà chỉ có nỗi hoang mang mờ nhạt. Những người Tiên Thị đã chết kia, bất luận họ hung ác tàn bạo, đúng người đúng tội đến đâu thì họ vẫn có huyết mạch giống như nàng.

Bọn họ, cũng coi như người cùng tộc với nàng.

Tạ Thần Niên nhận ơn sâu của người Hạ, nhưng mẫu thân của Tạ Thần Niên, nghĩa phụ nuôi nàng khôn lớn đều là người Tiên Thị, họ liệu có vui lòng khi thấy nàng dẫn theo đại quân giết chết đồng bào của mình như thế? Liệu có vui lòng khi hai tay nàng dính đẫm máu tươi của người Tiên Thị?

Bất chợt, nàng rất nhớ con gái Tiểu Bảo. Từ năm ngoái đưa Triêu Dương Tử và Tiểu Bảo về trấn nhỏ trong núi, để đảm bảo an toàn, nàng chưa từng

https://thuviensach.vn

quay lại đó, giờ tính ra đã là hơn nửa năm. Tiểu Bảo hẳn đã biết đi rồi chứ? Rồi cả chuyện học nói, không biết con có biết gọi nàng là mẫu thân không, liệu có ai dạy cho con không?

Đôi mắt Thần Niên chợt nóng lên, nàng nằm ngửa người lên bụi cỏ êm cạnh bờ sông, im lặng nhìn trời sao xuất thần.

Không biết bao nhiêu lâu sau, chợt nghe xa có tiếng bước chân truyền đến, men bờ sông chậm rãi đến gần. Nhịp bước người tới trầm ổn, đặt xuống đất nhẹ vô cùng, hiển nhiên là cao thủ võ công. Thần Niên sinh lòng cảnh giác, vẫn chưa đứng dậy ngay, chỉ khẽ khàng nghiêng đầu nhìn theo tiếng, tới khi bóng người đó vào tầm nhìn mới nhận ra là Trịnh Luân.

Thần Niên hơi bất ngờ, vội từ dưới đất đứng dậy, nói với Trịnh Luân: "Trịnh tướng quân?".

Trịnh Luân hình như cũng vừa mới phát hiện ra nàng, dừng khựng lại một chút rồi mới tiếp tục đi đến chỗ Thần Niên, miệng lại lãnh đạm hỏi: "Sao một mình ra đây?".

Thần Niên cười một cái, đáp lại: "Sợ uống rượu nên trốn ra".

Trên mặt nàng mang nét cười, nhưng giọng nói lại hơi khàn. Trịnh Luân không khỏi nhìn vào mắt nàng, thấy mắt nàng còn đỏ hoe, hiển nhiên là vừa mới khóc. Thấy thế, trái tim hắn như bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn khó chịu, cuối cùng lại hỏi Thần Niên mà không hề nghĩ ngợi: "Sao lại khóc?".

Thần Niên sững sờ một lát, vô thức sờ sờ lên má, lấp liếm: "Khóc đâu mà khóc? Trịnh tướng quân uống nhiều, hoa mắt rồi".

Trịnh Luân bị đám Phương Huân chuốc cho rất nhiều, đầu óc đã bị rượu thiêu cháy đến chóng mặt từ lâu, nghe thế lại đột nhiên tiến lên một bước,

https://thuviensach.vn

vươn tay lau khóe mắt Thần Niên, sau đó cho nàng xem giọt nước mắt trong lòng bàn tay mình, hỏi: “Đây là cái gì?”.

Động tác này của hắn không hề báo trước, Thần Niên nhất thời kinh ngạc ngây ra, đã quên cả phản ứng. Trịnh Luân thấy đôi mắt đẹp của nàng trợn lên, cánh môi khẽ nhếch, vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình, chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn trong lòng, không thể khắc chế tình cảm được nữa, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Thần Niên giờ mới bừng tỉnh, vội nghiêng đầu né sang một bên, giơ tay điểm huyệt Khúc Trì bên khuỷu tay Trịnh Luân, làm cho tay hắn lỏng ra. Nàng lui về phía sau vài bước, quát: “Trịnh tướng quân, xin ngươi tự trọng!”.

Trịnh Luân chợt cứng người, giờ mới ý thức được mình vừa làm gì, kinh hoàng nhìn Thần Niên: “Ta, ta, ta…”.

Thần Niên không ngờ hắn lại rượu say loạn tình, có ý cợt nhả mình, trong lòng buồn bực xấu hổ cực độ, làm sao còn nghe hắn giải thích, chỉ lạnh lùng lườm Trịnh Luân một cái rồi xoay người toan bỏ đi.

Trịnh Luân thấy thế càng thêm hoảng hốt, vội đuổi theo phía sau, gấp giọng nói: “Tạ cô nương, Tạ cô nương!”.

Thần Niên vốn tức giận, thấy hắn vẫn dám bám theo không dứt, dứt khoát dừng lại quay ngoắt người, lạnh lùng nhìn Trịnh Luân, hỏi: “Trịnh tướng quân, ta thấy ngươi uống rượu đến váng đầu rồi?”.

Nụ cười nàng lạnh như băng, ánh mắt sắc lẹm, quanh người đằng đằng sát khí, làm Trịnh Luân thấy rùng mình, đầu óc lập tức tỉnh táo lại. Sau khi chuyện tối nay qua đi, trong lòng nàng nhất định sẽ coi hắn là đồ vô sỉ chớt nhã, không chỉ không nói chuyện với hắn, sợ là đến gặp hắn cũng chẳng muốn gặp, chỉ trốn tránh hắn, lánh xa hắn.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Trịnh Luân cảm thấy xót xa buồn khổ khôn kể. Hắn bất giác nhắm mắt, trầm mặc một lát, giãy giụa trước lúc chết: "Tạ cô nương, xin lỗi, ta thật sự uống rượu váng đầu, vừa rồi nhất thời hoa mắt, nhìn nhầm cô thành Vân Sinh".

Thần Niên sững sờ: "Vân Sinh?".

Trịnh Luân chậm rãi cúi đầu, môi lại nở nụ cười khổ sở, như tự giễu mà nói: "Cô cũng biết, ta luôn thương mến Vân Sinh tiểu thư. Chỉ tiếc ta và nàng hữu duyên vô phận, ngay cả tâm tư này cũng không dám để nàng biết. Vừa rồi cũng không biết tại sao, giữa lúc ngẩn ngơ lại cho rằng nàng đứng trước mặt ta".

Thần Niên nửa tin nửa ngờ lời hắn nói, nàng và Vân Sinh tuy là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng mặt nũi hai người cũng không giống nhau lắm, theo lý thuyết không nên nhận nhầm. Có điều Trịnh Luân cũng thực sự uống rất nhiều rượu, có lẽ vì nhớ nhung Vân Sinh quá độ nên mắt say mơ màng nhận sai người.

Chuyện đã đến nước này, bất kể Trịnh Luân nói thật hay vờ, miễn nàng vẫn chưa muốn trở mặt với hắn thì cũng chỉ có thể chấp nhận lời giải thích của hắn. Đầu óc Thần Niên dần tỉnh táo lại, cân nhắc trước sau một phen, lạnh nhạt nói với Trịnh Luân: "Trịnh tướng quân nếu không có tửu lượng, sau này uống ít thôi, đỡ phải say đến mức không phân biệt được ai với ai".

Nàng có thể nói ra câu này, chứng tỏ không hề chấp nhặt việc này với hắn. Nhưng Trịnh Luân lại thoáng thấy mất mát trong lòng, hắn miễn cưỡng cười một cái, nói nhỏ: "Xin lỗi".

Thần Niên nhìn hắn hai cái rồi không để ý nữa, xoay người đi về đại doanh. Vừa mới vào quân doanh, đúng lúc gặp Ôn Đại Nha ra ngoài tìm

https://thuviensach.vn

nàng, Ôn Đại Nha liếc nhìn phía sau lưng nàng một cái rồi mới hỏi: “Có nhìn thấy Trịnh tướng quân không?”.

Thần Niên vốn định nói không có, nhưng nghĩ lại rồi đổi ý, thần sắc tự nhiên đáp: “Có thấy. Có phải các huynh chuốc nhiều cho hắn, ta thấy hắn lánh ra chỗ không người nôn trộm kia kìa”.

Ôn Đại Nha nghe thế thở phào nhẹ nhõm, trên mặt không nén nổi vẻ tươi cười, nói: “Cũng không phải tôi chuốc mà là đám Phương Huân, chuốc cho Trịnh tướng quân đi không nổi luôn, không tránh khỏi uống nhiều rồi”.

Nghe hắn nói thế, Thần Niên lại tin lời Trịnh Luân vừa nói thêm vài phần, thầm nghĩ chẳng lẽ chính nàng đa nghi quá mức, thật sự đổ oan cho Trịnh Luân? Trịnh Luân vẫn luôn phản cảm với nàng, cho dù hai quân hợp tác, hai người họ không thể không tiếp xúc, hắn cũng luôn giữ thái độ lãnh đạm với nàng, nói năng thận trọng, không nên nảy sinh suy nghĩ khác mới phải.

Nàng đang thầm suy ngẫm, Ôn Đại Nha lại nhìn xung quanh, kéo nàng sang một bên, hỏi nhỏ: “Đại đương gia, hiện giờ Ký Châu cũng đã yên ổn rồi, trong lòng cô có tính toán gì không?”.

Thần Niên nghe thế khẽ nhướng mày. Ôn Đại Nha phân vân một lát rồi mới nói: “Tôi vừa nghe ý của bọn Phương Huân, chỉ một lòng muốn Tây tiến”.

Trước khi đại chiến, Phong Quân Dương đã truyền mật lệnh đến, muốn Trịnh Luân sau khi diệt Hạ Lan Uyên hãy dẫn binh Tây tiến, giải vây cho Thái Hưng. Trịnh Luân cũng không đặc biệt giấu Thần Niên việc này, trong lời nói vẫn có ám chỉ.

Thần Niên hiểu Phong Quân Dương muốn dốc toàn lực đoạt Giang Bắc trước, sau đó mới đòi lại Giang Nam. Nàng càng hiểu rõ, quyết sách này

https://thuviensach.vn

với tình huống hiện giờ mà nói là tốt nhất. Nhưng nếu nàng cũng dẫn nghĩa quân Tây tiến, muốn giao đấu với nghĩa phụ hoặc Lục Kiêu, bọn họ không phải là Hạ Lan Uyên, bất kể chống lại ai trong số đó, e là nàng cũng không thể tiếp tục lý trí bình tĩnh.

Nhưng chuyện đã tới nước này, không cho phép nàng trốn tránh tiếp nữa. Nếu đã đưa ra lựa chọn, cho dù tương lại phải đối mặt với điều gì cũng phải cắn răng kiên trì tiếp. Thần Niên trầm mặc một lát, nói: "Nếu muốn chống lại Tiên Thị, bảo quốc an dân, luôn phải đánh bật Tiên Thị ra ngoài, trả lại yên bình cho Giang Bắc mới được".

Ôn Đại Nha đi theo Thần Niên từ năm Vĩnh Ninh thứ hai, biết Thần Niên đưa ra lựa chọn này nhất định hết sức khó khăn, trong lòng bỗng thấy không đành lòng, nghĩ ngợi rồi nói: "Đại đương gia, nếu không thì chúng ta cứ ở lại Ký Châu đi, bên kia đã có mấy chục vạn đại quân rồi, danh tướng nhiều vô số, làm sao còn dùng đến những người chúng ta nữa".

Thần Niên biết ý tốt của Ôn Đại Nha, bất giác chua xót cười, nhưng lại không nói gì, chỉ chậm rãi lắc đầu.

Ôn Đại Nha không biết nàng có ý gì, muốn hỏi kĩ nhưng lại sợ chạm phải chỗ phiền lòng của Thần Niên, đang lưỡng lự thì thân vệ của Trịnh Luân từ trong doanh trại tìm đến, thấy Thần Niên và Ôn Đại Nha, khách khí hành lễ nhà binh, lại cất giọng cung kính hỏi Thần Niên: "Tạ đại đương gia, có nhìn thấy tướng quân nhà tôi không?".

Thần Niên không biết Trịnh Luân vì sao đến giờ còn chưa quay lại, chỉ nói: "Vừa rồi có gặp bên ngoài doanh trại, các người ra bờ sông tìm xem".

https://thuviensach.vn

35

Thái Hưng thất thủ

Thân vệ kia tạ ơn Thần Niên, vội dẫn người ra khỏi doanh trại. Họ tìm kĩ dọc bờ sông một lượt mới tìm thấy Trịnh Luân say rượu ngã vào trong bụi cỏ, gọi hắn vài tiếng không thấy tỉnh, đành đưa hắn về trong doanh. Hôm sau Thần Niên mới nghe được chuyện này từ chỗ Ôn Đại Nha, ngập ngừng nói: "Lúc trước ta gặp hắn thấy thần chí hắn cũng coi như tỉnh táo, sao lại say đến bất tỉnh nhân sự như thế?".

Ôn Đại Nha cười nói: "Vừa nhìn cái là biết đại đương gia chưa từng uống rượu, có lúc vừa mới uống xong thì thấy người chẳng sao cả, chờ khi ý say phản ngược trở lại thì không xong rồi. Không tin giờ cô đi hỏi Trịnh tướng quân một câu, tôi đoán hắn e là không nhớ đêm qua đã từng gặp cô đâu".

Lời hắn nói ra chỉ vô ý, nhưng Thần Niên nghe vào lại có lòng, đêm qua đã xảy ra việc xấu hổ kia, nàng trốn Trịnh Luân còn không kịp, làm sao dám đến hỏi hắn có nhớ việc đêm qua hay không. Thần Niên cười mỉm, không trả lời. Ôn Đại Nha lại hiểu lầm ý nàng, tưởng nàng không tin, liền chỉ vào Linh Tước bên cạnh bảo: "Không tin cô hỏi cô ấy đi, cũng như thế luôn".

Linh Tước khác Thần Niên rất nhiều, tuy cũng là cô nương trẻ tuổi nhưng uống rượu lại cực thiện nghệ. Cô thấy Ôn Đại Nha nhắc đến mình, liền cười nói: "Ôn đại ca nói phải đấy, thực sự là thế". Nói xong, cô lại chuyển sang hỏi Phương Huân, "Phương thủ lĩnh, đêm qua huynh có nhớ mình quay về lều trại thế nào không?".

https://thuviensach.vn

Đêm qua Phương Huân cũng uống say bí tỉ, đến giờ vẫn hơi đau đầu, lắc lắc đầu cười gượng nói: “Lỗ cô nương đừng chế nhạo ta nữa, ta làm sao nhớ nổi việc này”.

Mấy người đang thảo luận chuyện say rượu, chợt nghe bên ngoài trướng truyền đến một đợt tiếng bước chân, một lát sau, Trịnh Luân dẫn theo thuộc hạ từ ngoài vào. Đám Ôn Đại Nha đều ngừng nói cười, Thần Niên cũng ngước mắt nhìn Trịnh Luân, thấy sắc mặt hắn tuy còn hơi tái nhưng vẻ mặt đã trầm ổn bình tĩnh, hệt như lúc trước.

Trịnh Luân chậm rãi quét tầm mắt nhìn mọi người trong trướng một vòng, lúc ánh mắt lướt qua Thần Niên cũng không dừng lại, chỉ lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, để các vị đợi lâu”.

Thái độ của hắn như vậy, Thần Niên cũng không biết chắc hắn có còn nhớ việc đêm qua hay không, nghe thế bèn ôn hòa nói: “Không sao”.

Mọi người chào nhau rồi ngồi xuống theo vị thế, Trịnh Luân giờ mới nhìn Thần Niên, đi thẳng vào vấn đề: “Tạ đại đương gia, hai quân chúng ta chân thành hợp tác nên mới có thể thuận lợi tiêu diệt đại quân của Hạ Lan Uyên. Sau trận chiến lần này, Trịnh Luân muốn dẫn quân giải vây cho Thái Hưng, chẳng hay quý quân định liệu ra sao? Có muốn cùng Tây tiến không?”.

Trong lòng Thần Niên đã sớm có lựa chọn, nhưng vì còn chưa thương lượng việc này với các tướng lĩnh khác trong nghĩa quân nên không tiện trực tiếp trả lời Trịnh Luân, bèn nói: “Việc này ta còn phải thương lượng với các huynh đệ trong quân”.

Trịnh Luân chậm rãi gật đầu, nói: “Vậy được, ta chờ hồi âm của đại đương gia”.

https://thuviensach.vn

Chỉ đến hôm sau, Thần Niên đã hồi âm cho Trịnh Luân, nghĩa quân cùng đại quân của Trịnh Luân Tây tiến, giải cứu Thái Hưng. Thần Niên không tự mình đến nói, chỉ phái Ôn Đại Nha và Phương Huân đến bàn việc Tây tiến với Trịnh Luân. Trịnh Luân nghĩ Thần Niên cố tình tránh né mình, tâm tình hơi phức tạp, lặng đi một lát rồi hỏi Ôn Đại Nha: "Tạ đại đương gia đâu?".

Ôn Đại Nha đáp: "À, đại đương gia có việc phải làm, phải đi khỏi đây mấy hôm, cô ấy đã giao hết việc trong quân cho chúng tôi, bảo chúng tôi nghe ngài chỉ huy. Chờ sau khi cô ấy xong việc sẽ đuổi theo sau".

Trịnh Luân nghe nói Thần Niên bất ngờ rời đi, trong lòng kinh ngạc, không kiềm chế được hỏi tiếp: "Cô ấy đi đâu?".

Ôn Đại Nha cười đáp: "Cái này thì tôi không biết, dù sao cũng là việc riêng của đại đương gia, chúng tôi không tiện hỏi".

Trịnh Luân nghe Ôn Đại Nha nói thế, nhếch miệng, không hỏi tiếp nữa.

Tháng Năm năm Tân Võ thứ tư, Trịnh Luân chia ba vạn quân cho Tống Diễm, để họ đóng ở Nghi Bình, chính mình dẫn dắt những nhân mã còn lại đi qua sườn Phi Long về phía Tây. Lúc này Phong Quân Dương cũng đã đập tan Mộ Dung bộ của Tiên Thị, dẫn quân đến gần Dự Châu. Binh lực của chàng tuy chiếm ưu thế nhưng Bộ Lục Cô Kiêu lại có lợi lấy khỏe địch mệt. Vì nguyên cớ này, Phong Quân Dương vẫn chưa nóng lòng khai chiến với Bộ Lục Cô Kiêu, mà dừng trú ở thành nhỏ Ninh Tuyền phía Đông Dự Châu trước, nghỉ ngơi chỉnh đốn đại quân.

Tin tức nghĩa quân và Trịnh Luân cùng Tây tiến được đưa đến Ninh Tuyền, Thuận Bình nhất thời không dám bẩm báo Phong Quân Dương. Lần trước Trịnh Luân cố tình tăng thêm uy danh Tạ Thần Niên đã làm Phong Quân Dương cực kì tức giận, giờ Trịnh Luân lại chống lại mệnh lệnh của Phong Quân Dương, dẫn Thần Niên Tây tiến, nếu Phong Quân Dương biết, nhất định sẽ vô cùng phẫn nộ.

https://thuviensach.vn

Thuận Bình cũng không biết Trịnh Luân trúng tà gì, rõ ràng là cực trung thành với vương gia, rồi lại làm việc chống đối vương gia như thế. Y không dám giấu giếm tin tức, âm thầm mắng cho Trịnh Luân một trận rồi mới bất chấp khó khăn bẩm báo việc này lên Phong Quân Dương.

Không ngờ Phong Quân Dương nghe xong lại không tức giận như lần trước, trái lại chỉ cười mỉa mai, nói: "Suy nghĩ này của Trịnh Luân thật là nực cười".

Thuận Bình nghe mà hồ đồ, không biết Phong Quân Dương có ý gì.

Phong Quân Dương đưa mắt nhìn y, ra lệnh: "Ngươi tự mình đi một chuyến, nói với Trịnh Luân, nếu hắn thật sự có tình với Thần Niên thì đừng để nàng dính vào chiến sự Thái Hưng. Một bên là cha ruột của nàng, một bên là cha nuôi của nàng, ngươi hỏi Trịnh Luân một câu, hắn muốn bức tử nàng sao?".

Thuận Bình giờ mới nghĩ ra, bất giác kinh hãi, vội đáp: "Tiểu nhân hiểu rồi".

Việc không thể trì hoãn, Thuận Bình lập tức dẫn theo mấy hộ vệ ra khỏi Ninh Tuyền, lén lút đi về hướng Đông gặp Trịnh Luân, nhưng không biết trước đó mấy ngày, thủy quân Hạ gia dừng trú trong thủy trại Phụ Bình bên bờ Nam sông Uyển đã thừa dịp lũ đầu hè tràn về, bám sát bờ Nam xuôi dòng.

Thủy quân Thái Hưng vừa mới đi chưa được hai ngày, Khâu Mục Lăng Việt lại dẫn binh vây thành. Hạ Trăn không biết đây là trùng hợp hay là Khâu Mục Lăng Việt đã nhận ra điều gì đó, không dám khinh thường, mỗi ngày đều ở lại trên tường thành nhiều hơn. Ngày hôm nay ông ta lại đứng trên cổng thành chờ cho đến khi nhá nhem tối, nghe có người báo Bạch Chương tìm mình mới xoay người xuống khỏi cổng lầu, đi vào trong thành.

https://thuviensach.vn

Khi đến của phủ thủ thành, vừa khéo gặp Vân Sinh cưỡi ngựa trở về, Hạ Trăn thoáng dừng bước, lãnh đạm hỏi: “Lại đi đến chỗ tường thành à?”.

“Vâng.” Vân Sinh gật đầu, xoay người xuống ngựa, tiện tay ném dây cương trong tay cho hộ vệ phía sau, đi nhanh mấy bước đến bên cạnh Hạ Trăn, vừa đi theo ông ta vào phủ vừa hỏi: “Phụ thân, con nghe người ta nói Trịnh Luân đã thắng Hạ Lan Uyên, thật vậy không ạ?”.

Vân Sinh đã về đến nhà từ trước khi Thái Hưng bị vây, sau đó chưa hề rời đi. Sau này Khâu Mục Lăng Việt công thành dữ dội, Hạ Trăn từng nghĩ đưa con gái đến nhà bà ngoại ở Vân Tây, không ngờ Vân Sinh lại khăng khăng không đi, một lòng muốn ở lại Thái Hưng cùng tồn vong với gia tộc. Hạ Trăn luôn yêu thương chiều chuộng cô con gái này, thấy cô như vậy, trong lòng càng thêm áy náy. Hiện nghe cô hỏi việc trong quân, ông ta cũng không để ý lắm, chỉ nói: “Thật thế”.

Vân Sinh trù trừ một chút, lại không nhịn được hỏi: “Con còn nghe người ta nói Thần Niên tỷ tỷ cũng ở đó, còn lập công lớn, phải không?”.

Cô đột nhiên nhắc tới Thần Niên làm Hạ Trăn không khỏi sững người, ông ta quay lại lặng lẽ nhìn cô con gái từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện. Vân Sinh bị phụ thân nhìn mà chột dạ, cẩn thận liếc nhìn phụ thân một cái, nhỏ giọng gọi: “Phụ thân…”.

Hạ Trăn giơ tay đuổi thị về theo sau đi, nói khẽ hỏi con gái: “Vân Sinh, con muốn hỏi gì phụ thân?”.

“Trước kia con từng gặp Thần Niên tỷ tỷ vài lần, tỷ ấy rất xuất sắc.” Vân Sinh cẩn thận đáp.

Hạ Trăn rất hiểu con gái mình, biết sau câu này của cô không chừng còn có câu khác, nghe vậy chỉ chậm rãi gật đầu, trầm mặc không nói. Quả

https://thuviensach.vn

nhiên, chỉ thấy Vân Sinh hít một hơi thật sâu mới hỏi: “Phụ thân, mẫu thân của Thần Niên tỷ tỷ là người như thế nào?”.

Câu hỏi này, cô đã giấu trong lòng rất lâu, từ lúc cô biết có một người như thế tồn tại, cô đã hiếu kì đó rốt cuộc là cô gái như thế nào mà có thể khiến phụ thân nghiêm túc chỉnh tề của mình không để ý đến sự phản đối trong nhà để cưới hỏi đường hoàng, lại có thể yêu thương nhung nhớ, trao tình trọn kiếp như thế.

Cô rất tò mò, vị vương nữ Tiên Thị kia rốt cuộc là người con gái xuất chúng dường nào?

Hạ Trăn chưa bao giờ nghĩ tới người đầu tiên hỏi ông ta chuyện này lại là Vân Sinh, hơi sững sờ một lát rồi mới hoàn hồn, thờ ơ hỏi: “Sao lại hỏi cái này?”.

Vân Sinh lấp liếm cười cười, giải thích: “Là vì con thấy Thần Niên tỷ tỷ xuất sắc như thế nên mới tò mò mẫu thân của tỷ ấy là người như thế nào thôi ạ”. Tâm tư của cô tuy không kín đáo như Hạ Trăn nhưng cũng nhanh nhẹn linh hoạt, nói xong lại sợ Hạ Trăn không tin, dứt khoát lấy tiến làm lùi, hỏi tiếp phụ thân, “Phụ thân, có phải người rất yêu Nhã Thiện nữ vương không?”.

Hạ Trăn im lặng chốc lát, xoay người chậm rãi đi lên trước. Vân Sinh không đoán ra suy nghĩ của phụ thân, cũng không dám hỏi lại, chỉ lẳng lặng đi theo bên cạnh. Hai cha con đi dọc theo đường mòn rải đá trong phủ một lúc lâu, Hạ Trăn mới bất chợt nói nhỏ: “Đúng, ta rất yêu nàng”.S

Vân Sinh không nén nổi cơn hiếu kì trong lòng, không ghìm nổi mình hỏi tiếp: “Phụ thân quen biết bà ấy như thế nào?”.

Trên mặt Hạ Trăn thoáng nét ngẩn ngơ, nói: “Lúc ta quen nàng thì đại bá của con còn tại thế, ta là tên lêu lổng nổi tiếng của Hạ gia, suốt ngày việc

https://thuviensach.vn

cần làm thì không làm, chỉ giỏi gây chuyện thị phi".

Vân Sinh nghe thế ngạc nhiên, thật sự không thể tưởng tượng nổi phụ thân nghiêm túc chỉnh tề lúc còn trẻ lại là một tên lêu lổng.

Hạ Trăn cười ảm đạm, nói tiếp: "Lúc đó ta một lòng một dạ muốn làm hiệp khách, vung kiếm giang hồ, vì thế đã bị người trong nhà đánh vài lần, nhưng vẫn không biết hối cải. Có một lần, đi Giang Nam chơi với đám bạn xấu, lúc vượt sông thì gặp nàng".

Ông ta chỉ nói mở đầu rồi ngừng lại, ngơ ngẩn đứng đó xuất thần.

Ông ta cố tình dồn nén tất cả chuyện này xuống tận đáy lòng, chỉ mong sao một ngày nào đó có thể quên lãng, nhưng giờ nghĩ lại vẫn rành rành trước mặt, rõ mồn một như ngày hôm qua. Ông ta nhớ rõ, hôm ấy nàng vận áo xanh lơ, đầu đội mũ che, rõ ràng là ăn vận không hề thu hút, nhưng có lẽ vì dáng người đó quá mức yểu điệu động lòng nên vẫn làm kẻ khác phải nhìn chăm chú.

Đám ông ta đều là con nhà quyền quý trong thành Thái Hưng, thường ngày coi trời bằng vung quen rồi, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nhường vậy, không thể thiếu màn bình phẩm từ đầu đến chân. Mấy tên đồng bọn một mực đoán dung mạo cô gái này ra sao, ông ta nghe phát phiền, không kiên nhẫn nói: "Dáng vẻ như thế nào, đi sang đó lật mũ của nàng ra ngó một cái là biết ngay chứ gì".

Ông ta nói ra, ai nấy đều mang tiệc rượu ra cược, đẩy ông ta đi làm việc này, không ngờ lại làm ông ta đánh mất trái tim.

Hạ Trăn nhắm mắt, không dám nhớ lại tiếp nữa.

Vân Sinh chờ thật lâu không thấy đoạn sau, nhất thời không nén nổi tâm tư, lên tiếng hỏi: "Lúc ấy Khâu Mục Lăng Việt là hộ vệ của vương nữ?".

https://thuviensach.vn

Hạ Trăn hoàn hồn, đáp: “Phải”.

Vân Sinh lại hỏi tiếp: “Lúc đó trông ông ta thế nào ạ?”.

Hạ Trăn bất giác hơi nheo mắt lại, quan sát con gái, hỏi: “Con rất tò mò về Khâu Mục Lăng Việt?”.

Vân Sinh bị ông ta hỏi mà trong lòng kinh sợ, cố tự trấn tĩnh gật đầu, nói: “Tò mò ạ. Con nghĩ ông ta trước kia chẳng qua chỉ là một hộ vệ bên cạnh vương nữ, sao giờ lại thành một viên đại tướng quân rồi? Thác Bạt Nghiêu lại tín nhiệm ông ta như thế”.

Nghe xong câu này, Hạ Trăn lại nói: “Kẻ Thác Bạt Nghiêu tín nhiệm không phải hắn, mà là Bộ Lục Cô Kiêu.

Nếu Thác Bạt Nghiêu tin hắn thì đã không để hắn dẫn người Bắc Mạc đến tấn công Thái Hưng”. Nhìn mắt Vân Sinh lộ ra sự khó hiểu, Hạ Trăn bất giác mỉm cười, nói tiếp, “Con còn nhỏ, không hiểu việc này, chỉ cần nhớ kĩ Khâu Mục Lăng Việt dù có mười vạn binh Bắc Mạc cũng không tấn công vào thành được. Vả lại con cứ thả lỏng đi, không cần ngày nào cũng phải chạy lên tường thành”.

Vân Sinh cái hiểu cái không, hỏi: “Vì sao ạ?”.

Hạ Trăn không chịu nói nữa, chỉ mỉm cười lắc đầu. Vân Sinh sợ phụ thân sinh nghi, không dám hỏi tiếp, cáo từ phụ thân rồi một mình đến nội viện tìm mẫu thân. Hạ Trăn đứng ở chỗ cũ nhìn bóng con gái đi xa rồi mới gọi tâm phúc Tào Âm đến, dặn dò: “Bảo người theo sát Vân Sinh, xem mỗi ngày con bé làm những gì”.

Tào Âm lĩnh mệnh rời đi, Hạ Trăn giờ mới quay sang chỗ Bạch Chương.

https://thuviensach.vn

Trong phòng chỉ có mình Bạch Chương, đang ngồi bày kì phổ dưới đèn, ngước mắt thấy Hạ Trăn đến, mỉm cười nói: "Nhìn dáng vẻ ông thế này, ngoài thành hẳn coi như yên ổn".

Hạ Trăn gật đầu, ngồi xuống ghế mây đối diện Bạch Chương, nói: "Phải, Khâu Mục Lăng Việt vẫn chưa công thành".

Bạch Chương đặt kì phổ trong thanh xuống, cười liếc Hạ Trăn: "Lão hồ ly ông là to gan nhất, biết thừa Khâu Mục Lăng Việt đang rình chằm chằm nơi này mà vẫn bảo thủy quân về Đông. Phong Quân Dương vì cứu Hạ gia ông mà bỏ cả Giang Nam, ông che giấu thực lực thì không nói, còn muốn đâm một dao vào sau lưng hắn, ông cẩn thận gặp báo ứng đấy".

Hạ Trăn và Bạch Chương quen biết hơn hai mươi năm, Hạ Trăn luôn hậu đãi ông có thừa, mà Bạch Chương cũng đã cứu mạng Hạ Trăn mấy lần, quan hệ giữa hai người đã hết sức thân thiết, ăn nói không hề kiêng nể. Hạ Trăn nghe xong cũng không giận, chỉ thờ ơ nói: "Phong Quân Dương vì cứu Giang Bắc, chứ không phải cứu Hạ gia".

Bạch Chương nghe vậy cười ha ha, nhoài người lấy chén trà trong khay ra, rót một chén nước trà cho Hạ Trăn, nói: "Nếm thử, nước này là sương sớm tôi bảo người ta lấy đấy".

Hạ Trăn nhấp một ngụm trà, cảm thấy vị trà đúng thật là khác trước kia, nhưng cũng không nói ra được ngon chỗ nào, thấy Bạch Chương vẫn đang nhìn mình chằm chằm, đành thuận miệng trả lời: "Trà ngon".

Bạch Chương giờ mới mỉm cười một cái.

Hạ Trăn lại hỏi: "Ông tìm ta đến có việc gì?".

Bạch Chương cúi đầu không nhanh không chậm thu dọn quân cờ trên bàn, cười nói: "Là muốn kể chuyện cho ông nghe".

https://thuviensach.vn

Hạ Trăn không ngờ lão đặc biệt mời mình đến chỉ vì kể chuyện, hơi nhíu mày kiếm, hỏi: “Chuyện gì?”.

Bạch Chương giương mắt nhìn Hạ Trăn, nụ cười trên khuôn mặt béo trắng tắt ngúm, nghiêm túc nói: “Trước kia có một thế gia võ học, ở trên giang hồ cũng coi như xưng bá một phương. Đến đời này lại sinh ra kẻ quái thai, lại còn ngại tuyệt học gia truyền ác độc bá đạo quá mức, nằng nặc đòi ra ngoài bái sư học nghệ. Phụ thân y nổi giận phừng phừng, nói lời tàn nhẫn, nói nếu y muốn bỏ đi, ông sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với đứa con này. Nhưng tên quái thai này tính nết bướng bỉnh, không để ý đến sự cầu xin khóc lóc của mẫu thân, dập đầu với cha mẹ ba cái rồi cứ thế bỏ nhà đi. Năm đó, y mười hai tuổi”.

Chuyện kể đến đây, Hạ Trăn đã nghe ra một tí manh mối, hỏi: “Thế gia võ lâm kia là ở Lĩnh Nam?”.

Bạch Chương nghe thế nhẹ giọng giễu cợt, nói mỉa: “Thì ra Hạ Trăn Hạ tướng quân làm việc trái với lương tâm cũng vẫn ghi nhớ trong lòng. Ta còn tưởng ngươi đã quên sạch rồi chứ”.

Hạ Trăn mặt mày điềm nhiên, âm thầm thử phát nội lực, ai ngờ bên trong đan điền đã trống không, không tụ nổi một chút chân khí nào.

Bạch Chương lãnh đạm liếc mắt nhìn ông ta: “Thất hương nhuyễn cân tán kia chỉ cần dính vào tí chút đã làm cho người ta mỏi nhừ gân cốt, nội lực hoàn toàn biến mất. Hạ tướng quân không cần phí sức nữa, cứ yên tâm nghe ta kể nốt chuyện đi”. Lão không nhanh không chậm nhón lấy quân cờ, nói tiếp, “Thiếu niên kia thay tên đổi họ, xa nhà mười năm, cũng coi như rất có duyên kỳ ngộ, chẳng những học thành võ công mà còn trở thành một tay giỏi y thuật. Tuy y đã bị phụ thân trục xuất khỏi gia môn, song dù sao cũng không thể dứt bỏ quan hệ máu mủ ruột rà, đang định lén về nhà xem thử lại nghe tin dữ, thế gia võ lâm kia không biết đắc tội nhân vật lợi hại nào mà

https://thuviensach.vn

chịu nạn diệt môn, trong vòng một đêm, ba mươi bảy khẩu già trẻ trong nhà đều bị giết".

Hạ Trăn nghe Bạch Chương nói thiếu niên kia giỏi y thuật đã đoán được đó chính là Bạch Chương. Ông ta gặp biến không kinh, trầm giọng nói: "Việc diệt môn Đan gia Lĩnh Nam không liên quan đến ta, ta chỉ vô tình có được công pháp Sách mệnh kiếm và Đoạt hồn chưởng, biết là vật của Đan gia nên đặc biệt phái người đi Lĩnh Nam tìm con cháu họ Đan trả lại".

"Giỏi cho một Hạ tướng quân đê tiện dối trá!" Bạch Chương nghe vậy ngửa mặt cười ha ha, giọng nói đột nhiên rét lạnh, "Hạ Trăn, năm xưa ngươi ngấp nghé tuyệt học của Đan gia, muốn bảo Đan gia ta thầm huấn luyện sát thủ cho ngươi. Thế nhưng cha ta không đồng ý, ngươi liền nghĩ ra độc kế, ban đầu là sai người tiêu diệt Đan gia ta, đoạt bí tịch võ công, sau lại vờ vĩnh nhận nuôi con cháu họ Đan, để họ bán mạng cho ngươi. Bản thân ngươi thấy kế sách chu đáo, nhưng lại không biết rằng Đan gia còn có một đứa con đã rời khỏi nhà từ lâu. Ta âm thầm điều tra vài năm mới tìm được kẻ đầu sỏ nhà người. Vì tiếp cận ngươi, ta tự hủy thanh danh, bị mất hai chân, lại chịu khổ hai mươi năm ở Hạ gia ngươi, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay".

Trước kia Quỷ thủ Bạch Chương vì hành sự tàn nhẫn, bị mấy tên kẻ thù liên thủ đuổi giết, hai chân bị chém đứt, được Hạ Trăn cứu lấy tính mạng trong lúc chỉ mành treo chuông. Sau đó được Hạ Trăn nuôi ở Hạ gia, vài lần cứu mạng mình và Hạ Trăn, cuối cùng dần dà được Hạ Trăn tín nhiệm, coi là tâm phúc. Nhưng ngờ đâu Bạch Chương lại là người Đan gia, tất cả những chuyện này đều do lão mưu tính.

Hạ Trăn giương mắt nhìn Bạch Chương, trấn tĩnh hỏi; "Nếu ngươi muốn lấy mạng ta, cần gì phải chờ đến bây giờ. Hôm nay người mới đột nhiên làm loạn, là vì có nguyên nhân khác?".

https://thuviensach.vn

“Lấy mạng ngươi? Chỉ lấy mạng ngươi thì sao đủ báo mối thù sâu biển máu của Đan gia ta!”. Bạch Chương cười khẩy, nói tiếp, “Hạ Trăn, ta không giết ngươi, ta muốn để ngươi trơ mắt nhìn thành Thái Hưng bị phá, cả tộc Hạ gia bị diệt!”.

Hạ Trăn vụt biến sắc, cố gắng đứng dậy, tức giận quát: “Bạch Chương, ngươi dám!”.

Tào Dung chờ bên ngoài viện nghe động tĩnh trong phòng không ổn, dẫn hộ vệ tiến vào, thấy tình hình giữa Hạ Trăn và Bạch Chương như vậy, hiển nhiên là không biết vì sao hai người lại trở mặt, vội tiến lên vài bước đỡ lấy Hạ Trăn đang lảo đảo muốn ngã, kêu lên: “Tướng quân!”.

Không đợi ra lệnh, đã có hai người nghiêng mình che trước người Hạ Trăn, lấy thân bảo vệ. Số còn lại thì ào ào rút kiếm ra, vây lấy Bạch Chương, phòng ông ta sinh biến.

Hạ Trăn không đứng thẳng nổi, túm lấy tay Tào Dung, chỉ bảo: “Tức tốc truyền lệnh đến cửa thành các nơi, lệnh cho đóng chặt cửa thành, canh gác nghiêm ngặt, bất kể ai đến, cầm trong tay thủ lệnh gì cũng không được mở cửa thành. Phàm là kẻ khả nghi, nhất loạt giết không tha”.

Bạch Chương nghe thế cười ruồi ha ha: “Muộn rồi, Hạ Trăn, chỉ chốc lát nữa thôi, e là Tịnh Vũ Hiên đã lệnh cho người mở cửa thành rồi!”.

Hạ Trăn nghe thế trong lòng kinh hãi, Tịnh Vũ Hiên nửa năm qua nhiều lần ra vào Thái Hưng tìm Bạch Chương chữa thương, ông ta đã sớm biết việc này, còn từng nảy ý mời chào, nhưng vì nữ ma đầu kia hỉ nộ vô thường quá mức nên mới từ bỏ, không ngờ bà ta lại bị Bạch Chương lợi dụng.

Trên mặt Bạch Chương đã lộ vẻ điên cuồng, lại nói: “Tịnh Vũ Hiên tuy là ma đầu song lại là người giữ chữ tín. Ta mở rộng kinh mạch cho bà ta, bà ta lại truyền tin giúp ta và Khâu Mục Lăng Việt. Ngươi tưởng gần đây Khâu

https://thuviensach.vn

Mục Lăng Việt chỉ vây mà không công Thái Hưng là vì sao? Tưởng hắn sợ ngươi thật chắc? Chẳng qua là hắn đang chờ thủy quân của ngươi về Đông, chờ ta tìm được cơ hội, mở cửa thành ra cho hắn thôi! Ha ha ha ha…".

Lão cười điên loạn vài tiếng rồi đột nhiên nín bặt, hai mắt trợn tròn ngồi trên xe lăn, không có động tĩnh. Mấy hộ vệ bên cạnh thấy thế vừa ghê vừa sợ, một người trong đó cẩn thận tiến lên thử dò hơi thở của Bạch Chương, quay lại run giọng nói với Hạ Trăn: "Chết rồi, chết rồi!".

Hạ Trăn giờ phút này đã không màng sinh tử của Bạch Chương, ông ta nhắm mắt hít một hơi thật sâu, liên tục phát ra mấy mệnh lệnh, chờ khi những hộ vệ kia đều vội vã rời đi mới gọi Tào Dung đỡ mình về chính sảnh ở tiền viện. Còn chưa đi đến cửa viện đã nghe thành Bắc đột ngột truyền đến tiếng hét rầm trời, chân Hạ Trăn không khỏi mềm nhũn ra, gần như ngã khuỵu xuống đất.

Xong rồi, thành phá rồi!

Quả nhiên, không bao lâu sau, có tướng lĩnh phóng ngựa từ cửa thành Bắc đến báo tin, cửa thành Bắc bị một đám hắc y nhân võ công cao cường từ trong mở ra, nhân mã Bắc Mạc ẩn náu bên ngoài nhân cơ hội lao vào, quân canh giữ cửa thành không địch lại, đã bị người Bắc Mạc giết chết tiến vào thành Bắc.

Chủ lực của Thái Hưng đã đi về Đông, chỉ cần bị Khâu Mục Lăng Việt mở cửa thành, Thái Hưng tất mất. Hạ Trăn mặt mày xanh mét, cắn chặt hàm răng, một lát sau mới dần thở chậm lại. Mấy tướng lĩnh tâm phúc nghe tin đuổi tới, nghe Khâu Mục Lăng Việt đã công vào trong thành, đều khuyên Hạ Trăn bỏ thành chạy trốn, chờ sau này triệu hồi thủy quân rồi tính.

Hạ Trăn chậm rãi lắc đầu, ông ta không thể trốn, ông ta là Hạ Trăn, ông ta tuyệt đối không thể bỏ lại Thái Hưng mà chạy. Nếu ông ta chạy thoát, chẳng khác nào chắp tay dâng Thái Hưng cho Khâu Mục Lăng Việt, cho dù

https://thuviensach.vn

sau này Hạ Trạch dẫn thủy quân về cũng khó đoạt lại Thái Hưng. Kế sách hiện này chỉ có tử chiến với Khâu Mục Lăng Việt trong thành, chống chọi đến khi Hạ Trạch quay về mới có một con đường sống.

"Không thể đi, thành Bắc đã mất thì đoạt lại là được!" Hạ Trăn ổn định thần trí, một lần nữa phân công phòng ngự trong thành, sai sử mấy tướng lĩnh kia đi ra rồi mới lệnh cho tâm phúc đến hậu viện tìm Vân Sinh lại đây.

Một lát sau, Vân Sinh theo Tào Âm vội vàng chạy đến, vào cửa thấy bộ dạng Hạ Trăn như vậy, không khỏi kinh hãi, vội nhào xuống trước gối phụ thân, gấp giọng hỏi: "Phụ thân, sao thế này?".

Hạ Trăn khẽ cười đau khổ, đáp: "Khâu Mục Lăng Việt đã đánh vào thành Bắc, thành Thái Hưng đã bị phá".

Vân Sinh nghe mà hoảng hốt, ban nãy phụ thân vừa nói với cô Thái Hưng không sao, sao lại bỗng nhiên bị Khâu Mục Lăng Việt công vào thành? Tay Hạ Trăn vuốt tóc con gái, cúi đầu nhìn sâu vào mắt cô, trầm giọng nói: "Vân Sinh, con nghe đây, phụ thân muốn giao phó cho con một việc, con nghe cho thật kĩ".

Vân Sinh đã rối bời cả lòng, nghe thế chỉ có thể kinh hoàng gật đầu.

Hạ Trăn nói: "Con dẫn theo mẫu thân con và đệ đệ, còn cả thê tử của Thập Nhị ca con nữa, ra khỏi thành bằng mật đạo, đến chỗ bà ngoại con ở Vân Tây lánh nạn".

"Người thì sao? Phụ thân, còn người thì sao?" Vân Sinh lập tức hỏi.

Hạ Trăn cười ảm đạm, đáp: "Phụ thân phải ở lại Thái Hưng, chờ Trạch Nhi và bá bá Mạc gia của con dẫn thủy quân về".

https://thuviensach.vn

Vừa nghe Hạ Trăn không đi, Vân Sinh kêu lên: “Không! Con không đi! Con muốn ở lại Thái Hưng với phụ thân, con…”.

Hạ Trăn ngắt lời con gái: “Vân Sinh, con nghe phụ thân nói”.

Vân Sinh nghe thế chỉ ngang bướng lắc đầu, trong đôi mắt hạnh giàn giụa nước mắt, nói: “Không, con không nghe! Nếu đi, tất cả cùng đi, còn không đi, thì không ai đi hết. Chúng ta là người một nhà, phải không rời bỏ nhau, sống chết cũng phải ở bên nhau”.

Rõ ràng là những lời ngốc nghếch trẻ con của cô, Hạ Trăn nghe thấy lại mỉm cười, ngay cả trái tim đã nguội lạnh từ lâu cũng ấm dần lên. Ông ta lấy hai tay đỡ chặt đầu con, nhìn chăm chú vào mắt con, nói từng câu từng chữ: “Vân Sinh, chẳng lẽ con muốn nhìn thấy mẫu thân và đệ đệ con chết dưới đao người Bắc Mạc hay sao? Nghe lời, dẫn họ đi, bảo vệ họ chu đáo, phụ thân tin con có thể làm được, con tuyệt không kém cỏi hơn Thần Niên”.

Vân Sinh đón ánh mặt phụ thân, khuôn mặt dần kiên nghị, cuối cùng cắn răng nói: “Được, con dẫn họ đi”.

Đã có hộ vệ tâm phúc chờ sẵn trong viện, nhìn thấy Vân Sinh từ trong phòng đi ra, lập tức cùng đi theo cô. Vân Sinh đi được vài bước, không khỏi dừng chân, ngoái lại nhìn phụ thân đang ngồi ngay ngắn trên ghế rồi mới dứt khoát quay người, bước nhanh về phía hậu viện.

Mười bảy tháng Năm, thành Thái Hưng bị phá, tả tướng quân Khâu Mục Lăng Việt của Tiên Thị dẫn quân công vào trong thành. Hạ Trăn tử thủ Thái Hưng, quân canh phòng triển khai liều chết với binh mã Bắc Mạc trong thành, thương vong gần hết mới khiến người Bắc Mạc chiếm đóng phủ thủ thành Thái Hưng.

Khâu Mục Lăng Việt nhảy xuống khỏi chiến mã, đứng dưới thềm đá, giương mắt nhìn cánh cửa lớn rộng mở của phủ thủ thành.

https://thuviensach.vn

Năm Vĩnh Bình thứ hai, ông cõng A Nguyên từ đây ra, khi đó, phía sau ông là ánh lửa ngút trời, trước người là một con ác quỷ chém giết vô tận, ông đi từng bước một, giết đến kiệt sức, toàn thân đẫm máu mới có thể đưa được A Nguyên ra khỏi cánh cửa này. Từ đó về sau, trong lồng ngực ông không còn trái tim nữa, chỉ còn duy nhất một ý niệm trong đầu, ông muốn trả thù cho A Nguyên, ông muốn giết ngược trở lại, đi vào từ cánh cửa chính này, giết sạch Hạ gia không chừa lại một ai.

Hai mươi ba năm sau, rốt cuộc ông cũng đã đứng đây một lần nữa. Nhưng A Nguyên, nàng đâu rồi? Nàng có thể trở về nhìn ta một lần không? Xem ta đi dọc theo con đường nàng đã từng đi qua ngày đó, từng bước một tiến vào Hạ gia, giết kẻ phụ lòng nàng, giết người Hạ gia đã mưu hại nàng, dùng máu tươi của bọn họ để tế vong linh nàng.

A Nguyên, nàng ở bên ta, ở mãi bên ta, được không?

Trời đổ về chiều, nắng tàn sót lại của mặt trời chiếu lên áo giáp của Khâu Mục Lăng Việt, rõ ràng là màu sắc cực ấm nhưng lại tỏa ánh sáng lạnh như băng, rét buốt cả không khí chung quanh. Khâu Mục Lăng Việt chậm rãi nhấc trường đao trong tay, khẽ nhếch đôi môi mỏng, sát khí trên gương mặt cân đối cương nghị lạnh lẽo, từng bước đi vào trong cánh cửa.

Trong chính viện, Hạ Trăn vận quân trang giáp trụ chỉnh tề, tay cầm trường kiếm, dựa vào kiếm mà đứng, im lặng chờ đợi Khâu Mục Lăng Việt từng bước giết đến gần. Hộ vệ còn lại trong viện không nhiều lắm, giờ phút này còn có thể ở tại đây đều là tử sĩ của Hạ Trăn. Bọn họ tuy sợ hãi bởi sự dũng mãnh phi thường của Khâu Mục Lăng Việt, nhưng vẫn không màng sinh tử lao đến, hòng ngăn bước chân Khâu Mục Lăng Việt đến gần.

Khâu Mục Lăng Việt mặt mày lạnh tanh, tay vung trường đao một mạch đánh đến, tới khi chém ngã người cuối cùng xuống đất mới dừng lại, giương mắt lạnh lùng nhìn Hạ Trăn đứng dưới hiên nhà.

https://thuviensach.vn

Hạ Trăn không hề tỏ vẻ sợ hãi, trái lại còn cười với Khâu Mục Lăng Việt, nói: “Khâu Mục Lăng Việt, nhiều năm không gặp”.

Khâu Mục Lăng Việt không tính ôn chuyện với Hạ Trăn, chỉ lạnh lùng nói: “Rút kiếm”.

Hạ Trăn đã trúng kì độc, mất hết võ công, nghe thế chỉ chậm rãi lắc đầu, nói: “Không cần thiết, ngươi muốn giết ta, cứ việc ra tay là được. Có điều ngay tại đây, ta muốn biết một chuyện. Trước khi chết, A Nguyên đã nói những gì?”.

Trong mắt Khâu Mục Lăng Việt như kết một tầng băng, lộ ra hàn khí dày đặc: “Ngươi không xứng biết”.

Đang nói chuyện, có binh sĩ khác lôi rất nhiều nam phụ lão ấu đang kêu gào giãy giụa vào viện, một gã hộ vệ Tiên Thị tiến lên bẩm báo: “Tướng quân, người họ Hạ đều ở đây, chỉ không tìm thấy thê tử của hai tên Hạ Trăn và Hạ Trạch”.

Khâu Mục Lăng Việt liếc nhìn Hạ Trăn, trầm giọng ra lệnh: “Chia nhân mã làm hai đường đuổi theo, một men bờ sông Uyển về Đông, một vượt sông đến Vân Tây”.

Hộ vệ lĩnh mệnh rời đi.

Hạ Trăn hững hờ nhìn người họ Hạ khóc lóc cầu cứu, nở nụ cười mỉa mai với Khâu Mục Lăng Việt, nói: “Ngày đó người hại A Nguyên, ngoại trừ kẻ đầu sỏ ta đây, tất cả những người còn lại đều đã qua đời, cho dù ngươi có giết toàn bộ những người này cũng hoàn toàn vô dụng”.

Khâu Mục Lăng Việt vốn trầm mặc kiệm lời, giờ phút này lại càng không muốn nói nhiều vô nghĩa với gã đàn ông trước mắt. Ông chỉ quay

https://thuviensach.vn

đầu lại liếc nhìn những nam nữ quỳ dưới đất khóc lóc một cái, quay đầu lại nhìn Hạ Trăn tiếp, lạnh lùng vô tình nói: “Giết”.

Một chữ nhả ra, loan đao trong tay binh lính đều lần lượt hạ xuống, bất kể dưới đao là nam hay nữ, là già hay trẻ, hoàn toàn không khác gì nhau, đều chém giết hết. Trong viện nhất thời máu chảy thành sông, vô cùng thê thảm.

Vẻ mặt Hạ Trăn tuy không thay đổi, nhưng đôi tay chống chuôi kiếm lại nổi gân xanh, tiết lộ cảm xúc chân thật trong lòng ông ta. Một lúc sau, tiếng la khóc trong viện mới dần thưa thớt, chờ khi đầu những người cuối cùng bị loan đao chém đứt, tiếng kêu thảm dưng không im thính. Hạ Trăn chậm rãi nhắm mắt, lặng lẽ một lát nhưng rồi lại đột nhiên ngẩng đầu bật cười ha ha.

Khâu Mục Lăng Việt đứng đó bất động, chỉ lạnh lùng nhìn Hạ Trăn.

Hạ Trăn cười hồi lâu mới dừng lại, khóe mắt đã hơi ươn ướt, quát hỏi: “Khâu Mục Lăng Việt, ngươi tưởng làm thế là giết hết người Hạ gia ư? Không, ngươi không giết được hết người họ Hạ, ngươi mãi mãi không giết được hết. Cho dù tất cả đều chết, vẫn còn Thần Niên, vẫn còn Thần Niên ngươi đã nuôi lớn. Nó là con gái A Nguyên sinh cho ta, trong người nó chảy dòng máu Hạ gia ta”.

Mắt Hạ Trăn chẳng biết tự khi nào đã trở nên đỏ sọng, ông ta nhìn chằm chằm Khâu Mục Lăng Việt, gằn từng tiếng nói: “Thần Niên là con gái của ta và A Nguyên, là đứa con gái mà máu thịt của ta và A Nguyên hòa vào nhau sinh ra. Nó diệt mười vạn nhân mã Hạ Lan bộ của Tiên Thị ngươi ở Ký Châu, nó là con gái Hạ gia ta!”.

Khâu Mục Lăng Việt mím môi không nói, chỉ đi lên phía trước, đâm một đao vào lồng ngực Hạ Trăn.

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Hạ Trăn trào máu, mặt lại mang nụ cười, ghé sát bên tai Khâu Mục Lăng Việt, đứt quãng nói: "Ngươi cho là nàng chết cạnh ngươi thì sẽ là của ngươi sao? Ngươi lầm rồi, cho tới giờ nàng vẫn không phải là của ngươi. Người trong lòng nàng, từ đầu chí cuối chỉ có ta. Yêu cũng được, hận cũng được, cũng chỉ là một mình ta, không liên quan đến Khâu Mục Lăng Việt ngươi".

Trong mắt Khâu Mục Lăng Việt lại không có vẻ phẫn nộ như Hạ Trăn đoán, chỉ có sự khinh bỉ và coi rẻ sâu sắc: "Nàng nói nàng rất hối hận".

Hạ Trăn bỗng điếng người.

Khâu Mục Lăng Việt rút đao ra, nói: "Câu nói sau cùng của A Nguyên, nàng nói, nàng rất hối hận".

Hạ Trăn đực mặt ra, tập trung suy nghĩ điều A Nguyên hối hận là gì? Là quen biết ông ta hay gả cho ông ta? Hay hối hận vì tin ông ta sẽ bảo vệ nàng chu toàn, cuối cùng lại hại nàng mất mạng?

Bọt máu liên tục trào ra từ miệng Hạ Trăn làm ông ta thở càng lúc càng khó. Tầm mắt Hạ Trăn dần dần mờ đi, âm thanh bốn phía dần dần biến mất. Thế giới chậm rãi chìm vào bóng tối, rồi lại chợt sáng lên, ông ta như nhớ lại trên chiếc thuyền năm xưa, nàng đứng nơi mũi thuyền, mình đứng cuối đuôi thuyền. Gió sông thổi tấm mạng che mặt nàng bay lên một góc, lộ ra một nét trong trắng tinh khôi bên trong. Tuy chỉ khẽ liếc dáng yểu điệu lại làm tim ông ta rộn ràng như gióng trống. Ông ta cố giả bộ bình tĩnh, ôm trường kiếm, đi từng bước về phía nàng trong cái nhìn chăm chú của mọi người.

Bờ lau bụi lách xanh xanh

Ken nhau rợn ngợp đã thành sương rơi

https://thuviensach.vn

Ngươi ta đương nói hiện thời

Bên con nước biếc cách vời phương nao?

Ngược dòng, thăm thẳm chênh chao

Đường bao hiểm trở ôi sao còn dài

Xuôi dòng, tìm đến, một mai

Buông chèo gác mái dòng hoài biếc xanh(*)

(*) *Bài thơ Kiêm gia 1- Kinh Thi, Khổng Tử.*

A Nguyên, nàng có biết chăng? Ta cũng rất hối hận, ta tưởng rằng, ta có thể về kịp.

Mười chín tháng Năm, Hạ Trăn chết trong phủ thủ thành Thái Hưng, Khâu Mục Lăng Việt sai người chặt đầu, treo lên tường thành, đồng thời cho phóng binh bảy ngày, mặc cho binh lính Bắc Mạc đốt giết cướp bóc, coi như khao quân. Đến lúc này, Thái Hưng hoàn toàn rơi vào tay giặc. Hiện giờ, thủy quân Thái Hưng còn chưa nhận được tin Khâu Mục Lăng Việt công vào thành.

Thành Thái Hưng, đệ nhất đại thành Giang Bắc, cũng là cứ điểm quan trọng bậc nhất Giang Bắc, từng có câu: Thái Hưng mất, thì nơi hiểm yếu sông Uyển không trông cậy được. Năm Thịnh Nguyên, danh tướng Bắc Mạc là Châu Chỉ Nhẫn dẫn hơn mười vạn quân vây bủa Thái Hưng hơn năm năm, Thái Hưng vẫn phòng thủ kiên cố, nhưng không ngờ lần này Khâu Mục Lăng Việt chỉ dùng mười vạn tạp quân Bắc Mạc, chỉ vỏn vẹn vài ngày lại đoạt được thành Thái Hưng.

https://thuviensach.vn

Thái Hưng thất thủ quá nhanh, người đời khiếp sợ.

Sau khi Khâu Mục Lăng Việt chiếm đóng Thái Hưng, chuyện đầu tiên ông làm là phi ngựa truyền tin cho Bộ Lục Cô Kiêu ở Dự Châu, nói nhân mã Bắc Mạc đều vì của cải, sau khi chiếm đủ ở Thái Hưng rồi thì có ý đi. Nếu muốn củng cố Thái Hưng, phải có tinh binh khác đến thủ thành.

Bộ Lục Cô Kiêu nhận được tin, chớp lấy thời cơ, để lại bốn vạn nhân mã phòng thủ Dự Châu, còn dẫn đi Thái Hưng số đông còn lại. Cùng lúc đó, đại quân Phong Quân Dương vẫn chưa biết Thái Hưng đổi chủ, vừa mới xuất phát từ Ninh Tuyền, chạy đến Dự Châu. Binh mã Trịnh Luân theo đường khác đến cứu viện Thái Hưng lại mới hành quân được quá nửa, cách Thái Hưng cả nghìn dặm.

Mà Thần Niên, giờ phút này vẫn đang ở bên trong núi Thái Hành.

Trong tiểu viện của Dương bà bà ngoại trừ Triêu Dương Tử và Tiểu Bảo còn có thêm một vị khách khác, ấy thế mà lại là lão Kiều - sư đệ của Triêu Dương Tử.

Ban đầu là vì Phong Quân Dương hoài nghi "Tạ đại đương gia" trong nghĩa quân là bản thân Thần Niên, mới lệnh cho lão Kiều đến xem xét. Chờ khi tin tức đưa về, Phong Quân Dương biết Thần Niên thật sự rời khỏi núi, con gái Tiểu Bảo chỉ có mình Triêu Dương Tử chăm nom, liền cử lão Kiều quay lại, bảo vệ Tiểu Bảo.

Với sự chán ghét của Triêu Dương Tử dành cho Phong Quân Dương, nếu Phong Quân Dương phái người khác đến, Triêu Dương Tử chắc chắn sẽ đuổi kẻ đó đi, nhưng người đến lại là sư đệ của ông: độc, không hạ nổi, đánh, không địch lại. Triêu Dương Tử tuy rất miễn cưỡng, nhưng cũng chỉ có thể bảo lão Kiều ở lại.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Dương Tử chỉ lo phải ăn nói thế nào với Thần Niên, không ngờ Thần Niên quay về thấy lão Kiều cũng không có phản ứng quá lớn, ngược lại còn khách khí tiếp đãi chu đáo lão Kiều. Triêu Dương Tử thấy đến là lạ, không nhịn được lén hỏi Thần Niên: "Cô và Phong Quân Dương lại hòa thuận rồi à?".

Thần Niên đang trêu đùa Tiểu Bảo, nghe thế chỉ tùy ý đáp: "Lão Kiều đến bảo vệ Tiểu Bảo, tất nhiên là ta phải khách khí đối đãi, liên quan gì đến Phong Quân Dương?".

Triêu Dương Tử chớp đôi mắt hí, nhấn mạnh: "Y do Phong Quân Dương phái tới".

Thần Niên cười nói: "Ai phái đến cũng được, chỉ cần là vì Tiểu Bảo, ta đều cảm kích".

Triêu Dương Tử nghe thế không nói gì, chỉ giương mắt nhìn Thần Niên, lại thấy Thần Niên lấy điểm tâm ra dụ Tiểu Bảo, không nhịn được, nói: "Sắp ăn cơm rồi, cô còn cho con bé miếng điểm tâm to thế, không định cho nó ăn cơm à?".

Thần Niên vừa mới đưa điểm tâm cho Tiểu Bảo xong, nghe thế cũng hơi hối hận, bèn ngọt ngào thương lượng với Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo ngoan, con trả điểm tâm lại cho mẫu thân trước, chờ cơm nước xong xuôi, chúng ta lại ăn cái này tiếp, được không nào?".

Trẻ con thích nhất cầm đồ ăn, một khi đã lấy được rồi thì làm sao có thể trả lại? Thần Niên không nói thì thôi, vừa mới nói ra, Tiểu Bảo đã lúc lắc cơ thể bé xíu, tránh trái tránh phải mẫu thân, miệng bập bà bập bẹ: "Không, không".

Thần Niên không dỗ được con gái, nhất thời không biết làm sao. Triêu Dương Tử lại cười khà khà bên cạnh, rõ ràng là muốn xem cuộc vui xôm tụ.

https://thuviensach.vn

Thần Niên thờ ơ liếc ông một cái, rồi quay đầu lại nhìn Tiểu Bảo, thấy hai tay nhỏ xinh của bé nắm chặt miếng điểm tâm, bất giác cong môi cười, chỉ lên trời bảo: "Tiểu Bảo nhìn kìa! Có sơn tước!".

Tiểu Bảo dù gì cũng còn nhỏ, lập tức trúng kế, ngẩng đầu lên nhìn sơn tước trên trời. Thần Niên vội xáp lại gần, cắn một miếng to điểm tâm trong tay Tiểu Bảo cực kì nhanh. Tiểu Bảo ngửa đầu không tìm thấy sơn tước, vừa toan cúi xuống, Thần Niên lại chỉ sang một phía trời khác, kêu lên: "Bên kia kìa!".

Thế là, Tiểu Bảo vội quay đầu sang tìm. Tranh thủ thời gian, Thần Niên lại cắn thêm miếng nữa. Triêu Dương Tử không ngờ Thần Niên có thể vô sỉ như thế, nhìn mà trợn mắt há mồm, mở to miệng không nói nên lời. Tiểu Bảo ngửa cổ tìm một vòng cũng không thấy sơn tước đâu cả, không khỏi quay lại, mờ mịt nhìn về phía mẫu thân.

Thần Niên giờ đã nuốt sạch miếng điểm tâm trong miệng, rất vô tội nói: "Ối chà, sơn tước bay hết cả rồi".

Tiểu Bảo cái hiểu cái không, bỏ qua việc sơn tước, lại nhớ đến miếng điểm tâm trong tay, thấy điểm tâm còn thừa lại chẳng là bao, ban đầu ngây ra, sau đó tủi thân nhệch miệng, rồi lập tức ngửa mặt khóc òa lên.

Thần Niên vội bế Tiểu Bảo lên, quay lại chỉ vào Triêu Dương Tử vẫn đang ngơ ngác ngồi xổm dưới đất, lời lẽ đầy chính nghĩa trách mắng: "Đạo trưởng xấu, cướp điểm tâm của Tiểu Bảo chúng ta, xấu quá!".

Tiểu Bảo nghe xong, đương nhiên càng tủi thân, càng khóc to hơn.

Triêu Dương Tử suýt muốn hộc máu, trơ mắt nhìn Thần Niên dỗ Tiểu Bảo rời đi, giờ mới kịp phản ứng, chỉ vào bóng lưng hai mẹ con Thần Niên, căm giận quát: "Nha đầu kia, đồ nha đầu hư hỏng!".

https://thuviensach.vn

Đến bữa tối, mấy người ngồi ăn quanh cái bàn thấp. Tiểu Bảo còn thù Triêu Dương Tử cướp điểm tâm của mình, không chịu để ý đến ông. Lão Kiều và Dương bà bà không biết đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt đều rất khó hiểu, lão Kiều lại càng không nhịn nổi lên tiếng hỏi Triêu Dương Tử: "Sư huynh, huynh lại trêu Tiểu Bảo à?".

Triêu Dương Tử nghe thế căm hận trừng mắt lườm Thần Niên một cái, giận dữ đáp: "Không phải đạo gia làm, đạo gia bị kẻ khác vu oan hãm hại! Kẻ nào đó giở trò xỏ lá với đứa bé chưa đầy hai tuổi, ban đầu thì giương đông kích tây, kế đó lại vu oan giá họa, đang yên lành bắt đạo gia làm kẻ ác".

Đừng nói Dương bà bà nghe không hiểu, đến cả lão Kiều cũng càng thêm mù mờ.

Thần Niên cười tủm tỉm, cúi đầu nói vài câu bên tai con gái, không biết nói những gì, Tiểu Bảo lúc đầu không chịu, sau mới đứng dậy từ ghế thấp, đưa bánh bột mì đã thay hình đổi dạng do nắm chặt trong tay nhỏ tới trước mặt Triêu Dương Tử, miệng bi bô bảo: "Đạo đạo, ăn".

Tiểu Bảo vốn xinh xắn, non nớt bụ bẫm, trắng như tô phấn mài ngọc, giọng trẻ con líu lô nói chuyện với Triêu Dương Tử như thế làm tim Triêu Dương Tử mềm nhũn cả ra, vội ôm Tiểu Bảo vào lòng, vừa ăn bánh bột mì vừa rộng lượng nói với Thần Niên: "Nể mặt Tiểu Bảo, đạo gia ta không so đo với cô".

Thần Niên mở to hai mắt, nói: "Đa tạ đạo trưởng".

Triêu Dương Tử vừa toan khịt mũi khinh bỉ, lại chợt nhớ ra Tiểu Bảo trong lòng, vội nén tiếng hừ xuống, cũng chẳng buồn trả lời Thần Niên, chỉ cong mắt tươi cười dỗ dành Tiểu Bảo trò chuyện.

https://thuviensach.vn

Trong núi ăn cơm muộn, chờ mọi người ăn cơm tối xong thì trời đã tối mịt. Tiểu Bảo theo Thần Niên chơi suốt ngày, đã mệt díp cả mắt, Dương bà bà muốn bế Tiểu Bảo về phòng ngủ, không ngờ Tiểu Bảo lại bám chặt lấy Thần Niên không chịu lơi tay. Thần Niên thấy thế, trong lòng cũng không nỡ, bèn nói: "Đại nương, đêm nay để cháu ngủ với con".

Dương bà bà cầm đèn trở về phòng, nhưng trước khi đi lại thở dài, quay lại nói với Thần Niên: "Vẫn đừng nên để con bé quyến luyến cô thì hơn, bằng không hai ngày nữa cô đi, con bé không chừng lại khóc ầm lên, càng tội nghiệp".

Bà thốt ra lời này, mấy người còn lại trên bàn đều lặng đi. Thần Niên cúi đầu xuống, ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo xuất thần, Triêu Dương Tử im lặng một lát rồi chợt nói: "Hay là đưa Tiểu Bảo đi cùng đi! Có ta và Kiều Vũ bảo vệ, lại ở bên cạnh cô, sẽ không sao đâu".

"Không được." Thần Niên quả quyết từ chối, nàng đưa mắt về phía Triêu Dương Tử, lạnh giọng nói, "Đó là chiến trường, đao kiếm không có mắt".

Triêu Dương Tử cũng cảm thấy lời mình nói vừa rồi thiếu suy nghĩ, nghe Thần Niên nói vậy, chẳng những không trợn mắt phản bác mà ngược lại còn áy náy cúi đầu.

Thấy ông như vậy, Thần Niên lại giải thích: "Đạo trưởng, ta không có ý khác".

Triêu Dương Tử buồn bực nói: "Ta biết".

Vì Triêu Dương Tử bắt cóc Tiểu Bảo nên mới khiến Thần Niên theo ông rời núi, dính vào giữa cuộc chiến loạn này, vì thế, Triêu Dương Tử luôn canh cánh trong lòng với hai mẹ con Thần Niên. Thần Niên cũng biết suy nghĩ của ông, ngẫm nghĩ rồi khuyên: "Phía Tây khác Ký Châu, mấy chục vạn đại quân hợp lại với nhau, chỉ dựa vào chút tài lanh khôn vặt thì không

https://thuviensach.vn

được, phải có bản lĩnh thật sự. Có nhiều danh tướng như thế, luận tài hành quân đánh giặc, mỗi người họ đều giỏi hơn ta nhiều. Ta chỉ đến xem một cái, nếu không dùng đến ta, ta sẽ quay lại".

Nàng nói đến là nhẹ nhàng, nhưng hai người Triêu Dương Tử và lão Kiều đều biết mọi chuyện không hề đơn giản như thế. Phong Quân Dương và Khâu Mục Lăng Việt đối đầu, bất kể ai thắng ai thua, ai sống ai chết, với Thần Niên mà nói đều là nỗi đau xuyên tim.

Đột nhiên, Triêu Dương Tử cảm thấy hối hận, hối hận mình không nên lấy hai chữ "đại nghĩa" đến ép Thần Niên. Muôn dân thiên hạ thì can chi tới nàng? Dù nàng ăn cơm trăm họ mà lớn, nhưng nàng cũng đã cứu sống mấy vạn dân lưu lạc, đền trả như thế đã là đủ rồi! Sao còn phải buộc một mình nàng cõng "đại nghĩa" nữa!

Triêu Dương Tử càng nghĩ càng cáu mình, không nhịn được giơ tay hung dữ tự tát mình mấy cái, miệng mắng: "Lão đạo ta cũng chọn hồng mềm mà nắn, cũng là ức hiếp người thành thật, sao ta lại không đi khuyên Thác Bạt Nghiêu thương tiếc muôn dân cơ chứ?".

Thần Niên và lão Kiều thấy mà sững người, vẫn là Thần Niên kịp phản ứng trước, vội vươn tay ngăn Triêu Dương Tử lại, quát khẽ: "Đạo trưởng! Ngài làm gì thế?".

Triêu Dương Tử xuống tay với mình rất nặng, chỉ một lát mà hai bên má đã sưng vù, ông cắn răng nói: "Không đi nữa, cô đừng đi Thái Hưng nữa, yên tâm ở lại đây với Tiểu Bảo".

Thần Niên biết tâm ý của ông, lòng thầm cảm động, nhưng lại trầm giọng nói: "Đạo trưởng, ta phải đi! Không riêng vì đại nghĩa, mà còn vì tình riêng". Nàng cúi đầu nhìn Tiểu Bảo ngủ say trong lòng, lại ngẩng đầu nhìn Triêu Dương Tử, nở một nụ cười miễn cưỡng với ông, "Đạo trưởng, ngài và lão Kiều phải thay ta chăm nom Tiểu Bảo rồi chờ ta quay lại".

https://thuviensach.vn

Hai ngày sau, Thần Niên nhân lúc Tiểu Bảo ngủ, từ biệt đám Triêu Dương Tử và lão Kiều, một mình đi về phía Tây dãy Nam Thái Hành, đuổi theo đại quân của Trịnh Luân đã xông đến Thái Hưng. Tốc độ của nàng tất nhiên là nhanh hơn đại quân nhiều, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã bắt kịp, không ngờ không gặp Trịnh Luân, lại gặp Thuận Bình trước.

Thần Niên bất giác hơi sững sờ, vô thức ngẩng đầu lên, thấy cờ lớn dựng dọc trước trướng đúng là cờ soái của Trịnh Luân, trong lòng mới thoáng bình tĩnh.

Thuận Bình mới từ trong trướng đi ra, ngước mắt thấy Thần Niên, vừa mừng vừa sợ nói: "Cuối cùng cũng đợi được cô rồi, tiểu nhân còn tưởng đã để cô đi mất".

Y đến sớm hơn Thần Niên, thấy Thần Niên không ở trong quân, vốn định đi tiếp về Đông cản nàng, chỉ vì sợ Thần Niên ngoặt lối khác nên mới không thể không chờ nàng trong quân Trịnh Luân. Đợi đã nhiều ngày, khó khăn lắm mới chờ được Thần Niên, Thuận Bình bất chợt nhẹ nhõm thở phào.

Thần Niên khẽ gật đầu, cũng không hỏi vì sao Thuận Bình lại xuất hiện ở đây, lướt qua y đi vào đại trướng, nhờ hộ vệ bên ngoài thông báo giúp nàng.

Bên trong đại trướng chỉ có mình Trịnh Luân, ngẩng đầu lên thấy Thần Niên đi vào, trong mắt lóe lên chút phức tạp. Hắn đã biết nguyên nhân Thần Niên và Phong Quân Dương chia lìa từ miệng Thuận Bình, cũng biết Thần Niên đã sinh con gái cho Phong Quân Dương. Thuận Bình nói với hắn những điều đó, đơn giản là muốn để hắn chấm dứt suy nghĩ không nên có này. Nhưng chẳng hiểu ra sao, suy nghĩ ấy chẳng những không tiêu tán mà còn càng thêm chộn rộn.

https://thuviensach.vn

Nàng đã đoạn tuyệt với vương gia, liệu có thể nhất mực chỉ làm Tạ Thần Niên không? Vừa nghĩ đến đây, trái tim Trịnh Luân liền không dằn nổi mà nóng lên, nhưng chờ khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Thần Niên, trái tim đó lại dần dần chùng xuống. Nàng không biết tâm tư của hắn, thậm chí, nàng còn tưởng hắn luôn ái mộ Vân Sinh.

Hắn đang nghĩ ngợi miên man, Thần Niên đã giải thích với hắn: "Có việc riêng phải làm, không ngờ lại chậm trễ nhiều ngày như thế, may mà vẫn kịp giờ đuổi theo mọi người".

Trịnh Luân không đáp, chỉ sầm mặt gật gật đầu.

Thần Niên hiểu nhầm ý hắn, mỉm cười nói tiếp: "Trịnh tướng quân đừng trách, thật sự là vì lúc ấy đi vội quá nên không kịp đến chào hỏi ngươi".

Trịnh Luân đoán nàng đột ngột bỏ đi ắt hẳn muốn đi thăm con gái, thấy nàng không chịu nói thật với mình dù chỉ một câu, khó tránh khỏi thấy mất mát, cúi đầu giấu nét cười khổ sở bên môi: "Không sao đâu". Hắn ngừng lại một lát, hỏi tiếp. "Vừa rồi cô có gặp Thuận Bình ở ngoài không?".

Thần Niên nói: "Có gặp, còn nói với nhau mấy câu nữa".

Trịnh Luân giương mắt nhìn sâu vào mắt nàng, không như đòi hỏi của Thuận Bình, nghĩ ra một cớ khác để ngăn cản Thần Niên, mà nói thẳng: "Y đến truyền lời của vương gia, vương gia không muốn cô đi Thái Hưng".

Vừa rồi gặp Thuận Bình ngoài trướng, Thần Niên liền đoán được y đến làm việc cho Phong Quân Dương, nhưng không ngờ lại đến truyền lời này. Trịnh Luân nhìn lướt qua sắc mặt Thần Niên, thấy nàng hơi sửng sốt, lại bổ sung thêm: "Vương gia sợ cô lâm vào thế khó xử".

Thần Niên hoàn hồi, hỏi Trịnh Luân: "Nếu ngươi là ta, có vì sợ lâm vào thế khó xử mà không đếm xỉa nữa, xoay người bỏ đi không?".

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân ngẫm nghĩ, đáp: “Không”.

Trên môi Thần Niên nở nụ cười thanh thản, nói: “Ta cũng không. Ta biết hắn có ý tốt, nhưng việc này không cho phép ta trốn tránh, bất kể kết quả thế nào, ta cũng phải dốc hết sức mình, không thể chỉ chờ người khác đến nói kết quả cho ta nghe”.

Trịnh Luân chăm chú nhìn nàng, một lát sau mới trầm giọng đáp: “Được”.

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên ngoài trướng, thính lực hai người trong trướng đều rất cao, nghe tiếng vó ngựa dồn dập kia từ phía Tây đến, sắc mặt bất giác cùng khẽ thay đổi.

https://thuviensach.vn

36

Trách nhiệm mỗi người

Tốc độ người đến rất nhanh, chỉ phút chốc đã tới gần, tiếng vó ngựa dừng sừng lại ngoài trướng, một lát sau, thấy hai hộ vệ đỡ một thám báo dáng vẻ chật vật từ ngoài trướng vào.

Thám báo đi vào trong trướng, ra sức đẩy hai hộ vệ đỡ mình ra, gục trước mặt Trịnh Luân, kêu lên: "Tướng quân, Thái Hưng cấp báo! Mười chín tháng Năm, Khâu Mục Lăng Việt công hạ Thái Hưng!".

Thuận Bình vừa mới vào cửa trướng, nghe thành Thái Hưng bị phá, lập tức kinh hãi: "Thái Hưng đã mất?".

Trịnh Luân cũng không nhìn đến y, chỉ quay sang nhìn chòng chọc Thần Niên. Thần Niên đứng đó hồi lâu không có phản ứng, một lát sau, đôi mắt hắc bạch phân minh mới lại có thần, nàng đưa mắt nhìn thám báo nọ, hỏi gã: "Tình hình bên trong thành Thái Hưng thế nào?".

Thám báo nọ đáp: "Hạ Trăn bỏ mạng, người họ Hạ bị tàn sát, Khâu Mục Lăng Việt ra lệnh phóng binh bảy ngày".

Phóng binh bảy ngày, lại là nhân mã Bắc Mạc có thâm thù đại hận với người Hạ, lệnh này có khác gì đồ sát hàng loạt dân trong thành. Hai mắt Thần Niên sa sầm, bên trong như chứa thứ mực đen đậm nhất, đen kìn kịt, không toát ra chút ánh sáng nào. Mặt mày tái nhợt, ngay cả màu môi cũng lợt lạt, chỉ có môi dưới bị răng nanh cắn vào rớm máu đỏ tươi.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân vốn hết sức phẫn nộ, nhưng thấy Thần Niên như thế, không khỏi khe khẽ gọi nàng: “Thần Niên?”.

Thần Niên giờ mới chợt hoàn hồn, nói: “Ta không sao”.

Trịnh Luân muốn an ủi, nhưng nhất thời lại không biết có thể nói gì, chỉ đành lặng lẽ nhìn nàng. Thần Niên nhận ra ý quan tâm trong mắt hắn, lại thấy Thuận Bình cũng lộ vẻ lo lắng, gượng cười với hai người, lặp lại: “Hai người yên tâm, ta không sao”.

Nàng hít một hơi thật sâu, cố xốc lại tinh thần, nói: “Chúng ta phải nhanh chóng đến Thái Hưng, thừa dịp trước khi Khâu Mục Lăng Việt vững chân, đoạt lại Thái Hưng. Có điều, việc Thái Hưng đã mất phải giấu đi, để tránh lòng quân không yên”.

Thuận Bình nghe Thần Niên vẫn muốn đi Thái Hưng, có chút trách cứ nhìn về phía Trịnh Luân. Trịnh Luân lại nhìn mà như không thấy, chỉ mở bản đồ hành quân trên bàn ra, gọi Thần Niên đến xem. Thuận Bình thấy thế, thật sự không kìm nén nổi nữa, đành phải tự mình cất tiếng gọi Thần Niên: “Vương phi…”.

Lối xưng hô này vừa ra khỏi miệng, Thuận Bình đã thấy không ổn, vội sửa lại: “Tạ đại đương gia, vương gia đặc biệt lệnh cho tiểu nhân đến chính là để cản cô lại, không muốn để cô đi Thái Hưng. Người nói, việc Thái Hưng đã có người xử lý, xin đại đương gia yên tâm”.

“Thay ta cảm ơn ý tốt của vương gia nhà ngươi.” Thần Niên ngắt lời Thuận Bình, hờ hững nói, “Nhưng Tạ Thần Niên ta là thủ lĩnh nghĩa quân, không thể không đi Thái Hưng”.

Nàng nói xong câu này liền không để ý đến Thuận Bình nữa, chỉ thảo luận với Trịnh Luân con đường nào có thể nhanh chóng đi đến Thái Hưng. Hai người nhỏ giọng thảo luận một lát, Thần Niên cáo từ Trịnh Luân, về

https://thuviensach.vn

nghĩa quân an bài việc hành quân, Trịnh Luân cũng lệnh cho thân vệ đi gọi mấy tướng lĩnh tâm phúc trong quân đến.

Thuận Bình giờ mới tìm được cơ hội nói chuyện với Trịnh Luân, hạ giọng cả giận nói: "Trịnh Luân ơi Trịnh Luân, huynh có ý gì? Trong mắt huynh có còn vương gia không? Người niệm tình cũ nên mới khoan dung cho huynh lần nữa, nhưng huynh lại làm gì hả?".

Trịnh Luân giương mắt bình thản nhìn y, hỏi: "Ta làm gì hả?".

"Huynh làm gì à?" Thuận Bình tức đến cười nhạt ha ha, chất vấn, "Huynh nói huynh làm cái gì hả? Huynh đừng tưởng không ai biết tâm tư của huynh, không phải huynh muốn bảo vương phi làm Tạ Thần Niên sao? Nhưng huynh biết mà! Cô ấy đã không còn là Tạ Thần Niên nữa rồi, cô ấy là Vân Tây vương phi, cô ấy đã sinh con cho vương gia, người ta là một nhà ba người. Người ngoài như huynh dính vào làm gì?".

Trịnh Luân im lặng nghe Thuận Bình nói xong, nhìn y một lát, chợt nói: "Ta thích cô ấy".

Thuận Bình nghe thế sững sờ một chút, Trịnh Luân đã nói tiếp: "Đúng thế, ta thích Tạ Thần Niên, ta cũng thật sự hi vọng cô ấy có thể mãi là Tạ Thần Niên, nhưng ta không cản cô ấy đi Thái Hưng, không phải vì thế mà là vì không ngăn cản được. Tính khí cô ấy như vậy, cho dù giờ ta cản được, đuổi cô ấy và nghĩa quân về thì cô ấy cũng một mình đi Thái Hưng".

Thuận Bình không ngờ Trịnh Luân sẽ nói thế, nhất thời lại ngây người, không biết nên phản ứng thế nào.

"Nếu là như thế, chẳng thà để cô ấy ở trong quân, tốt xấu gì ta còn có thể chăm sóc cô ấy phần nào." Trịnh Luân nhìn Thuận Bình, trầm giọng nói, "Thuận Bình, chúng ta làm huynh đệ hai mươi mấy năm, đệ phải biết, ta còn chưa ti tiện đến mức lấy tính mạng cô ấy ra để thỏa mãn ham muốn cá

https://thuviensach.vn

nhân của ta, chính là vì ta thích cô ấy, nên ta sẽ không làm thế. Đệ về chuyển lời cho vương gia, nếu cô ấy là Vân Tây vương phi, ta tuyệt không dám có ý nghĩ khác với cô ấy. Nhưng nếu cô ấy muốn làm Tạ Thần Niên, xin vương gia hãy cho Trịnh Luân có người con gái mình thích".

Thuận Bình kinh sợ đến mức nín bật hồi lâu, cuối cùng chỉ thì thào: "Trịnh Luân, huynh điên thật rồi".

Trịnh Luân cười tự giễu, nhưng không nói gì. Hắn cũng không biết mình thích nàng từ bao giờ, thỉnh thoảng ban đêm khó ngủ, liền cảm nhận lại những lần nàng và hắn gặp gỡ nhau thật kĩ. Chẳng hay tình nở khi nao, đến khi choàng tỉnh đã vào tình thâm.

Thuận Bình cũng không biết có thể nói gì với Trịnh Luân, y yên lặng đứng đó một lát, thở dài thườn thượt rồi xoay người ra khỏi trướng. Bên ngoài trời đã tối, Thuận Bình tìm một nơi đầu gió đứng một lúc, tâm tình mới dần lắng xuống, ngẫm nghĩ rồi nói với hộ vệ phía sau: "Đi, chúng ta đến chỗ nghĩa quân nhìn một cái".

Nơi trú quân của nghĩa quân không ở cùng một chỗ với doanh trại của binh mã Trịnh Luân, Thuận Bình đi một hồi mới đến nơi, vừa khéo đụng mặt Đại Ngốc dẫn người đi tuần doanh, nghe y nói đến tìm Thần Niên bèn tự mình dẫn y đến. Thần Niên đang ngồi ngây người một mình trong trướng, thấy Đại Ngốc đưa Thuận Bình vào, nhất thời chưa lên tiếng vội, chỉ trầm mặc nhìn Thuận Bình.

Thuận Bình cười ha ha, tiến lại gần nói vài câu tào lao với Thần Niên, lại lấy một bức tranh được vẽ tỉ mỉ trong ngực ra, nói: "Không biết tiểu quận chúa trông thế nào, vương gia mỗi lúc rỗi rãi lại vẽ vài nét, lâu ngày, vậy mà lại thành ra cả xấp. Lần này tiểu nhân đến, lén lấy vài bức, cô coi thử xem có giống không?".

https://thuviensach.vn

Y nói xong, không đợi Thần Niên trả lời đã trải bức vẽ đặt trước mặt Thần Niên.

Thần Niên vô thức cúi đầu, nhất thời giật mình. Bức tranh vẽ hai mẹ con đang chơi đùa. Người mẹ còn trẻ, rõ ràng chính là nàng. Có điều đứa bé tập tễnh học bước lại không giống Tiểu Bảo lắm, trái lại có vài phần giống khuôn mặt tròn tròn của nàng lúc thiếu niên hơn.

Thuận Bình một mực cẩn thận quan sát vẻ mặt của Thần Niên, thấy nàng ngớ ra, bèn thở dài một tiếng, nói nhỏ: "Vương gia mỗi lần vẽ xong một bức cũng đều nhìn tranh xuất thần".

Thần Niên lại bị câu này của y làm cho hoàn hồn, mỉm cười nói: "Kỹ thuật vẽ tranh của vương gia nhà ngươi không tốt, khó tránh tranh không giống. Nhưng cũng không sao, cứ tìm vài người thật chiếu theo rồi vẽ vào tranh, cũng sẽ quen tay hay việc thôi".

Thuận Bình không ngờ Thần Niên sẽ nói thế, nhạt nhẽo cười với nàng, đang nghĩ ngợi tìm chuyện gì để thay Phong Quân Dương tỏ rõ nỗi lòng thì chợt nghe Thần Niên hỏi tiếp: "Thuận Bình tổng quản tối muộn đến chỗ ta, có việc gì quan trọng sao?".

Thuận Bình có thể có việc gì quan trọng chứ, nghe thế bất giác nghẹn họng.

Thần Niên nhìn y một cái, nói: "Sáng sớm mai đại quân phải hành quân gấp, trong quân ta còn nhiều việc phải xử lý, nếu Thuận Bình tổng quản đến tìm ta để thưởng tranh, thứ cho ta lúc này thật sự không có thời gian, mong ngươi hãy về cho". Nàng nói xong bèn làm tư thế tiễn khách rồi khách khí bảo Thuận Bình, "Hộ vệ mang bên cạnh có nhiều không? Hay là ta bảo Đại Ngốc đưa ngươi về?".

https://thuviensach.vn

“Tạ đại đương gia…” Thuận Bình còn chưa nói xong, Thần Niên đã gọi Đại Ngốc vào nhanh, dặn y tiễn Thuận Bình về. Ngó thấy Đại Ngốc thân như tháp sắt đi đến chỗ mình, Thuận Bình không thể làm gì khác, đành xoay người ra ngoài, lúc sắp ra khỏi cửa lại ngoái đầu hỏi Thần Niên, “Ngày mai tiểu nhân phải về rồi, cô có muốn chuyển lời gì tới vương gia không?”.

Thần Niên lắc đầu, lãnh đạm nói: “Không có”.

Thuận Bình giờ mới hết hi vọng, dẫn hộ vệ về, sáng sớm hôm sau liền rời khỏi đại doanh của Trịnh Luân. Đại quân của Trịnh Luân và nghĩa quân cũng sớm nhổ trại, tránh né khu vực đồi núi trong địa giới Tương Châu, họ chạy đến thành nhỏ Quảng Nguyên trước, xuyên qua khu Đông của Dự Châu mà đi, một mạch qua Khúc Vinh, Hồng Thành, Phụ Phong, hối hả chạy đến Thái Hưng.

Nơi xa ngàn dặm, đại quân của Phong Quân Dương đã tới Dự Châu từ sớm. Binh mã của Tiên Thị hiển nhiên đã được lời dặn dò của Bộ Lục Cô Kiêu trước đó, giữ vững không ra, lại thêm thành Dự Châu tường cao vách dày, đại quân của Phong Quân Dương tấn công ồ ạt mấy ngày vẫn không thể chiếm được thành Dự Châu.

Thái Hưng đã mất, sau khi Thác Bạt Nghiêu nhận được tin ắt sẽ dẫn binh xuôi Nam, đến lúc đó nếu còn không đoạt được Dự Châu, đại quân của Phong Quân Dương sẽ phải đối mặt với họa trước sau đều có địch. Tình thế đã cực kì gay go, đến cả Hàn Hoa cũng bất giác lộ ra vẻ lo lắng trong mắt, Phong Quân Dương lại vẫn ung dung, nói: “Việc đã đến nước này, xấu nhất là đánh một trận tử chiến với Thác Bạt Nghiêu thôi, chưa chắc đã không thể thắng gã”.

Hàn Hoa lại nói: “Thác Bạt Nghiêu muốn xuôi Nam, nhất định sẽ không an tâm để lại ải Tĩnh Dương cho Trương gia, e là sẽ dùng Trương Hoài Mân

https://thuviensach.vn

làm tiên phong, Trương gia sống lâu ở Ích Châu, đấu với lão, không nói đến những cái khác, nhưng đã mất địa lợi trước rồi".

Phong Quân Dương nghe thế cười nhạt: "Đó chẳng qua là dự tính xấu nhất thôi, tất nhiên vẫn phải dốc sức đoạt lại Dự Châu. Bộ Lục Cô Kiêu đã dẫn binh đến Thái Hưng, binh lực trong thành Dự Châu nhất định không đủ, nếu như có thể đánh bất thình lình tập kích bất ngờ, chưa chắc đã không thâu tóm được Dự Châu".

Hôm sau, lúc đại quân công thành lần nữa, Phong Quân Dương tự mình đi một vòng quanh thành Dự Châu, quay lại nói với Hàn Hoa: "Nghĩ cách giành được sự trợ giúp của dân chúng trong thành, binh lực trong thành dẫn họ đến một chỗ khác. Đến lúc đó tiếp tục tấn công bên cửa thành còn lại, Dự Châu có thể phá".

Nhưng Hàn Hoa lại rầu rĩ, nói: "Tin tức trong thành và ngoài thành giờ không thông, sao có thể chỉ huy dân chúng trong thành? Hơn nữa, cho dù tin tức có thông, cũng phải âm thầm liên hệ với dân chúng, việc này liên quan đến sinh tử, người dân chưa chắc đã dám đứng ra phối hợp".

"Bất kể họ có dám hay không, chỉ cần người Tiên Thị tưởng họ dám là đủ rồi." Phong Quân Dương nói nhỏ.

Ban đêm cùng ngày, phía Nam thành Dự Châu treo rất nhiều đèn Khổng Minh, bị gió Nam thổi, từ từ bay qua tường thành Dự Châu vào thành. Binh Tiên Thị đóng trong thành và dân chúng trong thành đều thấy kinh ngạc, có kẻ tinh mắt, chỉ lên vô số những chiếc đèn sáng trên nền trời đêm, kêu lên: "Xem kìa, trên đèn có chữ!".

Trên mỗi chiếc đèn đều dùng mực đậm viết chữ to, giống nhau y hệt, liên tiếp chỉ là một câu: "Trong ứng ngoài hợp, từ cửa Bắc vào".

https://thuviensach.vn

Người Tiên Thị vừa mới hiểu ra những chiếc đèn này dùng để đưa tin thì ngoài cửa thành Bắc đã vang lên tiếng giết rầm trời, đại quân Phong Quân Dương thừa lúc đêm khuya công thành, hiển nhiên là giống như trên đèn viết, muốn trong ứng ngoài hợp với dân trong thành, phá cửa thành Bắc. Tướng lĩnh Tiên Thị trong cơn hoảng loạn, không kịp phân biệt rõ ràng, vội điều lực lượng hùng hậu đến giữ cửa thành Bắc, không ngờ nơi đó lại chỉ là giả vờ tiến công, quân tinh nhuệ thật sự của người Hạ lại ẩn núp ở cửa thành Nam.

Đợi khi cửa thành Nam báo nguy, Tiên Thị muốn quay về cứu đã không kịp. Đại quân Phong Quân Dương tiến vào từ thành Nam, dùng khí thế nhanh như sét đánh chiếm được thành Dự Châu.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, lúc Thuận Bình dẫn người vội vàng chạy đến thì Phong Quân Dương đã vào chiếm phủ thủ thành Dự Châu.

Phong Quân Dương đang nghị sự với chư tướng trong đại sảnh, Thuận Bình không dám quấy rầy, chờ một mạch đến khi quân nghị giải tán mới đi vào bẩm lại tỉ mỉ tình hình lần gặp Thần Niên này. Phong Quân Dương nghe xong trầm mặc hồi lâu, sau đó sai người mời Hàn Hoa đến, nói: “Thác Bạt Nghiêu tạm thời chưa đến ngay được, ta phải đi mấy hôm, việc trong quân, tiên sinh phải hao tổn tâm trí nhiều rồi”.

Hàn Hoa cả kinh, mắt nhìn thấy Thuận Bình buông tay đứng im trong phòng, lập tức hiểu ra Phong Quân Dương muốn đi làm gì, vội khuyên: “Vương gia giờ phải lấy nghiệp lớn làm trọng, sao có thể tùy hứng làm bậy vì nhi nữ tình trường?”.

Phong Quân Dương nhếch miệng, mỉm cười nói: “Tiên sinh yên tâm, trong lòng ta có tính toán”.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều ngày hôm đó, Phong Quân Dương chỉ mang bên mình Thuận Bình và hơn chục thân vệ khác, lặng lẽ ra khỏi thành Dự Châu, đi về hướng Đông Nam. Ra khỏi thành rồi, Thuận Bình vẫn không nhịn được khuyên nhủ: "Vương gia, theo tiểu nhân thấy, vương phi đã quyết ý muốn đi Thái Hưng rồi, trừ phi người khống chế được cô ấy, cưỡng ép đưa về, bằng không đi cũng uổng công".

Phong Quân Dương lãnh đạm liếc y một cái, không nói lấy một lời, đánh ngựa vút đi. Thuận Bình hết cách, đành phải đuổi theo phía sau. Bởi Thuận Bình biết lộ trình hành quân của Trịnh Luân, tính toán sơ bộ đã biết hiện họ đại khái tới đâu rồi, mọi người ra roi thúc ngựa, đi đường tắt đến chặn Trịnh Luân, đến sáng ngày thứ tư thì tìm được tung tích của đại quân Trịnh Luân.

Thuận Bình tiến lên xin chỉ thị của Phong Quân Dương, nói: "Vương gia, chúng ta đi thẳng vào trong quân tìm Trịnh Luân hay là lệnh cho hắn đến gặp người?".

Đại quân vẫn đang trên đường hành quân, nếu tìm đến trực tiếp không khỏi gây chú ý quá mức, Phong Quân Dương ngẫm nghĩ, chỉ vào một rừng cây xa xa, hạ lệnh: "Đi vào đó chờ trước đã, chờ trời tối bọn hắn hạ trại rồi lại đến".

Ai nấy nghe lệnh chàng, giục ngựa vào rừng cây, mãi đến khi trời tối mịt mới đi ra, đi về phía Nam hơn hai mươi dặm nữa liền gặp quân doanh liên miên trập trùng. Thuận Bình trước đó từng ở trong quân Trịnh Luân mấy ngày, rất quen thuộc với bố trí nơi đóng quân, giới thiệu: "Đây là nơi trú quân của Trịnh Luân, nghĩa quân do vương phi dẫn dắt thuộc loại hậu quân, có chỗ đóng quân khác". Y cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của Phong Quân Dương rồi bổ sung, "Nếu không có việc gì quan trọng, vương phi chỉ ở trong doanh của mình, rất hiếm khi vào trong quân".

Trên mặt Phong Quân Dương không nhìn ra hỉ nộ, lặng lẽ ngồi trên ngựa một lát rồi thúc nhẹ chân vào bụng ngựa, nói: "Đi, đến đại trướng chủ soái".

https://thuviensach.vn

Thuận Bình giục ngựa theo sau, lòng âm thầm cầu khấn Thần Niên giờ này nhất thiết không được ở trong doanh của Trịnh Luân, bằng không thì nhất định sẽ làm Phong Quân Dương ghen. Có lẽ ông trời nghe thấy lời cầu khẩn của Thuận Bình nên hôm nay Thần Niên thực sự không ở chỗ Trịnh Luân.

Trong quân doanh nghĩa quân, Thần Niên mới đi tuần nơi đóng quân một vòng vừa trở về trướng thì có lính liên lạc của Trịnh Luân đến đưa tin, mời nàng đến đại trướng trong quân. Thần Niên nhất thời không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho là Trịnh Luân tìm nàng bàn bạc việc quân, tự mình theo lính liên lạc đến chỗ chủ soái, chờ khi bước vào đại trướng, nhác ngó thấy Phong Quân Dương ở trong, bất giác ngẩn ra.

Phong Quân Dương vừa khéo cũng ngước lên nhìn nàng, ánh mắt dừng lại nơi khuôn mặt nàng chợt đông lại, thiên ngôn vạn ngữ nhất thời đều nghẹn trong cuống họng, không thốt nên nửa câu. Đây là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau từ sau việc ở Thịnh Đô. Mới chỉ hơn hai năm ngắn ngủi mà dường như đã trải qua vô số đận xuân thu, lâu dài đến mức làm con người ta tuyệt vọng.

Một lúc sau, chàng mới cụp mắt xuống, hờ hững nói: “Vào ngồi xuống đi, ta có việc thương lượng với nàng”.

Trước đại trướng cũng không có ai khác, Phong Quân Dương cũng ăn vận gọn gàng, Thần Niên chỉ nghĩ sơ sơ đã đoán được ý đồ đến đây của chàng, tiến lên ngồi xuống đối diện chàng, trầm giọng hỏi: “Chàng đến đây vì ta?”.

“Không phải.” Phong Quân Dương chậm rãi lắc đầu, “Vì Tiểu Bảo, và cũng vì… chính ta nữa”.

https://thuviensach.vn

Chàng xưa này đều biết chỗ mềm yếu nhất trong lòng nàng, Thần Niên nghe thế xót xa trong lòng, vô thức nín thở, một lát sau, chờ cơn đau qua đi mới dám nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: “Khâu Mục Lăng Việt là nghĩa phụ của ta, ông nuôi ta mười sáu năm, ta không thể bảo mình không quan tâm”.

Phong Quân Dương lặng lẽ nhìn nàng, nhưng lại hỏi: “Nàng đi Thái Hưng có ích gì? Nàng có thể khuyên được Khâu Mục Lăng Việt bỏ qua ân oán, dẫn binh rời khỏi Thái Hưng không?”.

“Không thể.” Thần Niên đáp.

Phong Quân Dương lại hỏi: “Có thể vì đại nghĩa quên tình thân, chém ông ta ngay tại trận không?”.

Thần Niên mím môi, một lúc sau mới chậm rãi mở ra, nói: “Không thể”.

Phong Quân Dương giận đến bật cười: “Không khuyên được ông ta, không giết được ông ta, vậy vì sao nàng còn muốn đi Thái Hưng? Là muốn chết dưới đao ông ta, để thức tỉnh ông ta, để ông ta buông đồ đao xuống, cải tà quy chính?”.

Thần Niên nhìn thẳng vào chàng, nhưng lại không chịu trả lời.

Phản ứng này của nàng rốt cuộc chọc tức Phong Quân Dương, chàng tiến lên túm lấy tay nàng, nhấc nàng lên khỏi ghế, ghé sát vào nàng, lạnh lùng nói: “Tạ Thần Niên, ta có lỗi với nàng, nên bất kể nàng đối xử với ta ra sao, ta cũng cam tâm tình nguyện chịu đựng. Nàng nói không muốn gặp ta, ta không gặp nàng. Nàng nói không muốn con nhận ta, ta không nhận con. Nàng nói sao thì là thế ấy, ta đều thuận theo nàng. Ta không oán trách, cũng không có tư cách oán trách, tất cả mọi chuyện đều do ta gây nên, ta đáng kiếp. Nhưng con thì sao? Tiểu Bảo thì sao? Con từng có lỗi với nàng ư? Nàng sinh con ra là để con cũng giống như nàng, mất mẹ từ nhỏ, lớn khôn

https://thuviensach.vn

trong núi rừng cùng một lão đạo sĩ hỉ nộ vô thường sao? Nếu là như vậy, cớ gì nàng còn sinh con bé ra?”.

Câu nào câu nấy đâm thẳng vào tim, sắc mặt Thần Niên ngay tức khắc trở nên trắng bệch, chỉ đôi mắt là càng lúc càng tối đen, như miệng giếng cạn không trông thấy đáy, lộ ra sự đau thương vô tận. Nàng nhìn chằm chằm vào Phong Quân Dương, cánh môi hơi run rẩy, rõ ràng là có lời muốn nói nhưng lại không nói nổi thành tiếng.

Vừa nói hết lời, Phong Quân Dương liền hối hận, giờ thấy Thần Niên như thế, trong lòng càng cảm thấy bi ai. Chàng lao nhanh mấy ngày bởi vì muốn gặp mặt nàng, mong sao có thể khuyên nàng quay đầu lại, cớ sao lại có thể nói ra những câu tổn thương nàng như thế?

Phong Quân Dương chợt thấy suy sụp, chàng vô lực thả lỏng tay ra, một lúc sau mới chua chát nói: “Thần Niên, đừng đi Thái Hưng. Trở về trong núi sống yên lành với Tiểu Bảo đi. Chỉ cần nàng sống vui vẻ, cho dù gả cho người khác cũng không sao. Lần này ta nói lời giữ lấy lời, tuyệt không ngăn cản nàng”.

Chàng từng lừa nàng vô số lần, nhưng giờ khắc này, lời chàng nói lại xuất phát từ tận đáy lòng.

Đau đớn và lửa giận trong lòng Thần Niên cũng dần nguôi đi, nàng hơi hếch cằm lên nhìn Phong Quân Dương, đột nhiên nhẹ giọng hỏi chàng: “Phong Quân Dương, giờ chàng còn có yêu ta như trước không? Có thể vì ta mà không màng sống chết không?”.

Phong Quân Dương nhìn nàng chăm chăm, không đáp mà hỏi lại: “Nàng nói gì? Thần Niên”. Chàng nắm chặt tay nàng đặt vào tay mình, hỏi lại, “Nàng nói gì? Tạ Thần Niên”.

https://thuviensach.vn

Tuy chỉ là một câu hỏi vô cùng đơn giản nhưng dù là người tâm địa sắt đá nghe thấy cũng bất giác mềm lòng. Thần Niên thấy sống mũi cay cay, rũ mắt lặng đi một lát rồi mới có thể khống chế được cảm xúc của mình, nàng chậm rãi rút tay về, hỏi Phong Quân Dương: "Nếu giờ ta yêu cầu chàng bỏ lại tất cả, theo ta về núi ẩn cư, chàng có bằng lòng không?".

Phong Quân Dương ngẩn ra, môi nở nụ cười khổ sở, nói: "Thần Niên, nàng lại đang làm bừa quấy nhiễu".

Thần Niên không để ý, chỉ truy hỏi: "Vì sao chàng không chịu? Là vì không bỏ nổi dã tâm, hay là vì sợ không có quyền thế, khó giữ được mạng?".

Khóe miệng Phong Quân Dương dần thả ngang, đáp: "Thần Niên, Phong Quân Dương xưa nay không sợ chết".

"Vậy tại sao?" Thần Niên hỏi.

Nàng hỏi nghiêm túc như thế, vẻ mặt Phong Quân Dương cũng hết sức trang nghiêm, nghiêm nghị đáp: "Thần Niên, dù nàng có tin hay không, từ lần đầu tiên ta nói thích nàng, tấm lòng ta dành cho nàng đều chưa từng thay đổi. Nhưng, ta không thể bỏ lại tất cả chỉ vì nàng, phía trước có dã tâm, có người nhà hi sinh vì ta, có thuộc hạ trung thành theo ta. Mà hiện giờ, còn có cả bách tính giang sơn. Ta không thể nhìn non sông này bị gót sắt ngoại tộc giày xẻo, ngàn vạn lê dân chịu bao đau khổ".

Những lời này đều nên dằn xuống đáy lòng, nhưng chàng lại quang minh chính đại nói với nàng, Phong Quân Dương đột nhiên cảm thấy gánh nặng trong lòng như được giải tỏa, đúng, chàng yêu nàng, nhưng chàng không thể vì yêu nàng mà vứt bỏ tất thảy. "Thần Niên, ta có thể chết vì nàng, nhưng ta lại không thể chỉ sống vì nàng. Bất kể là quá khứ, hiện tại hay tương lai."

https://thuviensach.vn

Thần Niên im lặng nhìn chàng hồi lâu, rủ mắt xuống, nói nhỏ: “Ta tin, lời chàng nói ta đều tin. Lúc ta thấy quân lệnh chàng đưa cho Trịnh Luân, biết chàng muốn bỏ Giang Nam mà cứu Giang Bắc, trong lòng ta...”. Nói được nửa chừng, nàng chợt dừng lại, ngước mắt lên nhìn Phong Quân Dương, nhưng lại hỏi, “Chàng có trách nhiệm của chàng, chàng không thể bỏ lại tất cả trách nhiệm này, cùng ta vào núi ẩn cư, ta nói có đúng không?”.

Phong Quân Dương bặm môi, đáp: “Đúng”.

“Nhưng ta cũng có trách nhiệm của ta. Phong Quân Dương, ta cũng có trách nhiệm cần gánh vác.” Giọng Thần Niên không to, song lại toát ra vẻ kiên cường và kiên trì, “Chàng nói chàng xưa nay không sợ chết, nhưng ta sợ, ta chưa bao giờ sợ chết như bây giờ. Tiểu tứ gia của Thanh Phong trại ấu trĩ bạo gan, nàng không sợ chết. Hạ Vân Sơ của thành Thái Hưng mất hết hi vọng, nàng cũng không sợ chết. Nhưng ta của hiện tại lại sợ. Ta muốn sống, muốn ở bên Tiểu Bảo, bảo vệ con, che chở con, nhìn con lớn khôn từng ngày, lấy chồng sinh con. Nhưng, điều đó không thể trở thành cái cớ để ta trốn tránh trách nhiệm”.

Mỗi một câu nàng nói tựa mũi kim đâm vào lòng chàng, đau thấu tim gan, dài mãi khôn khuây. Phong Quân Dương cầm lòng không đặng vươn tay vuốt tóc nàng: “Thần Niên, lui về phía sau một bước, chỉ lo cho mình không được sao? Nàng là nữ tử, không cần gánh vác những trách nhiệm đó, không ai trách nàng cả”.

“Đúng thế.” Thần Niên thở dài khe khẽ, “Lui về phía sau một bước thật dễ dàng. Lui về phía sau một bước, có thể trở về trong núi trông nom Tiểu Bảo, không màng thế sự. Lui về phía sau một bước, có thể trở lại bên chàng, yên hưởng vinh hoa. Thậm chí, còn có thể lui về thêm một bước nữa, trốn trong hậu viện của chàng, không dính gió sương, không lo cơm áo”.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần muốn rút lui, nàng luôn có thể tìm được một lý do cho sự ích kỉ và yếu đuối của mình. Bởi có Tiểu Bảo, nên có thể lựa chọn bo bo giữ mình, không để ý đến sống chết của bất cứ kẻ nào. Bởi nàng yêu Phong Quân Dương, nên nàng có thể không có nguyên tắc, không phân thiện ác, không từ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Bởi Phong Quân Dương yêu nàng sâu sắc, nàng có thể không cần tôn nghiêm, nhân nhượng vì toàn cục, tình nguyện làm một cơ thiếp chàng sủng ái.

Lùi lại một bước rất dễ dàng, mà tiến lên một bước lại khó khăn đến thế, nàng sẽ mơ màng, sẽ do dự, sẽ khiếp đảm, sẽ mệt mỏi, sẽ tổn thương, sẽ đau đớn...

Đôi mắt nàng dần trở nên trong trẻo, tựa như ngọc đen vừa mới giũa mài, thấu suốt mà long lanh, dưới ánh nến tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt, "Nhưng, con người sao có thể luôn lui về phía sau? Vì điều gì? Chỉ vì để sống ư? Vậy sống để làm gì?".

Phong Quân Dương không đáp, chỉ mím môi nhìn nàng.

Thần Niên tự giễu nói: "Bởi sự ích kỉ và yếu đuối của ta, ta đã mất đi rất nhiều người, Thanh Phong trại, Tiểu Liễu, Tiểu Thất... Giờ đây, ta không muốn vứt bỏ cả nghĩa phụ nữa. Ta không thể bỏ ông lại không để ý, không thể nhìn ông tiếp tục sai lầm, nhìn ông giết người vô tội, nhìn ông cuối cùng cũng có ngày chết bất đắc kì tử. Phong Quân Dương, ta không thể trơ mắt đứng nhìn, hoặc trốn đến một nơi không nhìn thấy xem như việc này không xảy ra".

"Nên nhất định phải đi Thái Hưng đúng không? Ta thay nàng đi, Thần Niên, ta thay nàng đi Thái Hưng, được không? Nàng theo Trịnh Luân đi thủ Dự Châu, ta đi Thái Hưng." Phong Quân Dương trầm giọng nói.

Thần Niên đứng đó không nhúc nhích, lặng lẽ một lát, rồi lại đột ngột nhếch miệng cười với chàng, nói: "Không được".

https://thuviensach.vn

Nàng không thể nhìn chàng và nghĩa phụ giao đấu chốn sa trường, nàng không thể, nàng thà mình đấu với nghĩa phụ cũng không muốn người kia là Phong Quân Dương.

Cách đại trướng chủ soái không xa, Trịnh Luân và Thuận Bình ngồi trên chiếu, đều im lặng. Thuận Bình ngẩng đầu nhìn về phía đại trướng, thấy bên kia không có động tĩnh gì khác lạ, không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, vừa định cảm thán vài câu rồi lại nhìn đến Trịnh Luân bên cạnh, đành phải cố nén xuống.

Một lát sau, đại trướng bên kia cuối cùng cũng có động tĩnh, Thuận Bình ngẩng đầu lên, thấy Thần Niên đi từ trong trướng ra, vội đứng dậy chạy tới. Thần Niên liếc nhìn Thuận Bình một cái, ánh mắt lại rơi xuống người Trịnh Luân đi theo sau y, khẽ cung tay với cả hai, xem như là chào hỏi rồi quay người bỏ đi. Nhìn tình hình như thế, Thuận Bình bất giác há hốc mồm, thì thào: "Vương gia đã đích thân đến mà còn không khuyên được cô ấy về? Lòng dạ cô ấy bằng sắt bằng đá sao?".

Trịnh Luân nghe thế, tâm tư vô cùng lộn xộn, ngay cả bản thân nhất thời cũng không hiểu rõ. Hắn đứng ngoài cửa trướng chốc lát rồi cất bước vào trong, hành lễ nhà binh với Phong Quân Dương, hô: "Vương gia".

Phong Quân Dương thần sắc lãnh đạm ngồi sau bàn, không mảy may nhắc đến tình cảm Trịnh Luân dành cho Thần Niên, đã không chất vấn thì sẽ không chỉ trích, chỉ khẽ gật đầu, ra lệnh: "Triệu tập chúng tướng, ta có việc muốn nói".

Chừng uống cạn một tuần trà, chủ tướng các quân liền tới tấp đi tới, Phong Quân Dương bàn bạc chiến sự Thái Hưng với các chư tướng xong, dẫn Thuận Bình đi ngay trong đêm. Trước lúc đi, chàng gọi Trịnh Luân đến trước ngựa, không dặn dò gì, chỉ thờ ơ quan sát hắn.

https://thuviensach.vn

Ban đầu Trịnh Luân còn có thể giữ bình tĩnh, càng về sau, rốt cuộc cũng không chịu nổi sự tĩnh mịch này nữa, cung kính hỏi: "Vương gia có gì căn dặn?".

Phong Quân Dương cúi người từ trên lưng ngựa, ghé lại sát bên tai Trịnh Luân, thấp giọng gằn từng chữ: "Ngươi đã thích nàng, vậy hãy dùng tính mạng bảo vệ nàng, nàng sống thì ngươi sống, nàng bị thương thì ngươi chết".

Trịnh Luân chợt cứng đờ người, chưa kịp phản ứng thì Phong Quân Dương đã mỉm cười, giơ roi bỏ đi.

Giữa tháng Sáu, quân của Trịnh Luân cuối cùng cũng tới ngoài thành Thái Hưng, mà trước đó, thủy quân Hạ gia cũng đã quay về. Vì mối thù diệt môn, Hạ Trạch đích thân dẫn đại quân lên bờ công thành, lại bị khinh kỵ binh của Khâu Mục Lăng Việt tập kích, tổn thất nặng nề, rơi vào đường cùng đành phải lui về thủy trại Phụ Bình bên bờ Nam sông Uyển.

Trịnh Luân dẫn quân dựng lều hạ trại ở phía Đông Thái Hưng, cùng đêm hôm đó, sứ giả của thủy quân Hạ gia liền đến, ra lại là đương gia hiện nay của họ Hạ - Hạ Trạch. Trịnh Luân cũng không bất ngờ với việc Hạ Trạch đến, vừa gặp mặt lại bị mái tóc bạc của gã làm cho kinh ngạc, không khỏi nhìn Hạ Trạch thêm một cái rồi mới dời tầm mắt.

Hạ Trạch đã quen với tình cảnh đó, chỉ cười ảm đạm, đi thẳng vào vấn đề: "Thành Thái Hưng bị phá, cả nhà họ Hạ bị tàn sát, Hạ Trạch sống cho qua ngày chỉ vì báo thù rửa hận, hoàn toàn không còn lòng tranh quyền đoạt thế nữa. Giờ thủy quân Hạ gia còn hơn tám vạn, đều nghe hiệu lệnh của huynh, chỉ cần có thể đoạt lại được Thái Hưng, để ta tự tay đâm Khâu Mục Lăng Việt."

Trịnh Luân đã biết Hạ gia muốn đi tập kích Nghi Bình từ sớm, nên mới bị Khâu Mục Lăng Việt thừa cơ công phá Thái Hưng, hắn tất nhiên là xem

https://thuviensach.vn

thường hành động đó của nhà họ Hạ, chỉ vì trước đó đã được Phong Quân Dương dặn dò, phải liên thủ với Hạ Trạch đoạt lại Thái Hưng mới không thể không dằn xuống sự khinh bỉ trong lòng, nói với Hạ Trạch: "Vương gia trước đó đã có căn dặn, nhân mã Bắc Mạc cướp bóc đủ rồi, sẽ không tử thủ tòa không thành Thái Hưng này nữa, chỉ cần thả lỏng con đường phía Tây Thái Hưng, mười vạn quân Thát tử Bắc Mạc có thể đi. Bởi thế ta sẽ tấn công hai sườn Đông, Bắc, còn phía Nam, phải xem Hạ tướng quân rồi".

Hạ Trạch chậm rãi gật đầu: "Không thành vấn đề".

Trịnh Luân lại nói: "Bởi quân ta đi một mạch đến đây, không mang quân nhu lương thảo gì cả, việc này cũng phải do Hạ tướng quân giải quyết".

Hạ Trạch đồng ý, nói tiếp: "Lương thảo không thành vấn đề, những cái khác, ta đã sai người ở Giang Nam chế tạo gấp khí giới công thành rồi, đến lúc dùng thuyền vận chuyển sang sông là được".

Trịnh Luân nhắc nhở: "Phải đề phòng đội nhân mã nhỏ của Tiên Thị vượt sông đánh lén".

Hạ Trạch là lão tướng, tất nhiên là hiểu điều này, nghe thế gật đầu rồi bàn bạc một phen chiến sự với Trịnh Luân, ấn định xong phương thức liên lạc liền toan quay về thủy trại Phụ Binh. Trịnh Luân đưa gã ra, đi chưa được mấy bước, vừa lúc gặp Thần Niên đến đây, đụng đầu chạm mặt với Hạ Trạch.

Hạ Trạch sớm biết chuyện Thần Niên lĩnh nghĩa quân theo Trịnh Luân Tây tiến, giờ gặp lại Thần Niên ở đây, tâm tình nhất thời hơi phức tạp, vô thức sờ sờ cánh tay bị nàng phế bỏ. Một kiếm của nàng ở Thịnh Đô đâm nát bấy xương quai xanh của gã. Sau khi quay về Thái Hưng, dù đã được Bạch Chương nối xương lại từ đầu, nhưng cũng chẳng thể nào xoay chuyển tình hình, cánh tay kia thật sự không dùng được sức, không khác chi tàn phế.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nhìn lướt qua cánh tay Hạ Trạch, lại thấy bội kiếm bên hông gã đổi sang bên trái, đoán được cánh tay phải của gã hẳn đã bị phế. Nếu là người khác, có lẽ Thần Niên còn có vài phần áy náy, nhưng kẻ đó lại là Hạ Trạch, Thần Niên chỉ cảm thấy gã bị trừng phạt đúng tội. Nàng lạnh lùng nhìn Hạ Trạch, xuất phát từ sự tôn trọng với thân phận chủ tướng của Trịnh Luân, lách mình sang lề đường.

Hạ Trạch lại tưởng lầm thái độ Thần Niên mềm đi, lúc đi qua người nàng không khỏi dừng bước, nói nhỏ: "Trong thủy trại Phụ Bình có linh đường của thúc phụ, nếu cô có tiện thì sang đó thắp cho thúc phụ nén hương".

Thần Niên nghe thế giương mắt nhìn gã, thần sắc lãnh đạm, không chịu trả lời. Thấy nàng như thế, Hạ Trạch hơi sững ra, miễn cưỡng nhếch khóe miệng để lộ nụ cười cứng ngắc vô cùng. Trịnh Luân thấy Thần Niên đến tìm mình, đoán nàng có việc bèn đi đến gần, nói nhỏ với nàng: "Có chuyện gì sao?".

Thần Niên đáp: "Đột nhiên nhớ ra một chuyện, chờ ngươi về rồi nói sau".

Trịnh Luân giờ mới lại tiễn Hạ Trạch đi tiếp, lúc sắp đến cửa quân doanh thì có mấy kỵ sĩ lao như bay đến, vọt thẳng vào trong cửa doanh. Hiệu úy cửa doanh thấy thế vội dẫn người ngăn mấy người đó lại, quát to: "Các ngươi là ai?".

Hạ Trạch đã nhìn rõ người đến, vội nói: "Là người trong doanh ta".

Mấy tên kỵ sĩ kia đều bị binh gác công doanh bắt lại, tay dẫn đầu ngẩng đầu trông thấy Hạ Trạch, lập tức mừng rỡ, gấp gáp nói: "Tướng quân!".

Hạ Trạch tiến lên, hỏi: "Trong doanh xảy ra việc gì?".

https://thuviensach.vn

Nếu không phải là việc quan trọng, họ sẽ không đuổi đến trong quân Trịnh Luân, ngay cả nhờ người thông báo cũng không chờ được, tiến thẳng vào trong. Quả nhiên, chợt nghe người đó gấp giọng nói: "Không thấy Vân Sinh tiểu thư đâu?".

Hạ Trạch nghe thế biến sắc, hỏi: "Sao lại thế?".

Người nọ đáp: "Sáng hôm nay Vân Sinh tiểu thư từng đến tìm tướng quân, biết ngài đến đây bèn đi sang chỗ linh đường của đại tướng quân. Cô ấy nói muốn ở lại một mình túc trực bên linh cữu đại tướng quân, đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Mãi đến giữa trưa, họ mới phát hiện ra Vân Sinh mất tích".

Hạ Trạch cau mày, hỏi tiếp: "Tìm tất cả các nơi trong quân chưa?".

Người nọ đáp: "Tìm hết rồi, không thấy".

Trịnh Luân đứng cạnh nghe mà kinh hãi, thành Thái Hưng bị phá, hắn còn tưởng Vân Sinh cùng gặp nạn với Hạ gia, không ngờ Vân Sinh vẫn may mắn sống sót. Trịnh Luân chần chừ một lát, hỏi Hạ Trăn: "Vân Sinh tiểu thư ở trong quân ngươi?".

Ánh mắt Hạ Trăn thoáng ủ rũ, đáp: "Thành Thái Hưng bị phá, Hạ gia chỉ có sáu người là thân mẫu, chị em Vân Sinh và vợ con ta chạy thoát. Sau khi Vân Sinh đưa họ đến Vân Tây thì quay lại, vài ngày trước vừa mới vào thủy trại".

Lúc đó Vân Sinh dẫn mấy người mẫu thân Phong thị theo mật đạo chạy ra khỏi Thái Hưng, người Tiên Thị đuổi theo sau ráo riết, hộ vệ của Hạ gia lần lượt chết đi, cuối cùng chỉ còn lại ba hộ vệ. Mắt thấy truy binh sắp đến, Vân Sinh chớp thời cơ, lệnh cho ba hộ vệ dẫn những người khác đi trước, mình thì dẫn Mạc thị trèo đèo lội suối, chạy về phía trước.

https://thuviensach.vn

Mạc thị ngại mình liên lụy Vân Sinh, muốn tự sát giữ trinh tiết. Khi đó Vân Sinh đã giơ tay tát thị một cái, lạnh lùng quát: "Muốn chết, cũng phải chờ người Tiên Thị đuổi theo mới được chết, đến lúc đó muội tuyệt đối không cản tẩu".

Nói xong, nàng lại kéo Mạc thị đi về phía trước giành sự sống. Lúc thấy sắp bị người Tiên Thị đuổi đến thì may sao binh mã Vân Tây chạy tới đúng lúc mới cứu được hai người. Sau đó, nghe nói Hạ Trạch dẫn thủy quân Thái Hưng quay về, Vân Sinh liền phó thác người thân cho Vân Tây vương phủ, bản thân mình dẫn theo hộ vệ vào trong quân.

Hạ Trạch vốn thân thiết với Vân Sinh, sau khi biết được những điều cô đã trải qua trên đường chạy trốn lại càng thêm cảm kích và kính trọng vị đường muội này. Giờ nghe nói Vân Sinh đột nhiên mất tích, gã đương nhiên lo lắng vạn phần, tập trung suy ngẫm, hỏi lại người báo tin: "Trong quân có thuyền đi Giang Bắc không?".

Người nọ lắc đầu nói: "Không có. Thuộc hạ cũng sợ Vân Sinh lén vượt sông, đặc biệt đi thăm dò rồi, hôm nay trừ thuyền của ngài ra, không có chiến hạm vượt sông". Người nọ nói đến đây lại dừng sững lại, thay đổi sắc mặt, "Còn có thuyền của thuộc hạ, thuộc hạ vội qua sông báo tin cho ngài, thấy trên bến trùng hợp có một chiếc thuyền không, nhất thời không để ý xem xét liền lướt thuyền đi. Nếu Vân Sinh tiểu thư núp trong khoang thuyền.."

Hạ Trạch nghe đến đó, rốt cuộc không kiềm chế được nữa, nhấc chân đá người nọ ngã nhào xuống đất, tức giận mắng: "Ngu xuẩn! Con bé yếu đuối, vốn không thể một mình chèo thuyền qua sông, chỉ có chờ cơ hội lén lên thuyền người khác, để người khác đưa mình qua sông thôi. Một chiếc thuyền không đậu ở đó mà ngươi thậm chí còn không thèm nhìn lấy một cái!".

https://thuviensach.vn

Người nọ quỳ mọp dưới đất, không dám xin tha, chỉ liên tục dập đầu. Trịnh Luân lại càng lấy làm khó hiểu, không nhịn được hỏi Hạ Trạch: "Vân Sinh đến Giang Bắc làm gì?".

Sắc mặt Hạ Trạch trở nên âm hiểm, nghe thấy đáp: "Thái Hưng, nó muốn đi Thái Hưng đòi lại xác của thúc phụ".

Sau khi Khâu Mục Lăng Việt chiếm Thái Hưng, treo thi thể Hạ Trăn trên cổng thành thị chúng ba ngày, sau vì thời tiết dần nóng bức nên mới sai người thu hồi vào trong thành. Sau khi Hạ Trạch đến, từng phái người đến tìm Khâu Mục Lăng Việt đòi thi thể, nhưng lại trở về tay không. Bởi thế, trong thủy trại Phụ Bình tuy đã bố trí linh đường cho Hạ Trăn, nhưng lại không có thi thể của ông ta.

Vân Sinh là người ngoài mềm trong cứng, tính khí nhìn có vẻ ôn hòa mềm mỏng song bên trong lại cực kì bướng bỉnh quật cường. Trước đó cô đã muốn đến Thái Hưng đòi di thể phụ thân nhưng đều bị Hạ Trạch ngăn lại, hôm nay thấy Hạ Trạch không ở trong quân, chắc chắn đã nhân cơ hội này lén vượt sông đi đến Thái Hưng trước.

Nhưng Khâu Mục Lăng Việt cực kì hận người của Hạ gia, ngay cả khi Hạ Trạch dùng rất nhiều vàng bạc để chuộc thi thể người thân, ông cũng không chịu đồng ý, sao có thể trả lại xác Hạ Trăn cho Vân Sinh? Vân Sinh đi lần này, tất lành ít dữ nhiều. Sắc mặt Hạ Trạch hết sức khó coi, lạnh lùng lệnh cho tùy tùng: "Lên ngựa, đi Thái Hưng, nhất định cản con bé lại ở ngoài thành".

Hạ Trạch xoay người lên ngựa, lúc cầm cương muốn đi lại nghe Trịnh Luân nói: "Ta đi theo ngươi".

Hạ Trạch hơi bất ngờ, nhất thời chẳng kịp quan tâm vì sao Trịnh Luân lại muốn đi cùng. Có điều Trịnh Luân võ công cao cường, nếu có hắn đi cùng,

https://thuviensach.vn

ngộ nhỡ gặp phải tình huống gì cũng dễ đối phó. Gã cảm kích ôm quyền với Trịnh Luân, nói: "Đa tạ".

Nói xong, Hạ Trạch thúc hai chân vào bụng ngựa, dẫn đầu giục ngựa lao nhanh ra ngoài. Trịnh Luân sai người quay về doanh truyền tin cho Thần Niên, mình thì dẫn theo hơn chục thân vệ đuổi cùng về hướng Thái Hưng.

Thần Niên còn đang chờ Trịnh Luân trong đại trướng chủ soái, thấy hắn đi lâu không về, đang thấy lạ thì nhận được tin thân vệ mang về. Nghe nói Trịnh Luân lại theo Hạ Trạch đi Thái Hưng cản Vân Sinh, Thần Niên nhất thời hoài nghi mình nghe nhầm, không khỏi hỏi lại thân vệ: "Cùng đi đến Thái Hưng? Chủ tướng hai quân, bên cạnh chỉ dẫn theo hơn chục thân vệ, bọn hắn cứ thế mà đi Thái Hưng?".

Thân vệ gật đầu đáp: "Vâng".

Thần Niên thầm mắng một tiếng "Hoang đường", sầm mặt đi vài bước trong trướng, lệnh cho thân vệ: "Ngươi đi tìm Trần phó tướng mau, xin hắn lập tức cử ra hai vạn tinh binh đến Thái Hưng tiếp ứng cho Trịnh tướng quân. Nhanh lên!".

Thân vệ lĩnh mệnh lời đi, Thần Niên lại lệnh cho Đại Ngốc trở lại nghĩa quân báo tin, nói: "Ta đi Thái Hưng đuổi theo Trịnh tướng quân, đệ về nói với bọn Linh Tước, bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ sẽ khai chiến với Tiên Thị trước hạn".

Nói xong, Thần Niên bước nhanh ra khỏi đại trướng, tìm bừa một con chiến mã, ra roi thúc ngựa về phía Tây đuổi theo Trịnh Luân.

Ngoài thành Thái Hưng, Vân Sinh vừa mới đến dưới chân thành. Một cô gái yếu đuối lại mặc đồ tang, không hề hoang mang đi đến, thật ra lại làm cho binh lính trên tường thành thấy mà sững sờ, không bắn tên cũng không quát dừng, chỉ nhìn Vân Sinh đi từng bước một đến dưới thành.

https://thuviensach.vn

Vân Sinh ở vương đình Tiên Thị ba năm, đã học xong tiếng Tiên Thị từ lâu, chỉ nói to: "Ta là con gái Hạ Trăn, muốn gặp tả tướng quân của các người là Khâu Mục Lăng Việt".

Lính canh trên thành thấy cô có thể nói tiếng Tiên Thị đều hết sức ngạc nhiên, lại nghe nói cô muốn tìm Khâu Mục Lăng Việt, vội cấp báo lên trên. Khi tin tức truyền đến chỗ Khâu Mục Lăng Việt thì Bộ Lục Cô Kiêu cũng đúng lúc ở chỗ ông. Nghe nói ngoài thành có một cô gái người Hán vận đồ tang chỉ đích danh tìm mình, Khâu Mục Lăng Việt nhíu mày, lạnh lùng nói: "Đuổi cô ta đi".

Binh sĩ vâng lời, đang định đi thì lại bị Bộ Lục Cô Kiêu ngăn lại, hỏi Khâu Mục Lăng Việt: "Liệu có phải Thần Niên không?".

"Đúng thì sao?" Khâu Mục Lăng Việt mặt mày lạnh tanh, thờ ơ nói, "Nó tự nhận là con gái Hạ Trăn, ta không giết nó đã là nể tình".

Bộ Lục Cô Kiêu nghĩ ngợi, khuyên: "Dù sao Hạ Trăn cũng là cha ruột của nàng, người Hạ lại hay nói đến luân lý trung hiếu, nàng cũng là bất đắc dĩ".

Khâu Mục Lăng Việt lãnh đạm nhìn Bộ Lục Cô Kiêu, song lại lười tranh luận với hắn, chỉ hỏi: "Sao hả? Cậu muốn nó vào thành?".

Bộ Lục Cô Kiêu bị ông hỏi khó, nghĩ đến tình hình trong thành hiện giờ, lưỡng lự một lát, nói: "Ta đi xem sao, nếu đúng là Thần Niên sẽ khuyên nàng đi".

Khâu Mục Lăng Việt không phản ứng lại, đã không ừ hứ, cũng chẳng lên tiếng ngăn cản.

https://thuviensach.vn

Bộ Lục Cô Kiêu biết ông đã ngầm đồng ý, cùng binh sĩ nọ đi đến cửa thành, vừa đến dưới tường thành lại nghe trên tường thành có người hạ lệnh: "Cung tiễn thủ chuẩn bị, bắn tên!". Lời còn chưa dứt, tiếng tên nhọn xé gió chợt rít lên, nhất thời tên mau như mưa. Bộ Lục Cô Kiêu, không chút nghĩ ngợi, quát: "Dừng tay!".

Hắn chỉ vài bước đã xông lên trên tường thành, quát hỏi: "Có chuyện gì?".

Quan quân Tiên Thị trên tường thành thấy hắn đến vội quát cung tiễn thủ dừng lại, nghênh đón Bộ Lục Cô Kiêu, hành lễ nói: "Bẩm báo tướng quân, có hơn chục kỵ binh người Hạ chạy đến dưới thành, thuộc hạ đang sai người bắn tên chặn đường".

Bộ Lục Cô Kiêu giờ đã đến phía sau bức tường chắn mái, nhìn ra ngoài thành, chỉ thấy quả nhiên có ba bốn chục kỵ binh người Hạ, vừa mới bị tên trên thành bắn xuống cản ngoài tầm tên. Gần cửa thành còn có một cô gái trẻ tuổi mặc đồ tang, không phải Thần Niên.

Người của Trịnh Luân và Hạ Trạch đuổi theo một mạch đến đây, thấy Vân Sinh đã đến dưới thành, Hạ Trạch căng thẳng ngay lập tức, vốn định dẫn người lên cứu cô về lại bị người Tiên Thị trên thành dùng tên ngăn lại, đành phải ghìm chiến mã, gấp giọng kêu lên: "Vân Sinh, quay lại mau!".

Vân Sinh chỉ ngoái đầu lại nhìn họ một cái rồi lại quay đi, ngẩng đầu nhìn lên trên thành.

Lúc ở vương đình, Bộ Lục Cô Kiêu từng gặp Vân Sinh hai lần, giờ đã nhận ra cô. Hắn bất giác kinh ngạc, hơi nheo mắt lại, nhìn Trịnh Luân và Hạ Trạch ở đằng xa, suy nghĩ một phen, rồi lui về phía sau hai bước, nhỏ giọng lệnh cho hộ vệ bên cạnh: "Ngươi mau trở về thủ phủ thành báo tin, nói người đến là Hạ Vân Sinh con gái Hạ Trăn, còn có, Trịnh Luân và Hạ Trạch đều đã đuổi theo, đang ở ngoài thành".

https://thuviensach.vn

Hộ vệ kia lộ vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên cũng biết thân phận của Trịnh Luân và Hạ Trạch, vội chạy vội xuống dưới thành. Bộ Lục Cô Kiêu lại vẫy tay gọi binh sĩ ban nãy, dặn dò: "Ngươi theo sát cô gái bên dưới, cố gắng đừng làm cô ấy bị thương, nhưng đã không thể cho cô ấy vào thì cũng không được thả cô ấy đi".

Yêu cầu này cũng không khó, chỉ cần dùng những tay cung tiễn kia là được, quan quân vội đáp: "Thuộc hạ tuân mệnh".

Bộ Lục Cô Kiêu vội rảo bước rời đi, vừa đi vừa nói với lính liên lạc bên cạnh: "Lập tức điều một nghìn kỵ binh đến cửa Đông, theo ta ra khỏi thành".

Ngoài thành, Hạ Trạch thấy không gọi được Vân Sinh về, liền thử giục ngựa tiến lên lần nữa, không ngờ vừa tiến lên một cái đã lọt vào tầm bắn của cung tên, vũ tiến lại lao tới, còn dày đặc hơn lần trước. Vân Sinh nhìn thấy trên tường thành bắn tên, vội vàng hô lên với người phía sau: "Thập Nhị ca, mọi người về đi, đừng lo cho muội".

Hạ Trạch tức điên, giận dữ quát: "Hạ Vân Sinh, muội lăn về đây cho ta!".

Vân Sinh vẻ mặt quật cường, ra sức nhếch môi: "Không! Muội muốn đòi lại thi thể phụ thân!".

Hạ Trạch nghe thế vừa cuống vừa giận, nhất thời tức không nói nên lời. Vân Sinh lại ngửa đầu nhìn lên tường thành, hét lại lần nữa: "Ta là con gái Hạ Trăn, muốn gặp Khâu Mục Lăng Việt".

https://thuviensach.vn

37

Oai hùng giữa trận

Quan Tiên Thị trong thành cũng là người có tâm kế, biết Bộ Lục Cô Kiêu cố tình kéo theo những người dưới thành, liền trả lời: "Cô nương, cô kiên nhẫn chờ chút đã, ta đã phái người vào thành báo tin rồi. Chỉ cần tả tướng quân của chúng ta nói gặp cô, ta sẽ mở cửa thành cho cô vào".

Vân Sinh và vị quan kia đều nói tiếng Tiên Thị, may mà Trịnh Luân từng giao chiến với Hạ Lan bộ của Tiên Thị ở Ký Châu, trong số thân vệ bên cạnh cũng có người biết tiếng Tiên Thị, bèn phiên dịch lại đoạn đối thoại cho mọi người nghe. Trịnh Luân nghe xong, trán nặng nề thêm vài phần, nói với Hạ Trạch: "Tên này dễ thấy là đang cố tình kéo dài thời gian, người Tiên Thị sợ là có ý khác, chúng ta phải rời khỏi đây mau".

Nói riêng về tâm cơ, Hạ Trạch còn hơn hẳn Trịnh Luân vài phần, gã cố nén cơn lửa giận, dụ Vân Sinh rằng: "Vân Sinh, muội về đây trước đã, ta có lời muốn nói với muội. Chờ nói xong rồi, muội lại vào thành tìm Khâu Mục Lăng Việt".

Vân Sinh biết Hạ Trạch ắt hẳn là lừa cô quay lại, lại thấy Khâu Mục Lăng Việt không chịu gặp mình, càng thêm kiên cường, chỉ coi như mắt điếc tai ngơ với lời Hạ Trạch nói. Hạ Trạch hận đến nghiến răng, nếu là người khác, e là gã đã quay gót bỏ đi từ đời. Nhưng người đứng dưới thành lại là tiểu muội gã thương yêu từ nhỏ, là người chịu dùng tính mạng bảo vệ thê tử của gã, gã không thể không quan tâm.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân ngẩng đầu nhìn tay cung tiễn trên tường thành, lại nhìn khoảng cách giữa y và Vân Sinh, nói nhỏ: “Khoảng cách quá xa, một đến một về, đối phương ít nhất có thể bắn năm sáu lượt tên, ngươi nghĩ cách gọi Vân Sinh đi về đây một đoạn, ta qua đưa cô ấy về”.

Hạ Trạch nhẹ nhàng gật đầu, nói với Vân Sinh: “Vân Sinh, muội qua đây vài bước, Thập Nhị ca có vài câu muốn nói với muội, không tiện để người Tiên Thị nghe thấy”. Gã ngừng lại một chút, thầm cắn chặt răng, nói: “Thập Nhị ca thề, chỉ nói với muội mấy câu, nếu phạm lời thề, vạn tiễn xuyên tâm, chết bất đắc kỳ tử”.

Vân Sinh không ngờ đường ca lại thề độc như thế, gấp giọng quát dừng: “Thập Nhị ca!”.

Hạ Trạch cười gượng, nói: “Vân Sinh, Thập Nhị ca không lừa muội, chỉ muốn nói với muội mấy câu thôi”.

Vân Sinh cuối cùng cũng bị gã nói cho dao động, xoay người quay lại, không ngờ vừa mới cất bước, vũ tiễn trên tường thành lại bắn xuống, nhưng đều nhất tề dừng lại trước người cô không xa. Vân Sinh kinh hãi nhảy lên, vô thức lùi về phía sau hai bước, quay đầu hoảng sợ nhìn lên tường thành, chợt nghe quan quân Tiên Thị hô: “Cô nương, cô đừng đi vội, tả tướng quân đã đến rồi”.

Vân Sinh nhất thời hiểu ra mình đã bị người Tiên Thị lấy làm mồi, vội khàn giọng hét lên với bọn Hạ Trạch: “Thập Nhị ca, đi nhanh lên, mọi người đi nhanh lên! Không cần quan tâm đến muội!”.

Nhưng bọn Hạ Trạch sao có thể bỏ lại cô không quan tâm, tay cung tiễn trên tường thành lại giương cung nhắm ngay vào chỗ mọi người, Trịnh Luân đưa mắt nhìn Hạ Trạch một cái, nói: “Ngươi chờ ở đây tiếp ứng, ta dẫn người đến cứu Vân Sinh”.

https://thuviensach.vn

Cánh tay phải của Hạ Trạch đã phế, một tay cầm cương chế ngựa đã là khó khăn, vốn không thể bất chấp vũ tiễn lao lên trước. Giờ khắc này, không còn thời gian để gã khách khí với Trịnh Luân, nghe chỉ nói: "Nhờ Trịnh huynh".

Trịnh Luân hạ giọng dặn dò thân vệ vài câu, rồi khẽ gật đầu với Hạ Trạch. Hạ Trạch ngồi cao trên ngựa, đột nhiên cao giọng quát Vân Sinh: "Vân Sinh, đi lên phía trước hai bước rồi dừng lại".

Vân Sinh sửng sốt, mặc dù chưa hiểu được ngay ý đồ của Hạ Trạch, nhưng xuất phát từ nguyên nhân tín nhiệm gã, lúc này liền bước nhanh lên phía trước hai bước. Không ngoài dự đoán của Hạ Trạch, trên tường thành lại bắn ra một đợt vũ tiễn đe dọa Vân Sinh. Vũ tiễn vừa được nhả ra, Trịnh Luân liền dẫn theo hơn chục thân vệ thúc ngựa lao ra, phi về hướng dưới thành.

Mấy tay cung tiễn của Tiên Thị được chia làm hai tổ bắn tên, tổ thứ nhất bắn đợt tên đầu tiên xong sẽ bứt ra lui về phía sau, một tổ chờ phía sau lập tức lên trên, luân phiên lặp lại như thế, tốc độ bắn tên tất nhiên là nhanh hơn một tổ rất nhiều. Nhưng dù là vậy, giữa hai đợt tên vẫn có khe hở. Một chốc lát như thế, Trịnh Luân đã dẫn người xông đến nửa đường, sau khi vung kiếm đỡ đợt vũ tiễn thứ nhất, hơn chục thân vệ đột nhiên tản ra, chạy khắp mọi nơi, chỉ một mình Trịnh Luân lập tức phóng đến chỗ Vân Sinh.

Đợt vũ tiễn thứ hai lại tới, nhưng thưa thớt hơn rất nhiều theo sự phân tán của thân vệ. Trịnh Luân vung kiếm chém rụng mấy mũi tên, con ngựa dưới thân tuy đã trúng tên nhưng lại chưa tổn thương đến chỗ hiểm, không có trở ngại gì. Hắn giục ngựa chạy đến trước mặt Vân Sinh, nhoài người ra dùng một tay ôm cô lên ngựa, rồi vội quay đầu ngựa phi nước đại ra bên ngoài.

Hạ Trạch thấy căng thẳng muôn phần, thấy Trịnh Luân đã đưa Vân Sinh về, trong lòng nhất thời nhẹ nhõm. Nhưng hơi thở phào còn chưa kịp thở ra,

https://thuviensach.vn

trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn tường thành, sắc mặt lại chợt biến đổi, hét to: “Cẩn thận...”.

Còn chưa hét xong, giữa không trung thình lình bùng lên một tiếng gào thét the thé, một mũi tên xé gió mà đến, mang theo sát ý lạnh toát bắn thẳng về Trinh Luân trên ngựa.

Nói ra kể cũng thần kì, Trịnh Luân như đã cảm nhận được sát ý này từ sớm, trước khi Hạ Trạch thốt ra tiếng cảnh báo đã đột ngột cúi rạp người xuống, mũi tên bay sượt qua lưng Trịnh Luân, sau khi xuyên qua cổ ngựa trước người hắn, khí thế vẫn không hề giảm sút, ghim thật sâu vào trong đất. Con ngựa dưới thân Trịnh Luân theo quán tính lao lên một đoạn rồi mới ngã nhào về phía trước, sau đó đổ ầm xuống. Trịnh Luân ôm lấy Vân Sinh lăn xuống ngựa, không dám dừng lại nửa bước, chỉ có thể tăng chân khí trong cơ thể đến cực hạn, guồng chân chạy đi.

Hạ Trạch bị màn vừa rồi làm cho sợ vỡ ruột gan, nhất thời bất chấp mọi thứ, thúc ngựa lên tiếp ứng Trịnh Luân, không ngờ đã có một kỵ binh từ trong lao ra, phi thẳng đến chỗ Trịnh Luân.

Trên tường thành lại vang lên tiếng rít của một mũi tên phóng tới, còn nhanh hơn mũi tên khi nãy. Trịnh Luân ôm Vân Sinh, hành động bất tiện, vốn không thể tránh được mũi tên, chỉ có thể dốc sức tránh sang bên cạnh, cố gắng né chỗ hiểm trước ngực. Trong lúc điện lóe lửa nhòe, chợt có một thanh phi tiêu từ bên cạnh đến tới, va vào mũi tên kêu “keng” một tiếng, làm trật hướng mũi tên, bay chếch sang một bên.

Trịnh Luân thoát một kiếp nạn, vừa hoảng vừa vui, không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy đúng là Thần Niên phi ngựa đến, sắc mặt nhất thời đại biến, cuống quýt nói: “Đi, đi mau lên!”.

Trong làn mưa tên, Thần Niên đã lao đến, nàng giữ chặt một bên dây cương, thúc ngựa vòng qua Trịnh Luân, chạy song song thật sát với hắn,

https://thuviensach.vn

miệng gấp gáp nói: “Lên ngựa!”.

Dưới chân Trịnh Luân vẫn chạy không ngừng, chỉ đưa Vân Sinh đã bị dọa ngẩn ra từ lâu lên ngựa, vỗ mạnh mông ngựa một cái, thúc giục: “Hai người đi nhanh lên!”.

Thần Niên không phải đến để cứu Vân Sinh, nhưng giờ cũng không thể ném Vân Sinh xuống ngựa. Nàng vội vã nhìn Trịnh Luân một cái, thấy hắn tuy trúng tên nhưng không quá mức nghiêm trọng, liền giục ngựa chạy về chỗ đám người Hạ Trạch. Lúc cách bọn gã một đoạn, Thần Niên nhắc Vân Sinh trước người mình lên, quát Hạ Trạch: “Đón lấy”.

Nàng vốn định ném Vân Sinh đến chỗ Hạ Trạch, nhưng khi nhìn thấy cánh tay phải rũ xuống cạnh sườn của gã lại đổi ý, xoay cổ tay, ném Vân Sinh cho một thân vệ bên cạnh Hạ Trạch.

Thân vệ kia luôn bảo vệ sát sườn Hạ Trạch, võ công tất nhiên không xoàng, thấy thế vội dùng lực đạo khéo léo đi đến chỗ Vân Sinh rơi xuống, vững vàng đón được cô. Thần Niên lạnh giọng bảo họ đi trước, mình thì ghìm chậm ngựa lại, chờ Trịnh Luân phía sau.

Trịnh Luân nội lực thâm hậu, lại không có gánh nặng Vân Sinh, tốc độ bứt phá có thể đuổi theo tuấn mã, chỉ chớp mắt đã đuổi tới phía sau Thần Niên. Giờ đã nằm ngoài tầm bắn cung của người Tiên Thị, Trịnh Luân thoáng yên lòng, lại thấy Thần Niên vẫn đang chờ hắn, lòng càng thêm vui mừng, không đợi Thần Niên bảo đã nhún người nhảy lên sau lưng nàng, nói: “Đi nhanh lên!”.

Hai người cưỡi chung một ngựa, chạy về phía Đông. Hạ Trạch mang người chờ họ ở phía trước cách đó không xa, nhìn bọn Trịnh Luân an toàn thoát ra cũng vui mừng tự đáy lòng, chắp tay nói lời cảm tạ Trịnh Luân: “Ơn ngày hôm nay, Hạ Trạch suốt đời không quên”. Gã nói xong lại chuyển sang Thần Niên, lưỡng lự rồi nói: “Đa tạ ra tay cứu giúp”.

https://thuviensach.vn

Trên mặt Thần Niên đeo mặt nạ, không nhìn ra thần sắc, nhưng sự lãnh đạm trong con mắt lộ ra ngoài. Nàng không để ý đến Hạ Trạch, quay đầu lại nhìn lên tường thành xa xa, mấy mũi tên vừa rồi có cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại không giống nghĩa phụ hoặc Lục Kiêu. Rốt cuộc là ai? Trong thành Thái Hưng, ngoại trừ họ ra, ai còn có thể có công lực như thế?

Thần Niên sinh lòng bất an, nghiêng đầu nói với Trịnh Luân: "Ta đã xin Trần phó tướng dẫn hai vạn tinh binh đến tiếp ứng, chúng ta phải mau đến tụ hợp với hắn, tránh xảy ra biến cố".

Tuy nàng không nói nửa câu trách móc, nhưng cảm giác lạnh giá quanh thân lại bộc lộ thái độ của nàng. Trịnh Luân bất giác ngây ra, tâm trí lơ lửng, lúc thì nghĩ mình mạo hiểm đến cứu Vân Sinh như thế, chắc chắn làm Thần Niên hiểu nhầm mình thích Vân Sinh, nhưng lúc thì lại nghĩ Thần Niên cho rằng như thế cũng tốt, ít nhất sẽ không làm nàng nhận ra tâm tư của hắn.

Thần Niên không biết suy nghĩ của Trịnh Luân, thấy hắn không nói gì, kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn: "Trịnh tướng quân?".

Trịnh Luân giờ mới thình lình hoàn hồn, đáp: "Được".

Thần Niên quay đầu liếc tường thành một cái, đang toan thúc ngựa đi thì Vân Sinh ngồi ngẩn ra trên ngựa thân vệ lại đột nhiên thì thào: "Là Thác Bạt Nghiêu, Thác Bạt Nghiêu ở Thái Hưng".

Câu nói không đầu không đuôi của cô làm tất cả mọi người sửng sốt, Hạ Trạch nhìn cô thần sắc hốt hoảng, lại càng lo lắng, hỏi: "Vân Sinh, muội nói gì?".

Vân Sinh ngẩng đầu mê man nhìn Hạ Trạch, một lát sau, ánh mắt trống rỗng vô thần mới dần trấn tĩnh, nói: "Thập Nhị ca, kẻ bắn tên vừa rồi là thân

https://thuviensach.vn

vệ tâm phúc của Thác Bạt Nghiêu, không rời xa Thác Bạt Nghiêu bao giờ".

Được Vân Sinh nhắc nhở, Thần Niên bất chợt nhớ lại, năm xưa trong rừng hạnh ở phía Nam thành Tuyên Châu, bên cạnh Thác Bạt Nghiêu quả thật có một tay thần tiễn, ngày đó cũng trên cao nhìn xuống như thế, đột nhiên bắn lén, nếu lúc ấy không có Phàn Cảnh Vân ra tay cứu giúp, nàng không chết cũng bị thương.

"Sao Thác Bạt Nghiêu lại ở Thái Hưng?" Hạ Trạch như có phần không tin, lại hỏi Vân Sinh, "Có phải muội nhận nhầm không?".

Vân Sinh còn chưa trả lời, Thần Niên đã lạnh lùng nói: "Hẳn là đúng rồi, ta từng giao chiến với tay cung tiễn kia, đích xác là cùng một người".

Nàng cũng nói vậy, ai nấy giờ mới tin. Trịnh Luân và Hạ Trạch đưa mắt nhìn nhau, cũng nhìn được sự nghiêm trọng trong mắt đối phương. Thác Bạt Nghiêu sẽ không đến một mình, nếu gã đã ở đây, đại quân Tiên Thị tất cũng đã đến. Rốt cuộc Thác Bạt Nghiêu đến lúc nào? Làm sao có thể vòng qua Phong Quân Dương ở Dự Châu?

Hạ Trạch nói: "Nếu Thác Bạt Nghiêu thật sự ở Thái Hưng, tất có mưu đồ!".

Đúng là nói phí lời! Thần Niên thầm mắng, Thác Bạt Nghiêu đương nhiên không đến du ngoạn rồi. Trong đầu nàng chợt lóe lên ý nghĩ nào đó, nhưng lại mơ hồ không rõ, khiến người ta nhất thời không nắm bắt được. So với Trịnh Luân và Hạ Trạch, nàng còn hiểu Thác Bạt Nghiêu rõ hơn. Đêm đó nàng lén đến rừng hạnh bị Thác Bạt Nghiêu phát giác, bên cạnh hắn rõ ràng có rất nhiều hộ vệ, nhưng lại tự mình động thủ đấu với nàng, đủ để thấy gã này ưa mạo hiểm, hơn nữa, còn háo thắng.

Thần Niên giấu suy nghĩ đi, nói: "Giờ không có thời gian nói mấy việc đó, vẫn nên về trong quân trước mới được", nói xong giật cương đi trước.

https://thuviensach.vn

Đám Hạ Trạch vội đuổi theo sau, đoàn người chạy về hướng Đông chưa đầy hai dặm chợt thấy có một đại đội kỵ binh giết từ phía Đông Bắc giết ra, thế tựa sấm sét, lao thẳng tới chỗ đoàn người. Trong lòng ai nấy đều ớn lạnh, chỉ có ba bốn chục người họ vốn không phải địch thủ của trận kỵ binh này.

“Hướng Nam, đến bờ sông!” Hạ Trạch kêu to, ngay lập tức quay đầu ngựa phi vút về hướng Nam, Thần Niên lại chần chừ, Trần phó tướng đang dẫn binh đến rồi, nếu bọn họ cứ bỏ chạy về thủy trại Phụ Bình theo Hạ Trạch như thế, nếu Trần phó tướng không thể nhận được tin đúng lúc, còn tưởng họ hãm sâu vào trận địa địch, quay đầu lại hỏi Trịnh Luân: “Vết thương trên người ngươi có nghiêm trọng không?".

Trên người Trịnh Luân tuy có vài chỗ thấy máu, nhưng đều là bị tên sượt qua, nghe thế chỉ nói: “Vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại”.

Bởi thời gian cấp bách, Thần Niên không có thì giờ nói cụ thể với hắn, chỉ hỏi: “Vậy hai chúng ta đi gặp thiết kỵ của Tiên Thị, xuyên qua trận kỵ binh của chúng, tụ hợp với Trần phó tướng, được không?”.

Đề nghị của nàng quá to gan, Trịnh Luân nghe mà sửng sốt: “Hai chúng ta?”.

“Đúng, chỉ hai chúng ta.” Thần Niên cười nói, nàng ghìm ngựa dừng lại, một tay giữ cương, tay kia nhấc đao, hơi nghiêng người nói chuyện với hắn, “Những người khác chạy về hướng Nam, hai chúng ta ở lại phía sau chống đỡ thay bọn họ”.

Trong những người này, cũng chỉ có võ công của hai người mới có thể thử một lần. Trịnh Luân trong lòng chợt nổi tráng chí cao ngất, cười vang nói: “Được!”.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, kỵ binh Tiên Thị bên kia đã lại gần hơn nhiều. Hạ Trạch phóng ngựa chạy đi một đoạn, không thấy Thần Niên đuổi theo, không khỏi liếc mắt lại, thấy hai người họ lại đón kỵ binh Tiên Thị mà đi, ngay tức thì kinh hãi, có ý muốn quay lại nghênh địch với cả hai, nhưng suy nghĩ này vừa mới bật ra đã bị lý trí nhấn chìm, gã chỉ cắn chặt răng, quay lại tiếp tục chạy về hướng Nam.

Lại nói đến Bộ Lục Cô Kiêu dẫn binh ra khỏi cửa thành Đông, lao thẳng về phía Tây Nam, chính là vì muốn cản Trịnh Luân và Hạ Trạch, đánh chết cả hai. Thấy vừa vặn ngăn cản được đoàn người, Bộ Lục Cô Kiêu đương nhiên thấy vui trong lòng, chờ đối phương bỏ chạy về hướng Nam, hắn không khỏi âm thầm cười khẩy, đang muốn đuổi giết từ sau, không ngờ lại có một kỵ binh đón đầu lao đến.

Hành động giống như tự sát này làm cho toàn bộ kỵ binh Tiên Thị phóng ngựa xung quanh đều sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì hai người một ngựa đã vụt đến trước mặt. Khoảng cách càng lúc càng gần, Bộ Lục Cô Kiêu đã có thể đối diện nhìn rõ thân hình gầy yếu của kỵ sĩ nọ, mặt đeo mặt nạ màu bạc, còn có một đôi mắt sáng ngời ánh ngọc.

Thần Niên, đây là Thần Niên! Trong lòng Bộ Lục Cô Kiêu đột ngột chấn kinh, vô thức ngoặt đầu ngựa sang bên cạnh. Đúng lúc này, Thần Niên chợt nhảy lên cao, hai tay cầm đao, chém xuống Bộ Lục Cô Kiêu. Đao chưa đến mà đao phong đã đến, sát khí ép người, hàn khí lạnh buốt. Bộ Lục Cô Kiêu dưới cơn kinh ngạc vội giơ đao cản lại, quát: “Thần Niên!”.

Hai đao chạm nhau, keng một tiếng vang giòn, lại tóe ra nhiều tia lửa, một luồng sức lớn kéo đến, làm cánh tay Bộ Lục Cô Kiêu tê rần, cơ hồ không cầm nổi loan đao. Thân mình Thần Niên hối hả hạ xuống, như muốn mượn thế này, ép hắn xuống ngựa. Thấy nàng bất chấp tất cả, không chút lưu tình như thế, Bộ Lục Cô Kiêu bất giác hơi tức giận, như dằn dỗi mà dốc hết sức lực, nhấc đao giơ lên trên cự lại.

https://thuviensach.vn

Mỗi chiêu thức nhanh như tia chớp, hai người vừa mới đối mặt một cái, Bộ Lục Cô Kiêu lại nhìn ra một nét gian trá trong mắt Thần Niên. Hắn bất giác ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, mũi chân Thần Niên đã điểm lên đầu ngựa, mượn lực của hắn nhảy lên cao, bay vút qua đỉnh đầu hắn như đại bàng.

Đơi khi Bộ Lục Cô Kiêu kịp phản ứng, quay đầu lại nhìn thì bóng Thần Niên đã bay xuống ngựa của một gã kỵ binh khác, rồi cũng bắt chước như thế, lại mượn lực nhảy lên. Chỉ lên xuống vài lần như vậy, chớp mắt đã lội ngược hướng kỵ binh truy kích, đi xa ra ngoài hai ba mươi trượng.

Đại đội kỵ binh xung kích vốn không thể lập tức quay đầu, vả lại vì ngừa người một nhà va chạm, giữa chiến mã với chiến mã đều có khoảng cách. Không ngờ Thần Niên lại lợi dụng hai điểm này, bỏ lại chiến mã không dùng, cơ thể bay trái bay phải, nhảy lên cao đi về phía trước, tuy rằng hiểm lại thêm hiểm nhưng điểm dừng chân mỗi lần đều là ở trên ngựa, cho dù kỵ binh phía sau cố tình né cũng không né được nàng.

Lại nhìn Trịnh Luân, đúng là đang theo sát bên cạnh Thần Niên. Giữa thiên quân vạn mã, hai người chẳng khác chi đôi chim ưng, hoặc liền cánh vút bay, hoặc truy đuổi lẫn nhau, tuy mạo hiểm vạn phần nhưng lại vui thích tràn trề. Đi được nửa đường, Thần Niên tâm tình kích động, không khỏi hét dài một tiếng, chân khí trong cơ thể thôi thúc càng lúc càng mau, tránh loan đao kỵ binh vung tới, nhảy thẳng lên đỉnh đầu hắn, mượn lực nhảy một cái, lại bay về phía sau thêm mấy trượng.

Trịnh Luân bị nàng khích lòng háo thắng, lại nhảy lên hai ba lần nữa, vượt qua trước Thần Niên. Thần Niên quá đỗi kinh ngạc trong lòng, nàng có nội lực vô cùng vô tận của Ngũ Uẩn thần công làm nền móng mới có thể đạt đến trình độ như ngày hôm nay, không ngờ Trịnh Luân còn trẻ mà lại quả cảm như thế, chẳng trách đến cả Tịnh Vũ Hiên cũng nói hắn là kì tài võ thuật.

https://thuviensach.vn

Trịnh Luân nhìn nàng một cái, sang sảng cười nói: “Chúng ta thi đấu đi, xem ai xông qua trước, được không?”.

“Được.” Thần Niên đáp, giọng còn chưa tan, người đã lao vụt về phía trước, giành lấy cơ hội về đầu. Tuy nàng là cao thủ tuyệt đỉnh, song trong lòng vẫn chỉ là một cô nữ tặc bé nhỏ thích chiếm lợi của người, Trịnh Luân cười ha ha một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Hai người liên tục truy đuổi, cuối cùng gần như đồng thời lao ra, Trịnh Luân đáp đất sớm hơn, nhưng điểm đáp đất của Thần Niên lại xa hơn một chút, khó phân thắng bại. Thần Niên quay đầu lại nhìn đằng sau, thấy Bộ Lục Cô Kiêu xa xa đã dẫn quân tiên phong đi một vòng lớn quay vòng lại, bất giác nói với Trịnh Luân: “Giờ không chỉ hai chúng ta đua xem ai nhanh, mà còn phải đua với họ nữa, rốt cuộc là chân người nhanh, hay là chân ngựa nhanh”.

Cả hai không dám ngừng nghỉ, tiếp tục đi về phía trước rất nhanh. Nội lực Trịnh Luân tuy rằng thâm hậu nhưng không thể giống như Thần Niên dùng mãi không kiệt, chạy một lát liền để lộ ra nội lực thâm hụt. Thần Niên thấy rõ ràng, bất giác quay đầu nói: “Ngươi thua rồi”.

Trịnh Luân hơi mím môi, không cam lòng yếu thế, đang muốn cắn răng đi tiếp đã thấy Thần Niên đưa tay cho mình, vui đùa: “Nhanh lên, nếu còn chậm nữa, cẩn thận bị người ta bắn cho như con nhím đấy”.

Bụng dạ nàng vô tư, giờ phút này chỉ có tình chiến hữu với Trịnh Luân. Nhưng Trịnh Luân lại không giống như nàng, phân vân một chút mới đưa tay nắm lấy tay Thần Niên, đầu ngón tay vừa mới chạm vào lòng bàn tay nàng đã cảm thấy tim mình đập nhanh hơn nhiều, giống như ngay sau đó có thể phá toạc lồng ngực nhảy ra ngoài.

Thần Niên chỉ một lòng một dạ tháo chạy, không hề phát hiện tâm tư của Trịnh Luân, trái lại còn nắm lấy tay hắn. Trịnh Luân chỉ cảm thấy một dòng

https://thuviensach.vn

nội lực êm dịu từ lòng bàn tay nàng truyền tới, tiến vài kinh mạch hắn, làm tinh thần hắn lập tức tỉnh táo lại. Trong lòng hắn vừa vui mừng vừa cảm động, nhất thời quên việc cả hai đang bỏ chạy, chỉ mong sao có thể cứ đi mãi thế này thì tốt biết bao.

Hai người nắm tay chạy rất nhanh, mãi đến khi ra ngoài hai ba mươi dặm đường mới nhìn thấy Trần phó tướng đến chi viện. Thần Niên kéo Trịnh Luân tiếp tục chạy băng băng, người còn chưa tới trước quân, miệng đã kêu to: "Nhanh! Xếp trận hình nghênh địch".

Trần phó tướng thấy hai người đều an toàn trở về, bất giác rất vui mừng, vội lên đón, kêu lên: "Tướng quân! Tạ đại đương gia!".

Luận về bài binh bố trận, Trịnh Luân suy cho cùng mạnh hơn Thần Niên nhiều. Hắn buông tay Thần Niên ra, nhảy lên chiến mã thân vệ nhường lại, truyền xuống vài mệnh lệnh, đại quân liền nhanh chóng hoán đổi thành trận hình tác chiến. Dùng hai vạn đấu một ngàn, tình thế ngay tức khắc nghịch chuyển. Thần Niên cũng tìm một con ngựa mới, thúc ngựa lại gần Trịnh Luân, chợt nói: "Riêng Bộ Lục Cô Kiêu, để ta đối phó".

Trịnh Luân ngẩn ra, rồi ngay sau đó phản ứng lại, lòng bất giác trầm xuống, nói nhỏ: "Hai quân giao chiến, một sống một chết, không chấp nhận hạ thủ lưu tình".

Thần Niên hơi nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn hắn, nói: "Ngươi đang nghĩ gì thế? Ngươi bây giờ gần như khô cạn nội lực, vốn không phải đối thủ của hắn, ta thay ngươi giao đấu với hắn, sao lại muốn hạ thủ lưu tình với hắn? Nếu ngươi không tin ta, vậy ngươi tự đấu đi, đến lúc đó có bị thương dưới đao của hắn cũng đừng có oán trách ta".

Trịnh Luân nghẹn họng, cuối cùng lại lạnh giọng nói: "Ta không oán trách".

https://thuviensach.vn

Thần Niên thấy hắn cậy sức khoe tài như thế, thật sự không tài nào hiểu nổi, lại cảm thấy hắn hỉ nộ vô thường trong lòng cũng hơi bực, dứt khoát giục ngựa lui sang một bên, không nhòm ngó đến hắn nữa, chỉ chờ xem hắn bị Lục Kiêu đánh bại, đến lúc đó lại xem trò cười của hắn.

Lại nói đến Bộ Lục Cô Kiêu sau khi mang binh đuổi theo, hắn chia ra một đội nhân mã đuổi theo Hạ Trạch về hướng Nam, mình thì truy đuổi Thần Niên và Trịnh Luân. Không ngờ tốc độ cả hai lại nhanh đến vậy, bỏ lại kỵ binh tuốt tận đằng sau, chờ khi đuổi được vài dặm về phía Đông lại gặp đại quân người Hạ.

Chiến hoặc không chiến, hai ý niệm này đang xô xát trong đầu Bộ Lục Cô Kiêu. Chiến, nhân mã bên ta kém xa bên địch, lại là đối đầu trực diện, gần như không có cách thắng.Thế nhưng, lại có thể bám dính đối phương, chờ đại quân phía sau đến. Không chiến, tuy thua về khí thế nhưng lại bảo toàn binh lực. Hơn nữa còn có thể ra vẻ tháo chạy, nhỡ ra có thể dẫn đối phương truy kích thì lại tạo ra một thời cơ lợi dụng cho đại quân bên trong thành.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Bộ Lục Cô Kiêu hơi do dự.

Sử ghi, trận đại thủy chiến Thái Hưng tháng Sáu năm Tân Võ thứ tư là một cuộc hỗn chiến, tuy hai bên giao chiến trước đó đều đã có mưu đồ, nhưng lại vì chiến tranh bắt đầu quá đột ngột nên đều bị rối loạn nhịp độ. Đại quân của Trịnh Luân vừa mới chạy tới phía Đông Thái Hưng, chưa kịp nghỉ ngơi chỉnh đốn đã bị ép khai chiến với Tiên Thị. Tiên Thị lấy khỏe đối mệt, ban đầu vốn chiếm thế thượng phong, nhưng từ lúc thủy quân Hạ gia vượt sông tham chiến, tình thế bất thình lình chuyển xấu, không còn cách nào khác, Bộ Lục Cô Kiêu đành phải dẫn quân lui về Thái Hưng.

Dựa theo mưu toan trước đó, Trịnh Luân và Hạ Trạch hợp lực, đoạt lại Thái Hưng không phải việc gì khó, nào ngờ trận chiến công thành chỉ vừa

https://thuviensach.vn

mới bắt đầu được hai ngày, phía Tây Thái Hưng lại đột nhiên xuất hiện viện quân Tiên Thị.

Hơn mười vạn viện quân Tiên Thị từ trên trời rơi xuống thật sự nằm ngoài dự đoán của đám Trịnh Luân.

Bởi mấy người Phong Quân Dương đều dự đoán binh mã Bắc Mạc sẽ không tử chiến thủ thành cho Tiên Thị, đặc biệt thả lỏng con đường phía Tây Thái Hưng cho người ngựa Bắc Mạc làm đường lui, không ngờ lại bị Thác Bạt Nghiêu lợi dụng, lặng lẽ điều động hơn mười vạn đại quân Tiên Thị ở Tĩnh Dương băng qua thảo nguyên Tây Hồ, qua thành Mậu, thành Tiểu Cát, lũy Hán, thần không biết quỷ không hay đến phía Tây Thái Hưng.

Một khi đã vậy, cho dù không tính mười vạn nhân mã Bắc Mạc thì binh lực Tiên Thị cũng đã chiếm ưu thế. Cũng may là quân cứu viện Tiên Thị đi đường xa đến, người kiệt sức ngựa hết hơi, sức chiến đấu bị hao tổn nên mới cho Trịnh Luân và Hạ Trạch cơ hội bứt ngược trở ra, hai người chớp thời cơ, lập tức hạ lệnh thu binh, đều tự lui quân về hai hướng Đông, Nam.

Hạ Trạch dẫn quân lui về sông, muốn vượt sông về thủy trại, không ngờ thuyền thủy quân neo ở bờ sông lại bị người Tiên Thị đánh lén, mấy nghìn chiến thuyền bị đốt, trong bóng đêm, lửa bốc lên cao, đỏ lập lòe cả mặt sông. Đường lui của Hạ Trạch bị chém đứt, sau lưng lại có nhân mã Tiên Thị đuổi giết, lúc thấy toàn quân sắp bị diệt thì Thần Niên lại dẫn kỵ binh nghĩa quân chém giết lại, cắm vào cánh tả quân Tiên Thị bằng đội hình cái chêm, tựa một lưỡi đao sắc bén, chọc thủng một lỗ trong trận tuyến của đại quân Tiên Thị, cứu quân đội của Hạ Trạch chạy về hướng Đông Bắc, hợp quân với quân Trịnh Luân.

Khổ chiến mấy ngày liền, ai nấy đều nhếch nhác cả người, Trịnh Luân cũng bị thương trong khi giao đấu với Bộ Lục Cô Kiêu, ngay cả Thần Niên cũng vì dẫn quân đi chi viện cho Hạ Trạch mà bị thương nhẹ. Kỵ binh dùng đội hình cái chêm xông vào, tuy lực xuyên thủng rất mạnh nhưng đồng thời

https://thuviensach.vn

cũng làm cho tướng lĩnh đi đầu chịu nhiều nguy hiểm nhất, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không có tướng lĩnh nào bằng lòng dùng đội hình này.

Hạ Trạch rõ ưu khuyết điểm của kiểu đội hình này, trong lòng càng thêm cảm kích Thần Niên, đặc biệt đến tìm nàng cảm ơn. Cánh tay Thần Niên bị tên bắn trúng, đang ngồi dưới đất để Linh Tước băng bó cho, nhìn thấy Hạ Trạch đến chỉ nhếch mí mắt liếc gã một cái rồi lạnh nhạt nói: "Ngươi không cần cảm tạ ta, cứu ngươi không phải chủ ý của ta, chẳng qua là lấy đại cục làm trọng thôi".

Hạ Trạch nghe thế bất đắc dĩ cười, như không nhìn thấy sự khinh thường của Linh Tước, ngồi phịch đối diện với Thần Niên, nói: "Ta cảm thấy chúng ta đều coi thường Thác Bạt Nghiêu, nếu không phải lần này khai chiến trước hạn, đánh bậy đánh bạ hủy kế hoạch của gã, để viện quân của gã có thể vây quanh sau lưng các ngươi, quân của hai chúng ta e là đều mất trong tay gã rồi".

Tầm mắt ai ai đều đặt ở thành Thái Hưng, nếu viện quân Tiên Thị từ phía Bắc lặng lẽ vòng qua Thái Hưng, chặn hậu đại quân của Trịnh Luân, đến lúc đó khai chiến, bọn họ hai mặt giáp địch, đừng nói là cứu Hạ Trạch, ngay cả bản thân mình cũng khó giữ.

Thần Niên hờ hững không đáp, Hạ Trạch tự thấy chán, đang toan đứng lên bỏ đi thì Trịnh Luân lại từ đằng xa đến, trầm giọng nói: "Vương gia đã dẫn binh xuôi Nam, vài ngày nữa là có thể đến nơi".

Chúng tướng nghe tin, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ vui mừng, Phong Quân Dương có thể đến nhanh như thế thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người, hẳn là chàng vừa mới trở lại Dự Châu đã nhận được tin Thác Bạt Nghiêu xuôi Nam nên mới có thể có phản ứng nhanh như thế.

Hạ Trạch lại nhếch môi nói: "Mọi người chớ mừng vội, chỉ sợ Thác Bạt Nghiêu cũng biết đại quân của Vân Tây vương sắp đến, sẽ không cho chúng

https://thuviensach.vn

ta cơ hội chờ đợi”.

Câu này chẳng khác gì một chậu nước lạnh tạt xuống đầu khiến niềm vui của chúng tướng tắt ngúm. Thác Bạt Nghiêu cam chịu mạo hiểm, hơn mười vạn đại quân đi ngàn dặm đến ngoài thành Thái Hưng, chính là vì muốn tập trung binh lực tiêu diệt Trịnh Luân và Hạ Trạch trước, sau đó mới quay lại chuyên tâm đối phó Phong Quân Dương, gã sao có thể ngồi chờ mấy cánh đại quân phe mình vây lấy Thái Hưng.

Trịnh Luân nghĩ ngợi, nói: “Chuyện đã đến nước này, so với chạy về hướng Đông, chi bằng quay ngược lại đón đánh truy binh, chỉ cần có thể kiên trì dăm ba hôm, chờ được đại quân của vương gia đến là có thể xoay chuyển chiến cuộc”.

Hạ Trạch gật đầu: “Đúng là như thế”.

Hai người đều đã nói thế, tất nhiên là có không ít tướng lĩnh hưởng ứng. Nhưng Thần Niên lại luôn lặng thinh không lên tiếng, đợi khi Trịnh Luân quay sang nhìn nàng mới cất lên giọng: “Cho dù muốn chiến cũng nên đi về phía Đông, chiếm được địa hình có lợi mới tốt”.

Từ Thái Hưng đi về phía Đông sẽ tiến vào vùng đồi núi của Tương Châu, nhiều đỉnh non núi thấp, nếu như có thể dẫn truy quân Tiên Thị vào đó, kế sách của bọn họ cũng sẽ có cơ hội thành công nhiều hơn.

Hạ Trạch ngẫm nghĩ một lát, nói: “Cách nơi này hơn ba mươi dặm về phía Đông Bắc có một ngọn núi thấp tên là núi Nguyên Bảo, có thể bố trí mai phục”.

Vừa dứt lời đã có thám báo chạy nhanh tới, bẩm báo Trịnh Luân: “Tướng quân, đại quân Tiên Thị đã đuổi theo sau, cách quân ta chưa đến hai mươi dặm”.

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời đã có thám báo chạy nhanh tới, bẩm báo Trịnh Luân: “Tướng quân, đại quân Tiên Thị đã đuổi theo sau, cách quân ta chưa đến hai mươi dặm”.

Trời chỉ vừa tang tảng, truy binh Tiên Thị đã đến rồi. Mọi người đều cả kinh, nhất tề nhìn về phía Trịnh Luân, chờ quyết sách của hắn. Trịnh Luân quả quyết nói: “Được, vậy xin Hạ tướng quân đi trước đến đó bày binh mai phục, ta dẫn quân ở lại đây chặn đánh truy binh, sau đó giả bại, dẫn quân địch đến đó”.

Hạ Trạch đồng ý, nhảy người lên ngựa, dẫn quân Hạ gia đi trước.

Trịnh Luân lại liên tục hạ vài quân lệnh, các tướng lĩnh vâng mệnh ra đi, chuẩn bị dàn trận nghênh chiến truy binh Tiên Thị ngay tại đây. Nghĩa quân do Thần Niên dẫn đầu lại lặng lẽ đi về hướng Bắc, ẩn náu sau một con dốc thoải, chỉ chờ sau khi quân đội Tiên Thị và Trịnh Luân giao chiến sẽ lao ra sau sườn địch, tập kích trận địa địch.

Nhiệm vụ này ít nguy hiểm hơn nhiều việc phải làm quân nghênh địch chính diện, Ôn Đại Nha tuy không sợ chết nhưng cũng thầm lấy làm may mắn, nói nhỏ với Linh Tước ở bên cạnh: “Trịnh Luân cũng coi như phúc hậu, không bảo nghĩa quân chúng ta che đằng trước, chịu chết thay quân chính của hắn”.

Thật ra từ Ký Châu liên thủ với Trịnh Luân chống lại Hạ Lan bộ cho đến Tây tiến cứu viện Thái Hưng, Trịnh Luân luôn đối xử rất hậu với nghĩa quân, Linh Tước tính tình ngay thẳng, nghe thế nói: “Trịnh tướng quân là đại trượng phu thẳng thắn vô tư, trước kia muội đã trách nhầm tướng quân”.

Ôn Đại Nha cười khì khì hai tiếng, giải thích: “Chẳng phải ta cũng đang khen hắn hay sao”.

https://thuviensach.vn

Linh Tước không nói gì nữa, hai chân thúc vào bụng ngựa, giục ngựa lên trước tìm Thần Niên, Phương Huân bên cạnh Ôn Đại Nha lấy làm lạ. không dằn nổi lòng tiến đến bên cạnh Ôn Đại Nha, hỏi nhỏ: "Tôi thấy Lỗ cô nương tính tình sảng khoái, chẳng hay sao chưa nói câu nào đã làm cô ấy mất hứng, trước kia không biết cô ấy lại như thế".

Ôn Đại Nha quay sang dòm Phương Huân một cái, mở miệng toan nói nhưng đến đầu lưỡi lại thay đổi, chỉ ngạc nhiên bảo: "Có sao? Tôi thấy lúc nào con bé ấy chẳng nhanh mồm nhanh miệng".

Phương Huân là người thoạt nhìn có vẻ thô lỗ nhưng lại rất tinh tế, đương nhiên có thể nhìn ra Ôn Đại Nha đang giả ngu với mình, mỉm cười một cái nhưng không nói gì.

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe mặt đất phía Nam rung động khe khẽ, một lát nữa, lại nghe tiếng hò la đòi giết rung trời vọng đến. Thần Niên không khỏi nói nhỏ: "Đã giao chiến rồi".

Linh Tước khẽ khàng gật đầu, thoáng im lặng rồi bất chợt hỏi Thần Niên: "Đại đương gia, nếu tướng lĩnh lãnh binh đuổi theo là Lục đại ca thì phải làm sao?".

Thần Niên nghe thế, quay đầu nhìn cô.

Trên khuôn mặt luôn kiên cường của Linh Tước bỗng hiện vẻ ngơ ngẩn, cô bất giác cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Tuy từ ngày trở lại Giang Bắc tôi đã chuẩn bị tinh thần một ngày nào đó phải động đến vũ trang với Lục đại ca, nhưng khi ngày này thật sự đến, tôi lại thấy sợ".

Cô còn như thế, vậy Thần Niên vướng mắc càng sâu với Lục Kiêu thì sao? Linh Tước ngước nhìn Thần Niên, hỏi: "Đại đương gia, hôm ấy lúc cô cứu Trịnh tướng quân khỏi đao của Lục đại ca, cô đã nghĩ gì?".

https://thuviensach.vn

“Còn nghĩ gì được nữa? Ban đầu muốn xem trò cười của Trịnh Luân, nhưng càng về sau lại muốn vội vàng cứu Trịnh Luân, nhất thiết không thể để hắn bị Lục Kiêu chém một đao”. Thần Niên hơi thất thần, nụ cười trên miệng thoắt cái biến mất.

Thật ra, nàng không sợ Lục Kiêu dẫn binh đến, võ công của nàng tốt hơn hắn, cùng lắm thì còn có thể bắt giữ hắn. Điều nàng sợ là người đến không phải Lục Kiêu, mà là nghĩa phụ của nàng, không phải Mục Triển Việt của Thanh Phong trại, mà là tả tướng quân Khâu Mục Lăng Việt của Tiên Thị.

Thám báo trông chừng trên sườn núi đã vẫy tay ra hiệu, Thần Niên chậm rãi nhắm mắt lại, một lát sau mới lại mở ra, trầm giọng quát: “Xuất phát”.

https://thuviensach.vn

38

Một trận hỗn chiến

Trên chiến trường, đúng lúc chém giết kịch liệt, Trịnh Luân tuy đã xác định kế sách giả bại, nhưng lại không thể làm quá mức rõ ràng, không khoan nhượng dùng quân bộ binh chặn đợt xung kích đầu tiên của kỵ binh Tiên Thị, sau đó phất cờ tín hiệu với nghĩa quân ẩn náu ở sườn Bắc, lệnh cho nghĩa quân từ phía sau xông vào hai bên sườn quân Tiên Thị.

Kế hoạch tác chiến của hắn không có gì sai sót, nhưng lại đánh giá thấp sức chiến đấu của kỵ binh Tiên Thị, sau khi nghĩa quân từ hai bên lao ra, quân kỵ binh của Tiên Thị rất nhanh đã có phản ứng, vây họ trong trận.

Trịnh Luân vốn đã muốn dẫn quân lui về phía sau, nhưng thấy nghĩa quân bị người Tiên Thị vây khốn, đành phải dẫn người quay lại, một lần nữa quấy rối nhân mã Tiên Thị. Đang lúc hỗn chiến, thân vệ bên cạnh chợt chỉ vào cờ soái chẳng biết đã dựng thẳng từ khi nào trong quân Tiên Thị, lớn tiếng kêu lên: "Là Khâu Mục Lăng Việt! Là cờ soái của Khâu Mục Lăng Việt!".

Trịnh Luân hoảng hốt thất kinh, nếu là người khác đến, với võ công của Thần Niên, bất kể thắng bại, ít nhất nàng cũng không phải lo lắng về tính mạng, nhưng nếu là Khâu Mục Lăng Việt thì Thần Niên lại gặp nguy hiểm. Đến giờ Trịnh Luân vẫn còn nhớ rõ khí thế Mục Triển Việt dùng một đao chém đứt đầu ngựa ở sườn Phi Long thuở xưa ấy. Hắn nhất thời chẳng quan tâm nhiều, lệnh cho Trần phó tướng lui binh vào núi Nguyên Bảo theo hướng Đông Bắc trước, mình thì phóng thẳng vào sâu trong quân địch.

https://thuviensach.vn

Phía Thần Niên cũng đã giáp mặt với Khâu Mục Lăng Việt. Linh Tước luôn đi theo sát Thần Niên, chờ khi nhìn rõ dáng vẻ của chủ tướng Tiên Thị, không khỏi thất thanh kêu lên: "Mục tứ gia?".

Thần Niên cũng khẽ giật mình, ngay sau đó lại quay đầu ngựa quát Linh Tước: "Đi nhanh lên! Dẫn mọi người xông ra!".

Linh Tước sững sờ một chút, vội quay đầu ngựa, dẫn tất cả sang phía Đông phá vòng vây lao ra. Thần Niên vung đao thúc ngựa, chặn trước Khâu Mục Lăng Việt, gọi Khâu Mục Lăng Việt: "Nghĩa phụ!".

Thấy nàng như thế, Khâu Mục Lăng Việt lạnh lùng hỏi: "Thần Niên, con muốn xông pha chiến đấu vì người Hạ?".

Bọn họ từng nương tựa vào nhau mười sáu năm, giờ lại đối đầu trên sa trường, trong lòng Thần Niên thấy bi thương vô tận, nàng nhìn Khâu Mục Lăng Việt, chua chát nói: "Nghĩa phụ, đủ rồi, đã đủ rồi. Hạ Trăn đã chết, Hạ gia gần như chết cả tộc, thù của mẫu thân đã báo rồi, người thu tay lại, đừng giết chóc nữa".

Khâu Mục Lăng Việt nghe thế, sắc mặt càng thêm lạnh nhạt, chỉ lạnh lùng nói: "Tránh ra!".

Thần Niên sao có thể tránh ra? Từ bé nàng đã sợ nghĩa phụ, nhưng giờ phút này lại cầm chặt trường đao trong tay, kiên cường nói: "Con không tránh, con không thể nhìn người tiếp tục sai lầm nữa".

"Sai?" Khâu Mục Lăng Việt cười khẩy, hỏi lại nàng, "Ta sai chỗ nào?".

Thần Niên cố ưỡn thẳng lưng, gằn từng tiếng đáp: "Lạm sát kẻ vô tội, giết hại bách tính, là sai".

https://thuviensach.vn

Khâu Mục Lăng Việt hờ hững nhìn nàng, một lúc lâu sau lại chỉ nhẹ giọng phun ra hai chữ: "Ấu trĩ". Nói xong, không nói thêm nửa lời, ổn định giơ trường đao lên, chỉ vào Thần Niên, nhấn mạnh thêm: "Tránh ra".

Thần Niên nghiến chặt răng, nói: "Không tránh".

Lời còn chưa, Khâu Mục Lăng Việt đã lập tức nhún người bật lên, vung đao chém về phía Thần Niên. Đao pháp của ông đại khai đại hợp, uy mãnh vô cùng, một đao chém ra, vừa nhanh vừa mạnh, Thần Niên không dám đón đỡ chiêu này, vội nghiêng người né tránh, trường đao trong tay quét ngang một cái, lướt qua lưỡi đao của Khâu Mục Lăng Việt, cổ tay xuất ra một chưởng, một chiêu bốn lạng bạt nghìn cân, đẩy trường đao của ông sang một bên, đồng thời tay trái đánh ra, toan đập vào trước ngực ông.

Ứng biến của Thần Niên rất nhanh, không ngờ đao pháp của Khâu Mục Lăng Việt còn nhanh hơn, bàn tay Thần Niên vừa mới đi được nửa đường, trường đao của ông vậy mà đã thu về, lại chém thêm lần nữa. Lần này Thần Niên muốn tránh cũng không tránh được, đành phải nâng đao đón nhận, cố gắng tiếp một chiêu này của ông. Nội lực nàng mạnh mẽ, nhưng ông có thần lực trời sinh, so bề trên dưới, hai người lại sàn sàn như nhau.

Một chiêu không khoan nhượng mà đối trả, Khâu Mục Lăng Việt phi thân về phía sau, chiến mã dưới chân Thần Niên lại hí lên một tiếng, thân thể hụt thấp rồi ngã quỵ xuống đất. Thần Niên lập tức nhảy xuống, chậm lại một chút rồi lại tức thì lao sang chỗ Khâu Mục Lăng Việt.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã đấu liền vài chiêu, Khâu Mục Lăng Việt sinh lòng kinh ngạc, ông nghe Bộ Lục Cô Kiêu nói Thần Niên võ công rất cao nhưng không tin lắm, giờ xem ra đúng là sự thật.

Mọi người xung quanh chỉ thấy đao quang bức người, ngay cả đến gần cũng không thể. Có binh lính Tiên Thị muốn nhân cơ hội đánh lén Thần Niên, nhưng vừa mới nhấc đao lên đã bị lưỡi đao của Thần Niên làm bị

https://thuviensach.vn

thương, kêu thảm thiết ngã về phía sau. Tiếng kêu này lọt vào tai Khâu Mục Lăng Việt làm ông đột nhiên nhớ lại những lời Hạ Trăn nói trước khi chết, ông ta nói Thần Niên là con gái họ Hạ, nàng đã tiêu diệt mười vạn binh mã Hạ Lan bộ của Tiên Thị ở Ký Châu.

Nàng là con gái của Hạ Trăn, nàng là nữ quyến của nhà họ Hạ, sát khí trong mắt Khâu Mục Lăng Việt tăng vọt, một đao chém thẳng xuống mặt Thần Niên. Trường đao trong tay Thần Niên đặt ngang, tiếp được đao của Khâu Mục Lăng Việt, nhưng đao phong thì không cách nào cản nổi, đập thẳng vào mặt. Nàng nhất thời hoảng hốt, vội lui người về phía sau, vừa hay lúc này Trịnh Luân cưỡi ngựa đến, nhờ sự rắn rỏi của chiến mã, ló người chém một đao làm Khâu Mục Lăng Việt lui về phía sau một bước, miệng gấp gáp kêu lên: "Thần Niên, lên ngựa!".

Thần Niên vốn có ý dẫn dụ Khâu Mục Lăng Việt ra khỏi vòng chiến đấu, nghe vậy nhún người bay lên, mũi chân đá bay một hộ vệ của Tiên Thị, chiếm vật cưỡi của y, nói với Trịnh Luân: "Đi!".

Hai người phóng ngựa về phía Bắc, cố gắng giết từ trong đại quân Tiên Thị giết ra. Mới đi được nửa đường, chợt nghe tiếng la hét từ phương Bắc, chỉ thấy một đội kỵ binh áo đen giáp bạc không biết ở đâu ra từ hai bên sườn tràn vào chiến trường, tựa như đao nhọn, hết sức lợi hại, rất nhanh đã xé rách mặt trận quân Tiên Thị.

Thần Niên còn đang sửng sốt, Trịnh Luân lại đã nhận ra đây là ám kỵ tinh nhuệ nhất trong tay Phong Quân Dương, không kiềm được kinh ngạc vui mừng, nói: "Là vương gia, vương gia đến rồi".

Phong Quân Dương mà lại tự mình dẫn binh đến đây!

Thần Niên sững sờ một lát, trong mắt không thấy vui mừng, ngược lại hiện ra vẻ kinh hoàng. Nàng bất giác quay đầu lại, quả nhiên thấy Khâu Mục Lăng Việt bỏ luôn mình và Trịnh Luân, một người một ngựa lao thẳng

https://thuviensach.vn

đến chỗ Phong Quân Dương. Dưới con mắt kinh hãi, Thần Niên bất chấp mọi thứ, lập tức quay người lại cản Khâu Mục Lăng Việt.

Khâu Mục Lăng Việt toàn tâm muốn chém giết Phong Quân Dương, làm sao cho phép Thần Niên ngăn cản, trường đao trong tay chém ra, không chút lưu tình. Ai ngờ Thần Niên lại không lùi không rời, liều mạng cả bản thân mình, cũng phải vây chặt ông. Bóng Trịnh Luân theo sát đến, liên thủ với Thần Niên tấn công Khâu Mục Lăng Việt.

Cả ba người đều là cao thủ tuyệt đỉnh, mỗi một chiêu đều có uy lực kinh người, người ngoài sao có thể tiến lại gần? Ngay cả những cao thủ thân vệ Phong Quân Dương mang đến cùng cũng không thể tiến đến tương trợ, đành phải quay lại xử lý đám kỵ binh Tiên Thị đuổi theo sát, ngăn không cho bọn chúng tiến lên.

Bên cạnh Phong Quân Dương có các cao thủ khác bảo vệ, đứng đó ghìm ngựa, bình tĩnh nhìn về phía Thần Niên, thấy Thần Niên rõ ràng có cơ hội có thể làm Khâu Mục Lăng Việt bị thương nhưng vẫn bỏ qua, lập tức hiểu tâm tư của nàng, nàng muốn bắt sống Khâu Mục Lăng Việt.

Nhưng giao đấu với cao thủ như Khâu Mục Lăng Việt, chỉ hơi sơ sảy thôi đã có mối lo an nguy, còn nếu muốn bắt sống, nói dễ hơn làm! Thần Niên đã vài lần nguy hiểm liên miên, nếu cứ tiếp tục thế này, cho dù có Trịnh Luân ở bên liều mạng giúp đỡ, sớm muộn gì cũng bị thương dưới đao Khâu Mục Lăng Việt.

Phong Quân Dương mím đôi môi mỏng rất chặt, nhíu mày xem một lát, đột nhiên thúc ngựa lên trước, cao thủ thân vệ bên cạnh bước lên ngăn cản, không ngờ lại bị Phong Quân Dương đuổi đi. Ai nấy còn đang kinh ngạc đã thấy chàng đột nhiên bật cao lên từ lưng ngựa, lao mạnh về hướng Khâu Mục Lăng Việt.

https://thuviensach.vn

Biến cố này xảy đến quá nhanh, cho dù Thuận Bình ở sát bên Phong Quân Dương cũng không ngờ được chàng sẽ hành động như vậy, nhất thời hoa cả mắt.

Phong Quân Dương lấy thân làm mồi như vậy, Khâu Mục Lăng Việt biết là kế nhưng cũng không nhịn được nữa mà mắc mưu, lập tức đánh Trịnh Luân một chưởng, bỏ lại Thần Niên, giương đao đánh về phía Phong Quân Dương.

Trong phút giây sinh tử, tất cả động tác đều như chậm lại, lưỡi đao còn cách Phong Quân Dương rất xa mà chàng đã cảm nhận được sát khí tấp vào mặt. Chỉ có một chiêu, chàng chỉ có một cơ hội, tránh thoát được, sống, không tránh thoát, chết.

Đôi đồng tử Thần Niên giãn to, thừa dịp phần thân trước Khâu Mục Lăng Việt mở rộng hết cỡ, thân thể chuyển động, giành lao lên trước. Trường đao trong tay Khâu Mục Lăng Việt không giảm khí thế, Phong Quân Dương không dám cứng rắn chống lại, gắng gượng dùng một cây kiếm, có phần chật vật lăn sang bên cạnh. Thần Niên đã đột phá đến trước người Khâu Mục Lăng Việt, lấy ngón tay điểm mấy huyệt đạo quan trọng trước ngực ông.

Tất cả chẳng qua là điện lóe lửa lòe, Thần Niên và Khâu Mục Lăng Việt vừa chạm vào đã lập tức tách ra, ngay tức thì xoay người lao tới chỗ Phong Quân Dương, thấy khóe miệng chàng đã rớm máu, vội đưa tay xem mạch chàng, thấy nội lực tuy rằng rối loạn nhưng cũng không có gì đáng ngại, lúc này mới thấy nhẹ lòng, nhưng lại tức đến nỗi xô chàng ngã xuống đất, giận dữ mắng: “Đầu chàng bị lừa đá à? Chuyện như thế cũng dám làm! Chàng là chủ soái một quân! Chủ soái một quân!”.

Phong Quân Dương gắng nhỏm dậy, không nói một lời, chỉ ngửa đầu nhìn nàng cong môi mỉm cười. Chàng tất nhiên là biết mình là chủ soái một quân, nên bình tĩnh kiềm chế, tuyệt đối không nên lấy thân mạo hiểm như

https://thuviensach.vn

thế. Nhưng vừa rồi chàng không màng gì nữa, chỉ muốn giúp nàng hoàn thành tâm nguyện này. Chàng đã không thể cứu Diệp Tiểu Thất cho nàng, nhưng sẽ giữ lại tính mạng Khâu Mục Lăng Việt cho nàng.

Thần Niên vẫn còn đang trừng mắt nhìn chàng, nhưng trừng mắt rồi, không hiểu vì sao lại đột nhiên đỏ hoe hốc mắt. Thấy nàng như thế, khóe miệng Phong Quân Dương không khỏi nhếch lên rất cao, nói nhỏ: "Nha đầu ngốc, ta sẵn lòng".

Hai người một đứng một ngồi, một mặt mày tức tối, một lại đượm nét tươi cười, trên chiến trường chém giết liều mạng này, giống như tự mình hình thành một thế giới riêng, nơi đó chỉ có hai người, bất kể là ai cũng không thể bước vào. Trịnh Luân liếc nhìn một cái, trên mặt cũng bất giác nở nụ cười, nhưng lòng miệng lại thấy hơi đắng chát, nhìn hai người một cái rồi dời mắt ra chỗ khác.

Thuận Bình vừa rồi bị dọa ngốc, giờ mới hoàn hồn, chỉ cảm thấy sau lưng rịn ướt mồ hôi, chẳng biết từ lúc nào đã túa ra cả tầng mồ hôi lạnh, y vội giục ngựa lên trước, cuống cuồng kêu lên: "Vương phi mau bảo vương gia lên ngựa đi, quân địch đã sắp vây kín nơi này rồi, còn ngồi trên mặt đất nữa thì đầu sẽ bị ngựa đá đấy!".

Y rõ ràng là cố tình pha trò, chính là đại bất kính, nhưng giờ trong lòng Phong Quân Dương đang vui mừng nên cũng không chấp, chỉ liếc xéo Thuận Bình một cái. Ngay cả Thần Niên cũng chẳng buồn so đo xưng hô của Thuận Bình,chỉ nhìn ngược lại Khâu Mục Lăng Việt, thấy Trịnh Luân đã đánh Khâu Mục Lăng Việt ngất đi, bước lên phía trước nói: "Cứ để ta, ta cưỡi chung ngựa với ông".

Trịnh Luân lại đặt Khâu Mục Lăng Việt lên ngựa mình, hạ tầm mắt xuống, lạnh nhạt nói: "Ta cưỡi ngựa rất giỏi, cô yên tâm, ta sẽ đảm bảo an toàn của ông ta".

https://thuviensach.vn

Luận võ công, Trịnh Luân hơi kém Thần Niên, nhưng luận cưỡi ngựa, hắn là mãnh tướng xông pha chiến trường, giỏi hơn Thần Niên rất nhiều. Phong Quân Dương cũng đã lên ngựa, nói: "Thần Niên, giao người cho Trịnh Luân đi".

Thần Niên lưỡng lự một chút, ôm quyền với Trịnh Luân, trịnh trọng nói lời cảm ơn: "Đa tạ".

Chủ tướng Tiên Thị bị bắt, sĩ khí lập tức giảm sút, lại có kỵ binh tinh nhuệ của Phong Quân Dương tả xông hữu đột, trận địa của quân địch dần dần tán loạn, về sau còn hè nhau bỏ chạy. Phong Quân Dương dẫn kỵ binh truy sát một đoạn, liền quyết đoán dừng lại, xoay người về tụ họp với đại quân trong núi Nguyên Bảo hướng Đông Bắc.

Hạ Trạch đang ở núi Nguyên Bảo chờ đợi mà lòng như lửa đốt, nhìn Thần Niên, Trịnh Luân và Phong Quân Dương cùng nhau quay lại, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội thúc ngựa đến đón, từ xa xa đã cười nói với Phong Quân Dương: "Ngươi đến thật đúng lúc lắm, ta còn tưởng phải khổ sở đợi chờ dăm ba hôm nữa".

Gã nói đến đây, ánh mắt lại đưa về hướng Thần Niên, thấy nàng ngồi trên ngựa bình an vô sự, trong mắt bất giác cũng đượm màu ấm áp hơn. Thần Niên hờ hững liếc nhìn Hạ Trạch một cái, nhảy xuống ngựa đi đến chỗ Trịnh Luân, đưa tay đỡ lấy Khâu Mục Lăng Việt, lại gọi đám Đại Ngốc đến, lệnh cõng ông tới chỗ nghĩa quân.

Hạ Trạch nhất thời chưa nhận ra Khâu Mục Lăng Việt, thấy kiểu ăn vận của ông hình như là tướng lĩnh cấp bậc cao, vô thức nhíu mày. Vân Sinh theo sát sau lưng Hạ Trạch, song lại nhận ra Khâu Mục Lăng Việt, sắc mặt lập tức thay đổi, không khỏi thất thanh hô lên khe khẽ. Hạ Trạch sinh lòng kinh ngạc, hỏi nhỏ cô: "Tên đó là ai?".

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt Vân Sinh hẵng còn ngơ ngẩn, nghe vậy chỉ nói: “Là ông ấy...”.

“Ai?” Hạ Trạch vặn hỏi.

Vân Sinh ra sức nhếch miêng, đáp: “Khâu Mục Lăng Việt, đó chính là Khâu Mục Lăng Việt”.

Hạ Trạch ban đầu ngẩn ra, lập tức lên cơn cuồng nộ, giống như chỉ trong nháy mắt, cả hai mắt đã đỏ vằn đỏ vện. Gã cắn chặt răng, không nói hai lời, lập tức nhảy từ lưng ngựa xuống, giơ kiếm đâm thẳng về phía Khâu Mục Lăng Việt. Kiếm đi được nửa đường, đã bị một chiếc phi tiêu bay ngang đến phá giải, Hạ Trạch chỉ cảm thấy tay trái tê rần, trường kiếm rời khỏi tay gã bay đi.

Thần Niên lắc mình một cái, che trước người Hạ Trạch, lạnh lùng nhìn gã. Khuôn mặt Hạ Trạch đau thương bi phẫn, hung hăng nhìn chằm chằm Thần Niên một lúc lâu, tức quá hóa cười, giận dữ nói: “Tạ Thần Niên, hắn là kẻ thù giết cha cô! Hắn tàn sát cả nhà họ Hạ!”.

“Ông ấy là nghĩa phụ nuôi ta khôn lớn”. Sắc mặt Thần Niên vẫn lãnh đạm như thường, lạnh lùng nói, “Ông ấy đã làm việc mà ta muốn làm nhưng không thể làm”.

Hạ Trạch không ngờ Thần Niên sẽ trả lời như thế, sau khi cơn kinh ngạc qua đi, vừa tức vừa giận, kêu liền mấy chữ “giỏi”, căm hờn nói: “Sao ta lại quên cô còn một nửa huyết thống Tiên Thị! Nếu đã vậy, cô còn thống lĩnh nghĩa quân cái gì, chống Tiên Thị cái gì, cô nên đi Tiên Thị mà làm đứa con mồ côi côi của vương nữ của cô mới phải!”.

“Hạ Trạch!” Phong Quân Dương lạnh lùng ngắt lời gã, không vui nói, “Đủ rồi”.

https://thuviensach.vn

“Không đủ!” Hạ Trạch hằm hè nói, “Khâu Mục Lăng Việt giết cả tộc ta, tàn sát vô số dân chúng Thái Hưng ta, Tạ Thần Niên vẫn muốn bảo vệ tính mạng hắn, cô ta rốt cuộc là người Hạ hay người Tiên Thị?”.

Thần Niên nghe thế, bước lên phía trước một bước, hỏi ngược lại: “Hạ Trạch, Hạ gia của ngươi là người Hạ hay người Tiên Thị?”.

Hạ Trạch tuy không biết vì sao nàng lại hỏi thế, nhưng vẫn không hề nghĩ ngợi đáp luôn: “Người Hạ”.

Thần Niên hỏi tiếp: “Đã là người Hạ, vì sao phải giết tám trăm gia quyến vô tội của Thanh Phong trại? Vì sao phải kích động hai châu Thanh, Ký đánh nhau, làm cho Giang Bắc rung chuyển theo. Còn nữa, lúc thành Thái Hưng bị phá, thủy quân Hạ gia các ngươi đang ở đâu? Vì sao không để ý đến an nguy của Thái Hưng, lại muốn xuôi sông đi xuống, các ngươi mưu đồ gì?”.

Mỗi câu hỏi của nàng đều trực chỉ chỗ yếu hại, hỏi cho Hạ Trạch á khẩu không thể trả lời.

Thần Niên nói: “Hạ thị bì tàn sát là trừng phạt đúng tội nhà họ Hạ các ngươi. Thành Thái Hưng bị phá, lại càng do nhà họ Hạ các ngươi thủ thành bất lực. Nếu muốn truy trách, kẻ đáng chết đầu tiên là Hạ Trăn, là nhà họ Hạ các ngươi! Họ Hạ của ngươi tư lợi cho bản thân, khơi mào loạn lạc Giang Bắc, cho Tiên Thị thời cơ để lợi dụng. Cũng chính họ Hạ của ngươi, bên ngoài địch sắp đến nơi còn một lòng một dạ muốn đánh lén Nghi Bình, làm hại Thái Hưng bị chiếm đóng. Thế mà ngươi còn mặt mũi nói người khác!”.

Sắc mặt Hạ Trạch xanh mét, nhìn chòng chọc Thần Niên, một lúc lâu sau mới có thể lên tiếng, khàn giọng kêu lên: “Tạ Thần Niên!”.

“Có ta.” Thần Niên lạnh giọng đáp, không chút nhường nhịn.

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch toan tiến lên nhưng lại bị Vân Sinh giữ chặt lấy cánh tay: "Thập Nhị ca, huynh nhịn đi! Nhịn đi!". Vân Sinh nói xong, tự bản thân cô lại không cầm được mà nước mắt như mưa, cô lại quay đầu nhìn Thần Niên, cầu xin, "Tạ tỷ tỷ, bất kể ai đúng ai sai, người quá cố là lớn nhất, xin tỷ đừng nói nữa".

Thần Niên khinh thường cười, nói: "Động võ hay là giảng đạo, các người đều có thể làm được. Đánh không được người ta thì sẽ muốn giảng đạo cho người ta, giảng đạo không xong thì lại giả vờ tủi thân, khiến kẻ khác cười nhạo!".

Nói xong, nàng cũng chẳng buồn liếc mắt đến đôi huynh muội lấy một cái, cũng phớt lờ cả Phong Quân Dương lẫn Trịnh Luân, chỉ xoay người đỡ lấy Khâu Mục Lăng Việt, nói với Đại Ngốc: "Đi".

Phong Quân Dương đã sớm xuống ngựa, đến cạnh Hạ Trạch, lãnh đạm nói: "Đại cục làm trọng".

Hạ Trạch đã qua cơn buồn bực xấu hổ, căm hận hỏi: "Sao hả? Ngươi muốn bao che Tạ Thần Niên?".

Phong Quân Dương nghe thế, cười mà như không cười, liếc Hạ Trạch, hỏi ngược lại: "Ngươi nói xem? Ta không bao che nàng, chẳng lẽ lại bao che ngươi chắc?".

Chàng đáp đến là hùng hồn có lý, Hạ Trạch sững ra một lát rồi bất giác tức tối cười. Phong Quân Dương cũng mỉm cười, lại quay đầu nhìn theo bóng lưng Thần Niên đã đi xa, nhẹ giọng nói: "Cá tính nàng là thế đấy, coi trọng tình nghĩa nhất, nhìn thì có vẻ lạnh lùng nhưng lại hay mềm lòng, không chỉ riêng với nghĩa phụ nàng, mà với ai cũng thế thôi. Ngươi đừng quên, là ai không màng sinh tử cứu ngươi từ bờ sông về".

https://thuviensach.vn

Đêm hôm qua, Thần Niên dẫn theo kỵ binh nghĩa quân, sắp đội ngũ hình cái chêm, lấy thân mình làm lưỡi đao, cứu nhân mã Hạ gia khỏi vòng vây của đại quân Tiên Thị, cũng vì thế mà trúng tên. Phong Quân Dương vừa mới ở trên đường biết được việc này, giờ lại mang ra để nói Hạ Trạch, thực ra lại làm cho gã không còn gì để nói.

"Thập Nhị ca, chúng ta hãy nghĩ đến điểm tốt của Tạ tỷ tỷ nhiều hơn đi, nếu không có tỷ ấy, đêm qua chúng ta đã chết ở bờ sông rồi". Vân Sinh cũng ở cạnh khuyên nhủ, ngừng lại một cái lại nhẹ nhàng nói, "Kẻ có thù oán với chúng ta là Khâu Mục Lăng Việt, không phải Tạ tỷ tỷ".

Khuôn mặt Hạ Trạch dần trở lại bình thường, song vẻ phẫn hận trong mắt vẫn chưa tan đi hết, lặng lẽ một lát, nói: "Khâu Mục Lăng Việt giết cả tộc ta, thù này không thể không báo. Cho dù có phải trả lại cái mạng này cho Tạ Thần Niên, ta cũng phải giết Khâu Mục Lăng Việt báo thù".

Thứ hận thù giết cả tộc này, thực sự không phải chỉ hai ba câu nói là có thể trừ bỏ. Phong Quân Dương không muốn nói lời vô dụng thêm nữa, liếc mắt nhìn Vân Sinh đang mím môi im lặng bên cạnh một cái, nói với Hạ Trạch: "Việc báo thù sau này hẵng nói, không cần vội vã nhất thời, trước mặt vẫn phải nói đến việc quyết chiến với Thác Bạt Nghiêu đã".

Hạ Trạch cũng là kẻ tâm trí ẩn nhẫn, cũng biết hiện giờ không thể giết được Khâu Mục Lăng Việt, chỉ đành cố chấp đè nén phẫn hận trong lòng, nói: "Được".

Cách đó không xa, quân trướng thô sơ đã được dựng lên, Phong Quân Dương dẫn đầu tiến vào, Hạ Trạch an ủi vỗ nhẹ bả vai Vân Sinh rồi mới theo đám Trịnh Luân đi vào. Trong trướng, Phong Quân Dương nhìn quanh chúng tướng một vòng, thấy chỉ riêng người trong nghĩa quân là vắng mặt, liền ra lệnh: "Đi mời Tạ đại đương gia đến đây nghị sự".

https://thuviensach.vn

Lính truyền lệnh lĩnh mệnh rời đi, một lát sau lại là hai người Phương Huân và Linh Tước theo lính truyền lệnh tiến vào, nói: "Tạ đại đương gia có việc trong mình không thể tới được, đặc biệt lệnh cho hai chúng tôi đến nghe Vân Tây vương sai bảo".

Phong Quân Dương nghe thế liền biết Thần Niên lo lắng cho Khâu Mục Lăng Việt, Hạ Trạch cũng nghĩ đến lí do đó, cúi đầu hừ một tiếng, mỉa mai: "Tạ đại đương gia cao giá quá".

Phong Quân Dương cũng không so đo với gã, chỉ khẽ gật đầu với Phương Huân và Linh Tước. Linh Tước lại không vừa mắt Hạ Trạch tính khí quái gở, vừa hận Hạ gia gã hại chết tám trăm gia quyến Thanh Phong trại, thiếu chút nữa làm cha con cô hàm oan, không nhịn được muốn mắng mỏ Hạ Trạch một phen, không ngờ lại bị Phương Huân kéo về.

Phương Huân hạ giọng xin xỏ: "Lỗ cô nương, đừng gây họa nữa, nếu thật sự muốn đánh, chẳng phải là làm trò cười cho người Tiên Thị sao!".

Linh Tước cắn răng nhẫn nhịn rồi mới theo Phương Huân đứng sau chư tướng. Bọn họ ở trong trướng thương nghị việc quân tạm thời không đề cập đến, chỉ nói tới Thần Niên, giờ phút này lại đang canh giữ cạnh Khâu Mục Lăng Việt. Khâu Mục Lăng Việt đã tỉnh, bởi các huyệt quan trọng trên người đều đã bị Thần Niên chặn lại, không dùng được một chút khí lực nào, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi tựa vào gốc cây. Ông giương mắt hờ hững nhìn Thần Niên trước mặt một lát, rồi lại nhắm mắt lại, không hề đếm xỉa đến Thần Niên.

Thấy ông như vậy, Thần Niên chỉ cười gượng gạo, lùi sang bên cạnh vài bước ngồi xuống, ôm lấy hai đầu gối, lặng lẽ ngồi cùng Khâu Mục Lăng Việt. Gió thổi qua, lá cây vang lên tiếng lào xào, Thần Niên bất giác nhắm mắt, lắng nghe một lát, đột nhiên nói nhỏ: "Nghĩa phụ, con mất rất nhiều thời gian để suy nghĩ cặn kẽ, giết người dễ dàng, cứu người khó khăn, tuy

https://thuviensach.vn

có thể giết trăm người nghìn người, nhưng lại không thể cứu được người mà mình muốn cứu".

Dưới tán cây chỉ còn hai người họ, các binh sĩ khác đều ở rất xa, giọng của Thần Niên lọt vào tai Khâu Mục Lăng Việt, chỉ cảm thấy rõ ràng từng chữ, tuy ông nhắm mắt không nói, nhưng mi mắt lại khẽ run lên.

Thần Niên im lặng một lát, lại lên tiếng hỏi: "Nghĩa phụ, nếu ngày đó người cứu được mẫu thân, hiện giờ sẽ như thế nào?".

Sẽ như thế nào? Ông sẽ đưa A Nguyên đi, bất kể nàng có sẵn lòng hay không, ông cũng sẽ đưa nàng đi, ông đưa nàng đi Vân Tây, đi Giang Nam, đi bất cứ chốn nào trên cõi đời này, ông sẽ bảo vệ nàng, chở che nàng, trêu cho nàng vui, dỗ cho nàng cười... Đáng tiếc, không có nếu, ngày đó ông không cứu được A Nguyên, nàng chết trên lưng ông.

https://thuviensach.vn

39

Bày tỏ chân tình

Khâu Mục Lăng Việt vẫn không lên tiếng, Thần Niên cũng không nói nửa lời, cứ lặng lẽ ngồi đó một lát, Linh Tước và Phương Huân đã quay lại, đến tìm Thần Niên bàn việc. Thần Niên lo lắng cho sự an toàn của Khâu Mục Lăng Việt, không dám đi xa, chỉ đi sang bên cạnh, hỏi nhỏ Linh Tước: "Chuyện gì?".

Linh Tước nói: "Vân Tây vương lần này đã dẫn kỵ binh tiên phong đến rồi, đại quân phải mất mấy ngày mới có thể đuổi tới, đến lúc đó sẽ quyết chiến với Thác Bạt Nghiêu ngay tại Thái Hưng".

Thần Niên gật đầu, lại hỏi cặn kẽ tình hình cụ thể, trong lòng tính toán sơ qua một chút, cho dù người ngựa của Phong Quân Dương, Trịnh Luân và Hạ Trạch cùng hợp lại, cùng lắm cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngang hàng với Thác Bạt Nghiêu. Nhưng Thác Bạt Nghiêu đã có lợi thế thủ thành, quyết chiến với gã ở Thái Hưng như thế, cơ hội thắng thật sự không cao.

Phương Huân tuy xuất thân cơ hàn, song đầu óc lại nhanh nhạy hơn Linh Tước nhiều, thấy Thần Niên trầm ngâm không nói liền bổ sung: "Tôi nghe ý của Vân Tây vương không giống muốn công thành, mà muốn dã chiến với đại quân Tiên Thị".

Thần Niên nghe thế bất giác khẽ nhíu mày, chẳng lẽ Phong Quân Dương có kế nhử địch? Nàng nhất thời không đoán ra mưu đồ của Phong Quân Dương, dứt khoát không nghĩ nữa, bảo hai người Linh Tước và Phương Huân lui xuống, mình thì xoay người về chỗ nghĩa phụ. Không ngờ mới đi

https://thuviensach.vn

được vài bước, lại liếc thấy trong rừng cây có bóng người vụt qua, nhìn hình dáng, hình như là Vân Sinh.

Thần Niên thầm kinh ngạc, cân nhắc một phen, làm bộ quay gót đuổi theo bọn Linh Tước, đi được một đoạn lại lặng lẽ bí mật quay về, nhẹ nhàng bay lên cạnh một gốc đại thụ, giấu mình trong đám lá rậm rạp, trên tay cầm sẵn một cái phi tiêu, yên lặng nhìn chỗ Khâu Mục Lăng Việt dưới gốc cây nọ.

Chỉ chốc lát sau, Vân Sinh quả nhiên xuất hiện, tay cầm dao găm, cẩn thận bước từng bước đến chỗ Khâu Mục Lăng Việt.

Tuy Khâu Mục Lăng Việt bị điểm huyệt, nhưng thính lực không hề bị tổn hại, dễ dàng nhận ra người đến không phải Thần Niên. Ông mở to mắt ra nhìn, thấy là Vân Sinh, bất giác sững người, lập tức cau mày lại. Vân Sinh cắn chặt môi, bàn tay cầm dao găm không ngăn nổi cơn run rẩy, bước chân giống như rất nặng nề, chỉ khoảng bảy tám bước mà đi một lúc lâu mới đến trước người Khâu Mục Lăng Việt.

Khâu Mục Lăng Việt một mực không lên tiếng, mãi đến khi Vân Sinh đến gần mới gắng gượng đứng dậy, tựa lưng vào thân cây đứng đó, hờ hững nhìn Vân Sinh, chậm rãi chờ cô tiến đến, nhìn tình hình đó, đến cả việc hét lên kêu cứu cũng khinh không thèm làm.

Thần Niên ẩn mình trong tán lá, chỉ có thể nhìn thấy lưng của Vân Sinh, thấy cánh tay cô giơ lên cao, đang muốn bắn phi tiêu vào cổ tay cô, không ngờ cánh tay Vân Sinh chỉ giơ cao trong không trung một lát, cuối cùng lại vô lực rũ xuống, con dao trong tay cô cũng rơi xuống theo, đập vào nền cỏ, phát ra một âm thanh be bé.

Thần Niên đang kinh ngạc, lại thấy Vân Sinh từ từ ngồi thụp xuống, lấy hai tay che mặt rồi khóc nức nở. Tiếng khóc rất nhỏ, rõ ràng là cố sức đè

https://thuviensach.vn

nén, chỉ lọt ra vài tiếng sụt sùi giữa khe hở ngón tay, nghe vào tai lại khiến lòng người bao khó chịu.

Đừng nói Khâu Mục Lăng Việt, ngay cả Thần Niên nhất thời cũng thấy mơ hồ. Thần Niên chần chừ một lát, thu phi tiêu lại, lẳng lặng nhìn về phía dưới tàng cây.

Vân Sing chỉ khóc một lát rồi từ dưới đất đứng lên, nâng tay lau nước mắt trên mặt, khàn giọng nói với Khâu Mục Lăng Việt: "Tôi không thể giết ông, nếu tôi giết ông, Tả tỷ tỷ sẽ báo thù cho ông, tôi chết thì không sợ, nhưng lại vẫn liên lụy đến Thập Nhị ca của tôi, liên lụy đến dân chúng Thái Hưng".

Cô không muốn khóc trước mặt ông, nhưng nước mắt càng lau lại càng nhiều. Chính người này bắt cô từ Thái Hưng đến vương đình Mạc Bắc, đường sá dài vài ngàn dặm, cướp giết và hung hiểm bao nhiêu phen, người bên cạnh lần lượt chết đi, về sau này chỉ còn lại hai người họ. Ông lạnh lùng kiệm lời, nhưng vào phút giây sinh tử lại không hề do dự che trước người cô, cô biết ông chỉ muốn bảo vệ tính mạng của "đứa con mồ côi của vương nữ", nhưng trái tim lại không thể khống chế nổi rồi cứ thế đắm chìm.

Có lẽ, từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy đao khách cô độc lạnh nhạt đó ở sườn Phi Long, cô đã động lòng. Cho nên cô mới có thể đi theo ông, cho dù là khi ông bị trọng thương hôn mê bất tỉnh cô cũng không trốn đi một mình. Ba ngày hai đêm, ông mê man ba ngày hai đêm, cô cũng trông ông ba ngày hai đêm, cũng khóc ba ngày hai đêm...

Vân Sinh biết trong lòng ông có một người con gái tên A Nguyên, bởi khi ông hôn mê vẫn một mực gọi tên người đó, nhưng cô cũng từng đồng sinh cộng tử với ông, còn tưởng trong lòng ông, mình chí ít cũng khác bao người khác. Rốt cuộc thì cô cũng biết rằng, cô chỉ đang tự lừa gạt mình mà thôi. Ông là Khâu Mục Lăng Việt, ông chỉ yêu mình A Nguyên. Bất kể cô hâm mộ đến đâu, mối tình si đó cũng không can chi tới cô.

https://thuviensach.vn

Nước mắt Vân Sinh cuối cùng cũng ngừng rơi, cô xoay người nhặt dao găm dưới đất lên, giấu vào trong lòng, đứng đó ngơ ngẩn nhìn Khâu Mục Lăng Việt. Khâu Mục Lăng Việt không biết tâm tư của Vân Sinh, thấy ngôn hành của cô cổ quái như vậy, ánh mắt càng lộ ra vẻ khó hiểu, mày càng cau chặt hơn.

Vân Sinh thấy thế, cười tự giễu, nói: "Khâu Mục Lăng Việt, tôi không biết A Nguyên của ông là người thế nào, nhưng tôi nghĩ bà tuyệt không hi vọng ông sẽ sống trong thù hận cả đời, đến cả con gái của bà cũng không quan tâm. Tạ tỷ tỷ trọng tình trọng nghĩa, nhưng liệu ông có xứng đáng với tình nghĩa của tỷ ấy không? Tỷ ấy coi ông như cha ruột, còn ông có từng coi tỷ ấy là con gái không? Nếu thật sự coi Thần Niên là con gái, sao ông có thể bỏ tỷ ấy một mình ở lại Giang Bắc rối loạn bất an? Suốt mấy năm trời, không lời hỏi han!".

Vân Sinh chậm rãi lui về phía sau, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Khâu Mục Lăng Việt, lại hỏi: "Lúc A Nguyên sắp chết, liệu bà đinh ninh không quên rốt cuộc là muốn ông báo thù cho mình, hay là con gái của mình? Ông báo thù, rốt cuộc là vì bản thân ông hay vì A Nguyên?".

Khuôn mặt lãnh đạm của Khâu Mục Lăng Việt cuối cùng cũng hơi chấn động, trong lòng Vân Sinh đã có đáp án, nhìn sâu vào mắt Khâu Mục Lăng Việt, cười buồn bã rồi dứt khoát xoay người bỏ đi. Khi tiếng bước chân đi xa dần, xung quanh chỉ còn lại tiếng gió lùa tán cây xào xạc, không biết bao lâu sau, Khâu Mục Lăng Việt mới hít một hơi thật sâu, thờ ơ nói: "Ra đây".

Thần Niên nhảy từ tán lá xuống, đi đến chỗ Khâu Mục Lăng Việt, cẩn thận gọi: "Nghĩa phụ".

Khâu Mục Lăng Việt nhìn về phía nàng, nói: "Trước khi mẫu thân con lâm chung thật sự chỉ muốn ta nuôi con khôn lớn, không hề muốn ta báo thù cho nàng. Ta giết Hạ Trăn, giệt họ Hạ, phần lớn là muốn trút hận vì mình.

https://thuviensach.vn

Về phần con, cũng chán ghét nhiều hơn yêu quý, vì trong người con có dòng máu của Hạ Trăn, là đứa con gái A Nguyên bị hắn lừa nên mới sinh ra cho hắn".

Đây đều là những câu nên trả lời Vân Sinh, ông nhất nhất nói cho Thần Niên nghe, nhưng câu cuối cùng là nói dối. Ông vốn yêu Thần Niên nhiều hơn ghét, bất kể thế nào, nàng vẫn là đứa con ông nuôi lớn, nên ông mới để nàng ở lại Giang Bắc, chỉ hi vọng nàng có thể sống tự do tự tại. Nhưng không ngờ nàng lại đi con đường giống như A Nguyên, sau khi ông đau lòng chỉ còn thất vọng, vì thế, trong lòng ông chỉ còn lại ý niệm báo thù cho A Nguyên.

Giọng Thần Niên đã hơi nghẹn ngào, gắng gượng cười nói: "Dù có thế nào, nghĩa phụ cũng đã nuôi lớn con, con chỉ có cảm kích nghĩa phụ, tuyệt đối không có nửa phần oán hận".

Khâu Mục Lăng Việt không nói nữa, chỉ từ thân cây chậm rãi ngồi xuống đất, nhắm mắt trầm mặc. Thần Niên cũng không lên tiếng, luôn ở cạnh ông đến khi trời tối mịt, mãi tới lúc có người đến bẩm báo nói Phong Quân Dương tìm nàng, nàng mới gọi Ôn Đại Nha và Đại Ngốc đến, nói: "Giúp ta trông chừng nghĩa phụ thật kĩ, không được cho bất cứ kẻ nào đến gần, nếu có biến, gào to gọi ta". Nàng ngừng lại một lát, lại nhấn mạnh, "Bảo vệ nghĩa phụ ta thật tốt!".

Đại Ngốc khù khờ, được dặn chỉ đáp "vâng", Ôn Đại Nha lại nhìn ra sự lo lắng của Thần Niên, bèn nói: "Đại đương gia, ban đầu ở Ngưu Đầu trại, là vị gia này ra tay cứu tính mạng chúng tôi, chúng tôi đều nhớ rõ ân huệ này. Nếu giáp mặt trên chiến trường, ông ta là đại tướng Khâu Mục Lăng Việt của Tiên Thị, chúng tôi tất nhiên là muốn liều mạng một chết một còn với ông ta. Nhưng bây giờ, ông ta chỉ là nghĩa phụ của đại đương gia, là ân nhân của chúng tôi, trừ phi hai chúng tôi chết, bằng không không ai có thể mảy may gây tổn thương cho ông ta".

https://thuviensach.vn

Thần Niên cảm kích trong lòng, gật gật đầu với Ôn Đại Nha rồi mới quay người đi gặp Phong Quân Dương.

Phong Quân Dương đang chờ ở bên ngoài nơi đóng quân của nghĩa quân, một mình chắp tay đứng đó, bên cạnh không có thân vệ, ngay cả Thuận Bình cũng không có mặt. Thần Niên lấy làm lạ, hỏi thẳng: "Chuyện gì?".

Phong Quân Dương quay lại nhìn nàng mỉm cười, đáp: "Không có chuyện gì, chỉ nhớ nàng thôi".

Thần Niên khẽ nhíu mày, Phong Quân Dương đã đúng lúc sửa lời: "Là chuyện nghĩa phụ của nàng". Chàng chấn chỉnh nét mặt, nghiêm túc nói, "Trong quân của Hạ Trạch có rất nhiều tướng lĩnh đều xuất thân từ Thái Hưng, hận Khâu Mục Lăng Việt thấu xương, cho dù Hạ Trạch có thể tạm thời nhẫn nhịn không trả thù Khâu Mục Lăng Việt, nhưng những tướng lĩnh kia thì không thể biết được có nhịn nổi không. Nàng để Khâu Mục Lăng Việt tại đây rất nguy hiểm, chi bằng đưa ông ta đi trước, được không?".

Thần Niên ngẫm nghĩ, nói: "Ý tốt của chàng ta hiểu, nhưng hiện giờ ta không thể đi được".

Câu trả lời của nàng đã nằm trong dự liệu của chàng, chàng chỉ có thể bất đắc dĩ cười. Nay đúng là giữa tháng, vầng trăng tròn vành vạnh sáng ngời giữa nền trời đêm, tựa như một cái mâm bạc, làm lửa trại phía xa u tối đi nhiều. Dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng tinh tế xinh đẹp, kiều diễm không gì sánh được. Phong Quân Dương im lặng nhìn nàng, thở dài: "Sao nàng cứ bướng bỉnh như vậy?".

Thần Niên khẽ mím môi, lặng đi một lát rồi nói nhỏ: "Cũng không phải ngày đầu tiên chàng biết".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương nghe thế bất giác cong môi cười khẽ, nói: “Ừ nhỉ, cũng không phải ngày đầu tiên ta biết”.

Cả hai nhất thời đều trầm mặc, một lát sau, Thần Niên mới nói tiếp: “Ta muốn vào thành Thái Hưng, ta nghĩ...”.

“Ta tự có cách giành thắng lợi, không cần nàng đi mạo hiểm”. Phong Quân Dương không để nàng nói xong đã ngắt lời, ngừng một nhịp rồi mới lại giải thích, “Trước đây, ta đã lệnh cho Phàn Cảnh Vân đi vương đình Tiên Thị, kích động mấy tộc lớn cũ Hạ Lan, Hột Cổ... của Tiên Thị làm loạn. Trước mắt, vương đình Tiên Thị đã loạn, Thác Bạt Nghiêu sau khi nhận được tin tức sẽ phải mang binh về Bắc dẹp loạn, đây đúng là cơ hội tốt để đánh bại gã”.

Chàng không hề giấu giếm, nói thẳng mọi kế hoạch cho Thần Niên nghe, đúng là thẳng thắn hiếm có. Thần Niên đã đoán chàng có mưu đồ từ sớm, giờ nghe xong thật ra cũng không thấy bất ngờ gì, chỉ hỏi: “Thế nếu Thác Bạt Nghiêu không chịu về Bắc thì sao? Gã ta hiếu thắng, nếu cứ bám chặt Thái Hưng thì nên làm thế nào? Rồi hoặc là được ăn cả ngã về không, quyết chiến một phen, vậy thì sao?”.

Phong Quân Dương trầm giọng đáp: “Nếu gã bám chặt, ta sẽ vây khốn, làm gã hao tổn mà chết ở Thái Hưng. Nếu gã quyết chiến, ta sẽ nghênh chiến. Tiên Thị nội loạn, lòng quân tất dao động, muốn thắng gã tuy khó khăn, nhưng không phải là việc không thể”.

Thần Niên nghĩ ngợi, lại hỏi: “Chàng cũng nói thẳng gã khó khăn, nhưng chàng có biết một cái khó khăn này sẽ cần tính mạng của bao nhiêu người không?”.

Phong Quân Dương không thể đưa ra một câu trả lời chuẩn xác cho câu hỏi này. Nếu có thể thừa dịp Thác Bạt Nghiêu về Bắc bao vây chặn đường,

https://thuviensach.vn

hao binh tổn tướng có lẽ còn nhỏ, nhưng nếu quyết chiến giáp lá cà, tổn thất của hai bên đều rất lớn.

"Chàng quyết chiến với Thác Bạt Nghiêu, rất có thể rơi vào kết cục đôi bên cùng thiệt. Giang Nam còn có Tề Tương đang ngồi xem chừng, nếu y thừa cơ Bắc tiến thì sao? Hoặc là đi đến Vân Tây, chàng cứu hay không cứu?".

Vân Tây không như Giang Nam, đó là chỗ nền móng của Phong Quân Dương, đến nay thân tộc của chàng vẫn còn ở Vân Tây, tuyệt không cho phép Tề Tương dây máu ăn phân. Mỗi câu nói của Thần Niên tựa như cũng chính là điều Phong Quân Dương lo lắng, nhưng chàng thực sự quá hiểu Thần Niên, không khỏi liếc xéo nàng, hỏi: "Nàng đang lo lắng cho ta?".

"Không phải". Vẻ mặt Thần Niên thản nhiên, nói, "Từ năm ngoái ta vào nghĩa quân, đến giờ đã được gần một năm, từng ở phía sau bày mưu tính kế, cũng từng tự mình ra trận chém giết cùng người, biết được mỗi đạo quân lệnh đều cần vô số binh lính phục tùng mệnh lệnh chấp hành. Họ cũng là con người ta, chồng người ta, cha người ta, có rất nhiều người đang ngóng trông họ có thể sống sót trở về".

Phong Quân Dương trầm mặc hồi lâu, chỉ tập trung nhìn Thần Niên.

Thần Niên lại nói tiếp: "Không riêng gì vì dân chúng Giang Bắc, vẫn còn vì cả Tiên Thị nữa. Mẫu thân, nghĩa phụ của ta đều là người Tiên Thị, ta cũng cần làm gì đó cho Tiên Thị. Những binh lính Tiên Thị này, trong mắt người Hạ đã gây ra tội ác tày trời, nhưng đại đa số bọn họ, chẳng qua cũng chỉ là dân chúng Tiên Thị bình thường".

"Thần Niên..."

"Thật ra ta tuyệt không muốn giao đấu với người Tiên Thị, mỗi khi dưới đao ta có nhiều thêm một mạng của người Tiên Thị, ta đều cảm thấy áy

https://thuviensach.vn

náy". Thần Niên mặt ủ mày chau, lặng đi một lát, bất giác nhẹ nhàng mỉm cười, "Buồn cười lắm phải không? Ta đánh suốt dọc đường từ Ký Châu đến đây, trên tay đã dính không biết bao nhiêu máu của người Tiên Thị, lại nói mình không muốn giết người Tiên Thị, nếu bị người khác nghe thấy, chắc chắn sẽ cảm thấy ta giả nhân giả nghĩa vô cùng".

"Không, sẽ không vậy đâu". Phong Quân Dương trầm giọng nói, "Thần Niên, nàng không sai. Thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, dùng chiến bỏ chiến, dùng giết ngừng giết, điều này không hề sai, mà là đại nghĩa".

Thần Niên nghe thế hai mắt sáng ngời, giương mắt nhìn Phong Quân Dương: "Tuệ Minh từng nói, chúng sinh ngang hàng, nên nếu có thể, ta mong bọn họ cũng có thể sống sót trở về Mạc Bắc".

Phong Quân Dương mím môi không đáp, một lát sau lại cúi đầu hừ lạnh, nói: "Việc ta làm rồi hối hận nhất đời này chính là năm xưa đã đưa Tuệ Minh lão hòa thượng đến chỗ nàng!".

Thần Niên ban đầu sửng sốt, sau lại không khỏi bật cười, hỏi: "Chàng đồng ý sao?".

Phong Quân Dương vén mí mắt nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Nếu ta không đồng ý, nàng chịu nghe ta chắc".

Thần Niên nghĩ ngợi, lắc đầu, nói: "Ta phải đi, không phải nhất thời nảy ý, mà kể từ khi biết Thác Bạt Nghiêu ở Thái Hưng, ta đã nghĩ sẽ làm vậy rồi. Trước kia ta chỉ nghĩ cách quản chặt gã, ép gã lui binh, hiện đã có nội loạn vương đình thì càng có lý do, càng dễ thành công. Giờ nếu có thể đình chiến, là việc tốt cho cả đôi bên, với chàng với gã đều có lợi".

Phong Quân Dương thả lỏng tầm mắt không chịu để ý đến nàng, một lát sau mới thủng thẳng nói: "Nhưng nàng có từng nghĩ, Thác Bạt Nghiêu dựa vào đâu sẽ tin lời nàng? Cho dù ta đồng ý sẽ tha cho gã một con đường

https://thuviensach.vn

sống, nhưng sau đó nói không giữ lời, đợi lúc gã về Bắc sẽ mai phục chặn đường, chẳng phải gã sẽ càng sa vào bị động sao?".

Thần Niên bất giác nhíu mày, hỏi lại chàng: "Chàng sẽ nói không giữ lời?".

Phong Quân Dương nhíu mày lại với nàng: " Chuyện ta nói không giữ lời còn ít à?".

Thần Niên nghiêm túc ngẫm nghĩ một lát, ăn ngay nói thật: "Chàng thật sự thường xuyên nói không giữ lời, là ta nghĩ mọi chuyện quá mức đơn giản".

Câu trả lời của nàng suýt chút nữa làm Phong Quân Dương tức đến ngất đi, chàng oán giận nhìn Thần Niên một cái, trong óc lóe lên, không biết lại nghĩ ra điều gì, khóe miệng không khỏi cong lên, lộ ra nụ cười tủm tỉm, nhẹ nhàng nói: "Ta còn một yêu cầu, chỉ cần nàng chịu đồng ý, ta sẽ sảng khoái thả Thác Bạt Nghiêu về Bắc, vả lại sẽ giữ lời".

Thần Niên chẳng ừ hữ gì cả, chỉ giương mắt nhìn Phong Quân Dương, như thể đang nghiền ngẫm suy nghĩ của chàng.

Bên môi Phong Quân Dương vẫn mang nét cười vô lại, lại hỏi nàng tiếp: "Thế nào? Hửm?".

Tiếng "hửm" của chàng rất nhỏ, nhưng âm đuôi lại khẽ vút lên, chọc người suy nghĩ, rõ ràng là có ý xấu. Thần Niên thấy thế không đáp, nói: "Thác Bạt Nghiêu không phải kẻ ngu, cho dù có về Bắc cũng sẽ phòng bị nhiều hơn, mai phục chặn đường chưa chắc đã thành công".

Phong Quân Dương xỏ lá ba que nói: "Ta không nói đạo lý với nàng, chỉ nói điều kiện với nàng thôi, nếu nàng đồng ý, ta sẽ thả Thác Bạt Nghiêu về Bắc".

https://thuviensach.vn

Thần Niên đành phải đáp: “Yêu cầu gì? Chàng nói đi”.

Phong Quân Dương cong môi cười, nói nhỏ: “Nàng yên tâm, chỉ là một yêu cầu nhỏ, tuyệt đối không làm nàng khó xử”. Chàng nói xong, đi lên phía trước từng bước, cách Thần Niên ngày một gần hơn, cúi đầu xuống, thì thầm gọi nàng, “Thần Niên...”.

Hai người cách nhau quá gần, đã có thể nghe hơi thở của nhau, Thần Niên chợt có phần hoảng hốt hụt hơi, cố tự trấn tĩnh ngẩng đầu nhìn chàng, liền nghe chàng nói: “Sau này nàng vẫn gọi ta là A Sách, được không?”.

Thần Niên không ngờ yêu cầu của chàng là thế, ngẩn ra, hỏi: “Chính là cái này?”.

“Ừ”. Phong Quân Dương gật đầu, nghiêm trang nói: “Gọi ta là A Sách, sau này thấy ta, không được gọi gì khác, chỉ gọi ta là A Sách”.

Thần Niên trố mắt một lát, đột nhiên bật cười, sảng khoái đáp: “Được”.

Phản ứng của nàng thật ra lại khiến Phong Quân Dương thấy hơi bất ngờ, bất giác khẽ giật mình, cúi đầu nhìn Thần Niên kĩ càng một lúc, cuối cùng lại nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Vậy gọi trước một tiếng nghe xem”.

Thần Niên lắc lắc đầu, từ chối: “Không được, chờ sau khi Thác Bạt Nghiêu về Bắc đã”.

Đây hiển nhiên là kế lần lữa của nàng, Phong Quân Dương chỉ mỉm cười, không so đo với nàng nữa, chuyển đề tài hỏi: “Trước khi nàng đến Thái Hưng có về núi thăm Tiểu Bảo không?”.

“Có”. Thần Niên trả lời gọn lỏn.

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương lại hỏi: “Con giống nàng hay giống ta?”.

Thần Niên lặng đi một lát mới có phần không tình nguyện đáp: “Giống chàng”.

Khóe mắt đuôi mày Phong Quân Dương thêm vài phần đắc ý, muốn nói thêm vài câu nữa nhưng lại sợ bức ép Thần Niên chặt quá, đành phải từ bỏ, nghĩ ngợi rồi nói: “Việc phiến loạn ở vương đình phải vài ngày nữa mới có thể bay đến Thái Hưng, giờ nàng đi ngay, Thác Bạt Nghiêu cũng sẽ không tin nàng, chờ hai hôm nữa hẵng đi, nàng nói cho gã biết ta sẽ mở rộng con đường phía Tây, hắn có thể vòng qua thảo nguyên Tây Hồ về quan ngoại”.

Thần Niên im lặng gật đầu.

Phong Quân Dương quét mắt nhìn nàng một cái, lại nói: “Có lẽ gã sẽ hoài nghi, giữ nàng lại làm con tin”.

Thần Niên cũng nghĩ đến điều này rồi, nghe vậy bèn hỏi chàng: “Lần này liệu chàng có nói không giữ lời với ta không?”.

Phong Quân Dương hơi nhếch mép, đáp: “Không biết”.

“Ta ở lại làm con tin gã, đưa gã đến quan ngoại là được”. Thần Niên nói.

Phong Quân Dương lặng lẽ nhìn nàng, một lúc lâu sau, đột nhiên hỏi nhỏ: “Chuyện đã tới nước này, sao nàng vẫn chịu tin ta? Có lẽ ta đang cố tình lợi dụng nàng lừa gạt Thác Bạt Nghiêu, âm thầm sắp sẵn quân đội hùng hậu trên đường gã về Bắc”. Chàng ngừng lại một chút, tự giễu nói, “Đây cũng chẳng phải lần đầu ta nuốt lời với nàng”.

Lần đầu tiên, ở Thanh Châu, chàng hứa sẽ thành thân với nàng, thực tế lại chỉ một lòng muốn lấy nàng làm sủng thiếp bên cạnh. Lần thứ hai, ở Nghi Bình, chàng nói sẽ không lừa nàng nữa, nhưng vẫn tiếp tục nói dối

https://thuviensach.vn

nàng. Lần thứ ba, ở Thịnh Đô, chàng hứa sẽ thay nàng cứu Diệp Tiểu Thất ra, cuối cùng lại khiến Diệp Tiểu Thất chết oan uổng.

Thật ra, Thần Niên nói rất phải, đối với nàng, chàng luôn nói không giữ lời.

Không ngờ Thần Niên lại cười một tiếng, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào chàng, khẳng định: “Chàng sẽ không làm thế, lần này, chàng sẽ không làm thế đâu”. Nói xong, lại nhếch mép cười một cái với Phong Quân Dương rồi mới xoay người về chỗ Khâu Mục Lăng Việt.

https://thuviensach.vn

40

Kiếp này yên ổn

Ôn Đại Nha và Đại Ngốc đang cẩn thận trông chừng Khâu Mục Lăng Việt, Thần Niên bảo hai người họ lui xuống, nàng ngồi xuống cạnh Khâu Mục Lăng Việt, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên không đầu không cuối nói: "Nghĩa phụ, con đã có con, năm nay gần hai tuổi rồi".

Thân thể Khâu Mục Lăng Việt khẽ run lên.

Thần Niên cười ranh mãnh với Khâu Mục Lăng Việt, nói: "Nghĩa phụ, con cũng đã làm mẹ rồi, người không tưởng tượng được đúng không? Trước khi đến Thái Hưng, con còn vào núi thăm con bé, đã cao chừng này rồi". Nàng nói xong, vươn tay ra áng chừng một độ cao, lại hỏi Khâu Mục Lăng Việt, "Có cao hơn con trước kia không?".

Vẻ kinh ngạc trong mắt Khâu Mục Lăng Việt dần tan đi, song sắc mặt lại hết sức khó coi, lạnh lùng nói: "Con của Phong Quân Dương?".

"Phải". Thần Niên gật đầu.

Khâu Mục Lăng Việt mắng: "Khốn khiếp!".

Thần Niên không biết ông đang mắng Phong Quân Dương hay đang mắng mình, bất giác nhoẻn cười, một lát sau, đột nhiên đứng dậy, ra tay giải huyệt đạo trên người Khâu Mục Lăng Việt. Khâu Mục Lăng Việt thấy bất ngờ, ngồi đó ngẩng đầu nhìn Thần Niên. Thần Niên nói tin tức phiến loạn ở vương đình Tiên Thị cho ông nghe, lại nói: "Con đã quyết định đến Thái

https://thuviensach.vn

Hưng khuyên Thác Bạt Nghiêu về Bắc, nhưng con lại sợ, sợ không thể còn sống trở về gặp Tiểu Bảo. Nghĩa phụ, người đi cùng con đến Thái Hưng được không?".

Khâu Mục Lăng Việt nhất thời không phản ứng, Thần Niên nghĩ ngợi, hỏi: "Con luôn không hiểu vì sao mẫu thân lại rời vương đình xuôi Nam, nghĩa phụ, người có biết không?".

Khâu Mục Lăng Việt tuy ít lời nhưng đầu óc cũng không hồ đồ, nghe Thần Niên đặt câu hỏi như vậy, đã hiểu ý đồ của nàng. Ông lặng đi một lát, vẫn đáp: "Năm đó bên trong vương đình nổi lên tranh đấu, huynh trưởng của mẫu thân con chỉ tin họ ngoại, làm cho tám tộc lớn bất mãn, muốn mượn tên tuổi của mẫu thân con sinh sự. Mẫu thân con không muốn thấy người trong tộc tương tàn, nên mới lánh khỏi vương đình".

Ông chịu mở miệng nói chuyện với nàng, đã là biểu hiện thả lỏng. Thần Niên thoáng thấy nhẹ lòng, lại thành khẩn nói: "Một khi đã vậy, nếu mẫu thân còn sống, đương nhiên cũng không muốn nhìn thấy mấy chục vạn con cháu Tiên Thị bỏ mạng tha hương. Nghĩa phụ, người hẳn là hiểu mẫu thân nhất, để tránh dấy nổi loạn, bà rời khỏi vương đình, sao bà có thể đồng ý để người báo thù cho bà, không màng đến tính mạng đồng bào?".

Nếu Thần Niên dùng bách tính muôn dân, đại nghĩa thiên hạ để khuyên Khâu Mục Lăng Việt, ông vốn sẽ không để tâm, nhưng nàng cố tình mang mẫu thân ra nói, từng câu từng chữ lại chạm vào tận đáy lòng Khâu Mục Lăng Việt. Bởi ông biết, A Nguyên thực sự quan tâm đến người trong tộc mình. Khâu Mục Lăng Việt là người làm việc rõ ràng, lặng đi một lát, đáp: "Được, ta đến Thái Hưng với con".

Bên trong thành Thái Hưng, Thác Bạt Nghiêu tuy chưa nhận được tin phiến loạn vương đình, nhưng vì việc Khâu Mục Lăng Việt chiến bại bị bắt đã hết sức buồn bực. Bộ Lục Cô Kiêu thấy gã như vậy, bước từ trong đám người ra, xin chiến đấu: "Phong Quân Dương đến quá nhanh, không thể nào

https://thuviensach.vn

là đại quân chủ lực, chi bằng đệ dẫn quân tiến đến, thừa cơ quân chủ lực của hắn còn chưa tới, tiêu diệt sạch".

Thác Bạt Nghiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Khâu Mục Lăng Việt còn không phải đối thủ của Tạ Thần Niên, sao đệ có thể địch nổi cô ta?". Nói xong, gã lại thấy không ổn, bèn giải thích, "Hơn nữa tên Phong Quân Dương giảo hoạt thông minh, rất có thể đây là kế sách, dùng quân tiên phong đó dụ chúng ta xuất chiến".

Không biết nội tình đối phương mà tùy tiện xuất chiến, thật là mạo hiểm, chúng tướng nhao nhao hùa theo, còn có người nói: "Nếu bàn về dã chiến, cho dù tất cả đại quân của Phong Quân Dương đều đến, chúng ta cũng không sợ hắn, chi bằng cứ kiên nhẫn chờ thêm hai ngày nữa, chờ phái người ra ngoài tra xét rõ ràng rồi sẽ cùng tuyên chiến".

Lại có người phụ họa: "Đúng thế, người Hạ bọn chúng chẳng phải có câu là biết người biết ta trăm trận trăm thắng hay sao, Vương thượng, dù sao chúng ta cũng ở trong thành, không cần sợ bọn chúng đánh lén".

Thác Bạt Nghiêu mơ hồ có chút dự cảm, cảm thấy Phong Quân Dương lần này nhanh chóng xuôi Nam có điều gì đó không ổn, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra không ổn ở đâu, đành phải lựa chọn tạm thời án binh bất động, lấy bất biến ứng vạn biến. Ngờ đâu hai ngày sau, tung tích của đại quân Phong Quân Dương còn chưa dò xét được rõ ràng, cấp báo của vương đình Mạc Bắc đã lại đến.

Hạ Lan bộ thảm bại ở Ký Châu trở về, mười mấy vạn binh mã chẳng còn lại là bao, mấy đại tộc cũ ở Tiên Thị vốn hoài nghi Thác Bạt Nghiêu cố tình tiêu giảm thế lực của đám quý tộc cũ bọn họ, sinh lòng bất mãn, sau lại nghe thấy "đứa con mồ côi của vương nữ" Thác Bạt Nghiêu tìm về là giả, người thật đã bị sát hại từ lâu lại càng khiến họ được cớ, cùng liên thủ làm loạn.

https://thuviensach.vn

Thác Bạt Nghiêu thấy cấp báo kia, cực kì phẫn nộ, vung đao chém loạn trong phòng, cuối cùng lại vô lực ngồi sụp xuống, nói với Bộ Lục Cô Kiêu: "Thế mà ta còn cười nhạo người Hạ không đồng lòng, mưu tính lẫn nhau, không ngờ sau lưng mình cũng là một đám người như thế".

Bộ Lục Cô Kiêu nghe thế, vội quỳ một gối nói: "Bộ Lục Cô Kiêu đệ thề sống chết trung thành với Vương thượng".

Thác Bạt Nghiêu thu loan đao lại, tiến đến đỡ Bộ Lục Cô Kiêu lên, nói: "A Các Nhân, ta tin đệ nhất".

Bộ Lục Cô Kiêu đứng dậy, nghĩ ngợi một chút, lại nói: "Đệ nghĩ việc này không thể không liên quan đến Phong Quân Dương, hắn đang ép chúng ta lui binh về Bắc".

Thác Bạt Nghiêu gật đầu, cười chế nhạo, nói: "Đúng thế, dù biết rõ như vậy, chúng ta lại không thể không về Bắc".

Đúng lúc này, ngoài cửa có thị vệ bẩm báo: "Vương thượng, Khâu Mục Lăng Việt tướng quân đã về rồi".

Thác Bạt Nghiêu và Bộ Lục Cô Kiêu đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc, Thác Bạt Nghiêu vốn định lệnh cho thị vệ mời Khâu Mục Lăng Việt vào, giây lát nhìn đống hỗn độn trong phòng mình bèn đổi ý, tự mình ra khỏi phòng nghênh đón.

Khâu Mục Lăng Việt đang chờ chỗ cửa viện, Thần Niên vận quân trang Tiên Thị bình thường, buông tay đứng sau lưng ông. Thác Bạt Nghiêu đặt toàn bộ tâm tư mình lên người Khâu Mục Lăng Việt, vẫn chưa chú ý đến Thần Niên, nhưng Bộ Lục Cô Kiêu chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra nàng, lập tức ngẩn ra tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Thần Niên ngẩng đầu, nhếch miệng cười một cái với hắn, đi từ phía sau Khâu Mục Lăng Việt ra, hỏi Thác Bạt Nghiêu: "Vương thượng, còn nhớ ta không?".

Thác Bạt Nghiêu bất giác biến sắc: "Tạ Thần Niên?".

Thần Niên cười khen: "Vương thượng trí nhớ tốt quá".

Thác Bạt Nghiêu không để ý đến nàng, chỉ nhìn Khâu Mục Lăng Việt, lạnh giọng hỏi: "Khâu Mục Lăng Việt, ông có ý gì?".

Khâu Mục Lăng Việt không lên tiếng, Thần Niên lại giành nói trước: "Vương thượng, ta đến chính là khách, để ta đứng trong sân nói chuyện thế này, không phải đạo đãi khách".

Thác Bạt Nghiêu hừ một tiếng, phẩy tay áo xoay người đi vào trong viện, nhưng lại không đi vào nhà chính ban nãy mà đi vào thư phòng bên hông. Thần Niên rảo bước đuổi kịp tiến đến, lúc đi ngang qua người Bộ Lục Cô Kiêu thì dừng lại, nghiêng đầu cười với hắn, hỏi: "Có được không?".

Nụ cười nàng trong sáng, Bộ Lục Cô Kiêu cũng không khỏi cười với nàng, trả lời: "Cũng được".

Hai người từng là hảo hữu, cho dù hiện tại đã là ai vì chủ nấy, trên chiến trường phải chém giết lẫn nhau, nhưng rời khỏi chiến trường, họ vẫn là bằng hữu đối đãi chân thành với nhau.

Thần Niên lại cười rồi mới theo Thác Bạt Nghiêu vào thư phòng, Khâu Mục Lăng Việt và Bộ Lục Cô Kiêu đều theo vào sau, Khâu Mục Lăng Việt ngồi xuống cạnh Thần Niên, còn Bộ Lục Cô Kiêu lại chọn đứng sau Thác Bạt Nghiêu.

https://thuviensach.vn

Thần Niên nói: “Vương thượng hẳn đã nhận được cấp báo của vương đình rồi, không cần ta nói cũng có thể đoán được mục đích ta đến đây. Một khi đã vậy, chúng ta cũng đừng vòng vo thêm nữa, được chứ?”.

Khuôn mặt tuấn tú của Thác Bạt Nghiêu hơi sắt lại, lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Mục đích cô đến đây không ngoài việc làm thuyết khách cho Phong Quân Dương, khuyên ta về Bắc?”.

Thần Niên cười một cái, khen: “Vương thượng quả nhiên anh minh, có điều chỉ đúng phân nửa, ta đến khuyên ngài về Bắc, nhưng không phải làm thuyết khách cho Phong Quân Dương”.

Thác Bạt Nghiêu nghe thế cười nhạt, hỏi: “Vậy đến cho ai?”.

Thần Niên tắt nụ cười, gằn từng tiếng đáp: “Cho mẫu thân của ta, Nhã Thiện vương nữ”.

Thác Bạt Nghiêu giận mà bật cười: “Thì ra cô còn biết mình là con gái của Nhã Thiện vương nữ? Lúc cô dẫn đầu người Hạ giết dũng sĩ Tiên Thị chúng ta, cô có từng nghĩ đến mẫu thân cô là vương nữ của Tiên Thị không?”.

Thần Niên cũng không tức giận, hỏi lại gã: “Vương thượng, trên người ta còn chảy một nửa dòng máu người Hạ, lại sâu sắc chịu ơn của người Hạ, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn dân chúng Giang Bắc gặp cảnh ngoại tộc tàn sát sao? Như bây giờ, không phải ta dẫn người Hạ giết người Mạc Bắc, mà là ngươi lĩnh quân chiếm đoạt đất Hạ”.

Nàng vẫn luôn khéo ăn khéo nói, Thác Bạt Nghiêu bị nàng làm cho nghẹn họng không nói nên lời, lạnh lùng nhìn nàng một lát rồi mới nén cơn tức, hỏi: “Ta tin cô sao được? Sao biết được đây có phải quỷ kế do cô và Phong Quân Dương bố trí hay không?”.

https://thuviensach.vn

Trước khi Thần Niên vào thành đã từng thương lượng, nghe vậy liền đáp: “Ngươi có tin ta hay không đều phải lui về Bắc. Ngươi học binh pháp, nên rõ ràng hơn ta, bị vây ắt phải tính kế. Đại quân Phong Quân Dương đã gần vây kín nơi đây, kế sách hiện nay chỉ có nghĩ cách phá vòng vây ra ngoài mới có cơ sống”.

Thác Bạt Nghiêu lại chẳng phải kẻ như Tiết Thịnh Hiển, người khác nói mấy câu đã bị dao động, tuy trong lòng gã đã quyết định về Bắc, nhưng lúc này lại không muốn yếu thế trước mặt Thần Niên, lạnh lùng nói: “Không phải vẫn còn kế đi vào chỗ chết tìm đường sống hay sao? Nếu ta liều chết đọ sức một lần, Phong Quân Dương có thể gây khó dễ cho ta?”.

Thần Niên cười nhạt, nhìn thẳng vào gã, hỏi: “Sau đó thì sao? Vương đình đã loạn, ngươi có thể nán lại Giang Bắc lâu dài? Sau khi liều chết đọ sức, ngươi còn có thể mang theo bao nhiêu nhân mã trở về Mạc Bắc? Còn có thể bình định phiến loạn vương đình?”.

Thác Bạt Nghiêu nhếch mép, thờ ơ không đáp.

Thần Niên lại nói: “Ta biết ngươi sẽ không dễ gì tin ta, nên mới phải một mình đến đây, dùng tính mạng mình đảm bảo, Phong Quân Dương sẽ thả ngươi về Mạc Bắc”.

Thác Bạt Nghiêu nghe thế cười khẩy, mỉa mai: “Cô tự tin như vậy, trong lòng Phong Quân Dương, tính mạng của cô có thể quan trọng hơn giang sơn sao?”.

Thần Niên mặt mày điềm nhiên, chậm rãi lắc đầu: “Ta không tự đại như thế, so sánh thân mình với giang sơn. Sau lưng Phong Quân Dương cũng có Tề Tương như hổ rình mồi, chàng chịu thả ngươi về Bắc, không phải vì ta, mà là vì giữ tròn thực lực bản thân. Hai người thật sự không cần phải gạch ngói cùng tan, để kẻ khác chiếm lợi. Giờ ta khuyên ngươi như thế, trước đó cũng khuyên Phong Quân Dương như vậy”.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Thác Bạt Nghiêu dần hòa hoãn trở lại, giương mắt nhìn Khâu Mục Lăng Việt, lại hỏi Thần Niên: “Hạ Trạch liệu có chịu để yên?”.

Thần Niên đáp: “Gã tất nhiên không chịu, có điều, trong lòng Vân Sinh vẫn còn đại nghĩa, không muốn nhìn hai quân chém giết nữa, phía Hạ Trạch sẽ do cô ấy dàn xếp”.

Nghe thấy tên Vân Sinh, Thác Bạt Nghiêu bất giác hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại thần sắc như thường, nói: “Cô phải theo ta về Bắc”.

Thần Niên vốn cũng tính toán như vậy, nghe thế bèn đáp: “Được”.

Thác Bạt Nghiêu nhìn nàng, lại trầm giọng nói: “Không chỉ là đưa ta đến quan ngoại, mà còn phải về bình định phiến loạn vương đình với ta”. Phiến loạn vương đình do “đứa con mồ côi của vương nữ” gây nên, nếu gã có thể dẫn đứa con mồ côi của vương nữ hàng thật trở về, nhất định có thể giải quyết được rất nhiều phiền toái.

Thần Niên nghe thế trầm mặc, nhưng cũng chỉ chần chừ một lát rồi sảng khoái đáp: “Được”.

Tháng Sáu năm Tân Võ thứ tư, tình hình Giang Bắc chợt thay đổi, ban đầu đại quân của Phong Quân Dương từ Dự Châu xuống, hợp cùng hai quân của Trịnh Luân và Hạ Trạch, vây khốn thành Thái Hưng. Sau lại truyền đến tin phiến loạn ở vương đình Tiên Thị, Thác Bạt Nghiêu không còn cách nào khác, đành phải dẫn binh ra khỏi Thái Hưng về phía Tây, dọc theo con đường lúc đến, băng qua đồng cỏ Tây Hồ, dẫn quân về Bắc. Phong Quân Dương dẫn quân đuổi sát phía sau không tha, mãi khi đuổi người Tiên Thị đến quan ngoại rồi mới bỏ qua.

https://thuviensach.vn

Bọn Tiên Thị không chiến mà đi, quan ải Tĩnh Dương lại về tay người Hạ, dân chúng Giang Bắc lại càng cảm kích nghĩa cử xua đuổi Thát Lỗ, bảo vệ quốc gia chở che bách tính của Phong Quân Dương, thiên hạ không ai không khen Vân Tây vương.

Tháng Tám cỏ mọc um tùm, trên đồng ruộng ở quan ngoại Tĩnh Dương, vài chục kỵ sĩ áo đen giáp bạc đứng trang nghiêm hồi lâu, mãi đến khi trời về chiều mới thấy có hai người cưỡi ngựa như bay từ xa tới. Trên môi Phong Quân Dương cuối cùng cũng nở nụ cười, thúc ngựa đón hai người cưỡi ngựa, gật gật đầu với Khâu Mục Lăng Việt trước rồi mới nhìn Thần Niên, gọi nhỏ: "Thần Niên".

Thần Niên bình đạm cười, nhưng lại nói với chàng: "Chàng theo ta qua đây, ta có lời muốn nói với chàng".

Phong Quân Dương thấy hơi bất ngờ, nhìn Khâu Mục Lăng Việt mặt mày lạnh tanh, liền ra hiệu bảo thân vệ ở lại, một mình giục ngựa đuổi theo Thần Niên. Hai người một trước một sau phi đi xa hai ba dặm, Thần Niên xuống ngựa cạnh một gốc cây, chờ Phong Quân Dương đến gần, nói: "A Sách, ta muốn theo Thác Bạt Nghiêu đến vương đình, giúp gã bình định".

Phong Quân Dương nghe nàng cuối cùng cũng chịu gọi mình là A Sách tiếp, vốn đã vui như mở cờ trong bụng, đến khi nghe được nửa vế câu sau, nụ cười bỗng tắt ngấm. Một lúc sau, khóe miệng hơi cong lên mới chậm chậm thả ngang ra, lạnh lùng hỏi Thần Niên: "Ta đã giữ chữ tín với nàng mà nàng lại nuốt lời với ta sao?".

Thần Niên không trả lời chàng, nhưng lại đi lên phía trước một bước, dán trán mình lên ngực chàng, phối hợp nói: "Chàng vào núi đón Tiểu Bảo ra trước, chịu khó dẫn con theo, chờ ta quay về".

Phong Quân Dương đẩy nàng ra, trên trán như phủ một lớp băng mỏng, lạnh lùng nhìn nàng: "Sao hả? Nàng muốn đến vương đình làm đứa con mồ

https://thuviensach.vn

côi của vương nữ của nàng sao? Thế có muốn gả cho Thác Bạt Nghiêu không? Nàng tưởng Thác Bạt Nghiêu đến quan ngoại rồi ta không thể làm gì gã chắc? Thần Niên, ta nói cho nàng hay...".

Lời chưa nói bị cản lại trong miệng, nàng bất chợt tiến lên một bước nữa, nhón chân lên, hai tay níu lấy vai chàng, ngửa đầu hôn chàng.

Lửa giận và bất mãn dù có nhiều hơn nữa cũng bại dưới nụ hôn chàng chờ đợi bao lâu này, cơ thể Phong Quân Dương rốt cuộc mềm ra, một lát sâu, liền biến khách thành chủ, đưa tay vòng qua eo nàng, cúi đầu ra sức hôn nàng, liều chết quấn bện bên nàng, không muốn chia lìa.

Lúc tách ra thì hơi thở cả hai đều đã có phần bất ổn, Thần Niên nép vào ngực chàng, nói nhỏ: "Ta biết chàng đã thay đổi rất nhiều vì ta, ta thực sự rất vui, thực sự rất rất vui. A Sách, chàng chờ ta, ta nhất định sẽ quay về, chàng và Tiểu Bảo hãy chờ ta".

Phong Quân Dương thấy vừa chua vừa chát trong lòng, nhưng lại hiểu rất rõ tính nết nàng, nếu nàng đã quyết thì không thể thay đổi. Kế sách hiện nay chỉ có thể nhắc thêm điều kiện, nghe vậy chàng bèn hừ một tiếng, nói: "Nàng đã là thê tử của ta, không được gả cho Thác Bạt Nghiêu nữa, dù diễn trò cho người ta xem cũng không được". Thần Niên gật đầu đồng ý, Phong Quân Dương lại nói, "Cũng phải tránh điều tiếng với Lục Kiêu nữa, nàng đã là gái có chồng".

Thần Niên lại đáp: "Ta biết".

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, chờ chàng dặn dò tiếp. Chàng cúi đầu nhìn nàng chăm chăm, nhìn một lát lại cúi đầu xuống chặn môi nàng, nảy lòng ác độc cắn một cái, oán giận nói: "Tạ Thần Niên, nếu nàng dám không về, cho dù có lật đổ thiên hạ này ta cũng phải tiêu diệt Tiên Thị".

Thần Niên mỉm cười: "Chàng sẽ không làm thế".

https://thuviensach.vn

Cánh tay Phong Quân Dương bất giác siết chặt thêm, nheo nheo mắt, nhỏ giọng uy hiếp: “Thế hử? Vậy nàng cứ thử xem”.

Thần Niên nhe răng cười với chàng, vắt tay lên cổ chàng, thì thầm bên tai: “Ta không thử, ta chỉ biết là chàng sẽ không làm thế. Bởi chàng là A Sách, là A Sách của ta. A Sách của ta từng nói, chàng có trách nhiệm của chàng, chàng có thể chết vì ta nhưng lại không thể chỉ sống vì ta. A Sách của ta là một đại anh hùng lấy giang sơn bách tính làm trọng”.

Phong Quân Dương nghiêng đầu im lặng nhìn nàng, một lát sau lại bật cười, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ôm nàng vào lòng: “Chuốc thuốc mê cho ta ít thôi, ta nói cho nàng biết, chỉ cần nàng không quay về, ta tuyệt không tha cho Tiên Thị”.

Hai người ôm nhau đứng đó, không nói gì nữa. Mắt thấy chiều tà sắp xuống mới lưu luyến rời ra, tự mình lên ngựa, trở về chỗ cũ. Khâu Mục Lăng Việt vẫn ở đó chờ Thần Niên, thấy nàng quay lại, chỉ lãnh đạm nói: “Đi thôi”.

Thần Niên gật đầu, rồi liếc nhìn Phong Quân Dương một cái, Phong Quân Dương lại gọi nàng từ phía sau. Nàng ngoảnh đầu lại nhìn chàng, chỉ thấy chàng cong môi cười với mình, chậm rãi nói: “Quay về, Thần Niên, nhất định phải quay về, đừng để ta chờ lâu quá”.

Thần Niên gắng cười một cái, đôi mắt lại không ngăn nổi đỏ hoe lên, đáp: “Được”.

Tháng Chín năm Tân Võ thứ tư, Phong Quân Dương để Trịnh Luân trấn thủ ải Tĩnh Dương, tự mình dẫn quân về Thái Hưng. Thuận Bình vốn tưởng Phong Quân Dương sẽ tính sổ với Trịnh Luân vì việc của Thần Niên, không ngờ Phong Quân Dương chẳng những không nhắc chuyện xưa với Trịnh Luân mà còn ủy thác trọng trách, như thể không hề biết Trịnh Luân từng

https://thuviensach.vn

mang lòng riêng với Thần Niên. Thuận Bình thật sự không nén nổi tò mò, thừa lúc Phong Quân Dương vui vẻ liền cẩn thận hỏi thử: "Cứ bỏ qua cho Trịnh Luân vậy ạ?".

Phong Quân Dương nghe thế mỉm cười nói: "Thần Niên không hề biết tâm tư của Trịnh Luân, ta cần gì phải làm những việc khiến nàng sinh nghi thêm? Hơn nữa, Trịnh Luân chẳng phải cũng đã nói, chỉ cần Thần Niên là vương phi của ta, hắn tuyệt đối không dám có bất kì một ý nghĩ nào khác với nàng. Huynh đệ bao năm như thế, lại lớn lên bên nhau từ nhỏ, ta tin Trịnh Luân".

Câu trả lời này nằm ngoài dự kiến của Thuận Bình, rồi lại khiến y thấy cảm động một cách kì lạ, thầm nhủ vương gia nhà mình quả nhiên là người trọng tình trọng nghĩa. Về sau Phong Quân Dương luận công ban thưởng, đưa rất nhiều mỹ nữ đến cho Trịnh Luân, lại còn đặc biệt dặn dò hắn không được tặng lại người khác, Thuận Bình giờ mới hiểu chỗ âm hiểu của chủ nhân nhà mình, có điều việc này gác lại sau này hẵng nói, tạm thời không đề cập đến.

Tháng Mười, đại quân trở lại Thái Hưng.

Đám Linh Tước, Ôn Đại Nha còn dẫn theo nghĩa quân ở lại thủ Thái Hưng, nhìn thấy chỉ có mình Phong Quân Dương trở lại, đều thấy hết sức kì quái, Linh Tước lại càng không nén nổi, hỏi: "Đại đương gia đâu? Sao vẫn chưa về?".

Phong Quân Dương đáp: "Nàng theo Thác Bạt Nghiêu đến vương đình dẹp yên phiến loạn rồi".

Tuy ai nấy hiện giờ đều đã biết thân thế của Thần Niên, nhưng nghe thế vẫn không kiềm nổi nhất tề kinh sợ, một lúc sau mới nghe Ôn Đại Nha thở dài thườn thượt, yếu ớt nói: "Từ lần đầu tiên nhìn thấy đại đương gia năm đó, tôi đã biết cô ấy là người mềm yếu".

https://thuviensach.vn

Phong Quân Dương mỉm cười, nói: “Nàng dặn ta, nghĩa quân muốn đi hay ở là do mọi người quyết định”.

Đám Linh Tước đã thương lượng việc này từ sớm, mấy người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn do Linh Tước đứng đầu nói: “Nghĩa quân tụ họp nhằm chống lại Tiên Thị, giờ người Tiên Thị đã đi, nghĩa quân cũng không cần tồn tại tiếp nữa, chi bằng mọi người giải tán, ai tìm chỗ nấy đi”.

Phong Quân Dương mỉm cười gật đầu, đáp: “Cũng được”.

Nghĩa quân đã giải tán như vậy, hai người Ôn Đại Nha và Đại Ngốc muốn đến Ngưu Đầu trại, Linh Tước lại muốn đi Nghi Bình tìm phụ thân Lỗ Vinh Phong trước. Những người còn lại phần lớn đến từ đâu thì về lại đó, cũng có vài người muốn ở lại trong quân, Phong Quân Dương cũng đều nhất nhất an bài. Cuối cùng chỉ còn lại mình Phương Huân, lại nói định đi Thịnh Đô, muốn ngồi thuyền về Đông với Linh Tước.

Có người đồng hành, Linh Tước đương nhiên phấn khởi, cũng không nghĩ nhiều, chỉ hỏi Ôn Đại Nha và Đại Ngốc có muốn cùng đi đường thủy không, có thể đáp chung một thuyền với họ. Đại Ngốc là người không sợ náo nhiệt, mở miệng toan đồng ý thì bị Ôn Đại Nha kéo lại. Ôn Đại Nha vội cười nói: “Không được, không được, ta say thuyền say sóng lắm, vẫn nên đi đường bộ thì hơn”.

Đại Ngốc lấy làm lạ, muốn hỏi Ôn Đại Nha bắt đầu say thuyền từ khi nào, nhưng không kịp đặt câu hỏi đã bị Ôn Đại Nha giơ chân đá cho mấy cái sang một bên. Phương Huân bên kia vừa thấy thế, liền lén chắp tay với Ôn Đại Nha.

Đám người Lin Tước giải tán rất nhanh, không quá hai ba ngày đã đi hết sạch. Giờ Phong Quân Dương mới nhớ ra đến thăm Hạ Trạch, hồi mùa hạ Hạ Trạch bị Vân Sinh hạ thuốc, nằm liệt giường hơn mười ngày, đến khi có

https://thuviensach.vn

thể rời giường thì đám người Thác Bạt Nghiêu và Khâu Mục Lăng Việt đã đi xa từ lâu, có đuổi cũng không kịp nữa. Gã vốn dựa vào báo thù để chống đỡ bản thân, không ngờ lại rơi vào kết cục như thế, tinh thần lập tức sụp đổ, thật sự đổ bệnh không dậy nổi nữa. Vân Sinh đã khóc cầu xin nhưng Hạ Trạch vẫn thờ ơ với cô, như không nhìn thấy.

Lúc Phong Quân Dương đến chỗ Hạ Trạch, gã đang mặc áo lông thật dày, ngồi trước cửa phòng phơi nắng, thấy Phong Quân Dương đến chỉ nhếch mí mắt nhìn lướt qua rồi lại nhắm mắt lại. Phong Quân Dương bất giác bật cười, đến gần lấy chân đá nhẹ cái ghế dựa, nói: "Nếu ngươi muốn chết như thế, ta tặng ngươi một đao cho ngươi sảng khoái, đỡ phải làm bộ".

Hạ Trạch xì một tiếng: "Ta lại không muốn chết, ta phải sống thật khỏe mạnh cho các ngươi ngứa mắt".

Phong Quân Dương cười, lại khuyên: "Ngươi giận cá chém thớt Vân Sinh ít thôi, cho dù không có muội ấy, ngươi cũng không báo được thù. Hơn nữa muội ấy nói cũng đúng, oan oan tương báo vô cùng tận, muội ấy còn có thể bỏ qua mối thù giết cha, ngươi còn nắm chặt không buông làm gì?".

Hạ Trạch hừ một tiếng, không muốn nghe tiếp nữa, chuyển đề tài hỏi: "Chừng nào ngươi đi đánh Giang Nam?".

Hiện nay, Lĩnh Nam vương Tề Tương đã đoạt được hết Giang Nam, song vì có Phong Quân Dương ở Giang Bắc nên lại không dám phế tiểu hoàng đế Từ Hạnh, chỉ tự phong mình làm nhiếp chính vương, thao túng triều đình, sau một phen khổ sở tiến hành, cục diện Giang Nam lại dần ổn định.

Phong Quân Dương đón ánh nắng ngước nhìn trời, hờ hững nói: "Tạm thời không có tính toán gì, một ngày y không đăng cơ làm đế, ta sẽ không động đến y".

https://thuviensach.vn

Hạ Trạch liếc mắt nhìn chàng, lại cười nói: “Không phải ngươi không muốn đụng, mà lực bất tòng tâm, muốn củng cố Giang Bắc trước chứ gì?”.

Giang Bắc mấy năm gần đây liên tiếp trải qua loạn lạc, thật sự cần nghỉ ngơi hồi sức một chút mới tốt. Phong Quân Dương cười cười, nói: “Bất kể nói gì, Giang Bắc cũng không thể tiếp tục lâm vào cục diện các trấn quân chia cắt nữa”.

Hai người đang nói chuyện, Thuận Bình lại từ bên ngoài vội vàng chạy vào, thở hồng hộc nói: “Vương gia, vương gia, tiểu quận chúa đến rồi, tiểu quận chúa đến rồi!”.

Phong Quân Dương sững sờ một lát rồi đứng phắt dậy, đến cả việc cáo từ Hạ Trạch cũng chẳng buồn để tâm, nhanh chóng rời đi. Vừa mới đến cửa phủ thủ thành, chỉ thấy một vài thân vệ vây quanh một lão đạo đen gầy từ bên ngoài đến, trong lòng lão đạo còn bế một bé con trắng trẻo, đúng là Triệu Dương Tử và Tiểu Bảo. Bước chân Phong Quân Dương hơi chậm lại, muốn tiến lên nhưng lại thấy hơi sợ, chỉ đứng đó nhìn chằm chằm Tiểu Bảo. Đến mãi khi Triêu Dương Tử bế Tiểu Bảo tiến lên, Phong Quân Dương mới run giọng hỏi Tiểu Bảo: “Con tên Tiểu Bảo phải không?”.

Tiểu Bảo tuy nhỏ người nhưng lại to gan, cũng tò mò nhìn chằm chằm Phong Quân Dương. Phong Quân Dương thấy mắt nóng lên, miệng lại nở nụ cười, cẩn thận chìa hai tay, dỗ Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, ta là phụ thân con, để ta bế con nào”.

Triêu Dương Tử thấy cha con hai người gặp mặt như vậy, trong lòng bất giác cũng xót xa, lại sợ Tiểu Bảo không chịu để Phong Quân Dương bế, vội giải thích: “Tiểu Bảo còn nhỏ, sợ người lạ, hai ngày nữa quen rồi ngươi hẵng bế”. Không ngờ ông vừa mới nói xong, Tiểu Bảo đã mở rộng hai tay nhoài về phía Phong Quân Dương, bập bẹ: “Bế, bế”.

https://thuviensach.vn

Triêu Dương Tử bỗng thấy thật mất mặt, Phong Quân Dương lại vừa mừng vừa sợ, thật cẩn thận đón lấy Tiểu Bảo, ôm lấy cơ thể bé nhỏ, gần muốn rơi lệ. Thuận Bình bên cạnh đang lấy ống tay áo lau nước mắt, cảm thán: "Quả nhiên là tính cha con trời sinh, tiểu quận chúa lần đầu tiên gặp vương gia đã thân thiết thế rồi".

Triêu Dương Tử bỗng thấy ghen tuông, tức giận lườm Thuận Bình một cái, lại gí hờ vào trán Tiểu Bảo, giáo huấn: "Đồ nít ranh không có lương tâm, xem như đạo gia uổng công thương con".

Tiểu Bảo còn tưởng ông đang chơi với mình, bật cười khanh khách, khuôn mặt đen của Triêu Dương Tử cũng không lạnh lùng được nữa, cũng cười tươi như hoa. Phong Quân Dương vô cùng cảm kích Triêu Dương Tử, khẩn khoản nói: "Ân của đạo trưởng, A Sách suốt đời không quên".

Gương mặt già nua của Triêu Dương Tử đỏ lên, vội khoát tay nói: "Là lão đạo ta phải cảm ơn nha đầu Thần Niên kia, những cái khác đừng nhiều lời nữa". Ông ngừng lại một lát, lại nói, "Tiểu Bảo ở bên ngươi ta cũng yên tâm. Chỉ có một chuyện mong ngươi giúp đỡ".

Phong Quân Dương nói: "Đạo trưởng cứ việc dặn dò".

Triêu Dương Tử giấu tay đi, cúi đầu lặng lẽ một lát rồi mới lên tiếng: "Giúp ta tìm tung tích Tịnh Vũ Hiên, bất kể ra sao, bà ta cũng là sư phụ của Thần Niên, sống hay chết cũng phải có tin chính xác mới được".

"Được". Phong Quân Dương đáp, "Ta sẽ sắp xếp".

Vân Sinh cũng nhận được tin, đặc biệt đến đây thăm Tiểu Bảo, Tiểu Bảo thích nhất là nam nữ xinh đẹp, thấy Vân Sinh cũng ưa lắm, chơi với cô một lúc lâu mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Từ sau khi Hạ Trạch bị bệnh, Vân Sinh luôn dốc hết sức mình chăm sóc gã, chịu đựng đến bây giờ đã tiều tụy hơn nhiều, Phong Quân Dương tuy không có tình yêu nam nữ với cô nhưng lại

https://thuviensach.vn

có tình cảm huynh muội từ tấm bé, bất giác cũng thấy đau lòng, hỏi cô: "Sau này có tính toán gì không?".

Vân Sinh đáp khẽ: "Chờ sau khi Thập Nhị ca khỏe lên, muội sẽ về Vân Tây với mẫu thân".

Sau khi Phong phu nhân ra khỏi Thái Hưng vẫn luôn ở lại Vân Tây, nghe nói sức khỏe cũng không tốt lắm, có Vân Sinh về ở cạnh bà cũng không tệ. Phong Quân Dương nghe xong chậm rãi gật đầu, nói: "Cũng được".

Vân Sinh đưa mắt nhìn chàng, chần chừ một chút, vẫn hỏi: "Biểu ca thì sao? Vẫn ở lại Thái Hưng chờ Tạ tỷ tỷ về?".

Phong Quân Dương đáp: "Phải".

"Khi nào tỷ ấy về?" Vân Sinh lại hỏi.

Phong Quân Dương cười một cái: "Không biết, có điều có ta và Tiểu Bảo chờ ở đây, sớm muộn gì nàng cũng về".

Đông qua xuân đến, thình lình hạ chí, thấm thoắt đã đận thu vàng.

Trong một năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, đầu tiên là tháng Ba, Tiết Thịnh Hiển phái ngươi dâng thư xin hàng, biểu thị sẵn lòng dâng hai vùng Ký, Lỗ. Tháng Tư, Dương Tập và Khâu Tam cùng đến Ký Châu, tiếp quản thành Ký Châu. Đến đây, cả chín châu Kinh, Ích, Dự, Túc, Tương, Ung, Thanh, Ký, Lỗ đều nằm trong tay Phong Quân Dương, Giang Bắc bị các trấn quân chia cắt chiếm cứ hơn trăm năm, cuối cùng đã quy về một mối.

Tháng Tám, Phong thái hậu móc nối với thống lĩnh cấm vệ quân Tiêu Đắc Hầu phát động chính biến cung đình, muốn diệt trừ nhiếp chính vương Tề Tương, không ngờ trước khi hành động lại lộ tin tức. Tề Tương dẫn đầu cảnh vệ kinh đô vào hoàng cung, chém chết Tiêu Đắc Hầu tại trận, lại lấy lý

https://thuviensach.vn

do Phong thái hậu ngọc thể bất an, chuyển qua hành cung Thuý Sơn dưỡng bệnh, giam lỏng thái hậu. Trong cung chỉ còn lại tiểu hoàng đế thơ dại, ngay cả tính mệnh cũng nằm trong tay Tề Tương, đừng nói đến triều chính.

Thế giằng co giữa Giang Bắc, Giang Nam cách một bờ sông từ đó hình thành.

Tháng Mười, sau khi tìm kiếm gần một năm, Triêu Dương Tử rốt cuộc cũng tìm được Tịnh Vũ Hiên bị tẩu hỏa nhập ma ở Vân Tây, dốc hết vốn liếng cũng chỉ có thể gắng gượng cứu về được mạng của bà.

Tháng Mười Một, Linh Tước và Phương Huân thành thân, tổ chức đại yến đãi khách ở Tụ Nghĩa trại, lượng người chúc mừng lên đến cả nghìn, náo nhiệt vô cùng.

Tháng Mười Hai, Khâu Tam sắp sửa bốn mươi có con trai, nhất thời mừng đến không thể kiềm chế, lại dông dài niềm vui có trẻ tận nửa trang giấy trong mật báo gửi cho Phong Quân Dương.

Thế sự hỗn loạn, buồn vui li hợp, tất thảy mọi thứ hình như đều không liên quan đến Phong Quân Dương.

Phàn Cảnh Vân gửi về rất nhiều tin tức từ Mạc Bắc. Ban đầu đại quân của Thác Bạt Nghiêu bị phản quân áp chế, luôn ở tình thế bất lợi, mãi đến khi đại tướng Khâu Mục Lăng Việt dẫn quân đoạt lại vương đình, thân phận đứa con mồ côi của vương nữ của Thần Niên được mấy thị tộc lớn thừa nhận, tình thế mới dần chuyển xấu thành tốt.

Đến mùa xuân sang năm, tộc trưởng Bộ Lục Cô Kiêu mới nhậm chức của Bộ Lục Cô bộ đột nhiên lấy con gái của Hột Cổ thị, Hột Cổ bộ phản chiến giáng cho phản quân một kích trầm trọng nhất, một tháng sau, nội loạn ở Tiên Thị cuối cùng cũng bình ổn.

https://thuviensach.vn

Nhưng Phong Quân Dương còn chưa kịp vui mừng đã nhận được tin Thác Bạt Nghiêu muốn lập đứa con mồ côi của vương nữ làm hậu.

Phong Quân Dương nhìn bức mật báo kia, một mình ngồi lặng lẽ thật lâu, mãi đến khi Tiểu Bảo chạy từ ngoài vào, bảo chàng ra ngoài bắt bướm cho bé, chàng mới cố gắng giữ vững tinh thần, cười bế Tiểu Bảo ra khỏi cửa. Tiểu Bảo đúng lúc hoạt bát hiếu động, Phong Quân Dương lại cưng chiều bé vô cùng, chẳng khác nào báu vật trên tay, không để bé chịu bất cứ ấm ức nào, khiến bé quen thói coi trời bằng vung.

Hai cha con chơi trong hoa viên hồi lâu, Tiểu Bảo còn chưa bắt được con bướm nào mà đã làm gãy vài đóa hoa mới nở, bé không chỉ cài lên đầu mình một đóa mà còn cài cả lên tóc Phong Quân Dương, làm thị nữ muốn cười mà không dám cười, đến mức mặt căng hết cả ra. Tính tình Tiểu Bảo bất định, chẳng mấy đã hết hứng thú với mấy bông hoa, lại bị tiếng chim hót véo von hay ho sau lùm cây thu hút, chỉ vào chỗ đó kêu lên: “Phụ thân, phụ thân, vào kia bắt chim cho Tiểu Bảo mau lên đi”.

Phong Quân Dương hết cách, đành bảo thị nữ trông chừng Tiểu Bảo, mình thì nhảy lên cây tìm chim, không ngờ vừa mới hạ xuống đất, đầu gối đột nhiên tê rần, cả người lăn vài vòng dưới đất, một bóng dáng xinh đẹp từ trong lùm cây lao ra, nhào về phía chàng, không đợi chàng kêu lên đã đè chàng xuống dưới người.

Thị nữ bên ngoài do Phong Quân Dương đặc biệt lựa ra để chăm sóc Tiểu Bảo, cũng có võ công trong người, nghe động tĩnh sau lùm cây không ổn, đang toan đi đến xem xét thì lại nghe Phong Quân Dương kêu to: “Không cần qua đây”.

Thị nữ lập tức dừng chân, nghi ngờ hỏi: “Vương gia?”.

Một lát sau, bên trong mới truyền ra giọng nói của Phong Quân Dương, hình như vừa mơ hồ đè nén cảm xúc, lại vừa có chút gì đó hoảng loạn:

https://thuviensach.vn

“Đưa tiểu quận chúa về phòng ngay lập tức, bất luận kẻ nào cũng không được đến đây quấy rầy bản vương”.

Tiểu Bảo thấy phụ thân đi lâu quá muốn đến xem, thị nữ kia lại thò tay tóm được bé, cân nhắc một phen, không để ý đến sự giãy giụa của Tiểu Bảo, chỉ bế bé nhanh chóng ra khỏi hoa viên.

Phong Quân Dương ở sau lùm cây không biết trong lòng thị nữ có suy nghĩ khác, còn tưởng thị nghe lời đi rồi, dùng sức một cái, lập tức áp người con gái trong lòng xuống dưới, làm như không thể tin được mà cúi đầu cẩn thận quan sát gương mặt nàng một lát, sau đó mới nặng nề hôn lên môi nàng.

Thần Niên vừa tránh vừa cười khúc khích, nói nhỏ: “Mau đứng dậy đi, lát nữa lại bị người ta bắt gian”.

“Ai dám?” Phong Quân Dương sao chịu tha cho nàng, cắn nhè nhẹ lên cánh môi nàng, miệng khẽ hừ một tiếng, “Cuối cùng nàng cũng chịu về à? Không phải muốn làm vương hậu của Thác Bạt Nghiêu sao?”.

Câu này làm Thần Niên sửng sốt, vô thức hỏi: “Vương hậu gì cơ?”.

Phong Quân Dương cũng khẽ giật mình, nheo mắt nhìn Thần Niên, thấy nàng hoàn toàn không biết rõ nội tình, lại tính toán lại thời gian các tin tức truyền ra, trong lòng tức thì vỡ lẽ, đích thị là Thần Niên đã rời khỏi vương đình rồi Thác Bạt Nghiêu mới cố tình nhả tin này ra, chính là vì muốn chọc tức chàng. Chàng không khỏi lạnh lùng nói: “Giỏi cho tên Thác Bạt Nghiêu, dám chơi ta một vố như thế!”.

Thần Niên ngạc nhiên nói: “Tóm lại là có chuyện gì?”.

Phong Quân Dương lại không lòng dạ nào nói chuyện này với nàng, chỉ cúi đầu xuống mổ lên môi nàng. Thần Niên vội nghiêng đầu tránh, sẵng

https://thuviensach.vn

giọng: “Đừng nghịch, nghĩa phụ còn đang chờ trong hẻm sau phủ, nói muốn gặp Tiểu Bảo đấy”.

Phong Quân Dương ngây người: “Ông ấy cũng về rồi?”.

Thần Niên đáp: “Nghĩa phụ định đi Giang Nam, muốn gặp Tiểu Bảo một lần rồi đi. Nhưng ông không muốn vào phủ thủ thành này nữa nên bảo ta bế Tiểu Bảo ra ngoài”.

Phong Quân Dương trầm mặc không đáp, chỉ vươn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Thần Niên.

Thần Niên ngẫm nghĩ, lại giải thích thêm: “Du ngoạn Giang Nam là nguyện vọng của mẫu thân ta khi còn sống, nghĩa phụ đi lần này không biết bao giờ mới có thể quay lại, ta...”.

Phong Quân Dương đột nhiên lấy ngón tay chặn môi Thần Niên lại, nhìn sâu vào mắt nàng, nói: “Ta đã chọn xong địa điểm lâu rồi, xây một phủ đại đô đốc Giang Bắc khác, hiện đã sắp xây xong. Giờ khi chỗ đó xong xuôi, chúng ta sẽ phá nơi này đi, để trên đời này không còn phủ thủ thành Thái Hưng nữa”.

Chàng lại cong môi mỉm cười, cúi đầu khẽ hôn lên mặt nàng, nói nhỏ: “Ta biết, nàng cũng không thích ở đây”.

Mẫu thân của nàng chết ở đây, nghĩa phụ của nàng lại chém giết cả tộc cha ruột nàng ở đây, với Thần Niên mà nói, phủ thủ thành Thái Hưng thật sự không phải nơi chốn tốt đẹp gì. Chàng biết, dù nàng xưa nay không chịu nói ra, chàng cũng vẫn biết.

Thần Niên ngơ ngẩn nhìn chàng một lúc lâu, cầm lòng không đặng gọi tên chàng: “A Sách”.

https://thuviensach.vn

“Ừ”. Phong Quân Dương nhẹ nhàng đáp lại, mỉm cười nhìn nàng.

“A Sách”. Thần Niên lại gọi.

------HẾT------

https://thuviensach.vn